

DUZAH

SONSUZ ACI

HAZEL NOYA

OYUN, ÇOK UZUN YILLAR ÖNCE BAŞLAMISŞ VE İLK TAŞ ÇOKTAN HAREKET ETTİRİLMİŞTİ.

Dört büyük ailenin çocukları, hayatta kalmak ve tahta geçmek için mücadele ederken ailelerinin onların kaderini belirlemek için çok daha sert adımlar attıklarının belki de farkında değillerdi. Eğer kazanmak istiyorlarsa gözlerini açık tutmak ve kuralları yeniden yazmak zorundalardı. Ama bunu yapmak görüldüğü kadar kolay değildi.

Aslanların bir parçası olarak bir arada büyük bir güç gösterisi sergilerlerken, aslında her birinin bir diğerini yoldan çıkarmak için planı vardı.

Peki, kim kazanacaktı? Düşmanıyla ittifak kurabilir, dostunla karşı cephelerde savaşabilir miydin?

Ya aşk?

Bu savaşın içinde kalbine
yer verebilir miydin?

“AMACINI SÖYLE ARTIK BANA, NARBEKOV.
DOSTUM MU OLACAKSIN, DÜŞMANIM MI?
SÖYLE. YOKSA SEÇİMİ BEN YAPMAK
ZORUNDA KALACAĞIM.”

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

f /ephesusyayinlari
@ /ephesusyayinlari
t /ephesusyayinevi
v /ephesus_yayinlari
in /ephesus_yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

★

9 786255 701022 ★

DUZAH 2: SONSUZ ACI (Özel Baskı)

Yazar: Hazel Noya

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zeynep Işıklar

Düzeltili: Ayşe Özer

Kapak Uygulama: Beyzanur Şen

Kapak İllüstrasyon: Sezen Özyıldız

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2025

2. Baskı: Kasım, 2025

ISBN: 978-625-5701-02-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, Hazel Noya

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846

sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San* Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Argo, küfürlü ifadeler ve tütün ürünleri kullanımı içerir.

Yetişkin okurlar için uygundur.

DUZAH

SONSUZ ACI

H A Z E L N O Y A

Duzenleme
Ny.ozlem

EPHESUS

Ninova

Abim için. Aslan Kral hâlâ en sevdiğim film.

*“Yıldızların ateş olduğundan şüphe et,
Güneşin döndüğünden şüphe et,
Gerçeğin yalan söylediğinden şüphe et,
Ama benim seni sevdiğimden asla şüphe etme.”*

—WILLIAM SHAKESPEARE

ÇALMA LİSTESİ

Cat Pierce - You Belong To Me

Tamino - Habibi

Lola Marsh - She's a Rainbow

Kovacs - Bang Bang

Kafabindünya - Binlerce Özür

Thirty Seconds To Mars - One Track Mind (feat. A\$AP Rocky)

Cigarettes After Sex - Nothing's Gonna Hurt You Baby

Winona Oak - Break My Broken Heart

Şebnem Ferah - Bu Aşk Fazla Sana

Şebnem Ferah - Yalnız

The Technicolors - Tonight You Are Mine

Joshua - Devil Gaze

Adele - I Miss You

No Clear Mind - Silence We Create

Wafia - Heartburn

Bratia Stereo - Ayayay

GİRİŞ

2016, KASIM

O gece ölümü tam 21 kez düşledin.

Uyandın kâbusundan ve kalbindeki Tanrı'yı herkesten gizledin.

Mezarlık soğuk ve sessizdi. Saatlerdir etkisini kaybetmeyen fırtına, yapraklarını dökmüş olan ağaçları kökünden sarsabilecek kadar kuvvetli esiyordu. Hatta bu yüzden, buraya gelirken arabayı mezarlığın içine kadar sokamamıştı. Çünkü koca bir çınar ağacı mezarlığın kapısına doğru devrilmişti.

Yağmur hızını kesmeden yağarken yürümeye devam etti. Ayağındaki siyah postallar çamura batmıştı ve üzerindeki deri ceketin de şiddetli yağmur yüzünden pestili çıkmıştı. Havanın neredeyse sıfırın altına düştüğünü tahmin ediyordu ama bu havalar bile onun için yeterince soğuk değildi. Annesinin geldiği yerde yeni doğan çocuklar bir daha hiç üşümesinler diye karın içine bırakılırdı.

Annesine uyum sağlamak en çok bu konuda basit olmuştu onun için.

Etraf kapkaranlık olmasına rağmen yürümekte zorlanmıyordu çünkü yolu ezbere biliyordu. Ne kadar buraya çok sık gelmese de... Yılda sadece bir kere geliyordu ama o kadarı bile yeterliydi bu yolun zihninin içine kazınması için çünkü bir şeyi gördüğünde bir daha hiç unutamıyordu.

Ne kadar unutmak istese de.

Her şeyi unutmak isterdi gerçekten de.

Bazı insanların hediye olarak göreceği her şey ona bir lanet olarak bahşedilmişti. Bunun için ağlayıp sızlanamazdı artık. Sadece kabul edip yola devam edebilirdi. Hayatındaki her şeyde yaptığı gibi.

Ellerini ceplerine koyarak adımlarını hızlandırdı. Aslında buradan bir an önce defolup gitmek istediği için acele ediyordu. Burayı ziyaret etmenin onu

rahatlattığı yoktu, iyi geldiği yoktu, herhangi bir güzel etkisi yoktu. Sadece borçlu olduğunu düşündüğü kişiye borcunu ödemek istiyordu.

Hayatta olmasının tek amacı da buydu zaten.

Mezarlığın önüne geldiğinde kenara eğildi ve oturdu. Mezarlık ıslanmış olduğu için üstü başı batacaktı ama buraya gelirken zaten ıslanmıştı, o yüzden umurunda değildi. Islandığı için alnına doğru dökülen kahve saçlarını geriye doğru ittiğinde kafasını eğerek cebindeki sigara paketini çıkardı. Sigarayı bu yağmurda yakması biraz zor oldu ama dalı ceketinin içine sokarak yakmayı başardı.

Derin bir nefes aldığı anda birkaç saniye elindeki altın çakmağı izledi. Babasının isminin baş harfleri kazılıydı. Gerçekten de merak ediyordu, acaba bir gün babasından geriye sadece bu çakmak mı kalacaktı? Çünkü hayatındaki herkesten geriye sadece saçma bir eşya kalmıştı.

Annesinden geriye bir tek o bıçağın kaldığı gibi.

Tabii, bir sürü acı ve asla atlatamayacağı travmalar dışında.

Sigaradan derin bir nefes çektiğinde kafasını kaldırdı. Yağmur biraz daha şiddetlenmişti. Sigarasını hızlıca bitirdikten sonra elini mezar taşına koyup hafifçe sola doğru döndü. Yan yana iki mezar vardı; biri annesine diğeri ise ikizine aitti. Bir gün yanlarına babasının da katılacağını biliyordu.

Bir gün yapayalnız kalacağını biliyordu.

Bu aralar o günün sandığından daha yakın olduğunu düşünüyordu.

Normalde dua etmezdi. Hristiyan bir ailede doğup büyüdüğünden tabii ki bu inanca göre yetiştirilmişti. Vaftiz edilmişti. Her pazar kiliseye götürülmüştü. Dua etmişti. O zamanki en yakın arkadaşıyla yaptırdığı ilk dövme bile bir haç dövmesiydi. Ama büyüdükçe Tanrı ile arası açılmıştı. O yanlış yola sapmıştı, dua etmeyi bırakmış ve bıçak bilemeye başlamıştı. Feneri sadece kötülüğün yoluna doğru tutar olmuştu ve karşılığında Tanrı da onu sonsuza kadar unutmuştu.

Annesi ile sohbet edebildiği zamanlar sınırlıydı. Çocukken araları daha iyi olduğundan, sohbet ettikleri çoğu anısı o zamanlara aitti. Annesinin de eskiden, bir süre aynı onun gibi bir dini inancı olmadığını biliyordu. Onun da bir süre Tanrı tarafından terk edildiğine inandığını biliyordu. Ama onu en son gördüğü dönemde, annesi dua etmeye başlamıştı. Bu hayattan kurtulmak için...

Zamanında Tanrı ile aralarının açılmasını biraz da ikizinin ölümüne bağlıyordu. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Diğerlerinin tabirine göre annesi delirmişti. Babası daha acımasız bir adam olmuştu.

O ise... Unutulmuştu.

Kimse onun nasıl olduğunu sormamıştı. Kimse ona nasıl idare edeceğini öğretmemişti. Kimse arkasına bakmamıştı bile. Kimse kendi iradesiyle yapmadığı bir seçimin yükü altında küçük bir çocuk nasıl ezilmez, öğretmemişti ona. Bu yüzden ne yapması gerektiğini kendi başına öğrenmesi gerekmişti. Denemesi, başarısız olması ama günün sonunda ne yapıp edip nasıl acımasız olunur kavraması gerekmişti.

Çünkü ona gösterilen şey hep buydu. *Acımasızlık*.

Merhametin yer almadığı bir dünyaya doğduğunda acımasızlık bir seçim değil de zorunluluk hâline gelir.

Annesinin küçükken ona öğrettiği duayı sessizce mırıldanmaya başladı. O inanmıyordu ama annesinin ve kız kardeşinin inandığını biliyordu. Bu yüzden hayatı boyunca bildiği tek duayı, buraya geldiği her gece okuyordu. Kardeşinin mezarına bakarken derin bir nefes aldı, dualarını sadece onun için ederdi. “Peder, Kutsal Ruh ve İsa adına. Âmin.” Bir sigara daha yakmıştı bu sırada. “Onun günahlarını affet, ruhunu ışıklar içinde huzura kavuştur. Toprağı hafif, ebedi yurdu aydınlık olsun. Âmin.”

“Bize kötülük edenleri bağışladığımız gibi sen de bağışla suçlarımızı.”

Perva birden duayı devam ettiren sesle kafasını kaldırdı. Bu dalga geçer gibi çıkan sesi her yerde tanırdı ve biliyordu ki buraya da zaten ondan başka hiç kimse gelmezdi. Saçlarının üzerine siyah bir kapüşonlu kapatmıştı, baştan aşağı siyah giyinmişti her zamanki gibi. Birkaç adım atarak iyice yanına yaklaştı ve *Ekaterina Narbekova* yazan mezar taşının önünde durarak elini şiddetli yağmur yüzünden ıslanan taşa yasladı. “Bizi günah işlemekten koru ve kötülükten kurtar,” dedi güler gibi bir sesle çünkü bu sözleri ağzına alamayacak bir adam olduğunun farkındaydı. “Âmin.”

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Perva gergin bir sesle. Buradan kaçmak için dakika sayar vaziyetteydi zaten. Şimdi ise durmaya hiç tahammülü kalmamıştı. *Beni bu hâle getirdiğine inanamıyorum*, diye geçirdi içinden ama aslında inanması gerekirdi. Babası onu buna hazırlamıştı. Hem de doğduğundan beri.

Bu ilişkide tek bir hata olduğunun farkındaydı. O da en başından beri arkadaş olmalarıydı.

“Duayı neden bölüyorsun?” diye sordu Odkan kafasını yana doğru eğdiğinde. “Biraz saygın olsun.”

Elini mezar taşından çekmemiştii hâlâ. Duayı sessizce mırıldanmaya devam ediyordu ve bitirene kadar da gözlerini açmamıştı.

Baş, işaret ve orta parmağı alnına doğru dokunduğunda Perva’nın içinden gelen tek şey onu tekmeleyerek, mezarlığın en altına doğru itmek olsa da kafasını yana çevirerek, üç parmağıyla da önce alnına sonra göğsüne sonra sol omzuna ve en son da sağ omzuna dokunarak duasını tamamladı. Buraya ilk gelmeye başladıklarında dua etmediği için babasının ona nasıl vurduğunu hatırlıyordu. Bu yüzden artık o gelmele bile her geldiğinde dua etmek zorunda gibi hissediyordu.

Seni görmeyen birilerini memnun etmek zorunda değilsin, demişti ona lisedeyken tanıştığı kız.

Ama zorundaydı işte.

Bunu kimse anlayamazdı.

Zorundaydı.

Memnun eden evlat olmak zorundaydı çünkü seçilen evlat oydu.

“Bu duayı en son yine bir sene önce burada etmişim,” dedi Odkan karşıındaki mezarın kenarına oturduğunda.

“Hâlâ hatırlaman şaşırtıcı.”

“O evde bana söylenen hiçbir şey aklımdan çıkmıyor,” dedi Odkan. Alayla güldü. “Ne yazık ki.”

“En azından sen kendini kurtarabildin,” dedi Perva, bakışlarını toprağa diktiğinde.

“En azından sen, gerçekten seni seven insanlar için mahvoldun,” dedi Odkan. Perva ona bakmasa da o, dikkatle Perva’yı izliyordu. Her zaman yaptığı gibi. “Ailen için mahvoldun. Ben peki? Ne uğruna mahvoldum? Koca bir hiç uğruna.”

“Hepimiz koca bir hiç uğruna mahvoluyoruz,” dedi Perva. “Hayat bundan ibaret. Bunu hâlâ anlayamadın mı gerçekten?”

“Sanmıyorum,” dedi Odkan. “Sen sadece omzundaki yükleri taşıyabilmek çok ağır gelmesin diye kendini kandırmayı iyi başarıyorsun.”

Perva omzunu silkti. “Belki de.”

Odkan derin bir nefes aldığıında eline aldığı bir avuç toprakla oynamaya başladı. “Neden bana bakmıyorsun?”

Perva güldü. “Sana kızgınlım çünkü.”

“Hep kırgınsın,” dedi Odkan gülerek. “Yine ne yaptım?”

“Her zaman işleri batırıp sonra da küçük bir çocuk gibi peşimde dolaşamazsın,” dedi Perva. “Bu kadar korkusuzca, düşünmeden hareket ettiğin için bana zarar vermene izin vermeyeceğim. Babama zarar vermene de. Kendine gel artık. Yaptığın hataları beş yaşındaki bir çocuk bile yapmaz, Odkan.”

“Ne hatası yapmışım?”

“Sürekli düşmanla iş birliği yapamazsın,” dedi Perva tükürür gibi. “Ne uğruna? Parayı sikeyim. Güç istediğini söylüyorsun ama bu yaşa geldin hâlâ anlamadın. Güç, paradan değil, saygıdan gelir. Sen ise saygı kazanmamak için her şeyi yapıyorsun. Bir gün birinin yanında diğer gün diğerinin yanında olan birini kimse lider olarak kabul etmez. Duruşun olmadığı sürece paran hiçbir işe yaramayacak. Bunları normalde sana söylememeliyim bile çünkü güçsüz olman benim yararına olur ama artık sadece kendine değil, herkese zarar vermeye başladın.” Sinirle ofladı. “Ne zaman kendine geleceksin?”

Ama aslında söylediği koca bir yalandan ibaretti. Herkese zarar verdiği için onu uyarmıyordu. Onu uyarıyordu çünkü düşman olmaları gerekirken bile ona değer veriyordu.

Odkan alayla güldü. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Bu cevabı vermesine o kadar şaşırmamıştı ki Perva. Derin bir nefes aldı. Çoğu zaman Odkan’ın onun sabrını sınamak için gönderildiğini düşünüyordu ama sorun değildi, sabrı sonsuzdu.

“Aslında çok iyi anlıyorsun,” dedi Perva cebinden sigara paketini çıkardığı sırada. “Sadece her zamanki gibi aptal numarası yapıyorsun.”

Odkan güldü. “Beni gözünde çok büyütüyorsun, Narbekov.”

“Hayır,” dedi Perva. “Sadece herkesin yuttuğu numaralarını yutmuyorum.” Kafasını kaldırıp ona baktığında, “Dün gece yaptığın anlaşmanın benim kulağıma gelmeyeceğini mi düşündün gerçekten?” diye sordu. “Bir gün başta olmayı arzuluyorsan önce sadık olmayı öğrenmelisin. İhanet edenler cezalandırılır.”

Odkan gülerek deri ceketinin sol kolunu sıyırdı ve damgasını Perva’ya gösterdi. Derisinin derinlerine kadar işlenmişti. Hangi dövme ile onu kapatmaya çalışırsa çalışsın tam olarak kapanmayacaktı, zaten o da kapanmasını istemiyordu. “Bunu senden daha iyi bildiğime eminim, Narbekov,” dedi gözleri ile bıçak yaralarını gösterdiğinde. “Ben dersimi çoktan aldım.”

“Ve sana onu yapan adama senelerce baba demeye devam ettin,” dedi Perva yargılayıcı bir sesle.

“Başka şansım yoktu,” dedi Odkan. “Hepimiz senin kadar şanslı doğuyoruz, Narbekov. Arkasında kimse olmuyor bizim gibilerin. Ne istiyorlarsa bu dünyada, onun için çabalayıp durmak zorundalar ve en acısı da ne, biliyor musun? Ne kadar çabalasalar da hep önlerindeki adamı izlemek zorunda kalacaklar.”

Perva ona cevap vermedi, bu Odkan’ı şaşırtmadı çünkü bu konularda hiçbir zaman yorum yapmazdı.

“Onu sevdiğim için mi ona baba dediğimi sanıyorsun?” diye sordu bu sefer. “Başka kimin arkasına sığınacaktım? Senin babanın mı? Beni öldürmek için elinden geleni yapan o adam bana bundan çok daha kötüsünü yapardı, eminim ki. Zaten buralarda bir yerlerde...” İşaret parmağı ile şakaklarını gösterdi. “Yaptı da.”

“Değeceğini düşünüyorsan devam et,” dedi Perva. “Ama seni bir kere cezalandıran hep cezalandırır. Bunu unutma.”

“Onunla artık öyle bir samimiyetim yok,” dedi Odkan. “Bana zarar veremez. Artık çocuk değilim.”

Perva elindeki çakmağı ateşledi ve dudakları arasına koyduğu sigarayı yaktı. Derin bir nefes çektiğinde, “Kızı ile nişanlısın,” dedi. “Olmadığına emin misin?”

“Nişanlı değilim,” dedi Odkan. “Nişanlanmadık bile. Bizden bu kadar koptun mu gerçekten? Ayrıldık.”

“Bir gün beraberseniz on gün ayrısınız ama günün sonunda yine bir araya geliyorsunuz nasıl olsa,” dedi Perva alaycı bir sesle. “O yüzden takip etmememe gerek yok diye düşünüyorum. Ama bence o kızı bırakman iyi olmuş. Onunla bir aile kuramazsın.”

“Aile kurmak isteyen kim?” diye sordu Odkan.

“Bilmem,” dedi Perva omzunu silkerek. “Hepimizin istediği bu, değil mi?” Belli ki değildi.

Aslında burada sadece Perva’nın isteği buydu.

Ne kadar kendine itiraf edemiyor olsa da.

“Benim yapım bu,” dedi Odkan da cebinden bir sigara paketi çıkardığında. İçinden bir dal çekti ve dudakları arasına koydu. Elindeki siyah çakmakla sigarayı yakıp derin bir nefes aldı. Her nefes alışında sigaranın dumanı ile beraber nefesi de duman olarak siyah gökyüzüne yayılıyordu. “Bir şey beni ne kadar zehirlerse zehirlesin, bırakmayı deli gibi istesem de onu bırakacak gücü kendimde bulamıyorum. O yüzden her gece onunla barışıyorum, artık

onu sevmesem de. Ve bu yüzden her gece senin kapına geliyorum, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilsem de.”

“Farkındayım,” dedi Perva. “Bu seni öldürecek bir gün.” Kafasını kaldırıp dikkatle Odkan’a döndü ve buraya geldiğinden beri ilk kez ona baktı. Dikkatlice. “Sana son bir abi tavsiyesi vereyim, Odkan,” dedi. “Kendini özgür bırak.”

İlk defa alaycı olmayan bir sesle, “Tam olarak neyden?” diye sordu Odkan.

“Nadi’den,” dedi Perva. “Leo’dan. Benden. Tüm bunlardan.”

“Ya sonra ne olacak?”

“Bilmem,” dedi Perva. “Ne olmasını istiyorsan. Ne olmak istiyorsan o olursun.”

Odkan yavaşça güldü. “Bu ne yazık ki mümkün değil,” dedi ciddi bir sesle. “Baştaki adam olmak istiyorum, Narbekov.”

Perva güldü. Bu cevabı vereceğini o dudaklarını aralamadan önce bile biliyordu. Bu yüzden ona kızamazdı çünkü çocukluklarından beri gördükleri tek şey buydu. Olmak istedikleri tek şey buydu. İstedikleri ve istemeleri gereken tek şey buydu. İkisi de aynı adam olmak için yetiştirildikten sonra *istedikleri adam* olamazlardı öylece.

İkisi de içten içe hiçbir anlamı olmadığını farkındalardı ama öylece bırakıp gidemezlerdi. Bunca seneyi boşuna mı harcamış olacaktı? Ama buna devam ederek önlerindeki seneleri de harcıyorlar, belki de onları bile isteye kısıltıyorlardı.

Ama ikisi de aynı cümle ile büyümüşlerdi.

Aynı lanetle...

Geriye dönüş yoksa yapabileceğin tek şey ilerlemeye devam etmektir. Yol ne kadar karanlık olsa da.

Bu yüzden Odkan hiçbir zaman kurtarılamayacaktı. Perva’nın da kurtulamayacağı gibi.

“Herkes onu istiyor, Odkan.”

“Gülüştün sanki onu sana asla bırakmam, der gibi.” Odkan güldü. “Neden bunu hiç sesli söylemediğini hep merak etmişimdir. Çünkü biliyorum ki bizim de istediği şey aynı ama ben senelerdir bunu yüzlerce kez dile getirirken sen bunu bir kez bile sesli söylemedin. Çünkü aslında içten içe, beni kendine rakip olarak bile görmüyorsun, değil mi? Haksız sayılmazsın, senin yerinde olsam ben de kendimi sana rakip görmem. Ve zaten benim öfkem de buna.”

“Odkan...”

“Hayır,” dedi Odkan. “Kelime oyunu yapma. İtiraf et.”

“Baştaki adam mı olmak istiyorsun?” diye sordu Perva ilk kez, büyük bir ciddiyetle. Gözleri sadece Odkan’ın üzerindeydi. “Sana kendini kaç kurtar diyorum çünkü ben bu işin sonunu biliyorum. Onu sana asla bırakmam, Borisov. O bana ait. Hep öyle oldu. Hep de öyle olacak.”

Odkan güldü. Senelerdir, arkadaşlıkları ilk kez sallandığından beri bu savaşın içindelerdi ve Perva hiçbir zaman açık açık bunu söylememişti. Ne kadar bu düzenden sıkıldığını söylese de... Ne kadar artık bundan kurtulmak istediğini söylese de aslında içten içe gerçek istediği farklıydı. Ve bunu ilk kez şimdi itiraf ediyordu.

“En azından sonunda dürüstsün,” dedi Odkan. “Tabii, hep dürüsttün. Sadece bana söyleyecek kadar beni ciddiye almıyordun.” Sigaradan bir nefes çektiğinde hafifçe doğrularak bir adım attı. “Merak ediyorum. Bu tavsiyeyi sen neden kendinde uygulamıyorsun?”

“Çünkü seçilen benim, Odkan,” dedi Perva düz bir sesle. “Benim için çok geç. Bu tavsiyeyi kendimde uygularsam ne olur, biliyor musun?” Gözleriyle ikiz kardeşinin mezarını işaret etti. “O boşuna ölmüş olur.”

“Şu anki hâlini görseydi seninle gurur duyacağını mı sanıyorsun?” diye sordu Odkan acımasız bir sesle. “Senin buraya gelmene bile sinirlendiğine eminim. Ne yüzle buraya geliyor, diye düşünüyordur.”

Ama o ne kadar acımasız olmaya çalışırsa çalışsın, Perva’ya işlemezdi. Çünkü bu gerçeklerin hepsini aynaya baktığında kendine tekrarlıyordu zaten. Hem de kalbi kadar soğuk olan her gecede.

“Senin için öyle düşünmediğini mi sanıyorsun?” diye sordu Perva gülerek.

“Onun abisi olan ben değildim.”

“Ama hatırlıyorum,” dedi Perva. “Seni çok severdi.”

“Değil mi?” diye sordu Odkan. “Sen de severdin.”

“Seni mi?” diye sordu Perva, bunu söylemesine şaşırmıştı. Odkan kafasını salladığında, “Severdim tabii,” dedi. “O zamanlar...”

“Öyle,” dedi Odkan gülerek. “Öyle tabii...”

Kısa bir sessizlik yaşandığında Perva geçmişini düşündü. Çocukluklarını. O dağ evini ve bahçedeki anılarını. Parla’yı ve Odkan’ı. Köpeği Fox’u. Annesinin kapıdan onlara içeri girmeleri için bağırdığı ama onların bahçede oynamayı bırakmadıkları, artık kafasının içinde sadece tatlı bir esintiden ibaret olan onca anıyı... Hepsini tek bir anda düşündü ve derin bir nefes alarak çenesini sıkmaya başladı, titrediğinin farkındaydı ama asla kendini koyveremezdi.

“Senin şimdiki hâlini görse ne düşüneceğini tahmin edebiliyor musun?” diye sordu Odkan, sessizliği bölerek. Bir kez daha sormuştu aynı soruyu.

“Peki ablan senin hakkında ne düşünürdü?” diye sordu Perva. “Peki kardeşlerin? Peki annen? Seni iyi yetiştirmek için tüm hayatını harcadıktan sonra senin kötülükle övünen birisine dönüştüğünü gördüğünde ne düşünmüştür acaba? Onun mezarına hiç gittin mi ki? Bak, ben bu gece buradayım. Ama sen de haklısın, benim annem de beni gerçekten sevmiş olsaydı ben de onun yanına gidemezdim. Ama benimkinin şimdi olduğum hâlimle oldukça gurur duyduğuna eminim.” Eliyle mezar taşına dokundu. “Sonuçta beni bu şeye o dönüştürdü.”

“Ya beni?” diye sordu Odkan gülerek. “Beni bu şeye kim dönüştürdü, Narbekov?”

“Ben mi suçluyum bunda da?” diye sordu Perva. “Bunda da mı ben suçluyum, Odkan? Ben mi seni buna dönüştürdüm? Onu da mı ben yaptım? Seninle aynı yaşta ve aynı savaştayken mi yaptım sana bunu?”

“Bana hiçbir şey yapmadın,” dedi Odkan. “Yapsaydın seni öyle sevmeydim. Ama gördün ve sustun. Bunu inkâr edemezsin. Buna rağmen seni senelerce sevmeye devam ettim. Ama sen bunu hâlâ inkâr ediyorsun. Neden inkâr ediyorsun?”

Perva kafasını gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldı. “Başka çarem yoktu. Ben de çocuktum.” Kafasını aşağı eğdi. “Siz çocuktunuz ama benim de çocuk olduğumu neden hiç kabul etmediniz? Neden benden hep olduğumdan daha büyük davranmam beklendi? Neden hep görevini kusursuzca yerine getirmesi beklenen o evlat olmam istenirken, aynı zamanda abi ve bir koruyucu olmak zorunda kaldım? Neden ben de sizin gibi sadece çocuk olmadım hiçbir zaman?”

“Gel,” dedi Odkan ona doğru bir adım attığında. Kısa bir sessizlik yaşandığında tam karşısına geçmişti. “Çok mu istiyorsun özgür olmamı? O zaman aynı anda yapalım. Ongun’un yaptığı gibi. Buradan siktir olup gidelim. Aynı anda. *Beraber*. İkimiz de onların toplamından daha zeki olduğumuzu biliyoruz. Bizi bulamazlar bile. Ongun yok olmayı başardıysa biz hiç var olmamışız gibi bile yapabiliriz. Gerçekten savaş başlamadan ve geri dönüş imkânsız hâle gelmeden bırakalım bunları ve gidelim. *Beraber*. Bir daha arkamıza bile bakmamıza gerek olmaz. Narbekov ya da Borisov olmak zorunda kalmayız. Sadece Perva ve Vargın oluruz. *Yirmi ve yirmi bir*. Eskisi gibi. Aramızda hiçbir şey yokken olduğu gibi.”

“Ongun öldü,” dedi Perva sadece, uzun zamandır ezberlediği yalanı söyleyerek.

“Evet,” dedi Odkan, doğruyu bilmiyordu. En azından henüz bilmiyordu. “Ama öncesinde kaçmayı başarabildi, değil mi?”

“*Beraber* mi?” diye sordu Perva bu kez. Odkan’ın söyledikleri onda o kadar büyük bir şaşkınlığa sahip olmuştu ki sadece kısa cümleler kurabiliyordu.

Kafasının içinde ilk kez bu düşünceyi gerçekten canlandırmıştı. Bunların olmadığı bir dünya... Babasının emirleri, dökülen kanlar ve sırta saplanan bıçaklar olmadan... Sadece normal insanların yaşadığı, sıradan, amacının bile zar zor bulunduğu bir hayat... Sadece ikisi, eski günlerdeki gibi. Acaba nasıl hissettirirdi? Merak ediyordu, acaba bunları bırakıp gitse gerçekten kafasının içindeki, annesine ait olan o ses de onun yakasını bırakıp gider miydi?

Hiç sanmıyordu.

Kafasını kaldırdı ve ikiz kardeşinin mezarına baktı. Derin bir nefes aldı. O geceyi düşündü. Elleri arasında can verdiği geceyi. Babasının o seçimi yaparkenki ses tonunu düşündü. Ne kadar da soğukkanlıydı. O zamanlar bunu çok garipsemişti ama yılların onu, babasından bile daha soğukkanlı bir adam hâline getireceğinden o zamanlar bihaberdi. Annesinin emirlerini düşündü, kafasının içindeki tiz çılgılığı. Bir gün, bir şekilde aralarının düzeleceğine nasıl da inandırmıştı kendini... Ama her zamanki gibi hayatın getirdiği tek şey sadece acı ve kayıptı.

Seçilen olmanın ne demek olduğunu bir kez daha düşündü. Kafasındaki sesleri susturamadığı her geceyi düşündü. Annesi ve babası için aldığı canları, günahlarına girdiği insanları ve belki de mahvettiği aileleri düşündü. Annesinin intikamını gerçekten hiç alamayışını, kardeşinin ise koca bir hiç uğruna öldüğünü...

“*Aslan, avlanmak için doğar,*” demişti ona annesi bir kere. “*Kaçmak için değil.*”

Aslan, arkasını dönüp de öylece gidemez.

Arkamı dönüp de öylece gidemem.

Aradan geçen dakikalar sonrasında, “Yapamam,” dedi Perva.

“Evet,” dedi Odkan durgun bir şekilde. “Biliyorum. Çünkü ben de yapamam.”

“Sen neden yapamazsın?” diye sordu Perva meraklı bir sesle.

“Hayatta tek bir şeyi de olsa kazanabilmek istiyorum,” dedi sadece Odkan. “Sen ailen tarafından seçilmiş olabilirsin. Ama ben de Tanrı tarafından seçildim. Ailemi öylece bırakmak istemiyorum.”

Ama *yapardı*. Eğer Perva teklifini kabul etseydi onunla cehenneme bile giderdi. Bunu ikisi de biliyordu.

Ama tam o an, ikisi de bu gerçeği bilmiyorlarmış gibi davranıyorlardı. Vicdanlarını rahatlatmak ve başka bir seçenekleri olmayacağına kendilerini inandırmak için.

“O zaman neden söyledin?” diye sordu Perva, cevabı bilmesine rağmen.

“Senin nasıl düşündüğünü merak ettim,” dedi Odkan kısıp bir sesle. “Ama her zamanki gibi aynı düşünüyoruz.” Kısa bir an duraksadı. “Sana son bir kardeş tavsiyesi,” diye devam ettirdi kendini. “Eğer kendini özgür bırakacak gücü bulamıyorsan başkalarının özgürlüğünün derdine düşme.”

“Anlamıyorsun,” dedi Perva. “Bu yol sana ait değil. Ben hep yalnız yürüyeceğim.”

“Yalnız,” dedi Odkan gülerek. “Yanlış bir kelime tercihi, yirmi bir. Doğrusu, birlikte olmalı. Çünkü bu yol benim de yolum.”

Yalnız, diye düşündü Perva.

Ve birlikte.

Ne yazık ki bir şekilde...

Hep yalnız ve hep birlikte.

“Yediğin boku Leo’ya açıkla,” dedi Perva, Odkan ayağa kalktığıında. “Yoksa ben söylemek zorunda kalacağım.”

“Hep doğru olanı yapmak zorundasın, değil mi?” diye sordu Odkan. “Biliyor musun? Sen iyi adamı oynamayı becerebil diye, ben kötü adam rolünü kaptım. Ama ne yazık ki... Sonunda ikimiz de cehennemde yanacağız. Yalnız. Ve beraber.”

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye başladı, mezarlığın çıkışına doğru gidiyordu. Kısa bir an duraksadı ve arkasını döndü. “İyi ki doğdun, yirmi bir,” dedi sadece.

Yine ilk kutlayan o olmuştu.

Perva ona cevap vermedi, o sırada içinden iyi olmanın umurunda olmadığını geçiriyordu ama bunu ona söylemek istemedi. Bugün hiç olmadığı kadar dürüst olmuştu zaten ona. Asıl umurunda olan babasına zarar gelmemesiydi. Ve kendisine. Çünkü artık tehlikede olduklarını biliyordu. Farkındaydı. Bu gerçeğe arkasını dönemiyordu.

Kabullenmesi ve bir plan yapması gerekiyordu. Bunca can, onlar yaşasın diye öylece alınmamış mıydı? Şu an mezarlıkta olmasına sebep olan iki kişi de onlar yaşayabilsin diye orada değiller miydi? Burada olmasının sebebi, ne olursa olsun seçilmesi ve oyunu oynaması değil miydi? Öyleydi.

O zaman yaşamanın hakkını vermeyi öğrenmesi gerekecekti.

Birkaç dakikanın sonunda ayağa kalktı ve sigara paketi ile çakmağı cebine koyarak birkaç adım attı. Annesinin mezarının başında durduğunda eliyle mezar taşına dokundu. Sonra kardeşinin mezarına da. Sessizce, “*Uvidimsya, dusha moya,*” diye mırıldandı. *Görüşürüz, canımın içi.* Her zaman ikisine aynı anda veda ediyordu.

Mezarlıktan çıktığında telefonuna gelen mesajla duraksadı. Arabaya binene kadar mesaja bakmadı. Arabaya bindiğindeyse üstündeki ıslanmış deri ceketini çıkardı ve yan koltuğa fırlattı. Sonra telefonu açarak bildirimin üzerine tıkladı.

O: Bengi’ye bu hafta hiç baktın mı?

Oflayarak bir mesaj yazdı. Bakmadan önce bile bu mesajın geldiğini tahmin etmişti. Her seferinde hat değiştiriyordu.

H: Bebek bakıcısına benzer bir hâlim mi var?

Mesaj anında geldi.

O: Anlaşma yaptık. Söz vermiştin. Her seferinde böyle saçma tepkiler verecek misin?

H: Kızı sapık gibi takip etmek istemiyorum, geri zekâlı. Sürekli evine mi gideceğim? Beni fark edip polisi arayacak yakında.

O: Onun ruhu bile duymaz. Bunu biliyorsun.

H: Dün kontrol ettim zaten. Her gün bakmak anlaşmada yoktu. Beni darlayıp durma. Dikkat çekersek kardeşinin başına bir şey gelecek. Bir kere olsun bir şeyin dozunu ayarla.

O: Sadece sordum amına koyayım. Sakin ol az. Amma agresifsin bugün.

H: Agresif değilim, sadece sorgulanmaktan bunaldım. Her seferinde sorgulayacak mısın? Söz verdim ve sözümü tutuyorum. Ona göz kulak oluyorum. Gayet iyi. Ayrıca aylar önce banka hesabına para yolladım. Salak kuzenine söyle de kızın aklına girip kızı yurt dışına yollasın. O parayla istediğini yapar.

O: Para mı gönderdin? Ne alaka? Babamın fakir olduğunu mu düşünüyorsun? Babam öldü diye kardeşimin parasız kalacağını mı sanıyorsun cidden?

H: Soyağacında babanın kızı olarak görülmediği için miras kalmayacağını biliyorum. Depresyundayken saçma sapan bir karar verecek gibi duruyor ve hayatını yaşayabilsin diye para gönderdim. Uzatma.

O: Bengi öyle bir kız değildir. Daha yeni öldüler. Kendini toparlayacaktır.

Perva mesajı iki kere okudu. Ne kadar kızın hayatında olmasa da artık kendisine fazla aşına olduğundan gerçekte nasıl biri olduğunu merak etmeye başlamıştı. Bunu ne kadar kendine itiraf edemese de... Evet, kızı merak ediyordu. Nasıl biri olduğunu merak ediyordu. Babasının ve annesinin ölümünden sonra ciddi bir depresyonda olduğunun farkındaydı çünkü Ongun düzenli olarak onu kontrol etmesini istiyordu. Ediyordu da. Sadece Ongun istediği için de değil.

Kız ilgisini çekmeye başlamıştı.

Ne kadar bunu kendine itiraf etmek istemese de...

Bu yüzden başını belaya sokacak bir şey yapmayacağını umuyordu.

H: Orasını bilemem. Ben sadece üzerime düşeni yaptım.

O: Üzerine düşenden daha fazlasını yapıyor gibisin. Ne kadar paradan bahsediyorsun?

H: Ne yapacaksın?

O: Neden bana sormadın?

H: Neden soracaktım?

O: Paranı geri istemiyor musun?

H: Hayır, istemiyorum. Neden isteyeyim?

O: Baban o kadar paranın nereye gittiğini sorgulamayacak mı?

H: Sen bizim eve para sokanın babam olduğunu mu düşünüyorsun? Son on beş senedir öyle değil.

O: Bengi sorgulamadı mı?

H: Sence o aptal herhangi bir şeyi sorguluyor mu?

O: Düzgün konuş lan kardeşim hakkında.

H: Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?

O: Yakında değil.

H: Yakında olsun. Sana söyledim. Dönmezsen kardeşini alırım.

Bu koca bir yalandan ibaretti aslında. Onu *alamazdı*. Çünkü ne kadar en başta onu bir silah olma potansiyeli olarak görse de sonrasında bunun çok acımasız bir düşünce olduğunu fark etmişti. *Benim babamdan daha farklı*

olmam lazım, diye düşünüyordu. Masumlara kendi yolum uğruna acı çektirmemem lazım.

O: Döneceğim dedim ya. Tehdide gerek yok.

O: Sakın yaklaşma ona.

H: Bana emrederek konuşma. Seni tehdit etmiyorum, sadece görevini hatırlıyorum çünkü sürekli unutuyorsun. Kardeşine gelecek olursak, ona yaklaşmıyorum zaten. Onu ne yapayım? Soy ismi dışında işime yaramaz bile. Sadece iyi olduğuna bakıyorum, istediğin gibi.

O: İyi.

H: Ama bir Elem'e ihtiyacım olduğunu biliyorsun. O yüzden istediğimde burada olsan iyi olur.

O: Geleceğim dedim, Narbekov. İşler rayından çıkmazsa geri dönmeme gerek kalmaz. Sen rayından çıkacağına eminsin, ben ise öyle bir şey düşünmüyorum. O yüzden son ana kadar normal hayatıma devam etme hakkım var. Nedensiz yere o bok çukuruna bir daha girmeyeceğim. Oradan kurtulmak yıllarımı aldı. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim.

H: Ben senin gibi korkak değilim. Kaçmam.

O: Bu korkaklık değil.

O: Savaş çıkacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

H: Bu zamana kadar hangi konuda yanıldım? Söylesene. Sana annenin ve babanın işinin biteceğini söylemiştim. O zaman da beni ciddiye almamıştın.

O: Bu farklı. Savaş çıkması için Leo'yu öldürmeleri gerek. Leo'yu öldüremezler.

H: Onu da öldürecekler.

H: Ama ondan önce sırada başkası var.

O: Babandan mı bahsediyorsun?

H: Elem'ler o kadar da aptal değilmiş demek ki.

O: Bence aptal olan sensin. Baban da sen de babanın öleceğini düşünüyor-sanız eğer, neden kaçıp kurtarmıyorsunuz kendinizi? Neden bu saçmalığa devam ediyorsunuz?

Bir şey yazmadı bile. Arabasını çalıştırıp da gaza asıldığında kafasının içinde annesinin sesi ve tek bir cümle yankı yapıyordu.

Aslan, avlanmak için doğar. Kaçmak için değil.

BÖLÜM 1

KATİLİNİ SEVMEK İÇİN NEDENLER

2017, KASIM

Çocukken babamın beni cesaretlendirmek için yaptığı onca konuşmaya rağmen, her zaman korkak ve ürkek bir çocuk olmuştum. Bunu değiştirmek için babam da ben de çok uğraşmıştık çünkü içten içe, bir gün yapayalnız kalacağımızı ikimiz de biliyorduk.

Ama her denemede başarısız olmuştuk.

Sonunda babam haklı çıkıp da yalnız kaldığımda, denemeye tekrardan başlamıştım. Çünkü hayattaki en büyük korkularınızdan biri terk edilmek, diğeri de bir başınıza kalmakken, en sonunda bunu yaşadığınız an geldiğinde tüm duvarlar başınıza yıkılıyordu ve doğrularınızla yanlışlarınızı yeniden şekillendirmeniz gerekiyordu.

Ben de öyle yapmıştım.

İşe cesur olmayı öğrenmekle başlamıştım.

Ama yine de... Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar fazla korktuğumu hatırlamıyordum.

Aslında yanlış bir yola çıktığımı fark ettiğim an, tam bu an olmuştu. Karşımdaki adama baktığım her gece her şeyden ne kadar da vazgeçmiş olduğunu düşünmüştüm. Savaşmaya hazır bir insan böyle olmalıydı. Her şeyden vazgeçmiş hâlde... Şu ana kadar kendimin de onunla aynı noktada olduğumu sanıyordum. Bu yüzden hareket etmediğimiz her an ona kızmıştım zaten, değil mi? Ama belli ki o haklı çıkmıştı.

Çünkü her şeyi feda etmeye hazır olan bir insan, gerçeklerin ortaya çıkmasından bu kadar korkmazdı.

Odkan Borisov, benim kim olduğumu biliyordu ve buradaydı, peşimizdeydi. Eğer o biliyorsa bu diğerlerinin de öğrenmesine sadece birkaç saat

kaldı demekti. Her şeyi feda edip de bu dünyanın içine girmeye hazır olan bir insan, işlerin ciddileşmesinden bu kadar korkar mıydı?

Ne yazık ki korkuyordum çünkü bunca zaman kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Eğer yüzüm ifşa olursa Yuri ile yapmak üzere olduğum anlaşmayı öğrenmeleri de an meselesi olacaktı. Yemin etmeden önce onlara *iharet* etmiş olmam damgalanmama neden olur muydu? İçeri girdiğim anda gözler üzerime çevrilir ve bir *hain* gibi görünürsem, bu durum kendi çıkarlarım açısından hiç de fayda sağlamazdı. Bir ay önceki Bengi bunu umursamazdı ama şu an oyunun nasıl oynandığını biliyordum.

Narbekov sayesinde.

Sonunda ailemin intikamını almak istiyorsam oyunu doğru oynamak zorundaydım.

Geçen her saniye biraz daha paniğe sürükleniyordum. İçten içe, bu işten yakamı kurtarabileceğime olan bir inancım vardı ve o inanç, tam şu an parçaparça oluyordu.

Şimdi onun altında ezilmenin ağırlığı ile hareket etmem daha da zorlaşacaktı ama bu, benim aptallığımdı. Eğer bir yola çıkıyorsam ve kendime güvendiğimi iddia ediyorsam, gerçekten de her şeyi kabullenmiş olmam gerekirdi. Bu işten yakayı kurtaracağıma olan inancımın bu arabaya bindiğim anda parçalanmış olması gerekirdi.

Elime kan bulaşacağını düşünmem gerekirdi. Bir gece uyuyacağımı ve sabah hep dönüşmekten korktuğum o insan olarak uyanabileceğimi bilmem gerekirdi.

Bu da benim aptallığımdı.

Odkan tek kelime daha etmeden telefonu kapattığında kısa bir sessizlik yaşandı. Beni bu durumdan kurtarmasına dair bir umut besleyerek Perva'ya bakmak istemiyordum çünkü o, bu konuda beni defalarca kez uyarmıştı.

Evet, beni bu işten olabildiğince uzak tutacağının garantisini de vermişti ama ateşle oynarken yanmak kaçınılmazdı.

O, bu gerçeği hayata adımını attığı ilk anda öğrenmişti büyük ihtimalle.

Çünkü en başından beri bu oyunun içindeydi. *Doğduğundan beri.*

Ben ise daha yeni öğreniyordum. Çünkü bu hayata adımımı atmam sandığımdan daha uzun sürmüştü.

Nihayet sessizliği bozmaya karar verdi ve ne kadar korktuğumu hissetmiş gibi, "Korkmanı gerektirecek bir şey yok," dedi bana doğru döndüğünde.

Sesi hâlâ soğukkanlı ve sakindi. Acaba soğukkanlılığını ve sakinliğini kaybettiğini hiç görebilecek miydim? Kulağa imkânsız bir ihtimal gibi geliyordu ama bu yolda herkesin paramparça olacağı gerçeği ile az önce yüzleşmiştim. Eminim ki onun da üstüne duvarların yıkıldığı noktalar olacaktı. O zaman onu kim kurtarabilirdi, emin olamıyordum.

“Nasıl yok?” diye sordum. “Bu durumdan beni senin bile kurtaramayacağından eminim. Bunu sen bile aklına getirmemiştin.”

Sesimin titrememesi için büyük bir uğraş veriyordum. Ailemin intikamını alırken temiz kalamayacağımı bilmem gerekirdi ama işlerin tam olarak bu gece, bu kadar erkenden tepetaklak olmasını hesaba katmamıştım.

O da katmamıştı.

“O kadar emin olma,” dedi sadece. Sesi düzdü.

Şu an, böyle bir durumun içindeyken bile konuşmuyorsa onu ne zaman konuşturabilirdim, bilmiyordum.

“Bu mu sadece?” diye sordum. “Başka bir şey demeyecek misin?”

“Kucağıma çık.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Hızlı ol,” dedi beni birden tutup kendine çektiğinde. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde ona bakıyordum, o ise dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu.

“Ne anlatıyorsun ya?” diye sordum sinirle.

“Şunu demek istiyorum, Elem,” dedi. “Şu an avcı olan Borisov, av olan ise biziz.” Bana doğru döndüğünde, “Bir avın hayatta kalmasının tek yolu nedir?” diye sordu. “Kaçmak.”

“Onu zaten farkındayım, Narbekov,” dedim. “Benim için sorun değil. Ben hayatımı av olarak geçirdim zaten. Ama sen bu durumda biraz zorlanabilirsin.”

“Matematik hesaplamaları ile aran nasıl?” diye sordu bana doğru döndüğünde. “Hız problemleri ile diyelim, mesela.”

“Ne anlatıyorsun ya yine sen?” Sesimin sinirli çıkmasına engel olamıyordum. Gerçekten ne kadar panik yaptığımın farkında değil miydi?

“Altında *LaFerrari* var,” dedi beni umursamadan. “Saatte 372 basabiliyor ve üç saniyede 100 kilometre hızlanabiliyor. Ama 330 basarken hızlanması yavaşlıyor, yani hızı koruduğumuz sürece mücadele etmemiz gereken hız 330.” Ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktığımda beni umursamadan, “Bizim altımızda ise *Maserati* var ve en fazla 326 basabiliyor,” diye

devam etti. “100 kilometre hıza 4,5 saniyede ulaşıyor ve şu an her zaman olduğundan daha yavaş çünkü Rozanov piçleri arabaya ateş açtı.”

“Bununla nereye varacaksın?” dedim sinirle bir nefes verdiğimde. Arkayı kontrol etmeden duramıyordum, tıpkı onun gibi. “Sadece şu arabayı sürebildiğin kadar hızlı sürsen olmuyor mu?”

“Şu an çevre yoluna giremedi,” dedi. “Tolun nerede olduğunu biliyor ve hâlâ çevre yoluna girmede. Gelirken baktım. Hız sınırı 80 ve ortalık polis kaynıyor. İstese de dikkat çekemez. Oradan çevre yolu yaklaşık 5 kilometre. Yani gelmesi 225 saniye sürecektir. Telefonu kapattığımızdan beri ne kadar saniye geçtiğini biliyor musun? Ben biliyorum. Saydım. Şu an tam 110 saniye kaldı. 109... 108... 107...” Ona *saymayı kes artık* dercesine baktığımda, “Biz yolun başlangıcına 10 kilometre uzaklıktayız, yaklaşık olarak,” dedi. “O çevre yoluna girdiğindeyse... Hiçbir şey onu durduramaz. 80 kilometreden 330’a çıkması sadece altı buçuk saniye sürecektir. Altı buçuk saniye sonra, 10 kilometrelik yolu 330 ile giden bir canavar ile karşı karşıya kalacağız.”

“Biraz daha boş konuşursan yemin ederim ki seni arabadan atacağım,” dedim sinirle. “Evet, anladım, evet,” dedim. “Çok hızlı geliyor, falan. Sen bana bizim ne yapacağımızı söylesen!”

“Onu söylemeye çalışıyorum,” dedi. “Hangi hızı korursak bize yetişmesini engelleriz, onu düşünüyorum. Bize yetişmesine daha 200 saniye var.” Gaza biraz daha sert asıldı. “Ama gördüğün gibi araba gitmiyor. Yapabildiğimiz en fazla hız 250.” Kaşları bir şey hesaplıyor gibi çatıldı. “Telefonla aramadan önce, adamlar bizi vurduğunda...”

“Sen her saniyeyi aklından sayıyor musun?” diye sordum lafım bölerek. Ona yanımda bir deli varmış gibi bakıyordum. Bana kaşlarını çatarak baktığında, “Eee?” diye sordum.

“Aradaki yol farkını hesaplamaya çalışıyorum,” dedi. Sonra kafasını iki yana sallayarak, “Siktir et. Her türlü farkı kapatacak,” dedi pes eder gibi.

“Yani?”

“Yanisi Elem,” dedi gülerek. “Ondan kaçmamızın imkânı yok. Adam bizi avlamaya geliyor.”

“Deminden beri sıçtığımızı söylemek için mi o kadar sayı hesaplaması yapıyorsun kafanda?” diye sordum bağırarak. “Ne yapacağız?”

Göz ucuyla bana baktı. “Kaçamayacağımıza göre savaşacağız.”

“Az önce sen de söylemedin mi, Narbekov?” diye sordum. “Avin kazanmasının tek şansı kaçmaktır. Savaşmak için kalırsan aslan seni midesine indirir.

Daha önce hiç av olmadığın için kendine yediremediğini biliyorum. O yüzden av olmanın nasıl bir his olduğunu bilen birinin tavsiyelerini dikkate al derim.”

“Vazgeçtim, biz av değiliz. İki kişiyiz,” dedi. “Avantaj elde edebiliriz.”

“Onun tek olduğunu nereden biliyorsun?”

“Öyle umuyorum,” dedi sadece.

Öyle mi umuyordu? Aylardır en iyisini ben bilirim, benim yaptığım plan eksiksizdir, sen işime karışma, diye kafamı ütüleyen adam şimdi öyle umuyorum mu diyordu?

Sanırım bu sefer gerçekten de sıçmıştık.

“Öyle umuyorsun, öyle mi?” diye sordum sesimi yükselterek. “Sen de sadece bir şeyleri umarak hareket etmeye başladıysan işimiz bitmiş demektir.”

“Her zaman planın olmalı,” dedi, benim aksime son derece umursamaz geliyordu sesi. “Ama bazen de doğaçlama yapmak gerekir.”

“Ya yanında Nadia varsa?” diye sordum. “O zaman ne olacak?”

“O zaman işimiz bitmiş demektir,” dedi. “Nadia’ya arabaya ateş etmesini söyler. Senin olduğun tarafa. Çevre yolu saatlerce sürüyor, Elem. Amacı bizi yakalamak falan değil. Yakalasa ne olacak? Bizi yoldan dışarı mı fırlatacak? Senin yüzünü görmek istiyor sadece. Böylece seni ifşa edebilsin. Yüzünü görmediği sürece burada olduğunu bilmesi ne bokuna yarayabilir? Kimse onun yaydığı bir söylentiye inanmaz. İnan bana, Odkan Aslanlar arasında güvenilir birisi değildir. Kazanmak için bana iftira attığı ilk sefer olmadığından, benim sözümün üzerine söylediği söz bir boka yaramaz. Ama seni görürse... Bir de üstüne seni yakalarsa başını belaya sokabilir. Yapmamız gereken şey seni gizlemek. Hepsi bu kadar.”

“Kafama bir şey geçirmemi ister misin?” diye sordum.

Birden kakhaha attı. Şaşkınlıkla ona baktım. Nasıl bir tepki vereceğini düşünmüştüm, bilmiyordum ama içinde kesinlikle kakhaha atması yoktu. Durumun gerçekliğini sorguluyormuş gibi ona doğru eğilerek daha dikkatli bakmaya başladım ama gerçekten kakhaha atıyordu. Nihayet kendini toparladığında bana doğru döndü ama yüzünde hâlâ kakhahasından kalan alaycı bir ifade vardı ve dudakları yana kıvrılmıştı.

“Şu an gerçekten kakhaha mı atıyorsun?” diye sordum engel olamadığım için yüksek çıkan sesimle beraber. “Gerçekten mi?”

“Komik kızsın,” dedi sadece. “Komiksin, Elem.”

“Senin sinirlerin bozulmuş olabilir mi?” diye sordum çok değişik bir şey inceliyormuş gibi ona baktığımda. Çünkü gerçekten, böyle bir an yaşayacağıma bir saniye önce ihtimal bile vermezdim.

Tekrardan gülmeye başladı. Kahkaha attığında gözleri kısılıyor ve hep ciddi duran yüzü tatlı bir hâl alıyordu. Normalde olsa izlemek isteyeceğim, haftalardır beklediğim bu manzara, şimdi sinirlerimi biraz daha germekten başka bir işe yaramamıştı çünkü ben burada canımın derdine düşmüşken, nasıl olur da hiçbir şeye gülmeyen adam, bunu komik bulup bir anda kahkaha atmaya başlayabilirdi?

Gaza biraz daha abandığında hız ibresi biraz yukarı tırmandı. “Siktir ya,” dedi. “Bu olayı gerçekten seviyorum.”

“Kaçmayı mı?”

“Hayır,” dedi. “Savaşmayı. Adrenalin iyi hissettirmiyor mu sana da?”

“Hayır, Narbekov,” dedim dehşet içinde. “Hiç iyi hissettirmiyor hem de. Altıma sıçacak gibi hissediyorum ben burada. Sen gerçekten delirmiş olabilir misin?”

“Sanırım deli olan sadece Borisov değil,” dedi alaycı bir sesle.

“Orası belli,” dedim ona dik dik baktığımda. “Sen kafayı mı yedin? Her şeyi ciddiye alırken neden bunu almıyorsun?”

“Bir sene önce,” dedi Perva alakasız bir şekilde. “Onunla konuşuyorduk. Odkan ile. Bana her şeyi bırakarak gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu, beraber gitmeyi teklif etti.” Bana neden bunu anlattığını anlamayarak ona baktım. “Ona hayır, dedim. Hayır dediğimde bana soruyu sadece cevabımı merak ettiği için sorduğunu, ona evet desem bile zaten gelmeyeceğini söyledi ama yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordum. Çünkü yalan söylerken her zaman sol bacağına sallıyor. Biliyorum çünkü bunu ben de yapıyorum.”

Bunu bana söylemesi ne kadar akıllıcaydı? Onun gibi birisi şimdi de kollarını kendi eli ile teslim etmeye mi karar vermişti? “O günden sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Eskiden olduğumuz kişileri terk ettiğimiz geceydi ve şimdi bugünkü olduğumuz kişilerle tanışacağız. Az sonra arkamızda belirecek ve bize ateş edecek ve ben de senelerce kardeşim bildiğim adamı ilk kez tam anlamıyla düşman kabul ederek ona karşılık vereceğim. Biliyorum ki aslında bu gece olacakları en başından göze almadığını fark ettin ama inan bana, ben de gerçekten neler olabileceğini az sonra öğreneceğim. Yani Bengi, durumu ciddiye almadığım falan yok. Delirmedim. Tam tersi... Bu konu üzerinde daha fazla düşünürsem delireceğim. Çünkü hayatım boyunca başkalarının benim için yaptığı seçimlerle yaşadıktan sonra, kendi yaptığım

tek seçim yüzünden pişman hissetmek istemiyorum. Bu yüzden... Hiçbir şey hissetmemeyi seçiyorum.”

Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Odkan ve onun arasında her zaman karmaşık bir ilişki olduğunu biliyordum. Abim de dahil olmak üzere seneler içinde bana bunu herkes anlatmıştı yine de gerçek anlamda birbirlerine değer verdiklerinin farkında değildim çünkü bana göre birine değer veriyorsan onu karşına alamazdın ama bu adamlar dünyada sadece hırsları uğruna yaşarken, onların hangi duyguyu kalbinde taşıdıklarını kim kestirebilirdi?

Onun yerinde kendimi düşündüm. Gerçekten senelerce kardeşim olarak gördüğüm kişiyi sırf güçlü olmak uğruna ezebilir miydim? Onu karşıma alabilir ve bir savaş alanında, sadece içgüdüleri ile hareket eden bir insana dönüşebilir miydim? Senelerce sevdiğim insan silahı eline alıp bana doğrulttu diye onu artık tamamen düşmanım olarak görmeye başlayabilir miydim?

Bunu yapmamın imkânı yoktu.

Peki, o gerçekten nasıl yapıyordu bunu?

“Bu kadar zorsa senin için, neden kaçmadın onunla beraber?” diye sordum içimde büyüyen meraka engel olamadan.

“Hepimizin uğruna yaşadığı bir şeyler var,” dedi sadece. “Ben de benimkinin peşindeyim. Hayatın kendisine, hayatındaki insanlardan daha fazla anlam yüklemen gerekir.” Dikiz aynasını kontrol ettiğinde, “Yirmi saniye sonra arkamızda olacak,” dedi düz bir sesle. Sanki az önce anlattıklarını hiç anlatmamış gibi soğukkanlı bir avcıya dönüşmüştü anında.

Hızla arkaya baktığımda sadece büyük bir tır olduğunu gördüm. “Tır kocaman,” dedim. “Onu sollaması imkânsız. Bize vakit kazandırmaz mı?”

“Kazandırır,” diye cevapladı. Şimdi o alaycı ifadesi tamamen gitmişti ve her zamanki kadar ciddi görünüyordu. “Ama çok vakit kaybettiğini anlarsa beklemez bile, sabırlı bir adam değildir. Tırı devirir. Yani üstümüze devrilmesini istemiyorsak bizim de hızlanmamız gerek.” Derin bir nefes aldığı anda, “Amına koyduğumun arabası tam da gitmeyecek anı buldu,” diye homurdandı. Huysuz Perva anında geri dönmüştü.

“Tırı mı devirir?” diye sordum.

Takıldığım tek şey buydu. Onun deli olduğunu biliyordum ama gerçekten bu kadar deli miydi? Yani tırı sollamak için sonrasında rahatlıkla kapatabileceği birkaç saniyeyi kaybetmesi daha mantıklı değil miydi? Ama o gerçekten mantıklı kararlar veren biri değildi belli ki sonuçta bu konuda namı bile vardı.

"Lastiklerine sıkar işte," dedi sadece. Sanki nasıl yapacağını sormuşum gibi.

"Onu anladım," dedim. "Ama bize zaten ulaşabileceğini biliyor. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü o Odkan," dedi. "Kazanmaya bu kadar yakın olduğunu hissederse sabredemez. Bu yüzden de her seferinde kaybeder."

Aradan ne kadar zaman geçtiğini Narbekov gibi bilemezdim ama oldukça kısa bir süre sonra iki el silah sesi geldi. Silah sesiyle arkamı dönerek baktığımda tırın sürüklenmeye başladığını gördüm. Şoför kontrolü kaybetmiş olmalıydı çünkü sonrasında tır gözlerimin önünde sanki ağır çekimdeymişiz gibi devrildi. Yol kenarına doğru sürüklenmeye devam etti ve ben daha neler olduğunu anlayamadan yol kenarındaki sınıra çarpıp bir anda patladı.

Birkaç saniye sonra ise arkamızdaki kırmızı *LaFerrari* birden hâlâ yapım aşamasında olan, geçici olarak konulmuş plastik orta bariyerleri aşarak ters şeride doğru daldı.

Dikiz aynasından arkayı kontrol ettiğinde, "Geri zekâlı," dedi Perva sadece kafasını iki yana sallayarak. "Bu çocuk gerçek bir geri zekâlı."

"Neden o yola saptı?" diye sordum korkuyla. Arkamızda olduğunu görebiliyordum. Nedense o da Perva'nın söylediği kadar hızlı gidemiyordu. "Oradan çıkabilir mi?" Ters şeritte olduğu için arabalar üzerine hızla geliyordu, bu yüzden biraz daha yavaşlayarak iyice gerimize düştü. "Biri ona çarpacak."

"O kadar da geri zekâlı değil," dedi alaycı bir sesle. "Birazdan geri gelir."

Hâlâ yolu kontrol ediyordum. Onun aksine bir türlü rahat olamıyordum. Tabii, bu normaldi de. Emindim ki onun bundan kat ve kat daha aksiyonlu geçen geceleri olmuştu. "Neden oraya saptı ki?"

Narbekov, senelerce aynı evde büyüdüğü kişiyi tanıyor olabilirdi ama ben onun gibi bir delinin neyi neden yaptığını kestiremiyordum. Bu yüzden yaptığı her hareket beni geriyordu. Perva gibi onu küçük göremiyordum. Her hareketi yapmasının bir nedeni olduğunu düşünüyordum. Mesela, yanlışlıkla o yola saptığını biliyordum ama sanki bunu bizi oyuna getirmek için yapmış ve az sonra birden karşımıza çıkacakmış gibi hissediyordum.

İyice delirdin, Bengi. Paranoyak oldun resmen.

"Tırın üzerine devrileceğini hesap etmemiştir," dedi. "Ya da belki de lastiklere sıkarken direksiyonun hâkimiyetini kaybetmiştir. Umarım ikincisidir. Yalnız olduğu anlamına gelir."

“Ne alaka?”

“Nadia arabada olsa o ateş ederdi,” diye cevapladı beni.

“Belki Nadia yoktur ama başkası vardır?” diye sordum.

Neden aralarındaki ilişki tamamen bitmiş olmasına rağmen Odkan biriyle hareket ediyorsa eğer, o kişinin sadece Nadia olabileceğini düşünüyordu ki? Ama sonuçta onlarla büyüyen oydu, ben değildim. Muhtemelen onları dünyadaki herkesi tanıdığından daha iyi tanıyordu. Evet, en yakınınıza bile duvarlar örebilir ve bir yabancıyı oynayabilirdiniz ama küçük bir odanın içinde beraber bir ömür harcadığınız insandan kendinizi gerçekten ne kadar gizleyebilirdiniz?

Bence cevap hiç olmalıydı.

“Sanmıyorum,” dedi. “Bu işe ondan başkasını karıştırmaz.” Bana doğru dönüğünde, “Kucağıma çık,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü oraya sıkacak, Elem,” dedi. “Araba kurşun geçirmez ama camlar değil. Beynine kurşun mu yemek istiyorsun?” Olduğum yerden kalktığımda, “Arabayı sen kullanacaksın,” dedi. “Korktuğunu biliyorum ama hız ibresine dikkat etmemeye çalış, olabildiğince hızlı olmamız lazım. Korksan bile ayağın pedaldan hiç çekme. Kontrolü tamamen sana bırakacağım.”

Aslında kalbimdeki ağrının bir nedeninin de bu kadar hızlı gitmemiz olduğunu biliyordum ama şu an böyle bir durumun ortasında korkumun önüme engel koymasına izin vermeyecektim. Midem bulanıyordu, avuç içlerim terliyordu ve kafamın içindeki seslerin hepsi fısıldayarak bana her şeyi kaybettiğim o geceyi tekrar tekrar anlatıyordu. Gözlerimi kapattığımda gözümün önüne babam geldi ve anında gözlerimi açtım. Eğer şu an beni görabiliyorsa, yaşadıklarımın kalbimde büyüyen bir korkuya dönüştüğünü görse benimle gurur duymazdı ve benim onu gururlandırmam lazımdı.

“Sorun değil,” dedim dizlerimin üstüne çıktığımda. “Kucağında ben varken rahat edebileceğine emin misin?”

“Kaç kilo olabilirsin sanki,” dedi. “Varlığını bile hissetmem. Otur.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Arabayı vuracağım,” dedi. “Yavaşlayıp peşimizi bıraksa yeter. Şu an önceliğim seni göstermemek. Sonrasında ne uyduracağımızı düşüneceğim ama önce buradan normal bir şekilde çıkmamız lazım.”

“Bence buna gerek yok,” dedim kendimi şaşırtarak. “Bırak, görürse görsün. Zamanı geldiğinde zaten görmeyecek mi? Gerçekten ondan bunu gizlemek için bu kadar uğraşacak mıyız?”

“Sen istediğin zaman göreceksin,” dedi. “Kendini hazır hissettiğinde. Şu an hissetmiyorsun, bunu gözlerine bakınca anlayabiliyorum. Korkuyorsun.” Bu durumda bana kızması gerekmez miydi? Çünkü bana neler olacağını söylemişti ama onu dinlememiştım. “Benim görevim seni korumak,” dedi beni şaşırtarak.

Benim görevim seni korumak. Narbekov’un bana böyle bir şey söyleyeceğine asla inanmazdım. Neden kendine böyle bir görev edinmişti? Bana attığı ilk mesaj aklıma geldi. *Koruyucu meleğin.* Gerçekten en başından beri amacı beni korumak mıydı?

Neden böyle bir şey yapıyordu, peki?

“Ne fark eder?” diye sordum, söylediği son cümleye fazla anlam yüklememek için uğraşırken.

“Çok şey fark eder,” dedi. “Ayrıca Odkan, Yuri ile sağlam ilişkileri olan birisi. Ya senin yaptığın saçma anlaşımdan haberi varsa? O zaman ne olacak? Gidip doğrudan seni ispiyonlarsa ve varlığın ifşa olduğu gibi ihanetle suçlanırsan? Eğer seni şimdi görmek için bu kadar ısrar ediyorsa emin ol ki elinde bir koz vardır. Kullanmak istediği bir koz. O yüzden, seni şu an görmesine izin vermeyeceğim.”

“Eğer bunu biliyorsa ne zaman ifşa olursam olayım bunu söyleyecektir zaten,” dedim.

“Ona istediğini verirsem seni rahat bırakır,” dedi sessiz geçen birkaç saniyeden sonra.

“Nedir o?” diye sordum merakla.

“Ona zarar verirsem damgalanırım,” dedi. “Damga statü ve değer kaybettirir.” İrkildim. “O zaman seni rahat bırakır.”

Gerçekten şu an Odkan benim başımı belaya sokmasın diye damgalanmayı göze mi alacaktı?

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama çok şaşkındım.

Bir şey demeden kucağına doğru çıktığımda rahatsızca kıpırdandım. Bacaklarını iki yana açarak oturmam için ortada yer bıraktı ama bacakları o kadar büyüktü ki arasına sığabileceğim bir boşluk bile kalmıyordu. Bunu anladığında bacaklarını birleştirdi ve kucağına oturmak zorunda kaldım. Koltuğu geri iterek kafamın arabanın tavanına değmesini engelledi.

“Gazı bırakıyorum,” dedi. “Ayağını yaklaştır.”

Ayağımı gaz pedalına yaklaştırdım. O ayağını gaz pedalından çekti ve saniyesinde ayağımı pedala koyarak gaza abandım. Parmaklarını da direksiyondan çektiğinde direksiyonu tutum, parmaklarım direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki saniyesinde boğumlarım bembeyaz kesilmişti ve hissettiğim korkuyla beraber soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Ama korkmam gereken daha kötü şeyler olduğunun farkındaydım.

Mesela Leo’nun eline düşmek gibi.

Mesela Perva’nın damga yemesi gibi.

“Perva...”

“Bu saatten sonra konuşma,” dedi sert bir sesle. “Bırak ben de en iyi bildiğim şeyi yapayım.”

“Ne o?”

“Kazanmak.”

Odkan’ın yola tekrar girdiğini yan aynadan gördüm. Arkamızdaydı ve son hızla bize yaklaşıyordu. Sertçe yutkundüğümde gaza biraz daha abandım ama Perva haklıydı, ne kadar basarsam basayım hız ibresi bir türlü artmıyordu. Rozanovlar arabanın her neresine sıkmayı başarmışlarsa motorun canına okumuşlardı.

Acaba onlar nereye kaybolmuştu?

Şu ana odaklan, Bengi. Soruları şimdilik bir kenara bırak.

Kendi tavsiyeme uymak her zaman inanılmaz zor oluyordu.

Perva’nın hareket ettiğini hissettim. Yolcu koltuğuna doğru uzanarak torpidoyu açtığını gördüm. Sonrasında eline iki silah aldı ve koltuğa, tam yanımıza bıraktı. Belindeki silahı çıkardığını hissettim. Silahı çıkardı ve yuvada kaç tane mermi olduğunu saydı. Tamamı dolu çıkmamış olacak ki yanımıza koyduğu silahların birini eline alıp içini açtı ve yuvasından üç tane mermi aldıktan sonra kapattı. Az önceki silahı tekrar eline alarak üç tane mermiyi içine yerleştirdi ve kapatarak şarjörünü çekti. Sol eli ile silahı havaya kaldırıp cama doğru yaklaştığında sağ eliyle beklemediğim bir şekilde belimi tuttu. Omzunu sola yaslayıp tüm ağırlığını oraya verdiğinde sağ eli beni iyice sıkmaya başladı.

“Korkmaya başladım,” dedim derin bir nefes aldığımda.

“Korku iyidir,” dedi donuk bir sesle. “Sınırlarını baştan yaratır.”

“Yine o soğukkanlı hâline döndün.”

“Bir deli ile daha da deli olarak başa çıkamazsın,” dedi. “Yolun sağ kısmında kal. Sağa atış etmek isteyecek çünkü senin orada olduğunu düşünüyor. Biraz vakit kaybetmesini sağla.”

“Tamam,” dedim sadece. O kadar panik yapmıştım ki uzun bir cümle kurmaya başlasam sonunu bile getirebilecek gibi değildim. Bu yüzden kısa cevaplar vermeye çalışıyordum.

“Seni tutuyorum,” dedi, ona dönüp bakmamak için kendimle büyük bir mücadele içerisindeydim. “Camdan kendimi sarkıtmam gerekirse belini biraz sıkabilirim. Canını acıtırısam söyle. Bırakırım.”

“Sakın bırakma,” dedim aniden.

Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum ama kendime itiraf etmek istemesem de daha birkaç hafta önce ona asla güvenmeyeceğimi düşündüğüm için yanından kaçtığım adama şimdi engel olamadığım bir şekilde güveniyordum.

“Tamam,” dedi düz bir sesle. Söylediğim şeyi ben garipsemememe rağmen o hiç garipsemiş gibi değildi. “Bırakmam. Yavaşlarsan seni uyarmak için bacağına vuracağım. Konuşmak yok.”

“Tamam,” dedim sadece. Yine kısa cevaplar veriyordum.

“Ve sakın,” dedi. “Sakın çılgılık atma. Dikkatimi fena dağıtmış olursun.”

“Tamam,” dedim tekrardan. “Atmam.” Derin bir nefes aldım. “Sen bizi buradan çıkar yeter.”

“Tabii ki çıkaracağım,” dedi. “Sana bir şey olmasına izin verecek gibi mi duruyorum oradan bakınca?”

“Sana tam olarak buradan bakamıyorum, biliyor musun?” diye sordum gerginliğimi yenmek için saçmalarken. “Yoldan başka bir yere bakarsam kusacak gibiyim.”

“Kusarsan ölürüz, Elem,” dedi alaycı bir sesle.

Sanki gerginliğimizi azaltmam için saçmaladığımı fark etmişti ve bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Yoksa ben sadece kafamda mı kuruyordum? Çünkü normalde, onun gibi bir adamın böyle bir durumda benim hissettiklerimle ilgilenmesine imkân bile yoktu. Tam tersi, *eğer bu kadar basit bir olayda bile bu kadar korkuyorsan neden bu işe girdin, olabilecekleri hiç mi düşünmedin*, diye bana öfkelenmesi gerekiyordu.

Ama hiç öfkeli değildi. Korktuğumu söylediğimde sinirlenmiyordu. Aksine, yatıştırmaya çalışıyordu.

Karşıma koyduğum ve haftalarca izleyip üzerine düşündüğüm adam, aslında hiç de beynimde şekillenen kişiye benzemiyordu ve bunu son zamanlarda kaçınılmaz bir şekilde fark ediyordum. Ve ne yazık ki bu daha korkunçtu. Çünkü ona babasının oğlu olan bir canavar gözüyle bakmak, son zamanlarda tanıştığım, sadece kendi korkuları, savaşları ve acıları olan ve tek derdi hayatta kalmak olan bir adam olarak görmekten çok daha basitti.

İşler kafamın içinde gittikçe karmaşık bir hâl alıyordu.

“Odkan’ın da seninkilere benzer böyle huyları var mı?” diye sordum. “Camı açıp arabaya doğru kusabilirim. Avantaj oluşturur mu?”

“Komik kızsın,” dedi yine alaycı bir sesle. Ama bu sefer gerçekten güldüğü falan yoktu. *O bir kere olur, Bengi.*

“Gerçekten değilim,” dedim. “Sadece senin espri anlayışın epey kötü.”

“Bunu daha sonra tekrar konuşalım,” dedi. “Şimdi susma zamanı.”

Normalde olsa böyle dediğinde inadına daha çok konuşurdum ama şu an her şeyin basit bir hamleye bağlı olduğunun farkındaydım. Gerçekten ifşa olmak istemiyordum. Varlığımın ifşa olması başkaydı, Odkan’ın elinde bir koz varken artık yüzümü bilmeleri ise bambaşka bir şeydi. Bu yüzden buradan kurtulmak için Narbekov’a daha önce hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı.

Dikkati dağılırsa hedef alıp o arabayı vuramazdı ve araba o kadar hızlı hareket ederken vurması gerçekten zordu. Hem de Odkan bilerek işleri daha da zorlaştırmak ister gibi zikzak çizerek gelirken. Artık çevre yolundan tamamen çıkıp ıssız, kimsenin olmadığı bir yola girdiğimiz için şimdi daha da delice hareketler yapacağını tahmin etmek zor değildi. Bizden başka araba yoktu; duyabilecek, görebilecek kimse yoktu. Bir yerlerde kamera olduğunu bile sanmıyordum.

Ben de onun gibi saymaya başladım. Arabanın içinde tek bir ses bile yükselmiyordu ama kafasının içindeki çarkların ne kadar gürültülü hareket ettiğini duyuyordum sanki. Korkuyla hareket eden kalbim kadar hızlı çalışıyorlardı. Ne düşündüğünü merak ettim. Merak içimde büyürken beklediğim gibi bir silah patladı, mermi arabada bir yere gelip sekmiş olmalıydı çünkü arabanın hızında herhangi bir sorun yoktu. Ona çığlık atmayacağımın sözünü vermiş olmama rağmen dudaklarımdan dökülen çığlığa mâni olamadım. Evet, bizi vuracağını biliyordum ama bu kadar ani olacağını hesaba katmamıştım.

Tabii ki ani olacak, Bengi. Kapıyı çalıp ben seni vurmaya geldim bak, deyip de silahı sıkacak hâli yoktu ya? Davetiye mi gönderecekti sana ateş etmeye başlamadan önce?

“Çığlık atma, Bengi,” dedi sessiz bir şekilde. “Arabada benden başka biri yok yalanını uydurabilme ihtimalimi elimden alıyorsun ve dikkatimi dağıtıyorsun. Çığlık atma.”

“Tamam,” dedim bu sefer fısıldayarak. “Atmam.”

“Odkan tek değil,” dedi sırtını kapıya biraz daha yasladığında. “Yolcu kol-tuğundan sıkı silahı sıkın kişi.”

“Nadia mı?” diye sordum korkuyla.

Onun olmasını istemiyordum çünkü o öğrenmişse Leo da öğrenmiş demekti. Belki Perva herhangi bir kozla Odkan’ı susturabilirdi ama konu Leo’ya çoktan gitmişse hiçbir şey yapamazdı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sadece elini çıkardı. Çok hızlı hareket ediyoruz, bu yüzden elini net göremiyorum.”

Bir kez daha ateş edildiğinde yerimden sıçradım ama bu sefer kendimi tutarak çığlık atmadım. Bir kez daha ateş ettiğinde bu sefer daha sakindim. Araba kurşun geçirmezse ve bunu hâlâ anlamadıysa acaba arabaya sıkarak mermilerini bitirme şansı var mıydı?

Bir kez daha arabaya sıkıldığında bu sefer çığlık atmamak için dudaklarımı kanatacak kadar sıkmam gerekmişti çünkü arabaya değil, yolcu kapısına sıkılmıştı. Yolcu kapısının camı patlarken parçalar arabanın içine doğru dağıldı ve mermi ön konsola saplandı. Neyse ki riskli bir noktaya isabet etmemişti ama saçılan camlar yüzünden gözlerimi yumdum ve bir an araba zikzak çizmeye başladı. Gözlerimi tekrar açtığımda Perva’yı kontrol ettim. Sağ eli kanıyordu çünkü cam saplanmıştı ama tepki bile vermiyordu.

“Dışarı çıktı,” dedi. “Şimdi sınırları zorlaman lazım.”

“Nadia mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Belli ki daha kötüsü.”

“Nasıl daha kötüsü?” *Böyle bir şey mümkün mü ki?*

“Bir deli yerine iki deli ile uğraşacağım yani,” dedi kendi kendine. “İnanılmaz.” Camı açarak kendisini yavaşça dışarı çıkardığında, “Siktir etsene,” dedi. “Neden uğraşayım ki? Onu direkt öldüreceğim.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Saçmalama.”

“Onu şu an öldürmezsem başımıza bela olacak,” dedi Perva düz bir sesle. “Kimse yeni tanıştığı biri için onun şu an yaptığını yapmaz. Bu kız bir şeyin peşinde. Ve bizi sıkıntıya sokacağını sana şimdiden söyleyebilirim. Onu neden umursayayım ki? Ölmesi bize avantaj sağlar.”

İşte şimdi içine düştüğüm dünyanın ne olduğunu tam olarak anlıyordum. Bir insanın canını almak onun için bu kadar basitti. Bunu yargılamak için söylemiyordum, mesele Perva bile değildi. Bu abim için de öyleydi, babam için de öyleydi, belki de annem için bile öyleydi.

Ben ise her zaman bu dünyaya gözlerimi kapatmıştım, aslında kapatmak zorunda bırakılmıştım ve şimdi, beni saklayan her insan ölüp gittiğinde bir türlü görmeme izin vermedikleri o dünyayı tüm acı verici yanları ile görüyordum.

Bir insanın yaşaması Narbekov ve diğerleri için tek bir şeye bağlıydı: *Onun yaşamını tehdit edip etmemesine*. Eğer etmiyorsa o kişinin bir önemi yoktu. Yaşayabilirdi. Ama eğer ediyorsa... Bu sefer önemi olmayan şey, o kişinin kim olduğuydu. Çünkü cevap ne olursa olsun sonuç değişmezdi, o kişi ölmek zorundaydı.

Hep bir savaş meydanının içinde büyüyen insanlar, gerçekten kimseyle bağ kuramazlar. Zamanı geldiğinde sevdiklerini bile hayatta kalmak için ezebileceklerini çoktan farkındadırlar çünkü. Bu yüzden, insanları hedefe ilerlerken bir basamak ya da engelden başka hiçbir şey olarak görmez savaşçılar.

Sanırım böyle düşününce, Odkan ile bu hâle düşebilmeyi nasıl kaldırabildiğini de anlıyordum.

Çünkü zaten doğduğundan beri, bir gün bu hâle geleceklerini biliyordu.

Savaş meydanında beslenen sevgi, nefretten daha çok zarar verir insana.

“Perva,” dedim göz ucuyla ona baktığımda. “Kimseyi öldürmeyeceksin.”

Aslında böyle söylememin nedeni duygusal bakmam değildi. Kıza bir şey olursa Odkan’ın daha da çok delirme ihtimalini düşününce, Perva’nın aldığı bu karar hiç mantıklı gelmiyordu. Normal şartlar altında bir insanın öldürülmesi hakkında bu kadar basit bir konuşma yaşansa gerçekten insanlığımın utanacak hâle gelebilirdim ama uzun zamandır normal şartlar altında değildim. Hatta doğduğumdan beri değildim. Ne yazık ki bunu daha yeni anlıyordum.

Şu an bu hâlde olmamızın nedeninin ben olduğumun farkındaydım. Eğer abim gitmemiş olsaydı, bu planda ben yer almayacaktım bile. Eminim ki öylesi Narbekov için çok daha işe yarar ve basit olurdu çünkü kimseyi saklamak için uğraşmazdı. Ve içten içe baktığımda, aslında saklanmamın ona hiçbir şekilde avantaj sağlamayacağını görüyordum ama yine de benim gizliliğim için her şeyi yapıyordu.

Ve ben de onun Leo’ya gidip beni ifşa edebileceğini düşünmüştüm.

Sanırım en başından beri ikimiz de birbirimizi olduğunu sandığımız kişiler olarak görerek büyük bir hata yapıyorduk.

“Ona sen karar vermezsin,” dedi net bir sesle. “Burada kararları ben veriyorum.”

“Hiçbir kararı kendi başına alamazsın,” dedim göz ucuyla ona baktığımda. “Burada kararları sen vermiyorsun, arabayı ben sürüyorum.”

“Onu ilk kez görüyorum ve ilk gördüğüm anda arabadan sana kurşun sıkıyor,” diye bağırdı. “Sen aptal mısın? Odkan sana kafayı takarsa bu kız sana zarar vermek için her şeyi yapar. Nereden çıktı ve neden yanında? Bir pençe olayına onu sokacak kadar fazla şey anlatmış, kız inanılmaz iyi silah kullanıyor ve buradan bakınca Odkan için her şeyi yaparmış gibi görünüyor. Günün sonunda onun seni öldürmesini istemiyorsak onu şimdi benim öldürmem gerekiyor, Elem.”

“O kızın kim olduğunu bile bilmiyorsun!” dedim bağırarak. “Belki Odkan’ın sevgilisi? Onu neden daha çok kışkırtıyorsun?”

“Çok değer veriyorsan ortaya atmazsın,” dedi Perva. “Benim yaptığım gibi saklarsın.”

Bir şey dememe fırsat bile vermeden elini camdan çıkardı ve arkaya bir el ateş etti. Sonra iki, üç... Ama oraya bakamadığından ve arabanın içinde sıkışıp kaldığımızdan istediği gibi hedef alamıyordu. Sonunda kafasını tamamen camdan dışarı çıkardığında ağırlığını sola değil sağa doğru verdi ve vücudunu biraz döndürüp arkaya baktı. Kolunu sonunda geniş bir açıyla açabildiğinde beni daha da sıkı tutmaya başlamıştı. Kafasını eğerek gözlerini kıstığını gördüm ve silahı ateşledi.

Arkadan gelen çığlık sesini duydum. Kız çığlık atmıştı. Onu gerçekten vurmuş muydu? Buradan tutturması mümkün müydü? Ama kızın arabadan sarktığını söylüyordu. Eğer vücudu tamamen dışardaysa çok da zor olmazdı, değil mi? Ellerim buz keserken direksiyonu bırakmamak için kendimi zorladım. Perva Narbekov hakkında duyduğum çoğu şey yalan olabilirdi ama emin olduğum bir şey vardı ki acımasızlığı hakkında anlatılanlar kesinlikle yalan değildi.

“Kızı vurdun mu?” diye sordum arkaya bakmaya çalıştığımda. Hiç kimse dışarıda değildi. “Kızı vurdun mu, Narbekov?”

“Hayır,” dedi. “Odkan onu içeri çekti.” Sesi şaşkıındı. Belli ki kendini kızın Odkan’ın kurban edip umursamadığı bir kız olduğuna inandırmıştı ama öyle değildi. “Kim lan bu kız? Ne oluyor burada?”

“Sana demiştim,” dedim. “O kıza değer veriyor. Boğaya kırmızı bayrak sallamayı kes.”

“O boğanın götünü çok fena sikeceğim,” dedi homurdanarak. “Orospu evladı.”

Yine silah sesleri yükselmeye başladığında ensemde soğuk terler akmaya başladı. Burada yaptığım tek şey araba sürmekken, korkudan bayılıp kalacakmışım gibi hissediyordum. Yanımdaki adamın dünya umurunda değildi, onu anlamıştık ve diğeri ise zaten zır deliydi. Ama kız ne yaşıyordu da kendini camdan sarkıtıp arabaya kurşun sıkıyordu?

“Kız mı ateş ediyor yine?” diye sordum Perva camı tekrar açtığı sırada.

“Hayır,” dedi. “Odkan camdan dışarı çıktı. Siktiğimin delisi...”

“Sana onu kışkırtma dedim,” dedim sinirle. “Sakın kafanı çıkarma!”

“Ondan mı korkacağım?” diye sordu camı açarken. “Sen beni hiç tanı mıyorsun, Bengi.”

Perva kolunu dışarı çıkardı, kafasını da çıkaracağı sırada gelen mermi ile kendini içeri soktu ve iyice geri attı, bu yüzden az kalsın kucağından düşüyordum ama neyse ki kolu beni inanılmaz sıkı bir şekilde tutuyordu. Tutuşunu düzelttiğinde arkasına biraz daha yaslandı ve bir el ateş etti. Nereye sıkıldığını göremiyordum ama Odkan’ın dışarıda olduğunu görebiliyordum.

“Seni bırakmam lazım,” dedi. “Böyle hedef alamıyorum.”

“Hani her şekilde vururdun?” diye sordum.

“Belli ki götüm çok kalkıkmiş,” diye cevapladı beni şaşırtarak. “Bırakıyorum seni. Tamam mı? Şu an omzunu vurabileceğim bir açıda duruyor.”

“Hani sadece arabaya vuracaktın?”

“O sadece arabayı mı vurmaya çalışıyor sanıyorsun?” diye sordu. “Elimi vurmaya çalışıyor deminden beri piç. Sağ elimde sinir sorunum olduğunu biliyor.”

“Sağ elinin ne sorunu var?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Sinir kaybı,” dedi. “Hareket kısıtlılığı var. İyi nişan alamıyorum. Zaten araba son hızla hareket ediyorken nişan almak yeterince zor, iş bir de sağ elime kalırsa iyice siki tutarım. Silahı sol elimle kullanıyorum, sağ elimle nişan almakta çok kötüyüm.”

Gözümün ucuyla sağ eline baktığımda ne kadar titrediğini gördüm. Bunu daha önce nasıl fark edememişim? Gerçekten hiç dikkatli değildim.

“Elin titriyor,” dedim önüme döndüğümde.

“Evet, Elem,” dedi. “Sağ elim hep titriyor. Gerçekten yeni mi fark ettin?”

"Evet," dedim şaşırarak. Gerçekten bunu nasıl yeni fark etmiş olabilirdim?

"Gerçekten inanılmaz dikkatsizsin," dedi. "Sana dikkatli olmayı da öğretmem lazım. Şuradan çıktıktan hemen sonra."

"Buradan çıkabilirsek tabii..."

"Tabii ki çıkacağız," dedi. "Sen onları tehdit olarak mı görüyorsun?"

Deminden beri her yerde mermiler uçuşurken ve benim kim olduğumu bilirlerken onları tehdit olarak görmem çok mu garip bir durumdu?

"Sen görmüyor musun?" diye soracağım sırada Odkan bir el daha ateş etti ve bu sefer Perva da ona karşılık verdi.

Aslında bu seslere alıştığım için çığlık atma ihtiyacı hissetmesem bile istemsizce dudaklarımı ısıırıyordum hâlâ. Perva kendini camdan dışarı sarkıtığında az kalsın onu tutup içeri çekecektim, onun umurunda değildi ama ben inanılmaz derecede endişeleniyordum. Ona bir şey olmasından bu kadar korkmam mantıklı bile değildi ama bu hâlde olmasının tek sebebi beni korumaktı. Bunun farkındaydım. Bu yüzden onu koruma isteğimin önüne geçemiyordum.

"Biz bunu sabaha kadar yaparız da," dedi Odkan gülerek. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ve artık o kadar yakınımızdaydı ki rüzgâr sesine rağmen sesini çok net duymuştum. "Senin kız korkudan bayılmasın?"

Perva'nın güldüğünü duydum. Sonrasında beni bırakarak iki eliyle silahı tuttu ve sadece bir el ateş etti. Arkasından Odkan'ın acıyla bağırıldığını duydum. Bu kadar hızlı bir şekilde onu vurabilmiş miydi gerçekten? Odkan'ın karşılık vermediğini anladığımda onu vurduğuna emin oldum. Dikkati dağılır diye konuşamıyordum ama orada neler döndüğünü o kadar merak ediyordum ki kafayı yemek üzereydim.

Perva kafasını içeri soktuğunda tehlikede olmadığından emin olduğum için Odkan'ı neresinden vurduğunu soracağım sırada, bir silah sesi daha yükseldi ve Perva birden kafasını omzuma bastırarak bağırışını bastırmaya çalıştı ama benim duymamın önüne geçememişti. Alnını omzuma yasladığında öyle bir inledi ki korkuyla taş kesildim ve ona doğru döndüm. Sol eli taş kesilmiş gibi camın dışında kalmıştı ve elinden daha önce hiç görmediğim kadar kan boşalıyordu. Elinden vurulmuştu.

"Siktir, siktir, siktir," dedi ağlayacak gibi bir sesle. "Amına koyayım. Amına koyayım, elim gitti! Amına koyayım böyle işin!" Sesini böyle duyduğum için yaşadığım şokla beraber arabanın hızının azaldığını hissettim ve o da bunu hissetmiş olacak ki, "Sakın yavaşlama, Bengi," dedi aynı sesle. "Sakın! Şu an olmaz!"

“Elin çok kötü hâlde,” dedim şaşkınlıkla. “Ne yapacağız?” Bana cevap vermedi, alnını boynuma gömdüğü için ne kadar hırıltılı nefes aldığını duyabiliyordum ve ne kadar acı çektiğini nefesinin düzensizliğinden bile anlayabiliyordum. Bana cevap vermediğinde panikle, “Perva!” diye bağırdım. Ben bağırdığımda kafasını birden yasladığı boynumdan kaldırdı ve acıyla inleyerek arkasına yaslandı. Ona bakmak için kafamı çevirmek istiyordum ama yüzünde göreceğim ifadeden korkuyordum. “Bir şey söylesene, Perva!” dedim bir şey demediğinde, şansımı tekrar ve tekrar deniyordum. “Ne yapacağız?”

Kafamı korkuyla da olsa yana çevirdiğimde kaskatı bir şekilde öylece duran elini gördüm ve yemin ederim, bir an kusmamak için ağzımı elimin tersine bastırmak zorunda kaldım. O kadar fazla kan akıyordu ki... Normalde beni kan tutmazdı ama durumu çok kötüydü ve arabanın bu hızla gitmesi beni yeterince zorlarken, bir de yarayı böyle net görmek hiç iyi olmamıştı.

Kurşunun sıyrıp geçmediği belliydi, hâlâ içerideydi ve buna nasıl dayanıyordu bilmiyordum ancak acilen buradan kurtulup eline müdahale etmemiz gerekiyordu. Onu diyecek birini gecenin bu saatinde, başka bir şehirde bulamayacağımıza emindim ve hemen müdahale gerektiği için muhtemelen onu dikmek bana düşecekti. Ayrıca bir de elinden çıkarmam gereken bir mermi vardı. Bu durumun içinde bulunmak yeterince stresliyken bir de kendimi bunun hakkında streslenirken buldum. Onu nasıl diyecektim? Bu konuda biraz tecrübem olabilirdi ama kesik dikmek ile mermi yarası dikmek aynı şey değildi. Evet, daha önce abim vurulduğunda yarasını dikmiştim ama o zaman durum bu kadar ciddi görünmüyordu. Sağ eline ne olmuştu da sinir kaybı yaşamıştı bilmiyordum ama muhtemelen yine yaralandığı için olmuştu. Onu dikerken yanlış bir şey yapıp sol elinin de o hâlâ gelmesine sebep olursam ne olacaktı?

Bir an arabayı kullanmak, direksiyonu sabit tutmak bile zor gelmeye başladı.

Çünkü hâlâ şoktaydım. Onun vurulacağına ihtimal bile vermiyordum ama vurulmuştu. Hem de elinden. Sağ eli ile nişan almakta çok iyi olmadığını birkaç dakika önce söylemişti. Belki de nişan almasına en çok ihtiyacımız olan zamanda her zamankinden daha savunmasızdık ve bu içimdeki korkunun istemsizce büyümesine neden oldu.

“Perva,” dedim, o tekrardan inlediğinde. “Neden konuşmuyorsun?” Ellerim panikten titriyordu. “Sola çekiyorum,” dedim birden. “Umurumda değil. Yüzümü görsün. Yarana bakmam lazım.”

“Salak salak konuşma,” dedi fısıldar gibi bir sesle. “Saçmalıyorsun. Arabayı sür, Bengi. Yavaşlama. Şu an panik yapmanın zamanı değil.”

Şu an panik yapmanın zamanı değil miydi? Arkamızda bir araba bizi kovalarken, saatte iki yüz elli kilometre hızla ilerlerken ve o konuşamayacağı kadar ağır yaralıyken panik yapmanın zamanı olmayacaktı da ne zaman olacaktı? Belki üstümdeki gücünün farkında değildi ama o işlerin yoluna gireceğini söylediğinde, ne kadar kendime kızsam da kendimi bir şekilde buna inanırken buluyordum çünkü üzerimde artık öyle bir gücü vardı.

Ama şimdi işlerin yoluna gireceğini söylemeyi bırak, konuşamayacak hâldeyken beni sakinleştirebilecek hiçbir şey yoktu.

“Asıl sen saçmalıyorsun,” dedim bağırarak. “Konuşamıyorsun bile! Buna acilen müdahale etmemiz gerek. Ya sağ elin gibi olursa? Eminim o da kurşun yarası yüzünden o hâle gelmiştir.”

“Siktir,” dedi bu ihtimal benim söylememle aklına gelmiş gibi. “Siktir, siktir...” Sesi hâlâ ağlamaklı geliyordu, kendini tuttuğunun farkındaydım ve iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirdim çünkü öyle bir yara ile şu an dayanması bile verdiği mücadeleyi gösteriyordu. Birden acıyla bağırduğunda kucığında kaskatı kesildim. “Anasını sikeyim!” dedi acı ve sinirle. “Sol elim giderse işimiz biter, Bengi. O olmadan seni nasıl koruyacağım?” Seni değil, *bizi*. “Eğer sağ elim gibi olursa...” Duraksadı. “Onu öldüreceğim,” dedi birden. “Onu gerçekten öldüreceğim.”

Odkan’dan mı bahsediyordu?

“Seni nasıl vurdu?” diye sordum gergin bir sesle.

“O vurmadı,” dedi. Sesi hâlâ çok kısıktı. “Kız vurdu.”

Kız mı vurmuştu? Onun arabadan çıktığını bile görmemiştim. Perva, Odkan’ı vurduğu gibi kendisi de vurulduğundan, kurşunu sıkanın Odkan olduğunu düşünmüştüm, aynı anda birbirlerini vurduklarını düşünmüştüm ama kız birden çıkıp Perva’yı mı vurmuştu?

“Nasıl?” diye sordum şaşkınlıkla. Bana cevap vermediğinde bu sorunun cevabının şu an hiç önemli olmadığına karar vererek, “Felaket kötü görünüyor yara,” dedim telaşla. Konuşmadan duramıyordum çünkü onun konuşmasını istiyordum. Bana cevap vermesine ihtiyacım vardı. Susması daha da panik yaşamama neden oluyordu. “Çok yanıyor mu canın?”

“Hayır,” dedi. “Yanmıyor.” Ama sesi yalanını ortaya çıkarıyordu. Her zaman neden yenilmez görünme ihtiyacı hissediyordu, anlamıyordum çünkü şu an ne yalan söylerse söylesin, iyi olmadığı gerçeğini örtmeyi zaten bir türlü başaramayacaktı. “Amına koyayım böyle işin,” dedi öfkeyle. Titreyen sağ elini

kaldırıldığında, “Bu siktiğimin eline kaldığıma inanamıyorum,” dedi öfkeyle. Alnını bir kez daha yasladığı omzumdan kaldırdığında, “Bana vurmasına izin verdiğime inanamıyorum,” dedi ondan hiç duymadığım kadar sinirli bir sesle. “Bu hâle düştüğüme inanamıyorum.”

“Perva,” dedim onun bu hâli karşısında ne diyeceğimi bilemeyerek. “Sakin ol.”

“Sakin falan olamam!” diye bağırdı birden. “Sakin falan olamam, Bengi! Hayatım boyunca sakın oldum zaten!” Birden sustuğunda, “Haklısın,” dedi sesini alçaltarak. Onu ilk kez bu kadar dengesiz görüyordum ve bu hâli beni korkutmaya başlamıştı. “Haklısın. Sakin olmam lazım. Bizi buradan çıkarmam lazım. Sakin olmam lazım.”

Aslında artık buradan çıkmak umurumda bile değildi. Az önce hissettiğim o korkuyu hatırladım. Leo’nun varlığını öğrenmesi ihtimaline karşı hissettiğim o korkuyu... Şu an ona bir şey olma ihtimaline karşı hissettiğim korkunun yanında hiçbir değeri yoktu. O yüzden az önce söylediklerimde gerçekten samimiydim. Kaçmak ya da bu durumdan kurtulmak umurumda bile değildi. Tam şu an arabayı bu ıssız yolun ortasında bile durdurabilirdim bana kalırsa. Onun yarasının icabına bakmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

“Hâlâ dışarıda mı?” diye sordum. Midem o kadar bulanıyordu ki kafamı çevirip de arkama bakmaya korkuyordum çünkü bunu yaparsam kusacağımndan emindim. “Sen arabayı sağ elinle kullanabilir misin? Ben çıkıp arabaya sıkabilirim.”

“Bu bok gibi bir plan, Bengi.”

“Silah kullanmakta iyiyimdir,” dedim aceleyle. “Gerçekten. Güveneblirsin. Yani daha önce bir insana hiç silah doğrultmadım ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece arabaya sıkacağım.”

“Silah kullanman konusunda endişelerim yok, Bengi,” dedi kısık bir sesle. “Senin yüzünü ona gösterip seni tehlikeye atmaktansa üç dört kurşun daha yemeyi tercih ederim. O planı unutuyorsun. Sadece arabayı kullanmaya odaklanıyorsun. Ben halledeceğim.”

İşte az önceden beri duymak istediğim o cümle, duymak istediğim kişiden gelmişti ama şu an buna ne kadar inanabilirdim? Sağ elinin ne kadar titrediğini hissedebiliyordum çünkü eli hâlâ belimi tutuyordu ve sol eli zaten rezil bir hâldeydi. Cümleleri bile zar zor kuruyor ve burada acıdan kıvranmamak için tüm dirayeti ile savaşıyorken nasıl halledebilirdi?

“Nasıl halledeceksin?” diye sordum telaşla. “Perva, yeter! Yeter! Yeter, kendini tutup durma. Bağıracaksan bağır. Kimse senin güçsüz olduğunu

düşünmeyecek. Böyle hırıltılı nefesler alman beni korkutuyor. Korkuyorum burada! Anlamıyor musun?”

Ben bunu der demez kendini sıkımayı bırakmış gibi birden bağırdı. Acıyla. Rusça küfretmişti. Kafasını geriye attığını hissettim, koltuğa kafasını çarpmaya başladı. Ağzımı açacağım sırada, “Sus,” dedi Rusça. “Sus. Sadece sus. Halledeceğim. Sus.”

“Perva...”

Bu sefer beni dinlemedi bile. Birden az önce yanına koyduğu silahlardan birini sağ eline aldı ve aniden doğrularak kendini cama doğru yasladı. Dudaklarımı aralayıp ona yapma deme ihtiyacı bile hissetmedim çünkü ela gözleri ilk kez sakın bir adama değil de deli bir adama aitmiş gibi bakıyordu. Onu ilk kez kontrolü kaybetmeye bu kadar yakın görüyordum ve bu, istemsizce korkmama neden oluyordu. Ondan değil... Olacaklardan.

“Saçmalama,” dedim ne kadar bir şey demek istemesem de. “Kız bağırdığına göre yaralanmış olabilir ama belki seni vurabilecek kadar iyi durumda, avantaj onda. Senin ise silah tutan elin gitti ve acı çekiyorsun, diğer elinle iyi nişan alamadığını sen söyledin!”

Beni dinlemeden silahı eline alıp kavradı ve sağ elini yoklar gibi havaya kaldırıp nişan almaya çalıştı. Silahı sol eliyle tuttuğu kadar rahat tutamıyordu, aksine parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti bile. Hedef alabilmek için silahı biraz daha yukarı çıkarıp sol kolundan destek almaya çalıştı ama acıyla o kadar ani bağırmişti ki ben neler olduğunu anlamadan sol kolunu kullanmasının mümkün olmadığını fark ederek o kolunu geri indirmişti bile. Silahı bir kez daha havaya kaldırdığında kendi kendine bir şeyler mırıldandı, çok kısık sesle mırıldandığı için rüzgâr sesi yüzünden ne dediğini duyamamıştım bile.

“Perva,” dedim bir kez daha. Bu ismi kullanmak artık bana garip hissettirmiyordu. “Bak, farkındaysan kız yaralı olmasına rağmen onlar da ateş edemiyorlar. Yani arkadaki arabada da işler yolunda değil. Belli ki Odkan çok kötü hâlde ve kız arabayı kullanmakla uğraşıyor. Ben arabaya sıkayım, yavaşlasınlar ve buradan siktir olup gidelim ama sen bir şey yapma ve yarana tampon yap, lütfen.”

Beni dinlemediği yüzündeki ifadeden belliydi. Camı biraz daha araladığında artık söylediklerimin hiçbir faydası olmadığını anlamıştım ve kafamın içinde en kötü senaryoyu kurmaya başlamıştım. Kız arabayı sürmeyi Odkan’a bırakırsa ve birden camdan dışarı çıkarsa Perva’ya daha ciddi zarar verebilirdi çünkü şu an açık bir şekilde, avantaj ondaydı.

Ya onu kalbinden vurursa? Ya Perva ölürse? Bu ihtimali düşünmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. En son ne zaman bu kadar korkuğumu hissettiğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen cevap hiçbir zamandı. O gece, o arabanın içinde bile korkuyu bu kadar canlı bir şekilde hissetmemiştim. O zaman ne yapacaktım?

O an beni dinlemediği için o kadar sinirlendim ki onu kendi ellerimle vurmak istedim çünkü beni koruduğunu söylüyordu ama beni bir kez daha yalnızlığa mahkûm edecek bir karar verdiğini fark edemiyordu.

Silahı sağ eliyle sıkıca tuttuğunda camı tamamen açtı ve kendini arabadan tamamen sarkıttı. Az önceki gibi değildi, bu sefer kendini tamamen açık ediyordu çünkü sağ eli, az önce nişan aldığı pozisyonda kalabilecek kadar iyi değildi.

Gözlerimi bir saniye yumdum, açtığımda bunun bir kâbus olduğunu ve uykudan uyanmayı bekledim. Hatta belki de tüm yaşadıklarım bir kâbus olabilirdi... Gözlerimi açtığımda annemin güzel yüzü ile karşılaşacak, evimin sıcak kokusunu içime çekecek ve abime yastık fırlatarak yeni güne başlayacaktım ama tabii ki bunlar sadece hayal dünyamda kurabileceğim, artık her şeyden daha uzak olan tatlı anılardan başka bir şey değildi.

Ve benim gerçeğim artık bu çaresiz anlardan ibaretti.

Kulağımın dibinde bir silah sesi patladı. Ardından iki. Sonra üç. Durmadan. Şarjördeki bütün mermileri arkadaki arabaya, Odkanların üzerine boşaltmaya başladı. Mermisinin bittiğini fark edince bağırdığını duydum, Rusça küfretmişti. Kendini arabanın içine soktuğunda duracağını düşünecek kadar iyimser olmak istedim ama tabii ki beni yine yanılttı, yanda duran silahlardan birini sağ eline aldı ve yine durmak bilmeden ateş etmeye başladı.

“Perva, o elinle nişan alamıyorsun,” dedim sakın olmaya çalışırken. Sesimin titremesine yine de engel olamıyordum. “Deli gibi tüm mermiyi harcaman mantıklı değil.”

“Alabilirim,” dedi sadece. Söylediklerim umurunda bile değildi. “Bana bir şeyi yapamayacağımı söyleme, Elem.”

Bir silah sesi patladı ama bu sefer ateş eden Perva değildi. Sonra iki oldu, üç ve dört... Kız da Perva'ya karşılık vermeye başlamıştı. Tam da olmasından korktuğum gibi. Gözümün ucuyla aynaya baktığımda kızın sarı saçlı olduğunu fark ettim, yüzü hiçbir şekilde belli olmasa da Perva gibi kendini tamamen camdan dışarı sarkıttığını görebiliyordum. Üzerine boşalan tüm o mermilerden korkuyormuş gibi görünmüyordu bile. İki eli ile de çok rahat bir şekilde nişan aldığında Perva son anda kurşundan kurtuldu.

“O elle sonuna kadar kaçamazsın!” diye bağırdı kız. O da anlamıştı. Gerçekten anlamayan sadece ben miydim? Rusça konuşuyordu ve sesi neredeyse neşeli geliyordu. “Hayatımda daha kötü nişan alan bir el görmemiştim, yemin ederim ki!” Perva’yı kışkırtmaya çalıştığını fark ettiğimde, “Evet, boşalt tüm şarjörünü üzerime,” dedi bağırarak. “Böylece elinde hiçbir sik kalmadığında rahatça kafana sıkabilirim.”

“Bu elle bile sevgilinden daha iyiyim,” dedi Perva bağırarak. Sesinden sinirden deliye döndüğünü anlayabiliyordum.

“Belki de,” dedi kız neredeyse gülererek. “Ama benden daha iyi değilsin.”

“Siktir git,” dedim kendi kendime. Buna daha fazla tahammül edemeyecektim.

Perva’nın ne tepki vereceğini bile umursamadan yanda duran, boşta kalan son silahı elime alarak otomatik tuşa bastım ve yolcu kapısının camını yarısına kadar açtım ve kendimi Perva’nın kucağından atarak yolcu koltuğuna geçtim. Direksiyonu bile bırakmıştım. Koltuğa oturmadan kendimi yerdeki alana sıgdırdıktan sonra elimdeki silahı havaya kaldırdım. Camın yarısı açıldı ve filmliydi, bu yüzden aldığım pozisyonun yüzümü görmesi imkânsızdı. Belki sadece orada olduğumu anlayabilirdi ama bu da şu an imkânsızdı çünkü bu tarafa değil, sadece Perva’ya bakıyordu.

Silahı tutan elimi kaldırıp nişan aldığım anda aklımda sadece babamla beraber ormanda geçirdiğimiz zamanlar vardı. Onun beni yönlendiren sesini kulağımın dibinde duyarken, tam da bu anı yaşayacağımı bilebilmem mümkün bile değilken, babamın bunu nasıl da iyi bildiğini ve beni bu ana hazırladığını düşündüm. Tam o an kızın elindeki silah patladı, Perva’ya ateş etmişti ve o kadar iyi nişan almıştı ki Perva benim kucağından indiğini fark etmesiyle beraber birden arabaya girmemiş olmasaydı, onu omzundan, belki de kalbinden vurmuş olacaktı. Kız, Perva’ya tekrar ateş etmek için silahı doğrulttuğunda araba sola doğru savruldu çünkü Perva son anda direksiyonun hâkimiyetini eline almıştı. Kız bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etse de artık çok geçti çünkü bu tarafa bakmak aklına gelmeden önce, ben elimdeki silahı çoktan ateşlemiştim ve kızı tam omzundan vurmuştum.

Kızın çığlığını duydum, kurşunun nereden geldiğini fark ettiğinde kafasını birden bu tarafa çevirdi ama ben çoktan yere çökmüştüm bile. Beni görmesi imkânsızdı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordu Perva bana bağırarak. “Bengi, ne yapıyorsun lan sen? Bu yaptığının mantıklı...”

“Yanındaki adamı kollayan tek kız o değil ya,” dedim sinirle ona döndüğümde. “Kes sesini de arabaya sık. Şu an sana karşılık verecek hâlde değil ikisi de.”

Beni şaşırtarak cevap vermedi. Ela gözleri son bir kez bana baktı, bir şey söyleyeceğini düşündüm ama susarak kırıklarla dolu olan camı tekrar açtı. Perva kızın şaşkınlığından yararlanarak camdan çıktığında arabaya bir el ateş etti ve artık rahat edeceğimizi düşündüğümüz an, Odkan beni yanıltarak ona karşılık vermeye başladı. *Tabii ki.* Ama onun da omzu yaralı olduğundan Perva’dan bile kötü nişan alıyordu. Birbirlerini kurşun yağmuruna tutarlarken içlerinden ne geçirdiklerini merak ettim. Acaba beraber yaşadıkları o odada, hiç bugünün geleceğini düşünmüşler miydi?

“Seni öldüreceğim!” dediğini duydum Odkan’ın. O kadar yüksek sesle bağııyordu ki duyulmaması imkânsızdı. Rusça konuşuyordu. “Seni öldüreceğim!”

“Önce bir kez olsun bana yetiştirmeyi başar,” dedi Perva alay eder gibi. “Sonra onu da başarısın.”

Sonra arabanın her neresine ateş ettiyse Odkan birden kontrolü kaybetti. Arabanın sola doğru döndüğünü gördüm sonra sağa doğru döndü ve birden yol kenarındaki toprak yola doğru sürüklendiler.

Kurtulmuştuk.

Kafamı kaldırıp bir kez daha onlara baktım. Artık arkamızda değillerdi. Saatlerdir ilk kez rahat bir nefes alabildiğimi hissettim. Az kalsın gülmeye başlayacaktım. Perva kendini arabanın içine attı ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Birkaç saniye sonra silahı bıraktı ve eliyle direksiyonu kavrayarak gaza asıldı.

“Atlattık onları,” dedim inanamıyormuş gibi bir sesle. “Onları atlattık! İnanabiliyor musun?”

“Kucağıma gel,” dedi soğuk bir sesle. “Arabayı kullanacak gücüm yok. Elim titriyor.”

Benim yaşadığım şaşkınlığı yaşamıyordu. Ya da belki de hâlâ sinirliydi. Neye sinirliydi? Vurulduğu için kendini suçladığından emindim. Onun kafasının nasıl çalıştığını az çok çözmüştüm. Odkan’a mı sinirlenmişti? Ya da belki uzak bir ihtimal ama... Bu hâle düşmelerine mi sinirliydi?

Ona cevap vermeden olduğum yerden çıktım, koltuğa tırmandım ve sonra da kendimi kucağına bıraktım. Gazı tekrar ondan aldım, daha sonra da direksiyonu iki elimle tutmaya başladım. Artık o kadar hızlı gitmiyorduk. Zaten o hızla biraz daha gitmeye gücüm kalmamıştı. Eğer o anın adrenalini bu kadar

yüksek olmasıydı o hızın aklıma getirdikleri ile beraber sürücü koltuğunda, kucığına hayılabilirdim bile.

İyi dayanmışım. Sanırım kendimle biraz gurur duyabilirdim.

Gerçi... Kurtulmak için bir insanı vurmuş olmamın pek de gurur duyulabilecek bir yanı yoktu.

Onlar bununla gururlanabilirdi. Ama ben gururlanmazdım. Bu durum benim için hep böyle kalmaya devam edecekti.

“Onları atlattığımıza inanamıyorum,” dedim. Sesim hâlâ az önceki korkunun ve heyecanımın etkisiyle yüksek çıkıyordu, engelleyemiyordum.

“Şüpheli mi vardı?” diye sordu ancak bana değil, yola bakıyordu.

“Vardı!” dedim sesimi yükselterek. “Senin yok muydu?”

“Yoktu,” diye cevapladı beni.

“Siktir lan oradan!”

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra birden gülmeye başladığında ona *sen delirdin mi* adlı masalımı okumadım çünkü belli ki ben de delirmiş olacağım ki onunla beraber gülmeye başladım. Bu sefer kahkaha atmaya başlayan ben oldum çünkü içimdeki adrenalin mantıklı hareket etmeme izin vermiyordu. Vurulmuştu, öleceğimizi düşünmüştüm ama Odkan yüzümü bile göremeden onlardan kurtulmuştuk. Perva benim kahkaha atmamla beraber gülüşünü bastırmak için yüzünü omzuma bastırdı. Aylardır gülmesini beklediğim adamın bu gece, böyle bir durumda iki kere kahkaha atacağını geceye başlarken hayatta tahmin edemezdim sanırım. Hangimizin sinirleri daha bozuktu emin olamıyordum. Sıcak nefesi omzuma çarptığında içini çekerek geri çekildi, hâlâ gülüyordu ama canının acıdığını fark etmiş olacak ki birden nefesi teklemişti.

“Kız beni vurdu amına koyayım,” dedi kendi kendine gülerken. Hâlâ inanamıyormuş gibiydi. “Hem de taşak geçer gibi. Yüzüme baka baka.”

“Yanındaki anguta ne demeli?” diye sordum sinirim bozulmuş bir şekilde gülerken. “Ağzımıza sıçtı gece gece.”

“Bir ara senin yüzünü kontrol ettim ama var ya, yemin ederim aklını kaçırarak gibi görünüyordun.”

“Siktir git be,” dedim gülmeye devam ederek. “Sen kendine bak. Kız seni vurunca deliye döndün. Mermiler havada uçtu. Bir ara bana da sıkacaksın sandım.”

“Her şey sen vurulma diyeyken benden öyle bir şey mi bekledin?” diye sordu yalandan alınmış gibi bir sesle. “Seni memnun etmek neden bu kadar zor, Bengi?”

“Yalnız ben de senin için o kızı vurdum, farkında mısın?” diye sordum gözümün ucuyla ona baktığımda. Sözlerimle beraber geri çekildiğinde birden ciddileşmişti. Artık gülmüyordu.

“Farkındayım,” dedi donuk bir sesle. “O saçmalık hakkında-”

“Elin nasıl?” diye sordum yavaşça ona döndüğümde, sözünü kesmiştim çünkü şu an bu konuşmayı yapmak kadar saçma bir şey yoktu. Ona göre o, beni korumak için her şeyi yapabiliirdi ama ben yaptığımda saçmalık oluyordu ve bana kalırsa saçma olan tek şey buydu.

Konuşacak hâlde olmadığının farkındaydım yine de sessizliği telaşa sürüklenmeme neden olduğundan sürekli soru sorma ihtiyacı duyuyordum. Sadece iyiyim demesini istiyordum ama bunu söylemiyordu.

Kafasını arkaya yaslamıştı ve tepkisiz bir şekilde yolu izliyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında ne düşündüğünü hiç olmadığı kadar merak etmeye başladım.

Bana cevap vermediğinde tekrardan, “Elin nasıl?” diye sordum. Altındaki kot pantolon ve üzerindeki siyah tişört tamamen kan olmuştu. “Neden sessizsin? Onlardan kurtulduk işte.”

“Sessiz değilim,” dedi gözlerini kapattığında. Ona bakmaktan yola odaklanamıyordum. Derin bir nefes aldığında, “Yorulдум sadece,” dedi.

“Neden?” diye sordum bu sefer de. Soru sormamı istemediğinin farkındaydım ama onun hakkında endişeleniyordum. “Elin yüzünden mi?” Sessiz kaldı. “Civarda bir hastane bulmamız gerek.”

“Ne hastanesi?” diye sordu gözlerini açmadan. “Bu şekilde oradan içeri giremem. Başımıza polisler üşüşür. Dümdüz sür. Polisin peşimize takılması uzun sürmez. Çevre yolundan çıktığımız için bizi kimsenin gördüğünü sanmıyorum ama bunu bilemeyiz.”

“Buradan nereye gideceğiz?” diye sordum. Onun da bu yolu bildiğini sanmıyordum. Sonuçta buraya kaç kere gelmişti ki daha önce? “Yine sizin eve mi sürmem lazım?” Kafasını salladığında, “Oraya kadar nasıl dayanacaksınız?” diye sordum. “Saçmalama. Daha yakında bir yer bulma şansımız yok mu?”

“Nereyi bulacağız?” diye sordu sesli bir nefes verdiğinde.

“Bu yarayı kim dikecek?” diye sordum bu sefer.

Kafamın içindeki düşüncelerin beni büyük bir kaosa sürüklediği se-
simden belli oluyordu eminim ki. Ama gizlemek için herhangi bir çaba sarf
etmiyordum. Korkuyordum ve saklamaya çalışsam bile onun benim korktu-
ğumun farkında olduğunu da biliyordum.

“Sen dikersin işte.”

“Ben mi diyeceğim?” diye sordum kulaklarıma inanamıyormuş gibi. “Sen
kafayı mı yedin, Perva? Ben doktor değilim, veteriner bile değilim, sadece
öğrenciydim. Nasıl dikebilirim senin yararı? Nasıl müdahale edebilirim?”

“Diktin ya daha önce.”

“O bıçak yarasıydı ve sıyrıp geçmişti,” dedim dehşet içinde. “Bu kurşun
yarası ve kurşun hâlâ orada. Sen manyak mısın? Ben bunu dikemem, Perva.
Elimizde malzeme bile yok. Çocuk oyuncacı değil bu.”

“Ben dikerim o zaman,” dedi bu sefer de.

“Nasıl diyeceksin ya sen bunu?” diye sordum şaşkın şaşkın.

“Sağ elimi bir veteriner dikmişti,” dedi yorgun bir sesle. “O kadar da
önemli değil.”

“Bir veteriner diktiği için bu hâlde şimdi!” dedim dehşet içinde. “Farkında
mısın?”

Bunu söylemesinin yardımcı olduğunu mu sanıyordu? Eğer yapabilece-
ğime dair ufacık bir umut varsa da bu öğrendiğim bilgi ile yok olmuştu. Elini
dikmeye çalışırken sağ elinde olduğu gibi kalıcı bir zarar verirsem bir daha
kendimi asla affetmezdim.

“Kendimi diktiğim onlarca sefer de oldu, Bengi,” dedi. “Bak, bunların
senin için tuhaf şeyler olduğunu biliyorum ama inan bana, ben işler yolun-
dayken de bu senaryoyu ayda bir yaşıyordum. Masa başı işi yapmadığımı
biliyorsun, değil mi?”

“Sağ eline ne oldu?” diye sordum dediğini umursamadan. “Neden o hâlde?
Mermi yarası mı?”

“Evet,” dedi gözlerini açmadan.

“Nasıl oldu?” diye sordum. “Kim yaptı? Ne zamandır bu hâlde?”

“On yaşından beri falan sanırım,” dedi yorgun bir sesle. Şaşkınlıkla ona
baktığımda, “Dağ evindeyken, annem intihara kalkışmıştı,” dedi. “Ben de
onu kurtarmaya çalışırken elindeki silah patlayıp sağ elime saplandı. Dağ
evine zaten ulaşım zor, biliyorsun. Bir de kıştı, metrelerce kar vardı. Babam
gelemedi. Biz de alttaki köyde bir veteriner bulduk ama bulana kadar çok
zaman geçmişti. O yüzden kalıcı bir hasar kaldı. Yani, benim için önemli bir

şey bile değil. Zaten sen bile fark etmemişsin. Sol elim çok güçlü olduğu için normalde eksikliğini hissetmiyorum bile. Ama bu gece sol elim gidince biraz sıkıntı yaşadım. O iyi olmadı.”

Bana ailesi ile ne zaman bir anı anlatsa kendimi biraz daha dehşete düşerken buluyordum ama o kendi kafasının içinde tüm bu yaşananları çoktan normalleştirmiş gibiydi. Aslında onun yaşındaki bir çocuğun bunları hiç yaşamamış olması gerektiğini bile gördüğünü sanmıyordum. Önce kurban edilen çocuk olmuş sonrasında ise çocukluğunu bırakmak zorunda kalıp ailesinde kendine bir görev edinmek zorunda kalmıştı. Acaba saklamayı başara-bildiği ya da dışarıdan kolayca seçilen yaralarından herhangi birinde ailesinin izi olmadığını görebilecek miydim?

Şimdi bana neden öfkeli olduğunu çok daha iyi anlıyordum. Aslında öfkesi bana değildi bile. Belki de içten içe, babam bizi kurtarabilmişken kendi ailesinin bunu neden yapmadığını sorguluyordu. Ama babam da bizi kurtarmış sayılmazdı, değil mi? Onun da birini kurban etmesi gerekmişti ve bu yüzden abim kendini kurtarmak zorunda kalmıştı.

Ve ben de tıpkı bir aptal gibi yapmadığı seçimler yüzünden, dönüştüğü kişi yüzünden onu suçlamıştım. Eğer burada olsaydı ona sıkıca sarılır ve ne kadar pişman olduğumu söyleyerek ağlardım. Ama bunu artık yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden düşünmek hiçbir işe yaramıyordu.

Daha kötü hissettirmekten başka.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, “Ne yapacağız?” diye sordum.

“Bir bok bilmiyorum, Bengi,” dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı ve sesi giderek kısılıyordu. Onun her durumda bir planı olmasına alışkın olduğumdan bu hâlde görmek garip hissettiriyordu. “Bir bok bilmiyorum şu an. Bana hiçbir şey sorma bir süre.”

“Direksiyonu sağ elinle tutabilir misin?” diye sorduğumda sorgulamadan gözlerini araladı ve direksiyonu tuttu. Elinin titrediğini şimdi fark edebiliyordum ama belli belirsizdi.

Kucağında geriledim, hâlâ gaza var gücümle basıyordum. Gerileyerek kendime alan açtığımda üzerimdeki kısa kollu tişörtü tek hamlede çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Neden soyunuyorsun?”

“Tişörtü eline bastır,” dedim onu umursamadan. Aslında bunu yapmak için biraz geç kalmıştık ama o an kendimizi kurtarmaya odaklandığımız için yara ikimizin de umurunda olan son şeydi belli ki. Şimdi tehlike geçtiğine göre endişelenmem gereken tek şey buydu ama o hâlâ endişeli görünmüyordu. “Direksiyonu bırakabilirsin şimdi. Tutarım ben.”

“Üstünde başka bir şey yok, giy şunu,” dedi tişörtü bana uzatmaya çalıştığında ama bunu yapacak hâli bile yoktu aslında. “Giy dedim, Bengi. Donacaksın şimdi.”

Arabanın içerisi soğuk bile sayılmazdı. Her an üşüyen birisi olarak, şu an adrenalinin verdiği sıcaklığın etkisindeyken ve arabanın içindeyken üşümem söz konusu bile değildi.

“Senin hakkında şöyle ilginç bir şey var,” dedim. “Bir şeyi emredince yapacağımı sanıyorsun. Onu eline tutuyorsun, tampon yapıyorsun. Bu kadar.”

Beni şaşırtarak itiraz etmedi ve tişörtü eline bastırmaya başladı.

“Telefonun nerede?” diye sorduğumda cevap vermeden eliyle pantolonunun cebine vurdu. Bir elimle direksiyonu tutarken pantolonunun cebinden telefonu çıkardım ve şifresini girdim. Son aramalardan Tolun’u bularak üzerine tıkladım. Anında telefonu açmıştı.

“Abicim, neredesin ya sen?” diye sordu Tolun telaşlı bir şekilde. “Odkan’dan haber geldi, senden ses soluk yok. Dakikalardır kendimi yiyorum burada ya! Neden açmıyorsun telefonunu?”

“Tolun,” dedim. “Bengi ben.” Telefonu sağ kulağıma bastırdığımda, “Perva vuruldu,” dedim. “Yara epey feci hâlde ve dakikalardır bu durumda. Bayılacak gibi görünüyor.”

“İyiym ben,” dedi Perva bu lafıma karşılık olarak. “Ne bayılmasından bahsediyorsun?”

“Bok gibi,” dedim. Sesi bile zar zor duyulurken hâlâ inat ediyordu. “Ne yapacağız, bilmiyorum. Birini bulamaz mısın? Durum ciddi gibi görünüyor.”

“Kızım senin istediğin birini bulmak olsun,” dedi. “Bulurum bulmasına ama gelen kişi seni görecektir. Onu ne yapacağız? Bak, güvenilir birini getiremem, yani buradaki adamlar belli...”

“Sorun yok,” dedim lafını keserek. “Sen bu işi halledebilecek birini bul yeter.”

“Amına koyayım ne zamandan beri kararları sen alıyorsun?” diye sordu Perva sinirle birden. “Öyle bir şey yok, Tolun!” diye bağırdı. “Kimseyi getirmiyorsun. Sen bana malzeme bul, bir de eczaneden bir antibiyotik kap. Biliyorsundur o ilacı. Reçetesiz vermezler ama halledersin bir şekilde. Bir de Sara’ya söyle. Sochi merkezdeki eve gelsin de kapıyı açsın, yazlığa kadar gidemeyiz şu an.”

“Tamamdır abi,” dedi Tolun. “Hallediyorum hepsini. Sara’yı beş dakikaya gönderirim oraya.”

Perva ona cevap vermediğinde, “Siz aptal mısınız?” diye sordum telefonu elime alarak ama Tolun telefonu çoktan kapatmıştı. Sinirle Perva’ya döndüğümde, “Sen aptal mısın?” diye sordum bu sefer. “Bu ne demek oluyor şimdi? Ya senin yararı kimse dikemez! Anlamıyor musun? Ben dikemem, sen dikemezsin, Sara dikemez! Kan kaybından ölmek mi senin amacın? Ne senin amacın?”

“Ben bu yarayı neden aldım, farkında mısın sen?” diye sordu gözlerini kısarak bana baktığında. “Senin yüzün ona ifşa olmasın diye.” Derin bir nefes aldığı anda, “Bunun uğruna elim yaralanmışken şimdi dikilmek için mi ifşa edeceğim yüzünü?” diye sordu. “Biraz mantıklı düşün ya.”

“Kafayı yiyeceğim şimdi,” dedim kendi kendime. “Sikeceğim yüzümü de varlığımı da! Ya nesi önemli bunun bu kadar? Ne olmuş yani?”

“En başta öyle demiyordun,” dedi. “Odkan ilk aradığında hâlini gördüm. Betin benzin atmıştı. İstemiyordun.”

“Tabii ki istemiyordum,” dedim. “Neden isteyeyim?”

“O zaman?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Senden önemli mi?” diye sordum ona döndüğümde.

Böyle dememi beklemiyormuş gibi kaşları çatıldığında, “Öyle,” dedi.

“Sen beni kolluyorsan ben de seni kollarım,” dedim. “Bu işte beraberiz demedik mi? Neden tüm fedakârlıkları sen yapıyorsun?”

“Sen küçüksün,” dedi. “Ondan.”

“Ya ne alaka şimdi?” diye sordum sinirlenerek.

“Ne bileyim...” Gözlerini yavaşça açarak doğruldu ve çenesini çıplak omzuma yasladı, sakalları omzuma batmıştı. Bana bu kadar yaklaşmasını beklemediğimden bir an karnıma tekme yemiş gibi hissettim. “Seni korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum,” dedi. “O yüzden...”

“Beni korumak zorunda değilsin,” dedim zoraki bir şekilde. “Bir planın ve hedefin var. Ona göre hareket edeceğiz. Gerekirse ben kendimi feda edeceğim, gerekirse de sen. Kimse diğeri için yapması gerekeni yapmaktan vazgeçmeyecek. Mantıklı kararlar alacağız. Duygusal değil.”

Bunları gerçekten sen mi söylüyorsun, Bengi?

“Mantıklı kararlar...” dedi düşünceli bir sesle. “Ben hep mantıklı kararlar alırım zaten.” Ona kaşlarını çatarak baktığımda, “Seni korumak zorunda hissediyorum demedim,” dedi bir anda konuyu değiştirerek. “Seni korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum dedim. İki farklı şeyler. Zorunlulukla alakası yok... Seni korumak istiyorum.”

“O zaman neden tek başına adım atmadın bu yola?” diye sordum. “Eğer ben olmasaydım şu an bu hâlde olmayacaktın. Beni gizlemeye devam ediyorsun. Bu durumda ben sana nasıl bir fayda sağlayabilirim ki?”

“Onun da zamanı gelir,” dedi sadece.

“Neyin zamanı?”

“Bana fayda sağlayacağın gün elbet gelir, Bengi.”

Gözlerini kapattığında panikleyerek, “Sakın uyuyayım deme,” dedim. Bilincinin açık kalması lazımdı ama artık bunu yapabilecek gibi görünmüyordu.

“Yorulдум ama,” dedi kısık bir sesle. “Çok yorulдум.” Neden bilmiyorum ama bir an içimin acıdığını hissettim.

“Biliyorum,” dedim. “Ben de yorulдум. Ama az kaldı. Çok az kaldı. Bitecek.”

Gözlerini tekrar kapattığında, “Daha yeni başladı,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek yola döndüm. Gözlerinin kapandığını göz ucuyla görebiliyordum, onu tekrar uyarmak istesem de daha fazla yorulmaması için bir şey dememeye karar verdim. Durmadan bugüne kadar ne kadar çok vurulduğunu ve bunun onun için normal bir şey olduğunu söylüyorsa, uyuyakalmaması gerektiğini de bilmeliydi, değil mi? Hem zaten sağ eli belimi tutuyordu ve parmakları çıplak tenimde bir halka çizip duruyordu, bilincinin kapanmış olma ihtimali yoktu ama eğer parmağının hareket etmediğini hissedersen o zaman hiç istemediği kadar konuşmaya başlayacaktım.

Telefon tekrardan çaldığında gözlerini açmadı ama parmakları hâlâ hareket ediyordu. Arayanın Tolun olduğunu gördüğümde aramayı cevapladım.

“Efendim?”

“Sana attığım konuma gel,” dedi. “Sara orada. Perva’ya söyle. Barbaros’u buldum. Yarayı halledebiliriz. Senin hakkında da endişelenmesine gerek kalmaz.”

Kaşlarım çatıldı. “Barbaros kim?”

“Kuzenim,” dedi. “Bizden birisi.” Kısa bir sessizlik olduğunda, “Ona Barbaros’u bulduğumu söyle sadece,” dedi. Daha önce neredeydi ki onu şimdi bulmuş gibi konuşuyordu? “Ve elini çabuk tut. Tahminen şu an o eve yedi dakika uzaklıkta falansınız. Sakın dönüşü kaçırma, o zaman yol uzar. Konumu takip et.”

Üzerimden bir yükün kalktığını hissettim. Onun elinden kurşunu nasıl çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü ve bana sağ eline olanların hikâyesini anlattığında korkum daha da harlanmıştı.

“Sara orada mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Barbaros ile beraber.”

“Tamamdır,” dedim. Bir şey demeden telefonu kapatacağım sırada, “Bengi,” dedi.

“Efendim?”

“Odkan, Leo’ya onu vuranın Rozanovlardan birisi olduğunu söyledi,” dedi Tolun. “Perva’ya söyle. Haberi olsun. Plan yapmak için kendisine gelmesini bekleyemeyiz.”

Kaşlarım çatıldı. Neden yalan söylemişti ki? “Neden?” diye sordum ama bunun cevabının Tolun’da da olmayacağını farkındaydım. “Neden ona doğruyu söylememiş? Ayrıca senin bundan nasıl haberin var?”

“Odkan arayıp Leo’dan yardım istemiş, aracın hasar gördüğünü ve vurulduğunu söylemiş,” dedi. “Leo deliye döndü. Perva’nın yaptığını söyleseydi neler olacağını tahmin bile edemiyorum.” En fazla ne olabilirdi sanki? Çok daha kötülerini göreceğimizi bu gece iyice anlamıştım. O yüzden ihtimaller artık beni korkutmuyordu. Çok daha kötülerini yaşayacağımızı biliyordum. “Her neyse... Ona hiçbir şey söylemedi. Yani rahat olabilirsin, Leo senin mevzunu da bilmiyor.”

“Peki,” dedim. “Leo yuttu mu bu işi?”

“Rozanovlara karşı bir savaş ilan etmeyi kafasına koyduğuna göre yutmuş demektir,” dedi. “Çok garip... Kimse Odkan’a hiçbir zaman inanmazken Leo’nun her zaman inanmasından bahsediyorum.”

O zaman aslında benim varlığımı söyleseydi de inanırdı, değil mi? Bunu kanıtlamasına, görmesine gerek yoktu. Böyle bir şeyi ortaya atabilir ve Leo’nun beni kendi eliyle bulmasını bekleyebilirdi ve hepimiz biliyorduk ki onun gibi bir adam için bu çok da zor olmazdı.

Ama yapmamıştı.

Kafasında çok daha başka bir plan olduğu belliydi.

Ya da belki de Odkan sadece olay çıkarmaktan hoşlanan bir deliydi. Ne gibi bir planı olduğunu ve bunun gerçekten iyi düşünülüp düşünülmediğini bilemezdik. Belki sadece kaostan besleniyordu.

Bunu çözemeyeceğimi biliyordum çünkü onu neyi ne için yaptığını bilecek kadar tanımıyordum ama Perva onu herkesten daha iyi tanıyordu. Yani o bu işi çözebilirdi.

“O kadar yakınlar mı cidden?” diye sordum garip bir merakla.

“Kimler?” diye sordu. “Leo ve Odkan’dan mı bahsediyorsun?” Onu onayladığımda, “Tabii ki,” dedi. “Ona baba diyor, Bengi. Sen babanla ne kadar yakınsan onlar da o kadar yakınlar.” Derin bir nefes aldığımda, “Belki de bu gece sayesinde, aralarına yalanlar girer,” dedi. “Ve avantajı elde etmiş oluruz.”

“Belki de,” dedim.

Ama nedense bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyordum. Onun yalan söylediğini kim kanıtlayabilirdi ki? Doğruyu sadece Perva, ben ve o sarışın kız biliyorduk. Perva ve ben, başımız belaya gireceği için asla konuşamazdık. Yanındaki kız da adı üstünde, onun yanındaydı. Onu ifşa etmezdi. Geriye sadece Odkan’ın suçu üstüne yıkacağı şanslı Rozanov kalıyordu ama ondan da bir şey çıkmayacağına emindim çünkü onun sözüne karşı Odkan’ın sözü varken Leo neden ona inanacaktı ki?

En azından ona ifşa olmamıştım. Bunun rahatlığını yaşamak istiyordum ama maalesef, Odkan’ın kafasından neler geçtiğini bilmeden bu pek mümkün değildi. Çünkü bir planı olduğu belliydi ve nedense, ucu bir şekilde bana dokunacakmış gibi hissediyordum.

Aslında bu yola ilk çıktığımda, ikisinin savaşının arasında kalacağımı bilmem gerekirdi.

“Neyse,” dedi. “Kapatıyorum şimdi. Bir şeyleri halletmem gerek. Bir şey olursa hemen beni ara. Geleceğim ben de. Siz geldiğinizde evin önünde olurum.”

“Tamam,” dedim. “Teşekkürler.”

“Ne teşekkürü?” diye sordu telefonu kapatmadan önce. “Görevim bu.”

Telefonu kapattığında atmış olduğu konuma tıkladım ve telefonu dik bir şekilde sabitledim. Altı dakika gösteriyordu. Gaza biraz daha abandığımda sola döndüm. Yol neredeyse köy yolu gibi ıssız ve engebeli olduğundan, durmadan çukurların içine girerken hızlı olmak pek mümkün değildi. Ama en azından, kırmızı ışık derdi yoktu.

“İyi misin?” diye sordum sola doğru saptığımızda. Gözleri hâlâ kapalıydı. Gözlerini açmadan başını yavaşça salladı. Direksiyonu sağ elimle tutarken sol elimi yüzüne doğru getirdim. Ateşine bakmak için elimi alnına koyacağım sırada gözlerini açmadan elimi bileğimden tuttu ve aşağı indirdi.

“Ateşine bakacaktım,” dedim kaşlarım çatılırken. Sonra hatırladığım şeyle duraksadım ve, “Ellerim pis diye mi?” diye sordum. Takıntısının ne boyutta olduğunu kestiremiyordum, bu yüzden her şeyden iğreniyormuş gibi geliyordu. “Islak mendille silsem? Yani şu an yıkayamam ama... İş görmez mi?”

“Ateşim yok,” dedi sadece kuru bir sesle. “Sen sadece sür.”

“Bana yanıyormuşsun gibi geldi,” dedim.

“İlaç alınca geçecek,” dedi tekrar gözlerini kapattığında. “Sorun yok.”

“Gözlerini kapatıp durmasan olmaz mı?” diye sordum gözümün ucuyla onu kontrol ettiğimde. Bunu dediğim gibi gözlerini aralamıştı ama her an kapanacak gibi duruyorlardı. “Uyuyakalacaksın diye korkuyorum.”

“Bilincim yerinde,” dedi. “Bir sorun yok. Gözümü kapatıyorum çünkü...” Birden elini belimden çekti ve elinin tersini ağzına bastırdı. Midesi mi bulanıyordu? “Başım...” dedi. “Başım dönüyor.”

“Başın mı dönüyor?” diye sordum korkuyla. “Bir de iyiyim deyip duruyorsun!” Ağzını açacağı sırada, “Bana yine iyiyim masalını okuma,” dedim sinirle. “Miden de mi bulanıyor?”

“Hayır,” dedi kafasını geri attığında. “Hayır, iyiyim.” Elini ağzından çektiğinde, “Tolun ne dedi sana?” diye sordu.

İlk kez bir konuşmanın dışında kalmıştı. Aslında bu soruyu saniyeler önce sormamasına şaşırmıştım, ne kadar kabul etmese de aslında iyi olmadığını en büyük kanıtı buydu. Yoksa onun kontrolünde olmayan bir durumun içinde sürüklenmeye asla göz yummazdı.

“Barbaros’u bulduğunu söyledi,” dedim. “Sara ile beraberlermiş. Bizi bekliyorlar.”

Rusça küfretti. “Ne işi var Barbaros’un şimdi burada?” diye sordu. “Ne gerek vardı?”

“Nasıl ne gerek vardı?” diye sordum sinirle. “Senin işi ciddiye alman için tam olarak ne olması gerekiyor acaba? Ölmek falan mı gerekiyor?”

“Ona güvenmiyorum,” dedi sinirli bir sesle. “Tolun’u ara ve ona siktirip gitmesini söyle.”

“O zaman yararı kim halledecek?” Bana baktığını fark edince, “Bana bakma,” dedim. “Sana yapamayacağımı söyledim. O zaman güvendiğin başka birini bulmamız gerekecek.”

“Senden başka kimseye güvenmiyorum, Bengi.”

Bunu söylemesi beni şaşırtmıştı. Çünkü bu yola çıktığımız ilk andan beri güvenin hiçbir anlam taşımadığını bana söyleyen oydu. Ama yine de... Eğer

ona güvenemezsem bu yola devam edemeyeceğimi söylediğimde güvenimi kazanmak için çabalayacağını da söylemişti, değil mi?

Ve işin garip yanı... Aslında çabalamış sayılmadığı hâlde ona güveniyordum. Bu geceye kadar bunun farkında değildim ama benim için eline bir kurşun yemişti, değil mi?

Artık ona nasıl güvenmezdim ki?

“Gerçekten ben halletmek isterdim,” dedim. “Çünkü benim de kimseye güvendiğim yok. Ama hayatın boyunca etkisini yaşayacağın bir hata yapmak istemiyorum. Bu bir keşiğe pansuman yapıp dikmeye benzemiyor.”

“Ben kendim yapacağım,” dedi. “Tolun’u ara ve Barbaros’u göndermesini söyle.”

“Barbaros’un sizin tarafınızda olduğunu söyledi,” dedim. “Neden ona güvenmiyorsun?”

“Herkes ihanet edene kadar seninle aynı taraftadır,” dedi. “Bak, Bengi... İnsanlar senin gibi değiller. Yanlışları ve doğruları ile yaşamazlar hayatı. İnsanlara nefes alma motivasyonu veren şeyler genelde daha basit şeyler olur. Para gibi. Bu yüzden seni sevdiğini sandığın insanlar bile iyi bir fırsat gördüklerinde, aslında bambaşka birine dönüşebilir gözünde. Tolun ve Sara güvenilirler ama sorsana bana, onlara güveniyor muyum? Hayır. Onları yanıma aldım çünkü tek başıma yapamazdım. Ama bu kadarı yeter. Daha fazla kişiye gerek yok.”

“Bu ihtimalleri hep kolladığın o ihanet gerçekleşirse düşünüyoruz,” dedim. “Kendini nasıl dikmeyi, o kurşunu nasıl çıkarmayı düşünüyorsun? Sağ elinin ne kadar titrediğinden haberin var mı?”

“Sen yap o zaman,” dedi. Şimdi varacağımız noktaya daha yakındık ve burada trafik ışıkları yeniden kendini göstermeye başlamıştı. Kırmızı ışıklardan birine denk geldiğimizde durmak zorunda kaldık ve Perva da bundan faydalanarak elini birden yüzüme getirdi ve yüzümü kendisinininkine çevirdi. “Yapabileceğinden emin olmasam neden ısrar edeyim?” diye sordu. “Bunu benim için yap.” Dudaklarımı itiraz etmek için aralayacağım sırada, “Lütfen,” dedi beni şaşırtarak. “Başka kimseye güvenmiyorum, Bengi.”

Kısa bir anlık sessizlikten sonra, “Tamam,” dedim kabul ederek. Bu cevaba şaşırmamıştı, sanki ben dudaklarımı aralamadan önce bile ne diyeceğimi biliyordu ama ben kendi cevabıma şaşırmıştım. Nasıl böyle bir şeye cesaret edebildiğimi düşünmeyi bir kenara iterek tekrardan, “Tamam,” dedim. “Yapacağım.”

O bana cevap vermeden son aramalara girdim ve Tolun'un üzerine bastım. Telefon ikinci çalışta açıldı. O daha konuşmaya başlamadan, "Tolun," dedim. "Barbaros'u gönder."

"O ne demek lan?" diye sordu. "Bu adam yaralanmadı mı?"

"Malzeme var mı?"

"Evet," dedi. "Ne oluyor?"

"İlaç peki?"

"Her şey tamam," dedi. "Bana neler olduğunu-"

"Barbaros'u gönder," dedim. "Göndermediğin sürece eve geçemeyiz. Şimdi çıkar onu oradan. Bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle."

"Abi siz kafayı mı yediniz?" diye sordu Tolun bağırarak. "O ne demek şimdi? Kim diyecek bu adamı?"

"Ben diyeceğim," dedim.

"Ya siktir git, Bengi," dedi sinirle. "Çocuk oyuncağı mı bu? Nasıl diyeceksin lan? Tıp mı okudun ne okudun da bizim haberimiz yok?" Derin bir nefes aldığı anda, "Hayatımda duyduğum en saçma şey bu," dedi. "Sorun güvenmemesi, değil mi? Ulan kuzenime neden güvenmiyor?!"

"Belki bu gece birden ortaya çıktığı içindir," dedi Perva ilk kez konuşarak. "Sana dediğini yap. Ne uzatıyorsun?"

"Güven sorunları uğruna geberip gideceksin," dedi Tolun sinirle. "O zaman görüşeceğiz seninle."

Bir şey demeden telefonu kapattığında, son söylediği yüzünden telaşım artmıştı ama bir kere bunu kabul etmiştim. Şimdi geri dönüşü yoktu. Birkaç saniye sonra Tolun'dan mesaj geldi, Barbaros'u evden çıkarmıştı. Kırmızı ışık sonunda yeşile döndüğünde gaza basarak bir kez daha sola döndüm, yaklaşık beş dakikanın sonunda Tolun'un attığı konumdaki eve gelebilmiştik. Müstakil, yıkılıp dökülmeye oldukça müsait olan bir evdi ve çevresinde de aynı şekilde evler vardı, bir gecekondu mahallesine benziyordu. Böyle bir evin bahçesine *Maserati* park etmek oldukça şüphe çekecekti ama arabayı arkaya park ederek vakit kaybetmek istemiyordum.

Arabayı durdurduğumda kapıyı açarak Perva'nın kucağından atlayacakken, "Bekle," dedi birden bileğimden tuttuğunda. Duraksadığımda arkaya doğru uzandı ve arka koltukta duran deri ceketini sağ eline alarak bana doğru uzattı. "Önce onu giy."

"Ne önemi var şimdi?"

“Giy dedim,” dedi sadece. Homurdansam da deri ceketini üzerime geçirdim. “Fermuarını da çek,” dedi deri ceketini giydiğimde. Ona ters ters baktığımda, “Çeker misin?” diye sordu oldukça normal bir ses tonuyla. Fermuarı tamamen kapattığımda, “Üstünde hiçbir şey yoktu, üşüyecektin,” dedi.

Kapıyı açtıktan sonra, “Sadece o yüzden yani?” diye sordum göz ucuyla ona bakarak.

“Başka neden olacak?” diye sordu umursamaz bir sesle. Arkamdan arabadan çıktıktan sonra kapıyı kapattım ve arabayı kilitledim. Birkaç saniye sonra arka bahçeden Tolun gelmişti.

“Barbaros’u göndermedim,” dedi birden, yanımıza yaklaştığında.

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Perva tepki vermemiştii ama sinirlendiğini el gözlerindeki ifadeden bile anlayabiliyordum. Tolun da anlamış olacak ki, “Özür dilerim abi,” dedi. “Ama hiç mantıklı bir karar vermedin. Bengi tıp falan okumadı, ne yapması gerektiğini bilmiyor. Daha sonra bununla uğraşmak mı istiyorsun gerçekten? Şimdi halledelim bitsin gitsin.”

“Bence sen elim iyileşmesin diye dua et,” dedi Perva. “Çünkü iyileşince sana bununla fena bir yumruk atacağım, haberin olsun.” Bir adım attığında Tolun’un gerildiğini görebildim. “Oğlum, seni kafayı mı yedin lan?” diye sordu yüksek bir sesle. “Neden benim verdiğim emirlere uymuyorsun lan? Biz seninle böyle mi anlaştık?”

Devam edeceği sırada ikisinin arasına girerek, “Bu kavgayı daha sonra edin,” dedim. Perva bir an bana, daha sonra Tolun’a baktı ve geri adım attı. “Madem çocuk burada, şu işi halledelim. Sen kendine geldiğinde istediğiniz kadar tartışabilirsiniz bu konuda.”

“Ya amına koyayım sanki kalbimden vuruldum lan!” dedi Perva birden sinirle. “Kızım, iyiyim ben. Neden abartıyorsun? Acımıyor canım, acımıyor! Nasıl ikna etmem gerek seni buna? Yeter!”

“Bağırma bana!” dedim sinirle. “Çok iyiysen yürü de içeri gir. Hallet şu meseleyi. Endişeleniyorum diye ben mi suçlu oldum şimdi ya? Hayret bir şeysin gerçekten!”

Perva bana cevap vermeden Tolun’a döndü. “Biliyor mu Bengi’yi?”

“Hayır amına koyayım,” dedi Tolun. “Nereden bilsin Bengi’yi? Sadece senin yaralandığını biliyor. Mevzu hakkında hiçbir fikri yok. Sen içeri gir. Bengi arka bahçede otursun Sara ile beraber. Göndereceğiz zaten onu iş bitince. Bir bok bilmeyecek.”

“İyi,” dedi Perva. Hiçbir şey demeden içeri girecekken birden bana döndü ve, “Sakın içeri girme,” dedi.

Ona sadece gözlerimi devirdim.

Bunu fark etti. Gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve içeri girdi. Arkasından da Tolun gitti. Oflayarak arka bahçeye doğru yürüdüm. Ellerim üşümeye başlamıştı. Hava ciddi anlamda soğumuştı.

Arka bahçedeki plastik oturaklardan birine oturduğum sırada arkamda bir hareketlilik hissettim ve arkamı döndüm. Sara gelmişti. Hiçbir şey demeden yanıma oturduğunda elinde tuttuğu gri şalı omzuma doğru attı ve üzerindeki şişme montun cebinden bir sigara paketi çıkardı. Paketin içinden bir dal çektikten sonra bir şey demeden paketi bana doğru uzattı. Ben de bir dal çekerek aldığımda sigarayı dudaklarım arasına sabitledim. Çıkardığı çakmakla kendi sigarasını yaktıktan sonra çakmağı bana doğru uzattı. Ben de çakmak ile sigarayı yaktıktan sonra içime derin bir nefes çektim.

Saatler sonra sigara içmek iyi gelmişti ama bir yandan da bahçede oturduğum için huzursuz hissediyordum. Beni orada istemediğini net bir şekilde belirtmiş olmasına rağmen içeri girip durumuna bakmak istiyordum.

Buna sinirlenmene gerek yok, Bengi. Sana uyuzluk olsun diye içeri gelme demedi ya. Senin için endişelendiğinden dedi.

Öyleydi tabii.

Ama yine de bana bağırmasına sinirlenmiştim.

“İyi misin sen?” diye sordu Sara.

Sadece kafamı salladım. Şimdi de benim konuşacak hâlim yoktu.

O da hâlim olmadığını anlamış olacak ki ısrar etmedi. Üzerime attığı şala sarılarak sigaramı içmeye başladım. Verdiğim nefesler buhara dönüşüyordu. Hava inanılmaz soğumuştı.

Orada kaç dakika geçirdiğimizden emin değildim. Tek bir kelime konuşmasak bile Sara bir kez bile yanımdan ayrılmamıştı. Beraber paketinin son dallarını paylaştık. Resmen yarım paket sigara bitirmiştik.

“Bu ev kimin?” diye sorduğumda, “Ben de bilmiyorum ki,” diye cevapladı. “Tolun sadece anahtar verdi bana.”

“Barbaros kim?”

“Tolun’un kuzeni,” dedi. Bunu zaten biliyordum.

“Onu biliyorum,” dedim. “Ama bu gece birden nereden çıktı, onu anlamadım.”

“Yoktu bir süredir ortalıklarda,” diye cevapladı beni Sara. Ona gözlerimi kısarak baktığımda, “Böyle bir gecede ortaya çıkması şüpheli biliyorum,” dedi. “Ama bu işlerin içinde olabilecek bir konuma sahip değil. Önemsiz birisi yani. Endişelenecek bir şey yok.”

Ama ben öyle düşünmüyordum. Perva gibi herkesten şüphelenmeye başlamıştım.

“Beni bilmesin de,” dedim.

“Yok be,” dedi. “Saçmalama. Hiçbir şeyden haberi yok, dedim ya.”

Umarım öyle kalmaya devam ederdi.

Aradan birkaç dakika, belki de bir saat daha geçti ve ön bahçeden gelen bir arabanın çalışma sesini duydum. Barbaros gidiyor muydu? Sara kontrol etmek için çıktı, birkaç saniye sonra geri döndüğünde, “Tolun ile gitmişler,” dedi. “Onu bıraktıktan sonra gelecektir herhâlde. İçeri geçmek ister misin?”

“Olur,” dedim. “Geçelim.”

“Ben biraz daha sigara içeceğim,” dedi cebinden yeni bir paket çıkardığında. Üzerinde kaç tane paket taşıyordu? “Sen geç istersen.”

“Peki,” dedim. “Geçiyorum ben.”

Kafasını salladığında plastik taburelerden birine oturdu. Arkamı ona dönerek yürümeye başladım. Ellerimi cebime sokmuştum çünkü ciddi anlamda üşüyordum. Kapının üstünde olan anahtarı çevirerek içeri girdiğimde birkaç saniye gözlerim evin içinde dolaştı. Sobalıydı, mutfak ve salon birleşikti ve içerisi oldukça küçüktü. Salonun ortasındaki siyah, eskimiş görünen sehpanın üzerinde bir sürü ilaç, pamuk ve kanla kaplı peçeteler vardı. Kana bakmak istemediğimden gözlerimi oradan çektim, hemen yanda duran siyah koltukta Perva uzanıyordu ve sessizce tavanı izliyordu. Gözleri kapalı değildi.

“İyi misin?” diye sordum salona girdiğimde. Oturacak bir yer aramak için gözlerim bir tur daha etrafta dolaşmıştı ama oturabileceğim başka bir sandalye ya da koltuk yoktu. Eğer sehpanın üzeri tamamen dolu olmasa oraya otururdum ama bu durumda orası da bir seçenek değildi. Perva kafasını hafifçe kaldırıp bana baktığında, oturacak yer bulamadığımı fark etmiş gibi doğrulmaya çalıştı. Elimi çıplak olan omzuna koyarak onu olduğu yere bastırdım. “Kalkma,” dedim hemen yanma, yere oturduğumda. “Yat sen. Ben yerde otururum.”

“Yerde oturursan üşütürsün,” dedi. Yer gerçekten de çok soğuktu. “Gel buraya.”

“Hayır,” dedim üzerimdeki şalı indirdiğimde. Şalı yere koyduğumda bu sefer şalın üzerine oturdum. Yerin soğuşunu kestğini söyleyemezdim ama az öncekinden çok daha iyiydi. “İyiyim ben böyle. Neden uyumuyorsun sen?”

“Uykum yok ki,” dedi bana doğru döndüğünde.

“Yorgunum diyordun.”

“Yorgunum,” dedi onaylayarak. “Uykum yok.”

“İyi misin peki?”

“Evet,” dedi. “İyiyim. Sana söyledim, ciddi bir şey yok.”

“Bu dikişler ne kadar sürede bir değişecek?” diye sordum gözlerimle elini işaret ederken. Sargı içerisindeydi. “Pansuman falan yapmayacak mıyız sık sık?”

“Değiştiririz bir ara,” dedi sadece.

“Sence ne kadar sürede iyileşir?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi. “Kötü durumda değil. Hızla iyileşse iyi olur.”

“Karnında da dikiş var hâlâ,” dedim. “Vücudun iyice mayın tarlasına döndü.”

Yavaşça güldü. “Daha kötü hâllerde olduğu da olmuştu.”

“Mümkünse benim yanımdayken olmasın,” dedim. “Belki anlamamış olabilirsin ama panik yapıyorum. Fazlasıyla.”

“Hadi canım?” diye sordu alaycı bir sesle. “Hiç anlamamıştım, biliyor musun? Gizlemekte bayağı iyisin.”

“Dalga geçme,” dedim gözlerimi devirerek.

“Panik yapmana gerek yok, Beng,” dedi, bu sefer sesi ciddiydi. “Her zaman hallederim. Bunu düşün. Bazen rahat olmak gerekiyor. Kendi kendini yıpratırsın böyle.”

“Beng mi?” diye sordum gülerek. Sadece oraya odaklandığım için ne yazık ki söylediklerine takılmamıştım bile.

“Ne oldu?” diye sordu bana döndüğünde.

“Hiç,” dedim. “Abimin bana taktığı lakap o. Ondan öyle dedim.”

“Hassiktir,” dedi. “Bu çok kötü bir şey... En fazla Ongun kadar mı yaratıcı olabiliyorum yani?”

“Çok komik,” dedim alaycı bir sesle ama gülmüştüm. Hemen ardından birden durgunlaştım. Abimden bahsedilen her seferde böyle olmak zorunda mıydım? Ne zaman alışacaktım acaba? Ya da hiç alışabilecek miydim gerçekten?

Durgunlaştığımı anlamış gibi, “Ölmediğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Biliyorum.”

En azından... Öyle umuyordum.

Gittikten sonra benimle iletişimde kalmaya devam etmişti ama ona ulaştığımı babama söylemememi istemişti. Aslında başta bunu garipsesem de daha sonrasında anlamaya başlamıştım. Babam da onun ölmediğini biliyordu ama abim attığı hiçbir adımdan onun haberi olmasını istemiyordu çünkü hâlâ onu bu işlere döndürebileceğini düşünüyordu.

Aslında seneler boyunca abimi bir katile dönüştüğü için yargılarken, onu buna mecbur eden kişinin babam olduğunu görememiştim.

Daha sonrasında benimle iletişimi aniden kesmişti. Tek kullanımlık telefonlardan gelen aramalar ve mesajlar bir gece aniden bitmişti. Büyük ihtimalle benimle iletişime girmek onu zora sokmuştu, en azından düşünmek istediğim ihtimal buydu. Çünkü diğer türlü başının belaya girdiği anlamına gelirdi ve bunu hiç istemiyordum.

Onun kaçtığı şeyler vardı... Bana hiç söylemediği şeyler... Aslında kimseye, babama bile söylemediği şeyler... İşte, bizim ailenin garip tarafı da buydu. Herkes senelerce aynı evin içinde, dip dibe yaşamıştı ama kimsenin bir diğerinin gerçek sırları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çünkü benimle iletişimde kalmasına rağmen, aslında nişanlandığını bile söylememişti.

Daha sonra bir gün, abim benimle iletişime geçmeyi kesmişti. Birden. Bir daha beni hiç aramadı. Öylece ortalıktan kayboldu. O günden beri kafamın içinde sürekli ölmüş olabileceğine dair bir düşünce dolaşıyordu ama her seferinde onu defediyor ve abim *öldü* demek yerine *gitti* diyordum.

Ama aslında ona ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Seninle hiç iletişime geçti mi?” diye sordum kafamı kaldırıp ona baktığımda.

Buna cevabı evet mi olsa, hayır mı olsa daha çok üzülürdüm kestiremiyordum doğrusu. Çünkü Perva ile iletişimde bulunması hem beni umursamaması anlamına gelirdi hem de Perva’nın benden böyle bir şeyi gizlediği anlamına gelirdi. Tabii ki abimin yaşadığının haberini almak istiyordum. Bir yaşam belirtisi göstermesini, bana geri dönmesini istiyordum ama bunu, benim karşıma geçerek yapmasını istiyordum. Birinin arkasından değil.

Bundan birkaç ay önce olsa benimle iletişime geçmeden başkası ile geçtiğine ihtimal bile vermezdim. Çünkü birini arayabiliyor olsa beni arardı, değil mi? Ama bana nişanlandığını bile anlatmamışken ve Perva dahil o çevredeki herkesin bundan haberi varken artık abimin yapacaklarından pek emin olamıyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Yaklaşık bir senedir hayır,” dedi.

“Ondan önce iletişimdeydiniz yani?” diye sordum şaşırarak.

“Evet,” dedi. “Yani, haftada bir yazardı. Seni kontrol etmemi isterdi.”

Şaşkınlıkla doğruldum ve ona doğru döndüm. “Sen ciddi misin?” diye sorduğumda yavaşça kafasını salladı. “Bunu bana neden söylemedin?”

“Sormadın ki,” dediğinde ona öyle bir baktım ki yavaşça güldü. “Hayır ama cidden,” dedi. “O dönem zaten seninle de iletişim hâlinde olduğunu biliyorum. Seninle iletişimini kestikten sonra benimle iletişime girmede hiç. Öyle olsaydı söylerdim. Ama böyle olunca... Ne bileyim? Sapık gibi görünmek istemedim galiba.”

“Sapık gibi mi?” diye sordum şaşırarak. “Kontrol ediyordun yani beni?”

“Bazen bakardım,” dedi. “Çok ısrar edince. Biliyorsun, çenesi hiç durmuyor.” İmayla bana baktı. “Acaba kime benziyor?”

“Nasıl bakıyordun?”

“Eve gelip bakıyordum işte,” dedi. Sonra eliyle yüzünü kapattı. “Of, gerçekten sapık gibi gözüküyorum şu an.” Şok içinde baktım verdiği tepkiye. Bu hâlinin bana tatlı gelmesi normal miydi? Perva Narbekov’u tatlı diye adlandırabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. *Şu ana kadar.* “Ongun’u geberteceğim,” dedi elini yüzünden çektiğinde.

Beni kontrol mü ediyordu? Beni izlemiş miydi yani? Demek o gece, ortaya çıkmaya karar verdiğim gece nerede olduğumu da bu yüzden biliyordu. Bunca zaman nasıl fark etmemiştim?

Birden, “Çoktan gebermediyse tabii,” dedim. Böyle bir cümle kurmama benden daha çok şaşırdığını yüzündeki ifadeden anlayabilmişim. Kısa bir an duraksadı, ben de duraksamıştım. Anında durgunlaşmıştım yine çünkü kafamın içindeki ihtimaller hep en kötüsüydü ve sesler hiç susmuyordu.

“Öyle söyleme,” dedi. “Öyle bir şey yok.”

“Neyse,” dedim kafamı koltuğun kenarına koyduğumda. O da yatar pozisyonunda olduğundan ve başını oraya yasladığından yüzlerimiz arasında minik bir mesafe vardı ve nefesi yüzüme çarpıyordu. “Senden böyle bir şey istediğini

bana söylememişti. Ben de varlığımdan kimsenin haberi olmadığını sanıyordum aptal gibi. Benden böyle bir şeyi nasıl gizleyebilir?”

“Muhtemelen bilsen izin vermeyeceğindendir,” dedi düşünceli bir sesle. Bir nefes verdiğinde, “Kızdın mı?” diye sordu. Kaşlarım çatıldı. Kimden bahsediyordu? Anlamamış olacağımı fark etmiş olacak ki, “Bana,” diye ekledi.

“Hayır,” dedim şaşkın bir sesle. “Sana neden kızayım?”

“Bilmem,” dedi. “Ben olsam kızardım.”

“Kızmadım,” dedim. “Ama neden böyle bir şeyi kabul ettiğini anlamıyorum.” Bana cevap vermediğinde, “Beni kontrol ettiğin için mi o gün mekâna geldiğimi biliyordun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. Dürüst olduğuna garip bir şekilde emindim. “Yani hayır, son zamanlarda seni kontrol etmiyordum. Artık bakmıyordum, Ongun benimle iletişimi kestikten sonra bakmayı kesmiştim.”

Yani normal olan buydu, değil mi? Sonuçta sadece abim istediği için beni kontrol ediyordu, abim artık ortada olmadığına hâlâ beni kontrol etmesi saçma olurdu.

“Dediğim gibi,” dedi. “En son neredeyse bir sene önce konuştuk onunla. Doğum günümde. O günden sonra bir daha bana ulaşmadı, ben zaten ona ulaşamazdım. Nerede olduğunu bilmiyordum ve hep kullan at telefon kullanıyordu.” Evet, gerçekten öyleydi. “O yüzden ben de seni kontrol etmeyi kestim. Ama Çakır vurulunca rahat durmayacağını biliyordum, bu yüzden gözüm üzerindeydi. Durmadın da zaten. Yuri’nin bir Pençe ile yediği bokun haberi gelince ben de o kişinin sen olduğundan emin oldum. Başkaları yalan olduğunu düşündü çünkü gizlenen bir Pençe’den haberleri yoktu, bu yüzden dedikodulara ihtimal vermediler ama ben doğru olduğunu biliyordum.”

“Yuri ile yaptığım anlaşma kulağına gelmiş miydi?” diye sordum şaşkınlıkla. Burada gerçekten de hiçbir şey gizli kalmıyordu. Siz birkaç adım önde olduğunuzu düşünseniz bile illaki sizden daha önde olan birileri çıkıyordu.

Kafasını salladı. “Normalde bu plan için bu zamanlarda harekete geçecektim,” dedi. “Çünkü kendimde değildim, buna zaten şahit oldun. Kendimi toparladıktan sonra başlayacaktım ve kapına da o zaman gelecektim. Ama sen saçmalamaya başlayınca ben de müdahale etmek zorunda kaldım. Hani diyordun ya hep neden hareket etmiyoruz diye... Bu yüzdendi işte.”

Kapına gelecektim. Yani gerçekten de bana ihtiyacı vardı, beni yanına almayı kafasına koymuştu. Bana tam olarak hangi noktada ihtiyacı vardı ki?

“Anladım,” dedim bu kadar uzun konuşmasına şaşırarak. Ama aslında bu aralar her şeyi bu kadar uzun uzun açıklıyordu. Sanırım susmasına çok alıştığım için buna alışmam biraz zaman alacaktı.

“Eğer iyiyse yakında ortaya çıkacaktır,” dedi.

“Buna nasıl emin olabiliyorsun?”

“İstediği kadar bazı şeyleri reddedip kaçabilir ama soy isminden kaçamaz,” dedi. “Şu an hâlâ bir şeylerin düzelebileceğini düşündüğü için saklanıyor ya da belki de başı belada, bilmiyorum. Ama saklanmasına ne sebep oluyorsa kısa sürede bundan kurtulacağına eminim. Çünkü savaş başlayacak.”

“Onun bu savaşta ne gibi bir etkisi olabilir sanki?”

“Abini küçük mü görüyorsun?” diye sordu. “Ongun sağlamdır, Bengi. Sandığından daha da sağlamdır hatta. Senin gözünde öyle bir yere sahip olmadığım biliyorum ama öyle. Öyle olmasa Aslanlardan kaçmayı başaran tek kişi olmazdı, değil mi?”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum,” dedim. “Sadece bu savaşta sen ve Odkan gibi bir rolü olamayacağını düşünüyorum.”

“İçeride işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorsun,” dedi. “Olaylar dışarıdan görüldüğü gibi değil. Soy isimler sadece sembolik şeyler değil, Bengi. Dört aile neden hep varlığını sürdürmek zorunda kaldı sence? Mesela, Odkan’ı ele alalım. Tüm ailesi ölmesine rağmen neden güçsüz duruma hiç düşmedi? Çünkü aslında Aslanlara üye olan herkes Pençelerin tamamına bağlılık yemini etseler de dört aileden birine daha fazla bağlıdırlar. Biz onlara kendi aramızda *destekçiler* deriz. Evet, Leo en güçlü adam ve lider olabilir ama inan bana, Odkan ona apaçık bir savaş ilan etse Odkan’ın arkasında da bir sürü adam bulursun. Yenileceğini bilse de onun arkasında dururlar çünkü onlar Borisov destekçisidir. Bunun sebebi seneler önce Odkan’ın babasının onlara yaptığı bir iyilik olabilir, dedesinin yaptığı bir anlaşma olabilir. Her şey olabilir. Arkada nasıl bir kulis döndüğünü kimse bilmez.”

“Destekçilerin ne olduğunu biliyorum, Narbekov,” dedim. “Ama bu şey bana hiç mantıklı gelmiyor. Çok saçma. Neden seneler önce verdikleri söz yüzünden kaybedecekleri bir savaşa girsinler ki?”

“Çünkü sebebi her ne olursa olsun o söz kanla verilmiştir ve kanla verilen söz, Aslanlar için şeref demektir. Bir şerefsiz olarak ailelerine miras bırakmak yerine savaşa girip yenilmeyi tercih eder herkes. Artık o kan sözünü verdikleri kişiler hayatta olmasa bile sadık kalırlar çünkü onun soy ismini taşıyan birisi daha vardır hâlâ. Örgütte soydan soya üyelik kazanan sadece biz değiliz, neredeyse tüm üyeler böyle ve destekçilerin bağlılığı kolay kolay sarsılmaz.

Yani sandığının aksine, herkes Leo'ya bağlılık yemini etse de aslında herkesin sadakati Leo'ya ait değildir. Destekçiler genelde sessiz olurlar. Savaş çıkana kadar... Anlıyor musun?"

"İşlerin böyle yürüdüğünü biliyorum ama bana sadece teoride böyle olurmuş gibi geliyor," dedim. "Yani normal şartlarda kimse bu savaşa katılmamış gibi geliyor. Gerçi daha önce bunun bir örneği olduğunu biliyorum ama..."

Sonuçta Leo Olov, Narbekovlardan tahtı böyle almıştı.

"Senelerce Leo ünvanı Narbekovlara aitken bir anda nasıl bir Olov oldu sanıyorsun?" diye sordu bana. "Babasının, dedesinin hatta kendisinin yaptığı anlaşmalar ile kendisine bir sürü destekçi topladı ve bir gece yarısı babama birden savaş açtı. O zaman en güçlü adam babam olmasına rağmen Leo kazandı. Neden biliyor musun? Çünkü piyonlar her zaman şahtan daha önemlidir."

"Bunu biliyorum," dedim. "Sadece kimse gerçekten kaybedeceği bir savaşa girmezmiş gibi geliyor."

"Ama girmek zorundalar," diye devam etti. "Ongun önemli bir yere sahip. Sen de önemli bir yere sahipsin çünkü içeride hâlâ bir sürü Elem destekçisi var. Babanı severlerdi, Pençeler hariç. O yüzden kimlerden kan sözü aldığını tahmin bile edemiyorum. Büyük ihtimalle Leo'ya sadık olan adamların bazıları elindedir. Borisov ve Narbekov destekçilerini anlamak daha kolaydır çünkü daha gürültülü olurlar ama sizin aileniz hep pasif olduğundan, destekçiler de tarafını pek göstermez. Ama seni temin ederim, savaş çıktığında göstermekten hiç çekinmeyeceklerdir. Yani bu yüzden Ongun önemli birisi. Bir Elem'in yanımda olması, onların da yanımda olması demek. Destekçileri ikiye katlamış olurum. Bu yüzden yanımdasın, minik aslan."

"Sadece bu yüzden mi?" diye sordum.

"Bir de tek kaldığında başını belaya sokmadan duramaman etkili olabilir tabii."

"Bu kadar mı?"

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle.

Omzumu silktim. "Hiç..."

"Yanımdasın çünkü sana güveniyorum," dedi. "Bu yeterli mi senin için?"

Fazlasıyla.

"Evet," dedim. "Fazlasıyla."

"Güzel o zaman."

Benim ona güvenip güvenmediğimi neden sormuyordu? Cevap şaşırtıcı bir şekilde, birden *evet* olmuştu ve en son ondan kaçtığıma bakılacak olursa cevabımın bu olduğunu düşündüğünü sanmıyordum. Ama düşündüğümün aksine bana, benim ona güvenip güvenmediğimi sormamıştı.

“Peki, Narbekov destekçisi mi daha fazla yoksa Borisov destekçisi mi?”

“Narbekov.”

“Babanın dost edinmekte iyi olduğunu hiç düşünmezdim,” dedim gülerek.

“Berbattı,” dedi beni onaylayarak. “Neyse ki Ekaterina kafayı yemeden önce yeterince dost edinmişti.”

“Annen mi?”

“Evet,” dedi. “Babam çok kibirli biriydi. Bunu zaten biliyorsundur.” Bilmeyen var mıydı acaba? “O yüzden hiçbir zaman dost edinme taraftarı olmadı ve bu yüzden kaybetti. Ama o kaybettikten sonra Ekaterina dizginleri eline aldı. Bana her zaman *bunu senin için yapıyorum, bir gün anlayacaksın*, diyordu. O zamanlar anlamıyordum. Şimdi anlıyorum. Bu duruma geleceğimizi hepimizden önce biliyordu aslında.”

Ne olursa olsun annesinden bahsederken sesindeki saygıyı hissedebiliyordum. Ona sonsuz bir saygı besliyordu sanki. Onca yaşanana rağmen... Onun yerinde olsam hâlâ böyle bir bağlılık göstermeyi sürdürebilir miydim, emin değildim.

“Zeki birisine benziyor.”

Güldü. “Babamla evlendiğine göre çok da zeki değildi.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek, “Neden uyumuyorsun?” diye sordum. “Konuşarak kendini yoruyorsun.”

“Hiç uykum yok,” dedi. “Ayrıca iyi hissediyorum.”

“İlaçları aldın mı?” diye sorduğumda kafasını sallayarak beni onayladı.

Hiçbir şey söylemeden oturduğum yerden kalktığımda arkamdan çatık kaşlarla baktığını hissedebiliyordum. Salondan çıkarak kısa ve dar olan hole girdim. Zaten bir oda ve bir banyo olduğundan banyoyu bulmak çok da zor olmamıştı. Işığı açarak sağdaki kapıdan içeri girdiğimde elimi yıkamaya başladım. Ellerimdeki kan kurumuştu ve tırnaklarımın içine girmişti. Elim i üç kere daha yıkadım, tırnaklarımın içine kadar temizlemeye çalıştım ve iyice ovaladım. En sonunda temiz hissedebildiğimde banyodan çıktım ve ışığı kapatarak salona geri döndüm.

Tekrar yanına geldiğimde hâlâ aynı pozisyonda duruyordu. "Ateşine bakacağım," dedim hâlâ ıslak olan elimi kaldırdığımda. "Merak etme, ellerim temiz."

Yüzündeki ifadeden bunu dememi hiç beklemediğini anlayabiliyordum. Kaşları çatıldığında ve neredeyse dumura uğramış bir şekilde bana baktığında yanlış bir şey demişim gibi hissettim. Ama ne demiştim ki sanki? Birkaç saniye sonra kendini toparladı, hafifçe doğrulduğunda ela gözleri ilk kez gözlerimin içine bakmıyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi donuk bir sesle. "Öyle de dokunabilirdin, Bengi."

"Arabada geri çekilince rahatsız olmuş olabileceğini düşündüm," dedim. "Neden gerildin şimdi?"

"Rahatsız olmadım," dedi ama sesi hâlâ gergindi.

"Tamam, zaten elimi yıkayacaktım, kan vardı hep," dedim onun ifadesini çözmeye çalışırken. "Ayrıca titiz olmak kötü bir şey değil, biliyorsun..."

"Bu titizlik değil, Bengi," dedi alayla güldüğünde. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar ruhsuz gülmüştü. "Hastalık."

"Biliyorum," dedim. "Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım şu an ben?"

"Hayır," dedi yanlış anlaşılmış gibi bana döndüğünde. "Hayır, seninle bir ilgisi yok." Derin bir nefes verdiğinde, "Her neyse," diye mırıldandı kendi kendine ama o kadar yakındık ki onu duyuyordum. "Bak ateşime, hadi. Yok zaten."

Elimin tersini alnına koyduğumda söylediğinin aksine, hâlâ yandığını fark ettim. Bariz bir şekilde ateşi vardı ama endişelenecek bir şey yoktu bence. Sonuçta ilacı alalı ne kadar olmuştu ki? Daha etkisini gösterememişti bile muhtemelen.

"Bayağı ateşin var," dedim. Üzerindekileri çıkarmasını da söyleyemezdim çünkü üzerinde hiçbir şey yoktu. Üzerine bir şey örtmemişti bile. Eğer eli bu hâlde olmasaydı bir duşa girmesini söyleyebilirdim ama böyle bir evde duşa gireceğinden şüpheliydim.

"Geçer az sonra," dediğinde elimi yavaşça alnından çektim. Neden bilmiyorum ama bunu yaparken alnına dökülen saçları yavaşça geri çekmiştim. Saçına dokunmamı garipsemedi, tepki bile vermedi. Saçlarını iyice geriye ittiğimde gözünü ovuşturarak bana doğru döndü.

"Bir daha böyle bir şey yapma," dedi sessiz bir şekilde.

Kaşlarım çatıldığında, “Nasıl bir şey?” diye sordum. Gerçekten neyden bahsettiğini anlamamıştım.

“Bana dokunmadan önce elini yıkamana gerek yok.”

“Tamam,” dedim. “Seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Aksine, rahatsız olmaman için söyledim.”

“Rahatsız olmadım zaten,” dedi. “Senin rahatsız olmanı istemiyorum. Bana temas ederken, bir şey söylerken ya da sadece yanımda olurken bile diken üstündeymişsin gibi hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Seni germek istemiyorum, böyle hissettirmek istemiyorum.”

Aslında onun yanında diken üstünde gibi hissettiğim yoktu. Bazen oluyordu tabii, dürüst olmak gerekirse... Ama bunun onunla ilgisi yoktu ki. Benimle ilgisi vardı. Her zaman diken üstünde gibi hissediyordum. İnsanlarla iletişim kurmakta muhtemelen ondan daha kötüydüm çünkü hayatıma kimse girmemişti. Her anlamda... Bu yüzden her ortamda kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Orada olmamam gerekiyormuş gibi... Çünkü ait olduğum yer hep saklanmam gereken bir oda olmuştu, hayatım boyunca da öyle olması gerektiği bir şekilde beynime kodlanmıştı.

“Öyle hissetmiyorum,” dedim. “Öyle düşünme. Titiz olduğunu bildiğim için belirttim sadece. Benim açımdan bir sorun yok.”

Gözleri gözlerimi bulduğunda, “Şu içinde bulunduğumuz evi görüyor musun?” diye sordu. “Muhtemelen içerideki en temiz şey sensin şu an.”

Evet, haklıydı. Ev feci kötü durumdaydı.

“Bir anda bağırmaya başlayacakmış gibi durmanın nedeni bu mu yani?” diye sorduğumda güldü.

“Yarın buradan gideceğiz.”

“Nereye?”

“Onu yarın düşüneceğim,” dedi. “Şu an burada olmanın bir anlamı yok. Rahat edemiyorum zaten. Yarın yola çıkarız.”

“Umarım bu elle araba kullanmayı düşünmüyorsunuzdur.”

“O kadar da değil.” Alayla güldü. “Tolunlarla gideriz. Ben arkada yatmayı düşünüyorum.”

Gözlerim eline düştüğünde, “Umarım çabuk iyileşir,” dedim. Çünkü eli o hâldeyken gerçekten de dezavantajlı durumdaydık. Onu sol eliyle de sağ eliyle de silah kullanırken görmüştüm ve net bir şekilde ikisi arasında kocaman bir fark olduğunu söyleyebilirdim. Bakışlarımı elinden çekeceğim sırada gözlerim bileğine takıldı.

Bileğinde bordo bir lastik vardı. *Bir toka.* Şimdiye kadar onu taktığını görmemiştim. Nereden çıkmıştı birden?

Yalnız sen adamın on metre öteden bile titrediği belli olan elinin titrediğini de görememiştin, diye geçirdim içimden. *O yüzden yeni takmış olmayabilir. Aklında bulunsun.*

Ama hayır, bunu taksaydı fark ederdim. En azından o kadar süre içinde... Gerçi bu akşam da fark etmemiştim, dün de. Eli bu hâldeyken oradan lastik geçiremeyeceğine göre çok öncelerinden beri bileğindeydi.

Gerçekten dünyanın en dikkatsiz insanıydım. *Bu dikkatsizliğin seni bir gün öldürmesin de.*

“O toka kimin tokası?” diye sorduğumda neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi kaşları çatıldı.

“Ne tokası?”

Bakışlarımın bileğinde olduğunu görünce bakışları benimkileri takip etti ve bileğine baktı. “O işte,” dedim. “Toka değil mi?”

“Ha,” dedi yeni fark etmiş gibi. “Evet, toka.”

Kimin olduğunu neden söylememişti? “Kimin peki?” diye sordum. Normalde de bu kadar meraklı biriydim ve durmadan soru sorardım ama ona böyle şeyleri sorarken geriliyordum. En azından birkaç gün öncesine kadar. Şimdi o kilidi kırdığı için sonsuza kadar benim sorularımla uğraşmak zorunda kalacaktı. *Sonsuza kadar mı? Fazla iyimser bir ihtimal oldu. Sonuna kadar, diyelim.*

“Elena’nın,” dedi.

Bu cevabı o kadar beklemiyordum ki bir an donakaldım. Muhtemelen ağzım açık kalmıştı ve adeta dumura uğramış gibi görünüyordum. *Elena’nın mı?* Bu kızın tokasının onun bileğinde işi neydi? Hem de eski sevgilisi bile olmadığını söylediği bir kızın tokasını bunca zamandır bileğinde mi taşıyordu? Yani Ruslar bilekteki tokaya ne gibi bir anlam yüklüyordu, bilmiyordum ama abim lisedeyken hoşlandığı kızın tokasını takardı hep bileğine. Tabii, onun bileğindeki toka haftada bir değişiyordu ama konumuz bu değildi.

İnanılmaz saçma bir tepki vererek, “Derken?” diye sordum birden. *Derken ne? Bu ne demek şimdi ya? Bir de hesap sor, tam olsun. Adam iki kelime fazla konuşmaya başladı diye kendini biraz fazla mı kaptırdın acaba sen?*

“Derken?” dedi benim gibi. Suratımda ne görüyorsa yüzünde felaket eğlenen bir ifade belirmişti. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırduğunda, “Ne Elena’sı kızım ya?” diye sordu. “Kimin olabilir? Senin işte.”

Benim miydi? Bu cevaba az önceki cevaptan bile fazla şaşırmıştım. Donakalmadan toparlamaya çalıştım ama yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı. Ondan kaçacağına hiç inanmıyordum.

“Ne alaka?” diye sordum sesimi düz tutmak için çabalarken.

“Kaçarken düşürmüşsün,” dedi imalı bir sesle.

“Ciddi misin sen?”

“Evet,” dedi, *neden ciddi olmayayım* dercesine baktığında. “Sana geri vermek için taktım. Unutmuşum.”

“Bir süre daha sende kalacak,” dedim gülerek. “Elin o hâldeyken çıkarmayacağına göre...”

Bu hoşuma gittiği için inanılmaz derecede utanıyordum. Bu adamın yaptığı her şey genel olarak hoşuma gitmeye başlamıştı ve tehlikeli bir sınırda yürüdüğümün farkındaydım ama bir adım geri atıp daha önce durduğumuz yere de geri dönemiyordum.

“Tüh,” dedi alaycı bir sesle.

Bu cevabı niye hoşuma gitti şimdi benim?

Acilen kendime gelmem lazımdı. *Hem de acilen.*

Esnediğim sırada, “Uyu artık,” dedim. “Dinlenmen lazım. Yarın kaçta yola çıkacağız?”

“Bilmem.” O da esnemişti. “Uyandıktan sonra çıkarız işte.”

“O zaman artık uyu.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Ben de uyuyacağım birazdan,” dedim ama yorgun olmama rağmen uyuyabilecekmiş gibi hissetmiyordum. “Biraz daha oturmak istiyorum.”

Zaten istesem de uyuyabileceğim bir yer yoktu. Evde tek bir yatak odası vardı, onda da Tolun ve Sara beraberler uyurlardı. Sonuçta dönüşte araba kullanacak olan onlardı. Dinlenmeleri lazımdı. Salonda ise başka koltuk yoktu, Perva'nın yattığı koltuk o kadar küçüktü ki kendisi bile zar zor sığıyordu. İkimizin beraber yatması ihtimal dahilinde bile olamazdı.

Hem zaten uyumamam daha iyiydi. Yarın yolda uyuyabilirdim. Şimdi onun ateşini kontrol etmek için ayakta olmak istiyordum. Eğer bunu ona söyleseydim kesinlikle reddederdi, biliyordum. O yüzden söyleme ihtiyacı hissetmiyordum. Dinlenmesi gerekirken boşuna konuşmaya gerek yoktu, zaten deminden beri daha önce hiç konuşmadığı kadar konuşuyordu.

“Bu gece yaptığın aptalcaydı,” diye mırıldandı. Neden bahsettiğini anlamadığımda, “Yine de arkamı kolladığın için teşekkür ederim,” diye devam ettirdi kendini, yaralı olan eli ile birden elimi tuttuğunda. Elim tutmasına o kadar şaşırmıştım ki söylediğine odaklanamamıştım bile.

“Ben aptalca olduğumu düşünmüyorum,” dedim kendimi sonunda toparlayabildiğimde. “Yapmam gerekeni yaptım.” Bir şey demedi, tepki vermedi ama elini de elimden çekmedi. “Neyse...” dedim kafamı koltuğa yasladığımda. “Sen uyu.”

Hiçbir şey söylemeden gözlerini kapattığında ben de gözlerimi kapattım. Burada, yerde oturur vaziyette ve kafam koltuğa yaslanmış hâldeyken her an uyuyakalabilirdim bile. Görünüşe bakılırsa aslında uykum vardı, sadece onunla konuşmak için kendimi kandırıyordum. Yine de ateşine bakmak için uyumayacaktım. Uyku hâlindeyken ateşinin yükselmesini istemiyordum.

Bir süre koltuğu izleyip neler olabileceğini düşündüm. Bu gece kalbimin duracağını hissettiğim çok an olmuştu ama hiçbirisi ileride yaşanacak olan anlarla kıyaslanamazdı, artık bundan emindim. Babamı ve aslında ona ne kadar kıyamadığımı düşündüm, şu an beni izliyorsa acaba hakkımda ne düşünüyordu? Abimi ve ona ne kadar fazla haksızlık yaptığımı düşündüm.

Acaba bu oyunda son nefesimi vermeden önce son bir kez olsa bile onu görebilecek miydim?

Odkan'ı düşündüm. Göze almış olabileceklerini ve bu oyunu nereye kadar devam ettirebileceğini tarttım kafamda. Leo'yu düşündüm ve bu savaşta ona bir yer oturtmaya çalıştım.

Perva'yı düşündüm. Beraber geçirdiğimiz her saniye bambaşka bir kısmını tanıyor oluşumu düşündüm. Beraber çizdiğimiz sınırları aptal gibi çiğniyor oluşumuzu ve bu işin sonunun nereye varabileceğini düşündüm.

Kafamı kaldırdığımda Perva Narbekov uyuyakalmıştı. Kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu ilk kez fark ediyordum. Bu kadar yakından baktığımda normalde olduğundan daha güzel gelmişti gözüme. Sakalları daha yeni uzamaya başlamıştı, bu yüzden yanağındaki yara izi kendini biraz belli ediyordu. Ela gözleri kapalı olduğu için yüz ifadesi normalde olduğu kadar sert görünmüyordu. Dudakları düz bir çizgi gibiydi. Aldığı nefesler düzenliydi. Huzurlu bir uykuda gibiydi.

Elimin tersini alnına götürüp ateşine baktım. Durumu az öncekinden daha iyiydi, ateşi birazcık olsa da düşmüştü. Gözlerim kapanmamak için direnirken oturmaya devam ettim. Aslında Tolun ve Sara da hâlâ bahçede oturuyorlardı, içeri girip yatağı kullanmaya niyetleri yok gibiydi ama Perva'yı yalnız bırakmak istemiyordum. Ne kadar o sürekli durumun ciddi olmadığını söylese de.

Aradan birkaç saat daha geçti. Yavaş yavaş günün ağardığını görebiliyordum. Tolun ve Sara yaklaşık yarım saat önce içeri geçmişlerdi. Bana yatağı vermeyi teklif etseler de bunu kabul etmemiştim. Başta fısıldaşmalarını duyabiliyordum çünkü ev oldukça küçüktü ama şu an sessizlerdi, onlar da uyuyakalmış olmalıydı. Gözlerimin uykusuzluktan kapanmak üzere olduğunu hissediyordum, Perva'nın ateşi de normal bir hâldeydi ama ne olur ne olmaz diye uyuyakalmak istemiyordum. Zaten yola çıktığımızda rahatça uyuyabilirdim.

Sessizliğin içinde bütün gece yaşadıklarımızı düşündüm. Babam bana avlanmak için silah kullanmayı öğrettiğinde gerçekten bir silahla bir insanı vura-bileceğime ihtimal bile vermemiştim, aslında bunun için doğmuş olsam bile. Ama şimdi, her zaman kaçtığım o yaşantının tam da ortasına düşmüştüm.

Derin bir nefes aldığımda bunu yapmış olmanın benim için ne kadar şaşırtıcı olduğunu fark ettim. Perva da şaşırtmıştı. Yüzünde beliren ifadeden bel-liydi. Kızdığını da biliyordum. Ama o her zaman beni kullanmak için uğraşırken ben de onun yaptığından daha azını yapamazdım. En azından artık... Çünkü bu gece itibariyle bu işte gerçekten de sonuna kadar birlikteydik.

Gözlerimi kapattığımda kulağıma silah sesleri doldu. Küçükken bunu duymaktan nefret ederdim çünkü silah sesleri, benim kapılar ardına kilitlene-ceğim anlamına gelirdi. O zamanlar öleceğimi hissederdim, kimsenin benden haberi olmamasına rağmen... Ve bu gece de öyle hissetmiştim. Gerçekten öleceğimizi düşünmeme rağmen yaşananlar şimdi bir rüya gibi geliyordu. Aslında daha çok kâbus gibiydi. Gözlerimi kapatmamak için direnirken kafamı koltuğa yasladım. Yüzü hemen benimkinin yanındaydı. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu ve hâlâ uyuyordu. Aslında saatlerdir uyanmamasına şaşırmıştım, uykusunun ne kadar hafif olduğunu biliyordum ve ben de hemen dibinde nefes alıp veriyordum. Ama buna rağmen uyanmadıysa demek ki sandığından daha çok yorulmuştu.

Yüzümü yasladığım koltuktan kaldırdığımda gözlerim istemsizce sargılı eline düştü. Sonra karnının üstünde duran diğer eline baktım. Bunca zaman titrediğini nasıl fark etmemiştim gerçekten, acaba? Sandığımdan bile daha dikkatsiz olmalıydım ya da o sandığından çok daha iyi saklıyordu bazı şeyleri. Gözüm tekrardan sarılı olan sol eline kaydığında bileğindeki tokama baktım. Tokanın altında, bileğinde E harfi yazıyordu ve annesinin baş harfi olduğu için bu dövmeyi yaptırdığını biliyordum. İstemsizce sol elimle sargıda olan sol elini tuttuğumda neden yaptığımı bile anlamadan dudaklarımı sargının üzerine, sol elinin tam üzerine bıraktım. Uyuyor olmasına rağmen yanak-larım yaptığım şey yüzünden kızarmıştı. Elimi ateş değmiş gibi elinden çe-keceğim sırada elimi sıktığını hissettim ve onu uyandırdım sanarak korkuyla yüzüne baktım. Ama hâlâ uyuyordu.

Uyuyordu ve çok güzel görünüyordu.

BÖLÜM 2

SENİ İLK GÖRDÜĞÜM GECE

2014, EKİM

“O gece onu gördüğünü biliyorum.”

Arabanın içindeki sessizlik böylece bölünmüştü. Perva duyduğu cümleyle beraber gözlerini yoldan çekerek Ongun’a döndü. Aslında tam olarak neden bahsettiğini çok iyi bilmesine rağmen salağa yatmayı tercih ederek, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Geçen hafta telefonumu vermeye geldiğinde,” dedi Ongun. “Salağa yatmana gerek yok, Vladislav. Yüz ifadenden salağa yatmaya çalıştığını anlayacak kadar iyi tanıyorum seni.”

“Beni iyi tanımıyorsun,” dedi Perva güldüğünde. Ancak bunun büyük bir yalan olduğunu biliyordu. Onu *tam anlamıyla* tanıması mümkün değildi ama birçok insandan daha iyi tanıdığı bir gerçektir.

“Sen kabul etmesen de seni gayet iyi tanıyorum,” dedi Ongun. “Salağa yatmayı kesip gördüğün şeyi kabul et.”

Perva derin bir nefes verdi. “Amcanın arabasında bir kız görmüş olmam gerçekten bu kadar büyütülecek bir şey miydi?” diye sordu oldukça alaycı olan bir sesle. Dalga geçmesine rağmen aslında ikisi de bunun neden önemli olduğunu biliyordu.

“Çoktan babana söyledin, değil mi?” diye sordu Ongun, onu tartmak ister gibi.

“O kadar önemseyeceğim bir şey değildi.”

“Bak, Vlad,” dedi Ongun. “Senin ne kadar zeki ve dikkatli olduğunu dinleyip, izleyerek büyüdüm. O yüzden bu dediklerin bana sökmüyor. Bizim ne kadar kendi içimize kapalı bir aile olduğumuzu biliyorsun, bu yüzden yüzde yüz eminim ki koşarak onu araştırmaya gittin. Parçaları birleştirmen uzun sürmemiştir. Onun kim olduğunu anladığını biliyorum.”

Perva kısa bir an duraksadı. Ne söylerse söylesin Ongun’u kandıramayacağını biliyordu çünkü Ongun onu sinir bozucu bir şekilde iyi tanımıştı artık.

Bu yüzden saçma oyununa bir son vererek, “Kardeşinden o diye mi bahsediyorsun normalde de?” diye sordu.

“Bu konuda hiç şaşırmamış gibisin,” dedi Ongun.

Reddetmeyecekti, Perva’nın her şeyi anladığını en başından beri farkındaydı. Bu Onay ve Ongun arasında büyük bir kavgaya sebep olmuştu. Onay, dikkatsiz olduğu için onu suçlarken Ongun, her şeyde suçlu olan tek kişinin o olduğunu söylemişti. Bengi’yi saklamak ve böyle bir hayata mahkûm etmek Onay Elem’in seçimi ve suçuydu. Ongun onu korumak için elinden geleni yapsa da telefonu arabada unuttuğu için bile suçlanmayı artık kendine yedirememişti. O kavgadan sonra buradan defolup gideceğinden iyice emin olmuştu.

En sonunda her zamanki gibi birbirlerine girdiklerinde ve araya yumruklar karıştığında onları ayıran Firuze olmuştu. İkisi de neden kavga ettiklerini ona söylememişlerdi. Aynı şekilde Bengi’ye de. İkisi de farkında değildi. Her zaman olduğu gibi.

Ama Perva’nın Bengi’yi fark ettiği Onay’ın dikkatinden kaçmamıştı.

Ona durumun icabına bakmasını ve Perva’nın ağzını yoklamasını söylese de Ongun, Perva’nın ağzının yoklanmayacağını farkındaydı. Bu yüzden konuyu direkt açıp sorularını dürüstçe sormuştu.

Perva’nın gidip de Bengi’nin varlığını birilerine söyleyeceğini düşünmüyordu. Hatta bunu yapmayacağından emindi. Çok ahlaklı ya da iyi biri olduğundan değil... Elemleri yanında tutmanın ona yararı olacağını Perva da tıpkı Ongun gibi farkındaydı.

“Şaşırdığımı belli etmiyorum diyelim,” dedi Perva cebinden sigara paketini çıkardığı sırada. “Bu konuyu bana neden açıyorsun? Açıkça sormak yerine ağzımı yoklaman gerekmez miydi?”

“Ağzını yokladığımı anlamayacak bir adamsın ya çünkü,” dedi Ongun gülerek. “Zaten amacımı anlayacaktın, olayı çözdüğünü de biliyorum. Bu yüzden açıkça konuşmak daha mantıklı.”

“Bu konuyu açma amacını anlamadım,” dedi Perva umursamaz bir sesle. Yaktığı sigara dudakları arasında sallanırken direksiyonun hâkimiyetini tek eliyle sağladı ve sigarayı diğer elinin parmakları arasına aldı. “Babama söyleyip söylemediğimi mi öğrenmek istiyorsun?”

“Evet.”

Perva dürüst davrandı. “Söyledim.”

Ongun şaşırmıştı. “Gerçekten mi?”

“Neye şaşıyorsun?” diye sordu Perva gülerek. “Sen benim gizli bir kardeşim olduğunu öğrenseydin babana söylemez miydin?”

“Bilmem...” Ongun kısa bir an duraksadı. “Sanırım söyledim.”

“O zaman?”

“Babanla oturup muhabbet edecek bir ilişkiniz olduğunu düşünmemiştim.”

“Senin babanla öyle bir ilişkin var sanki,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Babamla birbirimizi hayatta tutmaya çalışıyoruz ve umursadığımız tek şey bu. Bu yüzden aramızda sır olmaz.” Omzunu silkti. “Zaten umursamadı bile. Muhtemelen Ekaterina da bu durumun farkındadır ve ona çaktırmıştır.”

“Benim de şaşırdığım şey bu zaten,” dedi Ongun. “Seni etkileyecek bir olay bile değil, babanın ilgisini çekecek bir bilgi bile değil. O kız çocuklarını herkesten daha az umursar.”

Perva ona gözlerini kısarak baktığında Ongun dudaklarını birbirine bastırdı. İstemeden fazla sert bir şey söylediğini o an fark etmişti. Ama o da kendi kardeşi için endişeleniyordu ve babasının haklı çıkmasından nefret etmişti. Babası her zaman bir Narbekov’a güven olmayacağını söylüyordu. Tabii ki böyle bir durumu Perva gidip babasına söylediği için kızamazdı ama nedense onun daha iyi sır tutacak biri olduğunu düşünmüştü.

Ongun da bazen bu oyunda herkesin kendi çıkarlarına göre hareket ettiğini unutuyordu.

“Ona sinirlendiğim için söyledim, tamam mı?” dedi Perva sinirle. “Sürekli şerefsiz olduğunu söylediği baban bile bir onur gösterip kendi çocuklarından birini korumuş. O kendi çocuklarının ikisini de ateşe verdi. Sarhoş oldum, sinirlendim, karşısına geçtim ve hesap sordum. Kardeşinle bir alakası yoktu, amacım ifşa etmek değildi. Zaten dediğim gibi umursamadı bile.”

Ongun ne söyleyeceğini bilemeyerek Perva’nın yüzüne bakakaldı. Onun ilk kez bu kadar dürüst olduğuna şahit oluyordu. Ve garip bir şekilde, onu anlıyordu. Hayatının hiçbir noktasında Perva Narbekov’u anlayacağını düşünemezdi ama zaman ilerlerken aslında sandığından çok daha ortak yanları olduğunu fark ediyordu. *Kurban edilen çocuklar*. O da bir sürü geceyi kurban edildiği için babasına olan öfkesini kusarak geçirmişti. Belki kız kardeşini bu kadar sevmeseydi sinirini ondan çıkarabilirdi bile. Ama ona karşı sevgisi her zaman ağır basıyordu.

Babasının mahvedemeyeceği tek şeydi bu. Onu paramparça edip başka biri hâline getirse de asla kardeşiyle olan ilişkisini elinden alamayacaktı.

“Bunu Leo’ya söylememesi gerek,” dedi Ongun sadece.

Kader dedikleri şey bu oluyordu demek ki. Babası Bengi’yi saklamak için elinden geleni yapmış olsa da Narbekov, hiç beklenmeyecek bir şekilde, bir gece yarısı kızıdan haberdar olmuştu.

İnsanoğlunun yaptığı hiçbir plan, Tanrı’nın kendi planını yenemez.

“Hayatta söylemez,” dedi Perva. “İçin rahat olsun, zaten o kız çocuklarını umursamaz. Dediğin gibi...” Sigaradan derin bir nefes aldı. “Zaten biliyordu. Bunca zaman Leo’nun kulağına gitmemesi bir mucize. Kaç sene oldu?”

Çaktırmadan kızın yaşını soruyordu ama Ongun fark etmemişti bile.

“On sekiz yaşında,” dedi. “Üniversiteye gidecek.”

“Bunca sene gizlendiğine göre evdeydi, şimdi üniversiteye gitmesinin nedeni ne? Baban onu ortaya atmaya mı karar verdi? Çok saçma değil mi?”

“İşte, aklım yolu bir!” dedi Ongun, o da aylardır aynısını söylüyordu. “Ama biz babamın keyfi nasıl istiyorsa hayatı ona göre yaşıyoruz. Kız on sekiz yaşına geldi ve on sekiz senedir evde, artık hayatını yaşamak istiyor. Evcil hayvan gibi onu bir eve kapatmaya devam edemez. Yoksa beni kaybettiği gibi kızını da kaybedecek ve kızının onun gerçek yüzünü görmesinden korkuyor. Bu yüzden şimdi istediğini verecek.”

“Baban gerçekten aptalın teki,” dedi Perva.

Bunun gerçek olmadığını biliyordu tabii ki. Aksine, Onay Elem son derece zeki bir adamdı. İnsanları nasıl uyutacağını ve ne şekilde yanında tutacağını biliyordu. Onlara sadece onu terk etmemesi için gerekeni veriyor, geri kalanı her zaman esirgiyordu. Sonunda her şekilde kazançlı çıkan o oluyordu. Gerçek yüzünü kimse görmüyordu, sevmeye devam ediyordu.

Ama kazanamıyordu.

Onun da savaşı bununlaydı zaten.

“Evet,” dedi Ongun. “Öyle...”

“Kardeşin sanırım sürgün yiyen amcalarından birinin nüfusuna kayıtlıdır,” dedi Perva. “Yani ben babanın yerinde olsam kesin öyle yapardım.”

“Sanki çoktan araştırmamışsın gibi konuşma,” dedi Ongun alaycı bir sesle. İhtimal bile vermiyordu buna.

Ama hayır, Perva gerçekten de araştırmamıştı. Çünkü kızı gördükten sonraki ilk gece onu kafasının içinden çıkarmakta sandığından daha çok zorlanmıştı. Birini görüp beğenmenin çok da ilginç bir şey olmadığını biliyordu ama onun başına hiç gelmezdi. Bu yüzden durumu garipsemişti yine de çok da aldırış etmemişti.

Ta ki ertesı gece kıı rüyasına gırene dek...

Sonrasında bu kıı araştırmayacağına dair kendine söz vermişti çünkü hakkında daha fazla şey öğrenip de ona zihninde daha çok yer ayırmak istemiyordu. Kendine bir söz vermişti ve içinden Ongun'un bu konuyu hiç açmamasını dilemişti.

Ongun'un buradan gitmek konusunda kararını değiştirmesini dilediği gibi.

Yoksa yanına bir Elem almak zorunda olduğundan elindeki tek seçenek o kıı olacaktı ve o kııla bir yola çıkmak istediği son şey bile değildi. Kafasında sadece bir plan vardı, bunu bulandıracak her şeye engel olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Araştırmadım," dedi Perva dürüst davranarak. "Babama söylediğimi bile söylüyorsam gerçekten bu konuda yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun? Dediğim gibi, kardeşin olmasıyla ilgilenmiyorum, Ongun. İlgimi çekecek bir şey değil bu bilgi. Babanın kafasının nasıl çalıştığını biliyorum sadece."

"İyi," dedi Ongun derin bir nefes verdiğinde. "Evet, amcamın nüfusuna kayıtlı."

"Kız on sekiz yaşında dedin," dedi Perva. "Amcan sürgün yiyeli daha az olmadı mı? Sürgünden önce doğan çocuklar umursanmaz. Kız en başından beri hayatını yaşayabilirmiş. Baban onu neden eve kapattı ki? Amcanın çocuğu olarak devam etseydi kıı hayatına."

"İşte," dedi Ongun. "Ben de sana bunu diyorum ya. Babamın keyfi nasıl isterse herkes hayatını öyle yaşıyor. Kimseyi düşündüğü yok."

Bu Perva'ya çok da anormal gelmemişti. Ongun Elem'in nasıl bir insan olduğunu biliyordu. Ekaterina'ya neler yaptığın da... Bu durumda onun birini gerçekten iyi niyetle düşünüp koruduğuna asla inanmazdı. Konu öz kıı olsa bile.

Çünkü biliyordu ki Onay Elem de tıpkı babası gibi bir canavardı.

"Kız kardeşim zekidir ama konu babam olunca tam bir salak oluyor," diye devam etti Ongun. "Çok saf. Ve babamı çok seviyor. O yüzden kafasındaki algıyı bozmak istemiyorum, böyle bilmesi daha iyi."

Perva az kalsın gülecekti. Belki de kııla sandığından daha fazla benziyorlardı. Sonuçta o da bir zamanlar ailesinin onu sevdiğine inanıyordu. Koruyup kollanan o olduğuna göre, seviliyor olmalıydı, değil mi? Ama gerçek tam tersiydi.

Sevilen o değildi.

O sadece seçilmişti.

“Sonunda gerçeği görecek ama,” dedi Perva, aslında kız için gerçekten üzölmüştü. Fark edeceği şeyin ne kadar ağır olduğunu biliyordu çünkü kendisi ilk fark ettiğinde tamamen yıkılmıştı. “Senin ve benim, günün sonunda fark ettiğimiz o kaçınılmaz gerçeği bir gün fark edecek.”

“Hangi gerçekten bahsediyorsun?”

“Aslında hiçbir zaman sevilmediğini,” dedi Perva. “Sadece seçildiğini.”

2016, AĞUSTOS

“Alo? Vladislav?”

Perva arabayı park ettiğinde telefonu açarak indi. “Ne var yine?”

“Ne var yine mi?” Ongun güldü. “Seni haftada bir kere bile aramıyorum bu aralar. Sence de bu sıkılganlık abartı değil mi?”

“Her aradığında bir şey istiyorsun ama,” dedi Perva mekâna doğru yürümeye başladığında. “Şimdi ne isteyeceksin? Sakın bana kalkıp kızı kontrol etmemi söyleme. Çünkü artık bunu yapmayacağım.”

“Bana verdiğin bir söz var, sanırım unutuyorsun,” dedi Ongun imalı bir sesle.

“Senin de bana verdiğin bir söz var,” dedi Perva. “Sanırım sen de onu unutuyorsun.”

“Hangi sözden bahsediyorsun?”

“Buraya geleceğine dair olandan,” dedi Perva. “Hayallerinin peşinden koşman umurumda değil. Bana söz verdin. Kardeşini korursam geri gelip bana yardım edeceğini söyledin. Eğer gelmezsen kardeşini alacağım. Bu konuda seni bir kez daha uyarmam.”

Babasının neden ona sürekli kimseye güvenmemesi gerektiğini söylediğini bir kez daha anlıyordu. Ongun’a hiçbir zaman güvenmemişti gerçi. Sadece aynı yolun yolcusuydu ikisi de. Bu yüzden birbirlerini anlıyorlardı. Zaten onların içine doğduğu dünyada bir insanla bundan daha fazla bağ kurmak imkânsızdı.

Ama Perva artık sıkılmıştı. Ongun’un onu oyalamasından ve hedefe giden yolu uzatmaktan sıkılmıştı. Küçük bir çocukken krallıklarının ellerinden alındığını dinleyerek büyümüşü ve büyüdüğünde tek hedefinin uğruna kardeşini bile kaybettiği bu krallığı geri almak olacağını biliyordu. Geri almak

zorundaydı çünkü onun doğma sebebi buydu. *Babasının onu seçme sebebi.* Babasının elleriyle parçaladığı aile mirasını kurtarabilecek tek kişi oydu.

Ve bunun için artık yola çıkma zamanı gelmişti.

Çünkü biliyordu ki babasını da kaybederse bu sefer yola devam etmek için elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Öylece pes edecekti. Burayı yakıp yıkmak isteyecekti. Çünkü ne kadar aralarında hiçbir zaman gerçek bir baba oğul ilişkisi olamasa da bu dünyada gerçekten bir şeyler paylaşabileceği tek kişi oydu. Yanında olan tek kişi oydu. Kafasını kaldırıp da *evet onun için devam etmeliyim*, diyebileceği tek kişi oydu.

Babası gittiğinde tüm bu mirasın başına çökeceğini ve dünyasının paramparça olacağını biliyordu.

Bu yüzden o gitmeden harekete geçmek istiyordu.

“Buraya sadece ortalık karışırsa geleceğimi sana geçen gün söyledim,” dedi Ongun. “Neden her şey olması gerektiği gibiyken ortalığı karıştırmak istiyorsun ki?”

Çünkü her şey olması gerektiği gibi değildi.

Aslında hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Kardeşi artık burada değildi, annesi gitmişti ve şimdi de babasını kaybetmek üzereydi. Hissediyordu. Elinde kalan tek şey Narbekov mirasıyken ve bu masada elleri sonsuza kadar boşalmışken, cebine o tahtı koymadan hayatta masadan kalkmayacaktı.

Ölmesi gerekse bile.

Ongun da bunu söylemiyor muydu sürekli zaten? *Eğer bu düşündüğün şeyleri yaparsan öleceksin.* Ama umurunda bile değildi. Ölmek istiyordu zaten.

Kazandıktan sonra.

Kazandıktan sonra gözlerini yummakla alakalı bir sorunu yoktu.

Bir gün Tanrı'nın sesini duyacak, annesinin onunla gururlandığını bilecek ve öyle veda edecekti bu lanetlenmiş hayatına.

“Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil,” dedi Perva. “Olması gerektiği gibi olsaydı eğer, başta Armen olmazdı.”

“Yirmi sene oldu,” dedi Ongun. “Adam kral. Aş artık bunu, Narbekov.”

“Yirmi sene olmuş olması tahtı benim ailemden çaldığı gerçeğini değiştirmiyor,” dedi Perva homurdanarak.

“Neden buna bu kadar kafayı takıyorsun?” diye sordu Ongun meraklı bir sesle. “Olan oldu. Savaşlar olur, kazananlar ve kaybedenler belirlenir. Sonra

hayat devam eder. Herkes hayata devam ediyor, Vladislav. Her şeyini kaybeden baban bile. Sen neden hayatına devam edemiyorsun?”

Çünkü benim bir hayatım yok, diye düşündü Perva. Çünkü benim hayatım sadece kaybettiklerimin intikamını almaktan, bir daha asla dört kişinin bir arada oturamayacağı bir masaya her gece tek başıma oturmaktan, kaybedenleri anmadan kazanacaklarımı saymaktan ibaret. Çünkü bana öğretilen şey en başından beri bu. Çünkü annem bana susmamı ve babam da bana kazanmamı söyledi.

Çünkü ikisini de gururlandırmak istiyorum.

Aksi takdirde hayatımın hiçbir anlamı kalmayacak.

Ve öylece, sıradan birisi gibi, hiç anlam taşımayan bir hayat yaşayıp da ölmek istemiyorum.

Perva ona cevap vermediğinde Ongun, “Cidden,” dedi. “Nedenini söyle bana.”

“Sadece annemi gururlandırmak istiyorum,” dedi dürüst olarak. İsteddiği tek şey buydu sahiden. Ama Ongun için onun dürüst olması şaşırtıcıydı.

“Aklında bir plan var mı?” diye sordu Ongun. Cevap alamadığında, “Tabii ki var,” dedi. “Peki, babanın haberi var mı?”

Babasının hiçbir şeyden haberi yoktu. Uzun bir süredir... Eğer gerçekten haberi olsaydı bir şeylerden, Perva’yı doğduğu için suçladığından bile daha fazla suçlardı bunca zaman. Ama Perva sır tutmayı annesinden öğrenmişti. Bu yüzden en sevdiklerinin yanında bile dudakları aralanmazdı.

“Tabii ki yok,” dedi bu sefer Ongun. “Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama burada kendime bir hayat kurmuşken senin saçma isyan planların uğruna her şeyimi riske atmayacağım.”

“Güzel,” dedi Perva. “O zaman ben de kardeşini alacağım.”

Telefonu Ongun’un suratını kapatmak üzereyken Ongun anlamış gibi, “Kapatma!” diye bağırdı. Perva oflayarak telefonu diğer kulağına götürdü. “Senin derdin ne?”

“Derdim çok açık,” dedi Perva. “Destekçi toplamak istiyorum. Odkan ve Nadia yan yana. Şu an harika bir ilişki yaşadıklarına göre yakın zamanda da karşı taraflarda olmayacaklar. Benim yanıma başka bir Pençe gerekiyor ve geçmişte yaşanan katliamlar sağ olsun, pek bir seçeneğim yok. Kendini çok önemli sanma, Ongun.”

Ongun kahkaha attı. “Senin yanında olmak bana ne sağlayacaksa...”

“Onların yanında olmayı mı tercih edersin?” diye sordu Perva. “Kardeşini Odkan bilseydi Leo’ya teslim etmesi beş saniye bile sürmezdi. Gerçekten borçlarımı bir kenara yazmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Borçlarımdan bahsetmekten başka bir şey yapmadığın için, hayır,” dedi Ongun. “Hiç de öyle bir şey sanmıyorum, emin ol.”

“İstediğin kadar başka bir hayatı arzuluyormuş rolü yap, ben senin içindeki o şeytani tarafı biliyorum,” dedi Perva. “Kafanın içindeki asla susmayan ve her gece buraya geri dönmeni söyleyen o sesi duyuyorum. Neden biliyor musun? Çünkü aynı seslerden ve şeytanlardan bende de var. Aramızdaki tek fark, benim onlara teslim olmam.”

Ongun kısa bir an duraksadı çünkü ne yazık ki Perva’nın doğruyu söylediğini biliyordu. Ne yazık ki her gece kafasının içinde babasının ona asla kazanacak kadar iyi olmadığını söyleyen sesini duyduğunu ve şeytanlara teslim olmamak için büyük bir savaş verdiğini biliyordu. Eğer geri dönerse bu savaşı kaybedeceğini biliyordu çünkü o zaman, olmamak için çabaladığı kişiye dönüşecekti.

Babasına dönüşecekti. Bir şeytana dönüşecekti.

Bir şeytanın oğlu olmak böyle bir şey.

“Bengi’yi kontrol et,” dedi Ongun. “Aradım ama açmadı. Annemin Moskova’ya gitmesi gerekmiş, öğrendiğime göre. Yani birkaç hafta tek başına kalacak. Başına bir şey gelmesin.”

“Beni gerçekten de bebek bakıcısı sanmaya başladın,” dedi Perva sinirle. “Ne demek kontrol et? İşim var, Ongun.”

“Bizim evin adresini biliyorsun,” dedi Ongun. “Git ve ışıklar yanıyor mu diye bak işte.”

“Kalkıp Krasnodar’a mı gideceğim?” diye sordu Perva homurdanarak.

“Zaten orada olduğunu biliyorum.”

“Sen siktiğimin Afrika’sında nasıl her şeyden haberdar olabiliyorsun?” diye sordu Perva homurdanmaya devam ederek. “Beni görüp polisleri ararsa ne olacak? O zaman kardeşini Leo’dan ben bile kurtaramam, bunu biliyorsundur umarım.”

“Gözükme sen de o zaman!” dedi Ongun. “Yalvartacak mısın illaki? Endişeleniyorum sadece.”

“Bu kız Ankara’da üniversite okumayacak mıydı?” diye sordu Perva. Bu bilgiyi biliyordu çünkü Ongun bir süredir onu kontrol etmesini istemiyordu. İstese de söyleyemezdi, onun için Ankara’ya gidecek hâli yoktu. Sinir olsa

da arabaya geri yürümeye başlamıştı çoktan. Arabanın kapısını açarak içine girdiğinde anahtarı çevirdi ve arabayı çalıştırdı. “Ne işi var burada?”

“Yaz tatili diye bir şey duydun mu acaba sen, cahil?” diye sordu Ongun. “Gerçi senden eğitimle ilgili bir şeyi bilmeni beklemek de benim hatam.”

“Dedi lise terk olan adam,” dedi Perva. “Ben üniversite bitirdim lan!”

“Milattan önce, evet.”

“Böyle boş laflar etmeye devam edeceksen telefonu kapatıyorum,” dedi Perva. “Işıklar yanmıyorsa ya da ne bileyim, pencereden görünmeyecek bir yerdeyse ve ben göremiyorsam ama evdeyse ne yapacağım? Sen boşuna endişelenmiş olmayacak mısın? Üstün zekânla bunu da düşündün mü?”

“Zili çal,” dedi Ongun.

“Niye ona yüzümü göstereyim?”

“Zili çalıp kaç, o kapıyı açar zaten.”

“Sen salak mısın?” diye sordu Perva. “Kız korkudan altına sıçar.” Ongun ağzını açacakken, “Kapat telefonu,” dedi Perva sinirle. “Yeterince dinledim saçmalıklarını.”

Ongun’a fırsat vermeden telefonu kapattığında sağ koltuğa doğru fırlattı. Radyoyu açtı, daha sonra da camı. Ve bir sigarayı dudakları arasına koyduktan sonra ezbere bildiği evin yoluna doğru sürmeye başladı. Arabanın içindeki sessizlik onu rahatsız ettiği için radyoyu açtı, arabanın sistemi telefona bağlı olduğu için en son dinlediği şarkı çalmaya başlamıştı. *The Technicolors – Tonight You Are Mine*.

Çok değil, yirmi beş dakika sonra eve çıkan yokuşun oradaydı ve büyük bir saçmalık yaptığını biliyordu ama nedense Ongun’u bu konuda kırmak içinden gelmiyordu. Daha önce bu eve aynı nedenden birkaç kere daha gelmişti. Hepsinde de geldiğine pişman olmuştu çünkü kızı ne zaman birkaç saniyeliğine görse o birkaç saniyenin etkisini kafasından atması birkaç günden fazla sürüyordu. Belki de birkaç hafta.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar merak etmemişti. Daha önce hiç kimseyle bu kadar konuşmak istememişti. Bu yüzden içten içe, Ongun’un geri gelmesini istiyordu. Sırf kızı yanına alabilmek için.

Onu ilk gördüğünde işine yarayabilecek *bir silah* olacağını düşünmüştü. Sonuçta Ongun geri gelmezse artık kesinlikle yanına alabileceği bir Elem vardı, planı sadece bir kişinin kendi kaderinden kaçmak istemesine bağlı kalmayacaktı. Kendi oyununa alet edebileceği, kimseden haberi olmayan,

mükemmel bir silah bulmuştu kendine. Ama şimdi anlıyordu ki babası bir kez daha haklı çıkmıştı.

Hiçbir silah sana elinde patlamayacağını garantisini vermez.

Bu kıza karşı hissettiği bu rahatsız edici merak ve garip koruma iç güdüsü, bu silahın çoktan elinde patladığını gösteriyordu.

Bu yüzden yapmaması lazımdı. Onu kontrol etmeye bile gitmemesi lazımdı. Onu araştırmaması lazımdı. Ama hakkında bilmesi gerekenden daha çok şey biliyordu. *İsmi Bengi, doğum tarihi 1 Ocak 1996, veterinerlik okuyor ve hayvanları seviyor. Sigara içiyor. Fazla kitap okuyor.* Kısa bir an duraksadı. *Tamam.* Belki de o kadar da fazla şey bilmiyordu. Ama bu bile onun için fazla sayılırdı, değil mi?

Daha önce birisi hakkında bu kadar fazla düşünmemişti. Ongun onun örgütten, düzenden ve örgütün içindekilerden nefret ettiğini söylediğinden beri kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Eğer onları bir katil olarak görüyorsa kendisini bir canavar olarak görüyor olma olasılığı çok yüksekti.

Perva'nın bununla alakalı bir sorunu yoktu gerçi, sonuçta hayatı boyunca öyle görülmüştü. *Bir canavar olarak.* Kendi ailesi tarafından bile.

Ama gerçekten bu dünyanın içine girdiğinde kızın düşüncelerinin aynı kalıp kalmayacağını merak ediyordu. İçinden bir ses kızın günün sonunda bu yola gireceğini söylüyordu. Ongun bunun olmasını ne kadar istemese de...

Aslında, Perva da istemiyordu.

Ongun'u sadece kandırıyordu. O kızı yanına alamazdı.

Çünkü alırsa her şeyi berbat edeceğini biliyordu.

Kendini tanıyordu, ilgisini çeken biri onun yörüngesine girdiği andan itibaren onu yakın kadrada incelemeye alacağını biliyordu. Bu kadar uzaktan bile onun hakkında çıkarım yapmaya çalışırken, kız karşısında dursa onu düşünmekten başka bir şey yapamazdı. Takıntılara fazla meraklı olan zihni durmadan onu dürtecekti ve dikkati istemediği kadar dağılacaktı.

Ayrıca kız güzeldi de.

Hatta şaşırtıcı bir şekilde, gördüğü en güzel kızdı.

Bu yüzden ondan etkilenmemesi zordu.

Daha önce de gördüğünde etkilendiği kızlar olmuştu gerçi. Yanlarında kalıp normal biri olmayı denediği kızlar... Sonu tahmin ettiği gibi sıkıntı yaratmamıştı çünkü o kadar ilerlemeyi başaramamıştı. İşin sonu hep aynı

bitiyordu. Takıntıları baş gösterdiğinde ve kafasının içindeki şeytanlar susturulamadığında kimse onun gibi birine tahammül edemezdi.

Ne kadar denerse denesin normal bir insan olamazdı.

Ama annesi ve babasına bakınca, bir savaşa giderken yanına alman gereken müttefikin etkilenebileceğin bir insan olmaması gerektiğini anlıyordu. Çünkü onların ellerindeki her şeyi kaybetmelerine neden olan şey buydu. Savaşta gerçekten başarılı olmak istiyorsan eğer, ilk yapman gereken müttefikini iyi seçmektir. Bu aralar, yanına Ongun'u çekmeye çalışarak hata yaptığını bu yüzden düşünse de başka bir çaresi olmadığını aslında biliyordu.

Çünkü Odkan ile asla aynı tarafta olamazlardı.

İkisi de bunun için *doğmuşken* aynı tarafta olamazlardı.

İkisi de bunun için *yok olmuşken* aynı tarafta olamazlardı.

Arabayı dikkat çekmemek için yokuşun başında bıraktı, gerçi böyle de ıssız yolda ilgi çekecekti ama en azından evin camından baktığında Bengi arabayı göremezdi.

Ongun'u öldürsem de rahatlasam, diye düşündü o an. Kendince yarattığı borç defterine bir artı çizmek için bunu yaptığını ona söyleyebilirdi tabii ki ama gerçeği kendisi biliyordu. Bunun *borç yazmakla* hiçbir ilgisi yoktu. Küçüklüğünden beri *bilinmezlik* onu rahatsız ederdi ve bir şeyleri olduğu gibi bırakmak doğasında yoktu. Zaten hayatı boyunca her azarı bu yüzden yememiş miydi annesinden?

Bir şeyleri öylece, bırakması gerektiği gibi bırakmadığı için. Hep daha fazlası uğruna yürüdüğü için. Biten her hikâyeyi devam ettirmeye meraklı olduğu için. Tanrı'nın onu basit biri gibi yarattığını asla düşünmediği için.

Her zaman daha fazlası olması gerektiği için.

Bu his sayesinde, O'nu tanımadan bile onun için daha fazlası olacağını biliyordu.

Yokuştan çıkarken bir sigara yaktı ve sigaradan derin bir nefes çekti, aslında tam olarak yarım saat önce bir buluşmaya gitmiş olması gerekiyordu ama şimdi buradaydı, tamamen alakasız bir konumda, aslında oldukça saçma olan bir şey yapıyordu. Bu yüzden Tolun'un telefonunu patlatırcasına aramasını umuyordu. Ne kadar beş dakika sonra, ona verdiği otuz dakikalık geç kalma payının sonuna geleceğini ve Tolun'un durmadan onu rahatsız edeceğini bilse de.

Elemlerin Krasnodar'daki evinin önüne geldiğinde gözleri pencerelere takıldı. Perdeler çoğu zaman olduğu gibi açıktı. Buraya daha önce birçok kez

gelmişti. Birkaç tanesi kızı kontrol etmek içindi. Diğerlerindeyse Ongun'u evine bırakıyordu. Eğer Onay Elem içeride yoksa eve girmeyi kabul edebilirdi, bu yüzden birkaç kez evin içinde yemek bile yemişlerdi. Ekaterina ne kadar kadının bir şeytan olduğunu söylese de Perva, Firuze'nin her zaman iyi birisi olduğunu düşünürdü.

Kocasının aksine.

Ongun'un söylediği kapı çalma saçmalığına girmek istemediği için salonu gören pencereye doğru yürümeye başladı. Eğer onu yapsaydı gerçekten de genç kızı kalpten götürebilirdi. Gerçi şu an kafasını kaldırıp pencereden onu görseydi de aynı etkiyi yaratacağına emindi. Böyle bir senaryo gerçek olursa ne yapardı, bilmiyordu.

Sigarasını atıp buradan gideceği sırada kızın belli belirsiz silüetini gördü, acele bir şekilde salona girip bir şey aldıktan sonra koşar adımlarla merdivenlerin olduğu koridora ilerlemeye başlamıştı. O kadar hızlıydı ki Perva onu doğru düzgün inceleyememişti bile, bu kendine itiraf edemese de biraz hüsrana uğramasına neden olmuştu. Uzun zamandır kızı görmüyordu ve değişip değişmediğini merak ediyordu. Kafasında rahatsız edici düşünceler belirmeye başladığında oflayarak, sigaradan bir nefes daha alarak yokuşu inmeye başladı.

Bir yanı garip bir şekilde az önce düşündüğü senaryonun gerçek olmasını istedi. Kızın kafasını kaldırmasını ve onu görmesini istedi. O zaman gerçekten de bunun *kaderin bir oyunu* olduğuna inanabilirdi.

Aslında içten içe biliyordu ki onu ilk gördüğü gecedan beri buna inanıyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 3

SENİ DÜŞÜNDÜĞÜM GİBİ

2017, KASIM

Uyandığımda arabanın arkasında yatıyordum.

Yağmur damlaları cama çarpıyordu, gözlerimi sonunda aralayabildiğimde gökyüzünün tamamen gri olduğunu fark ettim. Arabanın içinde ısıtıcı çalışmasına rağmen ellerim buz kesmişti. Gözlerimi Tolun'a ait olan Mercedes'in cam tavanından alıp yanıma baktığımda Perva'nın hemen yanımda oturduğunu gördüm. Aslında, yanımda oturuyor da sayılmazdı çünkü kafam kucağındaydı. Ayaklarımı tamamen uzatmış ve onu küçücük bir yere sıkıştırmıştım. Oturuyor vaziyette olmasına rağmen onun da kafası arabanın koltuğuna yaslıydı ve gözleri kapalıydı. Uyuyor gibi duruyordu ama uyuduğunu sanmıyordum.

Tolun ve Sara'nın önde bir şeyler konuştuğunu duyuyordum ama neredeyse fısıldaşıyorlardı, bu yüzden ne anlattıklarını anlamam pek mümkün değildi. Özel bir şey mi konuşuyorlardı yoksa biz uyuduğumuz için mi fısıldaşıyorlardı emin değildim. Gerçi umurumda olduğu da söylenemezdi.

"Günaydın, uyuyan güzel."

Duyduğum ses ile irkilerek bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Yüzünü görmek için kafamı geri atıp yukarı bakmam gerekiyordu. Gözlerini açmıştı, hâlâ aynı pozisyonda duruyordu ve yüzümü izliyordu.

Dün gece uykuya dalmadan önce görüldüğünden çok daha iyi durumda olduğunu düşündüm. Ne zaman uyuyakalmıştım ve ne zaman yola çıkmıştık, saat kaçtı bir fikrim yoktu ama dün gece normalde uyuduğundan daha çok uyuduğu kesindi. En azından dinlenmiş görünüyordu. Ama gözaltındaki morluklar ve yüzündeki yorgun ifade bir gün uyumak ile geçecek gibi değildi. Zaten yaralı olduğunu da hesaba katacak olursak, uyuduğu için dinlenmiş hissettiğini sanmıyordum.

Kurumuş boğazımı temizlediğimde, “Günaydın,” diye mırıldandım. Sesim o kadar hırıltılı çıkmıştı ki boğazımı bir kere daha temizleme ihtiyacı duydum. Susamıştım. Acaba arabada su var mıydı?

Sanki aklımı okumuş gibi birden elindeki pet şişeyi bana doğru uzattı. Onu nereden çıkardığını anlamasam da sorgulamadan doğruldum. *Aslında pozisyon oldukça rahattı ya. Neden bozdu ki?* Yanında oturur vaziyete geçtiğimde pet şişenin kapağını açtım ve bir yudum su aldım. Sonra biraz daha içtim. Ağzımda iğrenç bir tatla uyanmak kadar nefret ettiğim çok az şey vardı.

Sudan bir yudum daha aldığım sırada ona dönerek, “Neredeyiz?” diye sordum.

“Tolunların merkezdeki evine uğrayacağız. Evde uyuyordun, o yüzden uyandırmadım.”

Demek ki o pis eve gerçekten de bir geceden fazla dayanamamıştı.

“Hâlâ Sochi’deyiz yani?” diye sorduğumda kafasını salladı. “Saat kaç?”

“Dokuz.” Yedide bile hâlâ ayakta olduğumu hatırlıyordum, sıkıntıdan sürekli saati kontrol etmişim. Demek ki gerçekten hiç uyumamıştım. Gözlerimi ovuşturduğumda, “Yorgun olduğumu biliyorum,” dedi. “O ev yatılacak gibi değildi, Tolunların evinde uyuyabileceksin.”

Muhtemelen saatlerce uyanmazdım.

Arabaya bindiğimi bile hatırlamıyordum, sabaha karşı onu kontrol ederken uyuyakalmış olmalıydım. Bunu tutulan belimden bile anlayabiliyordum. Normalde yatarak uyuduğumda bile hep tutulmuş boyun ya da ağrıyan bir sırt ile uyandığımı hesaba katacak olursam, o pozisyonda uyuyakaldıktan sonra ağrı çekiyor olmam çok da garip değildi.

“Nasıl taşıdın beni o elle?” diye sordum gözlerimle yaralı elini işaret ettiğimde. “Tolun mu taşıdı yoksa?”

“Yok daha neler...”

Kendi kendine mırıldandığını duyunca kaşlarımı çatarak ona baktım. “Efendim?”

“Omzuma aldım,” dedi düz bir sesle. “Neden bana yaralı bir hayvanmışım gibi davranıyorsun? Alt tarafı elimden vuruldum.”

“Alt tarafı mı?” diye sordum gözlerimi devirdiğimde. Vurulduğunda ne kadar panik yaptığını ve korktuğunu görmeseydim, beni umursamadığına inandırabilirdi ama şu an buna inanmam mümkün değildi. “Senin bu *bana bir şey olmaz*, havalarını ne yapacağız?” Benim gibi gözlerini devirdiğinde kaşlarım biraz daha çatıldı. “O yara iyileştiğinde elin sağ elin gibi olursa

görüŖeceėiz seninle,” diye devam ettim ama böyle bir ihtimali dŖnmek bile istemiyordum.

“yle bir Ŗey olmayacak,” dedi net bir sesle.

Sesinin bu kadar net çıkması ve her Ŗeyi biliyormuŖ gibi davranması çoğu zaman sinirimi bozsa da aslında böyle konuŖtuėu için memnundum. Çünkü kafamdaki felaket senaryolarını bir Ŗekilde bastırmayı baŖarabiliyordu. Benim üzerimde ne ara böyle bir etkiye sahip olmuŖtu, emin değildim. Çok değil birkaç hafta önce ona güvenmiyordum bile ama Ŗimdi durumun böyle olmasından çok da Ŗikyeti sayılmazdım çünkü dün gece onun da gördüğü üzere, fazlasıyla panik yapabiliyordum. Dün gece iyi idare etmiŖ sayılsam da... Bu aksiyonu birkaç gece üst üste kaldıracılabileceğimi sanmıyordum. Birinin bana iŖlerin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyaım vardı. Birinin de değil... Özellikle onun.

“Umarım olmaz,” dedim ona bakarken.

“Umut etmene gerek yok,” dedi bu sefer de. “Zaten olmayacak.”

“yle olsun,” dedim esnediğimde. Yeni uyanmıŖ olmama rağmen o kadar uykum vardı ki ağzım sanki esnemekten yırtılacaktı. Neden bu aralar hiçbir Ŗey yapmasam da hep yorgun hissettiğimi anlamıyordum.

“Uyusana,” dedi esnediğimi fark ettiğinde. “Eve daha var.”

“Orada ne yapacağız?”

“Kahvaltı, duŖ, insani ihtiyaçlarını karŖılayacaėız,” dedi. “AkŖam Moskova’ya gideceğim.”

“Moskova’ya mı?” diye sordum gözlerimi yüzüne diktiğim sırada.

“İŖlerim var,” dedi sadece.

“Ne iŖi?” diye sordum çünkü sormadığım takdirde asla açıklama yapmadığını ėrenmiŖtim. İŖin sinir bozucu yanı, çoğu zaman sorduğumda da cevap vermiyordu ama bu aralar durumu ilk zamanlara göre çok daha iyiydi.

Asıl ŖaŖırtıcı olan bana güvendiğini söylemesiydi.

“İŖ iŖte,” dedi kafasını koltuğa yasladığında. “Biriyle grŖmem lazım.”

“Kiminle ama?”

“Ne yapacaksın?” diye sordu bana baktığında.

“Ne demek ne yapacaksın?” diye sordum ŖaŖkın bir sesle. “Hani artık birbirimize karŖı açık oluyorduk? Hani bana gveniyordun?”

“Sana güveniyorum zaten,” dedi kafasını eğdiğinde. “nemli bir Ŗey olsa sylordım.”

“Bensiz mi gideceksin yani Moskova’ya?”

“Senin burada olman daha sağlıklı olur bence,” dedi. “Tolunlar ile beraber kalırsın. Yarın sabah döneceğim zaten.”

“Hayır,” dedim net bir sesle.

“Güvende olacaksın,” dedi o da net bir sesle. “İtiraz etmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Ben zaten güvende olurum,” dedim gülerek. Gerçekten umursadığım şey bu değildi. Umursadığım şey elinin hâliydi. Umursadığım şey benim için yaptığı şeydi. “Endişelendiğim şey ben değilim. Sensin. Sen o elle nasıl güvende olacaksın acaba? Ne peşinde olduğunu bile doğru düzgün söylemiyorsun. Seni bir yere tek göndermek istemiyorum.”

Yavaşça güldü. “Şimdi emirleri sen mi veriyorsun?”

Omzumu silktim. “En başından beri olması gereken buydu zaten.”

Tam ağzını açıp da bana bir şey söyleyeceği sırada Tolun arkaya döndü ve, “Moskova işi iptal,” dedi. “Bu gece uçağı kaldıramayız. Yarın sabaha karşı bakacağız.”

“Ne demek uçağı kaldıramıyoruz?” diye sordu Perva birden oturduğu yerde dikleştiğinde. “Bu gece orada olmam lazım, Tolun. Bir çaresini bul.”

“Bulamam abi, nasıl bulayım?” diye sordu Tolun çaresiz bir sesle. “Adam müsait değil. Senin için pilot mu olacağım birden? Ben mi kaldırayım uçağı? Biletlere baktım, bu gece Moskova uçuşlarında yer yok. Yarın sabah bir uçuş var, hep beraber ona bineriz.”

Hep beraber demesi keyiflenmeme neden olmuştu. Perva’nın gizli saklı, aniden yaptığı işlerden sıkılmıştım artık.

“Normal uçuşla mı gideceğiz?” Perva’nın suratını buruşturduğunu gördüm ve az kalsın bu yüz ifadesine gülecektim. “Ekonomi sınıfında falan uçmam ben.”

“Bu piçin zenginliği şaka mı?” diye sordu Sara kahkaha attığında. “Ekonomi sınıfının nesi varmış tam olarak, prensimiz?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum yattığım yerden yavaşça doğrulduğumda. Tolun ve Sara arkalarını döndükleri için onun bacağında yatmak beni germişti. Ben doğrulduğumda bakışları bana doğru döndü. Yüzünde düz bir ifade vardı ve son derece ciddi görünüyordu. “Anladım, yapmıyorsun. Ciddisin bayağı.”

“Her şeyi tattı şu hayatta, bir fakirliği tatmadı tabii,” dedi Tolun gülerek. “Derebeyi gibi takılıyor amına koyduğum. Ekonomi sınıfını bırak, adam özel olmayan uçağı beğenmiyor.”

“Hepiniz birleşip neden dalga geçiyorsunuz lan?” diye sordu Perva birden. “Boyum iki küsür metre benim lan! İki metre! Bacaklarım sığmıyor ekonomi sınıfında. Rahat edemiyorum.” Hepimizin ona alayla baktığını fark ettiğinde, “Tamam lan, dümdüz istemiyorum ya bacak falan bahane,” dedi kabul ederek. “Bakıp durmayı kesin.”

“O kadar komiksin ki...”

“Güldürebildiysek ne mutlu,” diye cevapladı beni gözlerini devirerek. Sonra Tolun’a dönerek, “Telefonunu versene,” dedi. “Uçuş saatlerine baka-cağım.”

“Ben bakıyorum şimdi Business Class’a,” dedi Sara, Tolun’un elinden telefon aldığında.

“Business Class’a bakma,” dedi Perva. “First Class ayarla.”

Kahkaha attığımda bana öyle ani döndü ki gülüşüm yüzümde donakaldı ama sonra bakışı yüzünden daha çok gülmeye başladım. Sara ve Tolun da gülmeye başladığında onunla alay ettiğimiz için sinirleri bozulmaya başlamıştı.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum ona doğru döndüğümde, hâlâ gülmeye devam ediyordum.

“Evet,” dedi. “Sochi’den Moskova’ya uçuşta First Class mı olur?”

“Ama az önce çok ciddiydın.”

“Konforlu yolculuk yapmak istemek suç mu ya?” diye sordu gergin bir sesle. “Neden üstüme geliyorsunuz?”

“Burjuva sınıfı, Bengicim,” dedi Tolun gülmeye devam ederken. “Ne dertler var... Biz anlamayız.”

“Burjuva sınıfı dalgası nereden çıktı şimdi amına koyayım?” diye sordu Perva isyan eder gibi. “Ne alaka? Ona aristokrat sınıfı denir ayrıca, mal oğlu mal.”

“Ben burjuvazi demek istiyorum, ağızda daha güzel heceleniyor.” Perva sesli bir nefes verdi. Gerginliği karşısında istemsizce kahkaha attım. “Söylentilere göre Vlad dün gece kaldığımız evi görünce kalp krizi geçirip vefat etmiş,” dedi Tolun pisliğine devam ederek. “Bugün aramızda gördüğümüz kişi Vlad’in hayaleti.”

“Gram komik değilsiniz var ya,” dedi Perva. Yüzünde tek bir mimik belirtisi bile yoktu. Tolun’un söylediğine kahkaha attığımı gördüğünde kıstığı gözlerini bana döndürdü ve, “Buna mı gülüyorsun?” diye sordu ciddi bir sesle. “Gerçekten mi?”

"Gayet komikti," dedim gülmeye devam ederken. "Anlaşıldı senin neden gün doğar doğmaz yola çıkmak istediğin. Dayanamadın tabii o eve... Nasıl kalacaksın sen gecekonduda? Yakışır mı hiç senin gibi bir prenze?"

"Çattık ya," dedi Perva kendi kendine.

"Abi, bu araba o kadar pahalı değil ya, senin içinde camdan atlama isteği falan oluyor mu arabanın markasını modelini fark ettiğin anlarda?" diye sordu Tolun, Perva'ya döndüğünde. "Eğer öyleyse bir galeri bulalım kenara çekip girelim içeri, sen kendine uygun bir araba alırsın onunla gideriz. Sen fenalaşma da yeter."

"Bokunu çıkart ama," dedi Perva.

"Oğlum senin şu an kolundaki saat on milyon Türk lirası, farkındasın değil mi?" diye sordu Tolun gülerek. "Sence bokunu çıkaran biz miyiz?"

Ağzım açık bir şekilde Perva'ya baktım. "Şaka yapıyorsun..."

"Dedemin hediyesi lan bu!" dedi Perva savunmaya geçerek. "Ben para verip almadım. Ayrıca ben bile fiyatını bilmiyorum. Sen nereden biliyorsun?"

"Abi bu nasıl bir aile?" diye sordu Tolun. "Bak, biz ergenken de asla inanmıyordum buna. Bir gün beş milyonluk bileklik takıyordun, diyordun ki annemin hediyesi, diğer gün on milyonluk saat takıyordun, diyordun ki dedemin hediyesi, başka bir gün bir yüzük takıyordun oluyordu üç milyon liralık, ona da diyordun ki babaannemin hediyesi, başka gün bir arabayla geliyordun, lan on beş yaşındaydık altında *Bugatti* vardı. Neymiş? Babanın hediyesiymiş. Nasıl bir aile bu ya, nereden gelmiş oğlum bu zenginlik size? Hayır, biz de varız bu örgüt işinin içinde. Bilmesek inanacağız yani buradan o kadar para geldiğine. Odkan ile haftalık harçlık çıkarmak için kupon yapıyorduk lan biz! Senin kolunda on milyonluk saat vardı!"

"Sen bunları kaç sene içinde tuttun, abi?" diye sordu Perva şok içinde Tolun'a döndüğünde. "Ne takıyorum ne giyiyorum neye biniyorum hepsini röntgene almışsın. Fiyatlarına kadar aklında tutmuşsun. Kaç senedir bu konuşmaya kendini hazırlıyordun lan?"

"Çok senedir kardeşim..."

"Saydığın şeylerin hepsi sıradan bir Pençe'de var," dedi Perva. "Odkan fakir numarası yapmayı çok sever ama muhtemelen hepimizden fazla parası vardır."

"Hadi ya," dedi Sara bana döndüğünde. "Bengi, sen de Pençe'sin. Senden örnek verelim. Senin deden nasıl bir adamdı, sana böyle hediyeler alır mıydı?"

“Benim dedem Ordu’da köyde yaşıyordu,” dedim gülerek. “Fındık bahçesi vardı. Yazın ziyarete gittiğimizde ağaç sopasıyla bizi kovalayıp *pezevenk, ben sizi çağırdım da mı geldiniz de kalabalık yapıyorsunuz*, diye bağıra bağıra abimi dövüyordu.”

Sara ve Tolun birden kahkaha attığında Perva ciddiyetle bana döndü. “Yalan söylüyorsun şu an.” Sonra Sara ile Tolun’a döndü ve, “Yalan söylüyor şu an,” dedi tekrardan.

“Pardon?” dedim gülerek. “Ne yalanı söyleyeceğim sana? Doğruyu söylüyorum!”

“Kız doğruyu söylüyor gayet de,” dedi Tolun alaycı bir sesle. “Herkes sizin gibi her hafta sonu davet verip takım elbiselerle akşam yemeği yiyip ayakka-bıyla eve girmiyordu, kardeşim! Anormal olan sizsiniz, kabul et artık şunu!”

“Abi yok öyle bir şey ya!” dedi Perva. İyice gerilmişti.

“Lan, siktir git!” diye bağırdı Tolun kahkaha atarak. “Odkan sizin eve geldiği için travma geçirip bize koşup bunlar tarikat gibi davranıyorlar, evde herkes takım elbise gömlekle dolaşıyor demişti. Masada herkes birbirine siz ve efendim diye hitap ettiği için çocuk travmatize olmuştu, küfredemiyorum diye ağlıyordu içindekileri dökmek için bizimle hep küfürlü konuşuyordu.”

“Ya bir yemeğe denk gelmiştir alt tarafı,” dedi Perva hâlâ kendini savunurken. “Ayrıca bizim evde kimse kimseye siz ve efendim diye hitap etmezdi ki. Babam ve Ekaterina sadece birbirlerine sövüyorlardı. Nasıl öyle bir ortam olabilir sence? Bir tek dedem geldiğinde öyle takılıyorduk.”

“Ben bilmem kardeşim,” dedi Tolun. “Geç bunları. Sen dedene efendim diyor muydun demiyor muydun, sen onu söyle bana.”

“Oğlum dedem öyle biriydi, ne yapayım amına koyayım?” diye sordu Perva birden bağırarak. Bağırmaması o kadar ani olmuştu ki onu bu kadar sinirli görünce istemsizce bir kahkaha patlattım. Anında bana döndü ama bakış-ları yumuşamıştı sanki. Kısa bir an yaşadığımız göz temasından sonra tekrar Tolun’a dönerek. “Sen onun nasıl bir insan olduğunu bilmezsin ama git de amcana sor, millete ne çektirdiğini bir de o anlatsın sana. Ona siz diye hitap etmeyen çikip vuruyordu amına koyayım. Ne yapacaktım? Huyuna gidi-yorduk işte.”

“Duyduklarıma dayanarak söyleyebilirim ki gerçek bir ruh hastasıymış o adam,” dedi Sara.

“Bizim aileden normal adam çıkmaz zaten,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Ama az önceki konuya gelecek olursak... Bengi size yalan söylüyor.”

“Tutturdu bu da yalan diye ya.” Şaşkınlıkla ona döndüm. “Ne yalanı söyleyecekmişim ya ben?”

“Kızım sen neden annenin babasını söylüyorsun sadece dedem böyle böyleydi diye,” dedi o da bana döndüğünde. Sesi alaycıydı. “Babanın babasını da anlatsana. Senin babanın babası Türkiye’nin en zengin adamlarındandı lan! Gayet de benim dedem gibi bir insandı.”

“Yakışmadı, Bengi,” dedi Tolun alaycı bir sesle. “Ben seni de bizim gibi Anadolu’nun bağrından kopup gelen biri sanmıştım...”

“Biz o adamı tanımadık bile,” dedim savunmaya geçerek. “Ne alaka? Adam, babamı annem ile evlendi diye evlatlıktan reddetti. Bizi zaten torun olarak kabul etmedi. Babamla da ölene kadar bir daha görüşmediler. Vasiyetinde bir kuruşunu bile babama bırakmadı. Hepsini amcamlara verdi.”

Dışlanan amcalarıma. O zaman bunun babamın ne kadar içine oturduğunu hatırlıyordum. Sürgün yiyen çocukların bile ortak olduğu mirastan dışlanan tek kişiydi. *Ailenin sevilmeveni.*

Annemin bu konu yüzünden ne kadar üzgün olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Babam hiç umursamadan kendi babasına karşı onu seçmiş olsa da o her zaman bunu bir yük gibi taşımaya devam etmiş ve babam evlatlıktan reddedilip tek kuruş bile alamadığı için her zaman onu suçlamıştı ama bu babamın umurunda bile değildi. Abim de ben de babamın babasını sadece bu hikâye ile biliyorduk.

Amcalarım ve Çakır, dedem olacak adam ile o ölene kadar görüşmeye devam etse de biz onu hiçbir zaman görmemiştik.

“Aşka bak be,” dedi Sara. Sonra birden Tolun’a dönüp, “Amcan benimle evlenmeni onaylamasa ve seni evlatlıktan reddedecek olsa da benimle evlenir miydin?” diye sordu.

Tolun’un ailesi hakkında bir bilgim yoktu ama az önce de Perva babana değil amcana sor dediği için babasının yaşamadığını tahmin etmiştim. Şimdi Sara da böyle söylediğine göre demek ki baba yerine koyduğu figür amcasıydı. Acaba babasına ne olmuştu? Eceliyle mi ölmüştü yoksa bu örgütte gizemli şekilde öldürülen yüzlerce kişiden sadece birisi miydi?

İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu.

“Tabii ki canım,” dedi Tolun anında cevaplayarak. “Soru mu bu yani?”

“Sen amcandan izinsiz sıçmaya bile gitmezsin,” dedi Perva gülerek. “Yalan söyleme.”

“Oğlum bana babalık yaptı adam kaç sene,” dedi Tolun. “Yemedi yedirdi. Kendi çocukları ile hep aynı yere koydu beni. Tabii ki ondan izinsiz adım atmam. Ama Sara benim kırmızı çizgimdir. O kısma kimse karışamaz. Zaten kimse de karışamayacağını bilir. Yine de karışırlarsa da kim olduklarını siklemem.”

“Aşkım benim ya!” dedi Sara kollarını Tolun’un boynuna sardığı sırada. “Ölürüm sana!”

“Biz de böyle bir delikanlıyız icabında...”

Tolun gülerek yanağını öptü. Sonra Sara görüş açısını kapatmamak için geri çekildi ama hâlâ gözlerinden kalpler fişkırarak bakıyordu Tolun’a. Bazen ikisine sinir olabiliyordum ama ikisinin de iyi insanlar olduğunu düşünüyordum ve gerçekten, babam ve annemden sonra hayatımda gördüğüm en uyumlu ve tatlı çiftlerdi.

“O kadar mıçmıçsınız ki,” dedi Perva gözlerini devirerek.

Ama onları mutlu görmeyi sevdiğini gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordum. Her zaman sert ve ters olmasına rağmen içinde yumuşak bir yanı da vardı, bundan emindim. Ne kadar öyle bir şey olmadığını iddia etse de ve bunu göstermemek için çabalasa da o yanını defalarca görmüştüm.

“Kıskanma kardeşim,” dedi Tolun güler gibi bir sesle. “Büyüyünce senin de olur.”

“İstemez,” dedi Perva alayla. “Böyle iyiyim.”

“Hep öyle derler,” dedi Sara.

“Sen onu boş ver de,” dedi Perva, Sara’ya döndüğünde. “Sen neden soruya cevap vermiyorsun, Sara?” Ortalığı karıştırmak ister gibi birden öne doğru eğildiğinde Tolun’a dönüp, “Sen de sorsana abi,” dedi. “Baban beni istemese benimle evlenir miydin desene. Neden hep kızlar soruyor?”

“Babam Tolun’u benden daha çok seviyor,” dedi Sara, Perva’ya döndüğünde. “Bu soru o yüzden çok saçma.”

“Tolun’un amcası da seni çok seviyor zaten,” dedi Perva biraz daha ortalığı karıştırmaya çalışarak. “Burada farazi konuşuyoruz.”

“Ortalığı karıştırma çaban çok takdir edilesi,” dedi Sara gülerek. “Ama Tolun senin bu oyununa düşmez.”

Tolun birden Sara’ya dönerek, “Neden cevaplamıyorsun ya soruyu?” diye sorunca birden kahkaha attım. Perva’nın da dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Kahkaha atmamak için kendini tutuyormuş gibi görünürken bana doğru döndü ve dudaklarımı kıpırdatarak ona *çok fenasın* dedim. Yüzündeki

gölümseme büyürken sadece göz kırptı. “Cevapla, evet,” dedi Tolun ısrar ederek. “Baban benimle evlenmeni kabul etmeseydi de benimle evlenir miydin?”

“Perva’nın oyununa düştüğüne inanamıyorum!” dedi Sara sesini yükselterek. “Ona şu hazzı yaşıyorsun ya! Harbiden salaksın, aşkım.”

Perva sırtarak arkasına yaslandığında, “Yalnız hâlâ cevap vermedin,” dedi.

“Perva haklı,” dedi Tolun. “Hâlâ cevap vermedin. Neden cevap vermedin?”

“Sen cevap vermemek için böyle oyalansan senin ağzına sıçmıştı bu arada,” dedi Perva doldurmaya devam ederek. “İşte, kadınlar...”

“Ya ne kadınlar?” diye sordum gülerek ona döndüğümde. “Daha önce randevuya bile çıkmamışsın. Sanki çok tattın bu tarz şeyleri. Triplere bak.”

“Kızım bizim de lisede hızlı zamanlarımız olmuştu sonuçta,” dedi Perva gülerek. “Sen beni cidden dağdan inme mi sanıyorsun?”

“Sen biriyle hayatta flört edemezsin,” dedim gülerek.

Meydan okuyormuş gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Öyle mi sanıyorsun?”

“Öyle sanmıyorum,” dedim gülerek. “Öyle olduğunu biliyorum.”

“Peki,” dedi omzunu silkerek. “Öyle olsun.”

“Şu an konu sen değilsin abim,” dedi Tolun birden bizim konuşmamızı bölerek. “Şu an konu sevgilimin hâlâ bu soruya cevap vermemiş olması. Evet, Sara, bak hepimiz cevabını bekliyoruz. O kadar zor bir soru değil. Baban benimle evlenmeni istemese evlenir miydin yoksa evlenmez miydin?”

“Tolun, Perva’nın gazına geldiğine inanamıyorum!” dedi Sara gülerek. “Tabii ki evlenirdim, aşkım! Gerçekten başka bir cevap olabileceğini düşünüyor musun?”

Tolun derin bir nefes alarak Perva’nın omzuna yavaşça vurdu. “Beni neden gaza getiriyorsun lan?”

“Oğlum ben mi seni gaza getirdim sence?” diye sordu Perva neredeyse gülerek. “Salak mısın sen? Sadece ortaya bir soru attım, sen kendi kendine delirdin. Demek ki delirmeye yer arıyormuşsun. Ne mal bir adamsın ya.”

“O zaman beni Bengi gaza getirdi,” dedi Tolun.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ben ne alaka? Ağzımı bile açmadım burada be!”

“Kusura bakma,” dedi Tolun. “Suçu birine atmam lazım.”

“Başka bir cevap verebileceğimi mi düşündün gerçekten?” diye sordu Sara birden Tolun’a döndüğünde. “Benden başka bir cevap beklemen sence de...”

“Eyvah trip geliyor,” dedi Tolun kendi kendine. “Acilen konuyu değiştirip topu başkasına atmam lazım. Bengi’ye atayım bari.” Göz ucuyla bana baktığında kaşlarını çatarak ona baktım. “Ailen biriyle evlenmeni onaylamasa sen evlenir miydin?”

“Bu soruyu cevaplamam çok saçma olmaz mı?” diye sordum gülerek. “Kimse hayatta kalmadığı için...”

Gülmeme rağmen moralim anında bozulmuştu. Tolun’un bunu bilerek sormadığını biliyordum ama kendime engel olamamıştım. Birden Tolun’un kırdığı pot yüzünden yüzünün asıldığını ve ortamdaki o neşeli havanın solup gittiğini fark ettiğimde kendimi daha kötü hissettim çünkü uzun zamandan beri ilk kez bu arabada kendimi normal bir insan gibi hissetmişim. Perva bizimle şakalaşıp konu ailesi olduğunda bile hiçbir şekilde pot kırmadan muhabbeti devam ettirirken, bu enerjiyi sikip atan kişi olduğum için kendime sinirlendim.

Toparlamak amaçlı, “Ama madem farazi cevap veriyoruz,” dedim. Sesimi düşük tutmamak için oldukça çabalamıştım. “Babam bana karışan bir adam olmadı hiçbir zaman, her zaman iyiliğimi isterdi. Annem de öyle. Ayrıca ikisinin de altıncı hissi çok kuvvetliydi, birinden iyi enerji almadıklarında o kişi bize hep bir yanlış yapardı. Yani o yüzden onlar birini onaylamıyorsa gerçekten de bir bildikleri vardır, diye düşünürdüm. Sanırım ne kadar seversem seveyim annemin ve babamın onay vermediği biriyle olamazdım ya.”

“Sevince öyle olmuyor işte,” dedi Sara. “Çok doğru bir bakış açısı ama insan, ağzına sıçacaksa da ben yaşayarak göreyim bunu diyor sevince. Tabii, aileye olan bağlılık ile de alakası olabilir bunun.” Perva’ya döndüğünde, “Sen de cevapla,” dedi.

“Ben hayatta evlenmem abi,” dedi Perva direkt.

“Ya farazi konuşuyoruz, oğlum!” dedi Tolun. “Yoksa biliyoruz. Seni kim alsın?” Perva ona ters ters baktığında kahkaha attım. Ortamın enerjisi düşmediği için çok mutluydum. Perva da benimle aynı durumdaydı aslında. Ailesiyle ilgili cevaplayacağı tüm sorular içten içe ona sadece acı veriyor olmasına rağmen durumu hiç bozuntuya vermiyordu. Normalde sıradan sohbetleri bırak, ciddi konularda bile konuşmamak için çabalarken, bu sabah neden böyle olduğunu merak etmeye başlamıştım ama bu durumdan şikâyetçi değildim. “Senaryo düşün. Bir kız var, evlenmeyi düşünüyorsun.”

“Çok mu seviyorum?” diye sordu Perva alaycı bir sesle. “Ölüyor muyum aşktan?”

“Evet,” dedi Tolun. “Bir gün görmesen o gün cehenneme dönüyor. Öyle bir âşıkısın.”

“Kafamı sikeyim o zaman,” dedi Perva gülerek. “Bunca derdin arasında ne yapmışım? Bak sen şu işe.”

“Hay senin amına koyayım ya!” diye isyan etti Tolun. “Bir cevaplamadı soruyu! Kırk takla attı!”

“Sara’dan daha fazla çabılıyor cevap vermemek için,” dedim gülerek. “Alt tarafı basit bir soru ya.”

“Çok mu merak ettin cevabımı?” diye sordu Perva gülerek. “Babam dese siklemezdim, evlenmek istiyorsam evlenirdim ama Eka’nın onay vermediği biriyle evlenmek istemezdim sanırım. Yani, sanırım değil. Ekaterina hayır diyorsa, bu onu mutsuz edecekse, ne kadar âşık olursam olayım asla evlenmezdim.”

Ona kötü davrananın her zaman annesi olduğunu düşünmüştüm. Bana onu anlatış şekli yüzünden. Annesinin de vefat ettiğini, öldürüldüğünü ama o zaman bir intikam almadığını biliyordum ama babası öldüğünde her şeyi geride bırakarak bir intikam yoluna çıkmaya karar vermişti. Bu yüzden onun her zaman babasına daha fazla değer verdiğini düşünmüştüm ama hayır, gerçek hiç de öyle değildi.

O gerçekten annesinin oğluydu.

Tolun ve Sara sessizleştğinde ben kendime engel olamadan, “Niye?” diye sordum. “Yani neden baban hayır dediğinde umursamazdın da annen hayır dediğinde umurunda olurdu? Annenin hislerinin daha güçlü olduğunu falan mı düşünüyorsun? Hayır diyorsa bir bildiği vardır gibisinden?”

“Hayır, alakası yok,” dedi alayla güldüğünde. “Onu mutsuz edecek bir şey yapamazdım ben. O yüzden.”

Arabada tuhaf bir sessizlik oluştuğunda kısa bir an göz göze geldik. Göz temasını bozan o oldu. Bakışlarını camdan dışarı çevirdi ve üzerindeki ceketin cebinden sigara paketini çıkararak içinden bir dal çekti. Dalı tutan ince uzun parmaklarına baktığım sırada dalı dudaklarına sabitleyip çakmağı ile ucunu ateşledi. Sigarayı işaret ve başparmağı arasına alarak derin bir nefes çekti. Arabanın içi dumana boğulmasın diye kendi oturduğu taraftaki camı açarak kafasını geriye yasladı. Bir anda konuşası kaçmış gibiydi. Gerçi dürüst olmak gerekirse bu kadarı onun için fazlaydı bile.

“Bir mola mı versek ya?” diye sordu Tolun, sanki arabadaki garip sessizlikten rahatsız olmuş ve onu bozmak istemişti. “Benim fena çışım geldi. Sara’nın da bir kahve içesi varmış. Durayım mı benzinlikte?”

“Fark etmez,” dedi Perva sessiz bir şekilde.

Tolun bana döndüğünde, “Olur,” dedim. “Sigara alırım ben de. Paketim bitmişti.”

Perva hiçbir şey söylemeden cebinden sigara paketi çıkardığında yüzüme bile bakmadan bana doğru uzattı.

“Ben senin içtiğini sevmiyorum,” dedim pakete bile bakmadan. “İçmem.”

“İyi de bu benim içtiğimden değil ki,” dedi sigarayı tekrar uzattığında. Bu sefer bana doğru dönmüştü. “Bu senin içtiğinden. Ayrı paket.”

“Bunu neden taşıyorsun ki yanında?” diye sordum şaşkınlıkla paketi elinden aldığımda. İçinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koyduğumda bana doğru eğilerek elindeki çakmakla sigarayı yaktı. Derin bir nefes çektim, saatlerdir sigara içmediğim için aldığım şu nefes çok iyi gelmişti.

“Sen bundan içiyorsun diye aldım kendime de paket alırken işte,” dedi düz bir sesle. “Sende dursun istersen paket.”

Kafamı sallayarak paketi ona uzattım. “Cebim yok benim.”

“O zaman cebime koy,” dedi. Gözleri ile fermuarı açık olan cebini işaret etmişti.

Paketi cebine koyduğumda ellerimin üşüdüğünü fark ettim. Arabanın içi biraz soğuktu. Ben elimi çekmeden o da elini cebine soktuğu için parmaklarımız birbirine değmişti ve sorunun araba ile ilgili olmadığını fark ettim çünkü onun eli sıcacıktı. Benim ellerim her zamanki gibi üşüyordu.

“Ellerin buz gibi,” dedi fark ederek. “Tolun, ısıtıcıyı açsana.”

“Isıtıcı zaten sonda çalışıyor abi,” diye cevapladı onu Tolun.

“Araba soğuk değil ya,” dedim elimi birden cebinden çıkardığımda. “Benim ellerim hep soğuk oluyor. Üşümedim yoksa.”

Nedense temas ettiğimizde gerilmeye başlamıştım. Yani, ilk tanıştığımızda da geriliyordum ama onun sebebi korkuydu. Şimdi ise gerilmemin sebebi farklıydı. Tam olarak neden olduğunu bilmiyordum, sadece temas ettiğimizde karnıma tekme yiyormuşum gibi hissediyordum. Sanki vücudum ona yaklaşmamam için beni uyarıyordu ama garip olan şeydi ki ona çekilmeme neden olan da yine vücudumdu.

Büyük bir paradoks.

“Elektronik sigara da var istersen,” dedi bana baktığında.

“Sen ve elektronik sigara?” diye sordum gülerek. “Ne alaka?”

“Ben içmem zaten,” dedi suratını buruşturduğunda. “Aromalı duman çekmenin mantıklı hiçbir yanı yok.”

"Böyle diyeceğini bildiğim için ne alaka dedim zaten," dedim gülerek. En azından onu neye ne tepki vereceğini bilecek kadar tanımıştım bu kadar süre içinde.

"Senin için aldım," dedi cebinden çıkarıp bana uzattığında.

Şaşkınlıkla elektronik sigarayı elinden aldığımda, "Neli bu?" diye sordum. Eskiden elektronik sigaraya ciddi bir bağımlılığım vardı, normal sigaradan daha çok tüketiyordum ama onunla dağın başına çıktığım günden beri alacağım bir yer olmadığından kullanamıyordum.

"Elmalı."

"Oha," dedim şaşkınlıkla. "En sevdiğim."

"Evet," dedi kafasını salladığında. "Tahmin ettiğim için elmalı aldım zaten."

Kaşlarım çatıldı. "Nereden tahmin ettin?"

"Sürekli elma yiyip elma suyu içiyorsun," dedi çok bariz bir şeymiş gibi. "O yüzden aromasını da sevebileceğini düşündüm. Doğal olarak... Tahminimin tuttuğuna sevindim."

"Çok dikkatlisin gerçekten," dedim şaşkın bir sesle.

O bu kadar ufak detayları bile fark ederken ben onun elinin titrediğini bile fark etmemiştim. *Gerçekten bu kadar dikkatsiz misin?* Normalde değildim. En azından öyle sanıyordum. Ama onun dikkatinin yanında kendimi gerçekten dikkatsiz hissetmeye başlamıştım.

Sadece izleyerek benim hakkımda bir sürü bilgiye sahip olabiliyordu, bir de bunun üstüne biz daha tanışmadan önce bile benimle ilgili bildiği şeyler eklendiğinde gerçekten beni tanıyor sayılabilirdi. Ama ben onun hakkında önceden hiçbir şey bilmiyordum ve gözlem yeteneğim oldukça gelişmiş olmasına rağmen söz konusu o olduğunda, onu ne kadar izlersem izleyeyim hakkında bir şey öğrenemiyordum.

Omzunu silkti. "İzlemeyi seviyorum."

"Her şeyi izler misin böyle?" diye sordum gülerek.

"Hayır," dedi neredeyse fısıldayarak. Gözlerimin içine bakıyordu. "Sadece güzel şeyleri."

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktığımda yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Böyle baktığında ela gözleri adeta parıltıyordu ve nedense benimle alay ettiğini hissediyordum. Kafamı ona doğru çevirdiğimde dudaklarının sanki gülümseyecekmiş gibi kıvrılmak üzere olduğunu hissettim ve ona tam anlamıyla bakmamak için kendimle mücadele vermem gerekti.

Yaklaşık beş dakika sonra Tolun mola için durduğunda arabadan ilk inen ben olmuştum çünkü suratım resmen yanmaya başlamıştı. Sara ve Tolun tuvalete doğru ilerlerken ben arabanın yanında kalmayı tercih etmiştim. Tek istediğim temiz hava almaktı. Perva da birkaç saniye sonra arabadan inerek hemen yanımda durduğunda gözlerini üzerimde hissetsem de ona bakmadım. Cebinden sigara paketini çıkarıp bir dal çekti ve dudakları arasına sıkıştırdığı sırada bana da benim için aldığı paketi uzattı. İçinden bir dal çekerek dudaklarımın arasına koyduğumda sırtını arabanın kapısına doğru yasladı, bu hemen yanıma geldiği anlamına geliyordu. Öyle ki kolu omzuma değiyordu.

“Utandın mı?” diye sordu alaycı bir sesle.

Ona gözlerimi devirdim. “Neden utanayım?”

Omzunu silkti. “Ne bileyim? Kızarmış gibisin.” Kızarmamıştım, bunu biliyordum. Sadece pisliğine yapıyordu. Ona ters ters baktığımda, “Hani flört edemezdin?” diye sordu.

Şimdi anlaşıldı niyetin. Demek ki Narbekov oyun oynamak istiyordu. “Bu, flört etmeye çalışan hâlin miydi?” diye sordum yalancı bir şaşkınlıkla. “Deneme bence çünkü berbatı.”

“Daha ısınma turlarındayım,” dedi alaycı bir sesle. “Biraz fırsat ver. Uzun zamandır sahalarda değildim. Alışacağım.”

“Sırf ben flört edemezsin dedim diye inadına mı güzel şeyler söylüyorsun yani sen?” diye sordum yalandan kızar gibi.

“Alakasız,” dedi kafasını yana eğip bana baktığında. Öyle bakması kalbim için büyük bir tehlike oluşturunuyordu ama bundan henüz haberi yoktu. Benim de yeni yeni haberim oluyordu. “İçimden geçmeyen hiçbir şeyi söylemem ben.”

“Keşke içinden geçen şeyler biraz bilgilendirici olsa,” dedim ona gözlerimi devirdiğimde. “Mesela, ne yapacaksın sen Moskova’da?”

“Odkan’ın yanında bir kız vardı ya,” dedi. “Beni vuran kız. Onun ismi Natasha Petrova. Seneler önce bir durumdan, Odkan onu kurtarmıştı.” Kaşlarım çatıldı. Nereden kurtarmıştı tam olarak? “O kızın çok yakın bir arkadaşı vardı. Kızlar Rozanovlara borçlanınca ikisinden biri kurban gitmek zorunda kaldı ve kız, diğerini sattı. O kızı o arkadaşından daha iyi kimse tanıyamaz. Hak verirsin ki ondan daha fazla da kimse öldürmek istemez.”

“Bu kıza neden bu kadar taktın sen?” diye sordum sigaradan bir nefes aldığımda. “Eğer onu öldürürsen Odkan daha da delirecek. Ona değer verdiği belli. Sana demiştim. Bunu kendi gözlerinle de gördün. Ayrıca artık Odkan benim varlığımı bildiğine göre onu kızdırmak mantıklı mı sence?”

“Yılanın başını küçükken ezmek lazım,” dedi. Ama başı ezilen yılan ölmezse öfkelenir ve günü gelince bizi sokardı. Bunu hesaba katmıyordu. Derin bir nefes aldığımda, “Normal şartlarda öyle yani,” dedi.

“Yani amacın onu öldürmek değil mi?”

Kafasını salladı. “Hayır. Yapabileceğim daha mantıklı bir şey var. O da kızı koz olarak kullanmak. Odkan’ın elinde koz var, seni biliyor. Bu yüzden benim de ona karşı koz bulmam gerekiyor,” dedi. “Ne bok çevirdiklerini öğrenmek istiyorum sadece. Ayrıca neden bu mevzuyla bu kadar ilgilendin? Seni tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı gayet açık belli ettim bence. O yüzden bu konuda endişelenmeyi kes artık.”

“Sorun bana bir şey olması değil,” dedim sigaradan bir nefes daha aldığımda. “Zaten er ya da geç benim kim olduğum ortaya çıkacak.”

“Rozanov savaşı varken çıkmamalı,” dedi Perva. “Seni hem Aslanlardan hem de onlardan koruyamam.”

“Sürekli beni korumaktan bahsetmen beni çok yordu,” dedim derin bir nefes aldığımda. “Sen biraz da kendini düşünsene.”

Birden kafasını eğerek gözlerime baktığında eli ile sağ elimi kavradı ve sıkıca tuttu. Nefesim hızlanırken neden böyle bir şey yaptığını anlamayarak yüzüne baktım ama yüzünde tek bir duygu belirtisi bile yoktu. Gözlerim bir an ellerimize düştü, yaptığının gerçekliğini sorgulayarak ellerimize baktığımı fark ettiğinde elimi daha sıkı tuttu ve istemsizce kafamı kaldırarak ela gözlerine bakmak zorunda kaldım. Yüzünde tek bir duygu belirtisi olmamasına rağmen ela gözleri o kadar karmaşık bakıyordu ki ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini çözemiyordum. Bana her temasında neden bu kadar heyecanlandığımı çözemediğim gibi.

“Seninle yeni bir anlaşma yapalım,” dedi. “En baştan. Ben seni koruyayım. Sen de beni. Kabul mü?”

Şaşkınlıkla ona baksam da kafamı salladım. “Kabul.”

“Kahvaltıyı ayağına kadar getirtmeni bir noktaya kadar anlayabilirim ama yaranı bahane ederek bana sigara paketini bile getirtmen biraz abartı kaçmıyor mu sence de Narbekov?”

Perva kafasını yasladığı koltuktan kaldırdığında gözleri beni buldu. Kısa birkaç saniye göz göze gelsek de daha sonra gözlerini benimkilerden çekip elimdeki küllüğe ve sigara paketine baktı.

“Ben senden sigara istemedim ki,” dedi kafası karışmış gibi.

“Tolun’a seslendiğini duydum,” dedim. O sırada tuvaletteydim. “Sara ile içeride kavga ediyorlar. Seninle uğraşmak için kavgalarını yarım bırakırsa muhtemelen Sara şu an ettiğinden daha fazla küfredecekti ona. O yüzden buradayım.”

“İyi ki.”

Yanına oturduğumda ona doğru döndüm. Kaşlarım çatılmıştı. “Ne?”

“İyi ki buradasın.”

Şaşkınlığımı belli etmemek için sigara paketini açtım. Sırf oyalanmak için gözlerinden başka bir yere bakarak paketin içinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koydum. Aslında sigara içmek bile istemiyordum. Sigarayı ona doğru uzattığımda bir şey söylemeden bir dal çekti ve dudaklarının arasına koydu.

“Yarın sabah Moskova’ya beraber gideceğiz, değil mi?”

Sesli bir nefes verdi. Sanki cevabı *hayır* olursa ne kadar çene çalacağımı anlamış gibi sessizce kafasını salladı. Artık *hayır* cevabını kabul etmeyeceğimi anlamış olmasına sevinmişim. Cevapsız bırakılmak, geçiştirilmek ve dahil olmadığım bir oyunda sürünmek istemiyordum daha fazla.

“Elin nasıl?” diye sordum sigarayı yaktığım sırada. İçime derin bir nefes çektim. *İyi ki buradasın*. Narbekov, bu aralar dengelerimle oynuyordu çünkü karşımda en başından beri bildiğim adamı artık göremiyordum. Belki de en baştan beri gördüğüm her şey yanılsamadan ibaretti. “Ağrın var mı?”

“Biraz,” dedi beni şaşırtarak. Dürüst olmasını beklemiyordum. “Ama iyi olacağım. Merak etme.”

“Ediyorum ama,” dedim. “Merak ediyorum. Endişeleniyorum. Sen de küçük görme artık olanı.”

Benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu tahmin bile edemezdi. Onun gibi her an, herkesin vurulabileceği bir ortamda bulunmamıştım daha önce. O yüzden birinin sırf ben yüzümü göstermeye hazır değilim diye eline bir kurşun yemesi, gözümde fazlasıyla ütöpik bir olaydı. Gerçi onun da herhangi biri için bunu öylesine yapacak bir adam olmadığına eminim.

Sahiden bunu neden yapmıştı ki?

Onun gibi biri *öylesine birisi* için eline bir kurşun yemezdi.

"Küçük görmüyorum," dedi. "Ama abartılacak bir şey de yok."

“Nasıl abartacak bir şey yok?” diye sordum. “Sen öyle herkes için eline kurşun yiyor musun?”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Hayır,” dedi. “Herkes için yaptığım bir şey değil. Genelde kimseyi *seni düşündüğüm gibi* düşünmem.”

Seni düşündüğüm gibi... Kimseyi düşünmem.

36 SAAT SONRA

Elindeki bitmek üzere olan sigarayı yere attı ve ayağıyla izmariti ezdi. İçeri doğru ilerlemeye başladı. Her zaman en az üç kişinin önünde nöbet tuttuğu kapı bu sefer bomboştur. Bunu garip karşılamadı çünkü adamların hepsinin nereye gittiğini biliyordu. Kapıyı üç kere tıkladığında içerideki ses, “Gel,” dedi.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde gözleri Odkan'ı buldu. Masanın önünde duran iki koltuktan birinde oturuyordu, gözleri ellerindeydi ve şaşırtıcı şekilde sessizdi. Leo ise masanın arka tarafında duruyordu. Oturduğu yerden yavaşça kalktığı anda Perva elindeki sargıyı gizlemek için bir an elini cebinden çıkarmamayı düşündü ama bunun çok saçma olacağını biliyordu. Eğer bunu yaparsa Leo, ondan daha çok şüphelenecekti ve ikisini de buraya aynı zamanda çağırdığına göre zaten ikisinden de şüphelendiği gayet açıktı.

“Nasılsın?” diye sordu Leo ayağa kalkıp arkasında duran giysi dolabını açtığı sırada. Perva o sırada adamın üzerindeki beyaz gömleğin kanla kaplı olduğunu fark etti. Kaşları çatılırken Leo sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi birden ona döndü.

“İyiyim,” dedi Perva. “Siz nasılsınız?”

Muhtemelen dünya üzerinde siz diye hitap ettiği tek bir kişi vardı. O da bu adamdı.

“Ben de iyiyim,” dedi Leo arkasını tekrardan döndüğünde.

Üzerindeki kanla kaplı olan beyaz gömleği çıkararak yerine dolaptan yeni çektiği siyah gömleği giymeye başladı. Sırtı neredeyse iyileşmesi imkânsız olan yaralarla doluydu. Yaralar her ne ile açılmışsa derisinin çok derinine kazınmıştı ve iyileşmesi mümkün görünmüyordu. Leo önüne dönerek gömleğin düğmelerini iliklemeye başladı. Göğsü dövmelemlerle dolu olmasına

rağmen sırtında tek bir dövme bile yoktu. Sanki hiçbir şeyi gizlemeye gerek görmüyordu.

Gömleği üzerine giydiğinde masanın arkasındaki koltuğa oturdu ve gömleğin kollarını sıyırmaya başladı. Kollarındaki dövmeler belli olduğunda Perva istemsizce annesinin doğum tarihine baktı. Elinde de E harfi yazıyordu. Annesinin baş harfi. Aynı dövme babasında da vardı. Bu yüzden henüz genç yaşta bu dövmelerin kimle alakalı olduğunu çözmüştü ama sorduğu zaman dövmelerin alakasız olduğuna dair bir cevap almıştı babasından. *Her zamanki gibi gerçeği gizliyordu.* Çünkü babası ve Leo'nun aralarından su sızmayan arkadaşlıklarının nasıl parçalandığını açık bir şekilde anlatıyordu bu dövmeler.

“Oturabilirsin,” dedi Leo.

Normalde o izin vermeden odanın içindeki kişinin oturması, konuşması hatta nefes alması bile doğru karşılanmazdı ama bir Pençe olarak büyüdüğünüzde bazı avantajlara sahip oluyordunuz. Tabii ki saygı vazgeçilmez ve gerekliydi, yüzlerce senelik kurallar kimsenin kafasının keyfine göre silinip atılamazdı ama babanız Leo'dan sonra gelen en önemli adamken bazı kurallar sizin için esneyebiliyordu.

Yani, Leo'dan izin beklediği için falan oturmıyordu yoktu.

Oturmuyordu çünkü Odkan'a yakın durmak istemiyordu.

Perva'nın oturmadığını fark ettiğinde, “Oturabilirsin derken otur demek istiyordum,” dedi Leo gülerek. Masanın üzerinde duran puroyu dudakları arasına yaslayıp yaktığında Perva isteksiz bir şekilde Odkan'ın karşısındaki koltuğa geçti ve oturdu.

Odkan'ın her zamanki gibi sinir bozucu şekilde ona bakmasını ve saçma bir şey söylemesini bekliyordu ama Odkan sadece oynadığı parmaklarına bakıyordu. Perva'nın kaşları çatılırken Leo da aradaki gerginliği sezmiş gibi, “Konuşmuyor musunuz?” diye sordu. Gözleri Perva ve Odkan arasında gidip geldiğinde cevap alamadı ve bu zaten fazlasıyla çabuk gerilen sinirlerini hızla gerdi. “Soru sordum, Borya,” dedi gergin bir sesle.

Perva, Leo'nun Odkan'a bu isimle seslenmesine şaşırılmamıştı. Nedense hayatında onun Odkan'a hiç ismiyle hitap ettiğini duymamıştı. Onun yerine, vaftiz babası olarak ona taktığı lakap ile sesleniyordu her zaman. Borya. *Savaşçı*. Bu ismi koyması için babasını ikna etmeye çalışmıştı ama ne annesi ne de babası Odkan'a Rusça bir isim koymuşlardı.

“Konuşuyoruz,” dedi Odkan kafasını kaldırıp da Perva'ya baktığında. “Neden konuşmayalım ki?”

Perva gözlerini kısarak ona baktı. Aklından neler geçtiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama her zaman en azından bir fikri olurdu. Şimdi ona da sahip değildi. Dün gece deli gibi onu kovaladıktan sonra, elinde büyük bir koz olmasına rağmen onu ele vermemişti ve şimdi de yaptıklarından pişman gibi büyük bir suçlulukla duruyor, Perva'nın gözlerinin içine bile bakmıyordu.

Eğer Perva, onu hiç tanımasaydı kendisini gerçekten suçladığına inanabilirdi.

“Nadi’den ayrıldıktan sonra bana baba demeyi mi bıraktın yoksa bana mı öyle geliyor?” diye sordu Leo alaycı bir sesle. Odkan’a bakıyordu. “Ondan ayrılınca benden de mi ayrıldın?”

“Hayır *baba*,” dedi Odkan gergin bir sesle, son kelimeyi bilerek vurgulamıştı ama aslında söylemek artık içinden bile gelmiyordu. “Ne alakası var?”

“Öyle olsun,” dedi Leo, Perva’ya döndüğünde. “Vladislav?”

“Efendim?” diye mırıldandı Perva. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu.

“Konuşmuyor musunuz?” diye sordu gözlerinin içine ısrarcı bir şekilde baktığında.

“Konuşuyoruz,” dedi Perva düz bir ifadeyle. Leo’nun neden aralarındaki sorunlarla birden ilgili olduğunu merak etmişti.

“Bana pek öyle gelmedi,” dedi Leo purodan derin bir nefes çektiğinde. “Aranızda bir sorun olduğu çok belli. Sorun ne?”

“Sorun falan yok,” dedi Perva gergin bir sesle. “Neden buna bu kadar takıldınız? Normalde umursamazsınız bile.”

“Evet,” dedi Leo. “Normalde aranızdaki dramalar umurumda olmaz. Ama bir savaşa gireceğiz.” Purodan bir nefes daha çektiğinde ayağa kalkarak masanın önüne geçti. “Rozanovlar ile. O yüzden... Sürümün bir arada olduğundan emin olmak istiyorum. Sorun çıkmasını istemiyorum. Daha sonra birbirinizin boğazına asılabilirsiniz ama şu an bir arada, yan yana durduğunuzu görmek istiyorum.”

Perva kaşlarını çatarak Odkan’a döndü. Neden bu kadar saçmaladığını merak ediyordu. Odkan’ın Perva’yı bile büyük bir aptal olduğuna inandırmasına az kalmıştı. Onu Rozanovların vurduğunu söylerken aklından neler geçiyordu? Perva bu planda mantıklı bir yan göremiyordu.

Belki de Odkan gerçekten delirmişti. Belki gerçekten de kafasına eseni yapıyordu.

Ya da Perva’nın bile kaçırdığı bir şey vardı.

Öyle ya da böyle, Odkan'ın uydurduğu bir yalan yüzünden senelerce düşman oldukları ve daha yeni yeni iyi ilişkiler kurmaya başladıkları bir aile ile kanlı bıçaklı olacaklardı. Odkan, Perva'nın bakışlarını üzerinde hissetse de ona değil, doğrudan Leo'ya bakıyordu.

Söylediği yalanın ne gibi bir sonuçlar doğurabileceğinin farkında mıydı yoksa her zamanki gibi umurunda değil miydi, Perva emin değildi. Ama ikisi de aynı gece vurulmuşken ve aralarında bir sorun olduğu bu kadar barizken, Leo'nun nasıl bu Rozanov yalanını yuttuğunu anlamıyordu. Onun tanıdığı Leo böyle bir yalanı yutmazdı.

Sadece işine geldiği için böyle hareket ediyor olma ihtimali daha yüksekti. Çünkü Perva ve Odkan'ın çocukluğundan beri Leo, Rozanovlara kafayı takmıştı ve bunun çok daha önceye, eskilere dayanan bir dava olduğu fazlasıyla belliydi.

“Dün gece sizi vuran Rozanovlar değil miydi?” diye sordu Leo, ikisini de yoklamak ister gibi.

Nedense gözlerinden ikisine de inanmadığı belli oluyordu ama duymak istediği cevabın da evet olduğu belliydi. Böylece harekete geçebilirdi. Ve muhtemelen Odkan'ın üzerine suç atacağı Rozanovlar, dün gece Perva'nın üzerlerine kurşun yağdırdığı Rozanovlar olduğundan yalanları ortaya da çıkamazdı.

Çünkü itiraz edebilecek ve tam tersi olduğunu kanıtlayabilecek olanlar şu an ölüydü.

Perva yine de cevap vermeden Odkan'a döndü. Önce onun vereceği cevabı kontrol etmek istemişti çünkü o bu noktada ihanet etmezdi ama Odkan ederdi. Sağı solu belli olmazdı.

Ve örgütte ihanetten sonra cezası en büyük olan şey Leo'ya yalan söylemekti.

Bir an durdu ve düşündü. Odkan'ın ne planladığı hakkında hiçbir fikri yokken, bir savaşın içine bir savaş daha sıgırdırmasının mantıklı bir yanı var mıydı? Muhtemelen yoktu ama nedense Odkan'ın Bengi'yi bu konuda elinde koz olarak tuttuğunu düşünüyordu. Yani, Leo gibi o da bir sebepten dolayı Rozanovlara saldırmak istiyordu ve Bengi'nin varlığını bilmesine rağmen Leo'ya hâlâ bu konuda ötmemesinin sebebi belli ki Perva'yı yanında tutmak istemeseydi.

Perva, tam şu an gerçeği söyleyebilir ve kendisiyle hiçbir alakası olmayan ikinci bir savaşın içine girmekten kendini kurtarabilirdi ama Leo'nun eline Bengi'yi vermek istemiyordu.

Bunun için iki değil, gerekirse yüz savaşa girerdi.

Ama artık Odkan'ın elinde bir koz vardı ve bunu asla engelleyemeyeceğini biliyordu.

Ona karşı daha iyi bir koz bulmazsa tabii.

"Evet," dedi Odkan net bir sesle. "Sana söylediğim gibi oldu her şey baba. Neden bunu durmadan doğrulama ihtiyacı hissediyorsun?"

"Neden acaba?" diye sordu Leo alaycı bir sesle. Gözlerini kısarak Odkan'a baktığında Odkan sesli bir nefes alarak bakışlarını ondan çekti. "Size dediğim gibi... Aranızda ne döndüğü umurumda değil ama biz bir savaştayken birbirinizle iyi anlaşmayı öğreneceksiniz. Öğrenmek zorundasınız. Daha sonra birbirinizi boğazlayabilirsiniz ama şu an bunun zamanı değil."

"Bize bu kadar ihtiyacınızın olduğunu farkında değildim," dedi Perva alaycı bir sesle.

"Sona siz kaldınız," dedi Leo ona döndüğünde. "Size nasıl ihtiyacım olmayabilir? Siz olmazsanız örgüt de devam etmez. İkiniz de bunun gayet farkındasınız."

"Bunu keşke tüm Narbekovları katletmeden önce fark etseydiniz," dedi Perva. Saygılı konuşmak zorunda olduğu için içinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu ama sırf saygı duyması gerekiyor diye içinden geçenleri söylemeden de duramazdı. Kendini o kadar tutmayı henüz başaramıyordu.

"Ben tüm Narbekovları katletmedim," dedi Leo alaycı bir sesle. "Sen, sana ölü gibi mi geliyorsun? Bana gayet de yaşıyor gibi geldin, evlat. Baban kendi aptallıkları yüzünden ölmeden önce gayet de hayattaydı." Perva ona gözlerini kısarak baktığında, "Vladislav," dedi düz bir sesle. "Hâlâ işleri anladığını sanmıyorum. Pençelerin ölmesi bana bir şey kazandırmaz. Zamanında Narbekovları öldürdüğümü reddetmiyorum çünkü hakkım olanı kazanmak için bunu yapmam şarttı. Burada darbe nasıl yapılır bildiğine son derece eminim. Ben de yapmam gereken zamanda yapmam gerekeni yaptım. Bana isyan edenler dışında kimseyi öldürmedim."

"O sizin hakkınız değildi," dedi Perva. "Babamın hakkıydı. Siz onun hakkını gasp ettiniz."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Leo gülerek. "Eğer sana karşı oluşan ilk tehditte kaybedecek kadar aptalsan zaten o tahtı hak etmiyorsun demektir. Baban ilk sınavda kaldı. Bunun suçlusu ben miyim? Mesela birisi bana karşı ayaklansa ve kaybetsem, onu suçlamam bile. Hak ettim derim. Ama bunca sene bana karşı kimse ayaklanamadı. Sence neden?"

"Belki de geriye senin ailenden başka aile kalmadığı içindir," dedi Perva. Sinirlenmişti.

“Öyle mi?” diye sordu Leo gülerek. “Hiç sanmıyorum. Aile denen şey koca bir saçmalık. Kimse aynı soy ismini taşıyorsun diye seni sevmez. Sevmeyecek de. Olov diye geçinen çoğu kişinin aslında içten içe başkalarını istediğini bilmiyor muyum sence ben? Onlar bana ayaklanamıyorlar çünkü bunun için onlara hiç aralık bırakmıyorum. Senin baban ise kapıyı ardına kadar açmıştı, evlat. İçeriden birinin girmesini ve her şeyi dağıtmasını bekliyordu resmen. Sonuçta hepimiz ailemizi gururlandırmak isteriz, değil mi? Ben sadece bir yangının fitilini ateşledim ama arkamda o kadar insanın durmasının sebebi, herkesin babanın bok gibi liderliğinden sıkılmış olmasıydı. Çünkü hiç kimseye eşit davranmadı. Hiç kimseye. Güçlü bir lider olmak istiyorsan adil bir lider olman gerekir. O, bu konuda sınıfta kaldı.”

“Senin hayat derslerinden çok sıkıldım,” dedi Perva oturduğu yerden kalktığında. “Babamın adını ağzına almandan da... Seneler önce onu yendin, bitti ve gitti ama nedense bir şeyleri hâlâ geride bırakamıyorsun.” Bakışları yavaşça Leo’nun elindeki E dövmesine düştüğünde alayla, “Neden acaba?” diye sordu.

“Çoktan geride bıraktım,” dedi Leo aldırış bile etmeden. “Sadece sana geçmişte olanları hatırlatıyorum ki babanın düştüğü hatalara düşme. Sen güvenilirsin, güçlüsün; herkes sana saygı duyar. Kaldı ki bir de sona kalan olman var. Yani sen bana lazımsın, Narbekov. Bir aptallık yapıp her şeyi mahvetmeni istemem.”

“Aptallık yapıp da bir şeyleri berbat etme riski olan ben değilim,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Hemen yanımda duran adam. O yüzden bence bu konuşmaları bana yapmak yerine ona yap. Daha mantıklı olur, emin ol.”

“Ona bu konuşmalardan daha fazlasını yapıyorum,” dedi Leo. “Emin ol.” Purodan bir nefes daha aldığı anda, “Rozanovlar ile bir savaşa gireceksek, yan yana duracağınızdan emin olmam lazım. Çocuğunuz olmadığı sürece çöpe atabileceğim adamlar değilsiniz siz. Bu, örgütün sonunu getirir.”

“Bir Elem yok,” dedi Odkan alaycı bir sesle. “Ama örgüt devam ediyor. Yani bizim varlığımızın da gerçek anlamda bir fark yarattığından emin değilim, Leo.”

Gözleri Perva’ya döndüğünde neredeyse tehditkâr bir şekilde bakıyordu ama Perva onu ciddiye almadı çünkü konuşsa zaten çoktan konuşurdu. Bunu biliyordu.

“Çakır var,” dedi Leo. “Tamamen bitmiş sayılmazlar.”

“O bir piç,” dedi Odkan. “Ne zamandan beri piçleri sayıyoruz? Kanı Elem olabilir ama soy ismi değil. Bu hiçbir anlam taşımaz. Onu bir Elem diye

milletin önüne atman sadece isyanı engellemek için ama bunun örgütün kurallarına karşı geldiğini biliyorsun.”

“Ongun yaşıyor,” dedi Leo düz bir sesle. “Kimse onun öldüğüne inanmaz. Kendini kaybettirecek kadar zeki olabilir ama yok edecek kadar zeki değil. Herkes onun yaşadığına inandığı için bir isyan yok. Olması gerektiği gibi.” Kafasını Perva’ya döndürdüğünde, “Ongun’u bulman lazım,” dedi net bir sesle.

Perva şaşkınlıkla Leo’ya baktı. “Bu nereden çıktı?”

“Bana bir Elem yaratamayacaksan eğer onu bulman gerek. Onunla yakın olan hep sendin. Bana şimdi sakın öldü yalanını okuma. Ölmedi çünkü. Hepimiz bunu biliyoruz. Eğer bir savaşa gireceksek hepimizin bir arada olmasına ihtiyacım var. Başım isyanı kaldırarak durumda değil. Ayrıca hatırlatırım ki savaşın nedeni de ikinizin düşünmeden aldığı kararlar. İkiniz gidip o Rozanov piçlerini öldürdünüz. Bunu öğrenmeyeceğimi mi sandınız? Ben bile biliyorsam sizce onlar bilmiyor mudur? Sizi avlamak isteyecekler. Bu yüzden tek olduğunuz anları kollayacaklar. Ama bilmedikleri bir şey var. Ben sürümden ne kadar nefret etsem de onları asla tek bırakmam. Anlıyor musunuz? Beni sizin babalarınızdan ayıran bu işte. Ben kendi hırslarım uğruna çocuklarımı terk etmem.”

“Biz senin çocuğun değiliz,” dedi Perva suratını buruşturarak.

Öfkeliydi çünkü her şey an itibarıyla tepetaklak olmuştu. Keşke Odkan’ın bunu yapmasına izin vermeseydi. Şimdi girdikleri saçma oyunun bedelini hiç istemediği bir şeyle ödeyecekti. İçindeki bir umut, yan yana olabileceklerini söylese bile aslında Ongun geldiğinde her şeyin mahvolacağını biliyordu.

“Sen ister kabul et ister etme,” dedi Leo. “Buradaki herkesi çocuğum olarak görüyorum ben. Korumam gereken insanlar... O yüzden bir arada olacağız, tarihimizde hiç olmadığımız kadar güçlü olacağız ve senelerdir süren bu Rozanov savaşını bitireceğiz. Onları ya bizden birine dönüştüreceğiz ya da tarihe gömeceğiz.”

“Diğer tüm düşmanlarına yaptığın gibi yani,” dedi Perva.

“Güçlü olmak benim sorunum değil,” dedi Leo gülerek. “Güçsüz olmak onların sorunu.”

“Rozanovları yensek bile burası içten içe çürüyor Leo,” dedi Perva. “Bence sen bunun derdine düş. Krallığın her geçen gün sona biraz daha yaklaşıyor. Sürü dediğin o şey sadece birbirine saldıran bir avuç dolusu çakala dönüşeli çok oldu. Sen hâlâ rüyadan uyanmıyorsun ama.”

“Bırak da bunları ben düşüneyim,” dedi Leo. “Sen de sana verdiğim görevi düşün. Ongun Elem’i bul ve bana getir. Bu defa sadık olacağından emin ol.”

“O geberdi gitti,” dedi Perva. Aslında içten içe Bengi’ye nasıl alıştığını ilk kez bu kadar fark etmişti. “Boş bir hayalin peşinden koşturma beni.”

“Cesedini görmediğim kimsenin geberdiğine inanmam,” dedi Leo net bir sesle. “Seni Rozanov belasından kurtarmamı istiyorsan onu bul ve bana getir. Bu bir emir, Narbekov.” Perva ona gözlerini kısarak baktığında, “Çıkabilirsin,” dedi sadece.

Perva hiçbir şey demeden kapıdan çıktı ve kapıyı kapattı ama onun Odkan’a söyleyeceklerini duymadan buradan gitmeye niyeti yoktu.

“Neden sana oynadığımı biliyor musun?” diye sordu Leo kısa bir sessizlikten sonra.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Odkan da.

“Gayet açık,” dedi Leo düz bir sesle. “Neden sana oynadığımı biliyor musun?”

“Çünkü erkek çocuğun yok,” dedi Odkan gülererek. “Çok istedin. Ama olmadı. Hep boyun eğdiğin, gücüne güç katmak için arkasına saklandığın o kurallar, seni sonunda hiç de vurulmak istemediğin bir yerden vurdu. Bana oynamak *zorundasın* çünkü Nadia bir seçenek değil. Ne yazık ki, düzen böyle işliyor.”

“Ne yazık ki,” dedi Leo gülererek. “Yoksa kendi kızım varken siz yamyamlara hiçbir şey bırakmazdım, emin ol. Seni severim biliyorsun. Seni hep sevdim. Olmayan oğlum yerine koydum ama sen iyi bir seçenek değilsin, Borya. Baban gibisin. Delisin. Ne yaptığın belli değil. Sen de bilmiyorsun. Bu durumda sana neden oynuyorum sence? Bu bir iddia, Odkan. Bir at yarışı. Daha fazlası değil. İnan bana, bir zekâ oyunu hiç değil. Neden bu iddiada varımı yoğunluğu Narbekov’a değil de sana oynuyorum? Sana bunu soruyorum.”

Odkan, “Çünkü o Nikolai’nin oğlu,” dedi.

“Sen de İgor’un oğlusun,” dedi Leo gülererek. “İnan bana, gözümde ikisi de aynı yerde.” Boğazını temizlediğinde, “En zeki sen değilsin,” dedi. “En güçlü sen değilsin. O zaman neden sana oynadım?”

“Sen söyle,” dedi Odkan sadece.

“Ben bu yarış daha önce gördüm,” dedi gülererek. “Üstelik izleyen değil, koşandım. Sonunda ne oluyor, biliyor musun? Hep kaybeden kazanıyor. Ben onu öldürecek hazza hiçbir zaman ulaşamadım,” dedi. Nikolai’den

bahsettiğini bilmek Perva'nın gerilmesine neden olmuştu. "Belki sen oğlunu öldürecek hazza ulaşırın."

"Onun ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu Odkan şaşkın bir sesle.

"Hayır," dedi Leo. "Onun ölmesini istemiyorum. O çocuğa karşı kötü bir düşüncem yok, emin ol. Ama dürüst olmak gerekirse bana bir çocuk verdikten sonra ona ne olduğu sikimde olmaz, geberip gidebilir. Sen bir *aslansın*. Burası da *orman* oğlum. Ormanda ölümün yası tutulmaz. Gerekliydi, der ve yola devam edersin."

Bu söyledikleri Perva'ya seneler önce annesinin söylediği sözleri hatırlatmıştı. Kendi kendine gülerek kafasını iki yana salladı ve koridorda ilerleyerek mekândan dışarı çıktı. Gerçekten Leo'nun, Odkan'ın kazacağına ihtimal vermesine hâlâ inanamıyordu. Bir tarafta o varsa diğer taraf kaybetmeye mahkûmdu ve hâlâ bunu anlamayanlar varsa seve seve anlatacaktı.

Telefonunu çıkarıp Ivan Drugov ismini rehberine girdi ve numaranın üstüne basarak telefonu kulağına götürdü. Telefon üçüncü çalışta açıldığında karşındakine konuşma fırsatı bile vermeden, "Parası neyse vereceğim," dedi. "Senden iki kişiyi bulmanı istiyorum. İlki Alina Bershova. Mümkünse yarına kadar olsun. İkincisi de... Ongun Elem." *Mümkünse onu hiç bulama.* "Mümkünse hayatta olsun."

"Başka bir isteğin?" diye sordu Drugov alayla güldüğünde.

"Var," dedi Perva. "Ongun'u bulduğunda ona söyle. Gelirken çocuğunu sakın getirmesin. Savaşa giriyoruz."

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 4

BİRKAÇ DOĞRU VE SONSUZ YANLIŞ

1995, ARALIK

“Bu gece tahta Armen oturacak.”

“Onun gayet farkındayım,” dedi Ekaterina oturduğu yerden kalktığı anda. Bir deli gibi gülmeye başlamıştı. Dışarıdan bakan gözlerin korktuğu şeylerin başında geliyordu gülüşü çünkü insani hiçbir şey taşımıyordu içinde. “Ne diyelim? Tebrikler mi?”

“Bir şey demenize ihtiyacı yok zaten,” dedi Onay Elem, elinde bir şişe votka ile salondan içeri girmişti. “Ruslar... Her konuda zevkiniz çok kötü. Bunu içemiyorum bile. Burada hiç kaliteli viski yok mu?”

“Senin benim yanımda ne işin var, bence sen önce onu sorgula,” dedi Ekaterina her zamanki aksi hâliyle. “Siktir git. Bir de viski istiyor.”

“Çok agresifsin, Narbekova,” dedi Onay Elem eğlenen bir sesle. “Neden? Kraliçe olduğun günler geride kaldı diye mi bu sinir? Eh, bence kendine çok yüklenme. Sonuçta sen doğru ata oynamak için elinden geleni yaptın ama senin at, sakat çıktı. Ne yaparsın işte? Kader...”

“Siktir git, Elem,” dedi Ekaterina agresif bir şekilde. “Git kendi karınla uğraş. Buradan bakınca o da bir kraliçeye benzemiyor. Yanına bile yaklaşılamaz.”

“Burada artık tek bir kraliçe var, Katya,” dedi Onay Elem, bilerek Ekaterina’nın nefret ettiği kısaltmasını kullandığı sırada. “O da Tatiana Olova.”

Ekaterina ona göz devirdi ve elindeki kâğıda kenardan aldığı tütünü sarmaya başladı. Kadının ismini duyduğunda bünyesine yüklenen sinire gerçekten hâkim olmak istiyordu ama kendini bildi bileli hiçbir tepkisini kontrol edemiyordu.

Aslında, eskiden bu işte daha becerikliydi.

İyi olduğu zamanlarda.

Az kalsın gülecekti. *İyi rolü yapmayı becerebildiğim zamanlarda*, diye düzeltti kendini içten içe.

Ama aslında içten içe geçmişte aptal, iyi bir kızıdan daha fazlası olmadığını biliyordu. Sadece kendini yalanlara inandırmak daha cazip geliyordu.

“Göz devirerek kurtulamazsın, Narbekova,” dedi Onay Elem, eğlenir gibi bir edayla öne doğru eğildiğinde. “Nasıl hissediyorsun? Hadi, söyle bana. Bu kumarda en çok sen kaybettin. Altı ve altı atıp masadan cebinde tek ruble kalmadan kalkmak nasıl hissettiriyor bilmek istiyorum.”

Elindeki votka şişesini kenara bırakarak yandaki koltuğa oturdu. Bu gece salonun içi kalabalık olsa da asıl muhabbet bahçede gerçekleşiyordu ama bu ikili pek de eğlence havasında değildi. Çünkü onlara göre kutlanacak bir şey yoktu.

“Asla bilemeyeceksin,” dedi Ekaterina kafasını kaldırıp ona zehirli yeşil gözleriyle baktığı sırada. “Neden biliyor musun? Çünkü sen *artık* benim sırdaşım değilsin, Elem. Aslında sen gözümde koca bir hiçten başka hiçbir şey değilsin.”

“Şimdi öyle mi oldum, Katya?” diye sordu Onay gülerek. “Şimdi bir hiç mi oldum? Ama hayır, hiç olan ben değilim, Katya. Ailemin son vârisi olmama rağmen en güçlü vâris olmayı başardım ve Pençelerin dört liderinden biri oldum. Sen ise... Ordudan kovulmuş sakat bir askerin edebiyat bölümünü bile bitirmeyi başaramayan kızıydın. Tek becerin hızlı hamile kalmaktı. Yalvar yakar soy ismini aldığın adam sayesinde hayatta bir şeyler başardın sandın ama o adam da aptallığı ile her şeyi kaptırdı. Ya da senin etrafına saçtığın zehir yüzünden mi demeliyim? Gerçekten koca bir hiçten ibaret olan kim sence?”

Ekaterina artık onun söylediklerini duymuyordu bile. Alışmıştı. Bir zamanlar neden sürekli böyle gelgitli davrandığını sorgulardı. O zamanlar, onun gerçekten de arkadaşı olduğunu düşünüyordu.

Birine daha güvenmekle hata yaptığını geç de olsa fark etmişti.

Ekaterina Narbekova, sigarasını sarmayı bitirdiğinde sigarayı dudaklarının arasına koydu ve derin bir nefes çekerek Onay Elem'e baktı. Sevddiği insanlar sınırlı sayıdaydı ama bu adamdan ciddi anlamda nefret ediyordu çünkü görüldüğü gibi olmadığını biliyordu. Karşısındaki adam kötülüğü ağzına aldığı anda bile tövbe ediyordu ama Ekaterina her şey üzerine yemin edebilirdi, bu adam geceleri şeytana sarılarak uyuyordu.

Sadece henüz kimse farkında değildi.

Ekaterina'dan başka.

Çünkü kötü, kötüyü bir şekilde tanırdı.

Senelerdir birbirlerini tanımışlardı, *dışarıdan bakan kimsenin onları tanıyamayacağı kadar yakından* hem de. Onlara bakan birisinin geçmişte gerçekten de birbirlerinin en yakın arkadaşı olduklarına inanma ihtimali yoktu bile.

Ama gerçek buydu.

“Anlamıyorum, Elem,” dedi Ekaterina suratına her zamanki gülümsemesini yerleştirdiğinde. “Kazanan sen değilsin. Olov. O hâlde neden övünen sensin? Neden hep övünen sensin?”

“Narbekovların sonunda kibirlerinde boğulduklarını görmek bana haz veriyor,” diye cevapladı onu Onay Elem.

“Ya da belki de...” Ekaterina sigarasından derin bir nefes aldığı anda gülerek adama baktı. “Olov’un bunu yapabildiğini görmek, sana da cesaret vermiştir. Ama hiç düşünmüyorsun? Var mı sence?”

“Ne var mı?”

“Armen’de olan.”

“Ne o?” diye sordu Onay Elem meraklı bir şekilde.

“Nasıl başarır insan hiç sevilmeden?” diye sordu Ekaterina ilgisiz bir şekilde.

“Nasıl başarır?” diye sordu Onay Elem.

“Bak,” dedi Ekaterina. “Yok işte. Bilmiyorsun bile. Senin dezavantajın bu, Elem. Seviliyorsun... Hem de çok. Güzel bir evlilik, sana tapan bir çocuk, kuvvetli aile bağları, saygın arkadaşlar. Hakkında kötü tek kelime edildiğini duyamazsın. Çünkü sevilyorsun. Çok sevilyorsun. Ve bu yüzden hiçbir zaman başaramayacaksın.”

“Neden?”

“Sevilmediği için başarır insan, Elem,” dedi Ekaterina güldüğünde. “Kafanı kaldırır bakarsın, yanında uzanan beden sana yabancıdır. Çocuğun konuşur ama sesini bile duymazsın. Arkadaşım deyip de kimseye sarılamazsın çünkü korkarsın, bir bıçak saplanır diye düşünür, kafanda hep kurarsın. Hakkında tek iyi bir söz söylenmez. Karanlıkta yalnız başına kalırsın. Korkutur orası seni. Bu yüzden oradan kurtulmak için yürümeye başlarsın ama yol hep daha büyük bir karanlığa açılır. Bir süre sonra gözlerin alışır, aydınlık sana korkunç gelmeye başlar, hep karanlığı istersin. Hiç fark ettin mi tek başımıza yürürken hep daha hızlı yürüdüğümüzü? Öyle işte. *Yol gibidir hayat. Yalnız olan hızlanır.* Senin sıcak evinde karnını sevgi doyurabilir ama sevilmeyenin

açlığını dindirmesi için avlanmaya ihtiyacı vardır. Başlar o da avlamaya, teker teker... Kim varsa.”

“Her zaman kitap gibi konuşuyorsun, Ekaterina,” dedi Onay Elem güldüğünde. Bu sohbet ona uzun zaman sonra geçmişe gitmişler gibi hissettirmişti. “İnsanların senin her dediğini bu denli ciddiye almasına bu yüzden şaşmamak gerek.” Ekaterina ona bir şey söylemediğinde sohbeti bitirmek istemediği için, “Bu durumda avlanan siz mi oluyorsunuz?” diye sordu.

“Armen beni avlayamaz,” dedi Ekaterina sigaradan bir nefes çektiğinde.

Onay’ın gözleri eğlenen bir tavırla kısıldı. “Sana bunu düşündüren ne? Sence hâlâ sana mı âşık?”

“Hayır,” dedi Ekaterina. “Tati’ye âşık oldu.”

“Senin gibi birinden beklenmedik bir cevap.” Onay kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi dersin? Buna nasıl bu kadar eminsin?”

“Kadına hiç baktın mı sen?”

“Hayır,” dedi Onay. “Karımdan başka hiçbir kadına bakmam ben.”

“Aman ne kadar romantik,” dedi Ekaterina. Sigaradan derin bir nefes daha aldığı anda, “Bir kralın yanına yakıştıracakları türden bir kadın o,” dedi Ekaterina. “Nerede ne konuşması gerektiğini bilir, asla yüksek sesle kahkaha atmaz, nasıl oturması ve kalkması gerektiğini öğrenmiştir, deli tek bir hareketi yoktur, her zaman kibar ve naziktir, yürürken bile asaletine hayran bıraktırır. Kızı için harika bir anne, kocası için ise harika bir eş. Tam Olovlara uygun bir gelin. Armen’in ise hep arzuladığı o eş.”

“Tati ile Armen’i, İgor tanıştırdı,” dedi Onay sigaradan bir nefes aldığı anda. “Evlilik teklifi etmesi üç ay bile sürmedi. Yani, istediği eş konusunda haklısın. Sana ne kadar süre geçtiğinde teklif etmişti, sahiden?” Ekaterina kafasını kaldırdığında Onay sırtarak ona baktı. “Bekle, benim salaklığım ya. Unutmuşum. Sana hiç teklif etmemişti, değil mi?”

“Amacın ne, Onay?” diye sordu Ekaterina. “Olov umurumda mı sanıyorsun? Onu ben seçmedim. Ona âşık olup da reddedilen ezik bir kızmışım gibi konuşamazsın benimle.”

“Neden seçmedin, Katya? Dürüst ol.”

Ekaterina anında cevapladı sorusunu. “Çünkü Nikolai’ye âşık oldum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Onay kaşlarını çatığında.

“Ne bekliyordun?” diye sordu Ekaterina gülümsediğinde. “Senin de dediğin gibi, eski bir askerin, açlık sınırında geçindirdiği ailesinin, aptal, sıradan bir kızydım ben. Bir erkeği sence neye göre seçecektim?”

“Yanlış anlama ama buradan bakınca Nikolai’de âşık olabileceğin pek bir şey yok,” dedi Onay. “Belki de kimse bu yüzden sana inanmıyordur.”

Ekaterina kafasını kaldırıp geniş salonun diğer ucunda duran Nikolai’ye baktı. Üzerinde bir takım elbise vardı ve elindeki sigaradan nefesler çekerken Olovlardan birisi ile sohbet ediyordu. Yeşil gözleri salonun içinde durmadan dolaşıyordu, sakalları daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı ve bu gece yenildiğinin artık yazılı bir kanıtı olmasına rağmen artık modası geçmiş bir kraldan çok, yeni bir muhabereye çıkmaya hazırlanan bir kralı andırıyordu.

“Oradan bakınca olmaz tabii ki,” dedi Ekaterina gülerek Onay’a döndüğünde. “Bir de gel, buradan bak.”

“Onda olup da Armen’de olmayan ne var?”

“Sesi,” dedi Ekaterina kahkaha attığında. “Konuştuğunda başımıza şeytanları toplamayı başarabiliyor ama şarkı söylediğinde sanki melekler cennette dans ediyor.”

“Hadi oradan, Katya,” dedi Onay gözlerini devirdiğinde. “Bundan daha fazlasından ibaretsin, abartma. Bu kadarını kimse yemez. Bu kadarını seni tanıyan biri olarak ben yemem.”

“Neden?” diye sordu Ekaterina kafasını yana eğdiğinde. “Senin de dediğin gibi... Ben tek bir becerisi bile olmayan ezik, aptal bir kıyım. Benden neden daha fazlasını bekliyorsunuz ki?”

“Çünkü iyi rol yaptığını biliyorum,” dedi Onay. “Bu kadar geçmişimiz var sonuçta, değil mi? Bir zamanlar birbirimizin en yakın arkadaşydık. Bence hâlâ öyleyiz. Ne kadar sen hep bunu reddetsen de.”

Çünkü bir noktada Ekaterina, ona mecburdu. Susmaya mecburdu. Hiç istemediği bir yerde hiç istemediği bir insan olmaya mecburdu.

“Öyle mi, Elem?” diye sordu Ekaterina. “Nereden biliyorsun? Oyuncu oyuncuyu gözünden tanıdığından dolayı mı? Sen ne gizliyorsun o iyi adam, aile babası görünümünün arkasında? Bildiklerimden daha farklı olanları söyle ama... Bana yenilerini göster, ben de seni gerçek şeytanlarımla tanıştırayım.”

“Siktir git,” dedi Onay votka şişesini dudaklarına yaslayıp bir yudum aldığı anda.

“Ne oldu?” diye sordu Ekaterina gülerek. “Korktun mu?”

“Senden mi?”

“Hı-hı.”

“Korkmuyorum, Katya,” dedi Elem gülümsediğinde. “Tam tersi... İçimde *tekrar* çok iyi dost olabileceğimize dair bir his var.”

“İlginç,” dedi Ekaterina. “Neden böyle bir şey isteyesin ki? Bak, biz kaybettik. Çöktük. Koskocaman bir soydan kimse kalmadı geriye. Armen hepimizi yendi. Kral öldü, yeni kral doğdu. Bu durumda bir vezirin yapması gereken yeni krala yaklaşımdır. Düşenden medet ummak değil. Ama zaten tarih hep demez mi, Elemler biraz salaktır diye.”

“Bence tam tersi,” dedi Onay gülerek. “Biz şimdiye değil, daha sonrasına odaklıyızdır her zaman. Aslında sizin görmediklerinizi görüyoruz, taşları ona göre oynatıyoruz yerinden. Siz baktığınız yerden yaptığımız hamleleri yanlış ya da salakça bir hamle olarak adlandırıyorsunuz ama sana bir sır vereyim. Bu oyun var ya... Bir yol. Yürüyoruz senin de dediğin gibi. Ama bu yol hiçbir zaman bitmeyecek. Dönem dönem kazananlar var ama onların da uçurumdan düştükleri zamanlar muhakkak gelecek. Sonra yerine yenileri geçecek. Her kral bir gün düşecek. Geçip gidecek herkes, öleceğiz biz, Katya. Tek bir şey daima yaşayacak: Soy isimlerimiz. Bu gece Armen kazanmış olabilir. Artık kral o olabilir. Ama sana diyorum, Katya, bu yol sonsuz. O yüzden sana tavsiyem daha ilerisine bakman.”

“Daha ilerisi her zaman karanlık,” dedi Ekaterina. “Bir şey göremezsin. Sadece karanlığı izlediğinle kalırsın. Ve o sana hiçbir zaman iyi şeyler fısıldamaz.”

“Biz küçükken,” dedi Onay yeni bir sigara yaktığında. “Bir inanış vardı. İlk doğan vâris, tahtın gerçek hâkimidir. Herkes buna inanırdı. Ama sonra tahttaki Narbekov zehirlenip öldü. Kimse kimin zehirlediğini asla bulamadı. O öldüğünde tahta onun küçük kardeşi olan Narbekov geçti. Yani biricik kocanın babası.”

“Yani?” diye sordu Ekaterina ona baktığında.

“Yani,” dedi Onay gülerek. “Kocaman bir krallığın kralı ölüyor ve onu zehirleyen kişi bulunamıyor? Gerçekten buna inandın mı? Sen gerçekten, sandığım kadar zeki olmayabilir misin acaba?”

“Sadece hikâyeyi ilgimi çekmemiştii,” dedi Ekaterina gülerek. “Siz Aslanlar, durmadan geçmişten bahsetmeyi çok seviyorsunuz ama inan bana, bunları dinlemekten kimse zevk almıyor.” Yine de masaya doğru eğildi. “Kimin öldürdüğü bulunduysa neden cezalandırılmadı?” diye sordu ilgili bir sesle.

“Çünkü kralı cezalandıramazsın,” dedi Onay gülerek. “Bunu yapanın o olduğu, o çoktan tacını kuşandıktan sonra anlaşıldı. Artık her şey için çok geçti.” Ekaterina şaşkın bir şekilde ona baktığında, “Evet,” dedi eğlenen bir tavırla. “Kocanın babası, kendi öz abisini zehirledi. Sırf başa geçmek için. Narbekovlar böyle bir aile, canım. Hâlâ şaşıyor olman fazlasıyla komik.”

“Bu hikâye ile nereye varacaksın?” diye sordu Ekaterina. “Sizde daha kötüleri olduğuna eminim. Bu yüzden güç için kendi öz abisini zehirleyen aşağılık bir adam çok da ilgimi çekmedi.”

“O güne kadar her zaman Pençeler içinde ilk doğan çocuk tahta geçmişti,” dedi Onay. “Yani, bugüne kadar farklı bir aile tarafından yönetilmediğimiz için, direkt Narbekovlar içinde diyelim.” Ama bugün yüz yıllardır süren o düzen değişecekti. “Kral öldüğünde soy en büyük çocuğundan devam ederdi. Ama kocanın babası erken davrandı, abisini henüz çocuğu yokken avladı ve tahta geçme hakkı kazandı çünkü başkası yoktu. O günden sonra herkes o inanış kırıldığı için huzursuz oldu ve bunun bir lanet olduğunu söylediler. Bilirsin, Ruslar, yani siz, batıl inançlara sahipsiniz. Bu ilk çocuk olayı Aslanların uğuruydu ve birden bir lanete dönüştü. O günden sonra, ilk vârisin kaderinde ölümün yazdığına, ikinci vârisin ise tahtı kazanacağına inanmaya başladılar.”

“Yani, Elem?” diye sordu Ekaterina.

“Sadece bir batıl inanç,” dedi Onay Elem omzunu silktiğinde. “Bizim jenerasyonumuzun ilk vârisi Nikolai’ydi.” Sırıtarak karşısındaki kadına baktı. “İkincisi de Armen’di.”

“Yani kaybetmemizin suçunu basit bir batıl inanca mı atmamı istiyorsun?” diye sordu Ekaterina. Ama dalga geçmesine rağmen çoktan huzursuz olmaya başlamıştı çünkü kendisi de Onay’ın saydığı Ruslardan biriydi.

O çok batıl inancı olanlardan.

“Olabilir,” dedi Onay. “Belki de öyledir. Bir batıl inanç size her şeyi kaybettirebilir ve belki de yine aynı batıl inanç size her şeyi kazandırabilir.”

“Neden bahsediyorsun sen Elem?”

“İlk vâris İgor’un oğlu Lev,” dedi Onay. “İkincisi ise senin oğlun, Vladislav.”

Ekaterina şaşkın bir şekilde ona baktı. “Böyle şeyler senin aklına nereden geliyor? Çocuk daha sadece beş yaşında!”

“Kaderin yazılması için yetecek bir yaş değil mi ama?” diye fısıldadı Onay Elem. “Evet o bir çocuk ama eğer çocukken bir kral olması gerektiğini bilerek büyürse, büyüdüğünde ne yapar ne eder, o kral olur. Sana sadece bir dost tavsiyesi veriyorum, Narbekova. Burada ağlamaklı bir yüz ifadesi ile oturup da şahım devrildi diye üzüleceğine asıl şahın kim olduğunu gör. Çünkü sana dedim, bu yol çok uzun. Bizden sonra da devam edecek. Biz toprak ve toz olacağız. Geriye sadece soy isimlerimiz kalacak. Geriye ne bırakmak istediğini

düşün. Nasıl bir miras bırakmak istediğini. Çünkü ben sadece bunu düşünüyorum.”

“O daha bir çocuk, Elem,” dedi Ekaterina gergin bir sesle. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Aslında hiçbir anlama gelmiyor, Narbekova. Neden biliyor musun? Çünkü zaten hepimizin kaderi yazılı orada bir yerlerde.”

“Senin amacın ne?” diye sordu Ekaterina rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandığında. “Büyüdüğünde benim oğlum *Leo* olacak olsa bile, bundan sen ne kazanacaksın? O günleri görecektir kadar yaşamazsın bile. Hiçbirimiz yaşamayız. Bak, gördün Armen nasıl öldürdü tüm Narbekovları, teker teker...”

“Bu bir ceza mı yoksa ödül mü?” diye sordu Onay gülerek.

“Nasıl bir ödül olabilir bu?”

“Oğlun tek kalan,” dedi Onay. “Bu da ona *asla* dokunmazlar demek oluyor. Neden asla büyük oyunu göremiyorsun? Eskiden böyle dar görüşlü değildin.” Ama eskiye göre artık çok şey değişmişti zaten. Bunun ikisi de farkındaydı. “Küçücük bir parçaya sıkışıp kalmışsın. Asıl oyun orada dönmüyor, Katya. O sadece senin gibilerin düşmesi için bir göz aldatmacası. Sen ve senin gibiler gece gündüz tahtayı izler ve onlara bir şey anlatması için yalvarırlar. Ama anlamıyorsun, Armen gibiler satrancı tahtada oynamaz.” Parmakları ile şakaklarını işaret etti. “Burada oynarlar.” Sigarasını küllükte söndürdükten sonra doğruldu. “Diyorsun ya hani, insan sevilmediği için başarır diye. Çok büyük bir yanılsama, Katya... İnsana kazandıracak tek bir şey vardır. O da odadaki en zeki insan olmaktır.”

“Sence bu odadaki en zeki insan kim?” diye sordu Ekaterina gözlerini kısararak ona baktığında.

Onay güldü. “Ben.”

“O zaman neden kazanan sen değilsin?”

Onay tekrardan güldü. “Çünkü Armen’in şu an odada olmaması, her an çıkıp gelmeyeceği anlamına gelmiyor.”

Ve sanki kötüyü çağırmış gibi kapılar açıldı ve Armen Olov içeri girdi. Yanında karısı vardı. Düz, altın sarısı ve uzun olan saçları her zamanki gibi sırtından aşağı dökülüyordu ve üzerinde pahalı, siyah, uzun ve straplez olan bir elbise vardı. *Olovların rengi*. Armen de her zaman bu renk giyinirdi. Kadının yüzünde çoğu zaman buz gibi bir ifade oluyordu. Tipik bir Rus’tu. Ama karşısına geçtiğinizde size anında gülümserdi. Tabii, sahte olduğunu içten içe bilirdiniz ama kanıtlayamazdınız çünkü sahtekarlığı şeytanı bile dize getirirdi.

Samimiyetsizliği bile o güzelliği ile süsleyebiliyor ve insanlara sunabiliyordu. Tıpkı Armen gibi.

“Kırk kilo falan bu kadın,” dedi Ekaterina gözlerini devirdiğinde.

“Ne alaka şimdi? Hamilelikte aldığın kiloları hâlâ veremediğin için mi kıskanıyorsun?” diye sordu Onay gülererek. “O da hamile kaldı, biliyorsun.”

“Ben ikiz doğurdum,” dedi Ekaterina tıslarcasına. İkisi de bir an birbirine baktı. Ekaterina bir nefes alarak kendini anında topladı. Düşmanın yanında kendini belli etmezdi ama eve gittiğinde bu an için de ağlayacaktı. Muhtemelen birkaç vazo kıracak ve sinir krizi geçirecekti. “Neyse,” dedi hiç umurunda değilmiş gibi. “Zaten ben daha güzelim.”

İnsanlar ona baktığında bunu söylüyorlardı. *Hiç umurunda değilmiş gibi.* Hep aynı acımasızlıktalardı. *Kızının ölmesi bile umurunda değilmiş gibi.* Umurundaydı tabii. Ama düşmanlarına zaaflarını altın tepside sunmayı sevmiyordu. Kendi kendini tüketmek onun için daha cazipti.

“Sana bunu tam olarak kim söyledi?” diye sordu Onay kahkaha attığında.

“Neyi?” diye sordu Ekaterina gülererek ona baktığında. “Tatiana’dan daha güzel olduğumu mu? Eee... Kocası?”

Onay’ın kahkahası büyüdü. “Gerçekten korkunç bir kadınsın, Katya.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ekaterina elini kalbine koyduğunda. “Senden iltifat duymak da ayrı bir güzel hissettiriyormuş.”

“Siz neye bu kadar gülüyorsunuz?” diye sordu birden yanlarında beliren Firuze Elem. Elini kocasının omzuna koyduğunda Ekaterina’ya doğru dönmüştü. “Ne kadar güzel olmuşsun bugün.”

Firuze Elem, yirmilerinin henüz sonunda olan, esmer tenli ve siyah saçlı bir kadındı. Üzerinde mavi bir elbise vardı, elinde ise bir içki bardağı. Onay Elem, eşinin omzuna koyduğu elini alıp öptüğünde Ekaterina gözlerini devirdi.

“Sen de her zamanki gibi sahtesin, Firuzeciğim.”

Firuze ona gözlerini devirdi. “Senin hep fesat düşünüp ağzını yalanlarla doldurman, herkesin öyle olduğu anlamına gelmiyor ki Katyacığım,” dedi gülümseyerek. “Hem burada herkes senin gibi çirkef insanlar olsaydı, sence bir arada oturuyor olabilir miydik?”

“Böyle diyor ama tek ters cevapta gülümseme ile gizleyebileceğimi sandığı o zehirle dolu ağzında ne varsa tükürüyor,” dedi Ekaterina gülererek. “Sizin Elemelerin sorunu bu işte. Olduğunuz gibi görünmekten acizsiniz ama iyi rol yapma becereniz de yok. Yanlış üstüne yanlış.”

Aslında Firuze Elem'in rol yaptığı falan yoktu. Bu odada gerçekten samimi olan tek kişiydi belki de o. Tabii ki onun da kimsenin bilmediği sırları ve pişmanlıkları, itiraf edemeyeceği günahları vardı ama yine de kalbinden geçmeyen hiçbir şey için dudakları kıpırdamazdı. Ama birisi ona en ufak bir ters yaptığında, ne kadar iyi yaklaşmış olursa olsun, birden dikenleri çıkıyordu. Saygısızlığa ve hakarete asla gelemiyordu.

"Biz arkadaşken hiç böyle konuşmazdın ama," dedi Firuze masaya oturduğunda. "Hatta bana tanıdığın en tatlı insan olduğumu söyledin."

"O zamanlar aptaldım," dedi Ekaterina gülümseyerek. Ama üniversitenin ilk yılına dönmek için her şeyi yapardı. *Her şeyi*. O zaman her şeyi değiştirirdi işte.

"Hmm," dedi Firuze gülerek. "Bugün görünmen gerekenden daha mutlu görünüyorsun ama. Yoksa artık kraliçe olamayacak olman umurunda bile değil mi?"

"Ne yapayım?" diye sordu Ekaterina umursamıyormuş gibi omzunu silktiğinde. "Adam kazandı işte. Üzülmem geri mi getirecek?"

"Haklısın," dedi Firuze. "Zaten üzülme. Senin suçun değildi."

Ekaterina güldü. "Benim suçumdu, Firuze."

"Hayır," dedi Firuze. "Hepsi kocanın aptallığıydı."

"Anlamıyorsun ama," dedi Ekaterina gülümsediğinde. "Onu ben *yattım*."

Ekaterina'nın bakışları doğrudan Armen'e odaklanmıştı. Yanındaki kadının elini tutan ve kalabalığın arasından yürürken kısaca herkese selam veren o adama. Üzerinde siyah bir takım vardı, siyah ceket, siyah gömlek, siyah pantolon. Zaten başka renk giymezdi. Bir Olov'du sonuçta. *Yas rengi*. Tam onların rengiydi. Kızıl olan saçlarını üç numaraya vuruyordu, son altı senedir bir kez olsun uzatmamıştı ve bu, görünümüne çok daha tehlikeli bir hava katıyordu. Gerçi artık tehlikeli olmak için bir şeyleri silah gibi kuşanmasına gerek yoktu. İsminin önündeki *lakap* bunun için yeterli olacaktı. Bir silah gibi insanlara doğrulttuğu keskin yeşil gözleri odanın içinde dolaşıyor ve herkesi birer birer tartıyordu. Ekaterina onu sürüsünün başına yeni geçen ve sürüsünü anlamaya çalışan bir aslana benzetti. Tartıyordu. Kafasının içinde dönen çarkları buradan bakarken bile duyabiliyordu. Kimin sonsuza kadar ona diz çökeceğini, kimin çakallarla anlaşma yapabileceğini anlamaya çalışıyordu sanki. Gözleri herkese biraz değişiyor, en çok Nikolaï'de oyalanıyordu ama asla bakmadığı tek bir kişi vardı, o da Ekaterina'ydı. Gözleri bir saniye bile onun üstüne değmemişti.

Ekaterina'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir zamanlar Dostoyevski demişti ki: *"Gözleri sürekli gözlerindeyse sana olan merakındandır. Ama gözlerini kaçırıyorsa o gözlerde sana ait bir şey vardır."*

"Armen'i mi?" diye sordu Firuze, Ekaterina'nın oraya baktığını fark ettiğinde.

"Hayır," dedi Ekaterina doğrularak Firuze'ye baktığı sırada. Çünkü o artık sadece Armen değildi. "Leo Olov'u."

"Bilmiyorum," dedi Firuze. "Bence narsist birine göre kendini fazla suçluyorsun, Katya."

"Kendimi suçlamıyorum," dedi Ekaterina. "Bu ona yaptığım en büyük iyilikti. Tahtında otururken ona olan hediye unutmamasın."

"Sen hayatımda tanıdığım en garip insansın," dedi Firuze gülerek. "Az önce benim suçumdu diyordun."

Ekaterina omzunu silkti. "Şimdi Armen başa geçince ne olacak?" diye sordu Onay'a döndüğünde.

"Hiçbir şey," dedi Onay. "Düzen devam edecek. Aynı. Sadece güçlü olan, onun sevdiği kişiler olacak. Ama Pençelere dokunamaz."

"Peki, o tören?" diye sordu Ekaterina.

"Yemin töreni mi?" diye sordu Onay. Ekaterina kafasını *evet* dercesine salladı. "Sembolik bir şey, yüzyıllardır yapılıyor. Leo olan kişi, tüm üyelerin önünde bağlılığına dair bir yemin eder, tüm üyeler de ona yemin eder ve sonra diz çökerler."

Ekaterina kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Onun önünde diz mi çökeceğim?"

"Sen değil," dedi Onay gülerek. "Sadece erkekler."

"Hayret," dedi Ekaterina şaşkın bir sesle. "Bu boktan örgütün kadınları yerlerde süründürmediği tek an, desene."

"Kurallar cinsiyetçi olabilir, bundan rahatsız olanlar olması normal ama kurallar değiştirilemezler," dedi Onay.

"Hayır," dedi Ekaterina. "Değiştirilebilirler. Değiştirebilirsiniz. Sadece işinize gelmiyor. Çünkü güç kaybetmek istemiyorsunuz. Az sonra diz çökeceğin adam var ya? Bana eskiden gücü ne kadar istemediğini anlatırdı. Buradan kaçıp kurtulacağını... Ama o da bir kere tattı o gücü her insan gibi sonra bırakmadı. Hep böyle olmaz mı zaten? Hiç gücü elde etmeyen için konuşmak kolaydır ama bir kere eline gücü elde etme fırsatı geçti mi günün sonunda en çok olmak istemediğin şeye dönüşene kadar duramazsın. Bu yüzden kimse

değişimi istemiyor, tahtı sarsacak bir açık vermek istemiyorlar insanlara, sadece daha fazla güç istiyorlar.”

“Kocan da böyleydi,” dedi Onay.

“Onu da desteklemiyordum zaten,” dedi Ekaterina. “İzninizle. Ben lava-boya gidiyorum. Ben buradayken Armen yanınıza gelmez. Biricik Leo’nuz ile daha ilk günden çatışmak istemezsiniz.”

“İgor ve Ahsen ile ilgileniyor gibi,” dedi Onay. “Bence biz ilgisini çekmedik. Çünkü herkes gibi o da biliyor, onuru için yaşayan bir aileyi onursuz bir başkaldırı yaparak satın alamazsın.”

“Sen mi onurun için yaşıyorsun?” diye sordu Ekaterina istemsizce kahkaha attığında. “Merak ediyorum, bu yalanlara kendinden başkasını inandırabiliyor musun? Belki karını?” Bakışları Firuze’ye döndü. “Sanmıyorum. Bence o bile bu kadar aptal değil.”

Ekaterina kafasını kaldırarak Borisovların oturduğu masaya baktı. Igor Borisov’un üzerinde beyaz bir gömlek, altında ise siyah bir pantolon vardı. Ceketini Tanrı bilir neredeydi ve buradaki erkeklerin aksine o kravat takmıyordu. Çözdüğü siyah kravatı gömleğinin iki yakasından aşağı doğru sarkıyordu ve üzerindeki gömleğin birkaç düğmesini açmıştı, bu yüzden göğsünde yazan harfler görünüyordu. *LROS*. Dört çocuğunun baş harfi.

Armen gülerek ellerini Igor’un omzuna koyduğunda Igor da kahkaha atmaya başlamıştı. Mavi ve kahverengi gözlerinde insanı ürperten bir şey vardı. Bu yüzden Onay, o güldüğünde, en az Ekaterina güldüğünde olduğu kadar rahatsız oluyordu. Ama ikisi arasında bariz bir fark vardı. Igor, raporlu bir deliydi. Hakkında sayfalarca psikiyatri sicili olan, hastalık üstüne hastalık ekleyen, *antidepresan* içmekten nefes alamayan biriydi.

En azından Ekaterina bu hâlde değildi.

Henüz.

“Bir şey söyleyeceğim,” dedi arka masadan bir kadın. “Ahsen yine hamile mi yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Ben de aynısını düşündüm!” dedi yanındaki kadın heyecanla. “Göbeği çıkmış. Kesin hamile. Ben anlamıyorum, bu adam ilaçla besleniyor resmen.”

“Neyi anlamıyorsun?”

“Kızım kırmızı reçeteli *antidepresan* kullanıyor adam ya,” dedi kadın. “Nasıl neyi anlamıyorsun? Nasıl kalkıyor yani... Onu anlamıyorum... Kadın habire hamile!”

Onay kendine hâkim olamadan bir ses çıkararak güldü. Ekaterina da gül-müştü ama gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. İkisinin de buraya kat-lanabilmesinin nedeni kesinlikle dönen dedikodulardan çıkan eğlencelerdi.

“Doğru mu acaba?” diye sordu Firuze. “Ahsen yine mi hamile?”

Ekaterina kafasını kaldırıp Ahsen Borisova’ya baktı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı, siyah dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu ve yaptığı makyaj esmer tenine çok yakışmıştı. Karşısında oturan ve buradan çıkıp gitmek is-teyen kocasının aksine gerçekten buraya aitmiş gibi görünüyordu. Ela gözleri ayakta dikilen ve hâlâ İgor’un omuzlarını tutarak sarsan Leo’ya döndüğünde kafasını sallayarak gülmeye başladı. Hemen yanında en büyük oğulları olan Lev oturuyordu. Normalde bu davete çocuklar getirilmezdi ama o ilk vâristi. Ayrıca yaşı da diğerlerinden büyüktü, bu yüzden yavaş yavaş ortamda yer edinmeye başlamıştı. Sıkıldığı belli olan siyah saçlı çocuk, babasının gömle-ğini çekiştirip duruyordu. İgor ise ona bakmıyordu, dikkati kahkaha atarak bir şeyler anlatan Armen’deydi ama parmakları ile Lev’in saçlarını okşuyordu.

“Doğrudur,” dedi Ekaterina. “Durmuyorlar ki hiç...”

“Cidden nereye gidecek bu böyle?”

“Adamın en yakın arkadaşı başa geçti,” dedi Onay kafasını sallayarak. “İki tane erkek çocuğu var. Armen’in ise sıfır. İlk vâris de onun hanesinden. Siz burada onların dedikodusunu yaparken Borisovlar canımıza okuyacaklar. Sana diyorum, Katya. Asla gerçek oyunu göremiyorsun.”

“Borisovlardan yüz tane olsa ne olur?” diye sordu Ekaterina umursamaz bir şekilde. “Deli hepsi.”

“Korkutucu olan da bu zaten ya,” dedi Firuze.

“Sen çok normal bir kafa yapısına sahipsin ya çünkü,” dedi Onay da. Eka-terina ona cevap vermedi. “Siz Armen’i tanımıyorsunuz ama ben tanıyorum. İhaneti ölse unutmaz, yanında olanı ölse de ödüllendirir. Ve İgor onun yanın-daydı. Kimse yokken o oradaydı. Armen bunu öylece unutmaz.”

“Senin Armen’ine de...” diye söylendi Ekaterina. İsmi duymak istemi-yordu artık. Gözleri salonda dolaştığı sırada Nikolai’yi aradı ama hiçbir şey görememişti. *Artık hangi cehennem dibine girdiyse yine,* diye düşündü kendi kendine.

“Bizim oralarda iyi insan lafın üstüne derler,” dedi Onay gülerek. “Ya da iti an çomağı hazırla. Sen seçersin artık. Ama Armen buraya doğru geliyor. Kalkacak mısın?”

“Hayır,” dedi umursamıyormuş gibi. Ama umursuyordu. “Umurumda bile değil.”

Aslında sadece saçma bir şekilde inat ediyordu. Ondan kaçanın kendisi olmadığını ona da göstermek istiyordu. Ama Armen’in ne kadar umurundaydı ki sahiden?

Birkaç saniye sonra Armen gerçekten de masalarının önündeydi. Bu yeni liderin herkesi selamlama biçimi falan mıydı? Armen, Onay ile selamlaştığında Ekaterina gözleri ile Tatiana’yı süzüyordu ama o, bu masaya gelmemişti, hâlâ Ahsen ile konuşuyordu. *En sevmediğim iki insan*, diye düşündü.

“Onay,” dedi Armen ona doğru eğildiğinde. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Onay. “Siz?”

İşte, Ekaterina bu yüzden Elemlerden hazzetmiyordu. Arkadan atıp tutabilirlerdi ama yüz yüze geldiklerinde herkesten zekice davranıyorlardı. *Siz*. Onay, bundan önce bir kez bile Armen’e *siz* diye hitap etmemişti ama şimdi, çalışmış gibi onu gördüğü ilk andan söyleyebiliyordu bunu. Aralarındaki sınırı kabul ettiğinin sözsüz bir anlaşmasaydı bu basit hitap şekli. Artık Armen’in kendisinden daha üstün olduğunu böylece kabul etmiş oluyordu. Doğru ata oynuyordu. Sorun çıkarmıyordu.

Elemler gerçekten akıllıca oynuyorlardı ve Ekaterina buna sinir oluyordu.

“Ben de iyiyim,” dedi Armen gülümsediğinde. “Firuze, sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi nazik bir şekilde Firuze gülümsediğinde. “Çok şık olmuşsunuz.”

Olmuşsunuz mu? Elemler gerçekten sinsi bir yılan gibi, diye düşündü Ekaterina sinirle.

“Teşekkür ederim,” dedi Armen gülerek. Ekaterina artık gamzelerini göstererek gülmediğini fark etti. Sonra buna dikkat ettiği için kendine kızdı. “Sen de çok şık olmuşsun.”

Az önceye kadar Armen’in ona selam vereceğini düşünmüyordu ama eğer onun masasına geldiyse selam vermek zorunda olduğunu düşünmeye başlamıştı ki Armen onu şaşırtarak selam vermedi. Sadece yanından geçmeden önce, “Sen de güzel olmuşsun, Narbekova,” demişti.

Armen yanlarından geçip bahçeye çıktığı ilk an Onay Elem kahkaha attı.

“Neye gülüyorsun sen yine?” diye sordu Firuze meraklı bir şekilde ona baktığında.

“Katya’nın suratına gülüyorum,” dedi Onay. “Neye güleceğim başka?”

“Hayır, size isminizle seslendi,” dedi Ekaterina. “Bana Narbekova dedi. Niye?”

“Yani şair burada demek istiyor ki gözlerini benden çek git kocana bak...” Onay’ın kahkaha sesi yükseldi.

“Of Onay, o kadar komik değilsin ki!” dedi Ekaterina sinirle. “Ben tuvalete gidiyorum.”

“Git zaten, senin yüzünden Tatiana gelmiyor bir türlü buraya.”

Burada beni gerçekten isteyen tek bir kişi bile yok, diye düşündü Ekaterina. Sesli bir nefes aldığı anda tuvalete gidip geceyi orada bitirmeyi düşünmeye başladı. Bu fikir aklına yattığı için Onay’ın sigara paketini de çaktırmadan aldı ve tuvalete yürüdü. Eve gitmek istiyordu. Kendini burada çok açıkta kalmış gibi hissediyordu. Bu gece rol yapmakta o kadar iyi değildi. Ya da belki de yorulmuştu. Sadece oğluna sarılmak sonra da odaya geçip sabaha kadar ağlamak istiyordu.

Tuvalete girdiğinde Ahsen’in içeride olduğunu gördü. Oğluna ellerini yıkıyordu ve ikisi de gülüyorlardı. Ahsen onun yüzüne bile bakmadı, geldiğini görmüştü ama umurunda bile değildi. Çoğu kişi Ekaterina’ya şeytan görmüş gibi bakardı, Ahsen hiç bakmıyordu. Direkt yok sayıyordu.

“Şimdi kral Armen amca mı oldu?” diye sordu küçük çocuk, annesi üzerindeki gömleğin kollarını geriye sıvadiğı sırada. Ekaterina kulak misafiri olmak istemese de onları gördüğünden dolayı tuvaletten çıkmış gibi görünmemek için musluğu açtı.

“Evet,” dedi Ahsen çocuğunu kaldırdığında. “Öyle oldu.”

“Ama Nikolai amcanın kral olduğunu sanıyordum.”

Ekaterina, Ahsen’in gerildiğini fark edebiliyordu. Her zaman onun etrafında geriliyordu zaten. Belki de oğlunun onun yanında saçma bir şey söylemesini istemiyordu ama Ekaterina, bunun yersiz bir endişe olduğunu farkındaydı. Ahsen’in çocuklarını ne kadar terbiyeli yetiştirdiğinin farkındaydı. O böyle bir iş çıkaramamıştı. Ahsen’in çocuklarının ağızlarından tek kötü bir kelime bile çıkmıyordu, hepsi melek gibi sessizlerdi. Odkan hariç tabii...

Bazen yaratılıştan gelir böyle şeyler, diye düşündü Ekaterina.

“Bazen işler değişebilir,” dedi Ahsen güldüğünde ama gergin tavrını gizlemeyi hiçbir zaman başaramıyordu. Onun zayıflığı da aslanlarla dolu bu ormanda her zaman neresinin kanadığını göstermesiydi.

“Bundan sonra sıra bana mı gelecek?” diye sordu küçük çocuk. Ekaterina ellerini sabunlarken şaşkınlığını gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu söylediğine inanamıyordu ama belki de Onay Elem haklıydı.

Bir çocuğu kral olması gerektiğini bilerek büyütürsen, o çocuk büyüdüğünde o kral olmak için elinden gelen her şeyi yapar.

Onu bir hiç olduğuna inandırarak büyütürsen ise bir hiç olmaktan ileri gidemez.

“Daha var,” dedi Ahsen gülerek çocuğun ellerini yıkamaya devam ederken. “O nereden çıktı şimdi?”

“Ben de kral olmak istiyorum,” dedi çocuk. “Armen amca gibi olmak istiyorum.”

“Eğer bunu gerçekten istiyorsan,” dedi kadın. “Bunu sesli söylememen lazım.”

Çocuk, “O neden?” diye sorduğunda Ekaterina istemsizce onlara baktı ama Ahsen her zamanki gibi onu görmezden geliyordu. Çocuğun elini yıkadıktan sonra kenardan çektiği peçete ile ellerini kuruladı ve elinden tutarak tuvaletin kapısından çıktı, renkli gözleri bir kez bile değmemiştii Ekaterina’ya.

Geçen hafta olan olaydan sonra, yani Ekaterina, Armen’e silah çektikten sonra herkes Ekaterina’nın delirmeye başladığını konuşmaya başlamıştı. Yeni kralla itaatsizlik eden ilk kişi olması dolayısıyla dışlanmıştı. Nikolai zaten kendisinde bile değildi, tahtı kaybetmenin etkisi ile kendisini de kaybetmişti. Gün içinde kafası ayık gezdiği tek bir an bile olmuyordu. O farkında değildi ama Ekaterina bu yüzden bir hafta boyunca evden çıkamamıştı. Sabah, öğlen ve akşam oğluna yemek yapıyor, onunla yapboz yapıyor ya da oyun oynuyordu.

Ardından kendini odasına kapatıp ağlıyordu. Ya da eskiden sevdiği klasikleri okuyordu.

İnsanların söylediklerinin aksine... Daha delirmeye başlamamıştı.

Bunlar en normal zamanlarıydı.

Bir hafta sonra Armen çıkıp, böyle bir şey yaşanmadığını söylemişti herkese. Ama yalan söylüyordu. Yaşanmıştı. Ekaterina gerçekten de ona silah çekmişti ve gerçekten de onu vuracaktı. Ekaterina o an gerçekten onu öldürmeyi düşünmüştü. Bir zamanlar sevdiği çocuğu, şimdilerdeyse tanıyamadığı adamı...

Ama Armen, bu durumda bile Ekaterina’yı korumuştı.

Ekaterina içten içe bunu kötü bir amaçla, ödeşme isteği ile yaptığına inanmak istiyordu.

Ama kendini buna inandıramıyordu.

Çünkü onun tanıdığı Armen böyle bir şey yapmazdı ama tanıdığı adam onlarca kişiyi de öldürmezdi.

Bir zamanlar tanıdığı o adam yoktu artık karşısında.

Ellerini tam dört kere yıkadıktan sonra sırtını duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Ağlamaya başlayacağını hissettiği an kendini kabinlerden birine atacaktı ki duyduğu sesle beraber sıçradı.

“Ekaterina.”

Gözlerini açıp karşısındaki bedene baktı. Zaten sesinden tanımişti ama o kadar gerçek dışı bir ihtimaldi ki sesin hayal olduğunu düşünmüştü.

“Senin kadınlar tuvaletinde ne işin var, Armen?” diye sordu gülerek ona baktığında. *Demek ne kadar değişirse değişsin, öylece yanımdan geçip gidemiyor hâlâ,* diye düşündü ve bu onu gülümsetti.

“Kapıda duruyorum,” dedi Armen ciddi bir sesle. “İçeri girmedim.”

Ekaterina güldü. “İçeri gel.”

“Emirleri artık sen vermiyorsun,” dedi Armen gülerek. “Ben veriyorum.”

Ve içeri girmedi. Ekaterina şaşkınlıkla ona baktı. İlk kez ona söylediği bir şeyi yapmıyordu.

“Neden buradasın?” diye sordu gergin bir şekilde. Az önceki gülümsemesi anında yüzünden silinmişti.

“Tören başlayacak,” dedi Armen ciddi bir sesle. Yeşil gözleri bir ceset kadar soğuk bakıyordu. “Törenin ikinci yıldızı olacak kocan ise ortada yok. Her yere baktılar, ortadan kaybolmuş. Kaçabileceğini mi sanıyor?”

“Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Ekaterina şaşkın bir sesle. Gerçekten Armen’in buraya bunun için gelmesine inanamamıştı.

“Olsa iyi olur,” dedi. “Onu bulmak için yarım saatin var.”

“Ne alaka?” diye sordu Ekaterina gergin bir sesle. “Kaçan ben miyim? Git, kendin bul. Senin törenin, senin sorunun.”

Armen güldü. “Senin kocan, senin sorunun.”

Hiçbir şey demeden arkasını döneceği sırada Ekaterina eliyle kolunu tuttu. Armen kolunu ateş değmiş gibi çekse de duraksamıştı. “Sakın bana dokunma.”

“Amacım sana dokunmak değil zaten,” dedi Ekaterina sinirle. “Sadece bil diye söylüyorum, kazandığın bu saçma ünvan umurumda bile değil. Bana emredemezsin, beni tehdit de edemezsin. Bunu anla.”

Karşısında nasıl bir adam beklediğini bilmiyordu ama bu onun için bile fazla şaşırtıcıydı, kabul etmesi gerekiyordu. Çok uzun zamandır, belki de beş senedir, bu saçma ve sahte toplantılarda ettikleri bir iki kelime dışında konuşmuyorlardı bile. Bu yüzden onun bu kadar değiştiğini fark etmemişti.

“Aslında bunları istediğim gibi yapabilirim,” dedi Armen otomatik bir şekilde ona döndüğünde. “Ayrıcalığın olacak mı sanıyorsun? Ben liderim, sen ise herhangi bir üye. Hoşuma gitmeyen bir şey yap ve kendini kapının dışında bul.” Ekaterina sinirle ona baktığında bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. “Bir daha bana emret ve seni buradan atayım, meydan okuyorum sana.”

“Bunu yapmazsın,” dedi Ekaterina meydan okur gibi gözlerine bakarken ama yapabileceğini biliyordu aslında. Çünkü hiç tanımadığı bir adamla konuşuyordu.

“Neden yapamayayım?” diye sordu Armen sahte bir şekilde güldüğünde. “Saf üye bile değilsin. Kocan yüzünden elinde hiçbir şey kalmadı, şuradan yok olsan seni kimse fark etmez bile.” Kaşlarını kaldırarak ona baktı. “İhtiyacım olan soy ismi taşıyan tek bir kişi, sadece tek bir kişi. Oğlun yeterli olduğuna göre babasına bile ihtiyacım yok. Sana olur mu sanıyorsun?”

“Annesi ve babasını yok ettikten sonra onu askerin yapma konusunda sana başarılar,” dedi Ekaterina gülerek. “O benim sözümünden asla çıkmaz.”

“Öyle birini daha tanımıştım aslında,” dedi Armen gülerek. “Senin sözünden asla çıkmayan. Hikâyenin sonu pek de beklediğin gibi bitmedi. Dikkat et de yine öyle olmasın.”

Geçmiş, bir hayalet gibi dört duvarın içinde dolanıyor ve ikisine de musallat oluyordu sanki. Birisi çok uzun süre geçmişin avıydı ve şimdi özgür kılınmıştı kendini ama diğeri hiç pençesine düşmediği geçmişin tuzaklarına yeni yeni kapılmaya başlıyordu, bu yüzden daha zayıftı.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Amacın seni reddettiğim için benden intikam almak mı?” diye sordu Ekaterina.

“Ne?” diye sordu Armen kahkaha attığında. Gülüşü neredeyse samimiydi. Eğer Ekaterina onun gerçekten samimi olduğu zamanları bilmeseydi belki de inanırdı. “Şaka mı yapıyorsun? Gerçekten beni böyle biri mi sanıyorsun? Reddettiğin için intikam almak mı? Ben senin seçimlerine ne zaman saygı duymadım, Ekaterina?” Gülerek bir adım attı. “Bana hayatımın iyiliğini

yaptığın için seni cezalandıracak mıyım bir de? Sana teşekkür etmem lazım, biliyorsun.”

Ekaterina'nın herkese dediği şey buydu. *Onu ben bu hâle getirdim, sahip olduğu her şey için bana teşekkür etmeli.* Ayakta dimdik durduğunu göstermek için bir kalpsiz gibi konuşuyordu ama içten içe her gece kendini suçlamaktan uyuyamıyordu bile. Herkese uydurduğu yalanı onun ağzından duymak, üzerinde garip bir yıkıma sebep olmuştu. Herkesi bu yalana inandırabileceğini düşünürken bile Armen'in bu cümleleri duyduğunda güleceğini düşünüyordu ama karşısındaki adam gerçekten de sürprizlerle doluydu.

Artık hiçbir şey beklediği gibi olmuyordu.

“Et o zaman, Olov,” dedi Ekaterina yıkıldığını belli etmemek için. Kırmızı boyalı dudaklarında küstah bir gülümseme vardı.

“Teşekkür ederim, Narbekova,” dedi Armen de onun gibi gülümsediğinde. “Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım.”

Ona meydan okumasına rağmen teşekkür etmesini beklemiyordu. Ama yine de bozuntuya vermeden, “Rica ederim,” dedi Ekaterina. “Bir tavsiye daha vermemi ister misin sana?”

“Tabii ki,” dedi Armen omzunu kapıya yasladığında.

“Borisovlara o kadar da yakın davranma bence.” Armen gülerek ona baktı. “Sonuçta ilk vâris onların. Tahtın kendi soyundan devam etmesini istemez misin?”

Armen gülerek ona baktı. “Sen beni hiç tanımamışsın, Eka.”

“O ne demek?” diye sordu Ekaterina. Kaşları çatılmıştı.

“Benden sonra kimin geleceğinden bana ne?” diye sordu Armen gülerek. “Ben sadece bir şey kanıtlamak istedim kendime. Onu kanıtladığıma göre, zamanı geldiğinde gözlerimi huzurla yumacağım ve buradaki cehennemi kimin yönettiğini umursamayacağım bile. Hatta tam tersi... Birbirinizi yemeniz bana çok büyük bir zevk verebilir.”

“Ya Niko'ya olan olursa sana da?” diye sordu Ekaterina gülerek. “Ya sen tahtında oturmaya devam ederken biri hatta birileri ona göz koyarsa?”

“O zaman onları öldürürüm,” diye cevapladı Armen onu rahat bir tavırla.

“Niko seni öldüremedi ama,” dedi Ekaterina.

“Çünkü odadaki en zeki adam bendim,” dedi Armen. *Onay Elem'in söylediği söz.* “Seni temin ediyorum, ben bu odada olduğum sürece bu böyle kalacak. Ve seni yine temin ediyorum ki bu odadan da yalnızca ölüm çıkacak.”

“Fazla iddialısın,” dedi Ekaterina. “Ya da kibirli mi demeyelim?”

"İmediğini de." dedi Armen. "Ağzından çıkanlar uzun bir süredir umurumda bile değil."

Arkasını döndüğünde yürümeye başlayacakken Ekaterina, "Armen," dedi ve tekrar durdu. "Nasıl başardın?"

Arkasını dönerek kadının yüzüne baktı. "O ne demek?"

"Nasıl başardın?" diye sordu tekrardan. "Onca kişiyi nasıl arkana aldın, nasıl doğru zamanda bunu yaptın, nasıl çıkıp da yüzyıllardır yöneten tüm Narbekovları devirdin ama kimse engel olamadı sana?"

Nasıl kazanır insan, söyle bana, diye fısıldadı içinden. *Söyle ki zamanı geldiğinde seni nasıl yenmem gerektiğini öğreneyim.*

Armen gülümseyerek doğruldu ve kadının renkli gözlerine baktı. "Sadece hatırladım, Ekaterina. Hepsi bundan ibaret. Sadece hatırladım. Saçma amaçları bir kenara attım ve varoluşumu benimsedim. Eskiden arzuladığım mutluluk ve sevgi... Bunlar bir insana göre. Bunlar yalnızca bir insanın içindeki yangını söndürür. Ama sen ve ben, bu odadaki herkes... Biz insan değiliz ki. *Aslan*'ız."

"Neyi hatırladın?" diye sordu Ekaterina meraklı bir sesle.

"Nedenleri... Neden burada olduğumu, neden yaşadığımı, neden doğduğumu... Her şeyi." Bir adım daha attı. "İnsan sevmek ve sevilmek için doğuyor olabilir aşkım ama..." Kafasını eğerek gülümsedi ve Ekaterina'nın hayatı boyunca unutamayacağı bir söz söyledi: "Aslan sadece avlanmak için doğar."

İnsanlar, insanları yiyerek hayatta kalıyor burada. Bunu biliyorum. Ama sadece olduğum yerde bekliyorum. Kimseye saldırmıyorum. Hatta kendimi de korumuyorum. Yara almayı göze alıyorum. Çünkü ancak böyle güçlenebilirim. Bana baktıklarında diyorlar ki: "Ne kadar zayıf... Bu oyunda hiç yeri yok."

Umurumda değil, zayıf olduğumu düşünsünler. Oysa onlar birbirlerine saldırıp tüketirlerken tüm güçlerini, ben zamanı geldiğinde onları daha iyi çiğneyebilmek için dişlerimi sivrileştiriyorum. Çünkü ben ağzımı onlar gibi ısırarak açmam. Sadece koparmak için açarım. Bir kez daha kalkarsam eğer düştüğüm yerden, hep saldırırım.

2017, ARALIK

Neden bilmiyorum, bütün gece ağladım.

Moskova'ya bilet bulamadığımız için Petersburg'a uçmamızın ve dağ evine gelmemizin üzerinden bir gün geçmişti ve Perva ortalarda yoktu.

Leo ile görüşeceğini söyledikten sonra evden çıkalı on iki saatten fazla oluyordu. Koskoca on iki saat geçmişti ve hâlâ ondan tek bir haber bile yoktu. Normalde asla yapmayacağım bir şey yapıp onu aramıştım, beni meşgule atmıştı. *Meşgule*. Ölmediğini anlamam için yeterli bir cevaptı. Sonuçta elleri telefonu meşgule etmek için çalışabiliyordu. Bir süre haber vermemesinin üstüne bir de beni meşgule atmasına sinirlensem de sonrasında aklıma kötü şeyler gelmeye başlamıştı. Sonuçta telefonun onda olduğuna nasıl emin olabilirdim ki?

Bu yüzden ona mesaj attım. Ama cevap gelmedi.

Ben de birkaç tane daha attım.

Tam olarak, on sekiz tane.

Dediğim gibi birkaç tane işte.

Ama hiçbirine cevap vermedi. Hatta mesajlarım ona iletilmedi bile. Ben de bu yüzden Tolun'u aradım ve Perva'dan haberleri olup olmadığını sordum. Tolun on dakika önce telefonda konuştuklarını, birkaç saate geleceğini söyledi.

Hayatta olduğuna ve başına bir şey gelmemesine mutlu olmak ile görmezden gelinenin ben olduğumu anladığım için onun kafasını kırmak arasında büyük bir git gel yaşıyordum. Onunla aramızdaki işler tam da yoluna girmişken neden böyle sinir bozucu davrandığını merak ediyordum ama bir şey bile demeyecektim.

Konuşmayacaktım da.

Tamam, belki biraz konuşurdum.

Onun kadar sessiz olmayı istesem de başarabileceğimi sanmıyordum.

Ama *sen beni hayatta tut, ben de seni* dedikten sonra nasıl oluyordu da fabrika ayarlarına geri dönüyordu, anlamıyordum. Artık olan bitenden benim de haberim olacağını düşünmüştüm. Aslında düşünmemiştim, bana bunun sözünü o vermişti ama üzerinden birkaç gün bile geçmeden her şey eski hâline dönmüştü.

Orada işler çevirirken Tolun'a yaptığı iki saniyelik konuşmayı bana yapmıyordu çünkü, değil mi?

Neyse, umurumda da değildi zaten.

Ondan ve değışken hâllerinden daha büyük dertlerim vardı.

Mesela, annemi ve babamı özlüyordum.

Ama en çok da abimi.

Bu yüzden bütün gece ağlamıştım.

Ben çok da küçük değilken, abim Pençeler arasında iyice kabul görmeye başlamıştı. Ne olup bittiğini yeni yeni anlamaya başladığım bir yaşıyordım. Bu yüzden de onun hakkında endişeleniyordum. Bazı geceler sırf bu yüzden uyuyamazdım, pencerenin kenarında sabahlardım. Eve geldiğinde ilk benim odama uğrardı her zaman, sanki uyuyamadığımı o da biliyormuş gibiydi.

Her sabah tam yedide evden içeri girer ve yediği bir gece odama gelirdi.

Bir gün gelmedi.

Zaten o günden sonra da onu görmedim.

Ağlamaktan başım şişmişti ve bitik bir hâldeydim. Aslında neden ağladığımı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu hâlâ yapabildiğim için minnettardım. Ağlamak bazen iyi geliyordu. Abim gittiğinde bir süre ağlayamamıştım, geceleri gözümeye uyku girmiyordu ama gözlerimden tek damla yaş da akmıyordu. Sessizce duvarı izliyordum. O zamanlar, ağlamak için içten içe yalvarırdım.

O zamanlar, o geceler boyunca hayatımın en kötü döneminde olduğumu sanıyordum.

Ama komik bir oyunun içine sıkışmıştık. Her şeyin giderek daha da kötüleşebildiği, komik bir oyunun içine...

Telefonu elime alarak saate baktım. 06.54. Neredeyse sabahın yedisi olmuştu. Üzerimdeki yorganı kafama çektim.

Saat yedi olmak üzere abi, neredesin?

O zaman abimin gelişini bekliyordum, şimdi de Pervâ'nın.

Keşke ikisinin de nerede olduğunu bilseydim.

Dış kapının açılma sesini duyduğumda adeta yatakta sıçradım. *Şerefsiz evin yolunu hatırladı*, diye geçirdim içimden. Dışından da söyleyebilseydim keşke bunu. Ama bu sefer ona olan sinirimi birkaç küfrün geçirebileceğini düşünmüyordum.

Onu bıçaklamam falan gerekiyordu. Sinirim ancak öyle geçerdi.

Bunu zaten yaptın.

Evet ama o yanlışlıkla olmuştu.

Kapının kapandığını duydum. Altan hışırtılar geliyordu, çok sessiz hareket ettiğini biliyordum, en azından bunu fark edebilmişim onu izlerken ama tüm dikkatimi verdiğimden, her sesi duyabiliyordum.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmak istedim. Ama bir yanıma aşağı inip kavga çıkarmak istiyordu.

Hani artık sessizlik yemini ediyorduk?

Doğru, sessizlik yemini edecektim. O bana bir şey anlatmıyorsa ben de ona tek kelime etmeyecektim. Bunca zaman bu konuda şikâyetimi dile getirmiştim de ne olmuştu sanki? Söz verdikten sonra bile aynısını yapmaya devam etmişti. Bu durumda artık konuşmanın bir gereği yoktu.

Adam benim için eline kurşun yiyordu ama benim için tek bir kelime bile edemiyordu.

Oflayarak yorganı üzerimden attım. Konuşmadan nasıl halledebilirdik tüm bu meseleyi? Beni görmeseler bile varlığını biliyorlardı, bu da gerçekten işlerin değişeceği anlamına geliyordu. Odkan'ın gecenin köründe böyle bir şey yapmasının nedeni neydi mesela? Kafasının içinden neler geçtiği hakkında bir fikrim olmadığı için huzursuz hissediyordum.

Ayrıca o ne kadar umursamasa da ben Odkan'ı kızdırmanın akıllıca bir şey olmadığını farkındaydım. Odkan'ın yanındaki kıza değer verdiğine emindim ve yaptığı şeyin sadece zarar getireceğini düşünüyordum çünkü o deli, Perva'ya kafayı takacaktı.

Zaten yeterince takmamış gibi...

Yani, her zamankinden daha büyük tehlike altındaydık ama ben hâlâ her şeyden habersiz bir şekilde, Perva'nın buradaki onlarca evinin bir tanesinin odasında uyumaya çalışıyordum.

Birden sinirle ayağa kalktım ve odanın kapısını açarak yürümeye başladım. Onun ağzına sıçacaktım. *Sessizlik yeminine ne oldu, Bengi?*

Umurumda değil.

Alt kata indiğim sırada mutfağın ışığının yandığını fark ettim. Demek ki oradaydı. Salondaki koltuğun üzerine deri ceketini bırakmıştı ve her nerede sabahladıysa epey kafayı çekmiş olmalıydı. Çünkü ceketin yanına yaklaştığım anda gelen sigara ve ağır alkol kokusunu almıştım. *Kafayı çekmeye gittiği için mi endişelendim gerçekten bu kadar?* Sinirimin daha da arttığını hissettim. Salonun yanındaki mutfaktan içeri girdiğimde onu mutfak masasında otururken gördüm. Eliyle şakaklarını ovuşturuyordu, gözleri kapalıydı ve kafasını dik tutamıyor gibi görünüyordu. Yani sarhoştı. Mümkünmüşçesine

sinirim biraz daha karlandı. Önünde siyah bir kupa vardı, ona dokunmamıştı bile ama kupadan sıcak dumanlar yayılıyordu ve içerisi kahve kokuyordu.

Ayılmak için kendine kahve yapmıştı yani.

Birden, “Evin yolunu hatırladın sonunda,” dedim. Aslında planımda böyle bir şey söylemek yoktu. Söylediğim şey o kadar aptalcaydı ki kendime ona sinirlendiğimden daha çok sinirlenmiştim.

Kafasını kaldırıp bana baktığında, kısıp bakan ela gözlerinden gerçekten kafasının yerinde olmadığını anladım. Hiçbir zaman tam olarak kendinden geçmiş görünmezdi, en azından bunca zamandır yaptığım gözlem bu yöndeydi. Kapımın önüne geldiği gece bile inanılmaz sarhoş olmasına rağmen hiç sarhoş görünmemişti gözüme, mantıksız davranmamıştı, kelimeleri seçerek kullanmaya devam etmişti ve şu anki hâli, o zamanki hâlinin yanına bile yaklaşamazdı sarhoşluk konusunda.

Yine de fazla zıkkımlandığı belli oluyordu.

Beyefendinin keyif yapası gelmişti demek ki.

“Ne?” diye sordu kafasını az önce yasladığı duvardan kaldırmaya çalıştığında.

Bir kere çok fena sarhoş olmuşum. Yalnızca bir kereydi. Üniversitenin ilk senesi kendimi dışarı atar atmaz, mahsur kaldığım tüm senelerin acısını çıkaracağıma dair söz vermiştim kendime ve bulabildiğim ilk üniversite partisine gitmiştim. Anlaşılan, sarhoşluk filmlerde gördüğüm ya da kitaplarda okuduğum kadar güzel bir şey değildi. Çünkü ben sarhoş olduğumda eğlenmiyordum. Hem de hiç... Daha sonra aslında iki tipte sarhoş olduğunu fark edecektim. İlk tipteki insanlar inanılmaz eğlenebiliyor, her şeyi unutup keyfine varabiliyordu ama alkol diğer tiptekilere acılarını falan unutturmuyor, tam tersi her şeyi gün yüzüne çıkarıyordu.

Sarhoş olduğum o gece, sabah nasıl olmuştu hatırlamıyordum. Başkasının evinde daha önce hiç kalmamıştım ve babam benden haber almadığı için deliye dönmüştü. Başıma bir şey geldi sanmıştı. Bulunduğumu ve öldürüldüğümü düşünmüştü. Nasıl bir hayat yaşadığına bakılırsa bu ihtimallerin hiçbiri çok da imkânsız değildi. Sarhoş olup içim dışıma çıkana kadar ağladıktan sonra o kadar kusmuştum ki kendi kokumdan iğrendiğim için uykuya bile dalamamıştım ama alkolün kafası bir süre sonra ağırlık yapmış ve beni bayıltmıştı.

O günden sonra bir daha asla cin içemedim. Kokusunu aldığım da bile midem bulanmaya devam ediyordu.

Sabah kalktığımda eve gittim ve babamla çok büyük bir kavga ettik. Az kalsın üniversiteden kaydımı aldırıyordu, kapılar tekrardan üstüme kapanacak gibi hissetmeye başladığımda ağlamaya başlamış ve bir daha bunu tekrarlamayacağım dair söz vermiştim. O noktadan sonra kararından onu vazgeçirmek için her türlü acındırmayı kullanırdım zaten. Çünkü üniversite, benim gibi hayatını evin içinde geçiren bir kız için inanılmaz büyük bir hediyeydi ve bunu öylece kimseye geri veremezdim.

Neyse ki babamın kızgınlığı birkaç güne geçmişti. Çünkü o bana hiç kıyamazdı.

Sonra okula gitmeye devam etmiştim. Ama okuldaki en yakın arkadaşım olan Ayça bir daha yüzüme bile bakmamıştı.

Sarhoşken ona ne anlattıysam...

Çünkü o gece benimle ilgilendiğini biliyordum.

Ama bir daha yanıma bile yaklaşmamıştı. Beni gördüğü yerde hastalıklı birini görmüş gibi kaçmıştı.

Bunu umursamamaya çalışmışım. Ailem hakkında bir şey anlatacak kadar kendimi kaybetmediğimden emindim. Hem anlatsam bile ne anlayacaktı sanki? Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranmışım çünkü açıkça söylemek gerekirse, kötü şeyler düşünmek benim de işime gelmiyordu.

Zaten ikinci sınıfa geçtiğimizde Ayça okuldan ayrılmıştı.

Üçüncü seneyi de ben göremememiştim.

Ailem öldüğü için.

Kafamın içindeki düşüncelerden uzaklaşmak istediğim için tekrar ona baktım. Hâlâ aynı pozisyonda beni izliyordu, yasladığı duvardan kaldırdığı kafasını dik tutmak için elini yanağına yaslamıştı ama oturduğu sandalyede dik durmayı bile başaramıyordu.

“Ne, ne?” diye sordum ters bir sesle, onu karşımda böyle görmek zaten oldukça gergin olan sinirlerimi daha da germişti. “Dediklerimi anlamayacak kadar mı sarhoş oldun?”

“Sarhoş değilim,” dedi bir sarhoştan beklenmeyecek kadar düzgün bir sesle.

“Dik duramıyorsun bile,” dedim ona inanmadığımı belli edercesine baktığımda.

“Çünkü ağrım var, Elem,” dedi. “Beni sarhoş etmek için bundan çok daha fazlası gerekiyor. Sana anlatmıştım, lisede o kadar dibi gördüm ki alkole karşı tatsız bir tolerans geliştirdim.”

“Belli,” dedim ona inanmayarak. “Ağzını açtığın an odaya alkol kokusu dağılıyor. Ayrıca sen kafandan mı vuruldun? Elindeki yarayla kafanı düz tu-
tamamanın tam olarak nasıl bir alakası var acaba?”

“Ağrım var dedim,” dedi düz bir sesle. “Neyi uzatıyorsun daha?”

“Bir şeyi uzatmıyorum,” dedim sinirle. Bir de bu adamın ağzına sıçabilece-
ğimi düşünüyordum. Bunu nasıl yapacaktım ki sanki? Hiçbir şey umurunda
bile değildi. Ona neden sinirlendiğimin bile farkında değildi.

Ben burada bu hâldeyken dışarıya eğlenmeye çıkan birinden ne beklenirdi
ki zaten?

“Leo ile görüşmen iyi geçti sanırım,” dedim iğneleyici bir sesle. “Baksana,
sonrasında kendini eğlenceye vurmuşsun.”

Susmak istiyordum ama kendime engel olamıyordum. Ne yazık ki bu hu-
yumu annemden almıştım, eğer babama biraz olsun benzeseydim Narbekov
ile onu çileden çıkarabilecek bir sessizlik savaşına girmeyi bile başarırdım.

Ama işte, ağzımı kapatmak benim başarabildiğim bir şey değildi. Hiç de
olmamıştı.

“Eğlendiğimi sana düşündüren ne?” diye sordu her zamankinden daha
sakin bir sesle.

Yanağını tekrar eline yasladığında kafasını yana eğdi ve dikkatle bana baktı.
O kadar dikkatle süzmüştü ki beni baştan aşağı, bir an kendimi üzerimde ne
olduğunu düşünürken buldum. Onun büyük, lacivert bir *sweatshirt*ünü giy-
miştim. Sormadan almıştım, odasına girip dolabından çekmiş ve üzerime ge-
çirmiştim çünkü üst kat, alt kat kadar iyi ısınmıyordu ve ben de üşümüştüm.

Bunu da kafasına takmazdı herhâlde, değil mi?

“Bu kadar alkolü ne halta içtin?” diye sordum ben de düz tutmaya çalış-
tığım sesimle.

“Alkol eğlenmek için mi içiliyor sana göre?” diye sordu kafasını kaldırdı-
ğında. Önünde duran kahveden bir yudum aldıktan sonra, “İyiymiş,” diye
mırıldandı.

“Ne oluyor sana?” diye sordum sinirlenerek. Bir adım daha atarak mutfak
kapısından içeri iyice girmiştim.

“Bir şey olduğu yok,” dedi düz bir sesle. “Sadece birkaç kadeh içtim.
Neden sorguya çekildiğimi anlamıyorum.”

“Sorguya çekilmiyorsun, Vladislav.”

“Of,” dedi kafasını tekrar geriye attığında, bıkmış gibiydi. “Ne alaka
şimdi?”

Kaşlarım çatıldı. “Ne, ne alaka?”

“Vladislav ne alaka?” diye sordu kendi kendine.

“İsmin ya hani,” dedim bir adım daha attığımda. “Sorunun ne senin?”

“Benim bir sorunum yok,” dedi. “Bana neden ters yaptığını anlamaya çalışıyorum.”

Anlamaya çalışıp bir de anlayamıyor muydu? Bu adam bir de *en zeki benim* diye geçiniyordu, değil mi?

Normalde olsa lafı evirir çevirir ve asla istediğim yere getirmez, karşımdakinin anlamasını beklerdim. Bu sefer bunu yapmaktan vazgeçtim ve sorunun ne olduğunu ona söylemeye karar verdim ama hemen sonra duraksadım. Zaten söylemiştim. Hem de kaç kere. Üstelik bana söz bile vermişti, yani sorunu anladığı da aşikârdı. Ama yine aynı şeyi yapıyordu.

Senin olan her şey benimdir de bu saatten sonra, diyordu ama bir türlü benim savaşıma da kabullenemiyordu.

Bu yüzden hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve yalandan dolabı açtım. Aslında deli gibi açtım ama bir şeyler hazırlayacak hâlim de yoktu. Dolabı açtıktan sonra bakındım sonra tekrar kapattım. Böyle yaparak daha çok dikkatini çekmiş olmalıydım ama sinirden aklıma dolaptan su almak bile gelmemişti.

Yok neymiş, çok değer veriyorsan ortaya atmazsınmış da benim yaptığım gibi saklarmışsın da... Çok değer veriyorsan asıl konuşursun, merakta bırakmazsın, keyfinden burada beni komalara sokmazsın.

Geri zekâlı.

Oturduğu yerden kalktığında göz ucuyla ona baktım. Gayet normal yürüyordu, herhangi bir sorun yoktu. Demek ki gerçekten sarhoş değildi. O zaman neden iki büklüm duruyordu o sandalyede? O boyuna posuna rağmen gerçekten de tam olarak öyle duruyordu. Gerçekten de o kadar ağrısı var mıydı? Hâlâ mı?

Gerçi vurulalı daha ne kadar olmuştu ki?

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum birden, kafamı kaldırıp ona baktığımda. Dimdik bir şekilde yanımda durduğunda göz teması kurmak için kafamı adeta geriye yatırmam gerekiyordu çünkü o çok uzundu, şu zamana kadar gördüğüm en uzun erkekti. Ve çok iriydi. Kocamandı. Normalde olsa korkutucu bulacağım kadar hem de.

Ama en çok korkutucu bulmam gereken adamdan hiç korkmuyordum.

Meraklı bir sesle, “O ne demek?” diye sordu. O da bana doğru eğilmişti.

“Gencl,” dedim. “Tüm bu plan, bu hayat, herhangi bir şey. Ne yapıyorsun?” Bana gözlerini kısarak baktığında ela gözlerinde bir ifade yakalamaya çalıştım ama her zamanki gibi bomboş bakıyordu. “Nereye gidiyor bu? Onu anlamaya çalışıyorum.” Ağzını açtığında, nasıl saçmalıklar anlatarak konuyu dolandıracağı konusunda artık tecrübeli olduğum için ondan önce davranarak, “Of,” dedim. “Sakın aslan ceylan falan deme bana.” Gergin bir şekilde bir adım geriye gittim. “Derdin neyse düzgünce söyle.”

Beni umursamadan buzdolabının kapağını açtığında şaşkın bir şekilde bana baktı, yüzünde ise soğuk bir gülümseme vardı. Onunla ilgili her şey çok soğuktu. Bakışları, konuşması, gülümsemesi, tavırları...Hepsi çok soğuktu. *Moskova kadar soğuk bir Rus askeri...* Tabii ki onunla ilgili her şey çok soğuktu.

“Sadece aç mısın, diye soracaktım,” dedi.

Sinirim daha da arttı. Ona gerçek anlamda bir soru soruyordum ve bu sefer de bana aç mısın, diye mi soruyordu? Cidden anlamıyordum, derdi neydi? Oyun mu oynuyordu benimle? Sabrımı mı sınıyordu? Ağzıma bal çalmak amacıyla bir şeyler söylüyor ama hepsini sadece lafta bırakıyordu.

Bana güvendiğini söylemişti.

Sadece o da değil, benden başka kimseye güvenmediğini söylemişti.

Ama ben sorularımdan kaçan ve her zaman beni habersiz bırakan bir adamın bana güvendiğine inanmıyordum.

Bu yüzden ona daha da kızgındım işte. Ben ona güvenmek istiyordum. Büyük bir hata olduğunu bile bile gözlerimi kapatabilmek ve kendimi onun akışına bırakabilmek istiyordum, hiç düşünmeden. Yanında rahatça uyuyup uyanabilmek istiyordum ve bunları istediğim için bile kendime kızginken, bir de üzerine onun benimle alay eden bu değişken hareketleri eklendiğinde, iyice sinirleniyordum.

Amacını söyle artık bana, Narbekov. Dostum mu olacaksın, düşmanım mı? Söyle.

Yoksa seçimi ben yapmak zorunda kalacağım.

Ağzımı açıp da söylemek istediğim çok şey vardı ama artık ona sözlerin işlemediğini anladığımdan, sırf kendimi daha da sinirlendirmemek için arkamı dönüp yürümeye başladım. Bir şey söyleme gereği bile duymamıştım.

Aynı onun gibi.

Ama bu sefer konuşan o oldu ve “Nereye?” diye sordu bu tavrıma anlam verememiş gibi. *İyi, anlam vereme bana. Biraz ödeşelim. Çünkü ben sana hiçbir zaman anlam veremiyorum, Narbekov.*

“Değilim aç falan!” dedim gergin bir sesle, yürümeye devam ederken. “Yemeyeceğim bir şey.”

“Bengi, sorunlu musun sen?” diye sordu. Sesinden artık onun da sinirlendiği belli oluyordu ama bu umurumda değildi. “Sabah sabah neyin tavrı bu?”

Demek sabah olduğunun farkındaydı. Hayret etmiştim doğrusu.

“Ne tavrı yapacağım sana?” diye sordum ona döndüğümde.

“Ben de onu diyorum işte,” dedi yorgun bir sesle. “Ne tavrı yapıyorsun bana?”

“Ne bu yorgun yorgun nefes vermeler falan?” diye sordum kafamı sallayarak. “Baydı bu sus tavrın artık.”

O kadar sinirliyim ki nefes alması bile bana batıyordu.

“Sus tavrı mı?” diye sordu siniri bozulmuş gibi güldüğünde. “Bengi burada tavrı yapan bir kişi var, evet ama o ben değilim.”

“Aynen, kesin öyledir.”

“Bengi, gerçek sorunun neyse onu söyle,” dedi gergin bir sesle. “Bana burada çocuk gibi hareketler yapma. Bir sorunun varsa ağzını aç ve bunu bana söyle. Sadece ima yapmak için kullanma şu kelimelerini.”

“Sen sadece aslan ceylan edebiyatı yapmak için kullanırken iyiydi kelimelerini,” dedim sinirle. “İlk kez karşında düzgünce iletişim kurmayan bir ben görünce sinirlendin mi? İyi, sinirlenmeye devam et o zaman. Belki benim burada aylardır ne hissettiğimi anlarsın.”

“Bengi-”

“İşine gelince Bengi,” dedim lafını keserek. “İşine gelince Elem. Ben sıkıldım senin tavırlarından.”

“Anlamıyorum,” dedi bana baktığında. “Şu an bu tavrının nedenini anlamıyorum. İşine gelince böyle, işine gelince şöyle diyorsun ama başlarda sana güvenmiyordum ve şimdi güveniyorum, sana bunu söyledim. Neden başlarda yaşadığımız mevzuları bir daha önümüze getiriyorsun?”

“Başlarda yaşadığımız mevzular mı?” diye sordum sinirim bozulmuş bir şekilde güldüğümde. “Perva...” Sonra laflarımı yuttum. “Boş ver gerçekten ya,” dedim arkamı döndüğümde. “Ne yaptığının bile farkında değilsin sen. Önce bir kendine gel de sonra konuşuruz.”

Ama artık konuşmaktan da sıkılmışım. Bir yere vardıgı yoktu.

söyleyeceği bir kelime değildi. Yüzüne şaşkın şaşkın bakmaya devam ettiğimde onun gayet ciddi bir ifadeyle bana baktığını gördüm, söylediği şeyi umursamıyormuş gibiydi. Belki de ben fazla abartıyordum.

Ama ne alakaydı gerçekten?

“Yani,” dedim kendimi toparladığımda. *Asıl konuya odaklan.* Asıl konu bu değildi. “Benim yüzümden vuruldun sonuçta. Şimdi karşımda böyle görünce seni... Kötü hissediyorum yani. Benim yüzümden olduğu için.” İyice saçmalıyordum. “Her neyse... Uzatmasak? Boş ver cidden. Sabah konuşalım.”

Duvarla onun arasından sıyrılıp, gidecekken tekrar kolumu tuttu. Eli çok soğuktu. Ona ait olan her şey gibi... Ama benim tenim yanıyordu.

“Yok,” dedi net bir sesle. “Şimdi konuşacağız. Şuraya otur.”

“İstemiyorum.”

“Konuşacağız,” dedi ısrar ederek. “Sandalyeye otur.”

Oflasam da söylediğini yaptım ve oturdum. Kenarda duran sandalyeyi tam yanıma çekti ve masanın üzerinde duran sigara paketini alarak dudakları arasına bir dal koydu. Normalde onun içtiği sigarayı sevmiyordum ama şu an dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı, bu yüzden dudakları arasında duran sigarayı alıp kendi dudaklarım arasına koydum. Bana neredeyse gülerek baktı ama aslında gülümsemesinde sıcak hissettiren bir şey yoktu. Hiçbir şey söylemeden paketin içinden yeni bir dal çekerek tekrar dudakları arasına koyduğunda o hep kullandığı, babasına ait olan çakmağı çıkardı ve önce benim sigaramı sonra da kendi sigarasını yaktı.

Sigaradan bir nefes çektiğinde, “Derdini anlatsana sen bir bana,” dedi bana dönerek.

“Derdim yok dedim ya,” dedim ben de derin bir nefes çektiğimde. İstem-sizce suratım buruşmuştu. Rus sigarası içmek istemiyordum artık. “Kahveni ben içebilir miyim?”

Hiçbir şey söylemeden kenarda duran kupayı benim önüme çektikten sonra, “Sormana gerek yok,” dedi.

“Var aslında,” dedim. “Dudağımı değdirirsem sen içmezsin.”

“Neden buna bu kadar takıntılısın?” diye sordu rahatsız olmuş gibi.

“Takıntılı mıyım?” diye sordum şaşkınlıkla. Bir an şaşırsam da sonrasında neden bahsettiğini anlayarak kendimi mahcup hissettim. O evde de aynı-sını yapmışım. Sürekli ona bunu hatırlatmamadan hoşlanmıyordu. Haksız değildi. Rahatsız oluyorsa durmam gerekirdi ama ben de kötü niyetimden söylemiyordum ki sonuçta. “Yanlışı anlıyorsun. Amacım sürekli sana bunu

söyleyip de seni rahatsız etmek değil ki. Senin için hassas bir şey olduğu için önemsiyorum, bu yüzden yani... Sen rahatsız olma diye soruyorum.” Çünkü takıntısının ne boyutta olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Senin bunu sorup durman beni daha çok rahatsız ediyor,” dedi. “Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama bana dikkatle yaklaşmanı istemediğimi sana söylemiştim zaten.”

“Bu kötü bir şey değil ki.”

“Kötü bir şey demedim ki,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu benim sorunum, bırak ben çözeyim. Sen düşünme, ben düşüneyim.”

“İnsanları düşünmek kötü bir şey değil, Perva,” dedim. “Senin bir konudan rahatsız olduğunu biliyorsam o konuda kendime dikkat ederim. Neden her şeyi tek başına yüklenmek zorunda gibi hissettiğini anlamıyorum. Yani bak, bu takıntıda bile kimse dikkatli olmasın, sen tek başına hallet istiyorsun ve bu gerçekten sağlıklı bir bakış açısı değil. Takıntılı olduğun için kendini suçlamayı bırak artık bence, en başta bunu yapmalısın.”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedi yalanlayarak.

“Yapıyorsun,” dedim. “Her şey için kendini suçluyorsun.” Hiçbir alakası olmayan bir ölüm yüzünden bile kendini suçluyordu. İkiz kardeşi öldüğünde daha beş yaşında olmasına rağmen bunda bile kendini suçluyordu. Sanki o zamanlar çocuk olmaktan başka bir çaresi varmış gibi. “Önce bunu kabullen.”

“Bengi-”

“Ne?” diye sordum sözünü keserek. “Sana bunu kim öğretti bilmiyorum ama hayat böyle bir şey değil. Mesela, diyelim ki muz sevmiyorsun. O zaman sana doğum gününde muzlu pasta alınmaz, anlıyor musun? Ama gelen insanlar muz seviyor olabilir, o yüzden benim muzu sevmeyi öğrenmem lazım, demezsin. O senin doğum günü pastan.”

Bana gülerek baktı. “Bu ne alaka şimdi cidden?”

“Çok alaka!” dedim. “Anladığını biliyorum, salağa yatma.”

“Anlamadım cidden,” dedi pislik yaparak. “Muz da severim aslında yani.”

“Tamam o zaman, doğum günü pastanın muzlu olması lazım. Gerçi seninki bıçaklı oldu bu sene ama...”

Birden kahkaha attı. Bunu arabada bir kez duymuş olmama rağmen tekrardan ilk kez duyuyormuşum gibi tepki vermemin önüne geçemedim. Sanırım bunun nedeni, o an adrenalin etkisinde olduğumdan gülüşüne çok odaklanamamış olmamdı ama şimdi tam anlamıyla nefesimi tutmuştum. Kafasını geri attığında karşındaki manzaranın az sonra yok olacağını bile

bile tadını çıkardım. Gülerken ağzı ile dudaklarını kapatmasına rağmen hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Bu sesi tekrar duymak istediğime karar verdim sonra tekrar ve sonra tekrar...

Hep korktuğum o sonsuzluğun içine böyle bir döngü için sıkışabilirdim bile.

Gerçekten kendimden korkmaya başlamıştım.

“Sorunlusun gerçekten,” dedi kendini toparladığında. Kıstığı gözleri bana tekrardan odaklandı. Artık beni, onu nasıl bir hâlde izlerken yakaladıysa her zaman kendinden emin ve şeytan gibi bakan gözlerinde bir bocalama gördüm. Yine de o her zamanki gibi benden hızlı toparlandı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

Beş yaşındaki bir çocuk gibi, “Sensin sorunlu,” dedim ne diyeceğimi bilemediğim için.

“Zaten,” dedi gülerek. “Onu konuşuyorduk biz de ya.”

“Evet,” dedim kafamı salladığımda. “Dediğim gibi. Sana ne öğretildiğini unut artık. İstedığın gibi maskeler takabilirsin ama bu evin içinde, sadece ikimiz varız ve bu yolda beraberiz, sana diyorum. Ben seni zaaflarından vurmam. O yüzden benim yanımda *en güçlü benim* triplerine girmene gerek yok. Rahatsız olduğun bir şey olması seni zayıf yapmaz. Rahatsız olduğun bir şey olması benim onu yaparken dikkat etmem gerektiği anlamına gelir sadece. Başka bir anlama değil.”

Az önce kendi kendime büyüttüğüm sinirim sanki bir anda geçmişti. Tamam, geçmiş sayılamazdı ama ona böyle bakarken sinirli kalmam zor oluyordu. Çünkü kendini anlatmakta iyi olmasa da ben asıl sorununu görebiliyordum. Aslında o kendini beğenmişliğin altında, her şey için sadece kendini suçluyordu. Hep daha güçlü, hep daha sert, hep daha acımasız durması gerektiğini düşünüyordu ama bu işte beraber olduğu bir kişiyle de bu oyunu oynamaya devam ederse, güven sadece sözcüklerde kalırdı. Bunu anlaması lazımdı artık.

Her şeyi çıplak bir hâlde görmesini istemiyordum tabii ki. Herkesin kendi sınırları olmalıydı elbette. Sadece benim yanımda bu role devam etmesini istemiyordum çünkü bu kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yüzündeki şaşkınlığı okuyabiliyordum. Bana gerçekten garip bir manzara seyreliyormuş gibi bakıyordu. Ne demek istediğimi anladığını biliyordum ama her zamanki gibi bu konuda salağa yatıp da asla taviz vermeyecek mi yoksa kabullenecek mi, ilk kez bu kadar merak ediyordum.

Konuştığında, “Bana bir şey öğretilmedi,” dedi soğuk bir sesle.

Tabii ki kabullenmemişti.

Yine.

“Sen mi öğrendin kendine böyle acımasız olman gerektiğini?” diye sordum asla açık kapı bırakmadığı için sinirlenerek.

“Sempatiyle ormanın kralı olamazsın,” dedi sadece. “*Korku* lazım. Korkutman lazım onları. Yaralarını göstererek kimseyi korkutamazsın. Herkes senin gibi iyi değil burada.”

Sinirim bozulduğu için istemsizce güldüm. “Perva, sen aslan değilsin, insansın,” dedim. “Şunu bir anla bence önce.”

Yüzünde neredeyse bir gülümseme belirdi ve yeni bir sigara yaktı. “Biz insan değiliz ki. Aslan’ız,” diye mırıldandı belli belirsiz, sanki hiç bilmediğim bir anının hayaleti odanın içinde dolanmaya başlamıştı. “İnsan sevmek ve sevilme için doğuyor olabilir ama... Aslan sadece avlanmak için doğar.”

“Bu ne demek şimdi?” diye sordum gergin bir şekilde ona baktığımda ama o bana bakmıyordu.

“Annem hep öyle derdi,” dedi sigaradan bir nefes daha aldığında. “O geldi aklıma.”

“Hiç çıkıyor mu ki aklından?” diye sordum pat diye.

Dudaklarını *bilmem* dercesine büzdü. “Çıkıyor galiba.”

“Perva,” dediğimde bana baktı. “Bir şeyi anlamak gerek. Ölü birini memnun edemezsin.”

Sadece güldü ama az önceki gibi değildi, her zaman sunduğu o samimi-yetsiz ve soğuk gülüşüydü bu. “Ölü mü?”

“Nasıl yani?”

“Her saniye konuşuyor benimle,” dedi gülerek. “Böyle ölü olur mu hiç?”

Şaşkınlıkla ona baktım. “O ne demek?”

“Senin baban hiç konuşmuyor mu seninle?” diye sordu sanki bunu garip-semiş gibi. Kafamı *hayır* dercesine iki yana salladım. “Annen?” Kafamı tekrar hayır anlamında salladım. “Siktir et.”

“Konuşmadan kastın ne?” diye sordum merakla. İlk kez bana kendini bu kadar açıyordu. Evet, kardeşini de anlatmıştı ama annesinin onun için bambaşka bir çizgi olduğu belliydi. “Kafanın içinde anıları mı oynuyor?”

“Bilmiyorum...”

“Ne söylüyor mesela?” diye sordum kahveden bir yudum aldığımda ama yutkunamamıştım.

“Kafamın içinde hep aynı söz dönüyor,” dedi. “*Aslan avlanmak için doğar.*”

“Bu her açıdan o kadar yanlış bir söz ki,” dedim. “Aslan, yaşamaya devam etmek için avlanır. Hayatının döngüsündeki basit bir hamledir bu. Varoluş amacı değildir. Gerekirse yapar, gerekmezse yapmaz. Eğer biri ona yemeğini tabakta hazır ederse bunun zahmetine hiç girer miydi sence? Hayır. Onun için önemli olan avın kendisi ya da avlanma eylemi değildir, onun için önemli olan yaşamaktır. Aslan, yaşamak için doğar. Tüm canlılar gibi. Bu kadar. Sen yaşamak için doğdun, ben de. Hepimiz. Tamam mı?”

Derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum, Bengi.”

“Bilmeyecek bir şey yok,” dedim. “Kimse sana hazırda bir şey vermediği için varoluş amacın *çabalamak* ya da *saldırmak* sanıyorsun ama değil, sen yaşamak için *çabalıyor* ve *saldırıyor*sun. Sadece yaşamak için yaptıklarımıza, yaşamın kendisine yüklediğinden fazla anlam yükleme. Kendine çok büyük haksızlık ediyorsun.”

Neden onu ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum, sadece daha iyi hissetmesini istiyordum. İçimde onun hep iyi olmasına dair kör edici bir istek vardı. Kendimi anlamıyordum.

Ama boşa konuştuğumun farkındaydım. Çünkü kafasının içine işleyen hiçbir şey benim kelimelerimle imha olmayacaktı.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, “Güneş doğdu,” dedi. Bu sırada sigarasını söndürmüş ve yeni bir tane daha yakmıştı, gözleri camdaydı.

“Evet,” dedim. “Uyuyacak mısın?”

“Hayır, uyumayacağım.” Sigaradan bir nefes daha çekti. “Sen uyu.”

“Ben zaten uyudum,” dedim. “Konuşacağımızı sanıyordum. Beni o yüzden buraya oturtmadın mı?”

“Ne konuşuyorduk?” diye sordu kafasını kaldırdığında.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Benim takıntımı,” dedi güldüğünde. Sanki aniden parlamama gülmüştü. “Doğru. Sen şu pasta saçmalığına girmeden önce.” Ona gözlerimi kısarak baktım, sadece birkaç saniyede beni tekrar sinir etmeyi başarmıştı. “Hâlâ aynı düşüncedeyim,” dedi. “Sürekli diken üstündeymiş gibi davranıyorsun ve seni gerdiğim için sana yaklaşmaktan çekiniyorum. O yüzden bunu yapmayı kes.”

Kaşlarım çatıldı. Bana yaklaşmaktan çekiniyor muydu? Böyle bir şey olmasını istemiyordum. Bana yakın olmasını istiyordum. Hatta bunu o kadar istiyordum ki bu beni korkutuyordu. “Diken üstünde gibi davranmıyorum,” dedim. “Sadece dikkat ediyorum.”

“Etme işte.”

“O kadar yorucu birisin ki,” dedim derin bir nefes aldığımda. Kahveden bir yudum daha aldım, hiç benim sevdiğim gibi değildi. “Of,” dedim kupayı ona doğru ittirdiğimde. “İğrenç. Zehir gibi.”

“Sütlü yapayım sana?” diye sordu bana baktığında.

“Yok,” dedim kupayı tekrar önüme çektiğimde. “Ziyan olmasın şimdi.”

“Olmaz,” dedi. “Ben içerim onu.”

“Sen?” dedim şaşkın bir sesle. “Benim ağzımı değdirdiğim kupadan içeceksin?”

“Ağzın o kadar da büyük değil,” dedi gülerek. “Tüm kupayı yalamadın ya.” Kupayı eline alarak benim içtiğim yerin tam tersine yasladı dudaklarını ve büyük bir yudum aldı. “Bak, içebiliyorum.”

“Vay...”

“Ya...”

“Sırada konuşmayı öğrenmek var o zaman?”

“Git işine,” dedi kafasını duvara yasladığında. “Bir kere de abartmasan olmaz zaten.”

“Abartmıyorum,” dedim. “Dışarıdan nasıl görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok bence. Bak, konuşalım diye buraya beni oturtan sensin ama yine ben konuşuyorum.” Kahve kupasını kendime doğru çektim. “Ne diye konuşuyorsam? Ben de konuşmuyorum artık.”

“Hmm...”

Ben ters bir sesle, “Ne hmm?” diye sorduğumda güldü.

“Sen de asla susmuyorsun ama sorulara cevap vermemeyi çok iyi beceriyorsun,” dedi. “Seninki sadece laf kalabalığı.”

“Ne laf kalabalığı ya?” diye sordum. “Ne sordun da cevap vermedim?”

“Neden ağladın diye sordum,” dedi bana doğru baktığında. “Cevap vermedin.”

“Nedeni yoktu,” dedim. “Rahatlamak için.”

“Böyle bir şeyin nasıl nedeni olmaz?” diye sordu inanmıyormuş gibi.

“Tüm gece odadaydım, beni ağlatacak ne yaşanmış olabilir?” diye sordum onu tersleyerek. Sabrediyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum,” dedim daha fazla uyuzluk yapmak istemediğim için. “Babamı özledim sanırım.”

“Biliyorum,” dedi sigaranın külünü tablaya dökerken. “Ben de.”

“Sen de mi babanı özledin?” diye sordum şaşkın bir sesle.

Tam olarak nesine şaşıırıyorsun? Sen insansın da o değil mi? Üstelik onun acısı çok daha taze. Ve elinde sadece babası vardı.

Senin hâlâ abin var.

Buralarda bir yerlerde değil, evet ama var.

“Evet,” dedi sigarayı tekrar dudaklarına götürdüğünde. “Neden şaşıırıyorsun? Aramız seninle babanın arası kadar iyi olmayabilir ama o benim babamdı sonuçta. Umurumda olmasa onun intikamını almak için elimdeki tüm gücü ve statüyü bırakıp böyle bir yola çıkar mıydım sence? Evet, aramız bok gibiydi ve baba olma konusunda pek iyi bir iş beceremedi ama yine de... Bu dünyada gerçekten beni sevdiğini hissettiğim tek kişiydi.”

Annesinden herhangi bir sevgi hissetmemesine şaşıırmamıştım. Ondan bahsedişinden bile anlayabiliyordum aralarındaki karmaşık ilişkiyi. Hiçbir zaman sevgi göremediği için her zaman takdir görmek için çabalayan küçük bir çocuk gibiydi annesine karşı. Takdirin sevgiyi kazandırabileceğini düşünüyordu çünkü her şeyi tek başına sırtlanmaya bayılıyordu ama er ya da geç kabullenmesi gereken iki şey vardı: Birincisi, sevgi herhangi bir şeyle takas edilemezdi. Alıp da yerine bir aferin sözcüğü koyamazdınız. İkincisi ise... Ne yaparsanız yapın, ölü birinin takdirini kazanamazdınız.

Kendimi, “Babanın öldüğünü duyduğumda inanmamıştım,” diye mırıldanırken buldum. “Asla gerçekleşmeyecek bir şey gibi geliyordu.”

“Neden?” diye sordu soğuk bir şekilde güldüğünde. “Kendini hep çok büyük gördüğü için mi? Asıl o adamların sonu böyle biter işte. Onursuz biri gibi kenarda geberip gidersin.”

Onursuz biri gibi kenarda geberip gidersin. Kurduğu cümlenin acımasızlığı karşısında kısa bir an duraksadım ama artık şaşıırmamam gerektiğinin farkındaydım. O her zaman kendine karşı acımasızdı zaten.

Ne diyeceğimi bilemediğimden dolayı, “Sen de kendini büyük görüyorsun,” dedim.

“Aynı şey değil,” dedi net bir sesle. “Ben kendime güveniyorum. O kendini Tanrı sanıyordu ki Leo’ya sürekli kaybetmiş birisi olduğunu göz önünde bulunduracak olursak bu epey komikti.”

“Sen hatırlıyor musun babanın Leo olduğu zamanları?” diye sordum.

Nikolai Narbekov, tahtını Leo Narbekov’a kaptırdığında ben daha doğmamıştım, tam olarak ne zaman olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl olduğunu

da... Aslında zamanında bunu babama sorsam bana anlatacağından emindim ama nedense o zamanlar bunu ona hiç sormamıştım.

“Biraz,” dedi. “O zamanlar neler döndüğünü fark edecek yaşta değildim. Parla’nın ölümünden biraz sonraydı, zaten evde hep kavga gürültü oluyordu, bu yüzden hep bahçede oturdum. Babamın tamamen boku yediğini anladıkları gece annemin bağırışlarını hatırlıyorum, ona bir boku bile başaramayan, işe yaramazın teki olduğunu söylüyor ve evde ne bulduysa ona fırlatıyordu, daha çok küçük olmama rağmen bir felaket olduğunu anlamıştım.”

Tüm hayatımı evde geçirmek zorunda olduğumdan dolayı bu düzene öfkeliydim ama aslında, benim feda ettiğimden çok daha fazlasını feda edenlerle doluydu bu dünya. Mesele o... Eve hapsolabilirdim ama ev benim cehennemim değildi, en azından sıcacık hissettiren bir aileye sahiptim ve hafızamda hep güzel anılar vardı. O benim hayal bile edemeyeceğim bir özgürlüğe sahipti ama bir cehennemin içinde yaşıyordu.

Küçük bir çocukken bile.

“Nasıl oldu ki?” diye sordum. “Yani, biri nasıl yönetimi ele geçirebilir?” Duraksadım. “Aslında sen de bunu yapmak istemiyor musun?”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Bence kimse bilmiyor. Leo’ya sorduğumda da verdiği cevap her zaman, *bazen olur öyle şeyler*, oluyor.”

“Destekçi muhabbeti sayesinde, değil mi?”

“Orası tabii ki öyle,” dedi. “Teknik kısmının herkes farkında yani. Babam çok burnu havada davranıp hiç adil olmadığı için Aslanların hepsi ona öfkeliydi. Bu sürede Leo kapalı kapılar ardında işler çevirip anlaşmalar yaptı, kendine daha fazla destekçi topladı. Sonrasını gördük. Asıl olay o değil. Şu an başkaldıran biri olduğunu farz edelim, şaşırır mısın? Ben şaşırmam. Çünkü döngü bir kere kırıldı, başta oturan adam bunu ilk kez başaran adamken, ayısının başına gelmesi şaşırtıcı bir şey olmaz. Ama o zamana bakacak olursan, yüzyıllar boyunca tek bir aile liderlik yapmışken ve diğerleri sadece onun yanında barmabilmeyi başarmışken, daha önce isyan eden tek bir kişi bile olmamışken... Bunu yapmak imkânsız. Bunu kimse beklemez. Kimsenin buna cesaret edebileceğini düşünemezler. Onun bunu nasıl yaptığını merak etmiyorum, nasıl *cesaret* ettiğini merak ediyorum.”

“Tüm Narbekovları öldürdü, değil mi?”

“Sadece işe yarayanlarını,” dedi. “Aslında bunu yapmasına gerek yoktu. Sadece babamı öldürse yeterdi.”

“Ama sadece onu öldürmedi.”

“Kıyamamıştır,” dedi güldüğünde.

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. “Babana mı? Gerçi eskiden yakın arkadaş olduklarını duymuştum babamdan ama...”

“Hayır, tabii ki,” dedi güldüğünde. “Ekaterina’dan bahsediyorum.”

“Ne?” Şaşkınlığım daha da büyümüştü. “Ne alaka?”

“Bilmiyor musun?” diye sordu o da şaşırarak. “Babanın en sevdiği mevzudur aslında. Dalga geçmeye bayılırdı. Hiç anlatmadı mı?”

“Hayır,” dedim. Neden bahsediyordu? “Ne mevzusu bu?”

“Gel,” dedi sigarasını söndürerek kalktığında.

Salona doğru yürümeye başladığında oturduğum yerden kalkarak onu takip ettim. Salonda kitapların ve babasıyla olan fotoğrafının durduğu kitaplığın altındaki çekmeceyi açtı ve siyah, büyük bir kutu çıkararak tam salonun ortasında duran ahşap sehpanın üzerine koydu. Koltuğa oturduğunda ben de onu taklit ederek hemen yanına oturdum, kutuyu açtıktan sonra kapağını kenara koydu. Göz ucuyla kutunun içine baktım, içinde bir sürü kâğıt, fotoğraflar, defterler ve kitaplar vardı. Üstte duran ilk fotoğrafı çekerek bana doğru uzattı.

Fotoğrafta kumral bir kadın vardı, bembeyaz tenine, uzun boyuna ve üzerindeki kahverengi kürke baktım. Yüzü çok tanıdık geliyordu ama bir şeyler farklı gibiydi. Hemen yanında ise kızıl saçlı bir adam duruyordu ve kolunu kadının omzuna atmıştı, arkalarında bir araba vardı ve fotoğrafın sağ alt köşesinde 1987 yazıyordu.

“Bu annen mi?” diye sordum. Saçları kızıl olmadığından farklı gelmişti. Kafasını *evet* dercesine salladı. “Yanındaki de Leo mu?” Tekrar kafasını salladı. “Şaka mı yapıyorsun? Arkadaşlar mıydı?” Arkada duran bir diğer fotoğrafta da aynı çift öpüşüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım. “Sevgililer miydi? Annen ve Leo? Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi alaycı bir sesle, nedense şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibiydi.

“Çok saçma,” dedim. Sesim hâlâ şaşkıncı. Bir diğer fotoğrafta annesi yoktu ama babası vardı, yanında ise Leo duruyordu ve ikisi de gülüyorlardı. Diğer fotoğrafta bu sefer üçü birden vardı, arkada bir yılbaşı ağacı duruyordu ve kadın tam ortalarında duruyordu, bu fotoğrafta kimse gülmüyordu. “Baban arkadaşının sevgilisini mi çalmış?”

“Öyle yapmış sanırım,” dedi güldüğünde.

“Bu çok adice.”

“Babamın yaptığı her şey öyle değerlendirilebilir zaten,” dedi alayla. “Baksana, daha neler var. Senin babanın da fotoğrafları var.”

Gerçekten elime gelen diğer fotoğraftan babam çıktı. Üzerinde bir takım elbise vardı ve yanında Perva'nın annesi oturuyordu. Kadının saçları bu fotoğrafta kızıla boyanmıştı, üzerinde sık bir elbise vardı. Babam gülerek kameraya bakıyordu ama kadın bakmıyordu.

“Bu ikisi ne alaka?” diye sordum şaşkın bir sesle çünkü diğer fotoğrafta da Ekaterina ve babam vardı. Ve bu fotoğraf diğerinden çok daha garip görünüyordu. Çünkü kadın kolunu babama dolamıştı ve bir arkadaş gibi samimi poz vermişlerdi. Hemen arkasından bu poza annemin de eklendiği bir fotoğraf geldi, babamın sol tarafına geçmiş ve kameraya gülümsemişti. Arkadaki ağaçların üzerindeki kardan ve annemin üzerindeki şişme monttan kış olduğu anlaşılıyordu ama kadınla babam kısa kollu ile duruyordu.

Annemle o kadının arkadaş olduğunu biliyordum ama babamın aynı fotoğraf karesinde olmasına şaşırmıştım. Yani, aynı çevrede bulunmaları çok garip değildi çünkü sonuçta dört tane Pençe ailesi vardı ama sadece ikisinin olduğu bir fotoğraf göreceğime hayatta inanmazdım. Bizim evde bir sürü eski fotoğraf olmasına rağmen o fotoğraflarda hiçbiri yoktu, sadece annem, babam ve amcam vardı.

“Arkadaşlarmış işte.”

Sıradaki fotoğrafta Perva'nın annesi ve babası vardı, sarılıyordu. Onların ikisinin olduğu bir sürü fotoğrafı geçtim, arada Leo ve Nikolai'nin beraber olduğu fotoğraflar da vardı. Kutunun içindeki fotoğrafları çıkarmaya devam ederken gözüme babam olduğu için bir fotoğraf takıldı. Bu fotoğrafta sadece erkekler vardı. Nikolai ve Leo yan yana duruyorlardı, Leo kafasını Nikolai'nin omzuna yaslamıştı. Karşılarında ise babam ve başka bir adam oturuyordu ama onlar, Nikolai ve Leo gibi samimi durmuyorlardı. Fotoğraflarda ilk kez gördüğüm adamı daha dikkatli incelemek için fotoğrafı kaldırıp gözlerimi kısıtım ve şaşkınlıkla güldüm.

“Odkan'ın babası bu, değil mi?” dedim, bir soru bile değildi. Çünkü başka bir seçenek yoktu, bir insan bir insana bu kadar benzeyemezdi. Yüzü resmen babasının yüzünün kopyasıydı. “Şaka mı bu? Yuh... Aynısı!”

“Evet,” dedi. “Çok benziyorlar.”

“Sen de annene çok benziyorsun,” dedim. “Yüzün onun yüzünün aynısı.”

“İnan tek benzeyen şey yüzüm değil,” dedi alayla güldüğünde.

Ne diyeceğimi bilemediğim için kafamı eğdim ve fotoğraflara bakmaya devam ettim. Son fotoğraf bir davette çekilmiş gibiydi çünkü herkes son

derece şıktı. En solda takım elbise giymiş olan babam duruyordu, bir adım önünde kırmızı bir elbise içinde annem vardı ve babam eliyle belini tutuyordu. Hemen yanında Leo vardı, şimdilerde oldupu gibi kızıl saçlarını üç numaraya vurmuştu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve bir adım önünde siyahlar içinde, beyaz tenli, sarışın bir kadın duruyordu ve Leo'nun beline sardığı elini tutuyordu. Hayatımda gördüğüm en asil çiftti. Yanlarında Odkan'ın babası vardı, fotoğrafta takım elbise giymeyen tek erkek oydu. Üzerinde ceket yoktu ve kravatını çözerek gömleğinin üzerine salıvermişti, gömleğinin üç düğmesi açıktı ve davetle en alakasız kişi gibi görünüyordu. Fotoğraf, Pençelerin eşleri ile verdiği bir fotoğraf karesi olmalıydı, bu yüzden önünde duran kadının Odkan'ın annesi olduğundan emindim. Siyah saçları vardı, mavi bir elbise giymişti, Odkan'ın babası bir ölü kadar beyazken o fotoğraftaki en esmer kişiydi ve Rus olmadığı çok belliydi. Çok güzeldi. Yanlarında Nikolai Narbekov vardı, beyaz bir gömlek ve siyah ceket giymişti ama kravat takmamıştı, babam gibi o da eliyle karısının belini sarmıştı. Önünde duran Ekaterina'nın kızıl saçları beline kadar uzanıyordu ve uzun, yeşil bir elbise giyiyordu.

“Bu fotoğrafta, diğer fotoğraftaki samimiyet yok,” dedim gülerek fotoğrafı kenara koyduğumda. “Herkes orada olmaktan nefret ediyor gibi duruyor.”

“Artık büyüdükleri zaman çünkü,” dedi alaycı bir sesle. “Bu fotoğraf muhtemelen Leo'nun artık Leo olarak anılmaya başladığı geceden kalmadır. Bir daha da bir araya gelmemişlerdir zaten.”

“Bu kadın Nadia'nın annesi mi?” diye sordum sarı saçlı kadını işaret ettiğimde.

Kafasını evet anlamında salladı. “Evet, Tatiana.”

“Aynı hava var,” dedim. “Çok asil duruyor. O neden ölmüştü?”

“Hastaydı,” dedi. “Kanser.”

“Çok garip, değil mi?” diye sordum fotoğrafı tekrardan elime aldığım da. “Fotoğrafta artık hayatta olan tek bir kişi var.” Gözlerim Leo'ya takıldı. Fotoğrafı tekrardan yerine bıraktım. “Bu fotoğrafı görse bok gibi hissederdi.”

“Bence tam tersi,” dedi. “Yenilmez hissederdi.”

“Neden yenilmez hissetsin?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Herkes ölmüş, baksana. Bunun çok saçma bir oyun olduğunu anlamıştır şimdiye kadar.”

“Sanmıyorum, Bengi,” dedi. “O fotoğrafta olup da hâlâ nefes alan tek kişi olmasının bir sebebi var. O da içindeki hırs. Yani o yüzden... Bu fotoğrafı gördüğünde onun gibi bir adamın hissedeceği tek şey hazdır.”

“Her şey çok basitmiş gibi konuşuyorsun,” dedim itiraz ederek. “Sen de bir oyun oynuyorsun. Nadia, Odkan ve senin olduğun fotoğrafları görmüştüm. Diyelim ki bu oyunun sonunda sen kazandın. Nadia ve Odkan öldü. O fotoğrafa bakarken hissedeceğin şey haz mı olurdu sence?”

Bir süre sessiz kaldı. Sonrasında, “Bilmem,” dedi.

“Ciddi misin?” diye sordum şaşkınlıkla.

Belki de acımasızlığını hafife alıyordum. Belki de onu tanıdığımı sanıyordum ama içinde yatan adamdan hiç haberim yoktu.

“Savaşa göre değişir,” dedi. “Eğer savaş çok uzun ve pis sürmüştü ve beraber paylaştığımız tüm o güzel anıları unutmuşsam artık evet, belki de hissedeceğim şey haz olurdu.”

“Çok acımasız düşünüyorsun,” dedim.

“Bu kötü bir şey mi sanıyorsun?” diye sordu alaycı bir sesle. “O fotoğrafta hayatta kalan tek kişinin aralarındaki en acımasız kişi olduğunun farkında mısın?”

“Hayatta kalmanın yolu acımasızlıktan geçseydi eğer baban da hayatta olurdu.”

Birkaç saniye bana sadece baktı. Sonrasında, “Babam aptaldı,” dedi.

Bir türlü kabullenemiyordu.

Ve ben de ona bir şeyleri kabullendirebilecek biri değildim.

Kafamızın içindeki tüm şeytanları oraya getiren bir olay vardır. Bir düşünce. Bir his. Bir ses. Hiç dikkat etmediğimiz... Ama bir şekilde içimizde yer edinen. Çoğunluğunun mirası çocukluklarına dayanır, bazıları ise daha yenidir. Ortak özellikleri şudur ki; onları oraya getiren şey her ne ise gönderebilecek tek şey de odur.

Bu şeytanları kovabilmek için önce kendinde bir sorun olduğunu kabullenmen gerekir.

Perva Narbekov bunu kabullenmiyordu.

Kusursuz bir adam yaratmaya çalışmıştı kendisine ve bu işte başarısız olduğunu söylemek büyük bir haksızlık olurdu. Kusursuz derecede başarılı olmaya çok yakındı. Ama *kusursuz* değildi. Ve onu asıl yoran şey belli ki kendisine bir adam yaratmak zorunda olmaktan çok, o adamı tamamen kusursuz yapamıyor oluşuydu.

İnsanların onun hakkında anlattıklarını dinlemiş biri olarak, uzaktan bakıldığında daha başarılı görüldüğünü söyleyebilirdim.

Nemea aslanı, kendi derisine sadece kendi pençesi ile bir delik açabilir. Öylesine güçlü ve öylesine efsanevi bir yaratık.

Bir Pençe üyesi olmanın getirdiği ilk kural, asla korktuğunu belli etmemektir. Leo her kim ise ona karşı bir korku hissedebiliyordunuz ama bunu belli etmek bir seçenek bile olmamalıydı çünkü siz onu denetleyebilecek güce sahip olan üç soy isimden birine sahiptiniz. Bu yüzden küçükken öğrendiğim ilk şey buydu babamdan, ne olursa olsun asla korktuğunu belli etmemek.

Ama korktuğunu gizleme yeteneği beraberinde insanların korkularını anlama yeteneği de getirir size. Bu durumda masada oturan ve korkusuz görünen her adamın aslında kanlarının ne kadar fokurdadığını anlayabilirsiniz.

İnsanlar Leo'dan korkmuyor değillerdi. Sadece bunu gizlemeyi iyi biliyorlardı.

Aynı şeyi O'nun ismi cümlede geçtiğinde de hissediyordum. Onun ismini duyan herkes son derece sakin davranabiliyordu ama kanlarında akan korkuyu hissedebiliyordum.

Onun yaşının iki katı sayıda can alan insanlar bile ondan korkuyordu.

Perva Narbekov'dan.

Babasının biricik vârisi, annesinin biricik askeri, Aslanların gözdesi, Narbekov mirasını sürdürebilecek tek kişi.

Ama aslında... Gerçekte bundan daha fazlası vardı.

Nasıl büyürsen öyle yaşarsın, demişti babam bana bir keresinde. Ne görürsen öyle savaşırsın.

Çünkü kader bir kere yazılır.

Ve onu bozmaya kimsenin gücü yetmez.

“Leo sandığın kadar acımasız olsaydı, babanı öldürürdü,” dedim bacaklarımı karnıma doğru çektiğinde. “Ama bunu yapamamış. Yani... En güçlünün bile zaafı olur.”

“Doğru,” dedi. “Herkesin zaafı olur ama bunu gizlemeyi diğerlerinden daha iyi başarana en güçlü deriz. Babamı öldüremedi ama onun yerine yapmasına gerek olmayan bir şey yaptı ve tüm Narbekovları öldürdü. Aslında milletin gözünde daha fazlasını yapabileceğini gösterdi, anlıyor musun? Benden babamdan ve annemden başka hiç kimse bunu zaafı yüzünden yaptığını anlamadı bile. Baktılar ve dediler ki: “*Düşündüğümüzden daha acımasız çıktı. Çünkü herkesi öldürdü ve Niko'yu bunu izlemeye mecbur bıraktı. Ona acı çekertmek için onu öldürmedi.*” Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Sanırım,” dedim sadece.

“Eğer bir zaafın varsa onu gizlemek için daha acımasız olmalısın,” dedi. “Eğer zayıflık olarak adlandırabilecekleri bir şey yapıyorsan bunu öyle bir süslemelisin ki insanların ruhu bile duymamalı. Leo kazandı çünkü babamla aynı acımasızlığa sahip olsa da babamdan çok ama çok daha kurnazdı.”

“Sen de kurnazsın,” dedim. “Ama senin zaten böyle şeyler için endişelenmene gerek yok çünkü senin gözle görülür bir zaafın da yok.”

Alayla güldü. “Duyduğuma sevindim.”

“O ne demek?” diye sordum merakla.

“Göremediğine sevindim demek yani,” dedi. “Az önce sana söyledim. Herkesin zaafı vardır. Ama eğer görünmüyorsa ne mutlu bana çünkü gizlemekte iyi bir iş çıkarmışım.”

“Senin zaafın ne?” diye sordum meraklı bir sesle. Ama bunu bana söylemeyeceğini çok iyi biliyordum.

“Bunu sana söylemem için bana güzel bir neden ver.”

“Söylersen sana güvenirim.”

“Zaten güveniyorsun,” dedi gülerek. “İlgimi çekmedin, Elem.”

“Güveniyor muyum?” diye sordum kafamı kaldırıp, ona baktığımda. Ela gözleri loş ışığa rağmen parıltıyordu.

“Güvenmiyor musun?” diye sordu gözlerimin içine bakarken. Onunla göz teması kurmak beni çok geriyordu. Çünkü çok yoğun hissettiriyordu. Çılgılık atmak ve arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum.

“Bilmem.”

“Bilmem?” diye sordu. “Senin için elime kurşun yedim. Neyi bilmiyorsun?”

“Evet ama...” Duraksadım.

Yüzüme doğru eğildi. Çok yakındı. Olması gerekenden çok daha fazla yakındı. “Ama?”

“Ne yaptığın belli olmuyor,” dedim konuşabildiğimde. Gözlerinden kaçırıyordum ama o kadar yoğun bakıyorlardı ki görmezden gelmek imkânsızdı.

“O ne demek şimdi?” diye sordu, sesinden gerçekten merak ettiği anlaşıyordu.

“Bana her şeyi anlatacağını söyledin ama sonra yine eskiye döndün,” dedim pat diye.

Aslında kendime bu konuları bir daha açmayacağıma dair söz vermiştim ama madem beraber sonuna kadar bu trendeydik, o benim istediğim gibi konuşmayı öğrenene kadar her gece bu gerilimi yaşamaktansa yaptıklarını

yüzüne yüzüne vuracaktım. Belki bir işe yaramayacaktı ama bu adam sessizlikten zevk alan birisi olduğundan, susmak onda hiç işe yaramazdı.

“Nasıl eskiye döndüm?” diye sordu. “Azar azar söylemesen? Sorunu açıkça söyle.”

“Özüne döndün işte,” dedim. “Tek kelime etmediğin zamana. Ankara’ya adım attığımızdan beri ortada değilsin. Leo’nun yanına gidiyorum dedin, gidiş o gidiş. Saatler oldu. Tık yok. Seni aradım, açmadın. O kadar mesaj attım, hiçbirini cevaplamadın. Ama Tolun’u aradın. Beni bilerek merakta bırakmayı seçtin.” Kaşları çatıldı, sanki gerçekten aklından bunlara takılacağıym geçmemişti bile. “Ve sonra sabaha karşı geldin, leş gibi içmişsin, hiçbir şey umurunda değil gibi gözüküyor. Sanki keyif yapmışsın gibi. Ben tüm gece seni merak ettim. Yani, sorunu anlatabildim mi şimdi? Hayır, eğer böyle olmaya devam edeceksen söyle bana, bileyim de ben de ona göre hareket edeyim. Ama sen bana artık her şeyi anlatacağım dedikten sonra beni yine başta yaptığın gibi görmezden gelemezsin.”

O kadar nefessiz konuşmuştum ki sonunda soluklanmam gerekti. Ben soluklandığım sırada, “Bu muydu?” diye sordu düz bir sesle.

“Ne bu muydu?” diye sordum sinirle. “Derdini söyle diyorsun sonra da küçümsüyorsun. Şaka mı yapıyorsun şu an?”

“Hayır,” dedi. “Küçümsemiyorum ki. Gerçekten, eve adım attığımdan beri trip atmanın nedeni bu muydu? Neden söylemiyorsun sorunun neyse?”

“Söylediğimde anlıyor musun sanki, Perva?”

“Ne zaman söyledin de anlamadım?” diye sordu ciddi bir sesle. “Buna takıldığını düşünmedim, Bengi. Aklıma bile gelmedi. Çünkü keyif yaptığım falan yoktu, anlayacağın üzere.”

“O zaman Tolun ile konuşabiliyorken benim aramalarım neden cevap vermediğinin de bir açıklaması vardır sanıyorum ki,” dedim sinirle. “Neymiş o açıklama, merakla bekliyorum.”

“Yanımda kızlar vardı,” dedi birden. Ona artık nasıl baktıysam bir anda duraksadı. “Öyle değil, yani...”

Yanımda kızlar vardı ne demekti? Kızlar kimdi? Benim bundan ne çıkarmam gerekiyordu? Sinirimin daha da arttığını hissettim. Yanında kızlar mı vardı? Bir an kendimi, “*Kim o kızlar be?*” diye bağırırken bulacağım diye korktum. Neyse ki dudaklarım aralandığında sadece, “Nasıl öyle değil?” diye sormuştum. “Ne yani?”

“Öyle kızlar değil yani,” dedi kıvranıyormuş gibi dururken.

Nasıl kızlar bunlar ya? Öyle kızlar değil ne demek? Kim bu kızlar? Yumruğumu masaya vurup, “Kim oğlum bu kızlar? Nereden çıktılar?” demek istiyordum. İçimde beni inanılmaz rahatsız eden bir his baş göstermişti ve bu hissin ortaya çıkması huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Kıskanıyor muydum onu? Kıskançlık tam olarak nasıl bir şeydi ki? Hayatımda daha önce kimseyi kıskanmamıştım, doğal olarak. Çünkü hayatıma kimse girmemişti de.

“Nasıl kızlar değil?” diye sordum düz tutmaya çalıştığım sesimle.

“Öyle değil, yani...” dedi tekrardan zar zor. “Çocuklar da vardı.”

“Ne anlatıyorsun ya sen?” diye sordum gergin bir sesle. “Türkçe’yi unuttuysan Rusça’ya geçelim? Kto eti devushki? Anlayabiliyor musun?”

“Yok, ben seni anlıyorum da kendimi anlatamıyorum.”

Ağzımı açıp bağıracağım sırada masanın üzerine koyduğu telefonunun ekranı gelen bildirim sesiyle beraber aydınlandı. Ekranda Elena yazıyordu.

“Sikeyim...” diye mırıldandığını duydum benim bildirimi gördüğümü fark ettiğinde.

“Çok teşekkür ediyorum kıza senin ağzını açıp da veremediğin cevabı bana kendisi verdiği için,” dedim sinirle oturduğum yerden kalktığımda. “Artık bir sonraki eğlencenizde ona söyle de o haber versin bana, merakta kalmayayım boşuna.”

Oturduğum yerden kalkarken ellerim sinirden resmen titriyordu. Artık bana haber vermemesine değil de o kızla beraber olmasına sinirlendiğimi fark ettiğimde kendime de sinirlenmeye başladım. Demek kıskançlık böyle bir şeydi. Ama iğrenç hissettiriyordu. Hem de hissetmemem gereken birine karşı hissettiğimde... Bana neydi ki sonuçta? Onunla aramızda ne vardı? İki kelime bile konuşamadığımız ama aynı yolda yürümek zorunda olduğumuz çarpık bir ilişkiden başka bir şey yoktu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu yüzsüz gibi.

“Uyumaya!” dedim, sesim istemsizce yükselmişti.

“Yok,” dediğini duydum. Birkaç saniye sonra ise iri cüssesi tam karşımaydı. Nasıl o kadar hızlı hareket edip tam önüme çıkmıştı? Koşmuş muydu? Normalde olsa bu gülmeme sebep olurdu. Çünkü resmen *koşmuştu*. İstemsizce bedenine tosladığımda onu ittirmeye çalıştım ama kımıldamadı bile. Tam tersi, göğsünde olan ellerimi tek eliyle tutarak aşağı indirdi ve diğer elinde olan telefonu bana doğru uzattı.

“Ne bu?” diye sordum ters bir şekilde. “Bırak, saat sabahın kaçı oldu, uyuyacağım.”

“Aç ve mesaja bak,” dedi sadece. “Sonra uyursun.”

“Bana ne mesajdan?” diye sordum sinirle. Asıl sinirim umursamamam gerekirken umursamamdan kaynaklanıyordu. “Ne yazdıysa yazdı.”

“Umursamadığın için mi böyle delirdin?” diye sordu alayla.

“Senin anlama sorunun var bence,” dedim sinirle kafamı kaldırdığımda. “Benim sorunun neyle, bebeğe açıklar gibi açıklayayım bak sana. Bana tek kelime etmeden kızlarla alem yapmaya gitmen ile benim sorunun. Yoksa kızlarla ne yaparsan yap, bana ne? Ama bir mesaj atabilirdin, böylece ben de endişelenmezdim.”

“Kızlarla alem mi?” diye sordu gülerek. “Sen iyi misin, Bengi? Karşında kim var, farkında mısın acaba?”

“Of,” dedim sinirle. “Çekilecek misin?”

“Hayır,” dedi. “Telefonu aç ve mesaja bak.”

“İyi,” dedim ters bir şekilde, telefonun şifresini girerken.

Konuşma bu akşama doğru başlamıştı ve mesajı atan Perva'ydı, onun üstündeki konuşma ise aylar öncesine aitti.

H: Yardımın lazım.

Elena: Buyur.

H: Ivan Drugov'u bul bana.

Elena: Şu dövmele seksi çocuk mu? Hacker falan olan? Bulurum. Adres mi telefon numarası mı?

H: Her şey.

Elena: Ne yapacaksın bu çocuğu?

H: Sorgulama.

Elena: Peki. Başka?

H: Odkan ve Nadia'dan haber gelirse bana söyle. Odkan ne yapıyor bilmem lazım.

Elena: Tamamdır.

Saatler sonra, akşam saatlerinde Elena bir telefon numarası ve adres atmıştı. Muhtemelen Ivan Drugov dedikleri kişiye aitti. En son yazdığı mesaja baktım.

Elena: Yazacak fırsatım olmadı, etraf çok kalabalıktı. Gece 1-2 gibi Odkan ve Nadia yan yana geldiler mekâna. Araları süper. Herkes onları konuşuyor. Dikkat...

“Yani Elena ile değildin,” dedim telefonu eline verdiğimde. “Tamam, ne yapayım yani?” Bu konuda konuşmak istemediğim için, “Cevap yaz,” dedim. “Odkan yanında o kızla karşımıza çıkmışken şimdi eski sevgilisiyle mi barışmış? Ne yapıyor bunlar?”

“Barışmamışlardır,” dedi. “Odkan öyle değildir.”

“Nasıl değildir? En başta barışacaklarını söylüyordun.”

“Evet ama sonra fikrim değişti,” dedi. “Silmemek için çok direnir ama bir kere sildi mi tam siler. O yüzden hayır, barışmadılar. Eminim buna.”

“Her şey hakkında çok emin konuşuyorsun,” dedim.

“Göt kadar bir odada onunla büyüdüm,” dedi. “Bırak da onun hakkında emin olayım. Barışmadılar. İnsanlar böyle düşünsün istiyorlar çünkü bir şey çeviriyorlar, bana karşı.”

“Sanmıyorum,” dedim gülerek. “Bence sen her şeyi çok kişisel algılıyorsun, Narbekov. Eski sevgili dramasını bile kendine yormayı nasıl başardın?”

“Öyle mi?” diye sordu alaycı bir sesle. “Dur.”

Kafasını eğdi ve telefona mesaj yazmaya başladı. Ne yazdığını göremiyordum, bu yüzden anında bildirim sesi geldiğinde telefonu elinden alıp onun mesajını da Elena’nın mesajını da okumak için parlaklığı arttırdım. Ona bakmasam da güldüğünü hissedebiliyordum.

H: Yanlarında platin sarısı saçları olan bir kız var mıydı?

Elena: Evet. Kim o kız? Çok güzel.

“Sanırım sen eski sevgilinle barışmaya yeni sevgilinle gidersen,” dedi alayla gülerek. “Yani sonuçta, yan yana durmalarının nedeni bir şey karıştırmak değil de basit bir barışmaymış ya...”

“Şaka mı bu?” diye sordum ters bir şekilde, telefonu ona geri verdiğimde.

“Acaba ne zaman Nadia ve Odkan’ı gerçekten tanıdığımı anlayacaksın?” diye sordu alayla. “Ne olursa olsun, onlar en yakın arkadaşlar, Elem. Ayrılmaz ikililer. Yirmi altı senelik bir bağdan söz ediyorum sana, gözlerini açtıklarından beri yan yanalar. Kırabileceğin bir bağ değildir bu. İnan bana. Ayrıldılar diye hiçbir şey bitmedi, savaşta aynı taraftalar. Sokuyorlar gözümüze, görmüyor musun?”

“Yakın durmalarının ne getirisi olabilir ki?”

“Nadia bir aday olmadığı için,” dedi. “Olov destekçileri, Nadia kimi isterse onu destekler. O da böylece tarafını belli etmiş oluyor.”

“Babası hâlâ hayattayken neden sizin taht savaşınızda taraf seçsin?” diye sordum. “Kralın kızının gerçekten sizin oyunlarınıza ihtiyacı mı var?”

“Babası hâlâ hayatta ama burada roller dağıtılmaya başlandı ve herkes bunun farkında,” dedi. “Babasına saygı duysa bile o da yerini sağlama almak zorunda. O yüzden seçimini erkenden yapıyor.”

“Ama sen başa her şeyi bitirmek için geçmek istiyorsun,” dediğimde sessiz kaldı. “Öyle değil mi?”

“Evet,” dedi kafasını sallayarak. “Öyle.”

“Tamam,” dedim. “Sen babanın intikamını istiyorsun. Bu yüzden başa geçmek istiyorsun. Yok etmek için. Odkan neden bunu böylesine istiyor? Belki o da her şeye son vermek istiyordur? Belki her şekilde her şey bitecektir?”

“Çık hayal dünyandan,” dedi gülerek. “Odkan yönetmek istiyor.”

“Neden bunu istesin?” diye sordum. “Onun da ailesi öldürüldü.”

“Bunun için Aslanları suçladığını mı sanıyorsun? Ailesi öldürelî kaç sene oldu. En başından beri buradaydı. İsyan etmek şöyle dursun, her zaman Aslanları destekledi. Dört ailenin neden var olduğunu biliyor musun sen? Narbekovlar, yönetir. Olovlar, denetler. Elemler, dengeler. Borisovlar ise destekler.”

“Neyi?”

“Aslanları,” dedi. “Hiçbir zaman Borisovların ihanet ettiğini göremezsin. Onlar devam ettirir. Düzenin destekçisidirler. Her zaman öne örgütü koyarlar. Olovlar babama isyan edeceği zaman onu destekleyen tek bir kişi vardı, o da İgor Borisov’dur. Odkan’ın babası. Çünkü babamın boku yediğini anladı ve yeni düzende kendine koparabileceği en iyi yeri kopardı. Eğer İgor Borisov, Olovlara destek göstermeseydi ve Narbekovlar ile Elemlerin yanında dursaydı Olovlar buna cesaret edemezlerdi. Ama Elemler, bu adam Narbekovları kafasına göre katlediyorsa sıra bize de gelecektir diye düşünüp ona karşı dururken, İgor bunu umursamadı hile. Ne olacağını düşünmedi. Ortada gücü gördü ve ona koştu, sana dediğim gibi, Borisovlar gücü severler. Ahlakları yoktur, dur noktaları da. Pes etmezler. O yüzden hayır, Odkan yok etmeyecek. Destekleyecek ve sonra da hükmedecek. İstedığı bu.”

“Ya ailesi?” diye sordum. “Ailesini Leo öldürmüş olamaz mı? Olovlara bak-sana, ne kadar kalabalıklar. Ve onlar dışında her aileden bir kişi kaldı. Ya İgor’un umursamadığı o şey olmuşsa? Herkesi Leo öldürmüşse?”

“Hayır,” dedi. “Borisovları Leo öldürmedi.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordum.

“Biliyorum,” dedi. “Leo’nun kafasının çalışma şeklini de biliyorum. Aslında onu anlayabiliyorum. En dipteyken yanında olan tek adama sırtını dö-nemezsin.”

Kaşlarım çatıldı. “Sen Odkan’a sırtını döndün ama.”

“Odkan benim hiçbir zaman yanımda olamadı,” dedi düz bir sesle. “Bu yüzden bu hâldeyiz zaten.”

“Her neyse,” dedim aralarında dönenlere bir türlü anlam veremediğim için. Bir insanı severken, o kadar fazla şey paylaşmışken bunları yapmaları benim sevgi anlayışım ile hiç uyuşmuyordu. “Yani bu yolda Odkan ve Nadia beraber. Eminim senin için şaşırtıcı olmamıştır. Bunu zaten planladığın için yanına beni almadın mı?”

“Aslında Ongun’u alacaktım ama piyangodan sen çıktın,” dedi.

“Tüh,” dedim yalandan üzölmüş gibi bir sesle. “Eminim çok üzölmüş-sündür.”

Kafasını hafifçe yana eğdi. “Aslında çok da üzölmedim.”

Yanından geçip gidecekken tekrardan kolumu tuttu ve beni kendine çekti. “Ne var?” diye sordum ters bir sesle.

“Halletmedik mi?”

“Neyi?” diye sordum gülerek. “Hâlâ bir şey açıklamadığının farkında mısın?”

“Elena ile beraber değildim,” dedi düz bir sesle.

“Sorun o muydu sence?” diye sordum oflayarak. “Çocuk kandırır gibi işine gelenleri söylemeyi acilen kes çünkü beni sinirlendiriyorsun. Telefonla-rımı neden açmadın?”

“Çünkü yanımda Aslanlar vardı,” dedi. “Nadia’nın kuzenleri, hepsi. Ku-sura bakma, onların yanında açıp da, “*N’aber Elem?*” diyemediğim için.”

“Soy ismimi kullanmana gerek yoktu.”

“Seni engelledim,” dedi. “Bu yüzden aramalar meşgule düştü, mesajlar da gelmedi. Onların yanındayken pot kırma lüksüm yok. Ne olacağı belli ol-mazdı. Beni ne kadar inceledikleri hakkında bir fikrin var mı?”

“Engelledin bir de,” dedim gülerek. “Ya benim başıma bir şey gelseydi?”

“Bengi, Tolun’u aradığını biliyorum,” dedi derin bir nefes aldığı anda, bundan sıkılmaya başlamış gibiydi. “Sana bir şey olsa haberim olurdu, değil mi?”

“*Seninle uğraşmak istemedim* demenin süslü hâli.”

“Seninle uğraşmak istiyorum, Bengi,” dedi garip bir sesle. “Emin ol. İstemesem şu an bu saçma konuyu bu kadar uzatmana izin bile vermezdim. Konu sen olduğunda işimi şansa bırakmadığım için istediğin kadar kızmaya devam edebilirsin ama Odkan’ın zaten senden haberi varken bir de Olovlara seni duyurmayacağım.”

Ona sinir olduğum için kavga etmeye devam etmek istiyordum ama bir yandan da bu konuyu burada kapatmak istiyordum çünkü çocukça davrandığımın farkındaydım. Odkan’ın benden haberi varken daha da dikkatli olmasının tek sebebi benim iyiliğimi düşünmesiydi. Ayrıca ben ona önemli değil dediğimde bile benim gizliliğimi kendinden ve benden daha çok önemsemişti. Bu yüzden eline kurşun yemişti. Hem de silah tuttuğu eline.

“Ne işin vardı senin Olovlar ile?” diye sordum merakla.

“Ben hâlâ bir Aslan’ım,” dedi. “Beraber yaptığımız bir sürü iş var. Zaten herkes artık başıma buyruk takıldığının farkında ve bundan şüpheleniyorlar, bu yüzden iyice yok olamam. Arada kendimi göstermem ve işlerin yolunda gittiğine dair onları ikna etmem lazım.”

“Çok paranoyaksın,” dedim. “Bir kızla mesajlaşmandan bile şüpheleneceklerini düşünüyorsun.”

“Beni tanıyorlar,” dedi. “Ben pek flört adamı değilimdir. İçimden gelmez. Kızlarla konuşmam. Sen herkese sana davrandığım gibi davrandığımı mı sanıyorsun?”

“Bana neden herkese davrandığın gibi davranmıyorsun?”

Alayla güldü. “Kaldıramazsın.”

Kaşlarım çatıldı. “O nedenmiş?”

“Çünkü sana içimden geldiği gibi davransaydım, şimdi seni bu koltuğa yatırır ve soyardım.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Az önce duyduklarımı o mu söylemişti? Benim tanıdığım Perva Narbekov? Hayal mi görüyorum diye yüzüne baktım ama bana büyük bir ciddiyetle bakıyordu. Dudaklarım şaşkınlıktan biraz daha aralanırken söylediklerini yavaşça idrak ettim ve gözümün önüne gelen görüntüler bacaklarımın titremesine neden oldu.

“Herkesi soyuyor musun yani?” diye sordum ne diyeceğimi bilemediğimde.

“Bundan bunu mu anladın cidden?” diye sordu inanamazmış gibi. “Herkes içimden geldiği gibi davranıyorum, demek istiyorum. Sana içimden geldiği gibi davransaydım eğer yapacağım şey bu olurdu. Seni soymak.”

“Sen sarhoş musun gerçekten?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Sarhoş olsaydım söylediklerim daha açık olurdu,” dedi. “Sana yaklaşıyorum çünkü sınırimıza saygı duyuyorum. Beni daha fazla konuşturmak istemezsin, emin ol.”

Aslında istiyordum.

Yani ben isteseydim bana yaklaşıp mıydı? Yani böyle bir şey istiyor muydu? Aramızdaki çekimi hissedene tek kişi benim sanıyordum.

Şu an gerçekten burada ne oluyordu?

Hâlâ sarhoş olduğunu düşünüyordum.

“Yani bana yaklaşmak istiyor musun?” diye sorduğumda yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Ne dedin o zaman?”

“Sınırı ikimiz de koyduk,” dedi. “Doğrusu bu. Bir şey istediğimi söylemedim. Eğer sen benim için normal biri olsaydın ve normal şartlarda tanışmış olsaydık seninle ne yapmak isteyeceğimi söyledim.”

“Yani benimle seks yapmak isterdin?” diye sordum.

“Normal şartlar altında olsaydık, evet,” dedi düz bir şekilde.

O ne demekti? Bir salak gibi, “Neden?” diye sorarken buldum kendimi.

“Neden mi?” diye sordu. Neredeyse kahkaha atacaktı. “Şaka mı yapıyorsun? Bu nasıl bir soru? Bilmem, Elem. Seksisin.”

“Senin kafan iyi mi harbiden?” diye sordum kahkaha attığımda. Utançtan ölecektim, bu yüzden belli etmemek için şekilden şekle girmiştım. “Ben senin tipin bile değilim.”

Kafasını yana eğerek beni süzdü. Gerçek anlamda süzdü. İyi ki kızarmıyordum yoksa şu an çok utanç verici bir manzaraya yol açabilirim.

“Fiziğin öyle demiyor,” dedi hâlâ beni süzerken.

“Hani ilgin çeken bir şey yoktu?”

“Evet,” dedi gözleri bacaklarıma düştüğü sırada. “O zaman henüz bacaklarına bakmamıştım.”

“Tam bir sarhoş gibi konuşuyorsun,” dedim onu ittirdiğimde. “Git başımdan.”

“Sarhoş değilim, aptal,” dedi gülerek. “Sana seninle seks yapmak istiyorum, demedim. Normal şartlarda tanışsaydık seni soymak isterdim, dedim. Ama sen benim için öyle biri değilsin. Bu yüzden seni soymak yerine iki saattir açıklama yapıyorum.”

“Benim isteyeceğime nasıl bu kadar eminsin?”

“Bilemiyorum,” dedi. “Tişörtümü çıkardığımda baklavalarıma yiyecek gibi bakıyorsun.”

“Öyle bakmıyorum,” dedim ama öyle baktığımı ikimiz de biliyorduk. Ayrıca bu zamana kadar böyle bir fizik görmediysem suç benim miydi? “Yani, bana bu şartlar altında dokunmazsın.”

“Hayır,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Dokunmam.”

Eğer iki saniye düşünseydim soramayacağım bir soruyu pat diye sordum. “Ben istersem peki?”

Bana şaşkınlıkla baktı. “Neyi istersen?”

“Bana dokunmanı,” dedim zar zor konuştuğumda. Çünkü kafamın içinde *çok kötü* görüntüler oynamaya başlamıştı ve hepsinde de başrol oydu.

“İstemezsin,” dedi kaşları çatıldığında. Sanki beni tartıyordu.

Şu an böyle bir konuşma yaşadığımıza inanamıyordum. Bu konuya nereden gelmiştik? Aşağıya neden indiğimi bile unutacak hâldeydim. Hatta biraz zorlarsam ismimi bile hatırlamayabilirdim. Kafamın içinde normalde gözümün önüne gelse utançtan öleceğim bir sürü görüntü oynuyordu ve hepsi onun yüzündendi.

Konuşabildiğimde, “Nereden biliyorsun?” diye sordum. Sesim o kadar kısık ki ben bile zor duymuştum ama onun tüm dikkati bende olduğu için duymaması imkânsızdı.

“Neden böyle bir şey isteyesin?” diye sordu beni tartmak istiyormuş gibi. Sonra vereceğim cevabı duymak istemiyormuş gibi, “Hadi,” dedi ve konuyu kapattı. “Senin uyku vaktin geldi.”

Şaka mı yapıyordu? Söylediklerinden sonra uyumamı nasıl bekliyordu? Gözüme uyku girmezdi bile. Ya girerse... Rüyamda onu görürsem? O şekilde? Çünkü kafamda başka hiçbir düşünce yoktu. *Siktir ya.*

“Sen?” diye sordum aklımı dağıtmaya çalışırken. Adam resmen üzerime bir şeyler fırlatmış ve sonra kestirip atmıştı. Umurunda bile değildi.

Benimle oynuyor muydu?

“Ne ben?” diye sordu.

“Uyumayacak mısın?” diye sordum. “Ağrın olduğunu söylüyordun. Bir gündür uyumuyorsun. Hem de yaralı hâldeyken. Dinlenme zamanın gelmedi mi sence de?”

“Uyuyacağım,” dedi. “Yatarım burada.”

“Koltuğa sığmazsın. Neden diğer odada yatmıyorsun?”

“Diğer odada Sara var.”

“Sara mı?” diye sordum. “O ne zaman geldi?”

“Beraber geldik,” dedi. “O da oradaydı. Bir işi varmış. Eve geçmesi uzun sürecekti, bu yüzden benimle geldi. Sabah gidecek.”

“Beraber uyuyabiliriz,” dedim. “Bu kadar büyütülecek bir şey değil bu. Daha önce de uyuyacaktık, hatırlarsın ki.” Daha sonra Odkan bizi deli gibi kovalamaya başladığından uyuyamamıştık tabii. “Neyse. Senin kararın. Geliyorsan gel. Ben çıkıyorum yukarıya.”

Merdivenleri çıkmaya başladığımda arkamdan gelmediğini fark ettim. Şaşırmamıştım bile. Az önce benimle öyle konuşmayı biliyordu ama şimdi benimle uyuyamıyor muydu? Gerçi ne demişti ki sanki? Benimle normal bir zamanda tanışsaydı ilgisini çekeceğimi söylemişti ama bu şartlardayken çekmiyordum çünkü öyle bir şeyin ihtimali bile yoktu.

Biz diye bir şey olamazdı.

Sadece yapmamız gerekenleri yapıp yolları ayırmamız lazımdı.

Odaya girdikten sonra üzerimdeki *sweatshirt*ü çıkardım çünkü içerisi fazla sıcak olmuştu. Ona ait olan kapüşonluyu masanın üzerine koyduğumda dolaptan yeni bir tişört çektim, burası onun kıyafetleri ile doluydu, kıyafetler yumuşatıcı ve onun parfümü kokuyordu.

Tişörtü henüz üzerime geçirememişken kapı açıldı. Hayvan, tabii ki kapı kapalı olmasına rağmen içeri girerken tıklamayı akıl edememişti. Altımda sadece külot vardı çünkü kapüşonlusu bacaklarıma kadar kapattığı için altıma bir şey giyme gereği duymuyordum, üzerimde ise hiçbir şey yoktu çünkü hiçbir zaman evin içinde sutyenle dolaşamazdım. Hatta bazen dışarı çıkarken bile takmıyordum. Yani zaten küçük olduklarından, çok da lazım olmuyordu.

“Pardon,” dedi o harfini uzatarak. Kaşları çatıldı. Bu adam cidden sarhoş muydu? Cidden hareketleri normal olsa da sözleri hiç normal değildi. “Görmedim bir şey.”

“Neden kapıyı çalmıyorsun?” diye sordum hızlıca üzerime tişörtü geçirirken.

“Sen çağırdın,” dedi. “Ne bileyim soyunacağını?”

“Çağırdım ama gelmiyor gibiydin,” dedim.

“Rahat edemedim koltukta,” diye cevapladı beni.

Önüme döndüğümde altındaki pantolonu çıkardığını gördüm. Üzerindeki tişörtü de çıkarıp masanın üzerine fırlattığında gözlerim kaslı sırtına düştü. Sırtındaki dövmeler çok güzeldi, göğsündekiler gibi. Hepsine uzun bir mesai harcanarak yapıldığı belli oluyordu. Vücudu da öyleydi tabii... Bu kadar kaslı olmak için kim bilir kaç sene harcamıştı?

Ama değdiğini söyleyebilirdim kesinlikle.

Çünkü adamın fiziki hayvan gibi iyiydi.

Sadece fiziki mi iyi sence? Dış görünüşüne bak ve mükemmel olmayan tek bir şey söyle bana.

Yüzünde yara izi vardı.

Sayılmaz. Onu daha seksi yapıyor.

“Bir sakıncası var mı?” diye sordu bana doğru döndüğünde.

Onu süzerken, aslında yiyecekmiş gibi bakarken yakalandığım için toparlanarak yüzüne baktım ve istemsizce *hahladım. Aptal. Daha çok belli et, aptal.* Gözlerine bakmak için kendimi zorladım.

“Neyin sakıncası var mı?” diye sordum. “Anlamadım.”

“Kıyafetle uyuyamıyorum da,” dedi. “Rahatsız olursan üzerimi giyinirim.”

Az önce o kadar açık konuşan bir adam için şimdi fazla tutarsız laflar söylüyordu. Ama kendi ağzıyla demişti. Aradaki sınırı geçmeye hiç niyeti yoktu. İstese de... Kısa bir an duraksadım. Beni istiyor muydu gerçekten? O? Buna ihtimal dahi vermezdim ama az önce, merdivenin önünde bana nasıl baktığını görmüştüm. Bunca zaman boyunca ilgimi çekmiyorsun kartını oynarken fazla mı inandırıcıydı yoksa ilgisini şimdi mi çekmiştim?

Nedense ilgisini çekmiş olmak hoşuma gitmişti.

Bunu yapmıyoruz, Bengi. Bunun sırası değil.

Evet, değildi. Odaklanmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Odkan benim varlığımı biliyordu. Perva'nın silah tutan eli işe yaramaz hâldeydi. Nadia, Odkan'ın tarafında olacağını belli etmişti. Rozanovlar ne yapacaktı, hiçbirimiz bilmiyorduk.

Ve aramızdaki sınırı geçmek çok kötü bir fikirdi.

Hem de çok.

“Hayır,” dedim omzumu silktiğimde. “Nasıl rahat edeceksen.”

“Duvar kenarına sen geç,” dedi.

“Neden?”

“Ben çok sık uyanırım,” dedi. “Kalkıp turlarım. Duvar kenarında yatarsam, ben kalkarken kesin uyanırsın. Uykun bölünmesin boşuna.”

“Peki,” dedim yatağa geçtiğimde. Duvar kenarına resmen sinmiştim, bacaklarım duvara değdiğinde soğuk yüzünden ürperdim ve yorganı kendime doğru çektim. O da yanıma uzandı ama yatak çok büyük olduğundan birbirimize temas etmiyorduk bile.

“Yorganı tamamen alabilirsin,” dedi alayla. Yorganı çaktırmadan kendime çektiğimi fark etmişti demek ki. “Ben Rus’um.”

“Bunun konuyla alakası ne?” diye sordum gülerek.

“Üşümem yani,” dedi bana döndüğünde. “Yorganla uyuyamıyorum. Hep-sini üstüne al.”

“Zaten öyle yapmayı planlıyordum,” dedim yorganı iyice kendime çektiğimde. “Çaktırmadan yapacağım diye şekilden şekle girecektim. Sağ ol.” İstemsizce ona doğru döndüm. Uykum yoktu ve onun uyuması gerekiyordu ama ben onunla konuşmak istiyordum. “Ağrın var mı çok?”

“Çok değil,” dedi. “Uyuyunca geçer.”

“Ama ilk geldiğinde ayakta zor duruyor gibiydin,” dedim elimi yanağıma yaslayarak tamamen ona döndüğümde.

O da yanağını yastığa yaslamış ve yan dönmüştü. Gözlerim bir an alnına dökülen kahverengi saçlarına kaydı ve elim saçlarını geri itirmek için resmen karıncalandı ama tabii ki ona dokunmadım.

Ona asla dokunamazdım.

Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum ve bu yüzden sınırı koyuyordum. Ama ona dokunmak istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Ağlamak istiyordum. Çünkü kendime o kadar söz vermeme rağmen tek gecede nasıl bu hâle gelmişim? Aklım resmen onunla kuşatılmıştı. Onunla ilgili kirli düşüncelerle de. *Bu kadar azgın bir kız olduğumu ben bile bilmiyordum.* Belki de haklıydı. Bu sınırı biraz olsun bile aşmamışken bu hâldeysem, aşarsam başıma neler gelirdi, bilemiyordum.

Odaklanmamız gereken bir sürü şey vardı. *Savaş kapıdaydı.* Millet hayatı boyunca bu olaya hazırlanmıştı, Narbekov da öyle. Bu masaya sonradan katılan, tek zayıf halka olduğum için herkesten daha fazla dikkat etmem lazımdı. Eğer ailemin intikamını almak istiyorsam... Ki bunu her şeyden çok istiyordum.

Babamı utandırmaya niyetim yoktu. Başını eğmeyecektim onun.

Ve içimde Narbekov'a karşı ne kadar fırtına koparsa kopsun, hiçbir şey belli etmeyecektim.

"Yorgundum," diye cevapladı beni. "O yüzden."

"Dinlenmedin ki ama..."

"Daha iyi hissettim ama," dedi esnediğinde. Onu ilk kez böyle gözlerinden uyku akar hâlde görüyordum. Daha iyi hissettim ama derken neden bahsediyordu? Konu o olunca içimde gereksiz bir merak oluyordu.

"Uyu o zaman artık," dedim. "Yarın konuşacağız. Bu engelleme olayı hoşuma gitmedi." Oflayarak gözlerini kapattı. "Oflama bana. Sargını da değiştiririm yarın."

"Bir şey yok sargıda," dedi. "Ben bir sardım mı var ya..."

"Var ya?" diye sordum kıkırdayarak ona baktığımda. "Sen feci sarhoşsun bu arada," dedim elimi yanağıma yaslayarak doğrulduğumda. "Neden kabul etmiyorsun? O kadar belli ki..."

"Hmm..." O da benim gibi doğruldu. "O kadar mı belli?"

Gözleri uykulu bir şekilde bakıyordu ama davetkârdı. Her zaman böyle bakıyordu. *Gel, seninle korkunç bir günaha ortak olalım*, dercesine. Ve belli etmesem de bu teklifi reddetmek ciddi bir irade istiyordu.

"Sonunda kabul ettin," diye mırıldandım kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmak istediğim için. Ama o buradayken ne kadar uzaklaştırabilirdim? "Ne boka sarhoş oldun?"

"Yemin ederim, sarhoş değilim," dedi bıkmış gibi. "Ama evet, biraz fazla kaçırdım."

"On üzerinden kaç sarhoşsun?"

"Bilmem," dedi. "Beş."

"Tabii kızlar olunca..."

Gözlerini devirdi. "Kızlar derken öyle bir şey kastetmemiştim, Bengi."

"Niye çocuklar yerine önce kızlar dedin o zaman?"

"Çünkü Nadia'nın kız kuzenleri şeytan gibi," dedi. "Erkek kuzenleri ise aptalın önde gideni. Kızlar vardı derken bunu kastederek söylemiştim. Cümleye saçma başladığım için..."

En azından kendinin farkında. İlk kez. Bu da bir şey.

"Takılıyorum sadece," dedim. "Bana ne yoksa? İstedinle istediğini yap. Umurunda bile değil. Ben sadece bana haber vermemene sinirlendim."

"Umurunda değil mi?" diye sordu.

Sinir bozucu derecede umurumdaydı ama o bunu benden öğrenemezdi. “Neden olsun?”

“Benim olurdu,” dedi fısıldar gibi. Teninden yükselen parfüm kokusu başımı döndürüyordu. Bu parfümün kokusu neden hiç geçmiyordu ve nasıl bu kadar iyi kokabiliyordu? Kokusu ve gözleri olmasa ona karşı gelmem bu kadar zor olmazdı.

“Ne olurdu?” diye sordum merakla.

İçim karıncalanıyordu. En son bir yatakta birbirimize bu kadar yakinken bana söylediği şeyi düşündüm. *Böyle bir zekâ ve böyle bir güzellikle savaşmaya değersin.* Sözleri aklımdan çıkmıyordu. Söylediği her şey... Kafamın içine sonsuza dek hapsoluyorlardı. *Kendimi kaptırmak üzereyim ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum bile.* Derin bir nefes almaya çalıştım ama sadece kokusunu soluduğum için bir nefesle rahatlama ihtiyacımı karşılayamadım.

“Umurumda olurdu,” dedi. Uykulu sesini dinlemek kadife kumaşa dokunmak gibi hissettiriyordu. “Of...” Gözlerini kapattı. “Başım çatlıyor.”

Sırıtarak ona baktım çünkü hâlâ *umurunda olması* kısmındaydım. “Sarhoşsun çünkü.”

“Neden sarhoş olmamı bu kadar istiyorsun?” diye sordu alayla gülerek tamamen bana döndüğünde. İstemiyordum, öyleydi ve kabul etmiyordu. Yoksa bu kadar açık konuşmazdı. “Yoksa bir şey söylemek mi istiyorsun? Bir şey mi yapmak istiyorsun ya da? Sabah hatırlamayayım mı istiyorsun?”

Gözlerimi kısıtım. “Belki...”

“Söyle,” dedi gözlerimin içine baktığında. “Sabaha unutturum.”

“Cidden mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Cidden.”

“Nasıl unutacaksın?”

Eğlenen bir ifadeyle gözlerime baktı. “Sır.”

Gülerek ona baktım ve doğrularak yanına yaklaştım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda, “Öpüşemiyor olman çok kötü,” diye fısıldadım. Muhtemelen üzerinde düşünsem bunu söyleyemezdim ama o kadar düşünmemiştim ki kelimeler ağızımdan çıkana kadar ben bile ne dediğimin farkında değildim.

Kısa bir an donakaldığını hissettim. Yarın olduğunda bunu unutmayacağından emindim, sarhoş olsa da unutacak kadar kafası gidik değildi, ben ise neye cesaret ederek böyle bir şey dediğimi bilmiyordum ama içim karıncalanır hâlde olduğundan, kendimi sorgulamayı bırakmışım. Durmadan kendime

koyduğumuz sınırı hatırlatmaya çalışırken kendimi nasıl onu isterken bulabiliyordum? Ama o benim için yara almıştı. Önceliğine beni koyuyordu. Güvenimi kazanmak için çabalıyordu. Güzel kokuyordu ve öpüşmekten nefret eden bir adama göre dudaklarıma çok fazla bakıyordu.

“Ondan daha iyi hissettirecek şeyler yapabilirim ama,” dedi ama sesi benim sesim gibi alaycı değildi. İçimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettiğim, resmen ateşim çıkmak üzereydi ve söylediğime çoktan pişman olmuştum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Ava giderken avlanmak* tam olarak böyle bir şey olmalıydı.

Kendimi gülmeye zorladım ama aslında hiç gülecek durumda değildim. *Yanıyordum*. Ellerim resmen ona dokunmak için kaşınıyordu ve daha kötüsü onun da bana dokunmasını istiyordum. Çünkü kafamın içinde hep böyle görüntüler oynuyordu.

“Ne gibi?” diye sorduğumda kaşları biraz daha çatıldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Huzursuz hissettirecek derecede şeytani gülümsüyordu.

Normalde olsa utançtan kafamı yastığa gömer ve ona arkamı dönerdim ama gözlerine bakarken mantıklı yanımlı çalışmıyordu. Hele de bu gece... Daha önce kimsenin etkisine böyle kapıldığımı hissetmemiştim. Aslında bu normaldi çünkü daha önce hayatıma birisi girmemişti. Ama yine de ona karşı fazla zayıf kaldığımı hissediyorum, en azından bu gece ve burada. Yarın hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdim yola ama bu gece bilerek yanlış bir şeyler yapmak istiyordum.

Derin bir nefes al ve sakinleş çünkü iyice kafayı yedin.

İçimdeki o sesi susturmayı başardığımda ona sırtımı döndüm. Üzerimdeki tişört yukarı katlandığı için açıkta kalan karnımın üzerinde soğuk elini hissettiğimde karnıma tekme yemiş gibi kalakaldım. Ama bana dokunmak yerine karnımdan tutarak beni kendisine yaklaştırdı, çenesini omzuma dayadığında fısıldar gibi bir sesle, “Bunlar bana işlemez,” dedi. “Uyu.”

“Ne sana işlemez?”

“Sınırı aşmam,” dedi net bir sesle. “Bu yüzden boşuna uğraşma.”

“Sen bana sürekli iltifat ettiğinde sınırı aşmıyorsun ama ben mi aşmaya çalışıyor oluyorum şimdi?” diye sordum ters bir sesle. O bana durmadan güzel olduğumu söylerken hiçbir sınır aşılmıyordu ama ben ilk kez ona hamle yapınca mı suçlu olmuştum? Yüzünü göremesem de gülümsediğini bir şekilde biliyordum.

“Onlar sadece kelimeler,” dedi güler gibi bir sesle. “Susarsam devamı gelmez ki biliyorsun, susmak en iyi yaptığım şeydir. Yani kontrol bende. Ama

sana bir kere dokunursam devamı hep gelir. Aynı şey değil.” Bir şey söyleyemedim çünkü konuşma yeteneğimi kaybetmiş gibiydim. “Uyu artık.”

Birden yataktan kalktığında şaşkınlıkla arkamı döndüm. “Nereye?”

“Sigara içip geleceğim,” dedi. “İyi uykular.”

“İyi uykular,” dedim ben de. Üzerimdeki etkisi yüzünden başım hâlâ dönüyordu ve düzgün cümle kuracak hâlde değildim.

Ama tabii ki de sigara içtikten sonra gelmedi.

Uykum en az sekiz kere bölündü, bir saatlik aralıklarla uyanıp durdum ve hiçbirinde yanımda değildi. Yastıkta kokusu yoktu, yani sigara içmeye gideceğim dedikten sonra hiç odaya gelmemişti. Aslında bu iyi olmuştu çünkü rüyamda onu görmüştüm. Evet, *o şekilde*. Hiç görmemem gereken şekilde. Ve nihayet ayılabildiğimde bacak aramdaki ıslaklığı hissedebiliyordum. Yüzümü utançla yastığa bastırdığımda yorganı kafama kadar çektim. *Keşke dün gece odamdan hiç çıkmasaydım*, diye geçirdim içimden. Çünkü asla aşmamam gereken bir sınırı aşmış gibi hissediyordum. O kendi içinde bunu daha iyi yönetmiş ve aşmamış olabilirdi ama ben kendimi kontrol edemiyordum.

Adamı kendi ellerimle fantezilerimin baş köşesine oturtmuştum.

Düzeltil şimdi düzeltebilirsen bu boktan durumu.

Oflayarak kafamı yastıktan kaldırdım ve duvardaki saate baktım. Saat beşi gösteriyordu ve midem kazınmaya başlamıştı ama yataktan kalkıp aşağı inelim yoktu çünkü rüyamda onu ağzımın içine inerken ve bana öyle dokunurken gördükten sonra yüzüne nasıl bakacaktım, bilmiyordum.

Başıma böyle bir şey geldiğine inanamıyorum.

Gerçekten inanamıyordum.

Birden mi yüklenmişti beynime? Hayır. Ona karşı hissettiğim çekimin her zaman farkındaydım. Ne yazık ki... Ona dokunmayı hep istiyordum. Kendimi frenlemeyi iyi becermemin nedeni, onun bunu istemediğini düşünmemdi ama o da bana konuşması gerekenden açık konuşmuştu belki de.

Düşünme artık.

Yataktan fırladıktan sonra kendimi banyoya attım ve hızlıca çok sıcak bir duş aldım. Duştan çıktıktan sonra odaya döndüm ve bu sefer onun kıyafetlerinden giymemeye gayret gösterdim çünkü kokusunu almak istemiyordum. *Daha kendime yeni geldim*. Altıma siyah penye bir şort üzerime de askılı bir tişört geçirdim çünkü evin içi düne göre çok sıcaktı, belli ki şömineyi yakmıştı. O burada değilken Tolun yakmayı becerememişti.

Saçlarımı taradıktan sonra odadan çıktım ve alt kata indim. Aşağıda kimse yoktu. Sara ve Tolun'un çıktığını duyar gibi olduğumdan şaşırırmamıştım ama o yine mi gitmişti? Dağın başında yalnız kalmaktan çok sıkılmıştım. Bari bu sefer numaramı engellemeseydi kızlar var diye.

Takıntılısın, Bengi.

Evet, öyleydim. Ne olmuştu yani?

Mutfığa girerek kendime bir bardak su doldurdum. Bir şeyler hazırlamak istiyorum çünkü çok açtım ama hâlim de yoktu. Acaba o ne zaman gelecekti? Yaptığı yemekler hep çok lezzetli oluyordu, ona kitlersem müthiş olurdu ama birkaç saat daha açlığa dayanabileceğimi sanmıyordum.

Kafamı kaldırdığımda ona boşuna sinir olduğumu fark ettim çünkü gitmemişti. Buradaydı. Yani evin içinde değildi ama buradaydı. Kapının önündeydi ve girişteki demire tek eliyle tutunarak barfiks çekiyordu. Dışarıda sağanak yağmur yağıyordu ve havanın soğuk olduğu belliydi, buna rağmen üstü tamamen çıplaktı ve buradan bakınca sırt kasları *muazzam güzel* görünüyordu.

Arkası bana dönük olduğu için onu incelemekten hiç çekinmedim ama gece gördüğüm rüyanın üzerine böyle bir manzara görmek üzerimde hiç iyi bir etkiye sebep olmuyordu, farkındaydım. Verandanın üstü kapalı olduğu için ıslanmasa da saçları sırlıklam duruyordu, belli ki terlemişti. İki bacağını birbirine bağlayarak, kendini yukarı çekmeye devam ederken gözlerimi ondan bir an bile ayırmadım. *Yüzsüz gibi*. Gözlerim sırtındaki dövmeleleri teker teker incelerken geçmişte dövmeleli erkekleri nasıl çekici bulmadığımı düşünüyordum oysa şimdi dövmeleleri bana çok seksi geliyordu.

Bence senin beynin dünden sonra yandı, Bengiciğim.

Çok olasıydı. Balatalarım yanmıştı. Kokusunu alabiliyordum, o dereceydi.

Gözlerimi ondan zar zor çektim çünkü vücudu görmezden gelmenin imkânsız olduğu bir manzaraydı. Ama artık kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden elimdeki su bardağını tezgâha bırakarak salona geçtim ve kapıyı açarak dışarı çıktım. Kapının açılma sesini duyduğu anda demiri tutan ellerini gevşetti ve barfiks çekmeyi bıraktı. Bana döndüğünde saçlarının ne kadar terli olduğunu gördüm, vücudu da aynı hâldeydi. Bundan iğrenmem gerekmez miydi? Bana seksi geliyordu.

Kafamı koparacağım şimdi, az kaldı.

Kendimi odaya kilitlemek ve bu saçma sapan his geçene kadar bir daha çıkmamak istiyordum. Neyin azgınlığıydı bu şimdi birden? Gerçekten sınır aşılırsa bir daha geri dönülemez, derken ne demek istediğini şimdi çok daha

iyi anlıyordum çünkü o sınır aşılmamasına rağmen şu anda bile geri dönmüyordum.

“Günaydın, prenses,” dedi terli saçlarını geri ittirdiğinde. “Sonunda.”

“Ne sonunda?”

“Çok uyudun,” dedi yanımdan geçerken. “İçeri geç. Dışarı soğuk. Üşütürsün sen öyle.”

“Resmen çıplak bir şekilde dışarıda barfiks çekiyordun,” dedim gülerek. “Kendine baksana sen. Ayrıca elin yaralı değil mi senin?”

“Ben kıza eksi otuz derecede büyüdüm diyorum, kız bana on derecede neden donmuyorsun diyor,” dedi sabır çeker gibi. “İki tanesi de yaralı değil ya sonuçta.”

“Ay aman, anladık Rus’sun,” dedim onu takip ederek kapıya doğru yürümeye başladığımda. “Sana da bir şey demeye gelmiyor.”

Beni umursamadan, “Aç mısın?” diye sordu.

Beni göremese de istemsizce kafamı salladım. “Çok.”

“Ne yemek istersin?”

“Omlet,” dedim. “Sen mi yapacaksın?”

Kafasını salladı. Sandalyeyi çekerek kenara oturdum ve o bana omlet yaparken onu izledim. Durumumuzun gerçekliğini sorguluyordum bir yandan da. Ayrıca bana böyle yakın davranması özellikle dün gecedan sonra benim kafayı daha da sıyırmama neden oluyordu, bunu biliyordum ama ondan uzak da duramıyordum. İş bittiğinde tavayı önüme koydu ve, “Kimseye yapmam bak,” dedi alaycı bir sesle. “Ona göre değerlendir.”

“Ellerine sağlık,” dedim. “Bir de bana elma suyu çıkarabilirsen dolaptan...”

“Onu da kalk, kendin al.”

“Lütfen...”

Beni şaşırtarak dolaptan elma suyunu çıkardı, bir su bardağını da. İkisini de önüme koyduğunda, “Ben duşa giriyorum,” dedi yanımdan çekilerek. “Hızlı ye. Misafirimiz gelecek.”

Kaşlarım çatıldı. “Misafir mi?”

Bana cevap vermeden yukarı çıkmaya başladı. *Bu kadar konuşma yetmiş beyefendiye yine.* O gözden kaybolduktan sonra ben de omletimi yemeye başladım, gerçekten hayatımda yediğim en iyi omletti. *Üzerine alınma annem.* Bulaşıkları makineye dizdikten sonra bardaktaki elma suyunu kafama diktim ve şişeyi buzdolabına geri koydum. Mutfaktan çıkarak salona doğru geçtim ve sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çekerek

dudaklarımın arasına koydum. Çakmak ile ucunu ateşledikten sonra derin bir nefes çektim. Bu sırada o içeri girmişti.

“Ne misafirinden bahsediyorsun sen?” diye sordum tam karşıma geçtiğinde. Yeni duş aldığı için saçları ıslaktı, üzerinde gri bir tişört, altında ise siyah bir şort vardı ve teninden buram buram parfüm kokusu yayılıyordu.

Şu parfümü sıkma artık, dememe çok az kalmıştı.

“Ivan,” dedi. “Drugov olan.”

“Buraya mı gelecek?” diye sordum şaşkınlıkla. “Burayı gizlemiyor muyuz? Delirdin mi?”

“Odkan’ın bildiği bir yer nasıl gizli olabilir?” diye sordu gülerek. “Ayrıca, Ivan burayı bulmak istese zaten iki saniyede bulur. O yüzden ondan bir şey gizleme konusunda kendimizi yormamıza gerek yok.”

“Peki ya ben?” diye sordum.

“Seni Sara’nın kuzeni olarak biliyor,” dedi. “Sorun yok.”

“O zaman neden Aslanlara da bu yalanı sıkıyoruz?”

“Çünkü Aslanların hepsi Sara’nın kuzenlerini tanıyor canım,” dedi gülerek. “Hepsi bir üye olduğuna göre, ortaya sonradan birinin çıkması inandırıcı olmaz, değil mi?”

“Ya bu Ivan?” diye sordum. “O ne iş?”

“Hacker aslında,” dedi. “Ama burada namı vardır. Yani hiç bulunmak istemeyen birini bulmak istiyorsan ona para öder ve buldurursun.”

“Kimi bulduracaksın?” diye sordum merakla.

“Abini.”

Kısa bir an duraksadım. “Ne?”

“Artık gerçeğe dönme vakti geldi,” dedi. “Hangi delikteyse çıkmak zorunda çünkü Rozanovlar her zamankinden daha güçlü ve üzerimize saldıracaklar. Ona ihtiyacımız var.”

“Bunu ona yapma,” dedim. Şaşkınlıktan konuşamıyordum.

“Neyi yapmayayım?” diye sordu sinirlenmiş gibi. Sanki o da bunu yapmak istemiyordu. “Senin hiç burada olmaman gerekirdi, asıl onun burada olması gerekirdi. Bu fedakârlığı yapma. Onun bir görevi var, Bengi. Ne kadar sevmese de... Ne kadar istemese de... Burada olması lazım. Bir Pençe ailesinin en büyük vârisinin kaçtığı nerede görülmüş? Burada olup Elem destekçilerinin yanında olmalı. Onlara haksızlık, değil mi? Bir yemin ettiler ve bu yemini ettikleri aile ortada bile yok, herkes köşesini kaparken hepsi ortada kaldı ve buna rağmen isyan etmiyorlar. Sence de artık sahip çıkılmayı hak etmiyorlar

mı? Odkan'a bak. Borisov destekçilerinin onunla ne kadar gururlandığına bak. Çünkü onları hiçbir zaman bırakmadı. Yedi yaşındayken bile tüm destekçilere hitap edebiliyordu ve hiçbir zaman ben hayatımı yaşamak istiyorum, diye kaçıp gitmedi. Seçilen çocuk olmanın ağırlığını kimse benden iyi bilemez ama burada olay ailelerimiz de değil. Bize bağlı olan, kötü zamanımızda bile sadakatini esirgemeyen insanlar var ve onları yarı yolda bırakamazsın. O yüzden Ongun buraya dönmek zorunda. Senin yanında olacak. Elem destekçilerinin de. Ve rüyadan uyanacak artık. Kaçabileceği bir hayat yok burada."

Haklıydı ama abimi suçladığım onca seneden sonra onu ilk kez anlamıştım. Seçilen evlat olmanın ağırlığını... Kendini kurtarmak zorunda kalmıştı çünkü onu kurtaracak kimse yoktu.

Ve şimdi inşa ettiği her şeyi yıkıp geri dönmesi gerekiyordu.

"Ben de bir Elem'im," dedim. "Onlara ben de hitap edebilirim."

"Ama bu senin görevin değil," dedi. "O seçildi. Sen değil."

"Belki babam yanlış evladı seçmiştir," dedim. "Belki ben bu işte daha iyiyimdir. Denemeden bilemezsin."

Kaşları çatılırken sehpa da duran sigara paketinden bir dal çekti. "Hangi işte?"

"İnsanları benim için savaşmaya ikna edebilirim," dedim yemin eder gibi. "Abimden daha iyi iş çıkarabilirim."

Çünkü onun içinde o ateş yoktu. O hırs ve öfke... Hiçbir zaman olmamıştı.

"Yetmez. Onları senin için ölmeye ikna etmen lazım."

"Kimseyi senin için ölmeye ikna edemezsin, Narbekov," dedim. "Onları benim için ölmeye ikna edemem. Ama onları benim yanımda olurlarsa ölmeyeceklerine ikna edebilirim."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu meraklı bir sesle.

"Bana bir şans ver," dedim. "Ortaya çıkayım."

"Ya sonra?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde.

İnsanlar insanları yiyerek hayatta kalıyor burada. Bu yüzden savaşı kazanabilmen için dişlerinin herkesinkinden daha sivri olması gerek. İnsanlar zayıf olduğun için köşede durduğunu düşünsün. Sen gücünü toplamalısın.

Çünkü ancak böyle ormanı kan gölüne çevirebilirsin.

"Nişanlanalım."

Ağzı açık bir şekilde bana bakakaldığında eğer ortam bu kadar gergin olmasaydı bu şaşkınlığına gülebilirdim. Kısa bir an ciddi miyim anlamak ister gibi beni süzdü. Daha sonra, “Ne diyorsun?” diye sordu.

“Sen, ben, nişan,” dedim. “Odkan ve Nadia beraber olduklarını ilan etmediler mi? Beni ortaya çıkar, nişanlı gibi görünelim. Elem ve Narbekov destekçileri bir araya gelsinler. Sen en güçlü aileden geliyorsun, seni yanımda gördüklerinde bunca sene yüzüstü bırakılmış gibi hissetmeyecekler, nihayet bir Elem’in onlara sahip çıktığını düşünecekler ve yanımda olacaklar. Yüzük sağlam bir bağ gibi görünecek. Her zaman onların bağının ne kadar sağlam olduğundan bahsetmiyor musun? Bu yüzden Borisov ve Olov destekçileri bir arada, değil mi? Bizim bağımız daha güçlü görünecek. Onlar ayrıldı.”

Kısa bir duraksamadan sonra, “Bengi,” dedi. “Pençeler birbiriyle nişanlanmazlar.”

“Kuralları iyi biliyorum çünkü hayatım boyunca bunları ezberledim,” dedim gülerek. “Ancak onların önünde yemin edersen Pençe kurallarına göre yaşamaya başlarsın. Ben kimsenin önünde yemin etmedim. Kural dışındayım. Seninle nişanlanabilirim. Ortada başka Elem yok. Çakır’ın evlilik dışı olduğunu söyleyeceksin ve Leo’nun elinden o kozu alacaksın. Geriye tek bir seçeneği kalacak. O da benim. Bu yüzden beni reddedemeyecek çünkü örgütün devamı için bir Elem’e ihtiyacı var. Nişanı da bozamayacağına göre...”

Perva birden kahkaha attı. Bunu hiç düşünmediğinin farkındaydım. Bu zamana kadar ben de düşünmüyordum. Ama bu yola her şeyi ortaya koymak için çıkmıştım. Ve geride durmak gibi bir niyetim yoktu. Abimin istediği hayat bu olmayabilirdi, o zaman uzakta kendi hayatını yaşayacaktı. Ben ailemizin intikamını alacaktım.

Destekçiler de arkamda olacaktı.

Duraksadı. “Bu senin görünmezliğini tamamen sıfıra indirir, biliyorsun değil mi?”

“Umurumda bile değil,” dedim. “Böyle nereye kadar gideceğini sanıyorsun? Odkan zaten beni biliyor. Kim bilir ne peşinde? Güçlüler ve beraberler, seni avlamak istiyorlar.” Bu neden umurumdaydı, bilmiyordum. Neden onu korumak istiyordum, bilmiyordum. “Plan değiştirmemiz lazım. Gerçekten işe yarar bir şeyler yapmamız lazım.”

“İçine bir şey mi kaçtı senin?” diye sordu büyük bir şaşkınlık yaşarken.

“Bana aslan avlamak için doğar dedin,” dedim. “Ben de ava çıkmak istiyorum.”

"Bu yemin olayı..." dedi düşünceli bir sesle. "Bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Sence bunu yutturabilir miyiz?"

"En zeki sen olabilirsin ama ben de bazen çok kurnaz olabiliyorum." Siğarayı söndürdüğümde ona baktım. "Eee?" diye sordum sırtarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Abinden çok daha işe yarar olduğunu," dedi garip bir sesle. "Tamam."

"Neye tamam?" diye sordum gözlerinin içine baktığımda.

"Tamam, Elem," dedi. "Hadi nişanlanalım."

BÖLÜM 5

SÜRÜYE SIZAN ÇAKAL

1998, ARALIK

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

Onay Elem’in sorusu ile Leo kafasını kaldırarak ona baktı. Karşısında Nikolai oturuyordu ve ilk kez bu kadar sessizdi. Hemen yanında Onay Elem vardı ve her zamanki gibi durmadan konuşan kişi oydu. Çaprazdaki dördüncü ve hep dolu olan sandalye ise artık boştu ve sonsuza kadar boş kalacaktı.

“Bir saniye olsun ileriye düşünmeden duramaz mısın, Elem?” diye sordu Leo sinirli bir sesle. “Bırak da biraz en yakın arkadaşımın acısını yaşayayım.”

Masaya koyduğu silahını parmakları ile ileriye ittirdi, midesi bulanıyordu çünkü uzun zaman sonra ilk kez böyle bir kayıp yaşıyordu. Düşünmesi gereken şey örgütü olmalıydı; devamlılığı nasıl sağlayacağını, isyan çıkmadan bu durumu nasıl kontrol altına alacağını. Ama şu an umurunda olan tek şey en yakın arkadaşını kaybetmiş olmasıydı.

Bir zamanlar karşısında oturan adam en yakın arkadaşıydı. Sonra ona hayatında yapabileceği en büyük kötülüğü yapmıştı. Ve sürpriz bir şekilde... Aslında bu kötülük, hayatındaki en iyi şeyin kapısını açmıştı. Çünkü insan sevilerek başaramazdı. Öfke lazımdı ve en önemlisi de... Hırs.

“Burada düşünmesi gereken sensin,” dedi Onay. “Ortada Borisov kalmadı. Destekçiler ayaklandığında yapman gereken konuşmayı hazırlasan iyi olacak çünkü isyan etmeden durmayacaklar, inan bana. Tarihin görmediği bir fiyasko bu ve sanırım sen de tarihin gördüğü en şanssız adamsın çünkü senin liderlik dönemine denk geldi.”

“Tüm Borisovlar ölmedi Elem,” dedi Leo paketinden bir dal sigara çektiğinde. “İsyan edilecek bir durum yok.”

“Nasıl ölmediler?” diye sordu Onay neredeyse şaşkın bir sesle.

“Odkan hayatta,” diye cevapladı Leo onu. Çocuğa daha bu sabah anca ulaşabilmişti. Anlaşılan birkaç saat daha geç gönderseydi adamlarını, çocuk açlıktan ölecekti. Çünkü tüm aileyi katledenlerin yata saldırdığı yere en yakın karaya çıkmış ve sadece sahilde beklemişti.

“Ciddi misin sen?” diye sordu Onay şaşkın bir sesle. Nikolai de şaşkındı ama konuşmuyordu, sadece elinde tuttuğu puroyu içiyordu.

“Evet,” dedi Leo. “Şaka yapacak hâlim mi var sence Onay? Hayatta çocuk işte. Benim evimde.”

“Nasıl hayatta kalmış o?” diye sordu Nikolai, sabahtan beri ilk kez konuşmuştu. “Salmış mı adamlar?”

“Sence çocuğu salacak olan tüm aileyi katleder mi?” diye sordu Leo sinirli bir şekilde Nikolai’ye döndüğünde. “O kadar aptal bir adamsın ki... Ne zaman aklın başına gelecek, merak etmiyor değilim.” Aradan seneler geçmesine ve her gün aynı ortamda bulunmak zorunda olmalarına rağmen hâlâ sence katlanamıyordu, bunu atlatmaya çalışıyordu ama başarılı olamadığı tek şey buydu. Bir konu daha vardı tabii... Hayatını mahveden kadını unutmaktı o da. Ama onu yok saymayı başarabiliyordu en azından. “Her neyse,” dedi Leo kendi kendine sigaradan bir nefes çektiğinde. “Ablası suya atmış. O da yüzerek karaya çıkmış.”

“Adamları görmüş mü?” diye sordu Onay, Leo’nun önündeki sigara paketinden bir dal çektiğinde. “Yata saldıranları?”

“Hatırlamıyor,” dedi Leo. “Şokta çocuk, doğal olarak. Hatırlayacağını da sanmıyorum. *Yüzlerinde kar maskeleri vardı*, dedi.”

“Ablası onu suya atmış ve o da yüzerek karaya mı çıkmış?” diye sordu Onay şaşkın bir sesle. “O soğukta, gece vakti? Kara kaç kilometre ötedeydi. Nasıl olabiliyor böyle bir şey?”

“Hep demez misin sen kader bir kere yazıldı mı onu bozmaya hiçbir şeyin gücü yetmez diye?” diye sordu Leo. “Demek ki çocuğun kaderinde ölüm yokmuş.”

“Bu, kaderde ölüm olmaması falan değil, Leo,” dedi Onay. “İmkânsız bir şey bu. Mucizeler bile bundan daha olasıdır. Onun yaşındaki bir çocuk nasıl gece vakti, o soğukta o kadar yüzüp karaya çıkabilir? Adamlar bu sabah ulaşmadı mı oraya? İki gündür nasıl açlıktan ve soğuktan ölmedi bu çocuk?”

“Tanrı’nın işi işte, Onay,” dedi Leo. “Bazen olur öyle şeyler. En zayıf görünen en güçlü çıkar. Tanrı genelde zayıfları sever. İzlediniz oğlum bunu daha önce.” Gülerek kafasını kaldırıp Onay’a baktı. “İzlettim ya size.”

"Ablası neden onu itmiş ki suya?" diye sordu Nikolai, Leo'ya döndüğünde.

"Odkan'ın söylediğine göre Igor kafasıyla işaret etmiş," dedi Leo.

"Nasıl yani?" diye sordu Nikolai.

"Adamlar yatı bastıklarında Ahsen öndeymiş," dedi Leo. "İlk Ahsen'i ve bebeği öldürmüşler. Samuel de onların yanındaymış. Sonra bir silah sesi daha gelmiş, Samuel'in vurulduğunu anlamışlar. Igor yatın arka kısmındaymış. Odkan, Lev ve Rodya ile berabermiş. Adamların geldiğini anladığında Igor, Lev'i arkasına çekmiş, Rodya'ya dönmüş ve Odkan'ı işaret ederek denizi göstermiş. Rodya da Odkan'ı denize fırlatmış. Sonra silah sesleri gelmiş. Deniz-deyken duyduğunu söylüyor yani. Bebeği kimse bilmediğinden, dört tane çocuk saydıkları için bırakıp gitmişlerdir herkesi öldürdüklerini sanıp."

"Çok saçma," dedi Onay şaşkın bir sesle. "Neden Lev'i değil de Odkan'ı seçsin?"

"Gerçekten bunu mu tartışacağız?" diye sordu Leo sinirle. "Altı aylık bebeği bile vurmuşlar diyorum lan sana! Ama gerçi kime ne anlatıyorsam..."

"Bana burada iyilik meleği numarası yapma, Olov," dedi Onay Elem sinirle. "Sen de bir ailenin kökünü göz kırpmadan kuruttun. Burada hiçbirimiz iyi değiliz. İlk vâris yerine neden herhangi bir oğlunu seçtiğini merak etmemiz çok da garip değil."

"Ben çocuk öldürmem," dedi Leo buz gibi bir sesle, kafasını kaldırıp Onay'a baktı. Genelde sessiz olsa da o yeşil gözleri ile baktığında, aslında konuşmadan kim olduğunu çok iyi hatırlatıyordu. Ona bakanların karşısında kim olduğunu asla unutamamalarının nedeni de o ölümcül bakışlarıydı. Onay gözlerini kaçırarak ona bakmamak için Nikolai'ye döndüğünde Leo gülerek, "Bilmem, Elem," dedi. "Kimi niye seçtiğini bilemem. İstersen Nikolai'ye sor bakalım. O daha iyi bilir evlat arasında neye göre seçim yapıldığını. O söylesin."

"Yine bana nefret kusmadan duramıyor," dedi Nikolai güldüğünde. "Hayatta kalma ihmali yüksek olanı seçersin, Elem. Merak ettiğin buysa..."

"Lev ondan bir buçuk yaş büyüktü," dedi Onay. "Eğer Odkan yüzerek kıyıya çıkmayı başardıysa o bunu hayli hayli başarırdı. Hâlâ mantıklı gelmiyor."

"Ondan bahsetmiyorum," dedi Nikolai. "Oradan kurtulmaktan bahsetmiyorum. O kaybı yaşadktan sonra hayatta kalmayı sürdürebilecek olanı hayatta tutarsın, demek istiyorum. O anı yaşamasına rağmen hayatta kalıp savaşımaya devam edebilecek olanı seçersin."

"Bunu neye göre anlayabilirsin?" diye sordu Onay.

“Babalar evlatlarını tanır, değil mi?” diye sordu Nikolai gülerek. “Yani, en azından ben tanıyordum. Bakalım İgor doğru tercihi yapmayı başarabilmiş mi?”

“Konuştuğunuz şeye inanamıyorum,” dedi Leo kendi kendine. “O kadar adi heriflersiniz ki...”

“Tüm ailemi öldüren herif söylüyor.”

“Arkamdan sevgilimle yatan adam söylüyor,” dedi Leo ona döndüğünde. Nikolai kahkaha attı. “Hâlâ mı? Unut artık. O benim karım.”

“Karın sikimde değil,” dedi Leo gülerek. “Yaptığın adiliği hatırlatıyorum.”

“İgor senin arkadaşındı,” dedi Nikolai. “Benim değil. Benim ailem onun yüzünden öldürüldü çünkü sana destek çıkan oydu. Şimdi o yok diye yalandan üzülmüş numarası mı yapayım? Gerçekten samimiyetime inanır mısın? Hiç inandın mı? Senden özür dilediğimde suratıma tükürdün.”

“Az bile yapmışım,” dedi Leo güldüğünde. “Şimdi olsa kafana sıkardım.”

Nikolai ayağa kalktı ve meydana okurmuş gibi Leo’ya baktı. “Sıksana.”

“Yapamaz mıyım sanıyorsun?” diye sordu Leo oturduğu yerden kalktığı anda. Masanın üzerinde duran silahı o kadar çabuk eline almıştı ve o kadar çabuk ayağa kalkmıştı ki Onay Elem bile şaşırılmıştı. Birden Nikolai’nin önüne geçip silahı alnına dayadığında, “Yaparım,” dedi Leo eğlenerek bir sesle.

“Ne oluyor yine burada?” Gelen ince ses ile beraber Nikolai ve Leo aynı anda kapıya döndü. Ekaterina üzerinde siyah bir pijama takımı ile kapıda dikiliyordu. Göz altları uykusuzluktan mosmor olmuştu ve yağlı saçlarını topuz yapmıştı, bıkkın bir şekilde Nikolai’ye baktığında, “Çocuk uyutmaya çalışıyorum,” dedi sinirle. “Siktirin gidin başka yerde yapın kavganızı. Bıktım artık sizden.”

“Katyacığım,” dedi Onay Elem kahkaha attığında. “Yanlış anlamazsan sana bir şey sormak istiyorum. Kocanın alnına bir silah namlusu dayanmışken sence de fazla sakın bir tepki vermiyor musun?”

“İkisi de sikimde değil,” dedi Ekaterina. “Öldürsünler birbirlerini.”

“Vay be!” dedi Onay gülerek. “Bu odada Ekaterina’nın en sevdiği kişi benim. Kim bunun olacağına inanırdı?” Nikolai’ye döndüğünde, “Bu kadına ne yaptın lan sen?” diye sordu eğlenerek bir sesle. “Salmış oğlum seni.”

“Ne yapacağım amına koyayım?” dedi Nikolai sinirle. “Her zamanki deliliği işte. İki saniye sonra âşık olur bana. Arada nefret edesi geliyor. Yine haplandın mı sen?”

“İğreniyorum senden,” dedi Ekaterina ela gözlerini kısarak ona baktığında. “Kendinle karıştırma beni.”

“Ben çok aşığım ama sana,” dedi Nikolai alay eder gibi güldüğünde. Kafasını geriye atarak Leo’ya baktığında, “Artık karım da benim ölmemi istediğine göre beni öldürebilirsin,” dedi alay ederek. “Bunca zaman bu yüzden öldürmemiştin ya hani?”

“O istiyorsa yapmam,” dedi Leo gülerek geri çekildiğinde. Zamanla içindekileri saklamak konusunda daha da iyi olmuştu. Bir zamanlar uğruna her şeyi yapabileceği kız başka birinin eşiydi ve gözünün önünde gün geçtikçe daha da eriyor, tanımadığı birine dönüşüyordu. Bunu umursasa da umursamıyormuş gibi yapmayı öğrenmişti. Herkes kendi seçtiğini yaşıyordu, değil mi? Silahı Nikolai’den çektiğinde, “Hem senin için bu kadar az acılı bir ölüm planlamadım,” dedi.

“Hmm?” dedi Nikolai gülerek. “Nasıl bir ölüm bu?”

“Tercihen alevler içinde,” dedi Leo gülümseyerek ona baktığında. “Tek başına. Karanlığın içinde. Kimse senin kim olduğunu bile hatırlamazken. Sen çaresizce bağırırken ama kimse yardıma gelmezken.”

“Sana bunu başarmakta iyi şanslar, Olov,” dedi Nikolai büyük bir kahkaha attığında. Umursamamıştı bile. “Ben diğer Narbekovlara benzemem.”

“Ben de diğer Olovlara benzemem,” dedi Leo alayla baktığında. “Hâlâ anlamadın, değil mi?”

“Neyi?”

“Bir oyun oynuyoruz,” dedi Leo. “Sen, ben, diğerleri. Herkes... Her şey değişken, her an tüm dengeler oynayabilir, kimin öleceğini ve yaşayacağını asla seçemezsin. Ama oyunda sabit olan tek bir şey var, Narbekov... Olan oluyor ama hep ben kazanıyorum. Yine ben. Hep ben. Sadece ben.”

Nikolai gergin bir şekilde kıpırdandığında Leo gözlerini kısarak ona gülümsedi. “Haftada bir kez güç gösterisi yapmak için toplanmanızı anlıyorum ama bunu bir kere olsun başkasının evinde yapsanız olmaz mı?” diye sordu Ekaterina onlara döndüğünde. “İçeride çocuk uyutmaya çalışıyorum. Zaten normalde de asla uyumuyor. Bir de siz gürültü yapıyorsunuz burada. İçeride neler olduğunu merak edip huzursuzlanıyor.”

“Çağır da gelsin,” dedi Onay güldüğünde. “Öğrenmiş olur.”

“Sen salak mısın, Onay?” diye sordu Nikolai ona dönerek.

“Neden?” diye sordu Onay. “Artık Lev öldüğüne ve Leo’nun hâlâ erkek çocuğu olmadığına göre ikinci vâris, birinci vâris oldu. İşin içine erkenden girmesi gerekiyor.”

“Lev öldü mü?” diye sordu Ekaterina şaşkın bir sesle, salondan içeri tamamen girdiğinde. “Ne? Nasıl?”

“Tüm Borisovlar öldü,” diye yanıtladı onu Onay.

Ekaterina şok içinde Onay’a baktı. Sonra da boş olan dördüncü sandalyeye. “İgor öldü mü?” Nikolai yerinde huzursuzca kıpırdandı. Onay da. “Öldü mü?”

Onay kafasını salladı. “Hepsi öldü, Ekaterina.”

Ekaterina eliyle sandalyesini tuttu. Bayılacakmış gibi görünüyordu. Korkmuş gibi. Hatta daha çok... Dehşet içindeymiş gibiydi. “Nasıl?”

“Yatlarına saldırmışlar,” dedi Leo. “Sadece Odkan kurtulmuş. Kim yaptı, bilmiyoruz.”

“Ya Ahsen?”

“Herkesi teker teker soracak mısın, Eka?” diye sordu Onay. “Hepsi öldü.”

“Sikeyim,” dedi Ekaterina. “Sikeyim. Sikeyim.” Bir anda bağırdığında Onay yerinden sıçradı ama diğer ikili onun bu ani bağırılarına çok alışkın oldukları için kımıldamamışlardı bile. “Siz nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz?” diye sordu bağırarak. “Hepsi ölmüş! Burada birbirinizin boğazına mı sarılıyorsunuz? Aptal mısınız siz? İnsan değil misiniz be siz?”

“Mama!”

İçeriden bir erkek çocuğunun bağıırışı geldiğinde Ekaterina gözlerini sıkıca yumdu. “Geliyorum, aşkım!” Ama geliyorum aşkım demesine rağmen yerinden kımıldamamıştı bile. Leo’ya döndüğünde, “Odkan nerede?” diye sordu.

“Benim evimde,” dedi Leo. “Neden?”

“Buraya getir onu.”

Leo kaşlarını çatarak ona baktı. “O neden?”

“Çünkü senin orospu karın kendinden olmadığı için Nadia’ya bile bok gibi davranıyor,” dedi Ekaterina. “O çocuğu yiyip bitirir. Ona sen bakmayacaksın.”

“Ne?” diye sordu Leo şaşkın bir sesle.

“Duydun beni!” diye bağırdı Ekaterina. “Çocuğu buraya getir. Hemen şimdi.”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum,” dedi Leo. “Nadia’ya bok gibi davranıyor derken?”

“Git, kendin sor,” dedi Ekaterina. “Daha dün bunun hakkında bana ağladı. Kıza yapmadığını bırakmıyor. Herkesi Tatiana gibi iyilik meleği sanma.”

“Böyle bir şey varsa babasına söylemek yerine neden sana söyleyin?” diye sordu Leo gergin bir sesle. Duyduğu şey hiç hoşuna gitmemişti.

“Babasının her gün eve başka kadın sokmasından sıkılmış çünkü,” dedi Ekaterina güldüğünde. “En azından bir tanesi, tanımadığı onlarcasından daha iyidir diye düşünüyor. Yirmili yaşları atlattıktan sonra seks bağımlısı falan mı oldun, Armen? Kendine bir çekidüzen ver.” Leo ona ağzı açık bir şekilde bakarken, “Örgütüne de,” dedi. “Hadi, bunlar aptal,” derken Onay ve Nikolai’yi işaret etti. “Sana ne oluyor? Sen neden bir Pençe ailesi katledilmişken burada Niko’ya silah çekiyorsun? Git de bunu kimin yaptığını bul. Bunlarla takıla takıla işe yaramaz olmaya başlamışsın.”

“Ekaterina yine açıldı,” dedi Onay ellerini birbirine vurduğunda. “En sevdiğim... Ama iki aptal derken olmadı, ona bir aptal de. Çünkü ben kocanın aksine, hiç aptal değilim.” Ekaterina ona ters bir bakış attığında, “Sıra bana geliyor,” dedi gülerek. “Çok heyecanlandım.”

“Senin karına acıyorum,” dedi Ekaterina.

Bağırarak konuşmasının sebebi sessizleşip bir şeyleri belli etmek istemesinden kaynaklanıyordu ama dehşet içindeydi. Duyduğu şeyi hâlâ hazmedememişti. Ve içindeki *sıra sana gelecek*, diyen sesi de susturamıyordu. Zaten hiçbir zaman kafasının içindeki sesleri susturmayı başarabilen birisi olmamıştı ama bu gece her zamankinden daha zor olacaktı onun için. *Koruman gereken bir çocuğun var*, diye hatırlattı kendine. *Öylece kolay koyveremezsin. Bu sefer geçen sefer yaptığın gibi korkunun kazanmasına izin verip kendini içine kapatmayacaksın.*

“Acıma,” dedi Onay kahkaha attığında. Leo’yu işaret etti. “Kesinlikle seks bağımlısı değilim.” Sonra da Nikolai’yi işaret etti. “Kesinlikle karıma hapçı demiyorum.” Omzunu silkti. “Karıma aşığım ve çocuğuma harika bakıyorum. Dünyanın en mükemmel eşiyim. Biz iyiyiz canım. Sen kendine bak.”

“Mama!” İçeriden tekrardan ses yükseldi. “Her şey yolunda mı?”

Ekaterina, “Evet, tatlım!” diye bağırdı içeri. “Geliyorum!” Sonra gözlerini masaya dikti ve, “Oğlumu korkutuyorsunuz,” dedi Ekaterina. “Sessiz olun.”

“Evet, kesin sesinizi,” dedi Nikolai, Onay ve Leo’ya baktığında. “Çocuğu korkutuyorsunuz.”

Ekaterina ona gözlerini kısarak baktı. “Şimdi baba olasın mı geldi?” diye sordu alayla. “Son baktığımda baba olduğundan bile haberin yoktu.”

“Senin bu bir gün sana çok âşığım, bir gün senden nefret ediyorum oyunundan o kadar sıkıldım ki Ekaterina,” dedi Nikolai sert bir sesle. “İçeri geç.”

“Sen geç.”

“Çocuk annesini istiyor,” dedi Nikolai. “Neden ben içeri geçeyim?”

“Evet çünkü bir babası olduğunu hatırlamıyor bile olabilir!” diye bağırdı Ekaterina sinirle karışık bir şekilde güldüğünde. “En son onunla ne zaman konuştun?”

“Abartma,” dedi Nikolai sigarasından bir nefes aldığı anda.

“Hayır, ciddi bir soruydu,” dedi Ekaterina. “En son ne zaman onunla konuştun?”

“Ne bileyim, Eka?” diye sordu Nikolai. “Çetele mi tutacağım?”

“Siktir git!” diye çığlık attı birden Ekaterina. “Siktir git içeri!”

“Abi her seferinde aniden çığlık atıyor, siz nasıl kımıldamıyorsunuz yerinizden ya?” diye sordu Onay tekrar yerinden sıçradığında. “Ben her seferinde sıçıyorum burada. Katya, sıçratıp durma beni!”

“Onay,” dedi Leo. “Sus lan. Sırası mı?”

“Hayır abi, taktığı falan varsa söyle de sıçmayayım burada.” Leo ona ters bir bakış attı. “Lan zaten her gün aile kavgalarını dinliyoruz. Umurumda değil. Ama merak ettiğim bir şey var. Eski sevgili olarak sen bu kadar olayın içinde olmaktan rahatsız olmuyor musun?”

“Amına koyacağım şimdi senin,” dedi Nikolai oturduğu yerden kalktığı anda, Onay’a dönerek. “Ben gelene kadar burada geçmişle ilgili en ufak konu açarsan seni harbiden döverim.”

Sonra hiçbir şey demeden salondan çıktı ve oğlunun yatak odasına girdi. O kalktığı anda Leo da masadaki sigara paketini eline aldı ve ayağa kalkarak salonun içindeki bahçeye açılan kapıya yürümeye başladı. Kapıdan geçtikten sonra kapıyı kapattı ve bahçede yürüdü. Gözden kaybolana kadar Ekaterina onu izlemiş sonra az önce Nikolai’nin oturduğu yere geçmişti. Nikolai’nin sigara paketinden bir dal çektiğinde dudaklarının arasına koydu ve yakarak derin bir nefes çekti içine.

“Nasıl ölebilir?” diye sordu Onay’a. Hâlâ inanamıyordu. Şok içindeydi. Zaten bu kadar şaşkın olmasa salonunun ortasında edilen bu saçma kavgaya daha büyük tepki verirdi. “Nasıl ölebilirler?” diye sordu sigaradan bir nefes daha aldığı anda. “Şimdi sıra bize mi gelecek yani? Kim yapabilir bunu?”

“Saçmalama,” dedi Onay da bir sigara yakarken. “Sıra neden size gelsin?”

“Borisovlar gittiğine göre?” diye sordu Ekaterina. “O çocuk nasıl hayatta kalmış?”

“Aynısını düşünüyorum,” dedi Onay gergin bir şekilde, sigarasından bir nefes çektiğinde. “Benim için sürpriz olan tek şey oydu, inan bana.”

Ekaterina bir an duraksadı. Sigaranın dumanı boğazına kaçtığında öksürerek sigarayı kül tablasına bastırdı ve dehşet içinde Onay’a baktı. Onay ona baktığını fark etmemişti bile, sigarasını içerken bahçedeki Leo’yu izliyordu.

“Sen yaptın,” dedi Ekaterina şok içinde. “Sen yaptın, değil mi? Sen yaptın!”

“Sessiz ol,” dedi Onay panikle ona baktığında. “Bağırma.”

“Reddetmiyorsun,” dedi Ekaterina daha büyük bir şaşkınlık yaşarken. “Neden reddetmiyorsun? Onay!” Birden ayağa kalktığında Onay da panikle ayağa kalktı. “Reddetsene!” Onay üstüne gelerek, bağırması için ağzını kapatmaya çalışacakken, Ekaterina göğsüne sertçe vurdu ve onu ittirdi. “Desene! Ben yapmadım desene! Onay, söyle!”

“Diyemem,” dedi Onay sadece. “Ben yaptım.”

“Sen ne yaptın?” diye sordu Ekaterina şaşkınlıkla. “Onay, ne yaptın sen? Ne yaptın?” Elleri ile yüzünü kapattığında çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. “Ne yaptın sen? Her şeyi siktin. Her şeyi mahvettin! Her şeyi bitirdin!”

“Hiçbir şeyi mahvetmedim,” dedi Onay. “Her şeyi daha güzel yaptım.” Ekaterina’ya doğru bir adım attı. “Ailem için yaptım. Senin için yaptım, Katya.”

“Ne diyorsun sen be?” diye sordu Ekaterina. Sesi yine istemsizce yükselmişti. “Ne diyorsun sen, Onay? Neyi benim için yaptın? Herkesi öldürmüşsün.” Saçlarını geri ittirdiğinde nefes alamıyormuş gibi üzerindeki tişörtü çekiştirdi. “Çocuklar, Onay! Çocukları nasıl öldürdün? Hepsini... Onlar daha bebektir! Tanrı’nın cezası, senin de çocuğun var! Şeytan mısın sen?”

Yıllar önce ona baktığında, onun geceleri şeytana sarılarak uyuduğunu düşünmüştü ama şimdi yanıldığını anlıyordu. Onay Elem, şeytana sarılarak uyuyan adamlardan değildi. O şeytanın ta kendisiydi.

“Zamanı gelince benim çocuklarım onlar yüzünden ölmesin diye öldürdüm, evet,” dedi Onay. Hiç pişman değildi. Bu Ekaterina’yı daha çok korkuttu. “Çok güçlülerdi, Ekaterina. Çok... Dört tane erkek çocuğu vardı. İlk vâris onundu. Armen onun arkasındaydı. Igor düzelmeye başlamıştı. Örgütteki her üye Borisov destekçisi oluyordu. Yapma ama... Biliyorsun, mezara

sokacaklardı hepimizi. Diri diri gömeceklerdi. Igor'u biliyorsun, içinde şeytan yatıyor, sence bırakacak mıydı bu gücü öylece? Çok güçlülerdi ve planları vardı. Hiçbir aile o kadar güçlü olmamalı, Ekaterina. Yoksa düzen bozulur. Sen zeki bir kadınsın. Bunu göreceğini biliyorum. Bana kızma demiyorum ama beni anlayacak tek kişi sensin."

"Seni anlamıyorum," dedi Ekaterina zar zor nefes aldığı anda. "Anlamak da istemiyorum! Masum çocuklardan ne istedin? Gelecekteki ihtimallere dayanarak kafana göre katliam yapamazsın!" Derin bir nefes almaya çalıştı. "Leo ve Nikolai biliyor mu?"

"Neyi?" diye sordu Onay. "Onları öldürdüğümü mü? Saçmalama! Pençe, Pençe'yi öldüremez. Sonum ölüm olur. Deli misin sen?"

"Söyleyeceğim," dedi Ekaterina onu üzerinden itirmeye çalıştığı anda. "Çekil! Söyleyeceğim! Gebertsinler seni!"

"Saçmalama!" dedi Onay onu geri ittirdiğinde. "Sakin, Ekaterina! Sakin! Ağzını bile açmayacaksın."

"Bu yaptığın vahşete sır ortağı olmayacağım," dedi Ekaterina net bir sesle. "Tabii ki söyleyeceğim! Beni kendin gibi şeytan mı sandın? Kötü biri olabilirim ama bu... Ama bu... Bunu seninle saklayacağımı nasıl düşünürsün? Aptal mısın sen?" Onu tekrardan ittirdi. "Çekil önümden! Çekil! Yoksa çılgılık atarım!"

"Aklından bile geçirme," dedi Onay sert bir sesle. "Bu sırrı benimle beraber tutacaksın, Katya. Neden, biliyor musun? Çünkü ben de senin en büyük sırrını senelerdir tutuyorum." Ekaterina donakaldığında Onay üzerine biraz daha geldi. "Aynen öyle, Ekaterina. Düşündüğün şeyden bahsediyorum. Karşında kim olduğunu unutma. Ben o aptallara benzemem. Ne olduğunun gayet farkındayım. Onlara en büyük günahımı söyle ve ben de senin en büyük günahını söyleyeyim. Bakalım o zaman ne olur?"

"Bir bok bildiğin yok senin," dedi Ekaterina ama bildiğini biliyordu. Şeytan gibi bakan gözlerinden anlamıştı bunu. "Çekil önümden."

"Lev öldüğüne göre en büyük vâris senin oğlun artık," dedi Onay. "Önünde güçlü bir gelecek var. Ağzını açıp da beni ispiyonlarsan ne olacak? Ben de seni ispiyonlayacağım. Ya sonra? Ona zarar geldiğinde ne yapacaksın? Kendi vicdanını rahatlatmak için oğlunun hayatını tehlikeye atma çünkü onu yaşatmazlar. Biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden hayatında bir kere olsun iyi bir anne ol ve oğlunun iyiliği için sus. Geleceğini mahvetme çocuğun. Mantıklı düşün."

“Sen hayatımda tanıdığım en iğrenç insansın,” dedi Ekaterina ağlamaklı bir sesle. “Bu kozu oynama bana!”

“Oynayacak başka kozum yok,” dedi Onay. “Hani en yakın arkadaşlık?” Bir adım daha attı. “Sonsuza kadar aynı yoldayız, Ekaterina. Yalnız olan hızlanır dedin ama sen ve ben, hep beraberiz. Bak, birbirimizi atamıyoruz bu yoldan.”

Ekaterina titreyen ellerine baktı. Çok uzun zamandır bu kadar çaresiz hissetmemişti. En son böyle dibi gördüğünde Parla’nın cansız bedenine bakıyordu ve o dipten bir daha kurtulamayacağını sanmıştı. Kurtulamamıştı da zaten. En azından tam olarak... Bazen kurtulmuş gibi yapıyordu, o zaman işler yolunda görünüyordu. Dışarıdan normal biri, iyi bir anne gibi görünüyordu. Ama sonra o dip onu yine kendine çekiyordu ve artık olmadığını sandığı kişiye tekrar dönüşürken buluyordu kendini. Ama şimdi, bu dipten asla çıkamayacağını düşünmeye başlamıştı. Bu sır oraya açılan bir kapıydı ve susarsa kapı sonsuza kadar kapanacak ve anahtarı da yutacaktı.

Konuşmak istedi. Ama Onay’ın şakası olmadığını biliyordu. Elinde kalan tek şey oğluydu ve onun da öylece gitmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden hayatında yapmaktan en korktuğu şeyi yapacaktı. Her şeyi bilirken susacaktı ve korkunç bir yalana ortak olacaktı.

“Susamam,” dedi Ekaterina son kez şansını denerken. “Ciddiyim. Susarsam ve bu yalanına ortak olursam... Bunu bile bile o çocuğun gözlerinin içine bakarsam... Ne yaparım? Bana bunu yaptırma. Yalvarırım. N’olursun... İzin ver. Söyleyeyim.” Onay kafasını iki yana salladı. “Susarsam deliririm,” dedi ağlamaya başladığında. “Onay, ben iyi değilim. Ciddiyim. Susarsam deliririm.”

“Üzgünüm,” dedi Onay onu bıraktığında. “Sanırım delirdiğini izlemek zorunda kalacağım, Ekaterina.”

İzledi de.

Onay Elem kadar kötü bir adam bile bu kadar kötüsü olabileceğini tahmin etmemişti.

2017, ARALIK

Aslanın doğasının sağlamlığı, belki de yerinin kolayca dolacağını bilmesinden gelir. Ormanı yönetiyor olabilir ama son nefesini verdiği an geldiğinde, taht sahipsiz tek bir saniye bile geçiremeden sürüden yeni bir aslan öne çıkacaktır. Yeni bir kral, eskisinin cansız bedeni henüz soğumadan tahtın tek sahibi olacaktır.

Aslanların yeri çabuk doldurulur.

Ancak sadece başka bir aslan tarafından.

Bir aslanın yerini, hiçbir zaman bir çakal dolduramaz.

Çakalın doğasının zalimliğinin sebebi, asla bir aslanın yerini dolduramayacağını bilmesidir. Kendini hep saldırmak zorunda hisseder. Sonunda kazanamayacak olsa da... Denemekten hiç vazgeçmez. En güçlüyü kendine rakip seçer ve bu uğurda kurnaz olmayı öğrenir.

Kurnaz, vahşi ve *ikiyüzlü*.

Nikolai Narbekov'un babama taktığı lakap Çakal'dı.

Onursuz adamların üzerine geçirdikleri takım elbise sayesinde her şeye dönüşebildiği bu dünyada, muhakkak ki onursuzlukla suçlanacak birileri aranır ve suç her zaman, daha onurlu olanın üzerine kalır.

Çünkü onurla iyiliğin doğru orantılı olduğu görülmemiştir pek bu dünyada.

Narbekovlar benim çocuk beynimin içinde bile düşman kelimesi ile eş anlamlı olarak kodlanmış bir isimdi. Küçükken tek duyduğum ne kadar ikiyüzlü ne kadar zalim ve ne kadar vahşi olduklarıydı. Her zaman... Kazanmak için her zaman her şeyi yaptıklarını, hırslarının asla bitip tükenmediğini, kendilerinden başka herkesi düşman olarak gördüklerini; bizzat babamdan dinlemiştim. Onlara karşı bitmek tükenmez bir öfkesi vardı. Her zaman en kötü zamanında ona sırt döndüklerini anlatıyordu ama tam olarak ne olduğunu hiçbirimize söylemiyordu.

Fırsatı varken anlatmalıydı. Çünkü bir daha anlatma fırsatı hiç olmayacaktı.

Babamın intikamını alabilmek için, senelerce babamın beni öğütlediği şeye sırtımı dönmem gerekiyordu. Abimle beni Narbekovlara yaklaşmamamız konusunda her zaman uyaran babam, acaba az önce bir Narbekov'a *nişan* teklifi yaptığımı görse, hakkımda ne düşünürdü?

Muhtemelen artık benimle gurur duymazdı.

Ama yapacak bir şeyim yoktu. Bir Aslan'ın karnını *gurur* doyurmazdı. Aç kalmaması için *ava çıkması* gerekiyordu.

Ve eğer bu masadan yüzümdeki makyaj bile bozulmadan kalkabileceğimi onlara kanıtlamak istiyorsam benim de nasıl avlanılır öğrenmem gerekiyordu.

Yerimi *gerçek* çakallara yem etmeyecektim.

İçimden bir ses yanlış yoldan gittiğimi söylüyordu. Perva ne kadar onlardan farklı görünse de... Ne olursa olsun o bir Narbekov'du. Tarih boyunca

zalimliği ve bencilliği ile anılan, güç ile eş anlama gelen bir ailenin kalan tek üyesiydi. Bana *farklı* bir yanını gösterdiğini düşünüyor olabilirdim ama savaş başladığında, onun herkesten daha zalim olabileceğinin farkındaydım.

Bunun için yetiştirilmişti çünkü.

Hatta daha fazlası... Bunun için *doğmuştu*.

Bu hayatta her şeyi yapabilirsin. Tek bir şey dışında: *Doğana karşı gelmek*.

Çünkü sen yalvarırken Tanrı'ya seni iyi biri yapması için, damarlarında akan kan şeytanın durduğu tahta doğru yönelir; sen gözlerini kapatıp dua ederken karanlık bir gece yarısında, derinin altında nefes alan canavar dişlerini sivrileştirir.

Doğana karşı gelemezsin.

Bir Aslan'ı, avlanmamaya ikna edemezsin.

Bu yüzden ona güvendiğimi söylesem de hâlâ ona güvenemiyorum. Güvenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ben sıcacık hissettiren bir ailede büyüdüm. Ailemin her bir ferdi, diğerine gözü kapalı güvenir ve onun için ölümü bile göze alırdı. Güvenin nasıl hissettirdiğini biliyorum. Sıcak bir his. Gözlerinizi karanlıkta bile yumsanız güneşin altında ısınıyormuş gibi hissedersiniz. Arkanızı her türlü kâbusa dönüp tatlı bir uyku uyuyabilirsiniz.

Ona karşı böyle bir şey hissetmiyorum.

Ve o bana güvendiğini iddia etse de onun da bana karşı böyle hissetmediğinden eminim.

Onun gibi bir adamın, birçok hissin ne anlama geldiğinden bile habersiz olduğuna yemin edebilirim. Bana karşı ne hissediyorsa... Bu güven değil. Belki bana acıyor, bu yüzden yardım etmek zorunda hissediyor. Ama benim onun yardımına ihtiyacım yok. İşbirliğine ihtiyacım var. İsteddiğimi elde etmek için yanında kalmaya ama yine de ona teslim olmamaya ihtiyacım var.

Dün gece bu konuda pek iyi bir iş çıkardığımı söyleyemem.

Ama iyi bile dayandığımı itiraf edebilirim.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda konuşmamı bekliyormuş gibi bana baktığını gördüm. Terden dolayı ıslanan kahverengi saçlarının birazı alnına doğru dağılmıştı, çıplak olan gövdesi tamamen ter tabakasıyla kaplıydı ve iğrenç durmak yerine rahatsız edici derecede seksi görünüyordu. Yüzü benim için kurulmuş bir *tuzak* gibiydi. Fantastik bir masalın içinden fırlamış gibi bakan ela rengindeki *gözleri* de öyle. Daha önce hissetmediğim bir his, onun etrafındayken midemi kasıyor ve ayaklarımı karıncalandırıyordu. Özellikle de dün gecedan sonra. Güvenmediğiniz bir insanın yanında ölesiye durmak

istemek normal bir şey miydi? Bunu isimlendirmek istersem eğer, arzu ya da şehvet mi demem gerekiyordu? Çünkü bana baktığında içimde uyandırdıkları bende karanlığı çağırıyordu.

“Ne oldu?” diye sorduğunda istemsizce derin bir nefes aldım, bunu fark etmiş gibi kaşları çatıldı. “Bir garip bakıyorsun.”

“Nasıl garip?” diye sordum garip bir sesle. Ama öyle bakıyor olmam şaşırıcı değildi çünkü *garip* hissediyordum. Güvenmediğim bir insanın yanında olmak benim gibi birisi için basit değildi. Özellikle de bu insana karanlık arzular beslemeye başlamışken... Ve bu insana bir anda bir nişan teklifi yapmışken...

Keşke kendimi tokatlayabilseydim. Çünkü bir yanımda ona güveniyor, iyi hissetmesini istiyor ve benim için fedakârlık yapıp kendini tehlikeye atınca da deliriyordu. Diğer yanımsa... Sadece gözlerini kapatıp güvenmeye çalışma tarafındaydı. Eğer beraber yola çıkarsak iyi bir şeyler olacağını umuyordu.

“Söylediğin an pişman mı oldun?” diye sordu neredeyse gülerek. “Korkmuş görünüyorsun.”

Korkuyordum da gerçekten. Ama teklifimden değil.

Fark etmeye başladığım hislerimden.

Gerçekten güvenmediğiniz birine nasıl çekilirsiniz ki? Bu normal miydi? Olmadığına son derece emindim. Öte yandan, bunu durduramıyordum. Özellikle de geçen gecedan sonra...

“Korkmadım,” dedim bir adım geri çekildiğimimde. “Senin bu kadar çabuk ikna olmanı beklemiyordum sadece.”

Keşke babamın şu an aldığı kararlar hakkında ne düşündüğünü öğrenebilseydim. Her zaman yanımda olmayacağını bilerek büyümememe rağmen, o gittiğinde artık attığım hiçbir adımda onun fikrini alamayacak olma düşüncesine kendimi alıştırıramamıştım.

“İlk söylediğinde kafayı sıyırdığını düşündüm ama...”

“Ama?” diye sordum gözlerine bakmak için kafamı kaldırdığımda. Keşke aramızdaki boy farkı bu kadar fazla olmasaydı.

“Ama düşününce o kadar da mantıksız gelmiyor,” diye tamamladı cümlesini. “Senin yüzünü tüm bu kargaşanın içinde gösterme taraftarı değildim ama Odkan zaten varlığını biliyor, yüzünü görmemiş ve kimseye söylememiş olabilir. Yine de bu bir planı olduğu anlamına gelir. Ve bu da her an ifşa olabileceğini gösteriyor. Belki de erken davranacak olmak o kadar kötü değildir. Eğer seni benim nişanlım olarak görürlerse istedikleri gibi sana

yüklenemezler.” Sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çekerek dudaklarının arasına koyduğunda çakmakla sigarayı ateşledi ve yanımdaki koltuğa oturdu. “Ayrıca Ongun benim çağırma kulak asıp da gelecek mi, onu bile bilmiyorum. Bunların hepsinden kurtulmuşken neden dönsün ki? O yoksa yanımda bir Elem’e ihtiyacım var, fiziksel olarak yanımda durmasından bahsediyorum. Çünkü Borisov, bir Olov ile yan yana.”

“Abim tehlikede olduğumu düşünürse geri döner,” dedim kesin bir sesle. Buna hiçbir şeye inanmadığım kadar inanıyordum. “Eğer ortaya çıkarsam geri dönecektir.”

“Sen ortaya çıkarsan neden ona ihtiyacım kalsın ki?” diye sordu sigaradan bir nefes çektiğinde. “Destekçileri Ongun’a kızgın çünkü onları yarı yolda bıraktı. Hepsini... Destekçilerin için yapman gereken tek bir şey vardır, o da soy ismini onur gibi taşıdığına onları inandırmak ve onların yanında durmak. Ama Ongun bunları yapmak yerine Elem soy ismine sırtını döndü. Aslanlar kendi aralarında Elem destekçilerinin hepsinin artık yemin bozmak istediğini konuşuyorlar. Eminim geri dönse onları ikna etmeyi başarır çünkü yeminden dönmeyi çoğu üye gururuna yediremez. Olağanüstü bir şey olmadığı sürece... Ama işi senden daha zor.”

“Biliyorum,” dedim yanına oturduğumda. “Ben de bu yüzden sana bu teklifi yaptım zaten ya.”

“Ama bu senin işinin de kolay olduğu anlamına gelmiyor,” dedi sigaradan bir nefes daha aldığı anda. Duman yüzüme çarpmıştı. “Sana hoş geldin diyerek kucak açmayacaklar, Bengi. Bunu da biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedim kafamı sallayarak.

“Onlara güvenilir olduğunu kanıtlaman lazım,” dedi net bir sesle. “Birden arkana dönüp ben vazgeçtim artık gidiyorum, diyemezsin. O noktadan sonra bunu asla söyleyemezsin. Bunu idrak et.”

Alayla güldüğümde, “Bu noktada diyebilir miyim sanki?” diye sordum.

“Evet,” dedi kafasını sallayarak. “Sana söyledim. Ben seni burada zorla tutmuyorum, Elem. Hiçbir zaman da tutmadım. Gitmek istiyorsan gidebilirsin. Senin varlığını ifşa etmeyeceğimi söyledim. Gitmedin mi zaten? Gittin. Varlığını ifşa ettim mi? Hayır. Seni rahat bıraktım.”

“Peşimden geldin,” dedim.

“Evet ama bu ortada bir yanlış anlaşılma olduğu içindi,” dedi net bir şekilde. “Eğer ikna olmayıp tekrar gitmek isteseydin buna karışmayacaktım, seni bırakacaktım. Ama sen ikna oldun. Çünkü beni haksız yere infaz etmiştin.” Sigaradan bir nefes daha çektiğinde gözlerini yüzüme çevirdi. “Bir

şeyleri başarmak için bir Elem'e ihtiyacım var. Ongun'a dedim. Sen gelmezsen kardeşini alırım, dedim. Gelmedi."

Kaşlarım çatıldı. Abim onun yanımda olduğunu biliyor muydu? Buna rağmen mi ortaya çıkmamıştı? Benim tanıdığım o adam, benim bir Narbekov'un yanında olduğumu öğrendiği an her şeyi bırakarak gelirdi.

Ama belli ki insanlar tanıdığımız hâllerinde kalmıyorlardı.

"Yani benim senin yanında olduğumu biliyor mu?" diye sordum gergin bir sesle. Cevabı öğrenmek istediğimden emin değildim. Onun kendi hayatını kurmasını istiyordum, bu yüzden onu rahatsız etmemek için kendimi tehlikeye atmayı kabul etmemiş miydim zaten? Ama benim bu hâlde olduğumu bildiği hâlde bir şekilde bana ulaşmaya bile çalışmaması beni kırırdı.

"Onunla konuşmadım," dedi omzunu silkerek. "Onunla en son konuştuğumda ailen hâlâ hayattaydı. Söylediğim şey, seneler önce söylenmiş bir şeydi. Belki beni ciddiye bile almamıştır. Belki de başı beladadır."

"Umarım başı ciddi bir belada değildir," diye mırıldandım.

"Başı belada olmasa böyle saklanır mıydı?" diye sordu. "Senelerdir ortada yoktu ama ona ulaşmak hiçbir zaman zor değildi. Şimdiyse imkânsız."

"O zaman Ivan ne yapacak?" diye sordum. "Onu bulmanın imkânsız olduğunu söylüyorsun. O ne yapabilir?"

"Ivan herkesi bulur," dedi net bir sesle. "Ona yeterli parayı verdiğin sürece... Her şeyi bulur. Eleman Rusya hükümeti tarafından bile kullanılıyor. Yıllar önce ABD'nin istihbarat ağına siber saldırı yapıp çökertti, dünya çapında suçlanıyor ve aranıyor. Onu bulabilen yok. Ama o birini istiyorsa bulur, emin ol. Çünkü nasıl saklanılır, en iyi o biliyor."

"Hükümetle bile iş birliği içinde olan bir adam bir suç örgütüne neden yardım edecek, peki?" diye sordum gülererek.

"İnsanlar senin gibi onurlu değiller, Bengi," dedi o da güldüğünde. "Hele ki bu dünyada... Herkes *kiralık bir askerden* ibaret. Etiketine bakar ve teklifi yaparsın. Kabul etmezse biraz daha arttırırsın... Bir noktada illaki kabul eder. Teklifin kimden geldiği önemli değildir."

"Her insanı parayla kandıramazsın."

"Her etikette sayı yazmaz zaten, Elem."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Başını belaya sokmayacağından emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Teklifimi reddetmeyeceğini zaten biliyordum. Şimdi de bana ihanet etmeyeceğini biliyorum."

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü burada istediği bir şey var,” dedi açık bir şeymiş gibi. “Bizim içimizde. Dünyanın bu tarafında. Karanlık kısımda. İsteddiği bir şey... *Birisi* var. Kimse biletini çöpe atmaz. Ben onun biletiyim.”

Burada istediği ne olabilirdi ki? “Nasıl bundan bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordum merakla.

“Ona önce para teklif ettim ama kabul etmedi,” dedi arkasına yaslandığında. “Sonra ben de biraz zorladım ve yapacağı iyilik karşısında burada güzel bir konum verebileceğimi söyledim,” dedi gülerek. “Bana, annem benden bir şey istediğinde ona nasıl bakıyorsam öyle baktı. Kendini belli etti. Etiketini gördüm.”

“Annen senden bir şey istediğinde nasıl bakıyorsan öyle mi baktı?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Sana söyledim,” dedi gülerek. “Bazılarımız çok ucuza gider. Herkesin etiketinde sayılar yazmaz. Benimkinde sadece *aferin* yazıyordu.”

“Bence bu durumda sen pahalıya giden oluyorsun,” dedim. “Sayılar herkesin ağzında aynı anlama gelir. O etiketi herkes alabilir. Ama sözcüklerin anlamı ağızdan ağıza değişir. Bu da aslında etiketine bir kişiden başka kimsenin dokunamayacağı anlamına gelir.”

Gözlerinde garip bir bakış belirdi. Anlamını bilmediğim, çözemediğim bir bakış. Keşke bana kendini açmasaydı. Keşke o ilk zamanlarda sadece susmamı söylemek için ağzını aralayan adama dönüşseydi tekrardan. Keşke ona baktığımda düşündüğüm tek şey ne kadar sinir bozucu ve ne kadar berbat bir insan olduğu olsaydı. Keşke daha fazlasını gördükçe daha fazlasını istemeseydim. Keşke bende doyumsuz bir isteğe yol açmasaydı.

Keşke her şey daha farklı olsaydı.

“Her neyse,” dedi birden dikleştiğinde. “İvan’ın bize yardımcı olacağına emin olabilirsiniz. Teklifin mantıklı ama yine de Ongun’u bulmamız lazım.” İtiraz edeceğim sırada izin vermedi. “Bunu yapmak zorundayım, Bengi. En azından aramak zorundayım. Aksi takdirde emre karşı gelmiş olacağım.”

“Leo mu bir şey söyledi?”

Kafasını salladı. “Evet ama seni tanıttığımda ona ihtiyaç kalmaz belki de,” dedi omzunu silkerek. “Onu buraya gelmek zorunda bırakmayacağım, Bengi. Sadece ne halt yediğini öğreneceğim. Tamam mı? Sen ve ben beraber ilerleyeceğiz. Ne gerekirse. Tamam, nişanlanalım işte, kabul ettim.”

“Kabul mü ettin?” diye sordum alayla gülererek. “Normalde kızlar teklifi eden değil de teklifi alan olurdu ama... Sanırım işler bizde ters yürüyor. Yüzüğü de ben mi takacağım?” Bana garip garip baktığında bir an duraksadım. “Bekle... Yüzük takacak mıyım?”

“Tabii ki takacaksın,” dedi çok saçma bir şey sormuşum gibi. “Nişanlıma yüzük takmadığıma kim inanır?”

“Senin nişanlandığına kim inanır?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Bengi, senin gözünde nasıl bir profilim var, inan bilmiyorum ama beni uzaktan tanıyan herkes nişanlandığıma inanır,” dedi gülererek. “Örgütüme ne kadar bağlı olduğumu biliyorlar. Bu da zamanı geldiğinde onlar için evlenip çocuk yapacağım anlamına geliyor. Ve bilmem farkında mısın ama ben 27 yaşındayım. Burada genelde yirmilerine bastığında çoktan evlenmiş olursun. Biliyorsundur. Yani benim yaşıma da biraz geçiyor aslında...”

“Evlenmek mi?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Bir saniye. Çocuk mu?”

“Evet,” dedi şaşırmama şaşırmış gibi. “Son kalan benim. Ben ölürsem soyum son bulur. Buna izin verirler mi sanıyorsun? Vârise ihtiyaçları var. Çocuğum olmasını istiyorlar. Leo, tüm destekçiler, üyeler... Hepsi. Babam öldüğünden beri bu konuda üzerimde çok büyük bir baskı var ama tepkimden korktukları için hiçbiri açık açık dile getiremiyor.”

“Odkan’ın üzerinde de bu baskı var mı?” diye sordum. “Çünkü o da son kalan. Yoksa bu sadece sana mı özel?”

“Odkan’ın üzerinde bu baskı ergenliğe girdiği ilk andan beri var,” dedi suratını buruşturarak. “On beş yaşına girdiği ilk an destekçilerin ona söylediği tek şey kendine uygun olan kızlarla yatmasıydı. Bana göre zaten bu yüzden Nadia ile beraber oldu. Çünkü onunla sevgiliyken bu baskıyı kimse gösteremiyordu. Birileri ile yatıp kalkmasını bekleyemezlerdi çünkü sevgilisi vardı, sevgilisine çocuk iması yapamazlardı çünkü sevgilisi Leo’nun kızıydı. Ama şimdi bu korumayı kaybettiğine göre onun başına üşüşmeleri de an meseledir.”

“Bu iğrenç. On beş yaş mı? Hâlâ bir çocukken nasıl bu imaları yapabilirler?”

“Evet, öyle. İğrenç. Hakkında her şeye karışırlar. Sınır bilmezler. Seni istedikleri gibi kullanırlar. Bir Pençe’ysen hiçbir zaman çocuk olamazsın zaten.”

En azından ben olabilmişim. Kapılar ardında büyüdüğüm için sinirliydim ama ne zaman onların hikâyelerini dinlesem, kendi hayatıma şükrediyordum içten içe.

“Peki, neden buna sıcak bakmıyor ki?” diye sordum merakla. “Ya da sen, neden sıcak bakmıyorsun?”

“Neden sıcak bakayım?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Aslanlar için çocuk güç demektir,” dedim omzumu silkerek. “İlk vârisi verenin değeri artar. Ne kadar çocuğun varsa o kadar önemli olursun.” Duraksadım. “Yani bir de sana ben mi anlatacağım sanki bunları? Hepsini biliyorsun.”

“Evet,” dedi sigarasını söndürdüğünde. “Ama ben baba olmak istemiyorum.”

“Neden?”

“Yapamam,” dedi bir sigara daha yaktığında.

“Neyi?”

“Normal biri olamam,” dedi sigaradan derin bir nefes aldığı anda. “Dolayısıyla, normal bir baba da... Annemin bana yaptıklarını yaparım. Mahvederim onu. Zehirlerim. Çıkmam kafasının içinden. Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü gece bittiğinde herkes en sevmediği şeye dönüşür,” dedi. “Sen bunu öğrenecek kadar karanlık geceler geçirmedin sadece.” Gülerek bana döndü. “Henüz.”

Eğer sandığı gibi en sevmediği şeye dönüşmüş olsaydı, aslında güç uğruna bir çocuk yapardı. Ona ne olacağını, ona neler yapacağını umursamazdı bile. Çünkü annesi onu hiç umursamamıştı.

O da henüz en sevmediği şeye dönüşmemişti.

“Her neyse,” dedi konuşmama fırsat bile vermeden. Ağzımı açmama izin verse onun sandığı canavar olmadığını ona söyleyecektim. Belki de susmam iyi bir şeydi. Daha fazlasını görmeye cesaretim olup olmadığından emin değildim. “Nişan diyorduk.”

“Eğer senden evlilik ve çocuk bekliyorlarsa nişanının da düzgün ve uygun biriyle yapılması gerekmez mi?” diye sordum. “Sonuçta destek almak için onları memnun etmen lazım, kızdırman değil.”

“Neden?” diye sordu gülerek. “Sen düzgün değil misin?”

“Benimle nişanlanan onlara çocuk güvencesi vermez,” dedim pake-tinden bir dal kaptığımda. “Ortalık karışır.”

“Karışmaz,” dedi. “Babası ben isem çocuk Narbekov kabul edilir. Annesinin soy adı Aslanlar için önemli değil, bunu biliyorsun.”

“Annesi Pençe olacak ama gözlerinde,” dedim. “Soy adı hem Elem hem de Narbekov olamaz ya.” Şu an var olmayan bir bebeği tartıştığımıza inanamıyordum. “Benim destekçilerim sinirlenir. Onlara bir çocuk veremeyecek konumda olurum gözlerinde. Daha kötüsü... Onlara bir Narbekov verecek olurum. Soyun devamlılığını sağlayamayan birine bile nasıl güvensinler?” Birden geri çekilerek, “Ben bu çocuk muhabbetini hiç düşünmemiştim,” dedim. “Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir.”

“Bengi,” dedi gülerek. “Az sakın ol. Senin abin var. Senden böyle bir şey beklemeyiz. Ondan bekleyecekler. Onları sinirlendirecek bir şey yok ortada.”

“Emin misin?”

“Evet,” dedi. “Eminim. Gerçekten mantıklı bulmadığım bir planı onaylamam. Zekice bir şey düşündün. Kendine güvenin olsun biraz.”

“Benim zaten kendime güvenim var,” dedim homurdanarak. “Var olmayan ve asla olmayacak bir çocuğu tartıştığımıza inanamıyorum.”

“Aslanların dünyasına hoş geldin,” dedi gülerek. “Bir süre sonra alışacaksın.”

“İğrenç bir topluluk,” dedim. “Cinsiyetçi, iğrenç kurallarla dolu... Bıktım.” Sigaradan bir nefes daha aldım. “Her neyse. Bu nişan olayları nasıl oluyor?”

“Bir şey yapmaya gerek yok,” dedi. “Sadece yüzük takacağız. Moskova’daki eski evimizde babaannemin yüzüğü var. Annem de onu takmıştı. Aile için önemli. Bu gece gittiğimde onu alacağım.”

Kaşlarım çatıldı. “Bu gece?”

“Evet,” dedi. “İşlerim var.”

Ayağa kalkıp salona doğru yürürken gözlerim sırtındaydı. “Ne işi?”

“Eski bir arkadaşla buluşacağım,” dedi sadece.

“Kim bu eski arkadaş?” diye sordum bu sefer.

“Odkan’ın yanındaki kızı hatırlıyor musun?” diye sordu mutfak dolabından temiz bir su bardağı çıkardığı sırada. Buzdolabından çıkardığı suyu bardağa dökerken bana doğru dönmüştü.

“Evet,” dedim. “Nasıl unutabilirim? Üzerime kurşun yağdırıyordu.”

“O kızın ne iş peşinde olduğunu öğrenmem gerek,” dedi sudan bir yudum aldığı anda. Bu kızı kafasına bu kadar taktığına gerçekten inanamıyordum. “Bu yüzden bu dünyada onu en iyi tanıyan kişiyle konuşmam lazım.”

“Kimmiş o?”

“Eski en yakın arkadaşı.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordum ama bana cevap vermedi. Suyu kafasına diktikten sonra bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve salona doğru yürümeye başladı. Cevap alamayacağımı anladığımda bu sefer, “Sen bu kıza neden bu kadar kafayı taktın?” diye sordum.

Alaycı bir şekilde, “Acaba neden?” dedi sargılı elini gösterdiğinde.

“Abartıyorsun,” dedim. “Az önce barfiks çekiyordun. Bir şeyin yok.”

“Tek elle çekebiliyorum,” dedi sigara paketinden bir dal daha çektiğinde. O kadar fazla sigara içiyordu ki hızına yetişemiyordum artık. “Bu bana zarar verdiği gerçeğini değiştirmiyor.”

Gözlerimi devirdiğim sırada, “Gerçekten çok garipsin,” dedim sessiz bir şekilde.

Neden dercesine göz kırpıp kafasını salladı. “Niye?”

“Çünkü bir savaşa girdiğini kabul ediyorsun, bu uğurda insanlara zarar vermeyi de kendine hak görüyorsun ama birisi sana bu uğurda zarar verince deliye dönüyorsun,” dedim kelimelerin arasında nefes bile almadan.

Acımasız bir sertlikte söylemiş olabilirdim ama doğru bir eleştiriydi, onun artık gerçekten kötü biri olduğunu düşünmüyordum. Babasının bir kopyası olduğunu düşünmüyordum ama babası kadar benmerkezci olduğunu ve her şeyi kendine hak gördüğünü biliyordum.

Belki de bu şekilde yetiştirildiği içindi.

Ama yine de kendisi, savaş bittiğinde belki de herkesin ölmesinden memnun olacağını dile getirirken, ufacak bir zararda deliye dönmesi normal değildi.

Ters bir cevap vermesini ya da eskiden yaptığı gibi susmasını bekledim ama o sadece, “Olabilir,” dedi.

“Ne?” diye sordum şaşırarak.

“Olabilir,” dedi tekrardan. “Evet, öyle yapıyor olabilirim. Ama gücüm var ve bunu zarar görmemek için tabii ki kullanacağım. Eğer onların gücü yetiyorsa buna, onlar da beni ortadan kaldırmak için uğraşsınlar o zaman.”

“Uğraşıyorlar zaten,” dedim gülerek. “Daha yeni başlıyor her şey.”

“Bırak, istedikleri silahı kuşansınlar,” dedi benim gibi gülerek. “İstedikleri forma girsinler, kazandıklarını sansınlar. Avutsunlar birkaç günlük galibiyetle kendilerini. Önce umutlansınlar sonra mahvolsunlar.”

“Ya sonra?”

“Sonra arkana yaslanıp izlemen gereken kısım gelecek,” dedi sigarasının külünü küllüğe dökerken.

“Bu kadar kendini beğenmişlikle başına işler acısı bir şey gelmemesini umacağım sanırım arkama yaslandığım sırada,” dedim alaycı bir sesle. Başım ağrımaya başlamıştı. Kollarım da.

“Kendimi beğenmiş değilim,” dedi bana döndüğünde. “Sadece kendime güveniyorum.”

Bakışlarımı aniden ondan kaçırdım. O kadar salak ve bariz bir şekilde yapmıştım ki bunu, farkında olmamasına imkân yoktu. Ama bana anlam veremediğim bir derinlikle baktığında aklıma birkaç saat önce gördüğüm rüya geliyordu. Ve parmakları değdiğinde alev alan tenim karıncalanmaya başlıyordu.

Belki de benim de gerçek sınavım buydu.

Karşımda karşı konulması imkânsız biri varken ona karşı koymak zorunda olmak.

Ve işin daha da kötü kısmı, sadece onunla değil kendimle de bir savaş hâlindeydim. Çünkü mantığım ipleri eline almak için içimdeki canavarla gerçek anlamda savaşıyordu. O canavarı da ona karşı duyduğum istek doğuruyordu.

Bir an aklıma dün gece ona söylediklerim geldiğinde olduğum yerde sertçe yutkundum. Büyük bir utanç tüm varlığımı ele geçirmişti. *Öpüşemiyor olman çok kötü mü? Gerçekten mi, Bengi? Rezil misin sen?*

Henüz değildim ama biraz daha böyle devam edersem gerçekten rezil olacaktım.

Duruşumu dikleştirdiğimde, “Bu gece ben de gelecek miyim?” diye sordum. “Moskova’ya?”

“Evet,” dedi. “İşime yarayabilirsin.”

“Ne konuda?”

“Çakır’ın hareketlerinin şüpheli olduğunu söylüyorlar,” dedi. “Bir şey peşinde. Geçen sefer onun yanına gitmedin mi?” Kafamı salladım. “Ona beni ifşa ettin mi?” Kafamı hayır anlamında iki yana salladığımda yüz ifadesi hiç değişmedi, zaten bunu yapmadığımı bile sorduğunu direkt anlamıştım. “Güzel,” dedi. “Onun yanına yine bir şey olmamış gibi gitmeni istiyorum. Neyin peşinde olduğunu, kimden kaçıp durduğunu öğren.”

“Onun yanına nasıl gideceğim?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Pazar günleri hep aynı mekânda takılırlar,” dedi.

“Takılırlar derken?” diye sordum. “Aslanlarla mı?”

“Hayır,” dedi. “Sence Aslanlar, Çakır ile yan yana görünmek isterler mi?” Doğru. Çünkü o onların saçma kurallarına göre bir Elem sayılmıyordu bile.

Amcamın onu nüfusuna alıp soy ismini vermesinin hiçbir önemi yoktu. Onların gözünde evlilik dışında olan hiçbir çocuğun önemi yoktu. “Çakır daha çok düşmanla takılmayı sever.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Düşman derken?”

“Dimaların ekibini hiç duydun mu?” diye sordu bana doğru döndüğünde.

“Evet,” dedim. Onun Aslanların düşmanı olduğunu biliyordum. Pervâ’nın ikiz kardeşinin ölümünde de parmağı vardı. Aynı şekilde, herkes Nikolai Narbekov’un da ölümünde parmağı olduğunu düşünüyordu. “Yani, Dima’yı duydum. O ölmedi mi?”

“Öldü,” dedi. “Ama Dima, bir kişi değil. Bir lakap. Leo gibi.”

“Onu sen mi öldürdün?” diye sordum, Çakır’ın bana anlattıklarını anımsadığımda. Tikhon’un babasının da bu işte olduğunu ve Pervâ’nın onu aynı senaryoyu canlandırarak öldürdüğünü söylemişti.

“Hayır,” dedi gülerek. “Keşke...”

“Peki, Tikhon’un babası?” diye sordum. Kaşları çatık bir şekilde bana baktı. Tikhon’un konu ile ne alakası olduğunu anlayamamış gibiydi.

Ama Dima ve Tikhon’un zamanında ortak olduklarını biliyordum.

“Hayır,” dedi tekrardan. “Onu ben öldürmedim, Bengi. Sana bunu Çakır mı söyledi?” Bir tepki vermediğimde gülerek, “Herkes bunu benim yaptığımı sanıyor,” dedi. “Aynı gece, aynı senaryo. Ama o zaman babamın yanan bedenini kilitli bir depodan çıkarmaya uğraşıyordum. Yani birini öldürebilecek, kilitleyip, yakabilecek hâlde değildim. Ayrıca babamın katilinin kim olduğunu bilip, onu öldürmüş olsam neden bir intikam yolculuğuna çıkayım?”

“Ama onlar intikam yolculuğuna çıktığını bilmiyorlar.”

“Sen biliyorsun.”

“Belki birden fazla katil vardır diye düşündüm,” dedim omzumu silkerek. “Bir şey anlatmıyorsun ki. Kafanın içinden neler geçtiğini nereden bileyim?”

Ne dediğimi umursamadan, “Çakır’a güveniyor musun?” diye sordu.

“Yani,” dedim. Artık bazı şeyler eskisi kadar net gelmiyordu gözüme. “Kuzenim o benim.”

“Yani?” dedi o da beni taklit ederek. “Sorumun cevabı bu değil ki. Güveniyor musun, güvenmiyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedim baskı hissederek. Çakır daha önce güvenimi kıracak bir şey yapmamıştı, onun yanına yardım için gittiğimde bile hiç sorgulmadan bana yardım etmişti. Olayın onunla bir alakası yoktu. Artık genel olarak kimseye güvenemiyormuş gibi hissediyordum.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Kendimi sağlama almış olurdum.

“Güvenme,” dedi net bir sesle. “Kimseye.”

“Sana da mı?”

“O da senin seçimin,” dedi beni şaşırtarak.

Beni daha çok şaşırtan şey ise içten içe ona güvenmek için yanıp tutuşuyor olmamdı. İşlerin bu şekilde daha iyiye gideceğine inanıyordum ve biliyordum ki bu inanç, saçmalıktan başka bir şey değildi. Hiçbir şekilde dizginleri bırakmamam lazımdı. Her zaman tedbirli olmam lazımdı. Güven, gardı düşürürdü. Benim her zaman saldırıya geçmeye hazır olmam gerekiyordu çünkü savaşın ne zaman başlayacağı hiç belli olmuyordu.

“Eğer Dima öldüyse,” dedim konuyu değiştirmek için. “O zaman Dimaların ekibi dediğin kim?”

Bana alınıp alınmadığını anlamak için ela gözlerine bakıyordum ama hiçbir şekilde, hiçbir duygu okunmuyordu. O bir tek bana güvendiğini söylemesine rağmen ben ona hiçbir şey söylememiştim. Salak yerine konmuş gibi hissetmiyor muydu? Öfkelenmiyor muydu? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Pavlovlar soylu ve köklü bir ailedir,” dedi. “Aynı zamanda Bratva’nın bir parçasıdır. Her zaman Rozanovlara boyun eğseler de kendi içlerinde ayrı kuralları vardır. Rozanovlara her nesilden bir temsilci gönderirler, o seçilen en güçlü kişidir, ona da Dima ismini verirler. Dima öldüğünde bu isim en küçük oğluna kaldı.”

“En küçük mü?” diye sordum. “Bu tarz şeyler genelde ilk çocuğa verilmez mi?”

“En büyük oğlu senelerdir ortada yok,” dedi. “Müebbet hapis yedi. Ortanca çocukta o *ateşi* göremediklerini söylüyorlar. En küçükleri tam bir psikopattır, en büyük abisi kadar olamasa da sorunlu biri. Gerçek ismi Denis. Şiddete eğilimli bir manyak, dünyayı bir oyundan ibaret sanıyor, kanı çabuk kaynayan tiplerden. Bu yüzden onlara göre bu *şeref*i en çok o hak etti.” *Şeref* kelimesini küçümseyici bir alayla söylemişti.

“Çakır,” dedim yavaşça. “Senin mekâna geldiğin gece, Tikhon’un yanındaki kızla buluşmaya gelmişti. Anastasia’ydı ismi. Yani, onlarla bir bağlantısı olduğunu biliyordum ama hiç sorgulamadım. Borçlandığını söylemişti. Çakır herkese borçlanır, kulağa pek önemli gelmemiştir.”

"Denis, yaklaşık iki buçuk senedir hapiste," dedi Perva. "Bu yüzden o yokken işe en yakın dostu olan Tikhon bakıyor. Yani Çakır'ın, Tikhon ile falan işi yok. Denis'in işlerine Tikhon baktığı için onların yanına gitmiştir."

"Dima ya da Denis, her ne boks," dedim. "Çakır'ın onunla ne işi var ki?" Perva gülmeye başladı. "Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Söylesene!"

"Bilmem," dedi omzunu silkerek. Ama bir şeyler bildiği belliydi. *Her zamanki gibi.*

"Biliyorsun işte," dedim inatla ona döndüğümde. "Bir kere de direktmeme neden olmadan bir şey söylesen ölür müsün?"

"Ölürüm," dedi alaycı bir sesle. Ona ters ters baktığımı hissettim, gözleri gözlerime kitlendiğinde yüzündeki alaycı ifade daha da büyüdü. "Bilmiyorum, dediğim gibi," dedi. "Dedikodu sadece işte..."

"Ne dedikodusu ya?" diye sordum sinirlenerek. Her zaman söyleyeceği şeyi teker teker söylüyordu. Karşıdakine eziyet ediyordu. Resmen bundan zevk alıyordu.

"Beraber oldukları dedikodusu," dedi omzunu silkerek. "Manitacılık falan işte. Daha açmamı ister misin?"

"Saçmalama," dedim şaşkın bir sesle.

"Neden?" diye sordu. "Dima'nın eşcinsel olduğunu herkes biliyor, ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da. Çakır da eşcinsel. Bekle, bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedim. Aslında yeni öğrenmiştim. "Tabii ki biliyorum ama Çakır'ın bir sevgilisi var zaten. O yüzden doğru olamaz."

"Ayrıldıkları dedikodusu da gelmişti aynı zamanda kulağıma," dedi gülererek. "Dima hapse girmeden hemen önce. Hatta söylediklerine göre Çakır hapiste onu hiç ziyaret etmediği için feci kudurmuş."

"Neden ayrıldıkları da geldi mi bari kulağına?" diye sordum alaycı bir sesle ama çok şaşkındım. "Malum, her şeyden haberi olan tek adam sensin. Bilgi, dedikodu, her şey var. Kaynakların bayağı sağlam herhâlde."

"Sağlam, evet," dedi. "Dediğim gibi... Bu örgütün içindekiler, Bratva'dakiler, neredeyse hepsi homofobik. Seni güçsüz görürler, dışlarlar. İğrenç bir şey ama onların kafası böyle çalışıyor. Dima da bu yüzden olmadığı biri gibi davranıyor, dışlanmamak için. Kabul etmiyor kendini yani. O yüzdendir. Böyle bir duyum almadım ama belli bence. Diğer türlü Dima gibi bir psikopatın takıntılı olduğu kişiyi salacağını sanmam."

“Öyleyse neden Çakır hâlâ onun adamları ile takılıyor?” diye sordum. Aslında bunca sene ailem dediğim kimseyi gerçek anlamda tanımadığım gerçeği ile bu aralar fazlasıyla yüzleşiyordum.

Perva'nın her şeyi bilmesi sinirimi bozmaya başlamıştı.

“Aslanlar onu dışlıyor,” dedi. “Dima sayesinde onların içine girmiş olabilir ama sonuçta ona kucak açtılar. Neden onu dışlayan adamların yanında olsun ki? Ona kucak açanlar varken? Çakır uzun zamandır onların yanında, Bengi. Bu yüzden abinle arası açılmıştı. Çok önceden. Tabii sana bunları anlatmaz. Bu yüzden ona güvenmemeni söylüyorum. Belki sana bilerek zarar vermez ama Aslanlardan nefret ediyor ve sen *bizden* birisin. Ne kadar henüz bunu kabul etmemiş olsan da.”

Bu yüzden mi abimle arası açılmıştı? “Ben de nefret ediyorum,” dedim kısık bir sesle. “Aslanlardan ben de nefret ediyorum, Perva.”

“Hayır,” dedi. “Sen ne kadar nefret ettiğini söylersen söyle, bir Aslan'sın. Bizden birisin. Kabul görebilecek birisin. Çakır öyle değil. O hiçbir zaman bir Aslan olmadı, olamayacak da. O sadece sürünün içinde takılabilen bir çakal. Bir Aslan değil.”

“Çakal,” dedim gülerek. “Baban da babama her zaman böyle söylemiş.”

“Bence pek haksız sayılmazmış,” dedi paketinden bir dal daha çektiğinde. Bu kaçınıcı olmuştu?

Ona ters bir şekilde baktım. “Babam hakkında kötü konuşabileceğini sanma.”

“Neden?” diye sordu sigarayı yaktığında. “Günahlarınız bir mi? İşlediği suçlarda senin de mi payın var? Sen benim babama canavar demiyor musun durmadan? Ben o zaman sana alınıyor muyum?” Sigaradan bir nefes çektiğinde ela gözleri bana döndü. “Aramızdaki fark ne, biliyor musun? Sen babanın mükemmel bir adam olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden ona karşı durmak bilmeyen bir sevgin var. Ben ise babamın bir boka yaramaz, iğrenç, aşağılık ve kötü bir canavar olduğunu biliyorum ama buna rağmen onu seviyorum. O yüzden sana bir tavsiye vereyim, gözlerini aç ve bazı gerçeklere sırtını dönme. Baban masum bir insan değildi, sen ne kadar buna inansan da... Değildi.”

“Buna neye göre karar veriyorsun?” diye sordum gergin bir sesle. “Bilmediğim bir şey varsa çık da anlat.”

“Bir şey anlatmama gerek yok, Bengi,” dedi. “Her şey ortada. Basit bir mantık ve basit bir denklem bu. Bir Pençe, hem de gücü elinde tutan bir Pençe, hiçbir zaman masum değildir. Olamaz. Güç, masumiyeti seven bir

şey değildir. Onu hak etmek için elini çamura ve kana bulaman gerekir. Belki baban benim babamdan daha iyi bir adam olabilir ama bu onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez.”

Babamın kötü şeyler yapmış olabileceğini biliyordum. Neticesinde o da kocaman bir aileyi ayakta tutmaya çalışıyordu. Hem de böylesine karanlık bir dünyada... Ama onu hiçbir zaman diğerlerinin yanına yakıştırmamıştım. Nikolai'nin ya da Leo'nun... O şeytanların... Gerçi kötü bir şey yapmış olması fark eder miydi? Onun her zaman bir nedeni olacağını biliyordum, güvendiğim şey buydu, her zaman güvenebileceğim tek şey buydu.

Kötü şeyler yapmış olması onu sevmeme engel olmazdı.

“Olabilir,” dedim. “Kötü biri olabilir. Bu babam olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Tabii ki değiştirmiyor,” dedi. “Benim için de öyle. Ama sen böyle biri değilsin. Bu yüzden kendini yalanlarla kandırmayı bir an önce bırakmalısın.”

Böyle biri değil miydim? Neden hep sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu? “Nasıl biri değilim?” diye sorduğum sırada dağ evinin önünde bir arabanın sesi duyuldu. Perva anında ayağa kalkarak ilerledi ve camdan dışarı baktı. Masanın üzerinde duran silahı beline saklamayı da unutmamıştı.

“Ivan geldi,” dedi. “Sana dediğim gibi, Sara'nın kuzenisin. İsmi Yağmur. Çok konuşmana gerek yok.”

“Bu çocuk bu kadar iyi bir hacker ise benim o kişi olmadığımı istese bulamaz mı sence?” diye sordum ayağa kalktığım anda.

“Yağmur gerçek birisi ve hayatı boyunca bu işlere hiç girmede,” dedi. “Yani hiçbir şey çıkaramaz. Yok olan birini tekrar yaratamaz, Tanrı değil ya. Yapabileceği tek şey kaçanları bulmak. Kaldı ki... Kim olduğunu öğrenirse öğrensin. Zaten nişanlanacağız. Artık farklı bir oyun oynuyoruz, unuttun mu?”

“Unutmadım,” dedim. “Plan benim, unuttun mu?”

Bana hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıyı açtı. Kapıdan içeri giren çocuk 1.90 boylarında, siyah saçlı ve beyaz tenli biriydi. Genç duruyordu. Parlak, mavi renkte gözleri vardı. Altında bir eşofman altı, üzerinde ise gri bir kapüşonlu vardı ve kapüşonu siyah saçlarının üzerine örtmüştü. Elindeki sarmayı dudakları arasına sıkıştırdığında Perva'dan önce davranarak kapıyı arkasından kapattı ve sanki salon ona aitmiş gibi rahat bir şekilde koltuğa oturdu.

“Gerçekte daha büyükmüşsün,” dedi alaycı bir sesle. Kusursuz Rusçasından gerçekten Rus olduğu rahatça anlaşılıyordu. “Ee? N'aber?”

Çocuğun bana baktığını fark edince kendimi rahat olmaya zorlayarak koltuğa, tam karşısına oturdum ama göz teması kurmamaya çalışıyordum. Sanki bu konuşma hiç beni ilgilendirmiyormuş gibi masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayar aldım ve aklıma gelen ilk markayı yazarak alışveriş sitesine yalandan bakmaya başladım.

“Gergin ortam,” dedi Ivan kendi kendine. “Çok gergin.” Kafasını salladığında gözleri salonda dolaşıyordu. “Ben gelemem bu kadar gerginliğe yalnız. Zaten buraya gelmek için kaç saat yol geldim, bir de bu gerginlik... Olmaz yani, katlanamam, formum düşer.”

“Boş boş konuşmayı kes,” dedi Perva, yanıma, tam Ivan’ın karşısına oturduğunda. “Çok net olacağım ve kısa keseceğim çünkü senin ne kadar kafa açan biri olduğunu biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Ivan kahkaha attığında. Gamzeleri vardı. “O kızıl arkadaşından mı?” Elena’dan bahsediyor olmalıydı. “Yanıma birini göndereceksen birader, bana bu kadar tav olacak birini gönderme, bak. Senin için diyorum. Sonra güme gidersin.”

“Senden ne istediğimi biliyor musun?” diye sordu Perva onu umursamadan.

“Birini bulmamı,” dedi Ivan. “İnsanlar benden başka ne ister ki? B12 eksikliğinin mi var, Narbekov? Bana telefonda kimi bulmamı istediğini zaten söyledin. Ben buraya ödememi almaya geldim, işe yaramaz ipuçlarını dinlemeye değil.”

“Para istemediğini sanıyordum,” dedi Perva alaycı bir şekilde güldüğünde.

“Sana para istemiyorum demedim,” dedi Ivan güldüğünde. “Tabii ki istiyorum. Sadece *o kadar* da fazla para istemediğimi söyledim. Ben nakitsiz iş yapmam.”

“Onu duymuştum zaten,” dedi Perva umursamaz bir şekilde. “Ne kadar para istiyorsun?”

“Bir şey istemiyorum,” dedi Ivan gülerek. “Beş milyon ruble yeter.” Kafamı kaldırıp ona baktım ama o bana bakmıyordu. “Hiç öyle bakma bana, Narbekov. Bileğindeki saatin on milyon dolar ettiğini biliyorum. Sokaklarda bize ilk öğretilen şey, soyacak bir adam bulduğumuzda fırsatı değerlendirmemiz gerektiğidir. Kişisel algılama. Biliyorum ki istesem daha da fazlasını verirsin.”

“Hiçbir zaman bu kadar para almadığını biliyorum,” dedi Perva gülerek.

“Verebilecek gücü olanı anladığımda isterim ama işte,” dedi Ivan elindeki sarmadan bir nefes çektiğinde. “Ayrıca isteyeceğim tek şeyin para olmayacağını da biliyorsun.”

“Evet,” dedi Perva. “Biliyorum. Sanırım bu yüzden kabul etmeyeceğimden korkuyor ve daha fazla para istemiyorsun, değil mi? Yoksa daha çok zorlayacağından eminim. Gerçekten de benden gelecek bir bağlantıya bu kadar fazla mı ihtiyacın var? Ama hiç zekice oynamıyorsun. Bana ihtiyacın olduğunu bu kadar belli etmemen gerekli, Drugov.” Ivan’ın ilk kez oturduğu yerde gerildiğini gördüm. “Gerilmene gerek yok,” dedi Perva alaycı bir sesle. “İstediğin parayı vereceğim. Ama bana Alina’nın adresini de vereceksin ve sakın onun karşılığında da bir şey istemeye kalkma.”

“Yarın gece Pantera’da olacak,” dedi Ivan direkt. “Yeni bir mekân. Adresini çoktan Tolun’a verdim.”

“Aferin,” dedi Perva ayağa kalktığı anda. Salondaki ahşap dolaplarından birini açarak bir çanta çıkardı ve Ivan’a doğru uzattı. Ivan çantayı açtığı anda çantanın içinin 5000’lik Rus rublesi banknotlarıyla dolu olduğunu gördüm. “Orada iki buçuk milyon var,” dedi Perva. “Gelişme kat edersen diğer yarısını da alırsın. Anlaştık mı?”

“Ben her zaman paramı peşin alırım,” dedi Ivan çantayı kapattığında.

“Anlaştık mı dedim?” diye tekrar etti Perva onu umursamadan.

Ivan’ın mavi gözleri birkaç saniye Perva’yı izledi. Sonra ifadesiz bir şekilde kafasını salladı ve ayağa kalktı. “Bir hafta içinde seni ararım.”

“Beş gün,” dedi Perva pazarlık eder gibi.

“Pekâlâ,” dedi Ivan kabul ederek. “Beş gün olsun.”

Perva ile başa çıkamayacağını anlamış gibiydi. O iyi bir oyuncu olabilirdi ama Perva’yı kaybetmek istemediği her hâlden belliydi. Acaba ondan ne çıkar sağlayacaktı?

“Senin anlaşılması çok zor biri olduğunu söylerlerdi hep aslında,” dedi Perva alayla. “Bak, işine geldiğinde nasıl da uysal olabiliyorsun ama.”

“Aynen,” dedi Ivan bozuntuya vermeden. “Ondan.”

“Şimdi evimden siktir olup gideceğin kısma geldik,” dedi Perva ayağa kalktığı anda. “Beş gün içinde sakın elin boş dönme bana.”

Ivan kahkaha attı. “Senin gibi heriflerle ilgili en komiğime giden şey ne, biliyor musun?” diye sordu. “Kendi yapamadıkları şeyleri, dünyanın en zor şeyi sanmaları. Beş günde onu bulmayı bırak, tutup yakasından sana bile

getiririm.” Kafasını yukarı kaldırıp Perva’ya baktı. “Ama sen de bana bir iyilik yapman gerektiğini unutma.”

“Ben kimseye iyilik yapmam,” dedi Perva keskin bir sesle. “Kimseye. Sana da yapmayacağım, Drugov. Sen benimle iyi geçineceksin çünkü bana ihtiyacın var.” Kapıyı açarak gözleri ile dışarıyı işaret etti. “Dikkatli sür külüstürünü.”

Ivan güldü. “Bana ulaşmak için o kızılı gönderip durmana gerek yok,” dedi sadece. “Arasan yeter. Açarım.” Sonra hiçbir şey demeden kapıdan çıktı ve arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Perva kapıyı kapattığında cama doğru bakmaya başladı. Ivan arabasını dağ yoluna sürene kadar gözlerini pencereden ayırmadı sonra hiçbir şey söylemeden tekrar mutfak ile birleşik olan salona ilerlemeye başladı.

“Gerçekten abimi bulmak için ona iki milyon mu kaptırdın?” diye sordum inanamıyormuş gibi.

“Kar montu mu istiyorsun?” diye sordu garip bir sesle. “Hem de neon pembe? Beng, bu çok çirkin. Sana bunu hayatta giydirmem.”

“Ne?” diye sordum şaşkın bir sesle yanma ilerlerken.

O sırada sehpanın üzerine koyduğum dizüstü bilgisayara baktığını fark ettim. Bilgisayarın ekranında az önce rastgele açtığım ve doğru düzgün bakmadığım bir alışveriş sitesi açıldı ve neon pembe, parlak bir kar montu görünüyordu.

“Bence de,” dedi montu incelemeye devam ederken. “Ne?”

“Of, rastgele açmıştım ya,” dedim bilgisayarı kendime çektiğim sırada. “Ayrıca giydirmem derken? Sana ne oluyor ya?”

“Yanımda bir maskotun dolaşmasını istememek gayet de hakkım diye düşünüyorum,” dedi alaycı bir sesle. “Mont istiyorsan yarın sabah Moskova’da alışverişe çıkarız ama haberin olsun, kesinlikle neon pembe bir montun olmayacak.”

“Ya rastgele açmıştım diyorum sana,” dedim sinirle. “Nesini beğeneyim ben bu montun?”

“Ne bileyim, üç sekmede de aynı mont açık olunca dedim ki herhâlde cidden beğendi.”

“Üç sekme mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Sekmeyi kapattığımda altta yenisi çıktı, yine aynı parlak mont vardı. “Yanlışlıkla açmışım.”

“Teknolojide benden kötü olan tek insan,” dedi gülerek.

“Gayet iyiyim ben teknolojiye,” dedim savunmaya geçerek. “Eğer sen telefonumu ayağının altında ezmiş olmasaydın şimdi sana sosyal medya hesaplarımı ve galerimdeki güzel fotoğrafları gösterebilirdim ama ne yazık ki hepsi bir öküzün ayağının altından kayıp gitti.”

Alayla güldü. “Çok üzüldüm.”

“Benimle alaycı alaycı konuşma,” diye karşılık verdim ona ters bir şekilde. “Sinirimi bozuyorsun.”

“Senin her şey sinirini bozuyor.”

“Hayır,” dedim. “Benim sinirimi *sen* bozuyorsun. Çünkü buna uğraşıyorsun.”

“Şu an oturduğum yerden kıpırdamıyorum bile,” dedi aynı muzip sesle.

“Bak,” dedim onu işaret ederek. “Bu işte. Bu yaptığından bahsediyorum.”

“Sorun sosyal medya hesaplarınsa onları sana verdiğim yeni telefona da indirebilirsin,” dedi kafasını yastığa yasladığında. Sehpanın üzerinde duran telefonumu eline aldı ve bana uzattı. “Hadi, indir. Gir tekrar. Şifrelerini unuttacak biri olmadığına eminim. Bakalım beraber.”

“Of,” dedim telefonu ittirdiğimde. “Yalan söyledim tabii ki. Ne sosyal medya hesabı? Sence öyle bir şeye iznim var mıydı?”

“Yok muydu?” diye sordu ilgili bir sesle.

“Hayır,” dedim. “Yani, üniversiteye geçtikten sonra özgürleşmeme izin verdiler. Birkaç hesap oluşturabilirdim, tabii ki yine sahte bir isimle. Ama uğraşım gelmedi çünkü seneler boyunca kullanmamışken kullanmak zor geldi. Yani evet, senin kadar anlamıyorum bu işlerden. Mutlu musun şimdi?” Yüzünde bir sırıtiş belirdi. “Ama gerçekten fotoğraf çekmeyi iyi becerirdim ve bir sürü güzel fotoğrafım vardı. Hepsi senin yüzünden çöpe gitti.”

“Şimdi de çekebilirsin,” dedi. “Telefonun var.”

“Neyi çekeceğim, ormandaki hayvanları mı?” diye sordum sinirle. “Sıkıldım.”

“Neden sıkıldın?” diye sordu merakla.

Gözlerimi kapatıp sırtımı koltuğa yasladım. “Hayatımda ilk kez özgürleşmişim,” dedim dürüst olarak. Aslında canımı en çok yakan şey buydu belki de. Ailemin artık burada olmaması dışında... “Dışarı çıkabiliyordum. Arkadaşlarım vardı. Bir kafede oturup kahve içebiliyordum.” Oflayarak ona döndüm. “Bak, biliyorum kulağa çok basit geliyor ama benim için değildi işte. Dışarıda kahve içmek bile ben küçükken benim için büyük bir şeydi. Seneler sonra, sonunda yapabiliyordum. Ama bir daha hiç yapamayacağım.

Ben bir kafede kahve içmek istiyordum, burada ölüme giden bir plan yapmak istemiyordum. Normal biri olmak istiyordum. Ama bir daha asla olamayacağım.”

“Yaşamımız daha biz doğmadan belirleniyor,” dedi anlayışlı bir sesle. “Hissettiklerini anlıyorum ama elinden gelmeyen şeyler için kendini içten içe bitirmenin anlamı yok.”

Beni anladığını biliyordum. Dünyada beni en iyi anlayabilecek kişi oydu belki de. Çünkü normal biri olmayı ondan daha fazla isteyen başka hiç kimse yoktu.

Ama o da benim gibiydi işte. Bir daha asla normal biri olamayacaktık. Zaten hiç olmuş muyduk ki?

“Sen bunu yapmıyorsun sanki,” dedim yorgun bir sesle.

“Yapıyorum,” dedi. “Beni ne hâle getirdiğini bildiğim için sana yapmanı tavsiye ediyorum. Çünkü bence sen, kendine daha çok söz geçirebiliyorsun. En azından benim kendime geçirebildiğimden daha fazla.” Kafasını yana eğerek bana baktı. “Ayrıca Bengi, sen hâlâ normal birisi olabilirsin. Artık onun için umut kalmayan insanların gözlerine baktıklarında anlarsın, tüm ışık sönmüştür, sadece sahnenin kapanmasını bekliyorlardır. Sen öyle değilsin. Senin için hâlâ umut var.”

“Senin için yok ama, değil mi?”

Ruhsuz bir şekilde güldü. “Hiç yok.”

Hiç yok. Bir an söylediklerini düşündüm. Gerçekten benim için hâlâ bir umut var mıydı? Bazı geceler ben de ölmeyi dilemiyor değildim... Ama aynaya baktığımda yaşayan bir ölü görüyor da sayılmazdım. Bu işin beni bir bataklık gibi içine alacağını biliyordum ama kendime karşı dürüst olacaksam, hâlâ içten içe kurtulabileceğimi de düşünüyordum.

Birden ayağa kalktım ve, “Kahve yapacağım,” dedim. “Sen de ister misin?”

Çünkü daha fazla düşünmek istemiyordum. Düşündükçe mideme bir kramp giriyordu, başıma ağrı saplanıyordu, iştahım kaçıyordu. Düşündükçe her şey daha da kötü oluyordu. Şimdilik her şeyi bir rafa kaldırmam gerekiyordu. Ona karşı karmaşık hislerimi, bu ani planı, yarını... Her şeyi düşünmeye kısa bir ara vermem gerekiyordu.

“Yok,” dedi başını tekrar koltuğun yastığına koyduğunda.

“Peki,” dedim mutfağa ilerlerken. “Bu arada konuyu değiştirdin ama hâlâ Ivan’a o parayı kaptırdığına inanamıyorum.”

“Alt tarafı iki milyon,” dedi umursamaz bir sesle.

“Tolunlar seninle şımarık bir zengin diye dalga geçmekte haklılar.”

“Ongun’u gerçekten bulmam lazım,” dedi. “Leo onu geri istiyor.”

“Neden birden abime bu kadar kafayı taktı?”

“Çünkü Rozanovlar ile bir savaşa girmek üzere,” dedi Perva. “Kurallara göre, örgütün sağ kalması için her Pençe ailesinden en az bir üyenin olması gerektiğini biliyorsun. Çakır’ı soy ismi sayesinde onlara yutturuyor olabilir ama o gerçekten kabul gören biri değil, bu da örgütün içinde fısıltıların çoğalmasına sebep oluyor. Rozanovlar çok güçlü, Bratva da öyle. Onlarla savaşmak için Aslanların bir arada olması gerektiğine inanıyor. Bu yüzden Ongun’u geri istedi.”

“Abimi geri istedi çünkü destekçilerin güvenini istiyor,” dedim. “Seninle daha az önce, bunu benim yapacağımı konuşmadık mı? O hâlde neden abimi ısrarla istiyor anlamıyorum.”

“Ona göre bir savaş çıkacak, Bengi,” dedi. “Onlar kalabalık, biz değiliz. Yanımızda bir tane daha Pençe olması kötü mü olur diye düşünüyordur muhtemelen. Her türlü avantaja ihtiyacı var. Artık kurduğu o rüya bitti, gerçek hayata dönmesi lazım.”

“Bir de bana senin için hâlâ umut bitmedi, normal hayatına dönebilirsin diyorsun,” dedim sinirle güldüğümde. “Bak, abimin normal bir hayat yaşamasına kimse izin vermiyor çünkü bir soy ismi ve o soy isminin ona getirdiği cehennem gibi bir yaşam var. Aynısına ben de sahibim. Bu yüzden beni kandırmaya çalışma.”

Bir şey söylemedi.

Zaten söylemesini beklememiştim.

“Seni bu kadar sık görmeye alışırsam bir daha bırakmam,” dedi Çakır bana döndüğünde. “Ona göre bak.”

Acaba gerçekten burada olmamı söylediği kadar garip karşılamıyor muydu?

Birkaç saat önce uyandığımda Moskova’daydık ve telefonum çalışıyordu.

Üzerimdeki yorganı uyku sersemi bir şekilde kenara atarken yatağın içinde bir yerlerde olan telefonu aramaya başlamıştım, tüm kaslarım ağrıyordu. Akşam buraya uçtuktan sonra, eve gelir gelmez kendimi yatağa atmıştım ve Perva da Alinaların peşine düşmüştü. Sonunda telefonu yatakta bulduğumda arama kapanmıştı.

Telefonumu elime alarak açtığımda arayanın Perva olduğunu görmüştüm ama ben aramasına geri dönemedim, bir mesaj atıvermişti. Mesaj uygulamasına girerek yazdığı son mesaja bakmıştım.

H: Çakır'ın yanına git. Bir şeyler çeviriyor gibi.

Mesajda yazan buydu.

Ben de dediğini yapmıştım.

Büyük ihtimalle Leo, Çakır'dan şüpheleniyordu. Perva da... Bu tuhaf değildi gerçi. Çakır'dan herkes, her an şüpheleniyordu. Bu yüzden buraya ait hissetmemekte haklıydı.

Çakır'ı Moskova'ya ilk indiğimizde aramış ve akşam buluşup buluşamayacağımızı sormuştum. Sorgulamadan evet demişti. Gerçekten onun bir şeyler karıştırıyor olma ihtimali gözümde iyice küçülüyordu çünkü beni bile sorgulamayan birinin gizli saklı işler çevirmesi pek olası gelmiyordu.

Belki de sadece kuzenine güveniyordu.

Benim aksime...

Perva'nın istediğini yapmıştım ama bu Çakır bir şey çeviriyorsa bile onu ele vereceğim anlamına gelmiyordu. Ona güvenmiyordum ama onu kendi ellerimle tehlikeye de atmazdım.

"Sadece üç günlüğüne buradayım," dedim. Geçen geldiğimiz mekâna çok benzer olan ancak farklı konumda bulunan bir mekândaydık. Büyük ihtimalle, diğer mekânın sahibi, ki bu Tikhon oluyordu, buranın da sahibiydi.

"O kadarı da yeter," dedi Çakır gülerek. "Aileden birilerini görmek iyi hissettiriyor."

"Burada başımın belaya girmeyeceğine emin misin?" diye sordum Çakır'a döndüğümde. Üzerimde siyah, uzun kollu bir elbise vardı ve bacaklarım üşümeye başlamıştı. Bu yüzden kenarda duran ceketimi bacaklarımın üzerine koydum, burada benden başka hiç kimse üşümüyormuş gibi görünüyordu. *Ruslar işte*. Ya da belki de herkes üşümek için fazla sarhoştı.

Eğer Çakır'a uyum sağlarsam ben de öyle olacaktım. Çünkü daha yirmi dakika önce oturmamıza rağmen şimdiden üçüncü bardağına geçmişti. Ben ise yalnızca kokteyl içiyordum.

"Buraya Aslanlar giremez," dedi fısıldar gibi. "Yasaklı bölge."

"Geçen sefer Hedeon gelmişti ama," dedim salağa yatarak.

"Aralarındaki mevzudan dolayı o gece hoş karşılanmış olabilir ama o gece burada Tikhon vardı," dedi Çakır. "Bu gece buraya giremez."

"O neden?"

“Çünkü Dima geri döndü.”

Kaşlarım çatıldı. Perva onun hapiste olduğunu söylemişti. “Geri döndü derken?”

“Hapisteydi,” dedi. “Dün çıkmış.”

Kahverengi gözleri bana döndüğünde, gözlerindeki garip bakış sayesinde Perva’nın bir kez daha haklı çıktığını fark ettim. Dima ile arasında kesinlikle bir şeyler olmuştu. Gerçekten de Çakır artık onların tarafında mıydı?

“Onlarla yakın olduğunu söylüyorlar,” dediğimde gergin bir şekilde yutkundu. Gözlerinde şaşkınlık vardı. Elindeki kadehi kafasına diktikten sonra kafasını sallayarak tekrardan bana döndü.

“Kim söylüyor?” Sesi gergindi.

“Dedikodular,” dedim gülerek. Onun aksine, gergin değildim çünkü bir şey çıkmayacağını biliyordum. Çakır beni tanıyordu ve annemle babamın ölümünden sonra *rahat* durmayacağını bildiğinden emindim. Bu yüzden bu çevreye daha hâkim hâle gelmemi garip karşılamazdı. Belki bir şeyler peşinde olduğumu düşünebilirdi ama Perva ile iş birliği içinde olduğum aklına gelecek son şey bile olamazdı.

Böyle bir şey kimin aklına gelebilirdi ki?

“O zaman kesin doğrudur,” dedi gerginliğine rağmen alaycı bir sesle.

“Çakır, ben ciddiyim,” dedim ona baktığımda. “Gerçekten onlarla mı takılıyorsun? Bu, Aslanlar için ihanet sayılır. Bunu farkındasın, değil mi?”

“Sikeyim onları, Bengi,” dedi sinirle. “Sanki onların içinden biriymişim gibi konuşma benimle. Soy ismim seninle aynı olabilir ama ben onlardan biri değilim, hiçbir zaman da olamayacağım. Her zaman bir piç olarak kalacağım. Beni cezalandırıp da ihanet ettiğimi söyleyemezler. Çünkü zaten beni bir üye olarak görmüyorlar bile. Sen ve abin ortada olmadığınız için şu an bana ihtiyaçları var. Siz ortaya çıktığınızda ne olacak, peki? Beni kendi elleri ile öldürmek isteyecekler. Yine kovacaklar. Siktir edecekler. Bıktım artık bundan. Tabii ki onlara sadakat göstermeyeceğim.”

Öfkesini anlıyordum ve haklı olduğunu biliyordum. Ne kadar ona güvenmesem de onu seviyordum ve zarar görmesini istemiyordum.

“Sakin ol,” dedim. “Sadece başına bir şey gelmesini istemiyorum. Dikkatli olman lazım. Kimsenin eline açık veremezsin.”

“Verdiğim yok zaten,” dedi gergin bir sesle. “Her neyse... *Shot* söyleyeceğim. İster misin?”

Kafamı salladım.

Çakır garsona siparişi verdiğiğinde gözlerim mekânda dolaşmaya başladı. Sarhoş insanlar dans pistinde eğleniyorlardı ve alkol, ortamda su gibi akıyordu. Garsonların ne kadar yoğun bir şekilde çalıştığı üzerlerine yapışan gömleklerinden belli oluyordu. Mekânın içinde 2000'lerden kalma bir dans müziği çalıyordu ve saat ilerledikçe içerideki sesler de artıyordu.

Garson masaya on tane votka *shot* getirdiğinde Çakır hiçbir şey söylemeden *shot*ı attı.

“Sizi destekleyen aileler,” dedi ikinci *shot*a geçtiğinde. Onu da yuvarladığında ben birincisini elime yeni almıştım. “Yeminlerinin süreleri doldu. Taraf değiştirecekler.”

“Ne?”

*Shot*ı attığımda bir sigara çıkardı ve bana da bir dal uzattı. Sigarayı kabul ederek dudaklarımın arasına koydum ve çakmağı çıkarmasını bekledim. Sigarasını yaktıktan sonra çakmağı bana uzattı. *Taraf değiştirecekler*. Onları kendi tarafımda tutmam için bir şeyler yapmam gerekecekti yani. Belki de nişan bu noktada işe yarayabilirdi. Beni bir Narbekov ile yan yana görmek belki de onları ikna ederdi.

“Aynen öyle,” dedi ben sigaradan bir nefes aldığım sırada. “Abine kızgınlar. Salak yerine konulduklarını hissediyorlar. Bıktılar. Unutulduklarını düşünüyorlar. Öfkeli. Haksız da sayılmazlar. Taraf değiştirecekler.”

“Hangi taraf?” diye sordum gergin bir sesle.

“Borisov.”

Şaşırmamıştım. Bu cevabı bekliyordum. Çünkü aynı imayı Perva da yapmıştı. “Onda bu kadar ne var?” diye sordum merakla. “Neden o? Neden Narbekov ya da yöneten aile değil de Borisov?”

“Onun ettiği farklı bir yemin var,” dedi Çakır. “Henüz yedi yaşında tek kalan olduğunda güçsüzdü ve yemini dolanlar, taraf değiştirmek istiyorlardı. Bu yüzden büyük bir hamle yapması gerekiyordu. O da on dört yaşına bastığında, destekçilerine farklı bir yemin etti. Etmiş, daha doğrusu... Ne olduğunu destekçilerinden başka kimse bilmiyor.”

“Nasıl bir yemin bu?” diye sordum merakla.

“Karanlık bir yemin, Bengi. Daha önce edilmemiş türden bir yemin.”

“Tamam ama ne hakkında?”

“Bazı vaatleri olduğunu biliyorum,” dedi. “Daha önce yapılmamış şeylerin sözünü verdiğini ve eğer bu sözleri tutamazsa destekçilerin onu öldürmesini kabul ettiğini biliyorum. Ama vaatlerinin ne olduğunu bilmiyorum, kimse

bilmiyor. Bildiğim tek bir şey var, kim ne kadar güçlü görünürse görünsün... Onun kadar gözünü karartmış biri yok. Hatırlıyor musun, amcam her zaman bize odadaki en zeki adamın tek kazanan olacağını söylerdi. Ben buna katılmıyorum. Bence, bazen... Odadaki en deli adam kazanır.”

“Bu yüzden mi bana Borisov’a yaklaşmamı söyledin?” diye sordum.

“Evet,” dedi kafasını sallayarak. “Eğer bu işe bir zamandan sonra gireceksen senin onun tarafında olmanı tercih ederim. Çünkü onun kazanacağını düşünüyorum.”

“Kimse onun kazanacağını düşünmüyor, Çakır.”

“Kim onlar, Bengi?” diye sordu alaycı bir sesle. “Tarih okuyup yorum yapan andavallar mı? O salaklara göre Narbekovlar hep kazanır ama Leo onlara işin böyle olmadığını izletti. Hâlâ aynı aptallıklara devam ediyorlar ama. Kapalı kapılar ardında neler döndüğünü kim biliyor? Seni bilmem ama ben, benden korkun diyen adamdan değil, ben tehdit değilim diyen adamdan korkarım. Çünkü kapalı kapılar ardında bir canavara dönüşen aslında odur.”

“Senin de tam olarak bir şey bildiğin yok.”

“Bildiğim bir şey var,” dedi. “Bu dünyada annesini gururlandırmak için savaşılan bir çocuktan daha tehlikeli tek bir şey vardır. O da babasını gururlandırmak için savaşılan bir çocuktur.”

Bana göre ise... *Bu dünyada babasına dönüşmek için uğraşan bir çocuktan daha tehlikeli tek bir şey vardır. O da annesine dönüşmemek için uğraşan bir çocuktur.*

Çakır’a cevap vermek yerine önümde duran bardaklardan birini yuvarladım. Bir tanesini daha. Çünkü stresten ellerim de titremeye başlamıştı. Uzun zamandır içmediğim içim midemin anında bulandığını hissetsem de bir *shot* daha attım. Bu sırada mekândaki müzik bir an durdu ve dans pistindeki insanlardan anında itiraz sesleri yükselmeye başladı.

Karşı masadan birinin, “Pavlov vernul-sya!” diye bağırıldığını duydum, kahkaha atar gibi. *Pavlov geri döndü.*

Kafamı kaldırıp tam karşımıza baktığımda, platin sarısı saçlı bir çocuğun masaya yürüdüğünü gördüm. Uzun boyluydu ve üzerinde deri bir ceket vardı. Elleri cebinde masaya yürürken DJ’e dönerek devam etmesini işaret etti. Müzik devam etmeye başladığında insanlar tekrar dansa kapıldılar ve Denis Pavlov, yani Dima, masadaki arkadaşları ile selamlaşmaya başladı.

Bir *shot* daha attığımda artık mekândaki en gergin kişi olmadığımı emindim. Çünkü yerimi Çakır’a kaptırmıştım. Dima koltuklardan birine

oturduğunda doğrudan buraya döndü ve Çakır'a baktı. Gözlerinde o kadar deli bir bakış vardı ki ona neden psikopat dediklerini anlamaya başlamıştım. Çakır gerilerek yüzünü çevirdiğinde Dima hasta gibi sıırttı ve önüne döndü.

“Ne oluyor burada?” diye sordum aralarındaki elektriği şaşkın bir şekilde izlerken. “Az sonra seni soyacak gibi bakıyor bu sana.”

Çakır gergin bir şekilde *shot* attı. “Saçma saçma konuşma, Bengi.”

“Öyle ama!” dedim. “Peter burada değil mi?”

“Güzel soru,” dedi Çakır gergin bir şekilde yutkunduğunda. “Ben bir Peter’a bakayım. Sen burada bekle. Az sonra gelirim.”

“Ne?” diye sordum beni burada bırakmasına şaşırarak. Ama bana cevap bile vermeden masadan kalktı ve koşarcasına koridora doğru ilerlemeye başladı.

Dima’nın anında ayağa kalktığını fark ettim. Masada duran bir votka şişesini eline aldı ve şişeyi kafasına dikerek sersem adımlarıyla beraber Çakır’ı takip etmeye başladı.

Buraya gelmek için daha kötü bir gün seçemezdin, Bengi.

Demek ki Narbekov her zaman mantıklı kararlar vermiyordu.

Dima’nın da Çakır’ın da izini kalabalığın içinde kaybettiğim için telefonu elime aldım ve Perva’ya bir mesaj attım.

B: Burada çok garip şeyler oluyor şu an.

Cevap anında geldi.

H: İnan bana, burada da.

Çakır’ın bıraktığı içkiden bir yudum daha aldığım da midem bulanmaya başlamıştı ama ziyan olmasın diye *shot*lardan birini de kafama diktim.

B: O ne demek?

H: Robertolar bana oyun oynatıyor.

Kaşlarım çatıldı.

B: Ne oyunu?

H: İtiraf. Shot.

B: Senin pek oyun seven bir adam olmadığını sanıyordum.

H: Amacıma ulaşacaksam sonunda, her türlü oyunu oynarım.

H: Orada ne oluyor? Garip derken neden bahsediyorsun?

B: Dima hapisten çıkmış. Buraya geldi. Garip garip bakışıyorlardı. Sonra Çakır birden ayağa kalktı ve Dima da peşinden gitti.

H: Amına koyduğumun aptalı seni orada tek başına mı bıraktı?

B: Evet.

H: Kafasını sikeyim.

H: Çık oradan.

B: Nasıl?

H: Ne demek nasıl? Yürüyerek?

B: Sen sarhoş musun?

H: Hayır. Sen?

B: Kafam biraz güzel oldu.

H: Gerçekten aptalsın.

B: Sarhoş değilim diyorsun ama dün de öyle diyordun ve sonunda sarhoş çıktın. O yüzden şimdi de yalan söylüyorsun kesin.

H: Kafam biraz güzel sadece.

H: Çık oradan. Çakır siksen gelmez senin yanına bu gece.

B: Saçmalama. Böylece bırakacak mı beni burada?

H: Evet. Büyük ihtimalle senin orada olduğunu bile unutmuştur.

B: Nereye gideceğim? Evin adresini bilmiyorum.

H: Tolunlar kapıda. Çık. Eve git. Geliyorum.

B: Tamam.

Mesaja görüldü attığında telefonu çantama attım ve bir şey unutup unutmadığıma bakmak için masaya göz attım. Son kalan *shot*ı da zaten kafam güzel diyerek kafama diktikten sonra oturduğum yerden kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Bir şişenin kırılma sesi geldi, daha sonra dans pistinden çığlıklar yükseldi ve insanlar kaçıştığı için bir kız bana çarptı. Müzik durduğu için herkes etrafa dağılmaya başladığından, dans pistinin ortası açıkta kalmıştı ve Dima, Çakır'ın sevgilisi olan Peter'ı dövüyordu.

Belki kafam güzel olmasa düşüneceklerim daha farklı olurdu ama şimdi aklımdan geçen tek şey, Perva'nın gerçekten haklı olduğuydu. Şerefsiz Çakır hayatta bu gece yanıma dönmeyecekti.

Güya dövüşçü olan Peter, Dima'nın yumruğunun etkisi ile yere düştüğünde Dima birden Peter'ın üzerine çıkarak bir yumruk daha attı. Dima'nın arkasında bir bedenin belirdiğini gördüm. "Şartlı tahliye ile salındın lan dışarı!" diye bağırıyordu bozuk Rusçası ile. "Mal mısın oğlum sen? Bırak! Bir şey olacak çocuğa! Tekrar atacaklar seni içeri!"

“Sikerim şimdi şartlı tahliyesini!” diye bağırdı Dima. “Öldüreceğim bunu burada!”

“Hasta mısın lan sen?” diye bağırdı başka biri. Bu ses Çakır’ındı. Peter’in üstüne çıkmış olan Dima’ya öyle bir yumruk attı ki Dima anında yere düştü ve bu sefer, az önce Dima’nın arkasında durup ona bağırarak adam Çakır’a yumruğunu çaktı. Adam yumruğu çaktığı gibi aynı anda yere düşmüştü ama onu yere düşüren Peter ya da Çakır değildi, Dima’ydı.

“Oğlum bana neden vuruyorsun lan?!” diye bağırdı adam şaşkın bir sesle.

“Ne dokunuyorsun lan ona?” diye bağırdı birden arkadaşının üzerine çullanan Dima. Bu sefer az önce Peter’ı dövdüğü gibi hırsıyla arkadaşına vurmaya başlamıştı. Birden, az önce Dima’nın masasında oturan herkes dans pistine hücum ettiğinde ortalık karıştı ve herkes birbirine saldırmaya başladı.

Mekândan dışarı kendimi âdeta attım.

Tolun arabanın içinde, tam mekânın kapısının önünde beni bekliyordu. Arka koltuğun kapısını açarak arabaya bindim. Sara yanında değildi, suratının asık olduğunu fark etsem de bir şey sormadım. Zaten o da benimle konuşmadı. Gerçekten canı bir şeylere sikkın gibiydi. Acaba Sara ile kavga mı etmişlerdi?

Beni Perva’nın evine bıraktıktan sonra hiçbir şey söylemeden gaza bastı ve diğer yola saparak gitti. En üst kattaki apartman dairesine giderken Perva’nın orada olmasını umuyordum. Aksi takdirde kapıda beklemek zorunda kalacaktım ve midem bulandığı için kapısının önüne kusabilirdim.

Sanırım kalp krizi geçirirdi.

Kapı ben çaldıktan birkaç saniye sonra açıldı. Demek ki benden önce gelmişti. Kapıdan içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattı. Ben salona yürürken hemen yanımdaydı, üzerinden leş gibi alkol kokusu geliyordu, muhtemelen aynı koku benden de geliyordu. Onun kadar içmediğime emin olsam da ağzımın koktuğundan emindim.

Ağzım kuruduğu için mutfığa ilerledim. Arkamdan geldiğini hissediyordum ama tek kelime bile etmiyordu. Mutfak dolabını açarak su bardaklarından birini almak için parmak uçlarıma çıktığım sırada arkamda varlığını hissettim, benden önce davranarak su bardaklarından birini aldı ve tezgâhın üzerine koyarak su doldurdu. Tam arkamdaydı, üzerinin çıplak olduğunu sırtıma değen teninden anlayabiliyordum, kaslarını hissediyordum ve bu, kalbimin hızlanmasına neden oluyordu. *Yapma bunu bana, yapma, yapma. Ben daha rüyamı atlatamamışken lütfen, bana bunu yapma yoksa kafam güzel bahanesine sığınarak üzerine atlayacağım.*

Çekilmesi için içimden yalvarmalarım ters tepmiş olacak ki bana daha da yaklaştığını hissettim. Tezgâh ile onun arasında kalmışken zar zor da olsa tezgâhın üzerinde duran suyu elime alıp bir yudum içebilmişim. Buz gibi olması iyi bir şeydi çünkü içim yanıyordu ama ne yazık ki bu ateşi söndürebilecek şey su değildi.

Bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Özellikle de dünden sonra.

“Nasıldı gecen?” diye sordu kıpırdamadan. Zorlanarak ona doğru döndüğümde, kafasını eğerek bana baktı. Ela gözleri karanlığa rağmen parlıyordu ve bir milimetre bile kıpırdamamıştı. Sorunu neydi? Yine kafası güzel diye mi bu kadar yakın davranıyordu? Sonra yine sınırlar diyerek benden uzaklaşacak olan oydu ama bana hep ilk yaklaşan da o oluyordu.

“Bok gibi,” dedim gergin bir şekilde yutkundüğümde. Dudaklarına bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. “Seninki?”

Seni öpemiyor olmak cehennem gibi.

“Sıkıcı,” dedi birden geri çekildiğinde. Dudaklarına baktığımı mı fark etmişti yoksa? Geriye yürüyerek kenarda duran sandalyelerden birine oturduğunda gözleri bacaklarıma kaydı, beni baştan aşağı süzerken, benim aksime hiç çaktırmamaya uğraşmıyordu. “Güzel elbise.”

“Elbise mi güzel?” diye sorduğumda sadece güldü. *İnanılmaz. Gerçekten, fantastik ve şeytani.* “Neden sıkıcıydı gecen?”

“Öyle,” dedi sadece. “Gerçi oyunu oynarken *korkunç* bir şey fark ettim.”

“Ne fark ettin?” diye sordum merakla.

Bana cevap vermedi.

“Of,” dedim yanından geçip giderken. “Bir kere de cevap versen zaten-”

Cümlemini tamamlayamadan halıya takıldım ve dengemi kaybedeceğim sırada beni belimden tutarak kucağına çekti. Tek bacağına neredeyse oturduğumda bakışlarım şaşkınlıkla yüzüne döndü. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama ondan uzaklaşmak istemiyordum.

Kafasını geriye atarak bana baktığında, saçlarımı tek omzumda topladı ve bana doğru eğilerek dudaklarını yavaşça boynuma bastırdı. Kasıldığımı hissettim. Donup kalmışım. Bu yaptığı, benim ona söylediğim şeyden çok daha beklenmedikti eminim ki. En azından benim için... “Elbise değil,” dedi fısıldar gibi bir sesle geri çekildiğinde.

“Ne?” diye sordum hipnoz olmuş gibi ona baktığımda.

“Güzel olan yani,” dedi güler gibi bir sesle.

“Yalnız bu yaptığın,” dedim öpmesinden bahsederek. “Bu, sınırı aşmak olmuyor mu?”

Omzunu silkti. “Basit bir öpücük sadece.”

Ona *öyle mi* dercesine baktım. “Aynısını ben yapsam-” *Demediğini bırakmazdın*, diyerek cümlemi tamamlayacağım sırada lafımı kesti.

“Yapabilirsin.”

“İğreniyorsun.”

“Hayır,” dedi gülerek. “Tükürükten iğreniyorum. Dudaklardan değil.” Parmağını dudağımda gezdirdiğinde karnıma tekme yemiş gibi oldum. Gerçekten ne yaşıyordu şu an? “Hem seninkiler oldukça güzel. İğrendirmeleri mümkün değil.”

“Öyle mi?” diye sordum şaşkın bir sesle. *İyi ki beni cesaretlendirecek kadar alkol almıştım*. Aksi takdirde ona yaklaşma fırsatını utancımdan kaçırırsam yarın sabah bundan pişman olurdum. Kafasını salladığında parmaklarımı çıplak göğsüne koydum. Kafasını aşağı indirerek gözleri ile göğsünde hareket eden parmaklarıma baktığında onun da benim gibi şu an ne halt yediğini sorguladığının farkındaydım ama o da benim gibi uzaklaşmıyordu.

Oturduğum yerde doğrularak dudaklarımı tıpkı onun yaptığı gibi boynuna bastırdım. Kafasını biraz daha geriye attığında gözlerimi açarak yüzüne baktım. Kafası duvara yaslıydı, dudakları aralıktı ve ela gözleri kısık bir şekilde beni izliyordu. Yüzünde gördüğüm ifade sarsılmama neden oldu. Daha önce ne bu kadar güzel ne de bu kadar deli eden bir manzarayla karşılaşmıştım. Dudaklarımı aşağı indirerek köprücük kemiğine bastırdığımda gözleri biraz daha kısıldı ve dudakları aralandı.

Kısık bir nefes aldığı anda kasıklarımın karıncalandığını hissettim. Daha önce hiç yaşamadığım bu yabancı his bacaklarımı birbirine basturmama neden oldu. Dudaklarını yalayarak saçımı okşadığında dudaklarımı tekrar köprücük kemiğine bastırdım, gözlerine bakarken, iznim olup olmadığını ölçmeye çalışıyordum ancak konuşmasına gerek yoktu, saçlarımı okşamaya devam etmem için bir işaretti zaten. “Rahatsız etmediğine emin misin?” diye sordum kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, parmaklarım göğsünü okşuyordu. “Rahatsız ediyor mu?” diye sordum tekrardan çünkü onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyordum. Kafamı göğsüne yasladığım için alttan bir bakış atmak zorunda kalmıştım.

“Dudakların mı?” diye sordu sertçe yutkunduğunda. Az kalsın gülecekti. “Hayır, bebeğim. Rahatsızlık, şu an hissettiğim son şey bile değil.”

“Bebeğim mi?” diye sordum dudaklarımı tekrar göğsüne bastırduğımda. Kafasını geri attığında pürdikkat beni izliyordu ve dudaklarından bir *hmm* sesi çıkmıştı. “O nereden çıktı?” diye sordum istemsizce kendimi bacağına bastırduğımda. Heyecandan ellerim titriyordu ve yanıyordum.

“Bebeğim,” dedi sonra tekrardan, sanki dilinde nasıl durduğuna bakıyordu. “Niye? Yanlış mı söyledim?”

“Ne söylemek istiyordun?” diye sordum gülmemek için dudaklarımı ısırduğımda.

“*Moya malyshka*,” dedi onunla uğraştığımı anlamayarak. “Niye? Yanlış mıydı?”

“Yoo...” Dudaklarımı tekrardan göğsüne bastırdım. “Doğru.”

“Hmm...” dedi dudaklarımı okşadığında. “Sadece doğrulatmak istiyorsun yani. Doğrularız, sorun yok. Ama bence şu an yaptığın, *ödeşmeyi* çoktan geçti.”

“Ne ödeşmesi?” diye sordum gülerек. Kafam daha da güzel olmuştu sanki.

“Ben seni bir kere öptüm,” dedi gergince doğrulduğunda. “Sen kaç kere öptün?”

“Bilmem,” dedim omuzlarına dokunduğumda. “Saymıyordum.”

“Ben sayıyordum,” dedi gergin bir sesle.

Beni birden kucağından kaldırdı ve az önce oturduğu sandalyeye oturttu. Karşımda dikildiğinde altındaki siyah şorttan bile belli olan sertliğine baktım ve kafamı geri atarak istemsizce güldüm. “Onu fark edebildiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordum. “Bu etkilenmiyorum yalanların o yüzden inandırıcı gelmiyor.”

“Etkilendiğimi gizlemiyorum ki,” dedi eğilerek yüzümüzü eşitlediğinde. “Hatta aksine... *Çok* etkilendiğim için böyle davranıyorum. Çünkü kendimi durduramayacağımı biliyorum.” Çenemi tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdığında, “Seni *istemediğim* için itmiyorum,” dedi. “*İstediğim* için itiyorum. Bunu fark et.”

Hipnoz olmuş gibi yüzüne bakarken, “Farkındayım zaten,” dedim. Dudaklarımı tekrardan teninde gezdirmek için ölebilirdim bile. Hiç iyi şeyler hissetmiyordum.

“Bekle burada,” dedi kapıdan çıkarken. “Bir şey getireceğim.”

Birkaç dakika sonra elinde bir kutuyla gelmişti. Siyah kutuyu açtığında kutunun içinde bir yüzük olduğunu gördüm. Kocaman bir pırlantaydı. Yanında ise ucunda elmaştan bir haç işareti olan bir kolye vardı.

“Bizim ailede erkekler yüzük yerine bunu takıyorlardı,” dedi kolyeyi eline aldığı anda. “Babama, dedesinin, dedesinin, dedesinden kalmıştı. Bu yüzük de öyle. İkisi bir takım.”

“Takım mı?” diye sordum şaşkın bir şekilde. “İki tarafın da yüzük takması gerekmez mi?”

“Bak,” dedi yüzüğü eline aldığı anda. “İçinde bir yazı yazıyor. İncil’den bir söz. Geri kalanı da haçın arka tarafında yazıyor. O yüzden birbirlerini tamamlıyorlar.”

“Ne yazıyor?” diye sordum merakla.

“Her şeyden önce birbirinizi candan sevin,” diye mırıldandı yüzüğe bakarken. Yüzüğü sağ elimdeki yüzük parmağıma geçirdikten hemen sonra haç kolyeyi eline aldı ve ters çevirerek arkasındaki yazıyı gösterdi. “Çünkü sevgi birçok günahı örter.” Sonra kolyeyi de kendi boynundan geçirerek taktı ve dudaklarını yanağıma bastırdı.

BÖLÜM 6

DÜNYAYA KARŞI DURMAK

2017, ARALIK
4 SAAT ÖNCE

“Şah,” dedi son hamleyi yaptığında. “Ve mat.” Gözlerini kaldırıp Tolun’a baktığında, “Kaybettiğine göre,” diye mırıldandı. “Artık adresi alabilir miyim?”

“Mantıklı bir şey yaptığını düşünüyor musun gerçekten de?” diye sordu Tolun cebindeki sigara paketini çıkardığı sırada. “Yani... Daha yeni yaralandın. Silah tutan elin işlevsizken oraya gidecek olman ne kadar mantıklı?”

“Kendi kurtardığım bir kızıdan korkmam gerektiğini mi söylüyorsun şimdi de bana?” diye sordu Perva alaycı bir sesle. Sağ elindeki sigaradan son bir nefes daha aldığında satranç tahtasının yanındaki küllüğe elindeki sigarayı bastırdı ve söndürdü. “Son birkaç gündür inanılmaz saçma konuşuyorsun benimle, Tolun. Ya kafayı yemeye başladın ya da benim kim olduğumu unutmaya başladın. Umarım doğru cevap birinci seçenektir.” Ela gözlerini küllükten çekip Tolun’a baktığında, “Çünkü diğer türlü hiç hoş olmaz,” diye bitirdi cümlesini.

“Neden son günlerde bana bu kadar sinir olduğunu anlamıyorum,” dedi Tolun yorgun bir sesle.

O da en az Perva kadar uykusuzdu. Bu yola çıktıklarında nelerle yüzleşebileceklerini iyice düşünmüş ve hamlesini buna göre yapmıştı ve henüz bir şey görmediklerini de biliyordu ama yine de yorgun hissetmekten daha fazlasını yapamıyordu. Aslında bir seçim yaptığı da yalandı. Burada ailesinin mirasını sürdürmek zorunda olan tek kişi Perva değildi. Onun da amcası bir söz vermişti. Perva’nın annesine, Ekaterina’ya... Bu yüzden ne olursa olsun her adımında Perva’ya destek olmak zorundaydı çünkü destekçiler, bundan daha fazlasını hiçbir zaman yapmazdı.

“Beni dinlemediğin için olabilir mi?” diye sordu Perva alaycı bir sesle. “Bak, Tolun... Seneler önce verilmiş sözleri tutmana gerek yok.” Sanki Perva, onun aklından neler geçtiğini hissedebiliyordu. Tolun olduğu yerde gerildi. “Ciddiyim. Amcan ölü birine söz verdi diye buradaysan hiç olma daha iyi. Bu işi her zaman benim dediklerime göre yapacağız çünkü. Yani ya bana güvenirsin ya da siktir olup gidersin buradan.”

“O sana güveniyor mu?”

“O ne alaka?”

Tolun omzunu silkti. “Davranışlarının farklılaştığını sen fark etmiyor olabilirsin ama ben fark ediyorum. O kıza *o kadar fazla* değer vermen senin sonunu getirecek. Haberin olsun.”

Perva yorum yapmadı. *Hayır, değer vermiyorum*, diyemeyeceğini biliyordu çünkü gerçek ortadaydı. Tolun onu tanıyordu, bu tarz yalanlara inanmazdı.

Bu yüzden Tolun’un son söylediği şeye yorum yapmadan, “Bana senden çok güvendiği kesin,” dedi Perva. Bengi’den bahsettiğini anladığını gizleme gereği duymadı. “Ayrıca onun ne hissettiği önemli değil. Ben ona güveniyorum. Bu yeterli.”

“Tam olarak nesine güveniyorsun?” diye sordu Tolun. “Planı siktir ettin, sadece kızı hayatta tutmaya çalışıyorsun. Farkında mısın?”

“Ben onu hayatta tutuyorum, o da beni tutuyor,” dedi Perva umursamaz bir sesle. Ama her şeyin sadece bundan ibaret olmadığını biliyordu. “Bu seni neden ilgilendiriyor, Tolun?”

“Saçma sapan, miladı geçmiş bir söz yüzünden burada değilim ben çünkü,” dedi Tolun. “Senin için buradayım. Buradayım çünkü sana değer veriyorum. Buradayım çünkü sana güveniyorum.” Arkasına yasladığında, “O kızın, gerçekten o kız olduğuna emin misin?” diye sordu.

Perva kafasını salladı. “İsmi Veronika. Saçları eskiden siyahtı. Yüzü daha farklıydı ama kendini baştan yaratamazsın.”

“Anlamadığım bir şey var,” dedi Tolun doğrulduğu sırada. “Sen onu tek bir bakış ile hatırlıyorsan Odkan nasıl haftalardır hatırlamıyor?”

Perva güldü. “Hatırlamadığını kim söyledi?”

“Hatırlasa neden yanında tutsun?”

“Kimden asker yaratacağını asla bilemezsin,” dedi Perva oturduğu yerden kalktığı sırada. Tolun’un masanın üzerine bıraktığı kâğıdı eline almıştı. “Bu, annemin Odkan ve bana verdiği ilk dersti.”

“Dikkatli ol!” diye bağırdı Tolun arkasından.

O sırada kapıdan çıkmış ve Tolun'un yeni getirdiği *Maserati*'ye binmişti bile. Arabayı hızla çalıştırdı ve Tolun'un ona verdiği kâğıttaki adresi okudu. Adresi okuduktan sonra kâğıdı kenara attı ve arabayı tek eliyle sürmeye başladı.

Yaklaşık kırk dakika sonra gitmesi gereken adrese varmıştı bile. Arabadan çıktığında ellerini cebine soktu, Moskova'nın soğuğu anında içine işlemeye başlamıştı ama soğuğu seviyordu. Hatta bu şehri de bu yüzden bu kadar seviyordu.

Yıkık dökük gibi duran ama içeride büyük bir eğlencenin döndüğüne emin olduğu mekândan içeri girecekken mekânın kapısından çıkan kıızı gördü. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Üzerindeki kıyafetlere baktı. Üzerine giydiği kaban, kıyafetleri, çizmeleri, hepsi son derece lüks markalara aitti. Üstünde bir servet taşıdığını söylemek yanlış olmazdı. Onu en son gördüğünde ne kadar sefil bir hâlde olduğunu düşününce bu garip kaçabilirdi ama zenginliğini nereden elde ettiğini zaten biliyordu.

"Hedeon!" diye bağırdı kız kusursuz bir telaffuz ile. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum."

Ama bekliyordu. Çünkü zaten haberi gelmişti. Aksi takdirde neden kapıdan dışarı tam o geldiği anda çıkacaktı ki?

"Gerçekten beklemiyor muydun?" diye sordu Perva alayla güldüğünde.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu esmer kız. Gülse de yüzünden ne kadar gergin olduğu belliydi. Duygularını gizlemekte o kadar da iyi değildi.

"Başıma bela açacak olan bir sarışın var," dedi Perva. "Ve ben de düşündüm ki... Onu senden daha iyi kimse tanıyamaz. Değil mi, Alina?" Bir adım daha attı. "Seni kurtardığım gece sahip olduğun o borcu ödeme zamanının geldi bence."

"Tabii," dedi Alina. "Onu mahvetmek için yardımı mı istiyorsun? Bunun için senden bir şey istemem bile. Aslında tam olarak senin için bir tehdit oluşturmasını bekliyordum çünkü senden başka kimse, bir şeyleri ortadan kaldırmak için hareket etme cesareti göstermiyor." Duraksayıp gülümsediğinde, "Ama bir sorunumuz var," dedi. Perva o sırada kapıdan başka birinin çıktığını görebilmişti. Birkaç hızlı adımda anında yanlarına gelen beden dikkatini dağıttığından artık Alina'yı değil de onu inceliyordu. "Bir şey yapmadan önce," dedi Alina kafasını yanındaki bedenin omzuna yasladığında. "Patronumdan daima izin almam gerekiyor."

"Ama ben kimseden izin almam," dedi Perva gülerek. "Borcumu öde diyorsam ödemek zorundasındır, Alina."

Kafasını kaldırıp Alina'nın yanındaki bedene baktı. Siyah saçlara, mavi gözlere sahip, en az kendisi kadar uzun boylu bir adam duruyordu kızın yanında. Üzerinde bir deri ceket ve kot pantolon vardı tıpkı Perva gibi. Gülümsediğinde buz gibi duran yüzü gevşedi ama gözlerinde hafife alınamayacak kadar tehditkâr bir ifade vardı.

“Senin hakkında çok şey duydum,” dedi adam gülümsediğinde. “Biri de hiç kural tanımadığındı. Sanırım bunu doğrulamış olduk.” Bir adım attığında, “Tanıştığıma çok memnun oldum, Narbekov,” dedi elini uzatarak. “Roberto Rozanov. Kuzenimin cesedini gömmek için toprağı kazarken çok zorluk yaşamadın, umarım? Ama hakkını vereyim, benim için büyük iyilik yaptın. Şimdi de ben senin için bir iyilik yapacağım.”

ÇAKIR ELEM

Bir Aslan sürüsünün içinde bir Çakal olmanın, dışlanmışlıkla beraber getirdiğı bazı avantajlar vardır. Aslanlar, kendilerini beğenmiş varlıklardır. Bu yüzden hiçbir zaman onlardan daha *aşağıda* görünenlerin onlar için bir tehlike arz edeceğini düşünmezler. Bu da gölgelerin arkasında istediğın kadar yükselebileceğın anlamına gelir.

Çakallar, Aslan oluncaya kadar yükselebilir.

Ama asla bir Aslan olamazlar.

Asla bir Aslan olamayacağım.

Bunu biliyorum.

Çektiğım bu acı, kinimi doğuruyor.

Aile her şeydir sözleriyle büyütüldüm, bir bebek gibi kandırıldım ve sonra da çöpe atıldım.

“Ben yokken neler oldu?” Sorunun sağ taraftan geldiğini biliyordum, onun sesini binlerce insanın bağırdığı bir salonda bile tanırdım ama dönüp ona bakmadım. “Hızlı özet, Fyo. İşim var.”

“Ne işin var?” diye sordu Fyo. “Yine kavga mı çıkaracaksın?”

“Benim yaptıklarımı mı sorguluyorsun?” diye sordu Denis. “Sana bunu yapabileceğini düşündüren ne, kuzen?”

Sesinde her zamanki öfke vardı.

Bu dünyaya karşı öfkeli olan adamları gözlerindeki bakıştan tanırım. Sanki çok büyük bir adam olabilecekmişler gibi yabancı bedenler onların sırtını sıvazlarken, onlar aynaya baktığında bir hiç görmekle meşguldürler.

Onun gibi.

“Götün fazla kalkmasın,” dedi Fyo öfkeli bir sesle. “Benimle konuşuyorsun, itlerinden biriyle değil.”

“Götüm istediğim kadar kalkar,” dedi Denis kahkaha attığında. Normal bir insanın kahkahası samimi ve içten olurdu, değil mi? Güzel şeyleri çağrıştırırdı. Onunki öyle değildi. Hastalıklı olduğunu her şekilde belli etmeye yemin etmiş gibiydi. “Dima olan benim. Sen değilsin. Eğer yönetebilecek taşaklara sahip olsaydın, Dima ben olmazdım, sen olurdun. Değil mi kuzen?”

“Tek bir lakap bu, Denis,” dedi Fyo tam yanına oturduğunda. “Tek bir lakap. Başka bir şey değil. Sana verildiği gibi kolayca alınabilir de. Bu hayatta seni sen yapan şey hareketlerindir, insanların sana taktığı bir isim değil.”

“Bana neden hiç saygı duymuyorsun?” diye sordu Denis. “Neden senin gözünde hiçbir zaman saygıyı hak etmiyorum? Abim ortada yok. İşe yaramaz olan ise bu ailenin verdiği sorumlulukları yüklenmek yerine partilemekle meşgul. Ben buradayım, Fyo. Buradayım. Hep buradaydım. Ailem için. Aileme sahip çıkmak için. Ama yine de sana yaranamıyordum. Hiçbirinize... Hiçbir zaman yaranamıyorum. Yüce İsa... Gerçekten bazen tüm ailemi kurşuna dizmek istiyorum.”

“Hapishane seni duygusal mı yaptı kuzen?” diye sordu elinde bir şişe ile gelen Andrei gülererek. Her zaman en gevşekleri oydu. “Sakin ol. Seninle gurur duyuyoruz. Sen olmasan ne yapardık?”

“Siktir git, Andi.”

“Buradayım diyorsun,” dedi Fyo sinirle. “Ama iki buçuk senedir ortada yoktun. Herkes sana ihtiyaç duyarken yine itlik peşinde koşmadan durmadın ve kendini o aynasızların gözüne soktun. Şimdi ise yine kavgadan kavgaya koşuyorsun.” Fyo’nun bana döndüğünü hissettim. “Sizin ikinizin arasında yine ne dönüyor? Aranızda hiçbir şey olmayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Aramızda hiçbir şey yok,” dedim keskin bir sesle, Andi’nin elindeki puroyu aldım.

“Siktir git amcık,” dedi Denis.

Sen siktir git amcık. Hep yaptığın gibi.

“Böyle şeyler bizim içimizde hoş karşılanmaz,” dedi Fyo. “Kapılar ardında ne yapıyorsanız yapın. Dışarıdaki kimsenin ruhu duymayacak, tamam mı?”

“Bana bu ünvanı verdiğinizde tüm güç sende olacak, demiştiniz,” dedi Denis gülerek. “Ama kendi hayatımı yönetme gücü bile bende değil. Bu nasıl bir dolandırıcılık oluyor sence kuzen? Hep övündüğün onurun nerede?”

“Sadece ailemi koruyorum,” diye cevapladı onu Fyo.

“Sikeyim senin-”

“Aramızda zaten bir şey yok,” dedim ısrarla. “Bu konuyu kapatabilir miyiz? Fyo, ona bilmesi gerekenleri anlat. Siktir olup gidelim. Uyuyacağım. Saat gecenin beşi.”

Sahip olduğum tek şeyi de kaybetmek istemiyordum. *Ama onlar da seni ancak olmalarını istediğin kişi olduğunda seviyorlar,* diye fısıldadı kafamın içindeki ses. Önemli değildi. Öyle bir özgürlüğe hiçbir zaman erişemeyeceğimi biliyordum. Burada en azından, bir çakal olduğum için ezilmiyordum.

Kafamı kaldırdığımda Denis’in yeşil gözlerinin bana baktığını gördüm. Karşımdaki koltuğa adeta yayılmıştı. Suratındaki morluğa buz tutuyor ve kafasını yastığa yaslamış bir şekilde beni izliyordu. Her zaman olduğu gibi ters bir şey demesini bekledim ama hiçbir şey demeden doğruldu ve önündeki sehpa duraan viski bardağını dudaklarına yasladı.

“Cigara var mı?”

“Bok var,” dedi Fyo. “İki senenin açığını kapatman lazım. Burada boş muhabbete yer yok.”

“Tamam,” dedi Denis. “Ne dönüyor?”

“Geçen ay, Aslanlar dört tane adamını öldürdü,” dedi Fyo. Sonrasında bana dönmüştü. “Buna senin yorumun ne?”

“Onun üstüne gitme,” dedi Denis. “O Aslan falan değil. Bizden birisi.”

“Soy adı öyle demiyor.”

“Siktir git, Fyo,” dedim sinirle. “Hâlâ mı aynı şey?”

“Sana yüzde yüz güvenip güvenmeyeceğimi nereden bilebilirim?” diye sordu Fyo. “Biz bir örgüt değiliz, aileyiz. İçeride güvenmediğimiz, bizden olmayan birine yer yok.”

“O aileden,” dedi Denis. “Ben karar vermiyor muyum buna? O gücü de mi elimden alacaksın? Sakin ol biraz kuzen. Yoksa kafanı patlatmak zorunda kalacağım. Benim masamda kimin oturacağına yalnızca ben karar verebilirim. Anladın mı beni? Haddini bil.”

“Öyle olsun, Deni,” dedi Fyo güldüğünde. “Ama sana ihanet ettiğinde gelip de bana ağlama.”

“Ben gidiyorum amına koyayım,” dedim ayağa kalktığımda. Kapıya doğru yürürken Denis oturduğu yerden kalkmadan kolumu tuttu ve sinirli bir şekilde koltuğu işaret etti.

“Benim masamdan ben kalk demeden kalkılmaz.”

“Bana bu sert çocuk numaraların hiç sökmüyor,” dedim ona doğru eğildiğimde. “Gecenin sonunda dizlerinin üstüne çöküp yalvaran hep sen oluyorsun.”

Denis hastalıklı bir şekilde kahkaha attı ve kafasını salladı. Birkaç saniye sonra o sahte ve hasta kahkaha da silinmişti yüzünden, taş gibiydi. Bana beni öldürmek istiyormuş gibi bakarken, “Otur,” dedi. “Yoksa kafana sıkarım.”

Derin bir nefes alsam da kapıdan çıkıp gitmek yerine az önce kalktığım yere tekrardan oturdum. Aslında bu güce sahip olmadan önce daha sevimli bir çocuk olduğumu düşünüyordum. Her zaman hasta bir yanı vardı... Ama en azından bir zamanlar iyi bir yanı da vardı.

Ama bu dünya iyi olan her şeyi yok ediyordu.

“Yarın kiliseye gidelim,” dedi Fyo. “Bence çıkarman gereken çok günah var.”

“Çıkardıkça yenisini işleyen bir doğam var,” dedi Denis gülerek. “Onu ne yapacağız?”

“Sana yapacaklarını söylüyorum,” dedi Fyo. “Yarın sabah teyzemlerle beraber ayine katılacaksın. Sonra da aile kahvaltısına. Öğlen çocukları göreceksin. Akşam ise amcamlarla akşam yemeği yiyeceksin. Özür dileyeceksin ve kendini tekrar kabul ettireceksin.”

“Sen benimle neden emir vererek konuşuyorsun lan?” diye sordu birden Denis belindeki silahı çıkardığında. “İçinde tek kurşun var, Fyo. Burada rulet oynattırma bana. Götünü terletirim senin. Uslu dur.”

“Artık biraz mevzulara gelebilir miyiz ya, evde karım bekliyor,” dedi Andrei. “Aslanlar dört kişiyi öldürdü. İcabına bakması gereken kişi sensin. İntikamını nasıl alacağını bilmem ama yerde kan kalmayacak. Tikhon bu gece seninle görüşmek istiyor. Anlatacakları varmış. Aslanlar, Rozanovlara bulaştı. Borisov ve Narbekov. Yakında savaş çıkacak. Ayrıca Aslanların arasında bir olay dönüyor. Taht savaşı. Her zamanki gibi. Fırsat bu fırsat.”

“Ne olayı?” diye sordu Dima, ilk kez bir şey ilgisini çekmiş gibi doğrulmuştu. Yanında duran adam içkisini tazelediğinde kadehi dudaklarına yaslayarak *anlat* dercesine Andi’ye baktı.

“Narbekov ve Borisov’un birbirine girmesine çok az kaldı,” dedi Andrei. “Leo’nun erkek çocuğu olmadığı için tahtta hak ilan edecekler. Parçalana-caklar. Ben derim ki...”

“Biz de bu işe girelim,” dedi Denis deli gibi güldüğünde. “Evet, bunu kesinlikle yapacağız. Aralarında daha fazla destekçisi olan kim?”

“Narbekov,” dedim. “Ama Borisov bu sıralar, Elem destekçilerini kendi tarafına çekmeye başladı. Eşitlenecekler. Ayrıca Olovlar da ondan yana.”

“Ama ben favori ata oynamayı hiç sevmem ki!” dedi Denis bir çocuk gibi. “O zaman heyecanı nerede?”

“Neden Odkan’a oynamak istedin ki?”

Denis gülerek kafasını işaret etti. “Buradan gidik ya,” dedi eğlenir gibi. “Aynı benim gibi... Beni neden başa geçirdiler sanıyorsun? Bizim gibileri yönetmek daha kolay olur. Akli başında adamın zihnine sızamazsın. Ama bizim tüm kâbuslarımızı yönetebilirsin. Bir gardımız yoktur çünkü. Amacımız da. Kullanılmaktan başka... Fyo, öyle değil mi, canım kuzenim?”

“Saçma sapan konuşma, Dima.”

“Şimdi Dima diyorsun, değil mi?” diye sordu Denis gülerek. “Siz var ya istiyorsunuz ki babam gibi orospu çocuğu olayım. Babam gibi çocuk kaçır-ayım da öldüreyim. Onun Narbekovlara yaptığı gibi. O zaman bana saygı duyacaksınız, değil mi?” Birden silahı çıkararak Fyo’ya sıktı. Tam koluna. Onun ne yapacağı hiçbir zaman o kadar belli olmuyordu ki salonda duran kimsenin şaşırmadığına emindim.

Fyo acıyla çığlık attı ve bir küfretti. “Ne yapıyorsun lan sen, orospu çocuğu?”

“Siktir git lan masamdan!” diye bağırdı. “Siktir git! Kafana sıkacağım yoksa!” Fyo ayağa kalkarak adeta koşmaya başladığında Andrei hâlâ koltukta oturuyordu. “Sen de siktir git,” dedi Denis. “Defol! Hepiniz çıkın!” Ayağa kalkacağım sırada, “Sen kal,” dedi bana bakmadan.

“Sizi yalnız bırakmam,” dedi Andrei.

“Oğlum öldürtmeyin bana kendinizi!” diye bağırdı Denis sinirle. “Siktirin gidin odamdan lan!”

Bir anda ayağa kalkıp Andrei'ye yönelince Andrei odadan kendini adeta kaçarcasına attı. Kapıdaki görevli adam da korkudan bir şey demeden çıkınca odada sadece ikimiz kalmıştık.

Denis eliyle yüzünü ovuşturduğunda durduğu yerde volta atmaya başladı. Ağzımı açıp ona iyi misin diye sormak istesem de bunu yapmamaya karar verdim çünkü her zamanki hâllerinden yorulmuştum.

İki senedir görmesem de beni ömürlük yormuştu.

“O çocuktan ayrılıyorsun,” dedi volta atmaya devam ederken.

“Siktir git ya.”

“Ciddiyim,” dedi bana baktığında. “Yarın sabaha ayrılmış ol.”

“Öyle bir şey yapmayacağım,” dedim net bir sesle. “Siktir git başımdan. Bak, senin yüzünden burayı kaybetmek istemiyorum. O yüzden hareketlerine çekidüzen ver.”

“Benim yüzümden burayı kaybetmek istemiyor musun?” diye sordu inanmıyormuş gibi. “Sen benim için buradasın.” Oflayarak az önce oturduğu koltuğa kendini geri attı. “Ya da öyleydin eskiden en azından.” Hiçbir şey demediğimde, “Neden benden ayrıldın?” diye sordu. “Bende olmayıp da o çocukta olan ne var?”

“Normal birisi,” dedim sadece. “Daha kolay.”

“Ben anormalim, öyle mi?” Ona *sence* dercesine baktığımda tekrar ofladı. “O zaman neden onun yanında değil de benim yanımdasın?”

“Çünkü sen benim patronumsun.” Omzumu silktim. “Mevzu yoksa gideceğim. Uykum geldi.”

“Burada uyuyabilirsin,” dedi koltuğu işaret ettiğinde. “Kimse seni rahatsız etmez.”

“Evime gitmek istiyorum,” dedim sigaradan bir nefes aldığımda.

Alakasız bir şekilde, “Keşke babam ölmeseydi,” dedi kısa bir sessizlikten sonra.

“Ne alaka şimdi, Denis?” dedim. “Onun öldüğü gün mutluluktan delirdin. Şimdi onu özleyiyor musun? Sana yaptığı onca şeyden sonra?”

“Onu özlemiyorum,” dedi kısıp bir sesle. “Bu sorumluluğun benim üstüme kalması... Beni kabul etmiyorlar bile. Piyon olarak kullanıyorlar. Başta olup saygı görmeyen adam gördün mü hiç? Ben görmedim. Kendimden başka.”

“Saygı kazanılan bir şey,” dedim. “Bu görevi sana verdikleri gibi hapse girdin, ortada yoktun, bir şey yapmadın bile oğlum. Kendini kanıtlama

fırsatın şu an başlıyor. Bunu batırma ki hepsi ne kadar haksız olduğunu görüp önünde titresinler. Ayrıca daha yaştın kaç sanki amına koyayım da saygı duymuyorlar bana diye ağlıyorsun. Hepsi senden on yaş büyük bu adamların.”

“Yaşlarını sikeyim onların,” dedi sinirle. “Biz Odkan’a bu olayda bir güzellik yaparsak eğer, o da o dört Aslan’ın icabına bakmamıza yardımcı olur. Hem iç işlerine de karışabiliriz. Böylece bana saygı duyarlar.”

“Benimle bu konuları konuşmak istediğine emin misin?” diye sordum alaycı bir sesle. “Hani ben onlardanım ya... Güven olmaz.”

“Sikeyim onların dediklerini,” dedi. “Hepsinden çok güveniyorum sana.” Yeşil gözleri bana döndü. “Yanındaki o kız kimdi?”

“Hiç kimse.”

“Çakır,” dedi uyarıcı gibi. “Sen de bana sadıksın, değil mi?”

“Evet,” dedim. Öyleydin de gerçekten. Ama beni dışlamayan tek aile üyemi satmazdım. “Öyleyim.”

“O hâlde neden cevap vermiyorsun?”

“Sadece bir kız, Dima,” dedim. “Önemli biri değil. Arkadaşım.”

“Denis,” dedi düzeltir gibi.

“Takıldığın şeyi sikeyim,” dedim gülerek. “Bu Aslanların işine girmek istediğine emin misin? Bak, Narbekov kindar adamdır. Borisov sana iyilik yapsın diye onun kinini kazanma. Zaten senin soy isminden iğreniyor, biliyorsun.”

“Soy ismimden ben de iğreniyorum,” dedi tükürür gibi. “Babamın yediği bok yüzünden Narbekov gibi bir adam bana nefret beslemez. Onun babasının yediği boklara gelecek olursak, tüm dünyanın onu tanımadan ondan nefret etmesi gerekiyor.” Bir sigara yaktığında bana döndü. “O saygıyı kazanmak istiyorum. Ezilen bir çocuk olmak istemiyorum. Bu yüzden işime yarayanı yapacağım. Roberto, Tikhon ile buluşacak ve Odkan’a ne kıyak geçebilirsek geçilmesini sağlayacağım.”

“Aynı şeyi Narbekov’a da yapabilirsin.”

“O bizle iş birliği yapmaz,” dedi Denis. “Oyunu tek başına oynar. Öyle bir doğası var... Bunu biliyorsun. Neden riske gireceğim oyunu seçeyim ben? Sıkıldım riskli hamleler yapmaktan. Sonra elimde patlıyor.” Tekrar koltuğa oturdu. “Senin bu sikik kuzenin ne bok yiyor?” diye sordu birden.

Bengi’den bahsettiğini sanarak gerildim. “Nasıl yani?”

“Nerede diyorum,” dedi sinirle. “Borisov’a mı çalışıyor? Neden destekçilerini kaptırıyor bu lavuk?” Ongun’dan bahsettiğini anlayarak rahatlardım. “En güçlü kesin Odkan mı olacak? Onun tarafında olacaklarına emin miyiz? Bu

Narbekov'un, Elemleri yanına almasının bir yolu var mı? O piç hayatımda gördüğüm en zeki piç. Çevirir bir şeyler yine."

"Saçmalama," dedim. "Elem destekçileri, Narbekovlardan nefret eder. Tarih boyunca birbirlerine yapmadıkları kalmadı."

Sonra bir an aklıma gelen şeyle duraksadım.

O piç hayatımda gördüğüm en zeki piç, demişti Dima.

Benim de hayatımda gördüğüm en zeki piçti.

Ve ortada kimsenin bilmediği, onun ağına düşebilecek, kolayca kandırabileceği ve faydalanabileceği bir Elem daha vardı.

Bu aralar daha önce hiç gelmediği Moskova'ya sık sık gelip duran bir Elem. Kaçtığı birileri olan ve bana eski sevgilim yalanını uyduran bir Elem.

"Sikeyim," dedim birden oturduğum yerden fırlarken. "Galiba feci oyuna geliyoruz."

BENGİ ELEM

Çünkü sevgi birçok günahı örter.

Bütün gece kafamın içinde aynı ses, aynı cümleyi bana tekrar edip durdu.

Bana yüzüğü taktıktan sonra neredeyse benden kaçarak uzaklaşmıştı. Üst kata çıkmıştı ve ardından su sesi gelmişti, büyük ihtimalle duşa girmişti çünkü o kadar uzun bir süre su sesi kesilmemişti ki en son sıkılarak salona girmek zorunda kalmıştım. Koltuğa yattığımda uyuyacağımı düşünüyordum ama gözüme uyku girmemişti. *Acaba neden?* Onun uyumadığını biliyordum ama nedense yanına gitmeye utanıyordum.

Makyajımı hatta üzerimdeki elbiseyi bile çıkaracak hâlim olmadığı için kendimi olduğu gibi koltuğa atmıştım. Belki de bu yüzden uyuyamıyordum çünkü üzerimdeki elbise son derece rahatsız hissettiriyordu ve yüzümde ağır bir makyaj olmamasına rağmen, hiçbir zaman makyajla uyuyan biri olmamıştım. Banyoda Sara'nın makyaj temizleme suyu ya da yüz temizleme jeli olduğuna emindim çünkü onun makyaj malzemelerini kullanmıştım.

Sara demişken... Bunca saat eve hâlâ gelmemişlerdi ve beni eve bırakırken Tolun'un morali bozuk gibiydi. Acaba bir şey mi olmuştu aralarında?

Yeterince derdim olduğundan bunu düşünmemeyi seçerek koltukta doğruldum. Tüm odanın bir duvarının neredeyse tamamı camla kaplı olduğu

için içeriye vuran şehir ışıkları salonun karanlık olmasını engelliyordu ve karanlık olmaması da uyuyamıyor olmamın sebeplerinden biriydi.

Oflayarak üzerimdeki battaniyeyi ittirdiğimde gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı. O kadar ağırlık yapıyordu ki neredeyse rahatsız hissettiriyordu. Elimi havaya kaldırarak istemsizce yüzüğü incelemeye başladım. Sade bir yüzüktü ama taşı gerçekten kocamandı. Acaba piyasa değeri ne kadardı? Ailesinin ne kadar zengin olduğu ve bu yüzüğün aile yüzüğü olduğu hesaba katılırsa eğer, hayal edebileceğimden bile pahalı olmalıydı. Yüzüğü parmağımda döndürdüm, parmaklarım ince olduğu için bana biraz bol geliyordu ama sorun çıkaracak kadar değildi. Yine de gerçekten, çok ağırlık yapıyordu. Her zaman takmamı istemezdi, değil mi?

Alışacağımı sanmıyordum.

Üzerimdeki elbiseyi Sara'nın pijamalarından biriyle değiştirmeye ve yüzümdeki makyajı çıkarmaya karar verdim ama bunun için üst kata çıkmam gerekecekti ve onunla karşılaşmak istemiyordum. Üst katta buradan görebildiğim iki kapı vardı. Bunlardan biri tuvaletti. Diğeriyse onun odasıydı. Şu anda odasının kapısı ardına kadar açık olduğu için kafamı kaldırıp merdivenlerden yukarıya baktığımda odanın içini az da olsa görebiliyordum. Ve şu anda o oda boştu.

Saatlerdir üst katta olduğunu düşündüğümünden bir kere bile yukarı bakmamıştım. Tuvalete bile gitmemiştim. Ama üst katta değil miydi? Neredeydi o zaman? Evden çıkıp gitmiş miydi? Ama çıksaydı görürdüm çünkü tek çıkış kapısı salondaydı.

Salondaki masanın üzerine koyduğum çantamın titreştiğini fark ettiğimde koltuktan kalkarak çantamı aldım ve içini açtım. Telefonumu kontrol ettiğimde hiçbir bildirim gelmediğini gördüm, zaten benim telefonuma mesaj atabilecek tek kişi oydu. Kaşlarım çatılırken elimi tekrar çantanın içine soktum ve bir telefon daha çıktığını görünce şaşkınlıkla elimdeki telefona baktım.

Birkaç saniye sonra, Çakır'ın mekânın içine girdiğimizde kaybolmasın diye telefonunu çantama attığı aklıma gelmişti. Telefonunu bende unutmuştu.

Telefon art arda titreşmeye devam ederken, merak ederek ekrana baktım. Telefonda şifre olduğu için mesajları okuyamıyordum ama atanı görebiliyordum. *Denis*. Telefona adeta mesaj yağmaya başladı. *Üst üste*. Telefon o kadar hızlı titreşiyordu ki sese tahammül edemeyerek telefonu koltuğun üzerine bıraktım ama mesaj yağmaya devam ediyordu. Sonunda telefonun titreşimi durduğunda mesaj sayısına baktım. *37 mesaj*. Ve hepsi aynı kişidendi.

Hem de sabahın bu saatinde. Çakır neredeydi ki? Ayrıca öyle kalkıp gittikten sonra bu geceyi beraber bitireceklerini düşünmüştüm. Eğer Denis ile değilse nereye kaybolmuştu? Telefonunun nerede olduğunu neden sorgulamıyordu? Numaram onda vardı ama belki hatırlamıyordu. Belki de benim uyanıp ona ulaşmamı bekliyordu.

Ama telefonu yokken ona nasıl ulaşacaktım ki?

Çakır'ın telefonunu bırakarak kendi telefonumu elime aldığımda gözlerim evin içinde dolaştı. Ayağa kalkıp mutfığa baktım ama orada da değildi. Tuvalette miydi acaba? Ama banyonun kapısı da açıktı.

En sonunda telefonumu açarak mesaj atmaya karar verdim.

B: Neredesin sen?

Mesaj anında geldi. Hayret. Sessize alınmamış ya da engellenmemiştim.

H: Uyumadın mı sen?

B: Hayır. Nereye kayboldun?

H: Bir yere kaybolmadım. Çatıdayım.

B: Ne yapıyorsun orada?

H: İçiyorum.

B: Yine mi? Zaten tüm gece içmedin mi? Sorunun ne?

H: Bir sorunum yok. Alkol, sorunum olduğunda tükettiğim bir şey değil. Neden her seferinde bu kadar abartılı tepki verdiğini anlamıyorum.

B: Sen abartılı tepki görmemişsin. Kendin duvar gibi olduğundan bir ters cümleyi abartılı tepki sanıyorsun.

B: Ama abartılı tepki öyle olmaz, haberin olsun.

H: Olsun.

B: Ne diyorsun?

H: Haberim olsun.

B: Bu mesela, asla kabul etmesen de senin sarhoş konuşman. Bundan haberin var mı?

H: Ben sarhoş olmam.

B: Oluyorsun.

H: Olmuyorum, prenses.

B: Oluyorsun. Aptalca konuşmuyor olabilirsin ama tavırların değişiyor, konuşma şeklin de. Normalde yapmayacağın şekilde boş sözler söylüyorsun mesela. Bu bir hakaret değil. Kabul edebilirsin.

H: Olunca edeceğim, söz.

Sesli bir nefes verdim.

Mesela bu kadar inatlaşması da tamamen kafasının güzel olması ile ilgiliydi çünkü normal bir zamanda, inatlaşmak için kelime sarf etmekle uğraşmadan kestirip atardı. Ama asla kabul etmeyeceğini anladığımdan artık boşuna çaba sarf etmeyecektim.

B: Neden çatıdasın?

H: Manzara güzel.

B: Salonun da manzarası güzel.

H: Ev çok sıcak.

B: Sıcak falan değil. Dışarı -4 derece. Senin enüşümeyenadambenim yarısından gına geldi.

H: Gına geldi ne demek?

B: Of git başımdan ya.

H: Ciddiyim. Türkçem iyi deyince dalga geçiyorsun, değil diyorsun. Ben bilmediğim şeyler olduğunu kabul edip sorunca ciddiye almıyorsun. Bazen konuştuklarının yarısını anlamıyorum. Bozuntuya vermemek için çaktırmıyorum.

İstemsizce kahkaha attım çünkü söylediklerimi anlamadığı zamanlar olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama düşününce, bazen suratıma gerçekten boş baktığı zamanlar olduğunu fark ediyordum.

Yüzündeki ifadenin sebebinin ne dediğimi anlamaması olduğunu düşününce tekrar gülmeye başladım.

B: Gerçekten mi?

H: Evet. Türkçe biliyorum ama senelerdir kimseyle konuşmamıştım. Çoğu şeyi unuttum. Bazı kelimeleri anlamıyorum. Rusça konuşalım bence.

B: Olmaz. İmkânı yok.

H: Neden?

B: Benim de Rusçam iyi değil sonuçta. Senin Türkçe konuşurken yaşadığın sıkıntıyı yaşayacağım.

H: Yani senin sıkıntıya girmen varken ben neden güreyim ki diyorsun?

B: Aynen öyle. En azından sen çaktırmıyorsun, ben çaktırıyorum. Rezil olmuş hissederim. Anlamadığım şeyler olursa yani... Önemli konuları benim dilimde konuşacağız. Söz, çok sevdiğin aslan ve ceylan muhabbetini Rusça yapmaya devam edebilirsin. Onu anlamasam da bir şey olmaz zaten. Başım şişti aynı şeylerden.

H: İngilizcen var mı?

B: Var?

H: İngilizce konuşalım.

B: Ne alaka?

H: Uluslararası dil.

B: Senin İngilizcen var mı?

H: No.

B: Bu neydi şimdi?

H: Yok, bilmediğim için konuşalım diyorum, sen konuşacaksın ben de çeviriye yazıp ekranı çevireceğim sana.

H: Ne saçma sorular soruyorsun?

H: Sarhoş musun?

B: Sen gerçekten iyi değilsin bence.

H: Süperim.

Ona cevap vermeden ayağa kalktım ama Çakır'ın telefonunu ve kendi telefonumu elime almıştım, ona Çakır'ın telefonunun bende olduğunu söylemek için. Üst kattaki tuvalete girerek makyajımı çıkardım ve elimi yüzümü yıkadım. Sara'ya ait olan kıyafetleri üzerime geçirdiğim sırada tuvaletten çıktım. Çakır'ın telefonu çalmaya başlamıştı ve zil sesi Shakira'dan *Hips Don't Lie*'ydi.

Birden telefonuma bir mesaj geldi.

H: Hips Don't Lie?

B: ??????????

H: Ne ses var değil mi kadında ya?

H: Sen de seviyorsun galiba.

B: Senin kafan gerçekten yerinde değil.

B: Çakır telefonunu bende unutmuş. O çalıyordu.

H: Bu çocuk salak mı?

H: Hani İngilizce konuşuyorduk bu arada? Hep Türkçe mi konuşacağız?

Adamın kafası gerçekten yerinde değildi.

B: Rusların İngilizce konuşmasından bir bok anlaşılmıyor ki aksan yüzünden.

H: Abartma.

B: Öyle. Konuş bakalım, haklı çıkacağım.

H: Bağırayım mı buradan aşağıya? Nasıl duyacaksın? Yanıma gel, o zaman konuşurum.

B: Olmaz.

H: Niye?

B: Dışarısı çok soğuk. Gelemem. Sen aşağı gel.

Ama aslında soğuk olması ile falan alakası yoktu. Sadece utandığım için yanına gitmek istemiyordum. Ve saçma bir şekilde mesajlaşmak da hoşuma gitmişti çünkü mesajlaşırken normalde olduğundan daha komikti.

Normalde *hiç* komik biri değildi zaten.

H: Olmaz.

Kaşlarım çatıldı. Hani benim nedenim belliydi de... O neden yanıma gelmekten kaçıyordu?

B: O neden?

H: İçerisi çok sıcak. Gelemem.

İçerisi çok sıcak gelemem mi? Bu nasıl bir bahaneydi böyle? Bana yaklaşıp sonra geri çekilip durmasına zaten sinir oluyordum, bir de şimdi saçma sapan bahaneler mi uyduracaktı? Ben de öyle bahaneler uyduruyor olabilirdim ama... *Bana ne?* Onun yapmaması lazımdı.

Bir dakika kadar mesajı görüldü olarak kaldı çünkü ne yazacağımı bilemedim. Cevap verip vermemek arasında kaldığımda bir mesaj daha attığını gördüm.

*H: (0:17) *Ses kaydı**

17 saniyelik ses kaydı mı atmıştı o? Birkaç saniye gerçekten ses kaydı atıp atmadığını algılamak için ekrana baktım, sonra parmağım o kadar sert bir şekilde oynat tuşuna bastı ki telefonun ekranını bile kırabilirdim.

Ses kaydığını açtığım an ağzımdan bir kahkaha firar etti. En son ne zaman bu kadar sesli güldüğümü bile hatırlamıyordum. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bence onun da yoktu çünkü kafasının güzel olduğunu belli eden sesiyle İngilizce konuşuyordu ve hayatımda bu kadar Rusça gibi duyulan bir İngilizce duymamıştım.

B: Özür dilerim ama kahkaha attım. Hayatımda böyle bir aksan duymadım. İngilizce konuştuğuna emin misin?

H: Sen de onu atsaydın ya karşılık olarak.

B: Neyi?

H: Kahkahanı.

B: Gelseydin duyardın.

H: Neden güldün ki konuşmama?

B: Ses atarak İngilizce konuşmuş olman çok komik geldi bir an.

B: Hâlâ konuştuğunun İngilizce olduğuna inanmıyorum ama.

H: Pahalı okullarda ya da özel öğretmenlerle büyümedim, prenses. Okumamı bile istemeyen bir babaya sahiptim, bu kadar dil bildiğime şaşır sen aksanımı eleştireceğine.

B: Of, seninle de biraz bile dalga geçilmiyor. Hemen kötü hissettiriyorsun insanı.

H: Bengi, sadece şakalaşıyorum. Senin yaptığın gibi. Saçmalama. Neden her söylediğimi ciddiye alıyorsun?

H: Ayrıca pahalı okullarda ve özel öğretmenlerle büyüdüm yani... Her söylediğime inanıyorsun.

B: Ciddiye aldığım için?

H: Neden ciddiye alıyorsun?

Neden her söylediğini ciddiye aldığımı gerçekten soruyor muydu? Dışarıdan ne kadar soğuk ve korkunç görüldüğü hakkında bir fikri var mıydı? Ağzından tek bir kelime koparmak bile dünyanın en zor şeyiyken, şakalaştığını düşünmemek benim suçum muydu sanki?

Ama yine de şakalaştığını duyunca rahatlamıştım çünkü o ne zaman çocukluğundan ya da kendi elleriyle kazıyarak yapmak zorunda kaldıklarından bahsetse ona karşı tehlikeli bir sempati beslemeye başlıyordum, pişman oluyordum, üzülüyordum.

Onun kalbi hiç kırık olmasın istiyordum.

Hiç kırılmasın istiyordum.

B: Acaba niye? Bir düşün bakalım.

H: Ciddi ve soğuk, bazen de çekilmez olduğumu kabul ediyorum ama sen kırk yılın başı gülmüşken, tat kaçırıp sohbetin amına da koymam. Ben de şakalaşabiliyorum. Aslan değilim, insanım. :)

Bu arada kırk yılın başı nadiren anlamında kullanılıyordu, değil mi?

B: Evet, öyle kullanılıyor. Gina geldi ne demek anlamayıp bunu hatırlaman tam sana göre bir olay. Ha bu arada son cümle çok tanıdık geldi. Çok bilgili biri söylemiş gibi.

H: Ondan pek emin değilim. Bazen haklı konuşsa da sık sık aptallık yapıyor. Ama emin olduğum bir şey var.

B: Neymiş o?

H: Güzel kız.

Yüzümde koca bir sırıtış belirdiğine emindim. Kendimi göremiyor olsam bile... İyi ki de göremiyordum zaten. Yoksa çok utanırdım. Bu düştüğüm hâlden... Ama durdurmak için de hiçbir şey yapmıyordum. Sadece daha da üstüne yürüyordum. Tehlikeli bir yol olduğunu bile bile, çıkışa yakın olmama ve gerçekten istesem tam şu an kolayca kurtulabilecek olmama rağmen çıkıştan uzaklaşmak için elimden geleni yapıyordum. Daha sonrasında pişman olacağıma emindim ve o zaman geri dönebileceğim bir konumda da olmayacaktım ama kendimi geri çekemiyordum. Ona dokunduktan sonra bunu başaramıyordum. O bana kendini açtıktan sonra bunu başaramıyordum.

Onun neden hep sessiz kalmak istediğini şimdi anlıyordum. Çünkü konuşursa her şey mahvolacaktı. Bir kere o sınırı aşarsa... Öyle de olmuştu zaten. Şimdi her şeyi mahvolmaktan alıkoyan tek bir sınır vardı aramızda. Onu da aşmak için uğraşıp duran kişi bendim. Ona dokunarak, onu öperek, onu hissetmek için can atarak yapıyordum bunu. Belki de oyunuma düşmediği ve buna izin vermediği için ona kızmak yerine teşekkür etmem lazımdı. Bizi kocaman bir hatadan uzaklaştıran tek şey oydu çünkü.

Kocaman ama güzel bir hata...

B: Kıskanmalı mıyım?

H: Öyle bir şansın yok.

B: Bu ne demek?

H: Ben zaten nişanlı bir adamım. Boşuna kıskanma beni yani. Sonra üzülürsün.

B: Nişanlın biliyor mu böyle sabahın köründe sarhoş sarhoş kızlarla konuştuğunu?

H: Sorun edeceğini sanmıyorum.

B: Neden sorun etmesin? Deli mi bu kız?

H: Beni istemiyor.

Onu ne kadar istediğimi bilse hayatının şokunu yaşardı ama bu ikimize de geri dönüşü olmayan saçma bir şey yaşatacağından bilmemesi en iyisiydi.

B: Nereden biliyorsun bunu?

H: Gözler.

B: Ne olmuş onlara?

H: Birini isteyen insan nasıl bakar biliyorum.

B: Nereden biliyorsun? Çok baktılar galiba sana öyle.

H: Ben baktım.

İçimde beliren saçma kıskançlığa engel olamadım. Kimden bahsediyordu acaba? Nadia'dan mı? Elena olabilir miydi? Belki lisede tanıştığı bir kızdı. Hayatına onlarca kız girmiş olabilirdi. Ama sadece birinden bahsettiğine göre onun için gerçekten anlam taşıyan tek bir kişi olmuştu.

Rahatsızca oturduğum yerde kıpırdandım. Neden kıskanıyordum ki? Bunun umurumda bile olmaması lazımdı. O benim gerçek nişanım falan değildi. Sadece işbirliği yaptığım, düşmanın oğlu olan ve asla güvenmemem gereken birisiydi. O yüzden bana başka kızlardan bahsetmesini umursamamam gerekiyordu.

B: Şanslı kızmış.

H: Hayır.

B: Neden öyle düşünüyorsun?

H: Çünkü ancak bir şanssız benim yörüngeme girer.

B: Sanırım biraz çapkınsın. Nişanlın, şu şanssız kız, güzel dediğin kız... Liste çok kalabalık. Biraz daha devam edersek aklında tutamayacağım.

H: Çapkın değilim.

H: Her neyse. Uyu. Yarın erken kalkacağız.

Konuyu kapatması karşısında kaşlarım çatıldı ama üstelemedim çünkü onunla o kıızı konuşmak falan istemiyordum.

B: Neden?

H: Alışverişe gideriz. Üstüne bir şeyler alırız.

B: Neon pembesi mont?

H: Unut onu. İmkânı yok.

B: Sen de neon yeşili giyersin. Nişanı açıklarken çift gibi görünmüş oluruz eşleşen kombinlerle.

H: Korkunç bir hayal gücüne sahipsin.

H: İyi geceler.

B: İçeri girmeyecek misin?

H: Yok ya içerisi çok sıcak. Burada uyuyacağım.

Adam resmen benden kaçıyordu. Ya da ben mi kafamda kuruyordum? Ama yanıma gelmeden aynı evde mesaj atması normal miydi? Evin içine girmemek için resmen direniyordu şu an. Amacı neydi, gerçekten anlayamıyordum artık.

B: Şaka mı yapıyorsun? Dışarıda kar yağmak üzere.

H: Manzara güzel. İstersen gel.

B: Uyu demedin mi? Gelirsem nasıl uyuyacağım?

H: Koltuk var.

H: Gel hadi.

Az önce kaçıyordu ve şimdi bir anda yanında olmamı istediğine mi karar vermişti? Ona cevap vermediğimde bir mesaj daha attı.

H: Gelecek misin yoksa aşağı gelip, seni kucaklayıp çıkarayım mı buraya?

B: Aynen, kesin gerçekleşir bu.

H: Geliyorum.

Balkonun kapısının açılma sesini duyduğumda ciddi olduğunu anlayarak hızlıca bir mesaj yazdım.

B: Of, tamam. Geliyorum.

H: Aferin.

B: Benimle böyle konuşma. Sinir oluyorrrrrruuuuuummmmm.

H: Sinir mi oluyorrrrrrrrrsuuuuuuunnnnn?

İki telefonu da elime aldığımda tekrardan merdivenleri çıkmaya başladım. Evin içi soğumaya başlamıştı çünkü balkonun kapısı açıktı ve o ne kadar soğuk olduğunu kabul etmese de dışarıda dondurucu bir soğuk vardı.

Balkon kapısından içeri girdiğim anda soğuktan titremeye başladım. Altımdaki pijama altı şort olduğu için tüylerim ürpermişti. İçimden onun soğuk sevdasına söverken evin içi daha da soğumasın diye kapıyı arkamdan kapattım. Ev, apartmanın en yüksek katında olduğu için manzara resmen bulutlara dokunuyormuşsunuz hissi yaratıyordu içinizde, balkonun tamamı camla kaplı olsa da içeride ısıtacak herhangi bir şey olmadığından soğuktu. Karla karışık yağmur camlara çarpıyordu, saat daha altı olduğu için güneş doğmamıştı ve karanlığa gömülü şehrin içindeki gökdelenler göz alıcı şekilde parlıyordu. Balkonun en kenarında siyah bir koltuk vardı, önünde ise büyük bir sehpa. Sehpanın önünde içki şişeleri ile birkaç bardak olduğunu fark ettiğimde oraya doğru yürümeye başlamıştım bile. Koltukta oturan bedenini görüyordum ama nedense ona bakmaktan utanıyordum. Özellikle de onu öptükten sonra.

Her seferinde kontrolü böyle kaybedecek miydim, merak etmeye başlamıştım. Ama bu konuda yalnız olmadığım için içim biraz olsun rahat etmişti bu gece. Çünkü benden çok daha tecrübeliydi ve çok daha keskin duvarlara sahipti. Buna rağmen o da benden uzak durmak konusunda, benim ondan uzak durmak konusunda olduğum kadar kötüydü. Ona doğru çekildiğimi hissettiğim için kendime kızıyor ve yükleniyordum ama o benden daha kötü

bir hâlde olduğunu bu gece kabul etmemiş miydi? Aramızda küçük bir fark vardı sadece.

O, sınırlarını korumakta benden daha iyiydi.

Moskova kadar soğuk bir Rus askeri... Tabii ki sınırlarını korumakta iyiydi. Soğuk olmak, onun doğasında vardı.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sorduğumda kafasını kaldırarak bana baktı.

Neredeyse yatar şekilde uzandığı koltukta tamamen doğrulmuştu. Ela gözleri bana doğru döndüğünde neden bilmiyorum ama tekrardan utandığımı hissettim. Çünkü onun gözlerine baktığımda kafamın içinde hiç güzel şeyler canlanmıyordu. Eğer kafamın içinde dönenleri görebilseydi eminim ki bana olan bakış açısı değişirdi. Sanırım bu yüzden, en azından ona karşı her zaman uyuz olmam iyi bir şeydi. Eğer gerçeği görseydi, ikimiz de freni bozuk bir arabayla son gaz gidip uçurumdan aşağıya düşecektik.

Yatıp uyuman gerekiyordu. *Bu gece yapabileceğin en kötü tekrar bu adamın yanına gelmekti, Bengi.* Gerçekten öyleydi.

Ama kendi sesimi bile dikkate alamıyordum.

Konu o olduğunda...

Sanırım şimdi sınırları korumakla ilgili neden bu kadar konuştuğunu ve neden bu kadar çabaladığını anlıyordum. Bana neden bu kadar soğuk davrandığını da... Bu oyunu benden daha iyi bildiği konusunda haksız çıkmamıştı, bir kez daha. Ve burada bahsettiğim oyun, sadece biz ve insanlar arasında olan oyun da değildi. Onunla benim aramda da bir oyun vardı. Sonu çok daha kötü ve karanlık bitebilecek bir oyun...

Benden daha tedbirli olmasının nedeni, ben ihtimal bile vermezken bazı şeylere ihtimal vermesi olabilir miydi acaba?

Mesela aramızdaki çekime...

“Oturuyorum,” dedi gevşek bir şekilde. Kafasının iyi olduğuna kesin olarak karar vermiştim. Ses tonu hiç onun sesi gibi gelmiyordu kulağa. “Kitap okuyordum.”

“Burası karanlık,” dedim koltuğun yanına geldiğimde.

“Gece lambası var,” dedi sehpayı işaret ettiğinde. “Kapattım. Açayım mı?”

“Hayır,” dedim yanına oturduğumda. “Karanlığı severim. Ne okuyordun?”

“Oblomov,” dedi kitabı elime aldığım sırada. Koltukta kayarak bana yaklaştığını hissettiğim için vücudum ısınsa da tepki vermemeye özen göstererek eski kitabın sayfalarında parmaklarımı dolaştırmaya başladım. Kitabın

kapağını açtım, ilk sayfada *EKATERİNA*, 1989 yazıyordu. Yani annesinin kitabıydı.

“Bence bu kitabı ilk kez okumana imkân yok,” dedim. “Rus Edebiyatı okumadın mı sen? Bu en önemli eserlerden değil mi?”

“Öyle,” dedi. “İlk kez okumuyorum zaten.”

“Kaçınıcı kez?”

“Bilmem,” dedi. “Saymadım.”

“Yalan söyleme,” dedim kitabı incelemeye devam ederken. “Her şeyi sayarsın sen.”

Kapağı yerinden ayrılmak üzereydi ve sayfaların hepsinde karmaşık bir el yazısı ile notlar vardı. Altı çiziliydi. Hırpalanmıştı. Acaba kitabı böyle okuyan o muydu yoksa annesi miydi? Kitap ana dilindeydi ve ne kadar Rusça bilsem de hiçbir kitabı Rusça okumamıştım şu ana kadar.

“Doğru,” dedi gülerek. Sanki dediğim şey hoşuna gitmiş gibiydi. “Bu kitabı seviyorum. Üçüncü okuyuşum.” Kısa bir an duraksadıktan sonra, “Üşüyorsun,” dedi alakasız bir şekilde.

“Evet,” dedim kitabı kapatarak, aldığım yere koyduğumda. “Sana dedim, burası soğuk.”

Ama üşüyen sadece bendim. Çünkü benim aksime, onun üstü çıplak olmasına rağmen soğuğa karşı hiçbir tepki vermiyordu. Kaslı vücudunu süzmemek için büyük bir çaba harcayarak kendimi gözlerine bakmaya zorladım ama nasıl oluyorsa gözlerine bakmak beni daha çok utandırıyor. Bana gerçekten kafamın içinden geçenleri anlayabilecekmiş gibi büyük bir dikkat ve derinlikle bakıyordu. *Ürkütücü*. Bakışlarını en iyi tanımlayacak kelime buydu.

“İstersen içeri geçelim,” dediğinde konuşmasını beklemediğim için bir anda ürperdim.

“Yok ya,” dedim. “Haklısın. Manzara güzel.”

“Ama burada uyuyakalırsan kesin hasta olursun,” dediğinde omzumu silktilim.

“O zaman bakmak zorunda kalırsın,” dedim bacaklarımı kendime doğru çektiğimde. Gözleri bacaklarıma takıldı. Nedense artık baktığını gizlemeye bile gerek duymuyordu. *O kısmı aştık mı yani?*

“Ne alaka?” diye sordu gülerek. “Ben sana içeri geç diyorum. Burada kalmak isteyen sensin. Bu durumda neden olay benim başıma patlıyor? Hasta olursan kendine sen bakarsın.”

“Tamam, bakınız,” dedim ters bir sesle.

Bu onu güldürdü. “Bu ne terslik yine? Az önce hiç öyle değildin.”

Kaşlarım çatıldığında *ne diyorsun*, dercesine ona döndüm. “Az önce?”

“Az önce,” dedi kafasını salladığında. “Aşağıda.”

“Sen hâlâ sarhoş musun?” diye sordum dibinde hâlâ içki olan şişelere baktığımda. Bardağı alarak dudaklarıma götüreceğim sırada kokusu ile duraksadım. “İy, bu ne böyle?”

“Tadı o kadar kötü değil,” dedi neredeyse gülerek.

“Her içkinin tadı kötüdür,” dedim ama merak ettiğim için yine de içtim. Anında boğazım yanmıştı ve suratım buruşmuştu. “Sabahtan beri burada bunu mu bitirdin tek başına? İğrenç bir tadı var. Kokusundan daha da iğrenç.”

“Abartma,” dedi gözlerini devirerek. Bana biraz daha yaklaştığını hissettiğimde karnım kasıldı ama tepki vermemeye gayret gösteriyordum. “Tadı o kadar kötü değil. Kokusu zaten kötü değil.”

“Evet, kesin öyledir,” dedim ona doğru döndüğüm sırada. “Bok gibi kokuyorsun. Ağzının kokusunu alabiliyorum.”

“Parfümümün kokusu baskındır aslında,” dedi. *Emin ol, bunun çok iyi farkındayım.* “O kadar alkol kokuyor muyum gerçekten?”

“Evet,” dedim. “Nefesin kokuyor.”

“Daha yeni duş aldım ve dişlerimi fırçaladım,” dedi. “Bence abartıyorsun.”

“Duş aldıktan sonra bir şişe daha dikmişsin kafana burada kendi kendine,” dedim. “Ne var bu kadar içecek?”

“Bu gece sen de çok içtin.”

“Ben kırk yılda bir içiyorum,” dedim. “Sen her gün böylesin. Niye duş aldıktan sonra yanıma gelmedin de buraya çıktın?”

Bunu neden soruyordum ki? Bazen gerçekten kendi ağzıma fermuar çeksem geliyordu. Buna nasıl bir cevabı olabilirdi mesela? Sıcaktı diyecekti. Ya da canım istemedi diyecekti.

Ama benim tahminlerim yerine, “Uyuyorsun sanıyordum,” dedi. “Rahatsız etmek istemedim o yüzden.”

Ona alayla güldüm. “Yaklaşmak istemedim de sen şuna.”

Kaşları çatıldığında şaşkın bir şekilde bana baktı. “O nereden çıktı?”

Gerçekten Bengi, o nereden çıktı? Ama kovalamaca oynamaktan sıkılmışımdı. Hem de böyle bir durumda... Gözlerim bir anda parmağımdaki yüzüğe

düştüğünde onun da oraya baktığını hissettim. Ona bakmasam bile bakışlarının baskısını her şekilde hissedebiliyordum. İstemsizce bana bol gelen yüzükle oynamaya başladığımda bu saçmalığın gerçekliğini sorguluyordum.

Sorusunu duymazdan gelerek, “Bu yüzük bana bol geliyor,” dedim. “Eğer sürekli takarsam düşebilir. Haberin olsun.”

Parmağı bir anda elime değdiğinde ateşe temas etmişim gibi irkildim. Bunu fark ettiğini bilsem de hiçbir tepki vermeden parmağıyla yüzüğü aşağıya doğru itirdi. “Bir şey olmaz,” dedi yüzüğü aşağı ittirerek. “Dikkatli ol, yeter.”

“Sürekli yüzüğü mü izleyeceğim böyle?” diye sordum gülererek. “Bilmem farkında mısın, hiç normal hayatlar yaşamıyoruz. Birden kovalamaca oynamaya başlayabiliriz. Baştan söyleyeyim, Narbekov. Aksiyon anında yüzük düşerse bana kızma.”

Kısa bir an duraksadıktan sonra, “Kızmam,” dedi. “Ama dikkatli ol. O yüzük benim için önemli.”

“Ailen için önemli yani.”

“Aile yadigârı olması ile ilgilenmiyorum,” dedi. “Benim için önemli çünkü anneme aitti. Annemin eşyaları benim için kıymetlidir.”

“Bu da annene ait,” dedim kitaba baktığımda. “Ama her yeri kopmuş.”

“Annem o hâle getirdi,” dedi gülererek. “Bir şeyleri hırpalamadan sevemiyor kendisi.”

Annem o hâle getirdi. Bir şeyleri hırpalamadan sevemiyor kendisi. Burada bahsi geçen sadece bir kitap değildi. Çünkü annesinin o hâle getirdikleri arasında Narbekov da vardı.

Hırpalayarak sevilen ve bunun baskısı altında ezilse de bir şekilde buna bağımlı olarak hep daha fazlasını isteyene bir çocuktuktu o. En azından, eskiden öyleydi. Şimdi bir çocuk olmayabilirdi ama yine de birçok şey onu rahatsız ediyordu. Çünkü hiç kazanamayacağı bir takdirin peşinde koşup durması gerekiyordu.

Hayatı başkaları için yaşayanları, ne yaparsanız yapın bu hayatın onların tek hayatı olduğuna ve değerini bilmeleri gerektiğine inandıramazsınız. Onların hep toplaması gereken bir takdir vardır. Hep memnun etmesi gereken insanlar... Hep kanıtlamaları gereken bir şeyler... Ve hep kazanmaları gereken bir savaş... Basit sebep ve sonuçlar onlara göre değildir. Aldıkları temel aksiyonlarda bile cevap hiçbir zaman *canım istiyordan* ibaret değildir onlar için. Çünkü onların canı sadece bir şeyleri kanıtlamak ister. Yaşamak değil.

Bir şeyleri, sadece insanlara yapabildiklerini göstermek için yaparlar. Yapmak istedikleri için değil.

Aramızdaki garip sessizliği bölerek, “Soruma cevap vermedin ama,” dedi.

“Sen de benim hiçbir soruma cevap vermiyorsun,” dedim gülerek kafamı kaldırdığımda. “Nasıl hissettiriyormuş?”

Bakışlarım boynundaki haç kolyesine kitlenmişti. Ağır görünüyordu. Tamamen elmadan olduğunu düşünüyordum ve bu yüzden Narbekovların zenginliğinin nereden geldiğini sorguluyordum. Zengin, köklü ve soylu bir aile olduklarını biliyordum ama her şey en başta nasıl başlamıştı, hiçbir haberim yoktu. Bizim ailemizin zengin olması ve bu işlere girmesi, Narbekovlar ile tanışmalarından sonra olmuştu, evet ama asıl onlar nereden ortaya çıkmıştı bilmiyordum.

“Abarttığın kadar kötü değil aslında,” dedi beni alaya alarak. “İnsanlar bir şeylere cevap vermek istemeyebilir. Normal karşılarım. Ben de soruları ve cevapları çok sevmem.” Ona gözlerimi devirdiğimde yüzündeki alaycı gülümseme biraz daha büyüdü ve bakışlarım çenesindeki gamzeye düştü. “Ama pek senlik bir şey değil, o yüzden garip geldi.”

“Kaçmak mı?” diye sordum gülerek. “Evet, benlik değildir. O, senlik bir şey.”

Kaşları çatıldı. “Ne kaçmasından bahsediyorsun?”

“Banyoya kaçmandan,” dedim gülerek.

“Bir yere kaçmadım,” dedi bana eğilerek baktığında. Yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiydi. “Duş almaya gittim, Bengi. Bunun nesi kaçmak?”

“İyi, bir şey demiyorum,” dedim bacaklarımı biraz daha kendime çektiğimde. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Abartmıyordum. Resmen donuyordum.

Birden bana doğru dönerek, “Kıçını kaldır,” dediğinde şaşkın şaşkın ona baktım.

“Ne?”

“Kıçın,” dedi bu sanki bir şey açıklıyormuş da ben bir şey anlamıyormuşum gibi. “Kaldır.”

Neden bahsettiğimi anlamasam da birden oturduğum yerden kalktım. Ayakta dikilip, dik bakışlarla onu izlediğimi görünce yüzünde daha büyük bir gülümseme belirdi ve kafasını iki yana sallayarak az önce oturduğum yerde olan kapüşonluyu eline aldı. Demek ki bu yüzden ayağa kalkmamı istemişti. *Zeki seni...* Kendi kendime göz devirdiğim sırada kalktığım yere tekrar

otururdum. Kapüşonluyu bana uzatmasını beklerken bir anda kafamdan geçirince şaşkınlıktan donakaldım ama *sana bu kadarı yeter* dercesine kapüşonluyu kafamdan geçirip bırakmıştı. Oflayarak, kollarımı geçirip tamamen üzerime geçirdim. İçi polar olduğundan sıcak tutuyordu ama bu soğukta işe yarayacağından şüpheliydim.

“Teşekkür ederim,” dedim üzerimdeki büyük kapüşonluyu düzelttiğimde.

Bir şey demeden kapüşonu kafamın üzerine kapattığında geri çekilmedi, kolu koluma değişiyordu ve bana inanılmaz yakındı. Sehpaya doğru eğilerek, sigara paketinden bir dal çektiğinde paketi bana doğru uzattı. Ben de içinden bir dal çektiğimde paketi sehpa fırlattı ve eline aldığı altın sarısı *zippo* ile önce benim sigaramı sonra da kendi sigarasını yaktı ama yine de geri çekilmemişti. Hâlâ kolu koluma değişiyordu ve dibimdeydi.

“Bacaklarını kapat,” dedi battaniyeyi üzerime doğru çektiğinde.

“Neden?” diye sordum sırtarak ona döndüğümde. Alkolün kanımda hâlâ etkisini gösterdiğime o an emin olmuştum. “Dikkatin mi dağılıyor?”

“Hayır salak, soğuktan titriyorsun,” dedi Perva bana garip bir bakış attığında. Bana fırsat vermeden battaniye ile bacaklarımın hepsini tamamen örtmüştü. “Senin aklın, fikrin nerede acaba, Bengi?”

Utansam da altta kalmamak için, “Diyene bak,” dedim.

“Diyene bak derken?” dedi gülercesine. “Ben tam olarak ne yaptım, fıstık?”

Fıstık mı? Bu nereden çıkmıştı şimdi?

“İlk sen öptün beni,” dedim küçük bir çocuk gibi. Battaniyeyi üzerime biraz daha çektim. Keşke yüzüme doğru da çekebilseydim çünkü utanıyordum.

“Ya sonra, sen ne yaptın?” diye sordu eğleniyormuş gibi. “Geri mi çekildin? Yo... Kucağıma tırmanan kimdi?”

Direkt savunmaya geçtim. “Kucağına falan tırmanmadım! Sen çektin beni oraya!”

“Evet, daha sonra ben öptürdüm kendimi bir de değil mi zorla? Dudağından tutup boynuma falan bastırdım?” diye sordu yüzüme doğru eğildiğinde. Sigaradan daha yeni nefes aldığından duman yüzüme çarpmıştı. Duman aramızda dağılıp, giderken ona gözlerimi kısarak baktım. “Şöyle bakınca korkutucu olmuyorsun,” dedi. “Sevimli oluyorsun.”

“Benim uykum geldi,” dedim onu görmezden gelerek. Sigarayı söndürmüş ve ondan uzaklaşmışım. “Uyuyacağım.”

Çünkü utanıyordum. Yarın sabah kalktığımda bu gece söylediklerimden pişman olacağımdan emindim. Üstelik kendimi kaybetmediğim için sarhoş bahanesine de sığınamayacaktım. Keşke ağzımı açacak kadar da içmeseydim.

“Bence içeri geç,” dedi. “Burada uyursan hasta olursun.”

“Uyudum bile,” dedim gözlerimi kapatarak.

Gözlerimi kapattığım an *kahkaha attığını* duydum ve gözlerimi kapattığım için içimden kendime büyük bir küfrettim. *O görüntüyü* izlemek istiyordum ama şimdi gözlerimi açarsam kendimi daha da belli etmiş olacaktım. *Daha ne kadar belli edebilirsin ki?* Sanırım bunun bir sınırı yoktu. Gözlerim açılmasın diye sıkıca yumarak battaniyeyi üzerime biraz daha çektim ama kulağımda sadece az önce attığı kahkahanın sesi yankılanıyordu. Ben ne ara ondan bu kadar etkilenir olmuşum? Kendime bir tokat atasım geliyordu.

“Uyu bakalım,” dedi. “İyi geceler.”

“Bu arada,” dedim gözlerimi açtığımda. “Çakır’ın telefonu bende. Bak, orada. Sehpanın üzerinde duruyor. Denis, yani Dima arayıp duruyor. 37 mesaj atmış. Bir şeyler bulabilirsin bence telefonda. Bir şeyler peşinde olduğundan şüpheleniyordun. Hazır bendeyken açtıramaz mısın, İvan denen çocuğa?”

Bir an kötü hissettim. Bu, kuzenime ihanet ettiğim anlamına gelmez miydi? Özelini karıştırıyor olmak?

Ama bu oyunda masum olarak hayatta kalınmazdı.

“Bakarız,” dedi yeni bir sigara yaktığında. “Yarın sabah hallederiz. Erken uyandıracağım seni. Haberin olsun. İşimiz var.”

“Ne işi?” diye sordum merakla.

“Bu hafta sonu balo var,” diye cevapladı beni. Kaşlarım çatıldı. Balo mu vardı? “Bence nişan açıklamak için süper bir fırsat.”

Nedense birden kalbim hızla çarpmaya başladı. Küçük bir çocukken en büyük korkum onların karşısına çıkmaktı. Bir şekilde kendimi bu dünyada bulmaktan çok korkuyordum ama babam vardı, o her zaman beni korur ve kollardı. O gittiğinde ise en büyük korkum gerçeğe dönüşmüştü.

Şimdi senelerdir anlamadığım ağabeyimi çok iyi anlıyordum. Çünkü ben korunup kollanırken, o kurban edilen çocuk rolünü oynamak zorundaydı. Benim en çok korktuğum şey, onun bu hayattaki en büyük gerçeği idi. Babam onu kurtarmamıştı, tüm yük omuzlarındaydı ve bu yüzden ona kızmıştım. Bir salak gibi... Keşke babamı bir şeyler için suçlu çıkarmayı öğrenebilseydim ama sanırım kahramanınıza toz konduramıyordunuz.

Ağabeyim kendini bu soy isimden tek başına kurtarmak zorunda kalmıştı ve şimdi soy ismi yüzünden geri dönmek zorundaydı. Eğer dönmezse... Ona çok kızabilir miydim? Bilmiyordum. Beni kurtarmak zorunda değildi aslında. Çünkü buradan gitmeyi bana teklif ettiğinde kabul etmeyen bendim.

Beraber güzel bir hayatımız olabilirdi. Eğer ben babamı bırakabilseydim... Şimdi babam yoktu ve ağabeyimle hiçbir zaman güzel bir hayatımız olmayacaktı. Asla gerçekleşmeyecek bir hayalden ibaretti her şey.

“Kesin eminsin yani bu karardan,” diye sordum mırıldanarak. Bu planı ben ortaya atsam da bu kadar mantıklı bulup hemen uygulamaya geçeceğini düşünmemiştim. “Onların karşısına çıkacağım? Emin miyiz?”

“Evet,” dedi. “Daha iyi bir seçenek yok. Senin yüzünü göstermek istemediğimi biliyorsun ama Odkan zaten varlığını biliyor. Bundan bir noktaya kadar kaçabiliriz. O seni ifşa etmeden önce bu şekilde ortaya çıkman daha iyi. En azından herkesin sakladığı bir sırrı bildiği için üyeler ondan daha da etkilenmemiş olur. Plan da fena değil. Elem destekçilerinin hepsi Odkan’ın tarafına geçmeden önce ortaya çıkman çok daha iyi olur. Ne kadar kişiyi yanıma çekebilirsen o kadar iyi.”

“Korkuyorum ama,” dedim dürüst olarak. Korkuyordum. Bunu gizlemenin anlamı yoktu. Bence zaman zaman o da korkuyordu. Bu, kimseyi zayıf yapmazdı. Ortada dönen oyunlar ve içinde bulunduğumuz dünya düşünüldüğünde, korkmak verilecek en doğal tepkiydi.

Olacaklardan korkuyordum.

Onunla aramızda olacaklardan daha çok korkuyordum.

“Korkmana gerek yok,” dedi. “Bu yolda beraberiz. Ben yanıdayım.”

“Sen korkmuyor musun?”

“İsmimin anlamını biliyor musun?” diye sordu güldüğünde. “Korku demek. Bu ismi babam koymuş. Büyüdüğümde herkesin korktuğu şey olmamı istediği için... Yani hayır, Elem. Ben korkmuyorum. Korkması gereken onlar. Çünkü karşılarında ben varım. Korkması gereken sen değilsin. Çünkü senin karşında değil, yanıdayım.”

Bazen kendine bu kadar güvenmesi sinirlerimi bozsa da bazen de bana güven verdiğini itiraf edebilirdim. Şu an, o bazı zamanlardan birisiydi. Umarım babasının başına gelenler, onun da başına gelmezdi. Umarım kendine güveninin altında ezilmez ve bizi kara bir batağa sürüklemezdi. Umarım bu savaşı kaybeden taraf biz olmazdık.

“Uyu hadi sen,” dedi konuşmayacağımı fark ettiğinde. “Yarın düşünmek ve plan yapmak için fazlaca zamanımız olacak zaten.” Battaniyeyi biraz daha üzerime çektiğimde bir şey söylemeden uzandım ve kafamı yastığa yasladım. “Bu arada... Bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek istiyorum.” Birden bana doğru eğildiğini hissettiğimde gözlerimi açtım, yüzü neredeyse yüzümün dibindeydi. “Bahsettiğim kızlar yoktu. Tek bir kız var. O da sensin.”

BÖLÜM 7

SAKLANAN, KORUNAN, ORTAYA ATILAN

2017, ARALIK

Uyandığımda Perva'nın yatağındaydım.

Boğazımdaki iğrenç safra tadının ağızıma yükselmesi ile üzerime örtülmüş olan yorganı kenara attım ve ayağa fırladım. Midem bulanıyordu ve kusmak üzereydim. En son ne yediğimi bile hatırlamıyordum ama midemdeki şey her neyse, boğazıma çoktan tırmanmıştı. Büyük ihtimalle uzun zaman sonra ilk kez bu kadar alkol içtiğim için bu hâle gelmiştim. Üstelik alkolü alırken de açtım. Koşar adımlarla gittiğim tuvaletin kapısını açtığımda zar zor klozetin kapağını kaldırdım ve öğürdüm. Kendimi biraz zorladıktan sonra kusmaya başlamıştım. Kusmaktan nefret ediyordum. Öğürmelerimin ardı arkası ke-silmezken, midemde hiçbir şey olmadığı için sadece sıvı kusuyordum ve kısa sürede kusmaktan yorgun düştüm.

Kapının açılma sesi duyduğumda tanıdık bir sestem, “Ne oluyor?” sorusu yükseldi. “Bengi? İyi misin?”

Konuşacak durumda olmadığım için sadece kafamı salladım ama tam o an bir kez daha öğürdüm.

“Bir şey midene mi dokundu?” Arkamda beliren varlığını hissedebili-yordum. “Alkolden mi böyle oldun?”

Ona cevap verecek hâlde değildim. Bir kez daha öğürdüğümde eğildiğini hissettim. Yanımda diz çökmüştü. Birkaç saniye sonra ise önüme gelmesin diye geri itmeye çalıştığım saçlarımı tutuyordu.

“Çekil.” Zar zor bunu söyleyebilmişim ancak. “İğrenirsin sen böyle şeyler-” Cümlemi tamamlayamadan bir kez daha öğürdüğümde saçlarımı tekrar arkaya topladı. Çekilmeyi hatta beni bırakıp kaçmayı bırak, irkilme-mişti bile. “Perva, çekil...”

“Hastaneye gidelim mi?” diye sorduğunda tekrar öğürdüm. Midem yan-maya başlamıştı. Boğazım da. O kadar kötü hissediyordum ki... Sadece

bitmesini isterken tekrar öğürdüğümde gözlerim doldu ve boğazım artık yırtılmış gibi acıyordu. “Zehirlenmiş olabilir misin?”

İki kez daha öğürdüğümde mecalim kalmamış bir şekilde kolumu klozetin üzerine koydum ve başımı da oraya yasladım. Şu an pislik umurumda bile değildi. Ayağa kalkacak hâlim yoktu. Bayılmak üzereydim. Boğazım sızlıyordu ve gözlerim dolmuştu. Boğazımdaki o iğrenç tat midemi bulandırmaya devam ederken tekrar kusacağımı sandım ama midemde bir şey kalmadığı için bu artık mümkün değildi.

“Olamam,” dedim sonunda konuşabildiğimde. “Hiçbir şey yemedim bile.”

“Aptalsın.”

Ellerini saçlarımdan uzaklaştırıp beni kolumdan tuttu, hafifçe geriye çekti. Derin bir nefes aldığımda klozetin kapağını kapattığını ve sifonun çekilme sesini duydum. Kafamı dik tutamıyordum bile, beni bıraktığı gibi bu sefer kapağa yasladım. En son ne zaman bu kadar şiddetli kusmuştum acaba? Cevabını hatırlamıyordum.

“Üşüttün mü acaba?” diye sordu.

Sifonu bir kez daha çalıştırdığında onun benden çok daha rahatsız hissettiğini düşündüm. Muhtemelen iğreniyordu. Zaten hemen hemen her şeyden iğrenirken... Benim bile kendimden iğrendiğim bir anda iğreniyor olması çok da garip kaçmazdı.

“Sanmıyorum,” diye mırıldandım. Kafamı hâlâ kaldırmamıştım. “Sanırım alkolden.”

“O zaman sana içmeyi yasaklayacağım.”

Konuşacak hâlim yokken bile ona laf yetiştirebiliyordum. “Bana hiçbir şey yasaklayamazsın.”

“Öyle mi?” diye sorduğunda kafamı bile sallayacak hâlim olmadığı için onu cevapsız bıraktım. “Bengi.” Tekrar bana seslendi. “Hastaneye gidelim bence.”

“Ne gerek var?” Ağzımı yıkamam lazımdı ama kalkacak hâlim yoktu. “Bir şey yok. Alkolden oldu.”

“Bence üşüttün.” İhtimali çok yüksekti. “Alkolden olsa bu saate kadar çoktan kusardın.”

“İki saniyede nasıl üşüteceğim?”

“Olabilir,” dedi. “Buranın havası çarpmıştır. Alışkın değilsin. Bence hastaneye gidelim. Serum takarlar.”

“Kar çok fena,” dedim. “Yollar kapanmıştır. Nasıl gideceğiz hastaneye?”

“Ana yollar açıktır,” dedi. “Merkezdeyiz. Bir şey olmaz. Kalk hadi.”

Onu uğraştırdığım için bir an kötü hissederek, “Boş ver,” dedim. “Gerek yok.”

“Ne boş vermesi?” diye sordu ters bir sesle. “Bir baksınlar. Serum versinler. Kendine gelirsın. Boşuna kötü olmana gerek yok.”

“Bence alkolden oldu, diyorum sana.”

“Kontrol ettirmekten zarar gelmez.”

“Onunla mı uğraşacağız?” diye sordum. “Onunla mı uğraşacaksın?”

“Alt tarafı araba kullanacağım,” dedi. Sesi artık kulağa kızgınmış gibi geliyordu. “Ne uğraşmasından bahsediyorsun? Anlamıyorum bu konuda bile neden inat ettiğini. Bazen sadece inat etmek için ediyorsun.”

Alakası bile yoktu. Sadece bunca dert arasında onu uğraştırmak istemiyordum. Küçük bir çocuk gibi görünmek istemiyordum.

“Uğraştırmak istemiyorum,” dedim. “Bunca dert arasında...”

“Senin dertlerin ne bilmiyorum ama benim şu an başka derdim yok.”

“Küçük bir çocuk gibi hastaneye taşınmak istemiyorum,” dedim. “Ben kendi başımın çaresine bakarım.”

“Saçma inatlar,” dedi sinirleri bozulmuş gibi. “Kafanı kaldırıp ayağa kalkacak mısın yoksa seni kucaklayıp arabaya götüreyim mi?”

“Fiziksel olarak iki katım olduğun için her an seni taşıyım diye tehdit edemezsin,” dedim yorgun bir sesle. Bir anda elini belimde hissettiğimde beni havaya kaldıracağını anladım ve eline vurdum. “Tamam, kalkıyorum. Bir dur ya.”

“Aferin.”

“Bana şu kelimeyi kullanma,” dedim gözlerimi sonunda açabildiğimde. “Sinir oluyorum.”

Bana cevap vermediğinde derin bir nefes alarak ayağa kalktım ama bunu yaparken istemsizce onun omzuna tutunmuştum. Kusmak beni o kadar yoruydu ki kımıldayacak hâlim yoktu sanki. Ayağa kalkmayı başardığımda o da çöktüğü yerden kalktı ve arkamda beliren silüetinden arkamda dikildiğini fark ettim. Birkaç saniye sonra musluğu açmıştı.

“Ağzını çalkala,” dedi gözleriyle akan suyu işaret ettiğinde.

“Tamam,” dedim. “Sen çıksana. İğrenmiyor musun kusmuktan falan?”

“İğrenmem yardımcı olamayacağım anlamına gelmiyor,” dedi. “Ayrıca şu an kusmuyorsun. Ağzını çalkalayacaksın. Niye iğreneyim?”

“Tüküreceğim ya,” dedim. “Arkanı dön.”

“İğrenmiyorum dedim ya,” dedi. “Neden arkamı döneyim?”

“Ben iğreniyorum ya kendimden,” dedim sırtından sertçe ittirdiğimde. Böyle görülmek istemiyordum ama az önce daha fenasını görmüştü. “Arkanı. Dön.”

Beni şaşırtarak söylediğimi yaptı ve arkasını döndü.

Ağzımı beş kere çalkaladıktan sonra musluğu kapattım. Hâlâ yüzünü bana dönmemişti ve ağzımı çalkalamama rağmen hâlâ o iğrenç tat gitmemişi. Boğazım yanıyordu. Gerçekten kendimi bayılacak gibi hissediyorum ve vücudum titremeye başlamıştı. Belki de haklıydı. Gerçekten de üşütmüştüm.

Zaten kolay hasta olurdum.

“Dönebilir miyim artık?” diye sordu.

“Evet.”

Bana doğru döndüğü sırada ağzımı peçete ile kuruluyordum. Peçeteyi çöp kutusuna attıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladım. O da arkamdan geliyordu. Onun odasına geçtiğimizde dolaptan bir pantolon çıkardığını gördüm, eşofman altını çıkararak yatağa fırlattı. Pantolonu hızlıca bacaklarına geçirdikten sonra çektiği gri bir tişörtü de üzerine giydi.

Dolaptan aldığı siyah poları bana doğru fırlattığında tutacak hâlim olmadığı için polar yere düştü. Oflayarak, eğilip alacağım sırada benden önce davranarak eğildi ve poları yerden alarak bu sefer doğrudan kafamdan geçirdi. Kollarımı kaldırarak poları bana giydirmesine yardımcı oldum.

Geri çekildiğinde poların kapüşonunu kafama kapatmıştı. “Sara’nın kıyafetleri şurada,” dedim gözlerimle yandaki valizi işaret ettiğimde. “En üstte siyah bir tayt var. Onu versene.”

Eğilerek yerdeki valizin en üstündeki siyah taytı aldı ve bana uzattı. Altımdaki şortu çıkardım, bana verdiği polar ona ait olduğu için kalçalarımı tamamen örtüyordu. Taytı bacaklarımdan geçirdikten sonra uzattığı kalın çorapları da giydim.

“Sana kıyafet alalım,” dedi yanımdan geçerken. “İhtiyacın var.”

Ona bir şey söylemedim, zaten o da bir cevap beklemiyor olacak ki hiçbir şey demeden merdivenlerden inmeye başladı. Arkasından gidiyordum ama yürüyecek hâli kendimde zor buluyordum. Karnım ağrımaya başlamıştı. Gerçekten yere çöküp küçük bir çocuk gibi ağlamama çok az kalmıştı. Hasta hissetmekten nefret ediyordum.

“Bir daha asla içmeyeceğim,” diye mırıldandım kendi kendime arkasından yürürken.

Duyacağını düşünmemiştim ama duymuştu. “Umarım.”

“Sana ne oluyor?” diye sordum. “Her gün kaç şişe içiyorsun.”

“Sonra böyle yamulmuyorum ama,” dedi.

“Bende pasaport da kimlik de yok,” dedim. “Onu ne yapacağız? Nasıl hastaneye gireceğim?”

“Merak etme,” dedi. “Hallederim.”

Sehpanın üzerinde duran araba anahtarını eline aldığı anda girişe doğru yürümeye başladı. Girişteki dolaptan siyah deri ceketini çıkarıp üzerine geçirdiği sırada ben de dolaptaki beyaz şişme montumu üzerime giyiyordum. Fermuarını çektikten sonra kapıdan çıkan bedenini takip etmeye başladım.

“Bu soğukta nasıl deri ceket giyiyorsun?”

“Üşümüyor olmama neden bu kadar sinir oluyorsun?”

“İnadına yapıyormuşsun gibi geliyor,” dedim kapıdan çıktığımda. “Bu havada üşümüyor olamazsın.”

“Üşüsem neden kalın giyinmeyeyim?” diye sordu. “Aptal mıyım ben?”

“Ne bileyim, belki deri ceketle havalı buluyorsundur kendini.”

“Bazen o kadar saçmalıyorsun ki...”

Ona cevap vermedim çünkü gerçekten inatlaşmak için olsa bile konuşacak gücüm kalmamıştı. O, kapıyı kilitledikten sonra yürümeye başladık. Asansör bizim kattaydı. Demek ki benden sonra binaya giren olmamıştı çünkü bu kattaki tek daire ona aitti.

Asansöre bindiğimizde otoparkın olduğu, -2. katın tuşuna bastı. Aynaya dönerek kendime baktığımda tipimden tabiri caizse *korktum*. Korkunç görünüyordum. Betim benim atmıştı. Eminim ki kusarken çok daha korkunçtum.

Utançla gözlerimi kapattım.

Asansör durduğunda benden önce davranarak çıktı, her zaman olduğu gibi ben de arkasından yürüyordum. Ona ait olan *Bugatti Chrion*’a doğru ilerlerken ellerimi ceplerime sokmuştum çünkü asansör buz gibiydi. Karnımın ağrısı daha da şiddetlenmişti.

Arabaya bindiğimizde hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. Otoparktan çıkarken emniyet kemerimi bağlamıştım ama o her zamanki gibi takmıyordu.

“Emniyet kemerini neden takmıyorsun?” diye sordum çatık kaşlarımla onu izlerken.

“Ne yapayım onu?” diye sordu. Gözleri sadece yoldaydı. “Hız yapmaya-
cağım.”

“Olsun,” dedim. “Yollar karlı. Bir şey olur.”

“Ne olacak?” diye sordu. “Dün almadım ehliyetimi. Merak etme.”

“Ehliyetin olmasına şaşırdım. Gerçek mi?”

Bana göz devirerek ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı ve kartlık kısmından ehliyetini çekerek bana doğru uzattı. Ehliyeti elime alarak fotoğrafına baktım. Vesikalık fotoğrafında olduğundan daha korkutucu çıkmıştı.

Kafamı salladım. “Evet, gerçekmiş. Gerçek kimliğini ve ehliyetini kullanman garip geliyor.”

“Neden?” diye sordu. “Kimliğimi tamamen gizleme gibi bir derdim yok. Narbekovları bilmeyen yok, polisten çekinecek de değilim. Ben sadece yüzümün biraz daha gizli kalmasını istedim ve buna dikkat ettim. *Bratva*’nın olduğu mekânlardan özellikle uzak duruyorum. *Aslanların* arasına karışmıyorum. Sadece *Pençeler* varsa ortaya çıkıyorum. Çok sorunlu bir yere gideceksem sahte kimlik kullanıyorum, yurt dışına çıkarken de sahte pasaportla çıkıyorum ama zaten pek çıkmam.”

“Hmm...” Ehliyeti ona doğru uzattım. “Bu fotoğrafta dudak *piercingin* yok.”

“Kimlikteki fotoğrafımı mı gördün?”

Kafamı salladım.

“Ehliyeti yenilettim,” dedi. “O yüzden... Kimlikteki fotoğraf çok eski. 17 falandım.”

“Senin de herkesin geçtiği ergenlik döneminden geçmen çok tuhaf.”

“Ergenlik dönemi değil,” dedi gözlerini devirerek. “Odkan ile iddiaya girmiştik. O yüzden yapmak zorunda kalmıştım. Beğenerek yaptığım bir şey değildi yani.” Gözleri bana döndüğünde elimdeki ehliyeti alarak cüzdanına geri koydu ama bana bakmayı kesmemişti. “Miden ne durumda?”

“Kötü,” dedim. “Ayrıca karnım da ağrımaya başladı ve üşüyorum. Sanırım haklıydın. Üşüttüm.”

“Ateşin var mı?”

“Ne bileyim?” diye sordum. “Kendi kendime bunu nasıl anlayabilirim?”

Bir şey söylemeden elini uzattı. Birkaç saniye sonra elinin tersi ile alnıma dokunmuştu. Eli buz gibi olduğu için bir anda irkildim ama zaten elini çoktan çekmişti.

“Yanıyorsun,” dedi. “Bir de üşüttüğüne inanmıyordun. Bayağı ateşin var.”

“Neyse,” dedim bacaklarımı kendime doğru çekerek. Kaslarım ağrıyordu. “Gidiyoruz işte.”

“Israrlarım sayesinde.”

“Hı-hı,” dedim hiç tartışmak istemediğim için. Uzun zaman sonra ilk kez konuşacak hâlim yoktu. “Kemerini tak.”

“Neden buna bu kadar taktın sen?”

“Tak,” dedim sadece.

Pes etmiş gibi ofladığında emniyet kemerini taktı ve, “Oldu mu?” diye sordu.

“Oldu,” dedim kafamı sallayarak. Gözlerim önümüzdeki yola düşmüştü. Kar hızını arttırdığı için yolların üzerini yavaş yavaş beyaz bir tabaka kaplamaya başlamıştı. “Gideceğimiz hastane çok uzakta mı?”

“Evet,” dedi. “Uzak biraz. Aslında civarda da var ama pasaportun olmadığı için başımızı belaya sokmaya gerek yok. Orada tanıdığım var. O yüzden sorun yaşamayız.”

“Sorun değil,” dedim. Daha fazla başına bela olmak istemiyordum. Ayrıca hayati bir durum da yoktu. Bu yüzden bir süre bekleyebilirdim. “Daha fazla uğraştırmak istemiyorum zaten seni. Başımızı belaya sokmayacak bir yere gidelim de.”

“Beni uğraştırdığın falan yok, Bengi,” dedi ters bir sesle. “Şunu söylemeyi bırakır mısın artık?”

“Öyle ama.”

“Ne alakası var?” diye sordu. “Cidden saçmalıyorsun.” Bana katlanamıyormuş gibi derin bir nefes aldığı anda, “Bir saate anca orada oluruz,” dedi. “Uyu sen bence.”

“Radyoyu açsana,” dedim. “Bu hâlde müzik sesi olmadan uyuyamam yolda.”

Bana gözlerini kısarak baksa da bu gece bir kez daha söylediğimi yaparak radyoyu açtı ve yanındaki kapının üstündeki tuşlardan birine basarak koltuğumu arkaya doğru yatırdı.

Çalan şarkıyı fark ettiğimde, “Oha,” dedim gülerek. “En sevdiğim şarkıcı. Nasıl tutturdun gerçekten?”

“Kim bu?”

“Adele.”

“Hiç dinlemedim.”

“Çok şaşırdım,” dedim gözlerimi devirerek. *Game of Thrones* bile izlememiş bir adamdan ne bekliyordum ki? “*Game of Thrones* bile izlememiş biri olduğun için seninle ilgili beklentilerimi epey düşürdüm. Ayrıca Edward Cullen’ın da kim olduğunu bilmiyordun.”

“Adele’i duymadım demedim, uzayda yaşamıyorum,” dedi göz devirerek. “Tabii ki duydum. Sadece açıp dinlemedim hiç. Hangi şarkısı bu?”

“I Miss You.”

“En sevdiğin şarkısı bu mu?”

“Hayır,” dedim. “En sevdiğim şarkısı Love Song. Senin en sevdiğin şarkı ne, peki?”

Birkaç saniye düşünüyormuş gibi duraksadıktan sonra, “Otpuskayu,” diye cevapladı.

“Hiç duymadım,” dedim.

“Normal.”

“Açsana telefonundan. Merak ettim.”

“Sen kendi sevdiğin şarkıyı dinle,” dedi bana doğru döndüğünde. “Ve uyu.”

“Aç işte. Merak ettim.”

Oflayarak telefonunu cebinden çıkardı ve radyoyu kapatarak arabayı Bluetooth ile telefona bağladı. Birkaç saniye sonra Rusça bir şarkı çalmaya başlamıştı.

“Sanırım benim Rusçam gerçekten yok,” dedim. “Şarkı olarak dinleyince hiçbir şey anlamıyorum.”

Güldü. “Nesini anlamadın?”

“Ben seninleyken güzelim dediğini anladım sadece.”

“Göğsümde kalbin çılgınca vuruyor, diyor sonra da işte,” dedi. “Onu anlayıp onu nasıl anlamadın?”

“Tamam, Türkçe şarkı açalım bir dahakine. Bir kelime bile anlamazsan bak nasıl ağır dalga geçiyorum seninle.”

“Hayır, Rusça dersine ihtiyacın varsa öğretebilirim,” dedi. “Temel şeylerden başlayalım. Adını nasıl söyleyeceğini biliyor musun? *Menya zovut Bengi* demen lazım.”

“*Bıçağı kıcına takarım*, nasıl söylenir diye öğretmeni isteyebilirim, ne dersin?”

Neredeyse kahkaha atacaktı.

“Sonra öğretirim,” dedi. “Şimdi uyu.”

Ona cevap vermeden gözlerimi kapattım ve uyudum.

Gözlerim arabanın camına düştüğünde yine kar yağmaya başlamıştı.

Aradan geçen iki günün sonunda kendime gelmeyi başarmıştım. İyi ki Perva’yı dinleyip de o gece hastaneye gitmiştim. Aksi takdirde asla bu kadar hızlı toparlanamazdım çünkü haklıydı, feci şekilde üşütmüştüm. Neyse ki tam olarak kendime gelmem gereken günde toparlamıştım.

Ivan Drugov’a üç gündür ulaşamıyorduk. Sanırım Perva, onun sadece bulunmak istediğinde bulunabileceği konusunda haklıydı. Onu bulamadığımız için doğal olarak Çakır’ın telefonunu da açtıramamıştık ve çok değil, birkaç saat önce Çakır benim telefonuma mesaj atıp telefonuna ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Üç gün sonra anca aklına gelmesi tuhaftı doğrusu. Ama yine de bende değil, diye yalan atamayacağımdan ona tamam demiştim. Bugün telefonunu istediğini ve meydandaki bir kafede buluşmamız gerektiğini söylemişti.

Benden şüphelenmemesi için telefonu ona vermem lazımdı. Bu yüzden teklifini kabul etmiştim.

“Telefonun hep açık olsun,” dedi Perva bana doğru döndüğünde. “Yarım saate gelmiş olacağım. İşini erken hallet sonra seni bırakacağım yere tekrar yürü.”

“Arabayı görürse?” diye sordum ona doğru döndüğüm sırada.

“O kadarını da sen hallet, Elem.”

“Sanki her şeyi sen hallettin de o kadarını da sen hallet diyorsun.”

Beni umursamadan, “Senin elbiseni alacağım mağazadan,” dedi. “Yarım saatten fazla sürmez işim. Dedğim gibi, o yüzden hızlı ol. Bekleyecek vakit yok. Üç saat içinde hazır olmamız lazım.”

“Kendi giyeceğim elbiseyi benim seçmem gerekmiyor mu?”

“Üzgünüm prenses, buna vaktimiz yok,” dedi güler gibi. “Ama merak etme. Zevklerimin senin zevklerinden daha iyi olduğundan eminim. Pembe bir neon montla götürmeyeceğim seni baloya. Emin olabilirsin.”

Ona gözlerimi devirdim. “Sen ne giyeceksin?”

“Takım elbise.”

“Var mı buradaki evde?”

“Var,” dedi. “Ama yenisini alacağım.”

“Neden boşuna masraf yapıyorsun?” dediğimde bana garip bir şekilde baktı. “Pardon, senin şımarık bir zengin olduğun unutmuşum.”

“Benimle daha ne kadar dalga geçeceksin o kadar merak ediyorum ki.”

“Ölene kadar...”

Bana cevap vermediğinde ara sokakların birine girmiştik ve arabayı durdurmuştu. Gözleri ile inmemi işaret ettiğinde telefonumun cebimde olduğundan emin oldum. Kapıyı açacağım sırada, “Bekle,” dedi kolumdan tutarak. Giydiği deri ceketin cebindeki cüzdanını çıkarmasını izledim. İçinden siyah bir kredi kartı çekerek bana doğru uzattığında ona ters ters baktım. Sonra bir miktar nakit de çıkardı. “Al.”

“Bu ne şimdi?”

“Ne, ne?” diye sordu. “Yanında para yok. Bir şey olur, belli olmaz. Yanında bulunsun.”

“Limitsiz kredi kartı mı veriyorsun bana?” diye sordum gülererek kredi kartını ona geri uzattığımda. “Moskova’nın ara sokağında hem de. Ben bunu birine kaptırırım, Narbekov. Yüzüğümü bile cebime atmayı unutuyorum, malum metreler öteden bile parlayabilecek kadar büyük.”

“Kaybetme yeter,” dedi. Söylediğime ikna olmuş gibi siyah kredi kartını alıp cebine tekrar koyduğunda, “Nakit kalsın bari,” dedi. “Bir şey olur.”

“Kalsın zaten,” dedim nakit parayı cebime koyduğumda. “Vermeyecektim ki.” Kapıyı açmadan önce ona son bir kez daha baktım. “Dikkat et sen de. Ve lütfen güzel bir elbise al. Mümkünse kısa olmasın.”

“İnan aklımda bile yoktu.”

Bir şey demeden arabadan indiğimde ara sokaktan çıkarak ana sokağa doğru yürümeye başladım. Çakır’ın mesaj olarak attığı kafenin ismini haritalara yazmış ve ona bakarak yürümeye başlamıştım. On dakika gösteriyordu.

Tam da on dakika sonra adresteki kafeye gelmiştim. Dışarıdaki masalardan birine oturacağım sırada telefonuma bir mesaj geldi. Çakır’ın bana mesaj attığı numaradandı.

+7341...: *Arka sokağa gelsene. Acelem var. Oturamam.*

Kaşlarım çatıldığında kafamı kaldırarak etrafıma baktım. Cadde çok kalabalıktı ama Çakır hiçbir yerde yoktu. Beni görüp de mi arka sokağa

çağırmıştı? Arkamı dönerek kafenin arkasındaki köşeyi dönerek ara sokağa girdim. Hiç kimse yoktu.

“Başka bir Elem ile tanışma şerefine bugün erişebilmek ne güzel.”

Aniden arkamı döndüğümde görmeyi beklediğim kişi kesinlikle o değildi. Denis Pavlov, yani Dima, ellerini cebine sokmuş bir şekilde sokağın önünde duruyordu. Üzerinde siyah bir ceket vardı, altında siyah bir pantolon, platin sarısı olan saçlarını bir kapüşonlu ile örtmüştü ve yeşil gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Çakır beni satmış mıydı yani?

Kim olduğumu ona söylemişti.

Bunu ne uğruna yapmıştı, peki?

Amcamın söylediği şeyi düşündüm. Ailenin her zaman kan ile alakası olduğunu söyleyişini... Böylelikle bir kez daha yanıldığını bana kanıtlamıştı. Aile olmanın kan bağıyla hiçbir alakası yoktu. Evet, ben de Çakır'ın telefonunu karıştırarak ondan koparabileceğim şeyleri koparmak istemişim belki ama onu kimsenin önüne yem olarak atmak aklımdan bile geçmezdi.

“Senin burada ne işin var?” diye sordum şaşkın bir sesle, bana doğru yürümesini izlerken.

“Güzel soru,” dedi gülerek. Gülüşünde insanı rahatsız eden bir şeyler vardı. “Ben de aynısını sana soracaktım. Senelerce evden çıkmayan bir kız... Neden birden Moskova'da beliriyor ve gecenin köründe benim sevgilimle buluşmak istiyor?”

“Kim olduğumu zaten bildiğine göre cevap açık değil mi?” diye sordum. Hâlâ kaçacak bir yer arıyor ve hâlâ Çakır'ın bana bunu yaptığına inanamıyordum. “Kuzenimi görmek için senden izin mi almam lazımdı?”

“Yok,” dedi gülerek. “Ne haddime... Ama bir şeyler çevirdiğinden şüphelenirsem ona zarar vermeyeceğinden emin olmak isterim.” Bir adım daha attığı sırada, “Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok,” dedi. “Zaten Çakır böyle bir şeye izin vermez. Sadece sana bir teklif yapmak istiyorum, güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

Güvende olduğumdan emin mi olmak istiyordu? Burada ne dönüyordu?

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Ne teklifi?”

“Narbekov,” dedi birden. “Seni ne ile tehdit etti?”

O an anladım.

Çakır beni satmamıştı. Aslında amacı beni korumaktı.

Anlamıştı. Perva ile beraber olduğumu anlamıştı. Nasıl anlamıştı bilmiyordum ama... Belki de sandığımdan daha zekiydi.

Ve belli ki benim Perva ile beraber bir yola çıkmış olmama ihtimal vermemişti. Haksız değildi. Nasıl ihtimal verecekti ki? Onun tanıdığı Bengi asla böyle bir şey yapmazdı.

Tehdit edildiğimi ve Perva'nın yanında zorla tutulduğumu düşünmüş olmalıydı. Bu yüzden mi Dima'yı göndermişti? Dima eğer onun bu sözünü dinleyip buraya kadar geliyorsa gerçekten de Çakır'ın her söylediğini yapıyor olmalıydı. Aksi takdirde benimle işi ne olurdu ki?

Onun söylediklerini düşündüm. Bu savaşta Borisov'dan yana olmamı söylemişti. Bu yüzden hiçbir şekilde Narbekov ile yan yana olmamı istemediğini anlayabiliyordum ama nedenini bilmiyordum. Benim bilmediğim şeyler mi biliyordu?

"Ne tehdidinden bahsediyorsun?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Sanırım seni epey korkutmuş," dedi bana doğru bir adım daha attığında. Şimdi iyice dibimdeydi ve deli bakan yeşil gözleri doğrudan gözlerime odaklanmıştı. "Bence ne yapalım, biliyor musun? Benimle gel ve-"

Devam edeceği sırada birden yere düştü.

Perva'nın bedenini o an fark ettim. Arkadan gelerek Denis'i birden ittirmiş ve üzerine çıkararak hayatımda gördüğüm en şiddetli yumruğu suratına çakmıştı.

"Öldürürüm lan seni!" diye bağırdığında hırsını alamayıp bir yumruk daha çakmıştı Denis'in suratına. "Amacın ne senin? Ne yapıyorsun lan sen burada, amına koyduğumun piçi?"

"Sandığımdan daha fena geçirdin galiba bu kıza pençelerini," dedi Denis nefes almak için geri çekildiği sırada. Yediği yumruklar umurunda değilmiş gibiydi. O sırada bir yumruk daha yemişti ama bu sefer toparlandı ve bir yumruk da o geçirdi. "Seninle tekrar karşılaşmak ne güzel, Narbekov."

"Amına koyarım senin," dedi Perva sinirle. "Ne işin var lan senin onun yanında?" Denis'i yakasından tutup havaya kaldırdığında arkadaki kirli duvara doğru yasladi. "Ne döndürüyor o Çakır piçi?"

"Sadece kuzenini korumak istiyor," dedi Denis sırtarak. Dudağı kanıyordu. "Sakin olsana sen biraz."

"Sakin mi olayım?" diye sordu Perva sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde. "Ona söyle, kuzenini satanın burada işi yok. Çok pis amma koyacağım onun. Sana gelince..."

“Kimse kuzenini satmıyor, Narbekov,” dedi Denis gülerek. “Sadece senin kızı zorladığın bariz belliyken kuzenini korumak istiyor.”

“Ona mı kaldı onu korumak?” diye bağırdı Perva sinirle. “Sana mı kaldı onu korumak? Onu ben korurum.” Denis nefes alamıyormuş gibi kafasını geri attığında, “Madem sana bir şey olacağını düşünmeyerek seni böyle benim ayağıma göndermeye çok meraklılar,” dedi birden Denis’in yakasını tutarak duvardan çektiğinde. “O zaman sen benimle geliyorsun. Çok seviyorlarsa kahramancılık oynamayı, bakalım seni korumak için ne yapacaklar?”

“Gerçekten nişanlandınız mı yani?”

Sara’nın sorusu ile beraber arabanın içindeki sessizlik bölünmüş oldu. Herkes her zamankinden daha gergin olduğu için kimsenin ağzı aralanmıyordu bile. Perva konuşmak yerine sadece kafasını salladığında, “Bunu bize nasıl söylemezsin?” diye sordu Sara şaşkın bir sesle.

“Şimdi söyledim işte,” diye cevapladı Perva onu buz gibi bir sesle.

“Bu nereden çıktı?” diye sordu Sara. “Kızı öylece ortalarına mı atacaksın?”

“Sara, bir şekilde ortaya çıkmam lazım,” dedim. “Odkan zaten varlığını biliyor. Bari her şey için çok geç olmadan biz harekete geçelim ki avantaj bizde olsun.”

“Bu bana mantıklı gelmiyor,” dedi. “Abin yüzünden tüm destekçiler öfkeli. Senin tarafına geçmek yerine hırslarını senden çıkarmayacaklarını nereden biliyorsun? Sonunda zarar gören taraf sen olabilirsin. Hem de hiçbir suçun yokken...”

Bunu biliyordum.

Her zaman bir şeyler yapmasam da bedel ödeyen ben oluyordum.

Ama denemekten zarar gelmezdi.

Madem bir kere bir yola çıkmıştık. Sonunu getirmek zorundaydık.

“Denemeden bilemeyiz,” diye cevapladım bu yüzden Sara’yı. Bir şey diyecek gibi dudaklarını tekrardan araladı ama sonra ne olduysa bundan vazgeçmişti.

Kafamı yana çevirip arabayı kullanan Perva’ya baktım. Üzerinde bir takım elbise vardı. İçindeki gömleğin rengi beyazdı ve takım elbiseyle her zaman olduğundan daha yakışıklı görünüyordu. Kirli sakallarını her zamanki gibi

kısaltmış olsa da tam olarak kesmemiştir. Yolu izleyen ela gözleri sanki onu süzdüğümü anlamış gibi birden bana doğru dönünce gözlerimi kaçırdım.

En azından üzerimdeki beyaz, uzun, saten ve yırtmaçlı olan elbise güzel olduğundan içim rahattı. Yanında o kadar da kötü durmayacaktım. Haklıydı. Benden daha iyi bir zevki vardı. Ama aldığı siyah topuklu ayakkabılar ayağımı şimdiden vurmaya başlamıştı.

“Yani Dima’yı gerçekten de eve kapattın?” diye sordu Sara, bu sefer Per-va’ya dönerek. Yanında oturan Tolun her zamankinden daha sessizdi. Ona bu aralar bir şey olduğunun farkındaydım ama çok sorgulamıyordum. “Ne olacak, peki?”

“Depodan çıkamaz,” dedi Perva. “Şu akşamı bir atlatalım da sonra çaresine bakarız.”

“Bu çok saçma,” dedi Tolun ilk kez konuştuğunda. Ne kadar belli etmemek için uğraşsa da çok sinirli olduğunu yüzündeki ifadeden anlamıştım. “Adam koskocaman Pavlovların başında. Kafayı mı yedin sen? Onu arayan yüzlerce kişi var. Rozanov savaşımdan kaçınıp da Rozanovlarla bağı en kuvvetli olan ailenin başındaki kişiyi esir almak çok da mantıklı bir plan değil sanki, dostum. Bu aralar planların bok yoluna gitmeye başladı. Sen gerçekten iyi misin?”

“Gayet iyiyim,” dedi Perva ters bir sesle. “Ama sen beni sorguladığına göre çok da iyi sayılmazsın.”

“Sorguluyorum çünkü saçma hareketler yapıyorsun,” dedi Tolun. “Her zaman yanında olmam, yanlışına yanlış demeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu aralar saçma şeyler yapıyorsun. Ortalığı karıştırmaman gereken bir dönemde ortalığı karıştırıyorsun. Bu örgüt senelerce babandan çok çekti çünkü her zaman sıkıntı yaratan adam oydu. Artık üyelerin bir Leo’da ilk baktığı özellik ne, biliyor musun? Onların başına iş açmamaları. Ve sen şu an bir Pavlov ile mesele yaratarak onların başına büyük bir iş açıyorsun.”

“Kapat çeneni, Tolun,” dedi Perva. “Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.”

Tolun alayla güldü, ona inanmıyordu. “Umarım biliyorsundur.”

Tolun’un haklı olduğunu biliyordum. Perva gerçekten de düşünerek hareket etmiyor gibiydi. Özellikle de son zamanlarda... Nedenini anlamıyordum ama ilk başta plana odaklı olan o adamı göremiyordum. Yaptığı çoğu şey, anlık ve düşünmeden yapılan şeylerdi.

Sinirlerine yenik düşerek Dima’yı bir yere kapatması hiç mantıklı değildi.

“İçeride kimler var?” diye sordu Perva. “Davet listesi düştü mü?”

“Roberto,” dedi. “Kardeşi Kirill. Birkaç Rozanov daha. Çok kalabalık degiller. Pavlovlardan Andi ve Fyo var sadece. Odkan orada. Olovlarin hepsi. Tek bir eksik yok.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi Perva gülerek. “Asla eğlenceyi kaçırmazlar.” Tolun’a döndü. “Olesya orada mı?”

“Hayır,” dedi Tolun.

“O zaman kesinleşti,” dedi Perva. “Her şeyi oğluna bırakıyor. Davete katılmaması açık bir mesaj. Yani gerçekten Rozanovları artık Roberto yönetecek.”

“Bu kötü bir şey değil,” dedi Tolun. “Roberto sorunsuz birisidir. Her şeye daha ılımlı yaklaşacaktır.”

“Senin Roberto hakkında bir sikim bildiğin yok,” dedi Perva. “Öyle birisi falan değil. Ağzımıza sıçmak istiyor.” Bakışları tekrar Tolun’a döndü. “Tikhon orada mı?”

“Evet,” dedi. “Grifovlardan sadece o var. Denis’in yokluğu felaket fark edilecek.”

“Bir şey olmaz,” dedi Perva umursamaz bir sesle. “Eğer abisi ortalarda olsaydı bunun için endişelenirdim ama şu an onun için savaşıacak kimse olmadığına göre çok da önemli değil. Tabii şerefsiz Çakır onun yokluğunu yarına fark eder. O zamana kadar da biz icabına bakmış oluruz.”

Gözlerim arabanın saatine düştü. Saat 8.30’du. Aradan iki saat geçmişti. Bu iki saat içinde, Perva, Denis’i daha önce hiç görmediğim bir eve getirmişti. Moskova’nın merkezinde, eskimiş bir apartman dairesiydi. Onu evin içindeki depoya kilitledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi arabaya binmiş ve tek kelime etmeden beni eve getirip üstümü değiştirmemi söylemişti. Sinirli olduğunun farkındaydım, bir şekilde en baştaki hâline dönmüş ve iletişimi kesmişti ama sinirli olduğunu bildiğim için üzerine gitmiyordum.

Belki de sadece plan yapıyordu.

Arabayı durdurduğunda herkesten önce arabadan indi. Onu takip ederek arabadan indim, Tolun ve Sara da arkamızdan inmişti. Arabanın anahtarını valeyeye teslim ettikten sonra birkaç adım atıp ona yetişmemi bekledi. Kolunu bana doğru uzattığında, koluna doğru girdim ve yürümeye başladık. Gerginlikten dudaklarımı çiğnememek için zor duruyordum ama dudaklarımda kırmızı bir ruj vardı, rujun çıkmaması için bunu yapmamam gerekiyordu. Kendimi tutmak için de boşa olan elimin tırnaklarını avucuma saplıyordum.

Gerginlikten ölecektim ve benim aksime, Perva çok rahat olmasına rağmen tek kelime etmiyordu.

“Gerilmene gerek yok,” dedi kafamın içinden geçenleri okumuş gibi. “Ben buradayım.”

“Yani?”

“Yani,” dedi bana doğru dönerek. Yüzüme doğru gelen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdığında ela gözleri gözlerimi buldu. “Bırak, karşımızdakiler gerilsin.” Geri çekildiğinde tekrardan yürümeye başladı. “Dik dur.”

“Böyle ortamlara çok girer misiniz?”

“Senede beş kere olur,” dedi. “Herkesin birbirine gözdağı vermek için toplandığı bir yer. Sana daha önce dediğim gibi buradaki çoğu ailenin geçmiş köklü ve soylu ailelere dayanıyor. Aslında zamanındaki geleneklerini sürdürüyorlar. Her ne kadar yoldan çıkmış olsalar da. Genelde herkes kendi ailesi hakkında önemli duyuruları bu tarz gecelerden birinde yapar. Herkes birbirine gözdağı verir yani. Az önce yaptığımız gibi... Aileden kimlerin katıldığına bakarak artık temsilcilerin kim olduğunu anlarsın. Bizim yaptığımız gibi... Yanında biri varsa artık o kişi önemli birisidir. Onu takdim etmiş sayılırsın.”

“Yani bu gece sürpriz patlatacak tek kişi biz değiliz?”

“Büyük ihtimalle değiliz,” dedi kapıdan içeri girdiğinde. “Daha büyük sürprizlere hazır ol.”

“Odkan da o kızla mı geldi acaba?”

“Ciddi düşünmediğin birini bu gece buraya getiremezsin,” dedi Perva. “Bakalım, göreceğiz.”

Kapıdan içeri girmeden önce, “Benim işim var,” dedi beni bırakarak. “Gecenin sonuna doğru yanına geleceğim. Gözümün önünden kaybolma. Sara’nın yanında dur.”

Kafamı salladığımda benden ayrılarak Tolun ile beraber yürümeye başladı. Sara yanıma gelerek benim koluma girdiğinde kalbim daha da hızlanmaya başladı. Balo salonunun içi beklediğimden daha kalabalıktı. Herkes davetiyede onlara ayrılmış olan masalarda duruyordu, ortadaki dans pisti daha gece başlamadığı için tabii ki bomboştı. Gözlerim tanıdık birini görmek amacıyla etrafta dolaşsa da kimseyi tanıımıyordum.

“Gel,” dedi Sara. “Bizim masa şurada.” Gergin bir şekilde işaret ettiği yere ilerlemeye başladığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. “Gerilmene gerek yok. Her şey güzel olacak. Dediğin gibi en azından denemeye değer.”

Kafamı sallasam da aslında söylediklerini duymuyordum bile. “Burada kimseyi tanıımıyorum.”

“Tanıtayım,” dedi. “Şuraya bak.” Karşıdaki en büyük masayı kafasıyla işaret etti. “Leo Olov. Kralımız.” Evet, onu biliyordum ama gerçekte görme fırsatım şu ana kadar olmamıştı. Saçları eskiden gördüğüm fotoğraflarda olduğu gibi uzun değildi de üç numaraya vurulmuştu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve içindeki gömlek bile siyahtı. Yanında kızıl saçlı bir kadın duruyordu, hemen hemen aynı yaşlardı. “Yanıdaki şu anki eşi,” dedi. “Onun yanında duran ise Nadia.”

Onu zaten tanıyordum. Babası ve babasının yanındaki kadın gibi siyahlar içindeydi. Siyah uzun, büyük bir yırtmacı olan bir elbise giyyordu. Bacakları zaten uzundu ama elbisenin yırtmacı ile daha da uzun görünüyordu. Altında büyük ihtimalle on beş santimden fazla topuğu olan topuklu bir ayakkabı vardı. “Yanıdaki Polina. Platin sarısı saçlı olan.” Yanındaki kıza baktım. Nadia’ya ve babasına benzese de saçlarının ve kaşlarının platin renginde olması onu çok farklı gösteriyordu. “İki numaraları. Yanındaki Yulia. Üç numara. Öbürü de Maria. En küçükleri.” Masanın arkasında duran iki adamı gösterdi. Onlar da siyah takım elbise giymiş olsalar da içlerindeki gömlekleri beyaz renkteydi. “Gaviel ve Gabriel,” dedi. “Leo’nun karısının önceki evliliğinden olan çocukları. Onları görmüştün. Elena’nın doğum günü partisinin olduğu gece.”

“Evet,” dedim. “Gabriel. Eski sevgilin olan.”

Midesi bulanıyormuş gibi suratım buruşturdu. “Konusunu bile açma.”

Güldüm. “Tamam, tamam.”

Kafasını çevirerek yandaki masaya bakmaya başladığında ben de istemsizce oraya döndüm.

“Onlar kim?” diye sordum Sara’nın bakışlarının odaklandığı noktaya baktığımda. Kırklı yaşlarının ortasında, Leo gibi kızıl saçlı bir adam salonun köşesinde duruyordu. Üzerinde bir takım elbise vardı ve Leo gibi maske takmamıştı. Yüzü tanıdık geldiğinden onu nereden tanıdığımı anladım. Leo’nun kardeşiydi. Nikolay Olov. Leo’dan sonra işlerin en fazla içinde olan Olov’du. Ayrıca abisiyle iyi anlaşılan tek kardeş olabilirdi. Babamın anlattığı anılardan onu hatırlıyordum. Yanında uzun boylu, kumral bir adam vardı, yirmilerinin ortasında gibi görünüyordu ve üzerinde jilet gibi bir takım elbise vardı. Elinde duran kadehi dudaklarına götürürken yanındaki adamla sohbet ediyordu ama gözleri hep etraftaydı.

“Nikolay Olov,” dedi Sara. “Leo’nun kardeşi. İki numara. Yanındaki en büyük oğlu, Andrei Olov. Onun yanında duran da iki numara, en büyük kızı, Kira Olova.” Gözlerim Andrei denen herifin yanında duran kumral kıza

kaydı. Dudaklarına kırmızı bir ruj sürmüştü, üzerinde siyah kısa bir elbise vardı. Diğer Olovlar gibi o da siyah rengi tercih etmişti. Elindeki şarap kadehini dudaklarına götürürken abisini izliyordu, abisinin ve babasının aksine, o maske takmıştı. “Şu iki şeytan,” dedi Sara iyice dibime girdiğinde. “Sana bahsettiğimiz kişiler. Olov ikizleri. “Natalya Olova ve Raskol Olov.”

Küçük yuvarlak masanın tam karşısında duran ve birbirlerinden başkasıyla ilgilenmeyen ikizlere baktım. Kız olanın saçları gece mavisi rengindeydi, üzerinde bu zamana kadar gördüğüm en mini elbise vardı, dantelliydi ve siyah renkteydi. Boynunda kocaman bir haç kolyesi vardı, ellerinde dantelli siyah eldivenler. Dudaklarını ablası gibi koyu kırmızıya boyamıştı, yüzünde de siyah bir maske vardı. Yanında duran ikizi de aynı onun gibi gece mavisi renginde saçlara sahipti, üzerinde siyah bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı, kravatını eline dolamıştı ve abisi ve babasının aksine, o da kız kardeşleri gibi bir maske takıyordu. Eğilerek Natalya’ya bir şey söylediğinde kız kahkaha atarak omzuna kolunu attı.

“Çok izleme onları,” dedi Sara.

Gülerek ona baktım. “Neden?”

“Eğer onlara bakarsan seninle oynamak isterler,” dedi Sara. “Tam şeytandırılar. Göz teması kurma.”

“Benimle aynı yaşta görünüyorlar,” dedim alayla. “Bu salonda korkmam gereken yüzlerce kişi varken ilk sırada olduklarını sanmıyorum.”

“Yirmi iki yaşındalar,” dedi Sara. “Senden bir yaş büyükler. Ama akılları başlarında değil. Burada herhangi biri seni gözüne kestirirse hiçbir şey yapmaz. Belki merak eder, arkandan iş çevirir, seni aramaya çalışır. Çünkü akıllı ve olgun olan insan hamlesini böyle yapar. Ama hayatımda gördüğüm en şımarık yetiştirilen iki çocuk olan o şeytanların olaylarla pek alakası yoktur. Onlar insanlarla oynamayı severler. Sonuçlarını da düşünmezler çünkü babaları hep arkalarını temizler. Normal şartlarda birbirlerinden başka kimseyle konuşmazlar. Yani eğer seninle konuşmak istiyorlarsa arkana bile bakmadan kaç çünkü sonu iyi bitmeyecek bir oyun oynayacaklar demektir.”

Bu sırada istemsizce onları izliyordum. İsminin Raskol olduğunu öğrendiğim çocuk pantolonun cebinden bir bozuk para çıkarıp dibinde olan kız kardeşine uzattığında kızın yüzünde hayatımda gördüğüm en şeytani gülümseme belirdi. Ablaları olan Kira ne döndüğünü anlamış gibi birden aralarına girerek Raskol’un elindeki bozuk parayı kaptı ve masanın üzerine bıraktı.

“Oyun dediğin şey ne?” diye sordum meraklı bir sesle Sara’ya.

“Olovların uydurduğu bir oyun,” dedi Sara bana dönerek. “Bir kopeyka alıyorlar ellerine. Havaya fırlatıyorlar. Yazı gelen taraf, tura gelen taraf için bir kişi seçiyor. Eğer gece içinde, tura gelen taraf yazı gelen tarafın seçtiği o kişiye fiziksel bir zarar verebilirse kazanır. Eğer kazanmazsa o fiziksel zararı kendi görmek zorunda.”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Bu ne biçim bir oyun?”

“Sana dedim,” dedi. “Ergenlik ve Olov şeytanlığı birleşince ortaya pek iyi bir şey çıkmıyor.”

“Kaybederse ona kim fiziksel zarar verecek?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Kendi kardeşine mi zarar verecek?”

“Hayır,” dedi gülerek. “İkisi başlatıyor ama neredeyse tüm Olovlar oynuyor, yani yaşı onlara yakın olanlar. Eğer zamanında bir Olov zor birini seçmişse, diğerleri de becerememişler ve bunun yüzünden fiziksel zarar görmüşlerse çıkıp bunun intikamını alıyorlar.”

“Olovlar gerçekten psikopat,” dedim şaşkın bir sesle.

“Sadece canları sıkılıyor,” dedi Sara. “Sanırım en güçlü olduğunda ve en kalabalık aileye sahip olduğunda can sıkıntısından neye saracaklarını şaşırtıyorlar.” Elini masaya koydu. “Sana dediğim gibi, onlara fazla bakma. Yoksa seni seçip oyuna dahil ederler.”

“Fiziksel zarardan kasıt ne peki?” diye sordum.

“Dövmek, bıçaklamak, ne bileyim,” dedi. “O gece ne kadar delirdiklerine göre değişir sanırım. Üç sene önce bir davette Raskol birini vurmuştu, sırf bu oyun için. Psikopat olduklarını düşünüyorum. Pençe oldukları için normal bir Aslan’a zarar vermekten paçayı kurtarıyorlar. Gerçi öyle olmasa ne olacak? Onlar Olov. İstediklerini yaparlar.”

“Sekiz kardeş olduklarını söylemiştin.”

“Diğer ikisi yurt dışında okuyorlar,” dedi Sara. “Çok bulaşmak istemiyorlar buraya. Öteki ikisi de daha çocuk, on yaşında falanlar. Belki daha da küçüklerdir.”

“Bu kız kim?” diye sordum deli Olov kardeşlerin yanına gelen kızı gözlerimle işaret ettiğimde. Üzerinde mavi bir elbise vardı. Mavi gözleri ve neredeyse sarı olan açık kumral saçları ile mükemmel bir uyum içinde görünüyordu.

“Victoria Katayeva,” dedi. “Katayevaları duymuşsundur. Pençe olmayıp da önemli olan nadir ailelerden, en önemli destekçilerden.” Kafamı salladım.

“Abisi iki sene önce kalp krizi geçirdi ve öldü. Tek vâris o olduğu için artık önem görüyor. Olovlar onu aralarına aldılar. Polina Olov ile epey yakın ki Polina, Olov olmayan kimseyle konuşmaz bile.”

“Peki, Rozanovlar nerede?”

“Onlar Olovların tam karşısına otururlar,” dedi gözleri ile karşıyı işaret ettiğinde. Leo’nun oturduğu masanın tam karşısındaki masada dört kişi vardı. “Oha,” dedi Sara şaşkın bir sesle. “Yok artık.”

“Ne oldu?” diye sordum meraklı bir sesle.

“Siyah giyinmişler.”

“Yani?”

“Yanisi,” dedi. “Siyah giyemezsin. Siyah Olov rengidir.” Eliyle salonu işaret etti. “Salonda Olov olmayıp da siyah giyen birini gösterebilir misin bana? Takım elbise giyiyorlarsa bile gömlekleri beyaz olmak zorunda.” Gözleri ile karşı masayı işaret etti. “Roberto’ya bak. Siyah gömlek giymiş. Yanındaki kız da siyah elbise giyiyor. Sinir etmek için yapıyorlar.”

Kafamı çevirip onun baktığı yere baktım. Neredeyse Perva kadar uzun ve yapılı olan bir adamdı. Sanki ona baktığımı fark etmiş gibi bana doğru döndüğünde gözlerinin açık mavi olduğunu fark ettim. Yanında duran ve siyahlar içinde olan esmer bir kız elini yanağına koyarak, yüzünü ona doğru çevirdiğinde gülerek önüne döndü ve muhabbet etmeye devam etti. Karşılarında iki tane çocuk duruyordu.

“Bir elbise renginden sinir oluyorsa bırak olsunlar zaten,” dedim gülererek. “Saçmalık. Onun yanındaki iki çocuk kim?”

“Sergey ve Kirill. Roberto’nun üvey kardeşleri.” Gözleri salonun girişine döndüğünde, “Odkan da geldi,” dedi.

Kafamı kaldırıp kapıya baktım. Odkan üzerinde siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlekle girişin önünde duruyordu. Kravat bile takmıştı. Kolunu uzattığında yanındaki platin sarısı saçlara sahip olan kız koluna girerek yürümeye başladı. Üzerinde mavi uzun bir elbise vardı ve yüzündeki makyaj ile çok güzel görünüyordu. Yani Perva’nın dediği doğruysa... Demek ki benim tahminlerim de doğruydı. Odkan bu kızı gerçekten önemsiyor olmalıydı. Böyle bir ortama diğer türlü onu sokmazdı, değil mi?

Odkan ve yanındaki sarışın boş olan bir masaya geçtiklerinde Leo’nun birkaç adım atarak salonun ortasına geçtiğini fark ettim. Sanırım bu daveti o verdiği için başlangıçta bir konuşma yapıp kadeh kaldırması gerekiyordu.

Kapının oradan içeriye giren Perva ve Tolun'u fark ettiğimde Perva taktığı kravatu gevşeterek bana göz kırptı ve salonun köşesine geçti.

Leo tam konuşmaya başlayacakken salonun içinde bir silah sesi patladı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Salondan içeri giren adam, az önce isminin Victoria olduğunu öğrendiğim kızı birden kendine doğru çekerek silahı kızın şakağına dayadı ve eliyle kızı kendisine doğru bastırdı. Adamın yüzüne baktım. Siyah saçlara ve deli gibi bakan mavi gözlere sahipti.

“Geri çekilin!” diye bağırdı masadaki Olovlara. “Geri çekilin lan!”

“Bu kim?” diye sordum şaşkınlıkla Sara’ya.

“Leongard Pavlov,” dedi. “Denis’in abisi. On senedir hapiste sanıyorduk. Nereden çıktı şimdi?”

Ben nereden çıktığını biliyordum.

Kardeşini almaya gelmişti.

“Bana doğru bir adım daha atarsanız kızın kafasına sıkarım,” dedi Leongard, Victoria’nın yanağını daha sıkı kavradığında. “Bu kadar güzel bir yüze boşuna yazık etmiş olurum.”

Nadia’nın, “Bıraksana kızı ruh hastası!” diye bağırdığını duydum. Sanırım Sara haklıydı. Olovlar Victoria’ya gerçekten değer veriyorlardı. “Başına çok büyük bir bela aldın, Leongard. Çok büyük bir bela aldın. Biz senin köpeklerine benzemeyiz.”

Panik hâlindeydi çünkü kız için endişeleniyordu. Odadaki herkes gibi.

Ama odadakilerin fark etmediği bir şey vardı. Kafasına silah namlusu dayanmış kişi o olmasına rağmen, Victoria odadaki herkesten çok daha rahat duruyordu. Gözlerim Leongard’ın kızın yüzünü tutan eline düştü. Başparmağı çenesinin altındaydı. Neredeyse nazik. Hem de hiç olmaması gereken bir anda, hiç olmaması gerektiği kadar.

Şüpheli.

“Sevgili Nadia,” dedi Leongard. “Ben sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece bana yapılan yanlışın hesabını sormaya geldim. Eğer bunun sorumlusu ortaya çıkarsa... Kimse zarar görmez ve siz de boktan balonuzu yapıp, daha sonra evinize siktirip gidebilirsiniz.” Gülerek salonun içine bakmaya başladı. “Ee? Çıkmayacak mısın ortaya? Narbekov!”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Perva bir adım öne attığında. Ela gözleri tamamen Leongard’daydı. Odkan’ın da oturduğu masadan hareketlenerek salonun ortasına doğru yürümeye başladığını fark ettim. Tabii ki olaydan uzak duramıyordu.

“Sence?” diye bağırdı Leongard. “Kardeşimi bana getir yoksa kızın beynini uçururum. Anladın mı beni? Destekçi kaybetmek istemezsin, değil mi? Çünkü küçük ve değerli kızlarını ölüme terk ettiğini öğrenirlerse Katayevler sana hiçbir destek sağlamazlar.”

Gözlerim Leongard’ın kızın yüzünü tutan eline düştü. Çenesini neredeyse okşuyor gibi görünüyordu. Tahminimde yanılmadığımı düşünüyordum. Burada kesinlikle bir haltlar dönüyordu.

Burada bir oyun dönüyor.

“Bırak kızı,” dedi Perva sakın bir sesle. “Dokunma.”

“Öyle mi?” diye sordu Leongard kahkaha attığında. “O zaman bana karşılığında bir şey vermen lazım. Kardeşimi ver.”

“Kardeşin burada değil,” dedi Perva.

“Çakır nerede?” diye sordu Leongard. “O da ortada yok. Onu da aldın, değil mi?” Çakır neredeydi? “O zaman bana Çakır’ı ver. Yoksa kızın beynini uçuracağım. Gerçekten.”

“Çakır da burada yok,” dedi Perva. “Leongard, kızı bırak.”

“Siktir git,” dedi Leongard. “Karşılığında bana birini vermeyeceksen neden kızı bırakayım?”

Odkan gülerek, “Çakır yok da başka Elem var,” dedi. Bana doğru döndüğünü o an fark ettim. “Bence onu verebiliriz.” Gözleri Perva’ya düştü. “Ne dersin?”

“Nişanlımdan uzak dur derim,” dedi Perva. Sonra silahını çıkardı ve Leongard ne olduğunu bile anlamadan Leongard’ı silah tutan elinden vurdu.

BÖLÜM 8

ASLANLAR, KURLAR VE DİĞERLERİ

2014, KASIM
NİKOLAI NARBEOV

İsmim Nikolai.

Zafer demek.

Komik, değil mi?

Uzaktan gören bir insanın ev değil de şato diye adlandıracağı bir malikâne, Narbekovların en büyük oğlu ve Aslanların *ilk vârisi* olarak dünyaya geldim. Doğduğum ilk günden beri kim olduğumun ve ne kadar *önemli* olduğumun farkındaydım çünkü kulağıma fısıldayan seslerin hepsi aynı şeyi söylüyordu. Akşam yemekleri için buluşulan masalarda, en popüler olan her zaman benim oturduğum masa olurdu. Ben elime kadehi almadığım sürece yemek başlamaz, ben sıkılmadığım sürece bitmezdi. *Ben ne istersem o olur, ben ne istemezsem o olmazdı.* Gözler üzerimdeydi ve itiraf etmek gerekirse o bakışları *kimsenin taşıyamayacağı kadar iyi* taşıyordum. Onları *yükümün hafif* olduğuna inandırıyordum. Böylece hepsi *olduğum yeri* arzulayacaktı ve her gece, orayı kaldıramayacakları gerçeği ile acımasız bir şekilde yüzleşip bana daha çok saygı duyacaklardı.

Nasıl kral olunur, biliyor musunuz? Size bunca zaman ne anlattılar? Çok zeki olmanız gerektiğini belli ki. Çalışmanız gerektiğini ya da... Daha fenası, her şeyi feda etmeyi kabullenmeniz gerektiğini. Değil mi?

Bu yalanlar beni güldürüyor.

Asırlardır anlatılan her şey bir yalandan ibaretse... Nasıl *kral* olunur o zaman? Cevap basit. Yapmanız gereken tek bir şey vardır:

Ben Kral'ım demek.

Ne olmak istiyorsanız o olabilirsiniz, sadece buna insanları inandırmanız gerekir. Bunu öğrendiğimde çok küçük bir yaşıyordum ve şansına, bana dünyanın en iyi öğretmeni denk gelmişti. *Babam.* Dünyaya adımını atmış en acımasız adam. Güç için kendi öz kardeşini kendi elleri ile öldüren, tanıdığı

herkese zarar vermekten zevk alan bir narsist. Ama tarih onu böyle anmayacaktı. Çünkü içindeki canavarı sadece kapalı kapılar ardında gösterecek kadar çakaldı.

Babamın *her şeyi* olarak büyüdüm. Dokunulmaz, güçlü, zeki, şanslı. Bir Narbekov olmak tam olarak bu anlama geliyordu.

Babamın soy ismiyle yarattığı tüm bu miras, bir yalandan ibaret. Biz Narbekovlar şanslı değiliz. Güçlü değiliz. Dokunulmaz değiliz. Ve en fenası... Zeki değiliz. Ama insanlar babamın yarattığı bu masal sayesinde, bizi öyle anıyor. Ve her zaman da öyle anmaya devam edecekler.

Neden biliyor musunuz?

Çünkü kral onlara, *böyle* söyledi.

İnanmaktan başka çareleri yoktu.

Ne olmak istiyorsanız onun gibi davranırsınız ve böylece dünyada sarılmaz bir yer elde etmiş olursunuz. Mayanızda ne olduğu kimsenin umurunda değildir çünkü bundan haberleri dahi olmaz. Önemli olan takip ettikleri adımlarınızdır, hamlelerinizdir, ağzınızdan çıkanlardır. Savaş bittiğinde kim ordudaki kahraman askerleri anar? Herkesin umurunda olan tek kişi, uzaktan emir veren komutan olur.

Kelimelerin gücü.

Babam tanıdığım en zeki adamdı. Bu sayede sadece kelimelerle, boktan bir aileden büyük bir kraliyet ailesi kadar asil bir aile yarattı.

Henüz küçükken bile babamın amacını biliyordum ve adımlarımı her zaman onun çıkarları doğrultusunda attım. Dünya ayaklarımın altında uzanıyordu ve büyüdüğümde ona sahip olacağımı biliyordum. Böylesi kudretli bir yerde duran zavallı bir insan ruhunun, küstahlığın kendine çeken cazibesinin içinde bulunduğu saklı kutuyu açmaması mümkün müydü?

Dinle, Nikolai. Hepimiz günahlar işleriz. Onları silmek için gidip Tanrı'ya yalvarırsan eğer, zaman akıp gittikçe insanlar sana eski bir günahkâr gözüyle bakar sadece. Tanrı'nın merhameti bir yalandır. Dünyada affedilmezsin. Bu yüzden işlediğin günahları yok sayarsın ve yola devam edersin.

Günahları yok saymak, bir seçenektir. Sizi kötü bir insan hâline getirir.

Ama ben babamın tavsiyesini ilk kez dinlemedim.

Ondan çok daha kötü bir yola saptım.

Yok saymadım.

Gurur duydum.

İşlediğim günahlarla gurur duydum.

Bu yüzden herkesin şeytanı oldum.

Şımarık büyütüldüğüme inanılan kalabalıkların arasında babamın beni nasıl mahvettiğini düşünerek ilerledim ama uykusuz gecelerimde uğraşarak mayama kattığım *kendini beğenmişliği*mi her zaman insanların gözüne soktum. Bir Hristiyan olarak büyüdüm, her Pazar kiliseye sürüklendim, Tanrı'ya dua ettim ama sonra bir küstah gibi yalan söyledim, elimi kana boyadım ve ellerimi temizleyerek günah çıkardım. Babam benden ne istiyorsa onu yaptım.

Acımasız bir gerçeği var bu dünyanın.

Nasıl doğduysan... O kişi değilsin. Ne yarattıysan kendinden... Osun işte.

Babama baktım, onu örnek aldım ama daha karanlık bir yola saptım.

Kendimden bir şeytan yarattım.

İsmim Nikolai.

Zafer demek.

Nasıl yenildim, bilmiyorum.

Beni nasıl yendi, bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Ve bu beni çıldırtıyor.

Telefonum yatakta titreşirken kuş tüyü kadar hafif olan uykumdan uyandım. Olayı hâlâ idrak edemeyen beynim her zamanki gibi kolumu yatağın diğer tarafına attı ama artık elime dolanmasından nefret ettiğim saçlar orada değildi. Yatağın sol tarafı soğuktu. Bu hisse hâlâ alışamamıştım.

Bir küfrederek gözlerimi araladım ve yatağın içinde titreşen telefonumu bulmaya çalıştım. Dışarıdaki mezarlığı gören pencerenin perdeleri kapalı olmamasına rağmen içerisi hâlâ karanlıktı, o yüzden güneşin doğmadığını biliyordum. Kendimi yatağa ne ara attığımı bilmiyordum ama leş gibi içki koktuğumun farkındaydım, çok değil birkaç saat önce sızıp kalmış olmalıydım. Üzerimde hâlâ kıyafetlerim vardı. Ceketimi ve hâlâ çamurlu ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım. Senelerce bir temizlik hastası ile yaşadıktan sonra bu, kulağa oldukça garip geliyordu. Yatağa ayağımda çamurlu botlarla girdiğimi görseydi beni *öldürürdü*.

Ama göremezdi. Çünkü ölü olan oydu.

Titreşen telefon durduğunda derin bir nefes vererek gözlerimi kapattım. Ne kadar sigara içtiysem boğazım kupkuru olmuştu ve ağızımda berbat bir tat vardı. Tekrar uykuya dalma umuduyla yatağın sağ tarafına geçtim. Hâlâ

sol tarafa yatamıyordum çünkü orası *onundu*. Ne kadar bir daha asla orada uyuyamayacak olsa da.

Telefon tekrar titreşmeye başladığında küfrederek yastığı fırlattım ve kenarda duran gece lambasını açtım. Telefon yatağın ucundaydı. Telefonu elime aldığımda arayan kişiye baktım. *Armen*. Saat gecenin dördüydü.

Telefonu açarak kulağıma götürdüm. “Ne var gecenin bu saatinde?”

“Sana ihtiyacım var,” dedi direkt. “İn’e gel.”

“Moskova’da mısın?” diye sordum. “Ne ara geldin?”

“Üç saat önce,” dedi. “Buraya gel. Oborinlerle bir iş bağlamam gerekiyor. Sana ihtiyacım var. Sızıp sızıp kendini eve atamazsın böyle kritik bir dönemde.”

Oflayarak yatakta yan döndüğümde, “Sızdığımı nereden biliyorsun?” diye sordum kısık bir sesle.

“Sesin az önce bilmem kaç şişe devirdim çünkü ben hayata devam edemeyen bir aptalım der gibi geliyor, dostum.”

“Dostum?” dedim gülerek. “Siktir git, dostum.”

“Ne kadar ayıp bir konuşma şekli,” dedi alay edercesine. “Buraya gel. Bir saatin var. Sana ihtiyacım var.”

“Bana ne boka ihtiyacın var?” diye sordum ofladığımda. Kalkıp da hiçbir yere gitmek istemiyordum. “Bana ihtiyacın falan yok.”

“Nasıl yok-”

Lafını bitirmesine izin vermedim. “Armen, Leo olan sensin.”

Kısa bir an sessizlik yaşandı. Bunu benden daha çok idrak edemeyen kişinin o olduğunu bir kez daha anlamıştım. *Bunca seneye rağmen...* Ne demek istediğimi şimdi anlıyor musunuz? Ben bu adamın önünde diz çöktüm ve adam hâlâ beni yendiğini idrak edemiyor. Çünkü zamanında ona, bunu asla yapamayacağını söylediler.

Kelimelerin gücü.

“Siktir git,” dedi sanki kafasından geçenleri okuduğumu anlamış gibi.

Bu durum beni güldürüyordu. Komik bir oyundu bu. Onca sevgi, hayal kırıklığı, acı, kin ve öfke... Hepsi sadece çöpten ibaretti.

Çünkü eski dosttan düşman olmaz.

Ama dost hiç olmaz.

“Ben de onu yapmak istiyorum zaten,” dedim. “Şimdi beni rahat bırakırsan uykuma devam edeceğim.”

“Kendine gel lan!” diye bağırdı birden. “Oborinler seni de görmek istiyor. Bu işi bu gece halletmek istiyorum. Para kaldıracamız, Nikolai. Kendinden geçtiğini biliyorum ama ne kadar kayıp hâlde olursan ol hayır diyemeyeceğin tek şey paradır.” *Her adam gibi.* “Kalkıp buraya geleceksin.”

Güldüğümde, “Bunu neden yapayım?” diye sordum.

“Çünkü ben bunu yapmanı emrediyorum.”

“Vay,” dedim gülerek. “Hiç fena değil. Yirmi sene sonra sonunda bir Leo gibi nasıl davranılır öğrenmeye mi başladın? Ayna karşısında bunları prova ediyor musun yoksa? İstersen sana birkaç ders verebilirim.”

“Buraya gelmezsen oğlunu çağıracağım,” dedi beni umursamadan.

“Geliyorum amına koyduğum,” dedim sinirle. “Bekle.”

“Vay,” dedi beni taklit ederek. “Hiç fena değil. Küfrü de kaldırırsak tam emir kulu olacaksın.”

“Sinirlerime dokunuyorsun.”

“En sevdiğim kısmı da bu zaten.”

Telefonu suratıma kapattı.

Küfrederek yataktan kalktım ve ışığı açtım. Aynanın karşısında gördüğüm adam her kimse, bana benzemiyordu. *Güçlü, zeki, şanslı, dokunulmaz, acımasız.* Senelerce en sevdiğim ceketmiş gibi üzerime giyip güzelce taşıdığım bu sıfatların hiçbiri artık beni tanımlamıyordu. *Bir adam nasıl her şeyi bok eder? İşte bunu gösterdim herkese.* Eğer babam beni görüyorsa gittiği cehennemin bilmem kaçınıcı katından, her attığım adımda beni yaptığı güne daha büyük bir küfrediyor olmalıydı muhakkak.

Üzerimdekileri çıkarmadım ama ayyaş gibi görünmek istemiyordum, bu yüzden üzerimdeki alkol kokusunu bastırması amacıyla bir şişe parfümü neredeyse üstüme boşalttım. Oda o kadar pis hâldeydi ki yaşanacak durumda bile değildi. Yerde kirli kıyafetlerim olduğundan odanın içinde yürümek bile imkânsız hâle geliyordu.

Odanın bu hâlini görürse ağzıma sıçardı.

Göremez, geri zekâlı. Kabul et artık şunu. O gitti.

Odada tek bir eşyasını bile bırakmamıştım. Çünkü her gece onlara bakarak ağlıyordum. Ağlamaktan nefret ederdim. *Erkek adam ağlamaz lafıyla büyüyen birisi olarak...* Bunu kendime yediremezdim. Öyle olmadığını biliyordum işte ama Narbekov evinde duygularınız olduğuna dair bir şeyler göstermeniz tamamen yasaktı.

Odadan çıkarak koridorda yürümeye başladım. Eskiden fotoğraf çerçevelerinde bizim fotoğraflarımız olurdu. Artık yoktu. Ya da duvarlarda onun çizdiği tablolar asılı olurdu. Artık yoktu. *O yoktu*. Tüm evde... Eskiden burada olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Sanki hiç bu eve uğramamış, hiç hayatıma girip hem onu mahvedip hem de güzelleştirmemişti. Sanki hiç var olmamıştı.

Salonun ışığının açık olduğunu fark ettiğimde içeri girmiştim. Perva koltuklardan birinde oturuyor ve önündeki bilgisayara bakıyordu.

“Uyumadın mı hâlâ?”

Sesimi duyması ile kafasını kaldırdı. “Saat daha erken,” dedi. “Sen neden uyandın?”

“Armen aradı,” dedim sehpanın üzerinde duran su şişesini kafama diktiğimde. “Sen ne zaman geldin?”

“Yarım saat önce.”

“Neredeydin?”

“Takılıyordum öyle.”

“Neden buraya geldin?” diye sordum. “Senin evin daha yakın. O kadar yol gelmene gerek yok. Ben iyiyim.”

“Gelmememi mi tercih ederdin?”

“Ne alakası var, oğlum?” diye sordum. “Gelmek istiyorsan gel. Beni kontrol etmek için yapıyormuşsun gibi hissettiğim için söylüyorum. Kendi rahatını bozma. Ne yapmak istiyorsan onu yap.”

“Sorun değil,” dedi omzunu silktiğinde. “Seninle beraber yaşamayı seviyorum.”

“Öyle mi?” diye sordum merakla.

Eskiden bundan nefret ettiğine emindim. Ama konunun benimle ilgisi yoktu. Yine de bunu değiştirmek için *hiçbir şey yapmamıştım*. Bunun vicdan azabını artık çok net bir şekilde çekiyordum ama yaptığım hiçbir şey özürle değiştirilecek şeyler değildi. Bu saatten sonra daha iyisini yapmam gerekiyordu. *Her zaman en kötüsü olan bir adam için oldukça zor olsa gerek*. Ama denemeyi oğluma borçluydum.

“Öyle,” dedi güldüğünde. “Sadece fazla pissin.”

“Doğru,” dedim. “Odama girme. Yoksa kriz geçirebilirsin.”

Çünkü Perva, O’nun kopyasıydı.

İnsanlar oğluma bakıp bana benzediğini söylüyorlardı ama alakası bile yoktu. Benimle hiçbir alakası yoktu. Her şeyi onu andırıyordu. Ona baktığımda gördüğüm tek şey Ekaterina’ydı.

Bu şekilde yaşamak zor.

Ama daha zor şeyleri hallettim ben.

Ne olursa olsun, gecenin sonunda nefes almaya devam edeceğim.

Ta ki her şey bitene kadar.

“Hayatta girmem.” Bilgisayarı kapatıp sehpanın üzerine koyduğunda kol-
tuğa uzandı. “Salonu temizlerken canım çıktı.”

“O kadar da pis değilim.”

“Evet, çok daha pissin. Bu kadar pis olmana rağmen o sana nasıl dayanı-
yordu ki?”

Güzel bir soruydu. Genellikle bizi tanıyan herkes, her zaman aynı soruyu soruyordu. *Birbirinize nasıl dayanıyorsunuz ki?* Dışarıdan anlaşması imkânsız görünen bir ikili olduğumuzu biliyordum ve dürüst olmak gerekirse... İç-
riden de öyleydi. Ama insanların fark etmediği bir şey vardı.

Huylarımız benzemiyor olabilirdi ama ruhlarımız birbirine benziyordu.

“Son on senedir pek eve girmiyordum zaten,” dedim kendimi gülmeye zorladığımda. “O yüzden pek benimle yaşıyor sayılmazdı.” Bakışlarının değiştiğini fark ettiğimde konuyu değiştirerek, “Neyse,” dedim. “Ne yapı-
yordun bilgisayarda?”

Söylediğinin aksine, Perva’nın burada olmaktan memnun olmadığına emindim. İnkâr etse de beni kontrol etmek için yapıyordu. Ondan başka bir şey de beklemezdim gerçi.

Senelerdir sanki o babaydı da oğul bendim.

Babalıkta beklediğimden çok daha boktan bir iş çıkarmıştım. Artık her şey için çok geçti.

“Banka hesaplarını kontrol ettim,” dedi. “Bugün kredi borcunu ödedim.”

“Siktir ya,” dedim. “Aklımdan çıkmış.”

“Senin her şey aklımdan çıkıyor,” dedi gülerek. “O yüzden her şeyi ben hallediyorum.” Sehpanın üzerinden sigara paketi aldığı sırada, “İster misin?” diye sordu. Kafamı sallayarak ona doğru bir adım attım ve eğilerek elinde tuttuğu sigaradan bir dal çektim.

“Burada oturup seninle içmeyi çok isterdim ama biraz daha geç kalırsam Armen’in çenesi asla durmayacak,” dedim sigarayı kulağımın arkasına koy-
duğum sırada. “Çıkmam lazım. Sen de uyu biraz. Yine on gündür uyumamış
gibi görünüyorsun.”

“Tamam,” dedi sigarayı yaktığı sırada. “Dikkatli ol. Bir şey olursa ararsın.”

“Sen bir şey olursa ararsın.”

Bana gözlerini devirse de hiçbir şey söylemeden telefonu eline aldı ve mesaj yazmaya başladı. Üzerimdeki deri ceketini çıkararak, girişte duran siyah montu üzerime geçirdikten sonra arabanın anahtarını elime aldım ve dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapattığımda bu kış neden havanın asla soğumadığını düşünüyordum. Benim gençliğimdeki kışlar böyle değildi.

Bu aralar kendimi gerçekten yaşlı hissetmeye başlamıştım.

Babamın eksiden bana aldığı onlarca hediyeden sadece biri ama benim için en değerlisi olan *80 model Chevrolet*'ime ilerlerken yağmur çiselemeye başlamıştı. Yeni arabaları kullanmayı sevmiyordum ve harcasam da bitmeyecek bir param vardı. Bu yüzden paramı harcamak için en iyi yol eski model arabalar alıp koleksiyonumu genişletmekti. Ama ne kadar çok arabam olursa olsun kendimi hep bunun içinde buluyordum.

Belki de babamdan sandığım kadar nefret etmiyorumdur.

Nefretten daha tehlikeli olan şey, hayranlıkla harmanlanmış nefrettir.

Arabaya binerek motoru çalıştırdım ve gaza basıp evin bahçe yoluna saptım. Kulağıma sıkıştırdığım sigarayı dudaklarımın arasına koyduktan sonra cebimdeki çakmakla ateşledim ve camı açarak bir dirseğimi dışarı çıkardım. Arabanın içi çok sıcak olmuştu. Terliyordum. Gerçi en son ne zaman üşüdüğümü hatırlamıyordum bile.

Buradan mekân tam kırk dakika sürüyordu. Durmadan kontrol ettiğim saatim kırk dakika geçtiğini bana söylerken mekânın önüne gelmişim bile. Arabayı ara sokakta, Armen'e ait olan yeni bir *Ferrari*'nin yanına park ettikten sonra arabadan çıktım ve mekânın arka girişine doğru yürümeye başladım. Girişte bekleyen çocuklar bana selam verip geri çekildi. Mekânın içi normalde olduğu gibi kalabalık değildi hatta bomboştu. Çünkü saat siktiğimin beşiydi.

Huysuz adımlarla alt kata ilerlemeye başladım. Armen herkesten daha kontrolcü birisi olduğu için gördüğü her kapının başına adam dikiyordu. Belki de bu yüzden sonunda kazanan ben değil de o olmuştu çünkü elinde olanları korumakta gösterdiği başarı ve özen, diğer kimsenin sahip olmadığı bir şeydi.

İnsanlar onun yanına geçmişti.

Ama ben bir başıma kalmıştım.

Seneler önce bir çocukken gittiğim ve *onu* ilk kez gördüğüm o kilise-deki Pazar ayinini düşündüm. Papaz'ın okuduğu Mezmurlar ayeti hâlâ aklımdaydı. Belki de dinle alakalı aklımda kalan tek şey bu sözdü. "*Gençtim, ömrüm tükendi. Ama görmedim hiç doğru insanın terk edildiğini.*"

Doğru insan terk edilmez, sözü böylece beynime kazındı.

Ben yanlış insanım.

Merdivenlerden indikten sonra karşıma çıkan siyah kapıyı ittirerek açtım. Önünde bekleyen çocuklar bana baktıkları gibi gözlerini kaçırmışlardı. Bana bakan herkes korkar ve gözlerini kaçırdı. Bu beni güldürüyordu.

O kadar da korkulacak bir adam değilim ben.

O kadar korkulacak bir adam olsam kaybetmezdim.

Ama ne olduğum ve nasıl görüldüğüm umurumda bile değildi. Dışarıdan bakan gözlerin önünde nasıl bir şekil aldığım dünyada en az umursadığım şeydi belki de. Benden korkabilir, beni küçük görebilirlerdi, benim için hiçbir anlamı yoktu. Ben, kendimin ne olduğunu biliyordum ve benim gibi bir adam için önemli olan tek şey buydu.

Acımasız olduğunu haykıran çok adam gördüm. Hepsi karşısında duran bedenleri buna inandırmak için yaşıyordu. Gerçekten acımasız olan çok adam gördüm. Hiçbiri karşısındaki bedenlerin ne düşündüğünü umursamıyordu.

“Hoş geldin, ayyaş!”

İçeri ilerlediğim sırada Armen’in masada oturduğunu gördüm. Ama yanında söylediği adamlar yoktu. Onun yerine dünyada en son görmek istediğim adam vardı.

“Bu piçin burada ne işi var?” diye sordum onun yüzüne bile bakmadan, doğrudan Armen’e bakıyordum. Bu sırada masaya doğru ilerledim, masanın üzerinde duran sigara paketini elime alarak içinden bir dal çektim ve sandalyeyi Armen’in önüne ters bir şekilde çekerek oturdum. “Ben bununla aynı masada oturmam.”

“Yapma ama,” dedi gülerek. “Ben hangi masaya oturmanı istersem o masaya oturursun.”

“Sahte özgüvenini çok seviyorum,” dedim gülerek ona baktığımda. “Ama bana ihtiyacın var. O yüzden yolla onu.”

“Ben sana ne yaptım?” diye sordu yanındaki piç gülerek.

Karımı delirttin.

Ona cevap bile vermeden tekrar Armen’e döndüğümde, “Her aileden birine ihtiyacım var,” dedi omzunu silkerek.

“Son kalan Borisovumuz nerede o zaman?” diye sordu Onay gülerek.

Sesine tahammül bile edemiyordum. Eğer öldürüleceğimi bilmesem onu tam şu an burada öldürürdüm.

Ama biraz daha sabretmem gerekecekti.

Armen telefonunun çalması ile ayağa kalkıp bizden uzaklaştığında sigaramdan bir nefes çektim ve gülerek, “Son kalan...” dedim kendi kendime. “Güzel hikâye.”

Ona bakmasam da gerildiğini fark edebiliyordum. “Bildığın bir şey mi var, Niko?”

Omzumu silktim. “Sona onun kalması diyorum,” dedim. “Güzel hikâye.”
Bildiğim çok şey var, Elem. Çok. Şey. Var.

2017, ARALIK
BENGİ ELEM

Babama göre bir insanın kazanmasının tek yolu rolünü doğru oynamayı bilmektir. Cesaret ve zekâ yürüdüğünüz yere giderken attığınız adımları sağlamlaştırırdı ama hiçbir güç, yolu değiştirmeye yetmezdi.

Çünkü kader bir kere yazılırdı. Doğduğunuzda... *Yolunuz*, kaderinizdi. Ve o da yalnız Tanrı'nın verdiği karar ile şekillenirdi. Hiçbir şey o yolu değiştiremezdi. Ne cesaret ne de korku...

Bu yüzden insana kazandıracak tek şey kendini bilmektir. Kaderini kabullenmek, buna göre hareket etmek ve rolüne bürünmek...

Şimdi bakınca, aldığım tüm bu hayat dersleri bir saçmalaktan ibaretmiş gibi geliyordu.

Çünkü bu ormanda herkes zaten bir tane *Aslan* olduğunu biliyordu. *Avcı*. Herkesin rolü buydu. Kimse kendini *avdan* ibaret saymıyor, kimse kenara çekilmiyordu. Herkes spot ışıklarını üstünde istiyordu. *Güce duyulan açlık...* Bu dünyada nefes alan herkesin ruhuna işlemiş vaziyetteydi. Herkes sürüsünde öne çıkmak için bir şeyler ortaya koymak zorundaydı. Aksi takdirde bu ormanda gerçek bir *kazanan* olmazdı.

Bunun mantıklı bir plan olmadığından emindim.

Nişanın, yani... *Ya da yaptığımız her şeyin...*

Perva, Leongard'ı vurduktan sonra salonda büyük bir kargaşa koptu. Leongard'ın bağıırışını duydum, birkaç saniye sonra Odkan neredeyse ikisinin arasındaydı ama Leongard yaralanmış olmasına rağmen yanındaki kızı hâlâ bırakmamıştı. Kızın istese gidebileceğinin bu odadaki herkes farkında değil miydi? Elinden yaralanan bir adama karşı koymak ne kadar zor olabilirdi? En kötü ihtimalle eline bastırarak onu ittirse Leongard az önce bağırdığı gibi

acıyla bağıracak ve onu bırakmak zorunda kalacaktı ama kız hareket etmiyordu.

“Leongard!” Ses yine Nadia’ya aitti. “Bırak kız!”

Ama Leongard kızı bırakmadı. Suratı acıyla buruştuktan kısa bir saniye sonra kızı daha sıkı kavradı ve silahı kızın şakağına dayadı. “Bu kaç senelik bir olayın acısını çıkarmaktı acaba, Narbekov?” diye sordu Perva’ya neredeyse kahkaha atacakmış gibi baktığı sırada. “Ama beni bir kurşunla durduramayacağına bilmen gerekirdi.”

Perva’nın sinirlendiğini fark edebiliyordum ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aralarında bir olay mı vardı?

Perva ona cevap vermedi.

“Sakın yaklaşma bana, Nadia!” Leongard arkası dönük olmasına rağmen Nadia’nın ona yaklaştığını fark etmişti. O bağırdığı an Nadia duraksadı. “Arkadaşını alıp buradan çıkacağım. Siz de ne bok yiyorsanız onu yemeye devam edebilirsiniz. Beni daha fazla sinirlendirmek istemezsiniz.” Arkasını dönerek Nadia’ya baktı. “Eğer bana bir mermi daha değecek olursa kızın kafasını patlatırım, Olova. Ona göre yap hamlelerini.”

“Victoria’yı sana bırakacağımızı mı sanıyorsun?” diye sordu Nadia güler gibi. “Buradan elini kolunu sallayarak çıkabileceğini düşünecek kadar aptal mısın gerçekten, Leongard?”

“Olay çıkarmak gibi bir amacım yok,” dedi Leongard omzunu silktiğinde. “Sadece kardeşimi istiyorum. Her şeyi kardeşimi kaçırarak bu piç başlattı. Ben kızı esir aldım, ödeştik. Beni vurdu. Hamle sırası bende yani. Benimle hesap kitap yapmaya çalışma Nadia, sen zararlı çıkarsın. Ben senin kandırdığın aptal adamlara benzemem.”

“Leongard!” Kafamı kaldırdığımda sesin sahibinin Roberto Rozanov olduğunu fark ettim. Bir adım öne çıkarak uyarır gibi Leongard’da baktı. “Bırak kız!”

“Nedenmiş?” diye sordu Leongard alay eder gibi.

“Leongard,” dedi Roberto Rozanov tekrardan. “Geri bas.” Sonra koyu mavi gözleri Odkan’a ve Perva’ya döndü. “Siz de. Geri basın. İkiniz de.”

“Sen kimsin de bana emir veriyorsun lan?” diye sordu Odkan kafasını eğerek Roberto’ya baktığında.

“Adam benim adamım,” dedi Roberto onu ciddiye almıyormuş gibi. “Elini sür de bakayım ne yapıyorum. Babacığının Rozanovlarla savaş çıkmasından korktuğunu duydum. Ama biz sizinle savaşmaktan korkmuyoruz. Herkes

saldırmaya hazır, Borisov. Hepsinin tasması da benim elimde. Bir hareket yap, sinir et beni, salayım hepsini üstüne. Hadi.”

“Benim senin üstüne salacaklarımı hesaba katmıyorsun sanırım?” diye sordu Odkan alayla güldüğünde.

Roberto, Odkan’a güldü. “Kurt, Aslan’dan korkmaz.”

“Öyle mi?” diye sordu Odkan birden belindeki silahı çıkardığı sırada. “O kurdu kurşuna dizerim ama ben.”

“Odkan!” Az önce Sara’nın bana Andrei olarak tanıttığı adamın Odkan’a bağırdığını fark ettim. O da Nadia gibi ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordu. “Koy silahı beline. Gece gece ne yapıyorsun lan?”

“Ateşlenemeyecek silahların varlığını ciddiye almıyorum,” dedi Roberto, Odkan ile alay eder gibi güldüğünde. “Leongard, bırak kızı.”

Leongard kahkaha attı. “Sen gerçekten emirlerini dinleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Sen benim adamımsın,” dedi Roberto son derece sakın bir sesle. Yüzünde tek bir mimik bile okunmuyordu.

“Tarihin hangi noktasında bir Pavlov’un emirlere uyduğunu gördün sen, Rozanov?” diye sordu Leongard onu alaya alarak. “Sen bana para kazandırıyorsun diye sözünü dinleyeceğimi sanma. Ben paralı asker değilim. Beni rahat bırakın yoksa vurulan tek kişi bu kız olmayacak.”

Roberto dediklerini duymuyormuş gibi sakindi. “Kızı bırak, Leongard.”

“Kızı bırakmamı istiyorsanız eğer kardeşimi verin bana.”

“Nerede bu piçin kardeşi?” diye sordu Odkan, Perva’ya döndüğünde. “Nereye bağladın iti?”

“Siktir git, Odkan.”

“Ne siktir git Odkan lan?” diye sordu Odkan. “Kardeşini ver, Victoria’yı bıraksın. Senin keyfin yüzünden geceyi mi sikeceğiz? Nereye götürdün bu piçin kardeşini? Söyle.”

“Bana bir kere daha emir verirsen-”

Odkan onun lafını keserek eğleniyormuş gibi ona doğru bir adım attı. “Eee?”

Perva hiçbir şey demeden birden Odkan’a yumruk attı.

Odkan şaşkınlıkla sendeledi ama düşündüğümünden daha çabuk toparlayarak Perva’ya bir yumruk attı. İkisi birbirine *tam anlamıyla girişmeye* başladığında herkesin dikkati Victoria ve Leongard’dan çekilmiş ve onlara odaklanmıştı. Birkaç saniye sonra Odkan yere düşmüştü ve Perva üstüne çıkmış bir

şekilde yumruk atmaya devam ediyordu. Perva tam üstünden çekilecekken Odkan birden onu devirdi ve yüzüne hayatımda gördüğüm en sert yumruğu geçirdi. Tenin tene çarpma sesi bile o kadar yüksekti ki hissedenden ben olmama rağmen acı yüzünden yüzümü buruşturmuştum ama Perva anında toparlanarak Odkan'a daha sert bir yumruk attı. Buradan bakınca *sabaha kadar* dövüşebilirlermiş gibi görünüyordu. Sanki bir kazanan olmazdı. Pes eden olmayacağı gibi. Hayatları boyunca buna devam edebilirlerdi.

Belki de bundan zevk alıyorlardı.

Bu asla bitmeyecek, yan yana olan yoldan; asla sonlanmayan rekabetten... Belki de zevk alıyorlardı.

“Baba!” Nadia'nın sesi ile gözlerimi birbirine giren ikiliden alıp arkaya çevirdim. “Baba! Leongard kaçtı!”

Az önce Leongard'ın olduğu yere baktım.

Kimse yoktu.

Gerçekten mi?

Odkan ve Perva birbirine girdiğinde herkes izlemek için birbirine o kadar yaklaşmış ve salonun içini o kadar doldurmuştu ki Leongard ilginin onda çekildiği birkaç saniye içinde kalabalığın arasından sıyrılmış olmalıydı. Tam da tahmin ettiğim gibi yanındaki kız Leongard'ın esiri olmadığı için, adam yaraları olmasına rağmen kendisini yönlendirmesine izin vermiş olmalıydı.

“Babasını siktiklerim, size kimse terbiye vermedi mi?” Leo o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki bir an yerimden sıçramıştım. “Bırakın lan birbirinizi!” Birden hızlı adımlarla ikilinin yanına doğru ilerlemeye başladığında Perva'yı öldürmek istermiş gibi Odkan'ın üzerinden attı. “Rezil ediyorsunuz bizi!” diye bağırdı kızgın bir baba gibi ama bunu söylerken Türkçe söylemişti. Muhtemelen Rozanovların anlamasını istemiyordu. “Rezil ediyorsunuz. Ne zaman büyüyeceksiniz?”

“Bana emir verip durmasa ona dokunmam,” dedi Perva doğrulduğunda, sesi gerginliğini ele veriyordu. Onun da bu duruma düşmekten hoşlanmadığına emindim ama *emir verilmesiyle* ilgili ciddi sorunları vardı. Ya da belki de sadece Odkan'a gereğinden fazla sinirleniyordu.

“Baban benim hayatımı siktiğinde bile insan içinde olay çıkarmadım,” dedi Leo sinirli bir şekilde Perva'ya baktığında. “Yanında durdum, tüm fotoğraflarda kolunu omzuma attığında gülümseye devam ettim, düşmanlarımıza istediklerini vermedim. Sen ne yapıyorsun? Onlara istediklerini veriyorsun. Bizi alıyor ve parçalanmış bir imparatorluk gibi önlerine atıyorsun. Nerede senin zekân?”

“Leo...”

“Beni dinle,” dedi Leo kısık bir sesle. Onlara yakın olduğum için onu çok iyi duyabiliyordum ama neredeyse fısıldıyormuş gibi konuşuyordu ve Türkçesi fazla bozuktu. Muhtemelen babam sayesinde Türklerle fazlasıyla iş yaptıkları için Türkçe biliyordu ama pratikte çok konuşmadığı için iyi olmadığı belliydi. “Onu çok yenmek istiyorsan *oyunda* yenersin. Yumruk atmazsın. Olay çıkarmazsın. Hangi aileden geliyorsun lan sen? Sokak çocuğu musun? Kendine gel. Ondan nefret etsen de onların karşısında Odkan’ın yanında duracaksın. Laf vermeyeceksin kimsenin ağzına. Anladın mı beni?” Perva cevap vermediğinde ona doğru eğildi ve sinirle, “Anladın mı lan dedim!” diye tekrarladı.

“Anladım, efendim.”

“Sana diyecek sözüm bile yok,” dedi Leo yerde duran Odkan’a baktığında. “Gerçekten beni her seferinde nasıl hayal kırıklığına uğratabiliyorsun, Borya?” Sinirle derin bir nefes aldığı anda, “Hâlâ yerde duruyor!” dedi kendi kendine, sinirden delirecekmiş gibiydi. “Kalksana amına koyduğumun aptalı!”

Odkan yaramazlık yaparken yakalamış küçük bir çocuk gibi tek bir kelime bile edemiyordu. Leo, bakışlarını Perva’ya çevirdiğinde Perva sanki ne yapması gerektiğini anlamış gibi Odkan’a elini uzattı. Odkan, Perva’nın eline hayatında gördüğü en tiksindirici şeyi görmüş gibi baksa da o da ne yapması gerektiğini en az Perva’nın anladığı kadar iyi anladığı için hiçbir şey söylemeden Perva’nın elini tuttu. Perva ayağa kalkması için onu çektiğinde Odkan ayağa kalktı ve kravatını bollaştırarak derin bir nefes aldı.

“Sen benimle geliyorsun,” dedi Leo, Odkan’a baktığında. Sonra bakışları Perva’ya döndü. “Sen de.” Sonra kafasını kaldırdı ve bana baktı. “Ve sen de.” Nadia birkaç adım atarak babasının yanına geldiğinde şaşkın bakışları üstümdeydi. Leongard’ın dikkatleri dağıttığını düşünmüştüm ama demek ki Leo Olov’un dikkati hiçbir şekilde dağılmıyordu. “Milleti oyala,” dedi Leo, kızına. “Eğlenmeye devam etsinler. Hiç kimse Kateyevleri aramasın.”

“Ama baba, kuzenleri burada ve babası öğrenirse...”

“Onlara emrettiğimi söyle,” dedi Leo. “Kızı bulup getireceğim. İki saat içinde. Kimse olay çıkarmasın. Eğlenmeye devam etsinler. Bunu benim için yapabilir misin?”

Nadia sadece kafasını salladı.

Bir an bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Sadece emrederek insanlara istediğin her şeyi yaptırmak... Muhakkak ki insanı gecenin sonunda yolundan saptıracak, kendini unutturacak bir güç olmalıydı. İnsanları sırf siz

ziyaret ediyorsunuz diye kafese kapatılan bir sirk hayvanından başka bir şey olarak görmezsiniz. Neden görecektiniz ki? Her şey sadece siz istiyorsunuz diye, sizin istediğiniz şekilde oluyordu.

Böyle bir durumda içinizde insanlık kalır mıydı?

Sanmıyordum.

Yine de böyle bir konumun, karanlık bir şekilde çekiciliği vardı.

Benim gibi biri için bile.

“Yürüyün,” dedi Leo göz ucuyla bize baktığında. “Yukarı.” Nadia bir şey demeden arkasını dönerek arkadaşlarının, daha doğrusu kuzenlerinin yanına ilerlemeye başladığında Leo’yu takip etmeye başlayan ilk kişi Odkan oldu. Perva göz ucuyla bana baktıktan sonra gözleri ile *yürü* dercesine Leo’yu işaret etti ve yürümeye başladı.

Babam bu sahneyi görüyorsa eğer, acaba ne düşünüyordu?

Senelerce herkesten saklamak için elinden geleni yaptığı kızı bir anda ortaya çıkmıştı ve büyük ihtimalle başı belaya girmek üzereydi. Ama artık beni koruyacak bir babam da yoktu. O yüzden benim kendimi korumam gerekiyordu.

“Leongard’ın arabası nasıl bir şey biliyor musunuz?” diye sordu Leo neredeyse koşar adımlarla merdivenleri çıkmaya başladığında. “Neden gevşek gevşek yürüyorsunuz lan? Hızlanın!” Perva ve Odkan birden hızlanmaya başladığında ayağında topuklular olduğu için onlara yetişemedim. “Sen hızlanma,” dedi Leo bana göz ucuyla baktığında. “Ben o ikisine diyordum.” Şaşkınlıkla ona baktığım sırada tekrardan, “Leongard’ın arabası nasıl bir şey?” diye sordu.

“Ne bileyim ben piçin arabasını ya?” diye sordu Odkan bunalmış gibi.

“Ulan hiçbir boku bilmiyorsun ki!”

“Hapisten çıkmadan önce mavi bir *Maseratisi* vardı,” dedi Perva, koşar adımlarla Leo’ya yetiştiğinde. “GranCabrio. Belki değişmemiştir. Neden sordun?”

“Otopark, -4. katta,” dedi Leo. “Asansör sırası beklememiş olsa bile oraya gitmesi en az 190 saniye alıyor.” O da Perva gibi her şeyi sayıyor muydu yoksa? “Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkması en az 60 saniyesini alır. Bu da demek oluyor ki... Az sonra otoparktan çıkıyor olacak. Hangi cam otoparkın çıkışına bakıyor?”

“En soldaki,” diye cevapladı Perva.

“Biliyorum,” dedi Leo güler gibi. “*Neden hâlâ burada duruyorsun lan* demekti aslında o. Fırla.”

Perva en soldaki cama doğru hızla koştuğunda belindeki silahı çıkardı ve camı açarak bedenini camdan dışarı çıkardı. Birkaç saniye sonra silah sesi patladı.

“Bir lastiğe sıktım!” dedi Perva. “Buradan diğer lastiği vuramam. Odkan!”

“Hallettim!”

Bir silah sesi daha patladı ancak bu sefer vuran kişi Odkan’dı. Perva’nın yanındaki pencerenin önündeydi, bedeninin sağ tarafı pencerenin dışına çıkmıştı. Muhtemelen arabanın diğer lastiğine sıktığı an, geri içeri girdi. Yanlarına yaklaşırken arabanın durduğunu duydum ve dışarıya bakabildiğimde arabanın içinden son derece sinirli bir adamın çıktığını gördüm ama bu adam Leongard falan değildi.

“Siktir ama oradan,” dedi Odkan sinirle. “Hani mavi bir *Maseratisi* vardı lan!”

“Yanlış hatırlamıyorum,” dedi Perva. “Arabaları değiştirmiş aşağıda. Kaçıyor. Kırmızı Mercedes’te! Yan şeritte!”

“Amına koyduğumun çocuğu,” dedi Leo sinirle. Birden atlayarak camın üstüne tırmandı ve pencereyi ittirerek bedenini dışarı attı.

“Lastikleri o açıdan vuramazsın!” dedi Perva. “İmkânsız.”

“Lastikleri falan vurmuyacağım,” dedi Leo. “Biraz gözü korksun piçin.”

Üç el silah sesi art arda geldi. Bir tanesinin tam olarak sol diz aynasına isabet ettiği anı gördüm. Leo içeri girmek yerine dışarıya biraz daha eğildiğinde telefonunu çıkararak birini aradı. Telefon açılır açılmaz, “L 987 YA,” dedi. “Takip edin. Kırmızı. Mercedes. AMG SL. Kızı almadan gelerseniz kafanıza kurşun yersiniz.”

Telefonu kapattığında bedenini içeri soktu ve derin bir nefes verdi. Ortama kısa bir an sessizlik hâkim olmuştu. Leongard çoktan yola çıkmış olsa da arkasına takılan siyah *Porscheleri* görebiliyordum. Caddeden bir tanesi geçtikçe arkasından yenisi onu takip ediyordu. Hepsi Olovlar olmalıydı.

Leo, Odkan ve Perva’ya dönerek, “Yediğiniz boku gerçekten beğendiniz mi?” diye sordu. “İki saniyede aşağı indirebileceğimiz adamı sizin it dalaşınız yüzünden kaçırdık. Yakışıyor mu bu size?”

“Başlama yine,” dedi Odkan oflayarak.

“Daha başlamadım bile,” dedi Leo sinirle güldüğünde.

“İşe iyi yanından bak,” dedi Odkan alayla gülerek. “Sende hâlâ iş olduğunu görmüş olduk.”

“Tabii ki bende hâlâ iş var, Borya,” dedi Leo güldüğünde. “Olmasa tahtta ben değil sizden biri oturuyor olurdu, değil mi?”

“Bu kadar iyi silah kullandığını bilmiyordum,” dedi Perva, Leo yürümeye başladığı sırada. “Senelerdir seni kullanırken görmemiştim.”

“Silah kullanmayı en iyisinden öğrendim,” dedi Leo. “Babandan. Bırak da iyi olayım. Eğer siz bizim dönemimizde olsaydınız şu an övülen her şeyinizle dalga geçilirdi. Bırak favori olmayı, ciddiye bile alınmazdınız.”

“O neden?” diye sordu Odkan ve Perva aynı anda. İkisinin de sesi meraklı gelmişti.

“Nikolai senin durduğun pencerede duruyor olsaydı o kırmızı Mercedes’in lastiklerini on kere vurmuştu,” dedi Leo, Perva’ya döndüğünde. Perva’nın yüzünde garip bir ifade belirdi. Leo’yu takip ederken gözlerinde saf merak vardı.

“Ya benim babam ne yapardı?” diye sordu Odkan. Garip, çocuksu bir merakla sormuştu bu soruyu.

“Kesin bir şey söylemesi o kadar zor ki...” dedi Leo. Gülerek Odkan’a döndü. “Büyük ihtimalle camdan aşağı atlardı.”

“Abartma,” dedi Odkan ama yüzünde garip bir sırıtış belirmişti.

“Ciddiyim,” dedi Leo. “Sen babanın nasıl bir deli olduğunu hiç bilmiyorsun.” Gözleri ile koridorun ucunu işaret etti. “Yürüyün.”

“Ronan ağzımıza sıçacak,” dedi Odkan yürümeye başladığında. “Kızını sana emanet ettiğini biliyorsun. Az önce hepimizin bulunduğu bir salonda, bir Pavlov elini kolunu sallayarak kızını kaçırdı. Nasıl bu kadar sakın kalabiliyorsun?”

“Sakin falan değilim, Borya,” dedi Leo gülerek. Neden ona o isimle sesleniyordu? “Sakin değilim. Çok öfkeliyim. Ağzımı açarsam sizi çocuk gibi azarlayacağım ya da kafanıza sıkacağım, bu yüzden kendimi sakın olmaya zorluyorum.”

“Leongard’ın peşine düşebilirim,” dedi Perva, Leo’nun yanında yürümeye başladığında.

“Şimdi sorumluluk almaya başlaman gözlerimi yaşarttı,” dedi Leo alaycı bir sesle. “Aşağıda eğitim almamış bir it gibi Odkan’ın üstüne atlarken bu sorumluluğun neredeydi?”

“Neden azarı sadece ben yiyorum?” diye sordu Perva. Yüzü kasılmıştı.

“Çünkü sen kontrollü olansın,” dedi Leo. “Odkan’ın insanı nasıl çileden çıkarabildiğini biliyorum. Bu konuda çok yetenekli. Babasından almış bu yeteneğini. Ama aşağıda sana bir şey demedi bile. Neye bu kadar sinirlendin?”

“Kontrollü olan benim diye her zaman sakın olmam gerekmiyor,” dedi Perva. “Odkan üzerime oynayıp duruyor. Aşağıda ortalığı karıştırmaktan başka hiçbir şey yapmadı.”

“Evet,” dedi Leo. “Sen de ona istediğini verdin. Eskiden hiç vermezdin. Bu aralar bazı şeyler değişiyor sanırım.” Odkan’ı kolundan tutarak çektiğinde, “Her olaya atlamayı bırak sen de artık,” dedi. “Ben karışmamışken orada, sana ne oluyor da karışıyorsun?”

“Bana ne mi oluyor?” diye sordu Odkan bağırarak. “Ne mi oluyor? Ne olduğunu ben sana söyleyeyim. Ben ne yaparsam yapayım bedelini ben ödüyorum, sadece ben. Başkası değil. Ama onun yaptığı her şeyin bedelini hep beraber ödüyoruz. Kafasına göre Dima’yı kaçırıyor ve sonra onun deli abisi ile biz uğraşıyoruz. Sence de öfkelenmem normal değil mi? Neden bir kez olsun yaptıklarının bedelini sadece o ödemiyor? Ortaya çıkıp da Dima’nın yerini bile söylemedi. Söylese mevzu kapanacaktı.”

“Evet, neden söylememekte inat ediyorsun? Senin isteklerin yüzünden her seferinde olay mı çıkacak?” Leo, Perva’ya dönerek, “Dima nerede?” diye sordu. Perva sesli bir nefes aldığı anda sinirden *delirmek üzereymiş* gibi görünüyordu ama bu sefer kendini kontrol etmekte, aşağıda yaptığından daha iyi iş çıkarıyordu.

“Tverskaya’da,” dedi. “Evin deposunda.”

“Konumu çocuklara ver,” dedi Leo. “Gidip alsınlar piçi. Victoria’yı aldıktan sonra onu verirler.”

“Onu vermek falan istemiyorum,” dedi Perva sinirle Leo’ya baktığında.

“Ne güzel,” dedi Leo gülerek. “Ama ben senin ne isteyip istemediğinle hiç ilgilenmiyorum. Çocukları ara ve adresi söyle. Kızı ne kadar çabuk kurtarırsak Ronan’ın ağzından o kadar çabuk kurtulmuş olurum.” Perva onun suratına bakmaya devam ettiğinde, “Ne bakıyorsun?” diye sordu. “Ara, dedim. Lafımı tekrar mı edeceğim?”

Perva ona ters bir şekilde baktı ve hiç yapmak istemese de cebinden telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı. Telefonu kulağına götürdüğünde bizden biraz uzaklaşmıştı. Ben ise bana hiç bakmayan Leo’yu inceliyordum. Bu işlerin içinde olarak büyümediğimden, onun konumunu belki de tam olarak idrak edemiyordum ama Perva’ya bile tek sözüyle istemediği şeyleri yaptırmayı başaran birinin, bana neler yaptırabileceğinden korkmaya başlamıştım.

Elinde tuttuğu gücü düşününce, aslında tahta adım atan insanların ondan neden asla vazgeçemediğini anlamlandırmaya başlamıştım. *Tek bir söz...* Ve dünyada açamayacağınız kapı kalmıyordu. İnsanı içten içe tüketiyor ve bir insandan *canavar yaratıyor* olabilirdi ama hafife alınamayacak bir *hayatta hissi* yarattığı da inkâr edilemez bir gerçektir.

Leo Olov kafasını kaldırdığında kısa bir an göz göze geldik. Yeşil gözleri sanki bana *ondan daha aşağıdaymışım* gibi bakıyordu. Ama bu bakışın bana özel olmadığını biliyordum. Gerilerek gözlerimi ondan kaçırısam da hâlâ göz ucuyla yaptıklarını izliyordum. Merak ediyordum. Senelerdir bir efsane gibi bana anlatılan adamdı o, merak etmemek imkânsızdı. Beraber masaya oturduğu herkesin cenazesine gitmişti, zaman değişmiş ve düşmanlarının modası geçmişti ama o hâlâ buradaydı. Düşününce... Aslında bir insanın sadece onu izleyerek bile *öğrenmesi gereken her şeyi* öğreneceği büyük bir gerçekmiş gibi gelmeye başlıyordu.

Takım elbisesinin cebinden bir paket sigara çıkardığında paketin içinden bir dal sigara çekti ve dudaklarının arasına koydu. Çıkardığı çakmakla sigaranın ucunu ateşlediği sırada tekrardan yürümeye başlamıştı. “Biliyorsunuz, sizin bana yardımcı olmanız gerekiyor,” dedi iç çektiğinde. Bu sırada Perva telefon konuşmasını yapmış ve yanımıza geri dönmüştü. Leo Olov’un bakışları Odkan ve Perva’da dolaştı. Sanki nefesiyle *siz bir halta yaramazsınız* diyordu. “İnsanları sizi sağ ve sol kolum olarak görüyor. Bana yardımcı olduğunuzu düşünüyorlar. Bu yüzden onların favorileri siz değil misiniz? Ama siz bana yardımcı olmak yerine sikik şahsi meseleleriniz ile tüm işlerimi zorlaştırıyorsunuz. Sizce insanlar bunu bilseydi hâlâ onların korktuğu adamlar olmaya devam edebilir miydiniz yoksa size birer çocuk gözüyle mi bakarlardı?”

“Bütün gece bizi azarlamaya devam mı edeceksin?” diye sordu Perva telefonu cebine soktuğu sırada. “Eğer öyleyse söyle de sert bir şeyler içeyim. Tamamen ayık kafayla bu konuşmaların hiç çekilmiyor.”

“Her seferinde sarhoşken dinliyorsun yani?” diye sordu Leo gülerek ama gülüşünde samimiyete dair hiçbir şey yoktu. “Şimdi söylediklerimi neden asla uygulayamadığını anlamış oldum. Aslında dinlemiyormuşsun.”

“Dinliyorum,” dedi Perva. “Eğer normal bir şekilde konuşursan evet, dinliyorum. Sana saygı duyduğumu biliyorsun.”

“Bunu yapmak zorundasın çünkü,” dedi Leo. “Bu bana hediye ettiğin bir şey değil. Bu benim hak ederek aldığım bir şey.”

“Ben kimseye zorla saygı duymam.” Sesi keskindi. “Sana saygı duyuyorum çünkü *başardıkların* saygı duyulması. Bu yüzden bana tavsiye vermek istersen ya

da uyarırsan bunları dinlerim. Ama karşıma geçip beni *azarlayamazsın*. Ben senin çocuğun değilim.”

Leo'nun yüzündeki gülümseme bir anlığında silindi ama birkaç saniye sonra aynı alaycı bakışlarla Perva'yı izlemeye başlamıştı. Sigarasından bir nefes daha aldığı anda, “Azarlanmak istemiyorsan azarlanacak şeyler yapma, Vladislav,” dedi. “Odaya geçin. Konuşacaklarımız var.” Perva kısa bir an bana döndüğünde, “O da geliyor,” dedi Leo.

Benden bahsetse de göz ucuyla bile bana dönmemişti. Yürümeye başladığında gerginlikle tırnaklarımı avuçlarıma içlerine bastırdım. Odkan en önden yürüyordu, Leo onun arkasındaydı ama Perva yürümek için beni beklediğinden arkalarında kalmıştı. Onun yanına doğru birkaç adım attığı anda yürümeye başladı. Leo koridorun sonundaki odanın kapısını açtığı anda Odkan içeri girmişti. Onun arkasından ben girdim, Perva da arkamdan girerek odanın kapısını kapattı.

Gözlerim odanın içinde dolaşmaya başladı. Sadece bir çalışma masası vardı. Onun önünde büyük bir deri koltuk duruyordu. Duvarlar bomboş ve griydi. Pencereleler siyah bir perde ile kapanmıştı. Leo masanın arkasından dolaşarak arkadaki koltuğa oturduğunda oturmamız için büyük olan siyah, deri koltuğu işaret etti. Odkan oflayarak koltuğa oturduğunda, bacaklarını yayarak arkasına yaslandı. Perva da isteksiz bir şekilde Odkan'ın yanına geçtiğinde ben de Perva'nın yanına oturdum. İkisi de bacaklarını o kadar açarak oturuyorlardı ki oturduğum yerde sıkışmıştım.

“Bacaklarını kapat,” dedim elimle Perva'nın bacaklarına vurduğumda. “Sıkıştım burada.”

Bana ters bir şekilde baksa da bacaklarını kapattı sonra ters bakışları onun iki katı daha yayık bir şekilde oturan Odkan'a kaymıştı. Odkan'ın bacaklarına *kapatsana lan* dercesine baktığını oturduğum yerden görebiliyordum, Odkan'ın az önce söylediğim şeyi duyduğunu da biliyordum ama sanki inadına yapıyormuş gibi koltukta biraz daha yayıldı ve kafasını arkaya yaslayarak Leo'ya döndü.

Aslında, Perva'yı anlamaya başlamıştım. Odkan'ın insanı *tepki vermeye zorlayan* bir *çıldırıncılığı* vardı.

“Önce,” dedi Leo, bizim yer kavgamızı umursuyor gibi görünmüyordu. “Kim bana bu kızı açıklayacak? Bundan başlayalım.”

“Kesinlikle ben değil,” dedi Odkan güler gibi.

“Vladislav,” dedi Leo. “Bana bu olayı açıklamak ister misin?”

“Onay'ın kızı,” dedi Perva sadece.

“Hadi ya!” dedi Leo alaycı bir sesle ama sinirlenmeye başladığı belliydi. “Bu mu lan açıklama? Nereden çıktı bu kız?” Bir saniye bana baktıktan sonra Perva’ya döndü. “Neden annenin yüzüğünü takıyor lan?”

“Nişanlım dedim ya,” dedi Perva sadece.

Odkan bir anda kahkaha attı. “Ulan ne adamsın ya... Olaya gel...”

Perva ona ters bir bakış atsa da hiçbir şey söylemedi. Odkan hâlâ sırtıtmaya devam ederken, cebinden sigara paketini çıkarıp önce kendine bir dal çıkardı sonra paketi bana uzattı. Gerçekten bana sigara mı ikram ediyordu? Bir an ona garip bir ifadeyle baksam da paketinden bir dal çekerek, aldığımda paketi kapatıp cebine koydu. Perva bana ters bir şekilde baksa da Odkan’ın az önce masaya koyduğu çakmakla sigaramı çoktan ateşlemiştim bile.

Kusura bakmayacaktı artık. Şu olanlardan sonra bir sigara içmeye ihtiyacım vardı.

“Gerçekten mi nişanlın?” diye sordu Leo inanmıyormuş gibi. “Ciddi ciddi nişanlı mısınız lan?”

“Sahtesi mi var bunun?” diye sordu Perva ters bir sesle. “Nişanlım işte. Daha neyi açıklamamı istiyorsun? Tanışma hikâyemizi mi anlatayım sana?”

“Benimle şöyle konuşma, harbi kafamı attıracaksın,” dedi Leo sinirle. “Sen bir Pençe olarak nasıl Pençe ile nişanlanıyorsun? Bana bir şey sordun mu?”

“Biz neden her boku yerken sana bir şey soruyoruz?” diye sordu Perva. “Böyle kuralı sikeyim. Yemini yok, kendisi bu kuralın dışında kalıyor o yüzden.”

Leo oturduğu yerde dikleşti. “Yemini yoksa Pençe de sayılmaz.”

“Normalde evet,” dedi Perva. “Ama soy ismi ve dövmesi var. Şu an için ondan daha iyi bir şansın yok. Elem kalmadı. Ongun’un geri gelmesini sırf Elem destekçileri sussun diye istiyordun. Al sana susturma fırsatı.”

Leo kısa bir an sessiz kaldı. Düşünüyormuş gibiydi. Bunu yaparken bir sigara daha yaktı ve ardından yeşil gözlerini üzerime dikti.

“Annene benziyorsun,” dedi yüzümü incelerken. “Umarım babandan bir şey almamışsındır.” Kaşlarım çatılırken sigaradan bir nefes daha çekti. “Onay neden seni sakladı?”

Saatler sonra ilk kez konuşarak, “Bilmiyorum,” dedim.

Çünkü gerçekten de bilmiyordum. Beni neden sakladığını... Neden burada olduğumu... Ne demem gerektiğini... Hiçbir şey bilmiyordum. Bu insanlar doğdukları günden beri bu dünyanın içindelerdi ve ben senelerce aralık kapıdan sadece içeri bakabilmiş bir yabancıydım.

Ömrü boyunca hayvanat bahçesine kapatılmış bir aslanı bir anda ormana atarsanız gerçekten yaşama şansı olur muydu?

“Bilmiyorsun,” dedi. Kaşları çatılmıştı. “Bunun suçunun ölüm olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedim kafamı sallayarak. “Babam bana ne anlattıysa onu biliyorum.”

“Her üye Leo’ya yemin eder,” dedi Leo. “Yeminin içinde bir sürü şart vardır. O şartlardan birisi de örgütün devamlılığını sağlamak için zamanı geldiğinde eğer çocuğun olursa çocuklarını örgüte vereceğini kabul etmektir. Bunu kabul ettikten sonra eğer yapmazsan öldürülürsün. Hangi aileye sahip olduğun önemli değildir. Bu en önemli kural. Hiçbirimiz keyfimizden çocuğumuzu vermiyoruz, değil mi?”

“En azından onun babası onu korumaya çalışmış,” dedi Odkan gülerek. “Burada olmayan bir adama bu kadar sinirlenmene gerek yok.”

“Beni sinirlendiren şey senin babandan böylesine nefret etmen,” dedi Leo birden ona döndüğünde. “Hayatını seni korumaya adadı. Buradaysan onun sayesinde. Neden ona nankörlük yapıyorsun?”

Odkan ona gözlerini devirdi. “Bu masalları başkasına anlat.”

“Seni seçti.”

“Ondan beni seçmesini istemedim,” dedi Odkan. “Sadece beni sevmesini istedim.”

“Odkan...”

“Neyse ne amına koyayım.” Odkan gözlerini devirerek arkasına yaslandı. “Sen devam et.”

“Az önce aşağıda Vladislav’ın ne yaptığının umarım farkındasındır,” dedi Leo. “Çünkü herkes senin Elem olduğunu düşünürken bana yemin etmen gerekecek. Aksi hâlde...”

“Ederim.”

“Güzel,” dedi. “Nişanı da bozacaksınız.”

“Siksen olmaz,” dedi Perva.

Odkan yine kahkaha attı. “Oğlum sen nasıl bir şeysin ya?”

Ama onun gülmesini kimse umursamıyordu. Zaten doğrusunu söylemek gerekirse biz de onun umurunda değildik. Buraya sadece eğlenmek için uğramış gibiydi.

“Ne demek olmaz?” diye sordu Leo. “Kırk yıllık kurallar bunlar, Narbekov. Şimdi tekrar ettirmek zorunda bırakma beni. Çok iyi bir Aslan olarak bunları senin zaten bilmen lazım. Siz nişanlı kalırsanız çok fazla tepki gelecek.”

“Yemininden önce nişanlandık,” dedi Perva. “Çoktan nişanlıyız. Zaten nişanlılar, bozamam de. Koskoca örgütün bizim nişanımızdan başka düşünecek şeyi yok mu? Hem ayrıca konu kendi kızın ve Odkan olduğunda gayet de imtiyaz tanıyabiliyordun.”

“Biz nişanlanmadık,” dedi Odkan.

“Annenin yüzüğünü verecektin lan!”

“Annemin yüzüğü şu an Karadeniz’in dibinde bir yerlerde amına koyduğum, neyini verebilirim?” diye sordu Odkan birden bağırarak. “Yüzük falan takmadım.”

“Takacaktın ama.”

“Ama takmadım,” dedi Odkan ellerini iki yana açarak. “Sonuç olarak benim için hiçbir kural esnetilmedi. Geri zekâlı mısın sen? Heceleyerek mi söyleyeyim?”

“Asıl sen geri zekâlı mısın?” diye sordu Perva. “Heceleyerek mi söyleyeyim? Bak, amına koyduğumun aptalı, Leo gelip de sana benim kızım ile evlenebilirsin dedi mi, demedi mi?” Odkan ağzını açacağı sırada Perva birden, “Sen ona yüzük taktın mı, takmadın mı diye sormuyorum!” diye bağırdı Perva. İkisini de şaşkınlıkla izliyordum. “Sana dedi mi bunu, demedi mi?”

“Oğlum bak seni-”

“Lan dedi mi, demedi mi!” diye bağırdı Perva birden. “Basit bir soru. Dedi mi, demedi mi?”

Odkan birden, “Demedi,” dedi.

Perva sinirle ellerini birbirine vurdu. “Oğlum sen benimle dalga mı geçiyorsun lan?”

“Nasıl demedim lan?” diye sordu Leo. “Dedim ya.”

“Hatırlamıyorum ben öyle bir şey.”

“Ya üste çıkmak için şurada yalan söyleyip duruyorsun, biraz utanman olsun,” dedi Perva sinirle. “Eğer Odkan için ayrıcalık tanıyorsan benim için de tanırsın. Ayrıca burada ihlal bile yok. Ben onunla nişanlandığımda yemini yoktu. Yani kural dışında sayılır.”

“Siz ne boka nişanlandınız?” diye sordu Leo. “Nereden çıktı şimdi birden bu?”

“Bu nasıl bir soru?” diye sordu Perva. “İstedik, nişanlandık işte.” *Kesin öyle olmuştur canım.* “Hem sen hep nişanlamamı, aile kurmamı istemiyor muydun?”

“Bir Pençe ile değil.”

“O da bir Pençe değil.”

“Yemin ettiğinde öyle olacak ama.”

“Senin saçma kuralların yüzünden nişanı bozmayacağım,” dedi Perva arkasına yaslandığında. “İstediğin her şeyi yaptırabilirsin, neticesinde dünya senin hatırına dönüyor ama benim dünyam senin etrafında dönmüyor. Onunla nişanlı olmak istiyorum, bu yüzden onunla nişanlı kalacağım.”

“Baban gibi konuştun,” dedi Leo kafasını iki yana sallayarak güldüğünde. “Tamam.”

“Tamam mı?” diye sordu Perva şaşkın bir sesle. “Neye tamam?”

“Nişanlı kalın,” dedi Leo omzunu silkerek. “Umurumda değil. Ama sana iyilik yapıyorsam bu iyiliğime karşılık beklerim. Yani bu da demek oluyor ki aşağıdaki çocuksu davranışlarına son vereceksin. Odkan ile aranızda ne olduğu umurumda değil ama insan içinde düşman gibi görünmeyeceksiniz. İnsanlar size bakacak ve ne kadar sarsılmaz olduğunuzu düşünecek. Anladın mı?”

“Of...” dedi Odkan kafasını geri attığında. “Sıkıldım. Gidiyorum ben.”

Ayağa kalkacağı sırada Leo, “Otur lan aşağı!” dedi sinirle bağırarak. “Ben sana çıkabilirsin dedim mi?” Odkan oflasa da tekrar oturmuştu.

“Şimdi çıkabilirsin,” dedi Leo.

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” diye sordu Odkan.

“Hayır,” dedi Leo. “Sen de çık, Vladislav. Aşağı beraber inin. Balonun devam etmesini sağlayın.”

“Gerçekten Victoria kaçırıldıktan sonra baloya devam mı edeceğiz?” diye sordu Odkan ayağa kalkarken. Bu sırada Perva da ayağa kalkmıştı.

“Evet,” dedi Leo. “Hatta dans da edeceksiniz.”

“Gerçekten dalga geçiyorsun bizimle.”

“Son derece ciddiym,” dedi Leo sırtarak. “Siz ikiniz, aşağı inin. Benim kızla konuşacaklarım var. Merdivenlerden inene kadar kavga etmemeye çalışın. Bir de... Rozanovlara dalarsanız bari Roberto piçine dalın, siyah giymiş, sinir oldum.”

Odkan kahkaha atarak kafasını iki yana salladığında Perva’nın da yüzünde bir sırıtış oluşmuştu. Adam koskocaman bir örgüt yönetiyordu ve bugün onu

çileden çıkaracak bir sürü şey yaşanmıştı ama sinir olduğu şey başka birisinin siyah giyinmesiydi. İnanılır gibi değildi.

“Emredersin, patron.”

Odkan eliyle Leo’ya selam verdiğinde Leo masanın üzerindeki sigara pake-tini Odkan’ın kafasına doğru fırlattı. Odkan paketi havada kapatarak içinden bir dal çektiğinde paketi Perva’ya doğru uzattı. “Al, nişan hediyen.” Perva ona gözlerini devirse de paketin içinden bir dal çekti ve dudaklarının arasına koydu. Az önce birbirlerine öldüresiye dalmamışlar gibi yan yana kapıdan çıktılar ve kapıyı kapattılar.

Hayatımda gördüğüm en garip ikili.

“Adın ne?”

Soru ile beraber kafamı çevirip karşımdaki adama baktım. Burada onunla yalnız başıma olmak beni inanılmaz germişti. Boğazımı temizlediğim sırada, “Bengi,” dedim.

“Bengi,” dedi tekrar ederek. “Güzel isimmiş. Benim ismim de Armen.”

“Sanırım benim o ismi kullanmaya iznim yok,” dedim gergin bir şekilde güldüğümde.

Benim aksime son derece rahat bir şekilde güldü. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bengi.” Masanın üzerinde duran diğer paketten bir dal daha çektiğinde dudaklarının arasına koymasını izledim. Perva kadar sigara içen tek insan olabilirdi. “Umarım bu konuşma seni germiyordur. Anlarsın ki ben de hayatım boyunca ilk kez böyle bir an yaşıyorum. Seni tanımam lazım. Daha önce kimse benden çocuğunu saklamamıştı.”

Durum benim için ne kadar garipse onun için de o kadar garipti. Babam bunu yapmadan önce gerçekten de ne düşünüyordu? Yaptıklarının yaptırımı olacağını biliyordum ama ölüm, hayal ettiğim en kötü seçeneklerden biri bile değildi. Benim babam ölümden korkardı. *Her akıllı adam gibi.* O zaman neden beni korumak için bu seçeneğe gözü kapalı atlamıştı?

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir yaşındayım,” dedim.

“Yirmi bir sene boyunca bu örgütten saklanmayı başardın, ha?” diye sordu gülerek. “Vay be... Ben sadece yirmi bir gün boyunca saklanabilmişim.” Buradan kaçmaya mı çalışmıştı? Ona şaşkınlıkla baktığım sırada gülerek, “Şaşıрма,” dedi. “Hepimiz en nefret ettiğimiz şeye dönüşürüz. Siz bunu anlamak için çok küçüksünüz. Oradan bakınca burası berbat görünüyor, yok etmek

istiyorsun, değil mi? Hiç hoşuna gitmiyor.” Sanki kafamın içinde dolanıyordu. “Ama buradan oraya bakınca, gördüklerin o kadar hoşuna gitmeye başlıyor ki... Bir zamanlar lanet ettiğin her şeyi yaparken buluyorsun kendini. Bunları sana neden anlatıyorum, biliyor musun? Bizim içimizde büyümeyen ve bu yüzden ailesini kaybetmiş birinin bizden nefret edeceğini biliyorum çünkü. Seni bu yüzden uyarıyorum. Çünkü ne düşünüyorsan bu dünyaya açılan kapıdan içeri adım attığın saniye onları düşünmeyi bırakacaksın.”

“Nasıl yani?” diye sordum olduğum yerde rahatsızca kıpırdandığımda.

“Kendine verdiği sözleri unut yani,” dedi gülerek. “Hiçbirini tutmayacaksın.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun,” dedi. “Burada ne kadar süredir oturuyorum, biliyor musun? Yirmi bir senedir. Yirmi bir koca sene. Benden önce en uzun süre oturan adam sadece beş sene oturmuştu. Onu dörde katladım. Yani demek istediğim şu... Neden bu kadar uzun süredir buradayım, biliyor musun? Çünkü insanların gözlerinin içine baktığımda ne istediklerini okuyabiliyorum. Hangi tarafta olduklarını görebiliyorum. Böylece dostumu ve düşmanımı akıllıca seçiyorum ve hiç ihanete uğramıyorum.”

“Bunu bana neden anlatıyorsunuz, peki?”

“Çünkü sen, benim tarafımda değilsin,” dedi gülerek.

“O hâlde neden beni içinize alıyorsunuz?” diye sordum kafamı kaldırdığımda.

“Kimin tarafında olduğun önemli değil,” dedi. “Ben ne söylersem onu yapacaksın.”

“Yemin ettikten sonra yani?”

“Bu uygulamayı sevmiyorum,” dedi. “Ağzından çıkan şeyler umurumda değil. Yemin sadece bir cümle.”

“Nedir o cümle?”

“Her şeyimi Aslanlara adayacağıma ve Leo’nun her sözünü emir sayacağıma yemin ederim.”

“Ve bunu söylememi istemiyor musun?”

Omzunu silkti. “Eski, gereksiz bir uygulama. Dövmen varsa gerisi önemli değildir. Zaten bunları yapmazsan seni yaşatmam ki.” Ona gergin bir şekilde baktığımda, “Gerilme,” dedi. “Şaka yapıyorum.”

“Öyle mi?” diye sorduğumda gülerek sigarasını söndürdü.

“Neden nişanlandınız?” diye sordu. Yeşil gözleri sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlayabilecekmiş gibi bakıyordu. Giderek daha da geriliyordum.

“Bu nasıl bir soru tam olarak?”

“Hadi ama,” dedi gülerek. “Ben eskilerdenim. Güç için nişanlanan çok insan gördüm. Bunu ben de defalarca yaptım. Ortak bir çıkar, her aşktan daha güçlüdür.”

“Bence öyle değil.”

“Normal bir hayat yaşamana rağmen gidip de bir Pençe ile nişanlanman, tamamen tatlı bir tesadüf, öyle mi?” diye sordu güldüğü sırada. “Hem de varlığını kimse bilmezken... Kulağa bir aptalın bile inanmayacağı bir hikâyeye gibi geliyor.”

Evet ve bir aptalın bile inanmayacağı bir hikâyeye, Leo Olov hayatta inanmazdı.

“Abim yüzünden zaten varlığımı biliyordu,” dedim. “Önceden beri. Bana yardımcı oluyordu. Para konusunda, hayatımı devam ettirmem için yani. Nişanlandık çünkü ben ona âşık oldum.”

“Çok önceden beri biliyordu ve bana bunu söylemedi, öyle mi?” diye sordu Leo gülerek. “Bunu burada duran bir insan nasıl değerlendirir, biliyor musun? Hainlik olarak. Peki, hainlere ne yaptığımı biliyor musun?”

Onları damgalıyorsun.

“Bu bir sır değildi ki,” dedim. “Zaten nişanlandığınızı biliyordunuz. Buraya gelmeden önce kapıda karşılaşp da nişanlanamayacağımıza göre, zaten beni önceden beri tanıdığını ve bugüne kadar kim olduğumu söylemediğini anlamışsınızdır.”

Leo gülerek bir sigara daha yaktı. “Annene benziyorsun ama baban gibi konuşuyorsun.” *Bunun farkındayım.* “Abin nerede, peki?”

“Bilmiyorum.”

“Bengiciğim,” dedi. “Dürüst olalım bence bu saatten sonra birbirimize.”

“Hayır, gerçekten,” dedim itiraz ederek. “Bilmiyorum. Bana çok uzun zamandır ulaşmıyor. Kimseye ulaşmıyor. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyoruz.”

“Yaşıyor,” dedi keskin bir sesle.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz ki?”

“Çünkü kimse bir Pençe’yi öldürüp de sessiz kalmaz,” dedi gülerek. “Onun cesedini önümüze atar ve yaptığı şeyle gurur duyar. Son zamanlarda abinin

cesedini gördün mü? Sanmıyorum. Ben de görmedim. Yani bu da demek oluyor ki kendisi son derece sağlıklı ve hayatta. Sadece bulunmak istemiyor.”

Dediği şeyi düşündüm. Her bir Pençe’nin nasıl öldüğünü... Odkan’ın ailesi kendi yatlarında kurşuna dizilmişlerdi. Perva’nın babası yanarak, herkesin gözü önünde can vermişti. Benim ailem bir otoyolun ortasında son nefeslerini vermişlerdi.

Leo Olov haklıydı. Hiçbirinde katil ortada olmasa da cinayet ortadaydı. Hepsi birilerinin gözüne sokularak öldürülmüştü; herkesin duyacağı, herkesin göreceği, herkesin bileceği şekilde. Bir şey kanıtlamak ister gibi...

“Ben burada olduğuma göre ona gerçekten de ihtiyacınız var mı?” diye sordum. “Yani, ihtiyacınız olan bir Elem değil miydi?”

“Ama o bir erkek.”

Güldüm. “Sizin cinsiyetçi olduğunuzu düşünmezdim.”

“Ben cinsiyetçi değilim, tatlım,” dedi gülererek. “Sadece gerçekçiyim. Yirmi senedir başında olduğum örgütün yapısını biliyorum. Bak, buradakilerin hepsi taş kafalı. Anlatamazsın, değiştiremezsin hiçbir şeyi. Düzen nasılsa öyle devam etmesini isterler. Senin aileni destekleyenler, abini burada görmek istiyor. Sen, bir değişimsin. Anladın mı? Ve aslanlar değişimden hoşlanmaz.”

“Tamam ama istedikleri onlara verildiği sürece kimin verdiğinin ne farkı var?”

“Çok farkı var.”

“Bir örnek verin o zaman.”

Gülererek kendini işaret etti. *Aldın mı cevabını?*

“Yine de ben sana çabalama demiyorum,” dedi omzunu silkerek. “Benim ihtiyacım olan şey Pençelerin bir arada olması. Bir tanesindense güçlü iki tanesini tabii ki tercih ederim. Kendini onlara sevdirebiliyorsan sevdirebilir. Ben sana pısırik gibi bir kenara sin demiyorum. Soy ismini taşımayı öğren. Bak, Bengi, sana dürüst olacağım. Ben bu örgütteki herkesi çocuğum gibi görürüm. O yüzden sana tavsiye vermeme izin ver. Ne Pençeler ne de Aslanlar seni kendilerinden biri olarak görecekler. Görmeyecekler. Onlara baksana. Bu örgüt için neler yaptılar? Gerçekten evde konforla büyüyen bir insanı öylece aralarına alacaklarını mı sanıyorsun? Bu çocuklar kızgınlar. Ve sen de sinirlerini çıkarabilecekleri bir araçsın şu an.”

“Hiçbiri ne yaşadığını bilmiyor,” dedim.

“Kimse sana güzel bir hayat yaşadığını söylemiyor,” dedi. “Bunun doğru olduğunu söylemiyorum, sadece sana nelerle karşılaşacağını söylüyorum.

Tahminimce güzel bir hayata sahip olmadın. Ama korundun ve kollandın. Sevildin. Bu çocuklar neden öfkeli, biliyor musun? Çünkü hiçbiri sevilmedi. Hepsi sadece seçildi.”

“Bu yüzden öfkeli olmaları gereken şey ben değilim,” dedim. “Bu düzen.”

“Sen benim söylediklerimi anlamıyor musun?” diye sordu gülerek. “Tabii ki öyle. Ama burada kimse düzene bok atmaz. Onun yerine kendilerine bir günah keçisi seçerler. Sen de beni suçlamadın mı bunca zaman?” Şaşkınlıkla ona baktım. “Bu işler böyledir. Kendini kabul ettirmek istiyorsan onlara gerçek bir Aslan olduğunu göster. Aksi takdirde ne Nadia ne Odkan ne de Vlad seni kabul eder. Destekçilerinden bahsetmiyorum bile.”

“Vlad benim nişanlım,” dedim gülerek. “Beni nasıl kabul etmeyebilir?”

“Senin nişanlın olabilir,” dedi. “Ama onların oyun arkadaşı.”

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. “Nasıl yani?”

“Zamanla anlarsın.” Bana sadece gülümsedi. “Dediğim gibi, Destekçilerini kazanmak istiyorsan yapabileceğin her şeyi yapman gerekiyor ama abinin öylece uzakta olmasına izin vermeyeceğim. Onay Elem, yirmi bir sene boyunca benden bir çocuğunu gizlediye artık ikisini de bana teslim etmesinin zamanı geldi.”

Yani ne olursa olsun, abimi buraya getirmeden durmayacaklardı. Derin bir nefes alarak ona baktığımda, “Konuşma bittiyse çıkabilir miyim?” diye sordum. “Lavaboya gitmem lazım.”

“Tabii ki. Çıkabilirsin.”

Ayağa kalkıp odadan çıktığımda içime bir sıkıntı çökmüştü. Yapmam gereken şeyler kâğıt üstünde basit görünüyordu olabilir ama Leo haklıydı. Bu insanların her biri, doğduklarından beri bu düzenin içindelerken, birden ortaya çıkmış bir kıza kimse öylece güvenmezdi. Diğerleri umurumda değildi ama kazanmam gereken destekçilerin ne düşündüğünü umursamak zorundaydım. Odkan’ın güçlenmek için onlara oynadığını biliyordum. Eğer yeminlerin süresi dolduysa... Taraf değiştirebilirlerdi. Bu da onun tarafına geçebilecekleri anlamına geliyordu. Dürüst olmak gerekirse doğduğundan beri saklanan ve burada olmayan biri yerine yedi yaşından beri burada kendi başına mücadele veren bir çocuğa inanmaları çok olasıydı.

Leo haklıydı. Bunun benim hayatımla alakası falan yoktu. İnsanların dışarıdan ne gördükleri ile alakası vardı. Üstelik hepsi doğdukları anda buraya atılmışken, benim gibi kollanan birinin gelip de öylece onların mücadele ederek kazandığı şeylere göz dikmesi hangisini kızdırmazdı ki? Beni kızdıırırdı. Eğer

onlar tarafından kabul görmek istiyorsam kollanan bir kızdan daha fazlası olduğumu göstermem gerekecekti.

Hayvanat bahçesindeki kafesten çıkıp ormanda avlanmayı öğrenmek lazım.

Aşağı indiğimde gözlerim Perva'yı aradı ve onu hiç bulmayı beklemediğim bir yerde buldum. Odkan ile aynı masanın önündelerdi, ikisi de ayakta diki-liyordu ve ortalarında Nadia vardı. Nadia gülererek bir şeyler anlatırken Odkan sırtarak onu dinliyordu.

Gözlerim salonun içinde dolaştı. Odkan'ın buraya beraber geldiği kız nere-deydi? Eğer ben bu manzarayı görmüş olsaydım kafayı yerdim. Tekrar onlara döndüğüm sırada sohbete devam ettiklerini gördüm. Perva'nın da sohbete dahil olduğu aralanıp duran dudaklarından belliydi.

Burada tam olarak ne oluyordu?

Perva kafasını kaldırıp beni gördüğünde gözlerimiz kesişti. Az önce yü-zünde olan gülümseme silinince şaşkınlıkla ona baktım. *Beni görünce mi so-murtuyordu? Az önce gülerken hiçbir sorun yoktu ama?* Ben bu adama yine ne yapmıştım da düşmanların yanında sırtırken beni görünce yüzü düşüyordu?

Düşman mı? Leo'nun gülen sesi kafamda çınladı. *Onlar oyun arkadaşı.*

Onu hiç görmemiş gibi yaparak, sağa sapıp tuvalete gideceğim sırada göz-leri tekrardan gözlerimi buldu ve kafasıyla yanına gelmemi işaret etti. Onu umursamayıp, döneceğim sırada dudaklarını oynatarak, "Buraya gel," dedi.

Defol git ya.

Onun olduğu tarafa doğru yürüdüm ama yanına gitmedim. Onun ye-rine tam diplerindeki masada duran Sara'nın yanına geçtim. Onun yanında durmayı şu an istemiyordum ama ona yakın durmak istiyordum çünkü gü-lerek ne konuştuklarını merak ediyordum. Gözlerim etrafta dolaştı. Perva arkasına geçtiğimi görmüştü, yine de belli etmemek için arkasına bakmadı-ğından hangi masada olduğumu göremiyordu. Victoria buradan sürüklenip çıkarılmamış gibi herkes eğlencesine devam ediyordu. *Bu insanlar ölümü bile umursamıyor, kızın kaçırılması kimin umurunda sence?*

Odkan'ın, "Bakıyorlar mı hâlâ?" diye sorduğunu duydum. Sesi sıkılmış gibiydi. Dikkatle onları dinlemeye başladım. Ne konuştuklarını merak edi-yordum. Hâlâ sırtıyordu ama yanlarına yaklaştığım zaman aslında bunu ne kadar zoraki yaptığını fark etmiştim. "Çenem ağrıdı lan sırtıtmaktan!"

"Bende anlatacak komik anılar tükendi beyler," dedi Nadia önüne dö-nerken. "Odkan devam etsin."

“Nadia, anlattığın hiçbir şey komik değil ki,” dedi Odkan. “Neymiş, kız arkadaşın öpüştükten sonra birden sevgilisinin üstüne kusmuş. Ne kadar komik... Kâbus lan bu! Perva ağlamaklı oldu, görmüyor musun? Bayılacak az sonra şerefsizim.”

“Abartma,” dedi Perva. “Kötü bayağı ama ya.” Sonra yorum yapması saçmaymış gibi, “Bize ne lan milletin öpüşmesinden?” diye sordu.

“Abartma mı? Abartma mı? Oğlum saçmalama!” Nadia bir anlığına yanından ayrıldığında Odkan, “Yaşasan ne yapardın?” diye sordu. Şok içinde onları izliyordum. Ne olursa olsun, her erkeğin erkek muhabbeti yapması gerçek miydi?

“Ne bileyim oğlum,” dedi Perva beni şaşırtarak. “Ben de onun üstüne kulsardım.” Odkan kahkaha attığında Perva, “Böyle güldüğüne göre sen kusmuğu yalardın galiba?” diye sordu.

“Abi sevgilim yaptıysa bir şey denmez ya,” dedi Odkan. “Olsun yavrum, ne güzel kustun deriz, öyle bir adamız neticesinde.”

“Siktir git lan oradan.”

“Lan sen ne biçim erkeksin? İğrenilmez manitadan.”

“Mal mısın oğlum, üstüme kusmuşsa tabii iğrenirim,” dedi Perva. “Yüzüme bir de! Lan! Oldu!”

“Siz yine gülüyor musunuz?” diye sordu Nadia tekrar yanlarına geldiğinde. “Dışarıdan çok gerçekçi duruyor. Rozanovlar hâlâ bize bakıyor.”

“Onların atalarını sikeyim,” dedi Perva. “Tiyatro çeviriyoruz resmen burada. Aynen, çok gerçekçi, değil mi? Nasıl da iyi anlaşıyoruz.” Bunu Rozanovlara böyle görünmek için mi yapıyorlardı gerçekten? “Bu kadarı yeterliyse ben gidiyorum.”

Arkasını döndüğü an beni görmesiyle beraber yanıma geldi. Kafasını yana eğerek elini masanın üzerine koyduğunda *ne bakıyorsun* dercesine ona baktım. Yüzümün önüne düşen bir tutam saç kulağımın arkasına ittiğinde, “Bunu da mı millet bakıyor diye yapıyorsun?” diye sordum gülerek.

“Ne?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Az önce Odkanlarla güldüğünü gördüm,” dedim omzumu silktiğimde.

“Leo’nun şikâyetçi olmasını daha fazla dinleyemezdim. Çocuk kandırıyorsak kandıralım. Rozanovların bizi yan yana görmesini istiyorsa görsün. Nişana bir şey dememek karşılığında bunu istedi, ben de istediğini yapıyorum. Her Aslan’ın yaptığı gibi.”

“Ama bana bakarken somurtmaya başladın,” dedim gülerek geri çekildiğimde.

Şaşkın bir şekilde bana baktı. “Ne?” Omzumu silktim. “Bengi, gerçekten gülmüyordum ki. Sahteydi.”

İkimizi işaret ettim. “Bu da sahte.”

Kaşları çatıldı. Dudakları bir şey söylemek ister gibi kıpırdansa da vazgeçerek dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri benden çekilerek odanın içinde dolaşmaya başladığında ben de istemsizce odaya göz gezdirmeye başladım. Roberto Rozanov, ailesi ile beraber kenarda duruyordu ve olan biteni hiç de umursamıyormuş gibi görünüyordu. Ona özel bir şov yapmalarına rağmen hem de... Ama o buraya bakmasa da tüm ailesinin bakışları buradaydı, özel olarak bizim üstümüzde. Yanındaki esmer kızın bile... Göz temasından rahatsız olarak gözlerimi ondan çektiğim sırada gözlerimi odada dolaştırmaya devam ettim. Herkesin gözlerini üzerimde hissediyordum. Senelerce saklandıktan sonra birden ilgi odağı olmak beni geriyordu ve midemde bir ağırlık yaratıyordu, kusacakmış gibi hissediyordum ama Perva benim gibi değildi. Onun umurunda bile değildi.

Leo’nun yürüyerek önümüzden geçtiğini fark ettim. Bir adamın masasına uğradı ve adamla selamlaştı. Onlara bakarken adamın beni yüzünde bir gülümseme ile izlediğini fark ettim. Kafasını yana eğerek resmen bana selam verdiğinde zoraki bir şekilde gülümsedim. Kimdi bu adam?

“Bir şey diyeceğim ama aniden dönme, tamam mı?” dedim Perva’ya doğru eğildiğimde. “Leo’nun yanındaki adam kim?”

“Anton,” dedi. “Yakın arkadaşıdır. Pençe değil ama örgütte epey gücü var.” Kaşlarını çatarak bana döndü. “Neden sordun?”

“Hiç,” dedim parmaklarımla masada ritim tutmaya başladığım sırada. “Merak ettim sadece. Kimseyi tanımıyorum.”

“Tanıyacaksın,” dedi. “Acele etme.”

“Victoria öylece buradan sürüklenip götürülmemiş gibi insanların eğlenmeye devam etmesi çok saçma,” dedim ona döndüğümde. “Kimsenin umurunda bile değil.”

“Böylesi daha iyi,” dedi. “Aksi takdirde benim başım yanardı. Sonuçta Leongard benim yaptığım şey yüzünden buraya geldi.” Derin bir nefes aldı. “Piç, her şeyi berbat ediyor. O kadar nefret ediyorum ki ondan.” Aralarında bundan daha fazlası olduğuna artık emin olmuştum. Ama sormama izin vermeyeceğini biliyordum. “Kızı kurtarsınlar elinden, başka bir şey istemiyorum. Yoksa piyango bana çıkacak.”

“Kızı kurtarsınlar mı?” diye sordum gülerek. “Fark etmedin mi?”

Kafasını yana doğru eğerek üstüme eğildi. “Neyi?”

“Onlar sevgili.”

“Saçmalama,” dedi gülerek.

“Öyle,” dedim. “Fark etmedin mi gerçekten?”

“Hayır,” dedi. “O nereden çıktı?”

“Onu tutuşundan,” dedim. “Sadece dikkatle izlemek yetiyordu. Kızın ondan kurtulacağı yüzlerce an yaşandı. Adamı elinden vurdun, adamın elleri resmen boşa çıktı. O an kaçmak için adama vurması bile gerekmezdi. O ne yaptı? Put gibi dikilmeye devam etti. Hadi ama... Senin daha dikkatli olduğunu düşünürdüm, Narbekov.”

Kaşları çatılmıştı. “Olabilir,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. “O an dikkatim başka yerdeydi. Ama öyle bir şey varsa... Büyük olay olur.”

“Neden?”

“Çünkü o düşman,” dedi Perva. “Düşmanla bir araya gelemezsin. Victoria’yı mahvederler.”

“Çok sıkıldım sizden.”

“Ne?”

“Duydun,” dedim. “Çok sıkıldım sizden. Aptal kurallarınızdan da. Onunla olamazsın, bununla olamazsın, şununla olamazsın. Siz bu yaşadığınıza gerçekten de hayat mı diyorsunuz? İki yüz sene önce bir araya gelip saçma sapan kurallar oluşturan insanların yazdığı birkaç saçma cümle uğruna bir kere yaşayabileceğiniz hayatınızı çöp ediyorsunuz.”

Bana cevap vermedi çünkü *haklı* olduğumu biliyordu. Ama Leo’nun ima ettiği gibi... Bundan ne kadar nefret etse de o da bu düzenin bir parçasıydı ve aslında içten içe bu düzende yaşamayı seviyordu. Kuralları sürdürmeyi... Saygı görmeyi... Eğer babası ölmemiş olsaydı gerçekten burada dönenler umurunda olacak mıydı? Yaşadığı ve bu örgüt için öldürdüğü onca zaman hiç umurunda olmuş muydu ki?

Ama şimdi, eskiden yaptığım gibi onu suçlayamazdım.

Gördüklerimden sonra bunu yapabileceğimi sanmıyordum. *Onlar sevilen çocuklar değil, seçilen çocuklar.* Bu yüzden dünyada attıkları her adımı, saçma bir takdir almak uğruna atmaktan başka bir seçenekleri yoktu.

Aslan avlanmak için doğar.

Onlar avlanmak için seçildi.

Ama ben... Öyle değildim.

“Dikkatinizi rica edebilir miyim?” Leo’nun sesiyle beraber kafamı kaldırdım. Salonun başında duruyordu. “Bu gecenin böyle başlamasını ummuyordum ama... Her neyse. Geri kalanında keyfimizin kaçmayacağından emin olalım.” Bakışları Odkan’a ve Perva’ya kaydı. “Yapmam gereken iki...” Duraksadı. “Aslında üç duyuru var. Birincisi, Victoria iyi ve o piçin icabına bakılıyor.”

Bana kalırsa bu insanlar sakın kalsın diye söylenmiş büyük bir yalandı. Bazen krallar bunu yapmazlar mıydı? İsyanı engellemek için halklarını kandıracak ufak, zararsız yalanlar söylerlerdi.

O gerçekten kral nasıl olunur çok iyi biliyor.

“İkincisine gelecek olursak,” dedi. “Bu kadehi senin için kaldırıyorum, Elem.” Bakışları bana döndü. *Odadaki herkesin bakışları da öyle.* Gerginlikten kusmak üzereydim. Kadehi Perva’ya doğru tuttuğunda, “Nişanınızı kutlamak için,” dedi. “Bu gece bu genç çifte kaldıralım kadehleri.”

Gerginlikten *ölmek üzereydim.* Perva hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kadehini kaldırıp bir yudum aldı ama ben önümdeki kadehe dokunmamıştım bile. Yine de üzerimde hissettiğim her bakış yüzünden kendimi zorlayarak Leo’ya doğru gülümsedim. Yanındaki adam hâlâ bana bakıyordu. Herkesin şaşkın olduğunun farkındaydım ama onda hiçbir şaşırma belirtisi yoktu.

“Üçüncü duyuruya gelecek olursak,” dedi Leo kadehi masaya bıraktığı sırada. “Biliyorsunuz ki senelerdir bize eşlik eden kurallarımız var. İçlerinden bir tanesi hariç hepsine dokunabilirdim ama bunu hiç yapmadım çünkü onların bizi koruduğuna inandım. Ama bence bazı kurallarımız, çağın gerisinde kalmış durumdalar ve asıl düzeni onlar bozuyor.” Perva’nın yüzündeki ifadenin gerginleştiğini fark ettim. Bu konuşma nereye gidiyordu, gerçekten? “Bir kadın Leo olamaz kurallarını kaldırıyorum,” dedi Leo birden. “Vârisim olarak kızım Nadia’yı seçiyorum.”

Siktir oradan.

Ağzım açık bir şekilde Leo’ya baktım. Odadaki herkes aynı hâldeydi. *Herkes.* Perva bile. Bu ne anlama geliyordu? Bunca zaman Leo’nun herhangi bir çocuğunun tahtta söz hakkı olmadığı için Odkan ve Perva bir savaşa girebilme fırsatı bulacaklardı ama şimdi... Şimdi ne olacaktı?

Leo’nun yanındaki adam, yani az önce isminin Anton olduğunu öğrendiğim adam, “Bunu yapamazsın,” dedi şaşkınlıkla. “Böyle bir kural için kurala danışman gerekir.”

“Kurul nerede, Anton?” diye sordu Leo keyifli bir şekilde. “Ben göremiyorum.”

“Kız geri döndü,” dedi Anton beni işaret ettiğinde. “Artık bir Elem var. Bir Borisov var. Bir Narbekov var. Kurulun kurulması için tüm şartlar sağlandı. Oylamaya sunmak zorundasın kuralı.”

“Öyle mi?” diye sordu Leo kahkaha attığında. “Kız bana yemin etmedi ki. Yemini olmadan nasıl bir Pençe olarak kabul edecek de kurula girecek?” Sırıtarak Anton’u ittirdi. “Dans falan edin, hadi. Bu boktan geceyi kurtaralım.”

Siktir, siktir, siktir.

Zeki orospu çocuğu beni oyuna getirmişti.

Bana yemin ettirmemişti. Bunun gereksiz olduğunu söylemişti. Ona ağzım açık bir şekilde baktığımda elindeki kadehi bana doğru kaldırarak güldü ve yürümeye başladı. Hâlâ şok içindeydim. Yeminsiz olduğum sürece varlığımın hiçbir önemi yoktu ama beni kandırmıştı, değil mi? Şimdi yemin etsem ve kurul kurulsa bile bu bir anlama gelmeyecekti çünkü kural, kurulun varlığından önce değiştirilmişti.

Perva aniden bana döndüğünde, “Ona yemin etmedin mi?” diye sordu. Sesi o kadar sinirli geliyordu ki... Daha önce hiç bu ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım. Masanın üzerinde duran elini sallamaya başladığında bir çıkar yol arıyormuş gibi görünüyordu. *Düşünüyordu*. Ama bu sefer hiçbir plan onu kurtarmayacak gibiydi.

“Hayır çünkü-”

Lafımı kesti. “Amına koyayım böyle işin. Amına koyayım!”

Birden arkasını dönüp yürümeye başladığında arkasından seslendim ama bana dönmedi bile. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken Odkan’ın da onun arkasına takıldığını fark ettim. Anlaşmış gibi beraber kapıdan çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

“Sanırım şimdi sıçtık, ha?” diye sordu yanıma gelen Sara. Dirseklerini masaya yasladığında sanki burada olmak istemiyormuş gibi oflayarak etrafı izlemeye başladı. “Şunlara bak,” dedi ileride duran Olovları işaret ederek.

Raskol ve Natalya denilen ikizler, Nadia’nın vâris olmasını kutlama amacıyla *shot* atıyorlardı ve bağırıyorlardı. Sadece şarap ikram edilen yere votka *shot*ı nereden sokmuşlardı, hiçbir fikrim yoktu. Az önce onları uyaran ablaları bile bu sefer eğlenceye katılmış ve onlara uyum sağlamaya başlamıştı. Leo’nun iki kızı da koşarak masaya geldiğinde diğer Olovlar da masaya doluşmaya başladı ve masa birden elli kişilik oldu. Ama Nadia masada değildi. Leo’nun diğer kızıyla, yani gri saçlı olan kardeşiyle arkada çalan klasik müziğe uyumlu bir şekilde dans ediyorlardı.

“Amca!” Raskol birden bağırdı. “Sen de *shot* atsana! Bu votka *acayiii-iiip* iyi!”

Siktirin gidin ama artık cidden ya.

“Biz burada birer birer avlanıyoruz. Sadece hayatta kalıyoruz. Onların kalabalığına ve mutluluklarına bak. Hepsinden nefret ediyorum.” Sara iç çekti. “Her zaman kazanıyorlar. Her zaman. Siktiğimin Olovları.”

“Bir tarafta Narbekov varsa diğer taraf her zaman kaybeder, demiştin,” dedim ona döndüğümde.

“Evet,” dedi Sara iç çekerek. “Karşı tarafta Leo Olov olduğunu düşünmemiştim ama.”

“Ha bu arada!” diye bağırdı Raskol bir *shot* daha attığında. “Baba oluyorum!” Yanındaki sarışın kızın beline sarıldığında gülerek kafasını omzuna yasladı.

“İlk vâris de onlardan,” dedi Sara ağlamaklı bir sesle. “Buna katlanamıyorum.” Gözlerine inanamıyormuş gibi oraya baktı. “O kız kim biliyor musun? Çocuğunun annesi? Elena’nın ablası. Yıllardır Perva’nın destekçisiydi o aile. Şimdi yemin süreleri doldu ve kız hamileyse Olov tarafına geçeceklerdir. Destekçi de kaybettik! Kâbus mu bu ya?”

Artık olanlara tepki bile veremiyordum. Raskol parmağındaki alyansı göstererek, “Evlendik!” diye bağırdı ve Olovların hepsi bir ağızdan bağırarak bunu kutlamaya başladılar. Sara sanki buna dayanamıyormuş gibi birden yanımdan uzaklaştı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Tek başıma kalmıştım.

Leo Olov’un gözlerini üzerimde hissettim ve göz göze geldik. “*Arkamdan iş çevirdiniz, öyle mi?*” diyordu sanki bakışları. “*Ama öyle oynanmaz ki. Bak, işte tam da böyle oynanır.*”

BÖLÜM 9

YALNIZLIK VE GETİRDİĞİ İTTİFAKLAR

2017, ARALIK

İnsanları izlemeyi severim. Bir sınır koymayı, uzakta durmayı ve onlar yaşarken bir sonraki hamlelerini kafamda canlandırmayı... Dünyayı bir oyundan ibaret görmeyi seviyorum. Böylece sabah olmayacağını sandığım gecelerde bile yola devam edebilme motivasyonunu kendime yükleyebiliyorum: Çünkü hangi noktadan sonra oyundaki şansın bana döneceğini tahmin edemem. Hangi noktada çift altı geleceğini ya da hangi saniyede piyonun önemli bir taş hâline gelebileceğini oyuna devam etmeden hiçbir zaman öğrenemem.

Böylesi ihtimallerin, en güzel giden şeyi kötüye çevirebilecek kadar zehirli bir yanı olduğu gibi en soğuk cesede bile nefes üfleyebilecek çarpıcı bir yanı da var.

Ama oyunun güzel yanı bu. Tamamen zıtlıklarla dolu insanları aynı masaya oturabilmesi ve tamamen zıtlıklarla dolu bir problemi, o insanların hepsinin yaşam amacı hâline getirmesi...

Oturuyorsun ve düşünüyorsun. İşler iyiye gidiyor, bu da sana bir sinyal yolluyor. Oradan kalkmalısın. Çünkü işler iyiye gidiyorsa bir süre sonra muhakkak kötüye gitmeye başlayacaktır. Bunu biliyorsun. Sonunu biliyorsun. Ama o masadan kalkmıyorsun. Devam ediyorsun. Bu bir senaryo, değil mi? Başka bir senaryo daha var. Oturuyorsun ve düşünüyorsun. İşler kötüye gidiyor, bu da sana bir sinyal yolluyor. Oradan kalkmalısın. Çünkü işler kötüye gidiyorsa bir süre sonra muhakkak daha da kötüye gitmeye başlayacaktır.

Murphy Kanunları elli yıldan fazladır sana söylüyor: *“Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa o şey ters gidecektir.”*

Basit bir mantık aslında. Özdeyiş olarak adlandırmana bile gerek yok.

Ama dinlemiyorsun.

Neden dinlemiyorsun?

Çünkü oyun senin umurunda bile değil.

Ortaya hayatını koyuyorsun.

Ama aslında oyunu umursamıyorsun.

Onlar bilmiyorlar.

Ama ben biliyorum.

Bu da seni yaşayan en ikiyüzlü varlık hâline getiriyor. Ama bu konuda bir endişen yok. Zaten olmamalı da. Bu iyi haber. Yaşayan en ikiyüzlü ırkın bir üyesi olarak bununla gurur duymalısın. Sen de bunu yapıyorsun. Oyunun hazzına varıyor ve kendinle gurur duyuyorsun.

Uyum sağlıyorsun ve o masadan hiç kalkmıyorsun. Herkes oyunu ne kadar umursadığını düşünüyor. Bazılarına göre bu hırs, seni bitirecek gereksiz bir hırs. Bana göre değil. Bazılarına göreyse hırsın, çekici ve hayran duyulması çünkü bir şeyleri istiyor ve almak için her şeyi yapıyorsun. Bir mücadele ortaya koyuyorsun. Bir savaşın var. Sen şanslısın. Şanslı olansın. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun. Çünkü çoğu insan savaşacak cesareti kendinde bulamıyor.

Bu yüzden seni izlemeye başlıyorlar. Tabii ki seni izleyecekler. Attığın adımları, söylediğin sözleri, yüzündeki her bir mimiği bile... İzleyecekler. İnceleyecekler. Tabii ki inceleyecekler. Ne sanıyorsun? Herkes senin gibi mi bu hayatta? *Sen bu hayatta herkes, bir hayata sahip mi sanıyorsun?* Değiller. O yüzden zamanla onların küçük dünyalarının merkezi hâline geliyorsun.

Zayıf insanlar başkalarının mücadelesi ile gururlanmaya bayılır.

Daha da zayıf olanlar ise onları baltalamak için uğraşır.

Baltanıyorsun ve öfkeleniyorsun. Ve işte, *tebrikler*. Artık *baş karakter* oldun.

Oyun böyle başlıyor.

Oyunlar böyle başlar.

Birkaç değişmez kural hariç tüm kurallar değişir ama sonuç hep aynıdır.

Aslanlar ormanın kralıdır ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

Çakallar ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, saklandıkları deliklerden ancak aslanların savaşlarını izlemekle yetinirler; bunu hiçbir şey değiştiremez.

Çünkü varoluş karmaşık bir kod diziliminden başka bir şey değildir. *DNA*. Aslında bu dünyada kim olduğumuzu belirleyen şeyin sadece birkaç harf olması komik, değil mi? Yazılmış, düzenlenmiş bir dizilim. Karmaşık ama basite indirgenebilecek bir olay... Kâğıt üzerinde öyle. Eğer kendimizde istemediğimiz bir şey varsa onu bozabilir ve hayata devam edebiliriz,

değil mi? Keşke böyle olsaydı. Ama değil. Çünkü varoluş, basite indirgenebilecek bir olay değil. Bir sırrı var.

Varoluşun sırrı, onu yapabilecek kadar büyük bir yaratıcının varlığını sorgulamakla başlar ve onu bozacak bir yaratıcının olmayacağını fark etmenle biter.

İşte bu yüzden her gece aynı masada oturuyorsun.

Ekzotermik bir tepkime gibisin.

Başıyorsun ama *bitmiyorsun*.

Kendi kendini yakıyorsun ama yine de durmayı beceremiyorsun.

Sonu gelmiyor.

Oyunun sonu bir türlü gelmiyor.

İşte bu yüzden her gece aynı masada oturuyorsun. Tanıdık yüzleri düşmanın hâline getiriyorsun, tanıdık bir savaşta kendine *yabancılaşana kadar* her gece başka bir güzel yanını kurban ediyorsun, tanıdık sözleri yutuyor ve hepsinden birer yalan yaratıyorsun. Niye? Oyunu çok umursadığın için mi? Hayır. Senin sorunun Tanrı'nın sana yazdığı kaderle. Dürüst ol kendine, kendi kaderini kendin çizebileceğine bir noktada sen de inandın. Bu yüzden öfkелisin zaten, değil mi? Yaşadıkça bunun mümkün olmadığını öğrendin. Kim olmak istiyorsan o olamayacaksın hiçbir zaman. Çünkü yaratıcının yazdığı kodu hiç kimse bozamaz. Kader de bir bakıma, onun yazdığı on milyonlarca karmaşık kodlardan bir tanesi. Onu bozamıyorsun. Bu yüzden çıldırıyorsun. Ama sonra uyum sağlıyorsun. Orada duruyor ve o ne isterse onu yapıyorsun.

Bazı insanlar bunun farkında değil, sen farkındasın. İçindeki öfkeyi bu diri tutuyor. Öfken oyunun kurucusuna. Oyuna falan değil. Oyunun insanla insan arasında değil de Tanrı ile insan arasında olduğunu hâlâ anlamayan aptallar bunu anlamıyor.

Sen anlıyorsun. Ama yine de o masadan kalkmıyorsun.

Neden biliyor musun?

Bu oyunda bir kukla olmaktan ne kadar nefret etsen de aslında içten içe merak ettiğin ve öğrenmek istediğin tek bir şey var bu hayattan: İyiye mi yoksa kötüye mi layık görülüyorsun?

Sonunda iyiye mi kötüye mü hak edeceğini merak ettiğin için oradasın.

Sevmiyorsun ama yaratıcının planını merak ediyorsun.

Seni bir kral olmak için mi yoksa bir kaybeden olmak için mi yarattı, merak ediyorsun.

Beni ne için yarattığını merak ediyorum.

Özellikle de koca oyunda tek başıma kaldığım zamanlarda.

Benim gibi birisi yalnızlık hissi ile çok sıkıntı yaşamaz.

Bunu sadece hissederek değil, aynı zamanda benimseyerek büyüdüm. Yalnızlık... Kötü olarak adlandırılabilir ama eğer üstesinden gelmeyi bilerseniz yaşadığınız en konforlu alanı size sunacak bir anahtara dönüşebilir. Bazı noktalarda acı verici olabilir ama bazı gecelerde zarardan çok fayda sağladığını görürsünüz. Eğer benim gibi acımasız bir hayata sahipseniz, insanlardan uzakta bir başınıza ayakta durmayı, insanlara çarpa çarpa yaşam mücadelesi vermekten çok daha mantıklı buluyorsunuz.

Bu yüzden kendime hep bir söz verdim. Dünyayla bir savaşım var, elbette. Herkes gibi. Ama ben müttefik kabul etmeyeceğim. İleriye bakacağım, yolumu seçmeyeceğim; tek başıma, kendi ellerimle çizeceğim. Böyle dedim kendime birkaç sene önce. Ama kendi sözümü dinlemedim, değil mi?

Genelde böyle olur. Kendi sözümü dinlemem.

En çok dinlediğim sözler babamın sözleridir.

Artık onu da dinleyemiyorum.

“Tebrikler.”

Gelen sesle beraber kafamı kaldırdım ve karşımda duran bedene baktım. Üzerindeki siyah elbise ve şekillendirdiği kıvılcıklarla beraber, hayatımda gördüğüm en güzel kızlar listesine muhakkak girebilecek Nadia Olova karşımda duruyordu. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Elini tek başıma dikildiğim masaya yaslayarak kafasını yana eğdiği sırada neden yanıma geldiğini anlamaya çalıştım.

“Tebrikler mi?” diye sordum şaşkın bir sesle.

Yavaşça güldüğünde gözlerim beliren gamzelerine kaydı. Gerçekten güzel bir kızdı ve bunun farkında olduğunu ona bakınca görebiliyordum. Tabii ki belli bir egoya sahipti. *Bu kız uğruna asırlık bir kural az önce çöpe atıldı.* Onun yerinde ben olsam ben de egoist olurdu.

“Nişan için yani,” dedi önümde duran kadehlerden birini kendi önüne çektiği sırada. “Tebrikler.”

Ondan mı bahsediyordu? Nişan o kadar umurumda değildi ki bahsettiği şeyin o olduğuna ihtimal bile vermemiştim.

“Teşekkürler,” dedim. “Sana da tebrikler.”

“Teşekkür ederim, Elem,” dedi gülümseyerek yüzüme baktığında. Beni yokluyor gibi hissediyordum. “Bak, sana ne diyeceğim? Açık ara farkla, senin

ortaya çıkmama bu odada en çok kim sevindi, biliyor musun?” Ona *kim* diye sormama fırsat vermeden, “Ben tabii ki,” diye cevapladı kendisini.

Gülerek ona baktım. Nedense buna inanmamıştım. “Sen mi?”

Omzunu silkerek, “Evet,” dedi. “Kendi ailem kalabalık olabilir ama her aileden en fazla iki kişi öne çıkabilir. Benim ailemde anlayacağın üzere ben ve taş kafa Andrei ön planda. Diğer ailelerde de kadın yok. İnsan burada sürekli erkek görmekten sıkılıyor.” Gülerek etrafına baktı. “Baksana, şu an hiçbiri yok ama.”

Evet çünkü Perva ve Odkan neredeyse bir saattir ortada yoktu. Sadece kapıdan beraber çıktıklarını görmüştüm. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, açıkçası umurumda da değildi.

Aramamıştım bile.

“Evet, neden olmadıklarını anlayabiliyorum,” dedim omzumu silkerek. “Ama kendi kuzeninin de mi canı bu olaya sıkıldı? Epey garip.”

“Neden garip olsun ki?” diye sordu. “Kan bağının ne önemi var? Herhangi bir bağın ne önemi var? Burada herkes zirvede tek başına olmak ister.” Ka-dehten bir yudum aldığı anda gülümsedi. “Anlarsın yakında. O nişanlıyla diğer türlü mü mümkün değil.”

“O ne demek?”

Güldü. “Sen ona fazlasın demek.”

“Beni tanımıyorsun bile.”

“Onu tanıyorum,” dedi. “Herkes ona fazladır. Bencil birisi çünkü.”

Ona cevap vermedim. Normalde olsa Perva’yı savunurdum ama onun kaç senelik arkadaşı karşımda böyle bir şey söylerken ağzımı açıp tek kelime etmeyecektim çünkü bu gece dersimi fazlasıyla almıştım. Leo’nun söylediği gibi... Onlar *oyun arkadaşıydı*. Az önce suç bende olmamasına rağmen Narbekov beni ortada bırakıp biricik Borisov’u ile kapıdan çıkınca bunu anlamıştım.

Beni tartmak ister gibi, “Nişanlını korumayacak mısın yani?” diye sordu.

“Sonuçta senin yirmi beş senelik arkadaşın, değil mi?” dedim gülerek. “Sen onu daha iyi tanıyorsun.”

“Hmm...” Sanki kafamın içinden geçenleri bir türlü çözemiymiş ve bu yüzden sinir oluyormuş gibi bakıyordu. “Babama sinir mi oldun sen?”

Bunu söylemesini hiç beklemediğim için istemsizce güldüm. “Leo’ya mı?” diye sordum kulaklarıma inanamıyormuş gibi. Ona sinir olmuş olmak başka bir olaydı, bunu sesli dile getirmek başka bir olaydı. Bu gece aptallık yapmış olabilirdim ama bu kadar aptal değildim. “Bence bunun imkânı yok.”

“Var aslında,” dedi. “Bak, Vlad ve Odkan’ın ne kadar sinir olduğu açık.” Perva’ya Odkan hariç herkes Vlad diyordu. Gerçekten de bu ismi kullanmadığına emin olmuşum artık. “Neyse... Sen yemin etmiş olsaydın eğer kurul tekrar kurulmuş olurdu ve sizin kural değişimini oylama şansınız doğardı. Yani, aslında bizim. Odkan ve Vladislav kesinlikle hayır derdi, ben evet diyecektim. Sen ne diyecektin? Gerçekten nişanlının çıkarları ile çatışıyor diye kadınların bu dünyada güçlenmesini engelleyen bir maddenin devamlılığını sürdürmek isteyecek miydin gerçekten? Nedense hiç sanmıyorum. Öyle bir kıza benzemiyorsun.” Kadehi tekrar önüne çekti. “Beraberlik sallandığında da son kural yine babama kalırdı. Bir de boşuna nişanlınla kavga etmiş olurdun. Malum, konu taht olduğunda gözü başka bir şey görmüyor.”

Malum, konu taht olduğunda gözü başka bir şey görmüyor.

Evet, Leo Olov ben ortaya çıktığım için acele bir karar vermişti ve kurulun kurulabileceğini fark ederek kurallara müdahale etmemizi engellemek için bana yemin ettirmeden akıllıca bir hamle yapmıştı. Muhtemelen bu kuralı değiştirmek aklında yoktu ama artık kuralı değiştirmesini engelleyebileceklerinin farkında olduğundan erken davranmıştı.

Ama Nadia da haksız sayılmazdı. Şöyle bir düşününce... Gerçekten bu kuralı oylamak bana kalsaydı kuralın kalmasını isteyecek miydim? Bir kadın olarak bu düzenin böyle gitmesini neden isteyecektim ki? Evet, ailemin intikamını almak istiyordum ve bu yüzden başa Perva’nın geçmesinde benim için bir sakınca yoktu çünkü bana başa, onları *yok etmek* için geçmek istediğini söylüyordu.

Nedense artık bunun doğru olmadığını düşünmeye başlamıştım.

“Hayır, Nadia,” dedim gülümseyerek. “Bu kuralın kalkmasını söyledim. Yani evet, dediğin gibi... Kural her şekilde kalkardı.”

“Sana söyledim, bak,” dedi gülerken kafasını geri attığı sırada. “Senin gelmene açık ara farkla en çok ben sevindim.” Kadehi benim önümdeki hiç içilmemiş kadehe vurdu. “Düğün ne zaman?”

Bu soruyu o kadar beklemiyordum ki duyduğum an neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

“Planlanmadı galiba,” dedi şaşkınlığını fark ederek. *Dikkatinden hiçbir şey kaçmıyor. Aynı babası gibi.* “Umarım yakın zamandadır. Düğüne gitmeyeli uzun zaman oldu.”

“Raskol’un düğününe gitmedin mi?”

“Düğünü olmadı ki,” dedi. “Sabah kilisede evlendiler. Bizim haberimiz bile yoktu. Onun evleneceğine ihtimal dahi vermezdim ama sanırım o da

burada kendine bir yer bulmak istiyor. Çocuk burada epey önemli bir yere sahiptir. İlk vâris ona gittiği için canım fena sıkkın.”

“Anne mi olmak istiyorsun?”

“Tabii,” dedi. “Bana kalsaydı çoktan olmuştum.”

“Bana kalsaydı derken?” diye sordum gülerek. “Böyle bir şeyin kararı zaten başka kime kalabilir ki?”

“Doğru, doğru,” dedi kendi kendine kafasını salladığında. “Sen burada yenisin. Bilmiyorsundur.”

“Odkan ile seni mi?” diye sordum gülerek. “O kadar da değil. Onu uzaydakiler de biliyordur.”

“Destansı aşk ya,” dedi alay eder gibi. “Büyük hikâye. Herkesin dilinde baksana.”

“Yani belki de kaç senelik kuralın istisnası olduğunuz için bu kadar üstünüzde olmuştur gözler,” dedim. “Ama senin pek umurunda değil gibi bitmiş olması.”

“Umurumda tabii ki,” dedi. “Sadece iyi rol yapabiliyorum. Hâlâ onu seviyorum.”

Elime aldığım kadehi dudaklarıma götürürken ona döndüm. “Belki barışsınız.”

Güldü. “İmkânsız.”

“Neden?”

“Kıra’yla tanıştın mı?” diye sordu birden alakasız bir şekilde. “Kuzenim. Odkan’ın eski sevgilisi.” Ne alakaydı şimdi bu? Odkan’ın tek eski sevgilisinin Nadia olduğunu sanıyordum. Hayır anlamında kafamı salladım. “Çocukluk olayı aslında, çok önemsiz bir şey. Ama neyse... Sadece geleyim. Onlar 12 yaşlarından yaklaşık 15 yaşlarına kadar falan sevgililerdi. Sürekli ayrılıp barışlardı. O yaşta ne toksikliği diye düşünme, Odkan’a yaş fark etmez. Odkan ondan her ayrıldığında birkaç hafta içinde, bazen bir ay içinde onun kapısına gelirdi geceleri, öyle anlatırdı yani. Her zamanki gibi bir kez daha ayrıldılar ama bu sefer Odkan onun kapısına gitmedi. Aylar sonra da bizim ilişkimiz başladı.” Gülerek bana doğru eğildi. “Yani şuna varmak istiyorum, Odkan böyle toksik birisidir. Terk etmiş gibi görünmeyi çok sever ama gerçekten terk edildiğini, artık gittiği farklı bir kapı olduğunda anlarsın. Artık benim kapıma gelmiyor. Belli ki gittiği başka biri var.”

“Kim sence?” diye sordum merakla. Cevabı biliyordum aslında.

"Bak, işte şurada," dedi birden koluma girdiğinde. Yakın teması karşısında şaşkınlıkla donakalsam da ondan uzaklaşmadım. Beni dürterek solumuzda duran masayı işaret etti. Girerken Odkan'ın yanında gördüğüm güzel sarışın kız oradaydı.

Ben bu kızı *vurmuştum*.

Muhtemelen Nadia bunu öğrense kahkaha atardı ama şu an bundan haberi olmasına gerek yoktu.

Kızın yanında sabahtan beri Roberto'nun yanında duran esmer kız vardı. Bir şeyler konuşuyorlardı. Kafamı kaldırıp Rozanovların durduğu masaya baktım. Roberto Rozanov kitlenmiş bir şekilde sarışının ve esmerin olduğu masayı izliyordu. Bunların böyle bir gecede burada ne işi vardı ki?

"Kim bu kız?" diye sordum merakla. "Sarışın olan yani." Çünkü Perva'yı kim çocuk oyuncağıymış gibi vurabilirdi, merak ediyordum. "Biliyor musun?"

"Kimsenin onu tanıdığını sanmıyorum."

"Kimse onu tanımıyorsa yanındaki kız ne iş?"

"İlginç..."

"İlginç olan ne?"

"Rozanovlar kendileri dışında kimseyle konuşmazlar," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi gülerek. "Bizim garip mi olduğumuzu düşünüyorsun? Onların kurallarını öğrensen ağzın açık kalır. Tamamen delirmiş durumdalar. Akıl sağlıklarının yerinde olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, kendi içlerinden olmayan birisiyle konuşmazlar. Kız da onların yanında durduğu için onları temsil ediyor sayılır. Alakasız biriyle konuşması saçma."

"Ben şimdi Roberto'nun masasına gidip selam versem bana cevap vermeyecek mi?" diye sordum merakla çünkü bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi.

"Yani, muhtemelen sadece yüzüne bakar."

İstemsizce kahkaha attım. "Ciddi misin?"

"Evet!" Kafasını kaldırdığında sarışın kızların masasına doğru döndü. "Aşkım, neden uzaktan izliyorsun?" diye sordu Nadia sarışın kıza. "Yanımıza gelsene."

Onlara laf atmasıyla beraber sarışın ve yanındaki esmer bize doğru dönmüştü. Sarışın doğrudan Nadia'ya baksa da esmer olanın bakışları benim üzerimdeydi. Bu kız neden beni izleyip duruyordu?

“Bana bir daha aşkım dersen bir şişe de ben senin kafanda kırarım,” dedi sarışın kız gülümseyerek. “Aşkım.”

“Neden bu kadar gerginsin?” diye sordu Nadia sinir etmek ister gibi. “Sonuçta *istediğin şeyi* garantilemiş oldun. Canını sıkacak bir şey yok.” Masanın üzerinde duran dolu, hiç dokunulmamış kadehi uzattı. “Gelsenize. Burada içki var.”

Sarışın kız ona öldürecekmiş gibi baksa da beni şaşırtarak bizim masamıza doğru geldi. Tam Nadia’nın karşısına geçtiğinde, yanındaki esmer kız da benim karşıma geçti. Gözlerim yüzünde tur atmaya başladı. Boynunda büyük bir haç kolyesi vardı. Perva’nın taktığından daha büyüktü ama aynı onunki gibi *elmastandı*. Gözlerinde simsiyah gölgeli bir göz makyajı ve dudaklarında mat bir ruj vardı, mavi renklerde bir makyaj yapıp dudaklarına parlatici sürmüş olan sarışın ile birbirlerine oldukça zıt görünüyorlardı. Birbirlerinin diplerinden ayrılmasalar da.

“Arkadaşsız mı kaldın, Nadia?” diye sordu sarışın kız Nadia’ya döndüğünde. “Neden ortaya yeni çıkan kızın dibinde bitiyorsun hemen?” Bana dönerek güldüğünde, “Bence ondan uzak dur,” dedi. “Emin ol, seni içen içe kıskanıyordur.”

Ben bu kızı vurmuştum.

Ama yaşanan bu olay, hiç umurunda değil gibiydi.

“Neden kıskanayım?” diye sordu Nadia gülerek. “Ben Leo olacağım. Ne olduğunun farkında mısın? Bu odada kimseyi kıskanmam. Hiç kimseyi. İsteddiğiniz adamı kolunuza takabilirsiniz. Sizi yönettiğim sürece, bu sikimde olmaz çünkü kollarınıza taktığınız süs köpeklerini de ben yönetiyor olacağım.”

“Böyle diyor ama sürekli Odkan’ın telefonlarını çaldırıp duruyor,” dedi sarışın güldüğünde. “Bak, hiç sorunum yok ama olduğunu iddia ettiğin o özgüvenli kraliçe sen değilsin.”

“Odkan’ın telefonlarını çaldırmıyorum,” dedi Nadia gülerek. “Her seferinde cevap alıyorum.”

“Tam olarak hiçbirinde cevap almadığını gözlerimle gördüm,” dedi sarışın kız ofladığında. “Bir erkek için kimseyle tartışmam. Sana da öneririm. Benim bahsettiğim şey senin her gece *süs köpeği* olarak adlandırdığın adamı arıyor olmandı. Sen de evcil hayvan seviyorsun galiba.” Gözleri bana döndü. “Senininki de arıyor mu yoksa?” Ona cevap vermeme fırsat bile vermeden gözleri yanındaki esmere döndü. “Roberto’yu da arıyor olabilir, dikkat et. Çok seviyor telefonla insanları rahatsız etmeyi.”

“Şansını zorluyorsun, Natasha,” dedi Nadia. *Natasha*. Demek sarışının ismi buydu. “Bence sus. Yanındaki arkadaşın mı veriyor sana bu cesareti?”

“Benim bir adım var,” dedi esmer kız ters bir sesle. “Alina.”

“Merak etmiyorum,” dedi Nadia güldüğünde.

“İnsanların neden sana tahammül edemediğini çok iyi anlıyorum,” dedi Alina gülerek. Aslında bence Nadia onların düşündüğü kadar sinir bozucu değildi. “Size iyi akşamlar. Aslan saçmalığına ayırdığım vaktin sonuna geldim.” Yanımdan geçerken, “Tebrikler,” dedi ama ben cevap vermeden diğer masaya geçmişti bile.

“Ben de tuvalete gidiyorum,” dedi Natasha bana döndüğünde. “Dikkatli ol sen de. Senin nişanlının telefon numarasını falan çalmasın cebinden. Sabahlara kadar arar.”

Bir şey dememe fırsat bile vermeden arkasını dönüp yürümeye başladığında Nadia onun arkasından gözlerini devirdi ve birkaç adım gerileyerek benden uzaklaştı. Uzakta birinin ona el sallaması ile, “Ben gidiyorum,” dedi. “Sen de burada yalnız başına oturma.”

“O nedenmiş?”

“Sürüde yalnız görünen hoş karşılanmaz,” dedi gülerek. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve yürümeye başladı.

O gittikten sonra bir saat boyunca yanıma uğrayan insanlarla uğraşmak zorunda kaldım. Sanki onun yanıma gelmesi bir etki yaratmıştı. Lise kantininde sizin yanınıza oturan o popüler kızın okul hayatınız boyunca üzerinizde bırakacağı etki gibiydi. Sayesinde misafirlerim hiç azalmamıştı.

Herkes beni nişan yüzünden tebrik ediyordu.

Ama nişanlım ortada yoktu.

Aradan geçen birkaç saat sonrasında insanlarla tanışmaktan neredeyse yorgun düşmüştüm ve Perva hâlâ ortada yoktu.

Şaka gibi.

En sonunda insan kalabalığından kurtulabildiğimde kendimi tuvalete attım ama içeri girdiğimde gördüğüm manzara, görmeyi beklediğim manzara değildi. Natasha yerde yatıyordu ve üstündeki elbise kanlanmıştı. Kafamı eğdiğimde bacağında büyük bir kesik izi olduğunu fark ettim. Alina başında duruyordu.

“Bacağı kanıyor,” dedim Alina’ya doğru döndüğümde.

“Onu görebiliyorum ya.”

“Görebiliyorsan ayağa kaldırmaya çalışma,” dedim. “Onu hayatta kaldırmazsın. Nasıl yürüyecek? Birini çağıralım.”

“Natasha, kalk ayağa,” dedi Alina. “Kes şovu artık. İki kesikle ağlayacaksan işimiz var.”

“Ne şovu amına koyayım!” diye bağırdı Natasha kızı ittirdiğinde. “Görüyor musun? Bacağımı yardı iblisler!”

“Bu kız önceki hafta seni vurmadı mı?” diye sordu Alina sinirleri bozulmuş gibi. “Şimdi gerçekten yardım edeceğini mi sanıyorsun?”

Nereden öğrenmişti bunu? Natasha mı söylemişti? Gerçekten arkadaşlar mıydı acaba?

“O önceki hafta beni vurdu, sen de bundan sonraki haftalarda hayatımı sikmek istiyorsun, ne fark eder?” diye sordu Natasha sinirle. “Sanki burada dostum var? Siktirin gidin ya! Git kocanı çağır!”

“Kocanı mı?” diye sorduk Alina ile aynı anda.

“İkinizin de ne bok yediği belli değil ki şaşırsınız tabii,” dedi Natasha. “Kocası olan kişi, üstüne alın ve git kocanı çağır!”

“Benim kocam yok,” dedim geri çekildiğimde. Birden Alina’ya döndüm. “Senin kocan kim?”

“Ne kocası?” diye sordu şok olmuş bir şekilde. “Benim kocam falan yok. Kocası olan sensin.”

“Benim nişanlım var,” dedim. “Ne kocası?”

“Çağırısanıza be!”

“Anlamadım, Vlad’ı mı çağırayım yani?” diye sordum Natasha’ya döndüğümde.

“Ya Vladislav senin kocan mı?” diye sordu birden bağıarak. “Kocanı çağırırsana, Alina!”

“Alina çağırırsana kocanı!” dedim ben de sinirle. “Hani kocan yoktu?”

Natasha birden Alina’nın bacaklarını ittirdi ve Alina dengesini kaybederek düşecek gibi oldu. Ona gözlerini kısarak kötü bir bakış atmış olsa da pes ederek tuvaletten dışarı çıktı.

Evli miydi gerçekten?

Az önce bir adamla dans etmiyor muydu? *Acaba burada herkes açık ilişki mi yaşıyor?*

“Bunu kim yaptı sana?” diye sordum eğildiğim sırada. Suratı acıyla buruşmuştu ve bacağında ciddi anlamda bir kesik vardı ama görünen yaraya

göre çok iyi idare ettiğini söyleyebilirim. Aklıma gelen şeyle duraksadım. “Bir saniye... Yoksa bu şeytan ikizler sana mı bulaştı?”

“Ne?” diye sordu kaşları çatıldığında. “Şeytan ikizler derken?”

İblisler derken onlardan bahsetmemiş miydi? Yoksa bahsettiği başkaları mı vardı? Ona cevap vereceğim sırada kapı açıldı ve içeri Roberto Rozanov girdi. Ağzım açık kalırken Alina’ya döndüm. “Kocan o muydu?”

“Ne kocası?” diye sordu Roberto şaşkın bir sesle. *Demek ki işine gelince gayet de konuşabiliyormuş.*

“Ya sizin oyunculuğunuzu sikeyim ama artık ikinizde de alyans var, siktirin gidin!” diye bağırdı Natasha. “Gel, kaldır beni.”

“Ben?” diye sordu Roberto şaşkın bir şekilde. “Geleyim? Kaldırayım seni?”

“Evet,” dedi Natasha. “Çabuk ol.”

“Emredersin,” dedi Roberto güldüğünde. “Ya sonra?”

“Roberto.” Bu sefer konuşan Alina’ydı. “Kaldır kızı.”

Roberto bu sefer hiçbir şey söylemeden Natasha’yı kucakladı ve tuvaletin kapısına doğru yürümeye başladı. Onu nereye götürüyordu? Alina da arkalarından yürümeye başladığında Natasha’nın durumunu merak etsem de adım atmadım çünkü benim orada bir yerim yoktu.

Gerçi burada var mıydı, ondan da emin değildim.

Ellerimi yıkayıp yüzüme su vurduktan sonra tuvaletten çıktım ve dışarı çıkıp rastgele birinden bir sigara isteyip sigara yaktım. İçeride sigara içmek yasak olduğundan dışarıda neredeyse içerideki kadar fazla bir kalabalık vardı. Yirmi dakika sonra içeri girdiğimde bu sefer romantik bir dans müziği çalmaya başlamıştı ve çiftler dans pistinde dans ediyorlardı. *Buradaki insanların umursamazlığına inanamıyorum.* Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Buradan gerçekten çıkmak istiyordum artık.

“Selam.”

Duyduğum ses ile olduğum yerde sıçrarken sesin sahibinin güldüğünü duydum. Kafamı kaldırıp beni korkutan yüzün sahibine baktım. Andrei Olov. Gülümseyerek bana baktığında kafamı *neden buradasın* dercesine eğdim ama kendimi kibar olmaya zorluyordum.

Sınırlarım tükenmek üzereydi.

“Selam?”

Elini bana doğru uzattı. “Dans etmek ister misin?”

Hayır, istemezdim.

Ama herkes dans ederken burada tek başıma dikilmek istemiyordum. Perva ortada değildi ve ben kendimi kabul ettirmek istiyordum. O yüzden... Uzattığı eli tuttum ve beni dans pistine sürüklemesine izin verdim.

“Adın ne?” diye sordu elini belime koyduğu sırada. Teması yüzünden gerilmiştim.

“Bengi,” dedim. “Senin?”

“Andrei.” Dans etmeye başladık. “Güzel isimmiş.”

“Teşekkür ederim.”

“Ana dilin Türkçe galiba, değil mi?” diye sordu. “Elemeler bana her zaman çok garip gelmiştir.”

Güldüm. “Ne açıdan?”

“Rus değilsiniz,” dedi. “Garip...”

“Dedemin dedesinin dedesi oldukça güçlü biri olsa gerek,” dedim gülererek. “Aranıza girmeyi başardığına göre...”

“Sanırım öyle olsa gerek.”

“Sen neden mutlu değilsin?” diye sordum kafamı eğerek yüzünü incelemeye başladığımda. “Kuzenin vâris ilan edildi. Ama bakıyorum ki diğer Olovlarda olan kutlama havası sende yok.”

“Neden olsun?” diye sordu gülererek. “Artık bir tane daha rakibim var demek bu. Kuzen, kardeş, dost, sevgili... Fark etmez. Tek bir şey vardır bizim için. O da düşman. Çünkü hiçbir ormanda iki tane aslan kral olamaz.”

Beni döndürdüğü sırada gözlerim kapıya takıldı. Perva ve Odkan, nihayet içeri girmeye karar vermişlerdi. Perva, ondan bir adım öndeydi ama Odkan'ın adımları sağlam görünmüyordu. Gözlerim kısıldı. İçmişler miydi? Perva'nın bakışları salonun içinde dolaştı ve birkaç saniye sonra göz göze geldik. Ela gözleri yavaşça kısıldığında yürüdüğü yerde duraksadı ve kafasını yana eğerek bana bakmaya başladı. Sanki gördüğü sahneye anlam veremiyormuş gibi... Sinirlendiğinin farkındaydım.

Neye sinirleniyordu ki? Sinirlenmesi gereken bendim.

Yürümeye başladığını gördüm. Birkaç saniye içinde dibimdeydi. Andrei'ye gülümseyerek, “Nişanlımla ben dans edebilir miyim?” diye sorduğunda Andrei kafasını salladı, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Benim elimi bırakarak yanımdan uzaklaştığı saniye Perva'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Bir elini belime koyup, bir eliyle elimi tutarak dans etmeye başladığında vücudundan yayılan alkol kokusunu alabiliyordum.

“Bir de gidip içtin mi?” diye sordum suratımı buruşturarak.

“Sus bence,” dedi sadece. Dans etmeye devam ediyordu.

“Sus bence mi?” diye sordum gülerek. Sinirlerim bozulmuştu. “Ne oluyor sana? Nereden buluyorsun bu hakkı?”

“Bir hak bulduğum yok,” dedi sadece.

Beni döndürdüğünde sinirle yüzüne baktım. “Şaka mı yapıyorsun? Sanki tüm bu olanlarda benim bir suçum varmış gibi bana bağırıp siktir olup gidiyorsun. Sonra da gelip sus bence diyorsun. Normal mi bu yaptıkların?”

“Kavga etmek istemiyorum, Bengi.”

“Seninle kavga falan etmeyeceğim,” dedim net bir şekilde. “Neden biliyor musun? Çünkü artık hiçbir şekilde seninle iletişim kurulamayacağına emin oldum. Bir şeyleri çözmek istemiyorum.” Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzünde garip bir ifade belirmişti. “Kendi suçun olduğu şeylerde beni suçlamazsın ama. Bunu bil.”

“Seni suçlayan yok,” dedi sadece.

“O yüzden mi siktir olup gittin?”

“Her hareketime alınacak mısın?” diye sordu. Sesi sertleşmişti. “Çocukluk yapmanın sırası değil.”

“Çocukluk yapan sensin.” Sinirle ona baktım. “Her şeyi hesaba katıyorum, şöyle zekiyim böyle zekiyim diye ortada dolaşmıyor muydun sen? Basit bir şeyi bile hesaba katamadın. Sana nasıl güveneceğim şimdi? Burada yem olmayacağımın garantisini bana verebilir misin, Narbekov?”

“Bir bok yaptığım yok,” dedi. “Sana kızdığım da yok. Orada kalsaydım yapacağım şey sana patlamaktı çünkü kendime sinirliydim. Bunu yapmamak için siktir olup gittim. Bazen ben de hatalar yapabilirim, bunu durmadan yüzüme vuracaksan zaten çok işimiz var demektir.” Beni kendine doğru çekti. “Sen her fırsatta bana güvenmediğini söyleyeceksen burada ne işin var, kızım?”

“Bana güvenme, plana güven dedin. Plan boku yemiş durumda.”

“Planı sikeyim,” dedi. “Ben her şekilde kafamı çıkarırım buradaki boktan. Bir yolunu bulurum. Yeni plan kurarım. Ama sen her seferinde böyle yanımda olmaktan vazgeçeceksen git zaten, Bengi. Bıktım artık bundan.”

“Bıktın mı?” diye sordum. “Neden bıktın tam olarak?”

“Beni sürekli yokluğunla tehdit etmenden bıktım.” Derin bir nefes aldığı anda alakasız bir şekilde, “Hareketlerine dikkat etmeni öneririm,” dedi. “Benim nişanlım başkasıyla dans edemez.”

Karın ağrısının sebebi bu muydu yani?

“Benim nişanlım da beni yalnız bırakıp gidemez.” Cevap vermedi. “Hareketlerine dikkat etmeni öneririm yoksa bir de benim yüzümden destekçi kaybedeceksin.”

Gözlerinde garip bir bakış belirdi. “Beni tehdit mi ediyorsun, gerçekten?”

“Evet. Öyle yapıyorum.”

Belimi birden bıraktığında hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve hızla yürümeye başladı. Arkasından birkaç saniye bakakaldım. Nereye gidiyordu? Onun ilk kez arkasını dönüp de gittiğini görüyordum. Bu konuşmanın mı yoksa bu ortaklığın mı bittiği anlamına geliyordu? Benim kadar fevri olabilir miydi? Öyle biri değildi.

Birden arkasından yürümeye başladım. O yokken o kadar fazla kadeh içmiştim ki neredeyse kusmak üzereydim ve başım da birazcık dönüyordu. Görüş açımdan neredeyse çıkmak üzereydi ama hızlıca yürürsem onu yakalayabilirdim. Gerçi ayaklarımdaki topuklularla hızlı yürümem pek mümkün değildi.

“Perva!” Bana bakmadan hızlıca yürümeye devam etti. Arka taraftaki çıkış kapısına doğru ilerliyordu. “Perva, beklesene!”

“Git, Bengi.”

Kapıdan nihayet çıktığında pes etmedim ve ben de kapıdan çıktım. Cebinden sigara çıkararak dudaklarına yasladığında çıkardığı çakmakla beraber sigarayı yaktı.

“Neden arkanı dönüp gidiyorsun?” diye sordum. “Ne bu? Sen bana onca laf söyledin, ben böyle mi yaptım sana?”

“Senin için eline kurşun yiyen adamı tehdit ediyorsun,” dedi sigarasından bir nefes aldığı anda. “Bu benim kitabıma uymuyor, Bengi. Uymuyor.”

“Benim kitabıma da *biz bu yolda beraberiz*, deyip beni yalnız bırakman uymuyor.”

“Seni yalnız bıraktım çünkü kafamı toparlamam lazımdı,” dedi. “Bak, olay ne biliyor musun? Her zaman önce kendi isteklerimi düşünmem. Sen seninkileri düşüneyim istiyorsun ama bu saçma bir romantizm, sana bunu borçlu değilim.” Ona gözlerimi kısarak baktım. “Ama bunu beklerken sen benim isteklerimi bırak birinci sırada düşünmeyi, hiç düşünmüyorsun. Bunun farkında mısın? Biz çıkarlarda bile birleşemiyorsak neden bu işte beraberiz?”

Omzumu silktim. “Olmayalım o zaman.”

Derin bir nefes aldı. “Saçmalıyorsun.”

“Saçmalamıyorum,” dedim. “Ya senin önerin nedir?”

"Bu noktadan sonra dönüş yok," dedi. "Hiç uğruna mı yaptık bu gösteriyi?"

"Hiç uğruna falan değil..." Derin bir nefes aldı. Sanki başka şeyler söylemek istiyordu, sanki içine dert olan bir şeyler vardı. Cevap vereceği sırada telefon çalmaya başladı. Telefonu cebinden çıkardı ve arayan kişiye baktı. Aslında, aynı anda baktık.

Ongun arıyor... yazıyordu.

BÖLÜM 10

TİTANİK'İN YÜZDÜĞÜ VE ROMEO'NUN YAŞADIĞI PARALEL BİR EVREN

2017, ARALIK
3 SAAT ÖNCE

“Boku iyice yedik, değil mi?”

Perva cebindeki sigara paketini çıkararak içinden bir dal çekti ve dudaklarının arasına yasladı. Arkasındaki pis duvara yaslanmamak için ekstra bir çaba harcıyordu ama sırtı ağrımaya başlamıştı. Ya da asıl olay fiziksel bir ağrı falan değildi. Artık sadece kendini yaslayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Belki de birine.

Ama kimse yoktu.

Hiç kimse...

Hayata kaldığı yerden devam etmesi için başkalarının dudaklarından hep, “*Geride kalanları düşün,*” sözünü duyan birisine göre artık bu dünyada fazla yalnızdı.

İnsanın bu hisse alışması zordu ama yeterince çabalarsa başaramayacağı şey yoktu.

Yine de bazı geceler böyle oluyordu işte.

Bazı geceler zordur. Böyle olur. Tüm sistem çöker, inanç sıfırlanır ve ışıklar söner. Sabaha kadar ağlanır, içilir ve düşünülür. Sonra güneş doğar ve hayat kaldığı yerden devam eder.

Ertesi sabah iyi bir hâlde olmazsın ama bir öncekinden daha iyi bir hâlde olursun.

Hayat dediğin de bundan ibarettir zaten.

Çocukken ne zaman dibe battığını ve daha fazla gücü kalmadığını düşünse hep aynı cümleyi tekrarlardı kendi kendine.

Her gece sabah olacak, sadece sabretmeyi bilmem gerek. Yarın ayağa kalkabilmek için bu gece dizlerimde morluklarla uyumam gerek.

Derin bir nefes aldığıında sigarayı babasının çakmağı ile yaktı ve gözleri altın rengi çakmağa kazınmış iki harfe çakılı kaldı. NN. Burada olmasının onlarca sebebinden biriydi bu iki harf. Artık Tanrı'ya inanmıyordu ama eski alışkanlıklar geride bırakılmadığından, kendini bazen onu düşünürken buluyordu.

Hiç kimse, yeteri kadar kimsesiz değildir bu hayatta.

Tanrı'nın nefesi en inançsızlarımıza bile uğrar ara ara.

Ona bu aralar, uzun zamandır uğramadığı kadar uğruyordu. Babasını düşünüyordu. Nerede olduğunu... Onu görebiliyor muydu? Görüyorsa eğer ne düşünüyordu? Dünyadaki en büyük hayal kırıklığı bile olsa muhtemelen annesinin düşüneceği kadar sert şeyler düşünmezdi. Burada olsaydı bir bira açmasını ve sadece sigara içerek oturmasını söylerdi. Ama burada değildi. Acaba neredeydi?

Tanrı'nın onun için nasıl bir planı vardı ve kendisi için nasıl bir planı olacaktı? Bu aralar merak etmeden duramıyordu.

Sigaradan derin bir nefes çektiğinde, "Bilmem," diye mırıldandı bir zamanlar en yakın arkadaşı olan adama dönerek. "İzleyip göreceğiz."

"Yaşayıp göreceğiz denmez mi ona?" diye sordu Odkan gülerek.

"Biliyor musun, bence denmez," dedi sigaradan bir nefes alarak kafasını geri attığı sırada. "Biz yaşamıyoruz. Sadece izliyoruz. Oyun belli, roller de. Sadece belirlenen şeyi gerçekleştiriyoruz."

Saat gece yarısına doğru geliyordu ve şehrin bu kısmı her zaman boş olurdu. Bir köprü'nün altındalardı. Biraz yağmur çiseliyordu ve onlardan birkaç metre ötede sokak köpekleri kavga ediyordu. Odkan cebinden çıkardığı sarmayı dudaklarına yasladı. Çakmak için kafasını kaldırarak Perva'ya baktığında Perva elinde döndürüp durduğu çakmağı ona uzattı.

"Şimdi de kadere mi inanmaya başladın?" diye sordu Odkan gözlerini devirerek yere oturduğunda. "Ne alaka amına koyayım? Cins cins şeyler çıkarıyorsun bazen durduk yere."

"Sen inanmıyor musun?"

"Ne inanacağım amına koyayım?" diye sordu Odkan sarmadan bir nefes daha çektiği sırada. "Al, iç şunu da kafan sussun az."

Perva sarmayı Odkan'ın elinden alarak bir nefes çekti ve Odkan'a geri uzattı. "Bu nereden çıktı şimdi?"

Odkan kahkaha attığında sesi boş sokakta yankılandı. "Harbiden herif iyi sikti bizi."

“Kurul bir araya toplanacak diye acele bir şekilde bu kararı verdiğine inanmıyorum,” dedi Perva kendi kendine. “Bu kuralı kaldırabileceğini asla düşünmezdim. Aklından böyle bir şey geçtiğini asla tahmin etmezdim.”

Odkan gülerek, “Bizi gerçekten de işe yaramaz görüyor olmalı,” dedi. “Baksana, tahtı bize kaptırmamak için yüz yıllık kuralı değiştirdi. Bu kadar acele etmesi saçma ama. Elem de bir kadın. Kurul kurulsa ve oylamaya sorsa muhtemelen değiştirilmesini isterdi. İyi yanından bak, en azından nişanlıkla aran boşuna bozulmamış oldu.”

Perva derin bir nefes aldı. Yakında aralarının bir daha düzelmeyecek şekilde bozulacağını biliyordu ve bu anın gelmesinden korkuyordu. Terk edilmek ile ilgili hiçbir zaman sorunu olmamıştı. Ama şimdi... Şimdi çok daha farklı hissediyordu. Kendine bunca zaman sahte bir zorunluluk dediği şeyin gerçekliği altında eziliyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Öfkesi de bunaydı zaten.

Onu elinde tutmak için her şeyi yapmıştı ama yine de gideceğini biliyordu.

Nişan hamlesinin bile bir işe yaramayacağını biliyordu. Ongun’un geri geleceğini biliyordu. Ivan ortada yoktu, birkaç gün içinde işi halledeceğini söylemesine rağmen haber bile vermemişti ve Perva onu bulmaya uğraşmamıştı bile. Çünkü içten içe Ongun’un geri gelmesini istemiyordu.

O zaman her şeyin bozulacağını biliyordu.

Şu an bile her şey parçalanıyordu zaten.

Başa geçmesi bile imkânsız bir hâle gelmişti. Bu savaşın tahmin edebileceğinden bile çok daha kanlı olacağını bu gece anlamıştı ve böyleyken savaşta ne yapacağını bilmiyordu. Bu kadar değer verdiği biri varken ne yapacağını bilmiyordu.

Yabancı olduğu hislerin altında eziliyordu.

Öfkesi de bunaydı zaten.

Çünkü nasıl büyük bir hata yaptığını fark etmişti. Nasıl bir rüyadan uyanması gerektiğini...

Derin bir nefes aldığı anda, “Nesine gülüyorsun lan bunun?” diye sordu. Kafasını dağıtmak istiyordu.

“Oğlum gülmeyeyim de ne yapayım?” diye sordu Odkan. “Bu duruma ya ağlanır ya da gülünür. Bende de ilkinin gerçekleştirme kapasitesi olmadığı için gülüyorum.”

“Sen bu adama baba diyorsun ama seni her şekilde sikmenin yolunu buluyor.”

“Ona kızmak çocukluk bence,” dedi Odkan omzunu silkerek. “Adam bana baktı lan, kimsenin yapmadığı şeyi yaptı. Çocuğu yerine koydu. Yapmak zorunda olduğu için değil, istediği için yaptı. Daha fazlasını istemek saçmalık olur. Beni çocuğu yerine koymuş olabilir ama ben onun çocuğu değilim. Günün sonunda herkes kendi soyunu orada görmek ister.” Bir nefes alarak kafasını geriye yasladı ve yıldızları izlemeye başladı. “Hem şöyle de bir şey var... Bunu yaptığı için ona kızabilir miyiz? Biz fazla zayıfız.”

Perva ona dik dik baktı. “Zayıf değiliz.”

“Öyleyiz,” dedi Odkan. “Kabul et. Biz onun zamanında olsaydık boku yemiştik. İkimiz de onun istediği kadar güçlü değiliz. Birbirimize saldırıp duruyoruz.” Perva ağzını açacağı sırada, “Sakın beni suçlama şimdi,” dedi Odkan. “Bunu dışarıdan izleyen gözler yer anca. Ama ikimiz de biliyoruz ki bizim aramızda haksız haklı yok. İkimiz de her zaman eşit derecede suçlu oluyoruz. Tek bir fark var; sen kendini temize çıkarmayı seviyorsun, ben ise kirli kalmayı.”

Perva ona hiçbir şey demedi çünkü tam olarak böyle olduğunu biliyordu. Bunu her zaman yaptığını... Her zaman kendini haklı gösterebilirdi o. Bu yeteneğini babasından almıştı. Ağzına bir sürü yalan alıp da doğru yoldan bahsedebilirdi, oyunun sahibi olacaksa yüzüzlükten daha fazlasını koyabilirdi masaya.

Ama istediği kadar yalan söylesin, kendine yalan söyleyemezdi.

Kendisi de haksızdı. Bunu biliyordu.

Ama üzerine düşünmüyordu. Babasından öğrendiği gibi.

Her huyu da annesine benzemiyordu.

Perva onu haklı bulsa bile bunu dile getirmedi. “Saçmalık,” dedi sadece. “Bize kendimizi kanıtlama şansı bile vermedi. Zayıf olduğumuzu nereden biliyor? Doğduğumuzdan beri kendimizi buraya sunduk lan. Hiçbir Pençe’nin yapmadığı kadar şey yaptık. Tüm ışıklar hep bizim üzerimizdeydi. Onlar şimdi pastadan pay almak istiyorlar ama herkes düşmemizi dilerken bir ipin üzerinde yürümek nasıl bir şey biliyorlar mı sence?”

“Sana ne oldu lan, ilk kez benli değil de bizli cümle kurmaya başladın.” Odkan sırtarak ona baktı. “N’oldu, abim? Aynı anda sikilince sonunda bir mi olduk? Siktir git lan!”

“Ya sen siktir git asıl,” dedi Perva sinirle. “Sana da bir şey anlatılmıyor. Seni ciddiye alıp da böyle konuşmam suç zaten benim.”

“Oğlum ne alakası var?” Odkan gülerek omzunu silkti. “Yalan mı söylüyorum? Ne yapayım? Ben hep böyle ezilen konumunda olmaya alışkınım. Benim gibilerin planları hep sekteye uğrar. Sen daha yenisin bu taraflarda. Ondan çarpıldın. Yakında alışırsın.”

Ama o kaybetmeye alışmazdı. “Alışmam.”

“Alışmazsan ne güzel,” dedi Odkan. “Bazılarının rolü alışmak oluyor sanırım, senin kader mantığına göre. Ama benim gibi birisi kadere inanamaz, neden biliyor musun? Çünkü kader bana bir hiçten başka bir bok olamayacağını söylüyor. O bana böyle söylüyorsa ben de ona siktir çekerim.”

“Çok saçma,” dedi Perva sigarasını yere atıp ayakkabısıyla üzerine bastığı sırada. “Nadia’yı asla kabul etmezler.”

“Bilemezsin.” Odkan omzunu silkti. “Kaç senesinde yaşıyoruz? Yıkılmamak için değişim şart.”

“Değişim mi?” diye sordu Perva gülerek. “Değişim mi şart? Oğlum, senin kafan sağlam mı? Ne değişimi amına koyayım? Sen daha yedi yaşındayken bu adamlar, bu son vâris sadece bu kaldı diye seni alıp da koymadılar mı herkesin önüne? Küçüklüğünden beri üstüne sorumluluk yüklemediler mi? Kimse *bu çocuk, üstüne gitmeyelim* dedi mi? Demedi. Sen bu adamlara bir şey değiştirebileceğini mi sanıyorsun?”

“Sanmıyorum,” dedi Odkan. “Ama sen bir şeyin farkında değilsin. Avantajı yakalamak için önce dezavantajını kabul etmen gerekir. Sen geridesin artık. Benim gibi. Çünkü artık senin de bir baban yok.”

Artık onun da arkasını kollayacak birisi yoktu. Evde her şey cehennem gibi olsa da... İletişimleri yıllar sonra ilk kez başlamış olsa da... Babasının onu yaşadığı süre boyunca koruduğu bir gerçektir. Aynı korumayı ikiz kardeşine gösterememişti ama...

Perva bu yüzden onu suçlamıyordu.

Yapacak bir şeyi yoktu. Bazen çok kızsada da kendini onun yerine koyuyordu ve babasının yaptığı şeyin aslında insana kafayı ne kadar yedirtecek bir şey olduğunu fark ediyordu. O durumda kendisi olsaydı ne yapardı? Buna verecek cevabı yoktu. Aynı durumda kalmayan kimse, bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezdi ve büyük ihtimalle dünyada Nikolai Narbekov’dan başka aynı durumda kalan kimse yoktu.

Ama o sonrasında da dimdik ayakta kalmaya devam etmişti. Birini kurumuş, birini kurban etmiş ve yaşamaya devam etmişti.

Bazen bazı seçimler yapmak gerekir.

Birileri kazanılır, birileri kaybedilir.

Hayat bundan ibaret.

“Babası Nadia’yı koruyup kolluyor olabilir,” dedi Perva yeni bir sigara yak-
tığı sırada. “Babası en güçlü adam da olabilir. Ama bu hiçbir anlam taşımaz.”

Odkan ona doğru döndüğünde, “Nasıl bir anlam taşımaz?” diye sordu
merakla.

“Dedem de babamı koruyordu,” dedi Perva. “En güçlü adam oydu. Babam
da favoriydi bir zamanlar... Sonra ne oldu? Armen geldi. Arkasında yüzlerce
destekçiyle. Sikti attı babamı. Yapmadı mı?”

“Yaptı.”

“Demek ki her şey sağlamlık ya da güç değil o zaman.”

“Ne peki o zaman? Zekâ mı?”

“Zekâyı sikeyim ya,” dedi Perva derin bir nefes alarak. “Bir şeyi kimin
kazacağını bence ne belirler, biliyor musun? Kimin en fazla ona ihtiyacı ol-
duğu.”

“Ya hadi be, siktir git oradan,” dedi Odkan gülerek. “Oğlum sen hayatın
boyunca kayııldın lan! Nereden çıktı bu fakir edebiyatı şimdi? Sifirdan
doğmuş numarası kesme bana! Rolümü çalıyorsun lan, rolümü! Bu oyunda
o rol bana ait.”

“Bu oyunda...” Perva gülerek kafasını geri attı. “Hep oyun diyorsun, asla
hayat demiyorsun. Seninkinin hayali bir yazarı var, diğerlerinininki ise Tan-
rı’nın günlüğü. Aslında aynı şey.” Sigaradan derin bir nefes aldığı anda yavaşça
aşağı eğildi. “Oyunu siktir et. Bu dünyadaki yerini hiç sorguladın mı? Her şey
yazılıp çizildiyse biz ne sikime buradayız?”

Odkan ofladı. “Sana siktirip gidelim demiştim.”

“Hayır, cidden...” Perva kafasını kaldırdı. Şaşırmıştı. “Ciddi miydin?”

Odkan güldü. “Değil miydin?”

“Değilim demiştin.”

“Çünkü kabul etmemiştin.”

Perva kısa bir an sessiz kaldı. İhtimalleri düşünüyordu. Eğer kabul etseydi
olacakları... Bu yola çıktığından beri ilk kez oturup bunu düşünmüştü ama
içinden bir ses, nedense son kez olmayacağını söylüyordu ona. Sigaradan bir
nefes daha aldığı anda gözleri gökyüzüne doğru döndü. Bu teklifi kabul etmesi
gibi bir ihtimal olmadığını düşünmüştü o zaman. Değerlendirmemişti bile.
Çünkü çekip gidecekse bunca şey neden yaşanmıştı? Tüm ailesi bir hiç uğ-
runa mı gitmişti?

Nedensiz gerçekleşen hiçbir şey hoşuna gitmiyordu.

Her şeyin bir nedeni olmak zorundaydı ona göre.

Tüm varoluşun bir nedeni olmalıydı.

Sonunda amaç edinecekse acı çekmeye razıydı.

“Etseydim ne olacaktı?” diye sordu sigaradan bir nefes alarak. Bakışları aşağı düşmüştü ve yağmur hızlanmıştı. “Nereye gidebilecektik sanki?”

“Ne fark eder?” diye sordu Odkan. “Gidelim deseydin seninle cehenneme bile gelirdim, yirmi bir.”

Perva kafasını kaldırıp ona baktı. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan adama... Ne zaman doğru söyleyip ne zaman söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıdığı o adama... Yalan söylemesini istiyordu, gözlerinde onu ele verecek bir şey görmek ve aslında bu oyunda hiçbir şansı olmadığını bilmek istiyordu çünkü böylece, her şeyin kendi seçimi olduğu gerçeği ile kimsesiz bir gecede yüzleşmezdi belki de. Ama umduğunu bulamadı. Doğruyu söylüyordu.

“Peki ya şimdi?” diye sordu sigarayı baş ve işaret parmağı arasına alarak yere çömeldiğinde. Odkan’ın hemen yanında duruyordu.

“Ne şimdi?” diye sordu Odkan ona bakarak.

“Artık Nadia da rakip,” dedi Perva. “Ongun geri dönecek. İkisi de bizden daha avantajlı.”

“Ongun geri dönerse kız sana sırtını döner.”

Bu ihtimali uzun zamandır düşünüyordu ve biliyordu. Olmasından korktuğu şeydi bu.

Bu yola çıkarken en başından Ongun ile bir plan yapmışlardı ama farkındaydı, Ongun da artık eski Ongun değildi. Onu buraya getirmeyi gerçekten istememişti bile. Ama işte, Leo’nun emirlerine karşı gelmek mümkün değildi.

Ama Leo, Ongun’un ilk vârisin babası olduğunu bilmiyordu.

“Ongun’un bunu isteyeceğini sanmıyorum,” dedi bunun koca bir yalan olduğunu bilmesine rağmen. Sadece kendisini kandırmak istiyordu.

“İster,” dedi Odkan, uzanarak Perva’nın sigarasını elinden aldı. “Herkes isteyecek.”

“Sana bir sır vereyim,” dedi Perva, Odkan’a biraz daha yaklaştığında. “Ongun’un çocuğu var.”

Odkan kaşlarını çatarak ona döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bunun ne demek olduğunu ne yazık ki herkesten daha iyi biliyordu çünkü o hayatı boyunca bir hayata sahip olmamış, ilk vârisin ardından kalan hayatı yaşamak zorunda kalmıştı.

“Siktir git oradan. Şaka yapıyorsun.” Ama Perva şaka yapmıyordu. Odkan onun ciddi olduğundan emin olduğunda büyük bir küfür savurdu ve şaşkın bir şekilde ona bakmaya devam etti. “Ne boka bunu çağırıyoruz biz o zaman? Salak mısın sen?”

“Emretti,” dedi Perva. “Emretti amına koyayım. Ya ne yapacaktım? Sözünü dinlemekten başka çarem mi vardı?” *Keşke başka çarem olsaydı,* diye geçirdi içinden ama bunu dile getirmedi.

“Bilse çağırır mıydı sence?” Odkan alay eder gibi ona baktı. “Aptalsın. Ona söylemen lazımdı. Kızla aran bozulmasın diye mi koruyorsun Ongun’u? Sahte olduğunu biliyorum nişanın amına koyayım. Boşuna rol yapma bana.”

“Alakası yok,” dedi Perva. Ama aslında biraz vardı. Ongun’a karşı borçlu olması ile ne kadar alakası varsa bunun da o kadar alakası vardı olayla.

“Bilseydi onu çağırmazdı ve bir rakipten daha kurtulurduk.”

“Zorundaydı,” dedi Perva. “Tüm Elem destekçilerini kaptığının farkında, yirmi. Dengeleri bozuyorsun. Yanlış anlama, seni suçlamıyorum. Sen herkesten iyi savaşıyorsun. Ama Leo, bozulan dengeyi sevmez. Çünkü bozulan denge, sallanan tahtın habercisidir. Herkesten çok istiyor hâlâ orayı oğlum. İçindeki o hırsı atamamış ki. Bırakmaya niyeti varmış gibi mi duruyor? Babalarımızdan çıkaramadığı o yarım kalan hıncı bizden çıkarıyor.” Derin bir nefes aldı. “Sikeyim.”

“Ben seni sikeyim,” dedi Odkan sinirle. “Her şeyi bok ettin.”

“Neden bana sinirleniyorsun? Ongun’un bunu isteyeceğini nereden biliyorsun?”

“Adamın çocuğu var lan!” diye bağırdı Odkan. “Şu an içimizdeki en önemli adam o! Bunu neden istemesin?”

“Destekçilerinin yarısını sana kaptırdı,” dedi Perva.

Elemle bir yola girmişti çünkü tek rakibinin Odkan olacağını sanıyordu ama şimdi masa kalabalıklaşmıştı ve kendinden başka kimseye güvenmiyordu. Ongun’un bunca zamandır bu savaşı istemediğini biliyordu ama insanlar değişirdi ve karşısına nasıl biri çıkacağından emin değildi. Bengi’ye gelince... Bu konu onun için epey karışık. Rahatsız ediciydi. Onun yanında olmasını istiyordu ama böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğinin bu geceden sonra farkındaydı. Eğer Ongun ona düşman olursa Bengi abisini seçerdi.

O kıza kendisini hiç kaptırmaması gerektiğini biliyordu.

Boku yemişti.

Şimdi hiç istemediği bir oyunu oynamak zorunda kalabilirdi.

Ne uğruna?

Dünyadaki yerini öğrenebilmek uğruna. Kız kardeşi uğruna. Annesinin kaybettiği hayat uğruna. Babasının son çılgınlıkları uğruna. Çocukluğundan beri kendine yol bildiği bu yol uğruna.

Başka bir şeyi kabul edemezdi.

“Yemin ettirdiğimi nereden biliyorsun?” diye sordu Odkan.

“Seni tanıyorum çünkü,” dedi Perva. “Ne yaptığının farkındayım. Onların yarısına yakınıni kafalamaya başladığına eminim.” Kafasını eğerek ona baktı. “Sırrın ne? Nasıl sevdiriyorsun insanlara kendini?”

Odkan ona sırtarak baktı. “Neysem tam tersiymişim gibi davranıyorum.”

“Bu hayatımda duyduğum en büyük yalandı.”

“Severim söylemeyi.” Odkan ayağa kalktığında sigarayı Perva’ya geri uzattı. “Savaşımıza adam sokup duruyorsun. Yanlış yapıyorsun. Dikkatli ol. Yoksa her şey sana patlayacak.”

“Öyle bir şey olmayacak. Eğer tahtı isterse...”

“Nasıl olmayacak?”

“Eğer dahil olacaklarsa bu savaşa, önce onları göndeririz.” Perva derin bir nefes aldı. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü. “Sonra gerçekten savaşmaya başlayabiliriz.”

“Önce onları göndeririz derken?”

“Köprüyü ateşe verene kadar yürüyeceğiz sadece,” dedi Perva. “Son bir kez daha. Sen ve ben.”

“Beraber?”

Perva kafasını salladı. “Beraber.”

BENGİ ELEM

Çocukken hayat garip ama ilerlemesi kolay bir yoldu, her şeyden habersiz, korunur ve sevilirken, adımlarımı atmadan dakikalar önce hesaplamam, beni düşürmek isteyecek insanlar yüzünden endişelenmem gerekmiyordu. Her şey *yolundaydı*. Çünkü babam vardı.

Abim vardı.

Ongun arıyor...

Birkaç saniye boyunca yazıya bakakaldım, hâlâ gördüğüm şeyin gerçekliğini sorguluyordum.

Abim arıyordu.

Ondan en son ne zaman haber aldığımı bile bilmiyordum. Kullan at telefonlar kullandığını ve her gün farklı bir numaradan aradığını hatırlıyordum. Bir süre sonra bunu yapmayı da bırakmış ve ortalıktan öylece yok olmuştu. Üstünden neredeyse seneler geçtikten sonra, şimdi bir gece yarısı, o gitmeden önce kullandığı numaradan Perva'yı mı arıyordu?

Gerçekten yaşıyor muydu?

Perva hiçbir şey söylemeden telefonu açtığında ağzımı açabilseydim hoparlöre almasını söyledim ama şaşkınlıktan ağzımı açamıyordum bile. Telefonu kulağına götürdüğünde dibinde olduğum için karşı hattın gelen cızırtıları duymaya başladım. Ellerim titremeye başlamıştı. Ben şaşkınlıktan bayılacak gibiydim, o gayet sakin duruyordu ama onun da şaşırdığını biliyordum.

“Beni arıyormuşsun.”

Bir an ağlayacağımı sandım. Çünkü evet, bu kesinlikle abimin sesiydi.

Konuşan oydu.

Yaşıyordu.

Sadece bir telefon uzağımdaydı.

Perva ona cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada abim buna izin vermeden, “Kardeşimle neden nişanlandın, amına koyduğum?” diye sordu.

Perva'nın kaşları çatıldı, yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. O nasıl görünüyorsa ondan daha şaşkın göründüğüme emindim.

Nasıl bu kadar hızlı haberi olmuştu?

“Ongun-”

“Yanında mı?” diye sordu abim, Perva'nın cümlesini yarıda keserek.

Onun Perva ile böyle konuşacağına ihtimal bile vermezdim. Normalde de böyleler miydi? Bana anlattığı hikâyelere bu dinamiği uydurmak imkânsızdı. Çünkü bana anlattığı her şeyde, ondan korkuyor gibiydi.

Perva hiçbir şey söylemeden telefonu bana uzattı ve benden birkaç adım uzaklaşarak cebindeki sigara paketini çıkardı. Sigarayı dudaklarına yasladığı sırada yüzündeki garip ifadeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Arkasını rüzgâra dönerek çakmağı cebinden çıkardığında elimdeki telefonu kulağıma daha yeni götürmüştüm.

Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın olduğum için birkaç saniye karşı hattaki sessizliği dinledim. Arkadan hışırtı sesleri geliyordu. Abimin arkada

birilerine bir şeyler söylediğini duydum ama ne dediğini anlayamamıştım. Sonra telefona tekrar yaklaştı.

“Canım?”

Sesini duyduğum gibi gözlerim doldu.

Ona karşı hissettiğim suçluluk ve vicdan azabı, onun olmadığı gecelerde peşimi bırakmamıştı ve vicdan azabının en kötü yanı da bir daha asla ondan özür dileyemeyeceğimi düşünüyor olmamdı. Çünkü o sonsuza kadar gitmişti. *Sonsuza kadar*. Kendi kendime başıma bir şey gelirse döneceğini, oralarda bir yerlerde güvende olduğunu söylesem de hepsi bir avuç avuntudan ibaretti. Aslında içten içe buna inanmıyordum.

Bir daha geleceğine hiç inanmamıştım.

Ama şimdi sesini duyuyordum.

Sesim titrerken konuştum. “Efendim abi?”

Eğer kendimi çok sıkmasaydım, ağlamaya başlayabilirdim. Ne zaman rahatlamak için ağlamam gerekse aklıma babamın ve annemin ölümünü değil de abimin gidişini getiriyordum. Çünkü diğer olaylarda bir suçum olmadığının farkındaydım ama... Abim konusunda öyle değildi işte. Bana *gel beraber gidelim* dediğinde onu dinlemem ve onunla gitmem gerekiyordu. Mecbur bırakıldığı hayatı yaşadığı için ona öfkemi ve nefretimi kusacağıma, onun kaçması için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

O zamanlar seçilen çocuk olmanın iyi bir şey olduğunu sanıyordum.

Şimdiyse bunun saçmalıktan ibaret olduğunu farkındaydım.

Daha güçlü olan seçilmez.

Sadece feda edilmesi göze alınan seçilir.

Bizim durumumuzda bu abim oluyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Dinle,” dedi. Sanki rahat rahat konuşamıyormuş gibiydi. Zaten nefes nefeseydi ve fısıldayarak konuşuyordu. “Şu an uzun konuşmam pek mümkün değil ama an itibariyle Rusya sınırlarından içeri girmiş bulunmaktayım.” Gelmiş miydi? Bu kadar mıydı yani? Artık dönmüş müydü? “Hattı açtım, numaranı değiştirmişsin, telefon çalmadı.” Aslında, Perva telefonu kırdığı için artık ona sahip değildim ama bu detaylar şu an önemsizdi. “Bu numarayı arayabilirsin yani istediğin zaman. Döndüm.”

“Döndün?” Duyduklarıma inanamıyordum. Annem ölmüştü ve dönmemişti. Babam ölmüştü ve dönmemişti. Sadece bana bakmış ve iyi olduğumdan emin olmuştu. Bir süre sonra onu bile kesmişti. Ne yaşadığını bilmiyordum ancak... Döndüğüne inanamıyordum. “Gerçekten döndün mü?”

“Döndüm tabii,” dedi. “Havaalanından çıkıyorum şu an. Ama şöyle bir sorunumuz var, ülkenin diğer ucundan girdim. Bir hafta sonra seni görürüm diye düşünüyorum.” Bir şey dememe fırsat vermeden devam etti. “Duyduklarım şaka, değil mi?”

“Hangi konu tam olarak?”

“Nişan konusundan bahsediyorum.”

İşte, abim böyle birisiydi. Benimle uzun bir süredir hiç konuşmamış olabilirdi, ben onu *öldü* sanmış ve ihtimallere tutunmak için çok çabalamış olabilirdim ama benimle konuştuğu ilk saniye, içindeki o abiyi göstermek zorundaydı. Sinirlerim bozulduğu için birden kahkaha attım. Böyle gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Ben gülünce o da gülmeye başladı, gözlerimden yaşlar akıyordu ve bunun gülmemle alakası yoktu. Hayatımda ilk kez aynı anda hem ağlayıp hem de gülüyordum.

“Neye gülüyorsun?” diye sordu yalandan sertleştirmeye çalıştığı sesiyle. “Gülme. Anlat.”

“Hani çok uzun konuşamazdın?”

“Doğru güzelliğim, konuşamam,” dedi bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi hızlı hızlı yürümeye başladığında. “Uber’e yetişmeye çalışıyorum. Burası -20 derece lan. Ben neredeydim, biliyor musun? Güney Afrika’da! Öleceğim şimdi soğuktan.” Güney Afrika’da mıydı? “Bana bak,” dedi ben ona cevap vermeden. “Bir şeye zorluyorlar mı seni?”

“Abi... Ne alaka?” Bir ileri bir geri yürümeye başladım. “Neden dönüyorsun?”

“Çünkü ortaya çıkmışsın, aptal!” dedi inanamıyormuş gibi. Gerçekten kızdığını sesinden anlayabiliyordum. Ama sonra kızmaya hakkı yokmuş gibi, “Neyse,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana dedim, Bengi. Ben kendi hayatımı yaşamak istiyorum dedim ama sen benim kardeşimsin. Götünü tabii ki kollarım.”

Gülerek kaldırıma oturdum. Eğer oturmasam yere düşecektim. “Baksana kıtalar aşmışsın.”

Onunla seneler sonra bir araya geldikten sonraki ilk konuşmamızın nasıl olacağını çok düşünmüştüm. Kafamda çok canlandırmış, çok hayal etmiştim yani. Tabii yüz yüze olacağını umuyordum. Önce ona sarılacaktım. Sonra... Sonrası işte böyleydi. Hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti. Her zamanki muhabbetlerimizi edecektik. O beni güldürecek ve ben de onu sinir edecektim. Hiçbir şey olmamış gibi devam edecektik.

Çünkü bize hiçbir şey olmamıştı aslında.

Artık bir ailemiz olmayabilirdi ama birbirimize sahiptik.

O yokken bile bunun varlığına tutunmuştum.

İnsanlar dışarıdan bakıyorlar ve abimi suçlamamı söylüyorlar. En azından üniversitede tanıştığım arkadaşlarım, onun gittiğini öğrenince her zaman ona kızdılar. Ama ben onu suçlayamam. Bunca sene bunu yüzlerce kez yaptıktan sonra bir kez daha yapamam.

Çünkü o bana benimle gel, dedi.

Gitmeyen bendim.

Üstüne üstlük, o kendini kurtarmak istedi diye ona kızdım. Çünkü her şeyden uzakta büyürken bu dünyadan hiçbir haberim yoktu, değil mi? İnsanı ne kadar boğabileceği, istemediği neleri yaptırabileceğini ve bir kalbi neye dönüştürebileceğini bilmiyordum. Seçilen olmak ne demek bilmiyordum.

Artık biliyordum.

Bana büyü demişti.

Artık büyüdüm.

“Buraya gelmek, buradan Moskova’ya gelmekten daha kolaydı,” dedi nefes nefese. “Asıl kıtaları şimdi aşacağım. Telefonum eski, FaceTime yapamayız ama her gün konuşabiliriz. Bana olanları anlatman gerekiyor. Bu nişan olayı yüzünden...” Bir anda telefonu uzaklaştırdı. “Şarjım bir! Telefon kapanıyor! Dikkatli ol. Seni seviyorum!”

Cevap vereceğim sırada telefon suratıma kapandı ve öylece kalakaldım. “Ben de seni seviyorum abi.”

Az önce yaşadığımız konuşmanın gerçekliğini sorgularken hâlâ kaldırımda oturmaya devam ediyordum ve elimdeki telefona bakıyordum. Arama ekranı kapandığında telefonun ana sayfası açıldı. Duvar kağıdındaki düz siyah ekran gitmişti ve yerini güzel bir kız çocuğunun fotoğrafına bırakmıştı. Yüzünü anımsıyordum, kim olduğunu biliyordum çünkü onun fotoğrafını görmüştüm. *Parla. İkiz kız kardeşi.*

Neden şimdi bu fotoğrafı gözünün önüne koymuştu ki?

Belki de kendine hatırlatmak istediği şeyler vardır.

Sanki fotoğrafa baktığımı hissetmiş gibi başımda dikildiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Hâlâ elinde bir sigara vardı, deminden beri aynı sigarayı içiyor olamayacağına göre bu ya ikinci ya da üçüncü dalıydı. Sigaradan bir nefes çektiğinde bana bakmaya devam etti. Ben de ona bakıyordum. Ona hâlâ sinirliydim ama şu an bu olanları konuşmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse umurumda değildi.

Çünkü abim dönmüştü.

“Öyle dikilecek misin?” diye sordum ne diyeceğimi bilemediğim için.
“Otursana.”

O da konuşacak gibi değildi. Yavaş yavaş en başa mı dönüyorduk? Onca şey paylaştıktan sonra, yine de aslında iki yabancından başka bir şeyden ibaret olmadığımızı çok iyi anlamıştım.

Sigaradan bir nefes daha aldı. “Oturamam.”

“Niye?” diye sordum ters ters baktığımda. “Sorunlu musun?”

“Evet,” dedi ters bir sesle. Bakışları değişmişti. “Sorunluyum.”

Birkaç saniye ona baktım. Sonra kırdığım pot aklıma geldi. *Takıntılar. OKB. Yer pis. Oturamaz. Sorunlu hissediyor. Sen ona sorunlu musun dedin. Aptal.*

“Yani...” Derin bir nefes aldım. “Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum,” dedi düz bir sesle. “Önemli değil.”

“Normalde bu konuya dikkat ediyorum, biliyorsun...”

“Biliyorum,” dedi tekrardan. “Şu an sinirlisin.” Omzunu silkti. “Sinirli olmasan da kimseye dikkatli konuşma borcun yok. Sana zaten bu duruma bu kadar takılmamanı söylemiştim.”

Aslında sinirli değildim. Yani, abimle konuşmadan önce öyleydim. Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Hiçbir şey olmadan gemileri öylece yakmak istemiyordum. Neden aramızda böyle bir gerginlik olduğunu bile anlamıyordum ki.

Benim fark etmediğim bir şeyin mi farkındaydı?

“Sinirli değilim,” dedim. “Sadece... Şu elinden vurulma olayında zaten kötü hissettiğimi bilmene rağmen tekrar ve tekrar dile getirmenden sıkıldım. Neden yaptığın şeyi benim gözüme sokuyorsun?”

“Amacım gözüne sokmak değil,” dedi düz bir sesle. “Neyse...”

“Neyse deme işte,” dedim. “Sorununu söyle.”

“Bir sorunum yok, Elem.” Omzunu silkti ve sigarayı yere atarak söndürdü. “Abin ne söyledi? Geliyor muymuş?”

“Bir haftaya dedi.” Telefonu elimde döndürmeye başladım. “Ülkenin diğer ucundan girebildim dedi. Nereden girdiğini bilmiyorum. İşleri varmış. Artık ne halt döndürüyorsa...” Bana garip bir şekilde baktı. Kafasının içinde neler döndüğünü merak ediyordum. “Öyle işte. *Bir şey olursa ara* dedi.”

“Ararsın,” dedi kafasını sallayarak. “Bir şey olursa.”

Sanki onu tanıdığım ilk zamanlara geri dönmüştük. Kafasının içinden geçenler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden böyle baktığını bilmiyordum. Neden konuşmadığını bilmiyordum.

“Sorun ne?” diye sordum, aslında artık sorun çözmeye çalışan taraf olmaktan sıkılsam da.

Onu böyle görmek canımı sıkıyordu. Yavaşça çömelip, yanımda durduğunda dudaklarını *bir şey yok* dercesine büzdü.

“Bir sorun yok.”

“Biraz tuhafsın bu gece.”

“Tuhaf değilim,” dedi güler gibi bir ses çıkardığında. Kafasını yana eğerek bana baktı, ela gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ama uzun zaman sonra ilk kez, ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Bu dünyadaki yerimi sorguluyorum sadece.”

“O ne demek?”

“Yani... Bilmem. Anlatmakta pek iyi değilim.”

“Hiç denemedin ki.”

Gülerek cebinden paketini yeniden çıkardı ve bir sigara alarak dudakları arasına götürdü. Sigara dudaklarının arasında sallanırken paketi bana doğru uzattı. İçinden bir dal çekerek, ben de dudaklarımın arasına koyduğumda çakmağı çıkararak dudaklarımdaki sigarayı yaktı. Sigaradan derin bir nefes çektiğim sırada eğilerek eliyle çakmağa siper oldu ve kendi sigarasını da yaktı. Bir nefes çektiğinde oturmuyor olsa da yanımda durmaya devam ediyordu.

“Nasıl anlatsam...” Duraksadı. “Hayatım boyunca herkes bana kazanmak için doğduğumu söyledi.” *Devam et*, dercesine kafamı salladım. Konuşmakta *resmen* zorlanıyordu. “Şimdi bakıyorum ve aslında böyle bir şey olmadığını görüyorum. Kolay değil... Bilmem... Rolüm bu mu gerçekten?”

“Bir rolün olmak zorunda değil ki, Perva,” dedim sigaradan bir nefes çektiğimde. “Yani, neden dünyayı bir oyundan ibaret görüyorsun?” *Neden yaşamak varken anı, saniyelerini Tanrı'nın planlarını düşünerek harcıyorsun?* “Bazen bazı şeylerin nedeni ve amacı yoktur. Yaparsın çünkü canın istemiştir. Hiç canın istediği için bir şey yaptın mı?”

“Nasıl bir şey mesela?” diye sordu meraklı bir sesle.

“Bilmem,” dedim omzumu silkerek. “Herhangi bir şey.”

Kısa bir an duraksadı. “Yapmadım sanırım.”

“Bundan bahsediyorum,” dedim. “Aklına bile gelmiyor. İçinden geldiği gibi davranmıyorsun. Kendini çok mekanik bir hâle getirmişsin. Öfkelenmeni anlıyorum ama içeride olanlar benim suçum değildi.”

“Seni zaten suçlamıyorum,” dedi sigaradan bir nefes çektiğinde. “Uzaklaşmamın sebebi sana patlamamaktı. Suçlunun ben olduğumun farkındaydım. Suçladığım tek kişi benim.”

Her zamanki gibi.

“Kendini de suçlamaman gerekir,” dedim. “Ne olmuş yani bir hata yaptıysan? Kendin de demedin mi toparlarım diye. Kendine inanmıyor musun gerçekten?” Sigaradan bir nefes daha çektiğimde, “Bak, aklıma ne geldi,” diye mırıldandım. “Hatırlıyor musun? Bana bir alıntı söylemiştin odadaki kitaptan. Olasılıksız’dı ismi. *Bitecektir korkusuyla aşktan kaçarsan hayattan hiçbir tat alamazsın çünkü Romeo ölmeli, Titanik batmalı ama aşk her şeye rağmen yaşanmalı.* Böyle bir alıntıydı. O kitapta başka bir alıntı daha var: *Satranç hayat gibidir. Her parçanın kendi işlevi vardır. Bazıları zayıftır, bazıları ise güçlü. Bazıları oyunun başında işe yarar, bazılarıysa sonunda. Ama kazanmak için hepsini kullanmak zorundasın. Aynen hayatta olduğu gibi, satrançta da skor tutulmaz. On parçanı kaybedip, yine de kazanabilirsin oyunu. Satrancın güzelliği budur işte. İşler her an tersine dönebilir.*”

Gülerek kafasını yana eğdiğinde kahverengi saçları alnına doğru öyle bir dağılmışlardı ki içim düzeltme isteği ile dolmuştu ama buna cesaret edemeyeceğimi biliyordum. Gözleri gözlerimden başka hiçbir yere bakmıyordu ve sanki bana *anlamıyorsun* diyordu. Kendimi daha önce bu kadar garip hissetmemiştim, nedense gözlerimi ondan çekemiyordum çünkü bunu yaptığım an ortadan kaybolacakmış gibi hissediyordum.

“Biliyorum,” dedi sigarayı fırlatarak bana doğru eğildiğinde. Parmakları yüzüme düşen saçlarda dolaştı sonra saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi ve dokunuşunu belli belirsiz yüzümde hissettim. “Olay o zaten. İşler tersine dönsün istemiyorum, Bengi.”

Elini yüzümden hâlâ çekmemişti. Elimdeki biten izmariti yağmurun ıslattığı kaldırıma fırlatana kadar parmaklarımın titrediğinin farkında değildim. Yağmur tekrar yağmaya başladığında kafamı kaldırıp ona tekrar baktım, hâlâ elini yüzümden çekmemişti.

“Tersine dönmek derken?” diye sordum yutkunduğumda. “Bundan kastın ne?”

“Sen ve ben.”

“Nasıl terse dönecek ki bu?” diye sordum merakla. Benim anlamadığım neyi düşünüyordu?

“Bazen karşındakini tanısan bile ne istediğini anlamazsın,” dedi sadece.

“Ne demek istediğini anlamıyorum, Perva.”

“Belki nişanı bozmak istersin,” dedi donuk bir sesle.

Bakışları yüzümden ellerime düşmüştü. Parmağımdaki yüzüğe baktığını fark ettim, sonra parmağıyla yine düşmek üzereymiş gibi yukarı çıkan yüzüğü tuttu ve aşağı doğru indirdi.

Bir an kendimi o kadar garip hissettim ki bu konuşmaya devam edersek nefes alamayacağımdan emindim. Ciğerime batan bir şeyler vardı. Kafamın içinde kırmızı alarm çalıyordu. *İşler yolunda değil.* Bunun farkındaydım ama nedenini bir türlü çözemiyordum. *Senin düşünmediğin bir şeylerin farkında ve bu her neyse iyi değil.* Gözlerine bir cevap yakalamak ister gibi baktım ama o sadece ellerime bakıyordu. *Ondan ayrılman gerekecek ama bunu yapmak istemiyorsun.*

Çünkü onu istiyorsun.

Her şeyden çok.

Sertçe yutkunduğumda, seneler sonra gelen kavuşmanın getirdiği mutluluk bünyemden tamamen silinmişti. İşte bana hissettirebildikleri bu kadar etkiliydi. Şimdi kalbimin ortasına ağırlık çökmüş gibi hissediyordum. Beni rahatsız eden bu hisle daha fazla baş edemeyeceğimi anladığımda her zaman en iyi yaptığım şeyi yaparak salağa yattım ve, “Çok mu üzülürdün?” diye sordum yalandan.

Ama o benim gibi alaycı bir cevap vermedi. Kafasını bile kaldırmadı, parmakları parmaklarımla oynarken, “Hayır,” dedi sadece. “Sinirlenirdim.”

“Neden?” diye sordum merakla.

Derin bir nefes aldı. Ben tüm dikkatimle yüzünü inceliyordum ama o hâlâ ellerime bakıyordu. “Terk edilmeyi sevmem.”

“Öyle bir şey yapmışsam beni bunu yapmaya itmişsindir ama,” dedim alaycı olmaya çalışarak. Ama mümkün değildi. “Ben kimseye durduk yere böyle bir şey yapmam.”

“Biliyorum,” dedi sessiz bir şekilde. “Zaten sinirlendiğim şey de bu olurdu.”

“Ne yapabilirsin ki?” diye sordum merakla. Artık alaycı değildim.

“Bilmem,” dedi. “Belki sandığın kişi değilimdir. Belki sandığın şeyleri istemiyordumdur.”

“O zaman seni kesin bıraktım,” dediğimde kafasını kaldırarak bana baktı. *Fantastik, şeytani ve kesinlikle anlam verilemez.* Bakışlarıyla dumura uğradığım için kendimi bir kez daha alaycı olmaya zorladım. “Net.”

“Neden?” diye sordu kafasını yana yatırdığında. Sesi bir çocuk gibi meraklıydı. “Bu beni kötü biri mi yapar?”

Ona bakarken aklımda ilk kez *masum* kelimesi canlandı. Öyle olmadığını biliyordum ama işte... Öyle görünüyordu. Sadece bu seferlik.

“Hayır,” dedim. “Kötü biri yapmaz. Senin de Odkan ile isteklerin uyuşmadı, bak. Bu sizi kötü biri mi yaptı?” Bana garip garip bakmaya devam ettiği için her saniye biraz daha geriliyordum. Kafasının içinden ne geçiyorsa söylemeye karar verse iyi olurdu çünkü ben burada eriyip gitmek üzereydim. Bana öyle bakmaya devam edeceğini ve tek kelime etmeyeceğini fark ettiğimde, “Yüzüğü atardım ama,” dedim alaycı olmaya zorladığım sesimle.

Tekrar aynı şeyi yapıyordum. Faydasız bir deneme gibiydi.

“Yüzük sende kalsın,” dedi ciddi bir sesle, beni şaşırtarak.

Lütfen artık ciddiyeti bırak.

“Takmam ama,” dedim bir faydasız deneme daha gerçekleştirerek.

Omzunu silkti. “Fark etmez.”

“Peki, sen çıkarır mısın kolyeyi?” Bakışlarım gömleğinin içinden belli olan haç kolyesine düşmüştü.

Kafasını *hayır* dercesine salladı. “Çıkarmam.”

Gerçekten çıkarmaz mıydı? Neden böyle bir şey yapsındı ki? Gerçek bile değildi.

“Neden peki?”

Bana cevap vermedi. “Kalkalım hadi. Yağmur yağıyor. Hasta olacaksın. Daha yeni iyileştin zaten.”

“İçeri girmeyecek miyiz?” diye sorduğumda kafasını *hayır* dercesine sallayarak ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tutarak ayağa kalktığımda beraber yürümeye başladık. “Neden içeri girmiyoruz? Benim yemin etmem gerekmiyor mu?”

“Sikeceğim artık o yemini,” dedi kendi kendine. “Öyle yemini sikeyim. Gidiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Daha bitmedi ki.”

“Benim için bitti,” dedi. “İçeri geçip Olovların özel şovunu izlemek istemiyorum. Yeter bu kadarı. Yapmam gerekeni yaptım. Bir sirk aslanı gibi kendi ailemi sergiledim orada. Evet, Narbekovlar da var, hâlâ bitmediler, ağzıma

sıçabilirsiniz, hadi bir de siz alın benden her şeyimi. Bittiyse oyun perdeyi kapatıp siktir olup gidelim. Uyumak istiyorum.”

“Sen?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Bu saatte? Uyumak istiyorsun?”

Kafasını salladı. “Yorulдум bugün.”

Ama bu yorgunluğun bugünle alakası olmadığına emindim. Kendimi onun yerine koyduğumda ne kadar kötü hissedeceğini tahmin bile edemiyordum. Uğruna her şeyini kaybettiği ve kendini kodladığı her şey, bir cümle ile birden parçalanmıştı.

Hiç inanç sisteminizi yıkıp baştan yaratmanız gerekti mi? Böyle gecelerde insan kendini baştan yaratır. Ve aslında gerçek anlamda hiçbir zaman sonu gelmez öyle gecelerin çünkü sağ çıkan kişi *tamamınız* olmaz.

Hiçbir şey demedim ve yanında yürümeye devam ettim. Vale arabayı geri getirdiğinde arabaya kendini resmen attı. Buradan bir an önce siktir olup gitmek istiyormuş gibiydi. Kapıyı açarak ben de yolcu koltuğuna oturdum. Ben kapıyı kapatır kapatmaz gaza bastı.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Çok şaşırtıcı değildi çünkü onun konuşacak hâli yoktu, ben ise ne demem gerektiğini bilmiyordum. Bir şeyler olduğunun farkındaydım ancak ne olduğunu çözemiyordum. Odkan ile ne konuşmuşlardı acaba? Abimin onu aramasına tepki bile vermemişti. O geldiğinde ne olacaktı?

“Bir şey soracağım,” dedim. “Abim gelince ne olacak?”

Bana döndüğünde yüzünde alaycı bir gülümseme belirlediğini fark ettim. Sanki *şimdi mi idrak ettin* dercesine bakıyordu bana. Bu muydu sorun? Abim tam olarak nasıl bir sorun yaratabilirdi ki?

“Bilmem,” dedi ela gözleri hâlâ üzerimdeyken.

Dışarıdaki yağmur hızlanmıştı. İçinde bulunduğumuz araba da. İstem-sizce gözlerim durmadan yukarı tırmanan hız ibresine takıldığında nereye baktığımı fark etmiş gibi arabanın hızını azalttı ve az önce takmadığı kemeri taktı.

“Nasıl bilmiyorsun?” diye sordum merakla.

“Bilmiyorum işte, güzelim,” dedi direksiyonun hâkimiyetini tek eliyle sağladığı sırada.

Cebinden paketini çıkarıp bir sigara daha yaktı. Derin bir nefes çektiğinde paketi bana doğru uzattı ama bu sefer almadım. Reddettiğimi görünce paketi cebine tekrar soktu ve tek elini yana yaslayarak arabanın camını hafifçe açtı.

“Sen bu planı onunla yapmadın mı?” diye sordum merakla. “Nasıl bilme-yebilirsin?”

“Ben onunla bu planı yaptığımda sarhoştuk ve babam ölmemişti bile,” dedi gülerek bana baktığında. “Sen ortada yoktun. Hiçbir şey yoktu. O gitti. Nasıl birine dönüştüğünü, ne istediğini, *kim olduğunu* bilmiyorum. O yüzden ne olacağını da bilmiyorum.” Ela gözleri bana döndü. “Beraber öğre-neceğiz demek ki.”

Bu yola çıktığından beri planda gerçekten *bilmediği* bir şey vardı ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini hissedebiliyordum. Tüm sorun bu muydu yani? Onu rahatsız eden şey bu muydu?

Yol boyunca hiç konuşmadık. Daha önce hiç gelmediğimiz bir sitenin içine girdiğimizde gözlerim gökdelenlerde dolaşmaya başladı. Birkaç dakika sonra arabayı park etmişti. Arabadan indiğinde ben de onu takip ettim. Elini be-lime koyarak beni apartmanın kapısına yönlendirdi. Beraber yürümeye baş-ladığımızda teninden yayılan alkol ve parfüm kokusunu çok net bir şekilde alabiliyordum. Kapıdaki şifreyi girdikten sonra kapıyı açtı ve içeri geçmemi bekledi. Ben içeri geçtikten sonra kapıyı arkamızdan kapatarak yanıma iler-ledi ve kenardaki asansörü çağırdı. Asansör geldikten sonra yine önce benim içeri geçmemi bekledi. Kapılar kapandığında 12. katın tuşuna bastı.

“Burası neresi?” diye sordum asansör hareket etmeye başladığında.

“Başka bir ev daha işte.”

“Neden *penthousea* gitmedik?”

“Orası uzak,” dedi yorgun bir sesle. “Bir an önce yatmak istiyorum. O yüzden.”

“Sara ve Tolun nerede, peki?”

“Bilmem,” dedi. “İlgilenmiyorum. Oraya gitmişlerdir muhtemelen.”

Gözlerim istemsizce aynadaki yansımamıza takılmıştı. Aramızdaki boy far-kını ilk kez bu kadar net bir şekilde fark ediyordum çünkü bizi hiç aynadan görmemiştim. O da aynaya baktığımı fark ederek aynaya doğru döndüğünde yansımama bakarak yanağımlı sıkıttı. Bir an yüzüme eğilip yanağımdan öpecek sandım ama asansör çoktan durmuştu.

Eve önce ben girdim. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra ışıkları yaktı. Burası diğer evi gibi küçük değildi, sadece salonu görebiliyordum ama bu salon bile diğer evin toplamından daha büyük görünüyordu. İçeride büyük bir kitaplık, kahverengi bir TV ünitesi ve üzerinde bir LCD televizyon vardı. Karşısında kahverengi büyük bir L koltuk duruyordu ve ortaya da yine

kahverengi olan bir sehpa konmuştu. Kenarda duran büyük bir yemek masasını gördüm. Bir piyano bile vardı.

“Piyano mu?” diye sordum şaşkın bir sesle, ceketini çıkartıp içerideki dolaba asarken. Beni dinlemiyormuş gibi yürümeye başlamıştı çoktan ama ben de onu takip ediyordum çünkü şu dar elbiseyi artık üzerimden çıkarmak istiyordum.

“Eski evimiz burası,” dedi. “Küçükken piyano çalardım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Neden şaka yapayım?”

“Bilmem,” dedim şaşırarak. “Hiç senlik bir şey gibi gelmedi.”

Güldüğünü duydum ama arkasını dönmedi. Koridorun en solundaki kapıyı açtığı anda önce benim içeri girmemi bekledi. Benden sonra o da içeri girdi ve dolabını açarak bana siyah bir tişört uzattı. Ben tişörtü elinden aldığım saniye sanki ben orada değilmişim gibi altındaki pantolonu indirdi. Gözlerim kalçalarını süzerken üzerindeki beyaz gömleği de çıkararak odadaki kirli sepetine fırlattı. Şimdi dövmelemlerle kaplı olan sırtını incelemeye başlamıştım. *Elimde değil, güzel manzara.*

Altına siyah bir şort geçirdiğinde kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. “Fermuarını açayım mı?” diye sorduğunda kafamı *evet* dercesine salladım. Bir şey söylemeden arkama geçtiğinde üzerimdeki elbisenin fermuarını indirdi. Çıplak kalan sırtıma eli değdiği an istemsizce ürperdim. Eli buz gibiydi.

“Çok hassassın,” dedi dalga geçer gibi bir sesle. Etrafımdan dolaşıp yeniden önümde durdu. Tekrar göz göze geldiğimizde, “Açtım fermuarını,” dedi. “Bu arada sana bu gece bunu hiç söylemedim ama... Güzel olmuşsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Sen iyi misin? Başına bir şey mi düştü?”

“Sana bin kere falan güzel olduğunu söylemişimdir,” dedi alaycı bir sesle. “Ne düşecek başıma?”

Muhtemelen hayatımda kurduğum en saçma cümleyi o an kurdum. “Güzel miyim gerçekten?”

Beni şaşırtarak direkt cevapladı. “Evet.”

“Ama çok kısa cevap verdin, hayır der gibi.”

“Sorduğun sorunun iki cevabı var,” dedi yüzündeki gülümseme silinmezken. “Ya evet denilir ya da hayır. Ben de evet dedim işte. Ne kadar uzun bir cevap verebilirdim ki?”

“Of tamam,” dedim gözlerimi devirerek. “Seninle de hiç uğraşılmıyor. Bir şey demedim say.”

Yüzündeki gülümseme hâlâ yerinden oynamamıştı. “Tişörtü giy de yatağa gel.”

“Aynı yatakta mı yatacağız?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Evde başka yatak yok,” dedi. “Odaların hepsi boş. Boşalttım yani. Benim odam var sadece. İstersen salondaki koltukta yatabilirim.”

“Hayır,” dedim üzerimdeki elbiseyi çıkardığımda. İçerisi karanlık olmasına rağmen dışarıdaki sokak lambası ışığı içeriyi yeterince aydınlatıyordu ve beni görebildiğinin farkındaydım çünkü gözlerini hiç kaçırmadan bakıyordu. Üzerime tişörtü geçirdiğim sırada gözleri bu sefer çıplak bacaklarıma düştü. Sonra kafasını çevirerek yatağa uzandı ve başını yastığa yasladı.

“Uyuyacak mısın gerçekten hemen?” diye sordum yatağa girdiğimde. O kullanmadığı için yorganı tamamen kendi üstüme çekmiştim.

Kafasını hayır anlamında salladı. “Uykum yok.”

“Konuşalım o zaman.”

“Ne konuşalım?” diye sordu.

“Bu gece bir garipsin,” diye mırıldandım kafamı kaldırıp ona baktığımda.

Kolunu belime atıp beni kendine çektiğinde içim *kıpırdadı*. Kafası hâlâ arkaya doğru yaslı olsa da sırtını dikleştirmişti ve dibimdeydi. Kafasını yana eğerek yüzümü yüzüne yaklaştırdığında, “Nasıl garip?” diye sordu.

“Bilmem,” dedim. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama ortada normal olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum. “Öylesin işte.”

“Öyle miyim?” Kafamı salladığımda, “Bir şeyim yok,” dedi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. Kirli sakalları tenime değdiği saniye ürperdim. Eli hâlâ belimdeydi. Neden bu kadar yakın davranıyordu?

“Bu neydi şimdi?” diye sordum geri çekildiği sırada ama hâlâ bana o kadar yakın duruyordu ki neredeyse alnım alnına yaslıydı.

Yüzünde garip bir gülümseme belirdiğinde, “İyi geceler öpücüğü,” dedi. “Neden? Beğenmedin mi?”

“Düzgün değildi.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ne o? Öpücük mü?” Kafamı salladım. “Sen nasıl bir şey istiyordun tam olarak?” Ona cevap vermediğimde iki eliyle de belimi kavradı ve beni çok hafif bir şeymişim gibi birden havalandırarak kucağına, aslında bacağının üzerine oturttu. “Benimle öpüşmek mi istiyorsun, Bengi Elem?”

Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. “Asla. Sınırlara ve rahatsızlıklara kesinlikle saygım vardır.”

Kaşlarını kaldırarak bana baktığında yüzünde düzenbaz bir ifade belirmişti. “Diyorsun?”

Kafamı salladım. “Kesinlikle. Diyorum.”

“Nasıl sınırlar bunlar tam olarak?”

“Seninkiler mi, benimkiler mi?” diye sordum.

“Seninkiler.”

Bende sınır falan yok şu an.

Kafasını yana eğerken gözlerimin önüne gelen saçları geri itti. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı güzel yüzünü aydınlatmaya yetiyordu. Keskin çene kemiğine, kısık bakan çekici gözlerine ve dolgun olan dudaklarına baktım. Kucağında istemsizce kıpırdamaya başlamıştım.

Ona cevap vermediğimde sanki kafamın içinden geçen cümleyi okumuş gibi dudaklarını boynuma bastırdı ve baştan aşağı ürperdim. Bu kadar ufak bir temasla beni bu kadar etkilemesi normal miydi? *Canım resmen onu çekiyordu.* Ama şu an, işlerin yolunda olmadığını ve bir şeylerin ters gittiğini baştan aşağı hissettiğim için canım onu daha büyük bir ıstırapla çekiyordu.

Boynumu tekrar öptüğünde, “Çok güzelsin,” dedi az önceki konuşmamıza atıfta bulunarak. “Fazla güzelsin.” Kahkaha attığımda boynumun üzerinde olan dudaklarının bir gülümseme ile kıvrıldığını hissettim. “Fena güzelsin. Epey güzel...”

“Yeter!” dedim tekrar gülmeye başladığımda, karnına vurmuştum. “Sus artık.”

“Bayağı...”

Güzelsin diyemeden üzerine eğilerek onu susturdum. “Of, sus!”

Şu an ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimdeki ses dudaklarımı yanağına bastırmamı söylediği için bunu yaptım. Dudaklarımı yanağına bastırdım ve onu öptüm. Her seferinde çok farklı hissettiriyordu. Dudaklarım yanaklarından boynuna doğru indiğinde, “Hâlâ sorunun ne olduğunu söylemedin,” dedim.

“Ne sorunu?”

“Bugün ne derdin vardı, onu anlatmanı istiyorum işte.”

“Bir şey yoktu,” dedi. Tekrar neşesini kaçırmıştım sanki. “Andrei ile seni yan yana görmek hoşuma gitmedi.”

“Neden?”

“Benim olması gerekene başkası dokununca hoşuma gitmiyor.”

Ona kaşlarını çatarak baktım. “Burada senin olan hiçbir şey yok.”

“Benim olan demedim zaten,” dedi. “Olmaması gereken dedim. Olmadığını biliyorum. Çabalıyorum ama istediğim hiçbir şeyi alamıyorum.”

Ona baktım. Eğer dudaklarımı açabilseydim, ona beni gerçekten istiyorsa almasının o kadar da zor olmadığını söylerdim. Çünkü ben onu, tahmin edebileceğinden daha fazla istiyordum. Ama aramızda ikimizin de bir türlü kıramayacağı bir duvar vardı.

Herkesin savaşı kendine.

Birden kollarımı omzuna sardım ve ona sarıldım. Kısa bir an duraksasa da ellerini hemen belimde hissettim. O da bana sarılıyordu. Parmakları saçlarımdan geçerken kafamda aynı cümle dönüp duruyordu. *Olmaması gereken ama olmayan.* Ağlamak istiyordum çünkü sanki veda ediyormuşuz gibi hissetmeye başlamıştım ve buradan ayrılmak istemiyordum. Hep burada, yanında olmak istiyordum. Kalbim göğüs kafesimin altında ezilirken kafamı omzuna yasladım. *Hiçbir zaman da olmayacak.* Derin bir nefes aldım. Onu sevdiğimi ve bunun beni mahvedeceğini tam o an idrak etmiştim. *Çünkü bu evren Titanik'in yüzdüğü ve Romeo'nun yaşadığı paralel bir evren.*

BÖLÜM 11

ÖLÜMDEN ÖNCE TUTULAN YAS

2017, ARALIK

SAAT 12.21

Moskova, Rusya

“Bugün nasıl hissediyorsun?”

Dışarıda karla karışık yağmur yağıyordu ve hava sıcaklığı aralık ayının sonlarına gelinmesi ile artık iyice düşmüştü. Ofisin içinde klima çalıştığından dolayı içerisi sıcaktı. Perva ceketini çıkarıp oturduğu gri koltukta yana koydu ve arkasına yaslandı.

“Her zamanki gibi.” Bakışları karşısındaki kadına döndü. “Sen nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim, teşekkür ederim.” Mavi gözleri Perva’ya döndüğünde, “Aslında seni gördüğüme şaşırdım,” dedi. “Epeydir ortada yoktun.”

“Moskova’da değildim,” dedi Perva kısa keserek.

“Gece kulübünde seni görmüştüm ama.” Perva şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdığında kadın güldü. “Ne? Sadece sen mi içki içebilirsin? Buralardaydın. Neden uğramadın?”

“Bir şeyin değişmediğini hissediyorum çünkü,” dedi Perva omzunu silerek. “Ne işe yarıyor sence buraya gelip konuşmak, Taisiya?”

“Konuşmuyorsun ki,” dedi önündeki ahşap masaya doğru eğildiğinde. Taisiya otuzlarının sonundaydı, sarışın ve mavi gözlüydü. Perva’dan on yaş büyük olmasına rağmen çok daha genç gösteriyordu. “Bu geldiğin otuzuncu seans ve cevapladığın tek soru hâlâ nasıl olduğun sorusu. Sonrasında ya hep laf cambazlığı yapıyorsun ya da susuyorsun. Daha kötüsü, işim çıktı diye kalkıp gidiyorsun.”

“Gerçekten işim çıkıyor,” diye itiraz etti Perva. Aslında çıkmıyordu. Sadece bunalıyordu.

Taisiya ona inanmıyormuş gibi baktı. “Hiçbir işin senden daha önemli olabileceğini sanmıyorum. Sen neden böyle düşünüyorsun?” Perva ofladığında, “Eğer konuşmak istemiyorsan neden buraya geliyorsun?” diye sordu.

Aslında bunun belli bir cevabı yoktu. Seneler önce annesini psikoloğa gelmesi için ikna ettiğinde, annesi gitme şartı olarak onun da gitmesini istemişti. Bu yüzden gitmişti. Bir şeyin değiştiği yoktu, aslında doğru dürüst bir şey anlatabildiği de yoktu. Hatta artık annesi bile yoktu... Ama verdiği sözü tutmaya devam ediyordu. Dışarıdan bakan birisi onun yardım istemesine şaşırabilirdi ama aslında bu odada sadece iki saniye dursalar, buraya sadece *benden çıktı* demek için geldiğini anlayabilirlerdi. Gerçekten yardımı kabul ettiği yoktu. Sadece kabul ediyormuş gibi yapıyordu. Böylece kendini avutmaya devam edebilirdi.

“Bilmem,” dedi Perva omzunu silkerek. “Sen beni konuşturmayı neden beceremiyorsun? İşin bu değil mi?”

Taisiya sadece güldü. “Hayır, Vladislav. İşimin bu olduğunu sanmıyorum.” Kahve fincanını eline aldığı sırada, “Kahve ister misin?” diye sordu.

“İstemem,” dedi Perva. “Daha yeni içtim. Ama içeride sigara içmeme izin verseydin fena olmazdı.”

“Buna izin veremem çünkü senden sonra gelecek olan hastam sigara kokusundan rahatsız oluyor olabilir,” dedi Taisiya. “Kahveni nerede içtin?”

“Cidden soruyor musun?” diye sordu Perva. Taisiya kafasını salladığında oflayarak kafasını geriye attı. Dışarıdan bakan birisi onun buraya isteyerek geldiğine hayatta inanmazdı. “Pushkin’de. Nasıl içtiğimi de soracak mısın?”

“Sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Sen de buraya bu yüzden gelmiyor musun zaten?” Aslında buraya neden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Ne yapıyordun sabahın köründe Pushkin’de?”

“Bugün Pazar,” dedi Perva. “Kilisedeydim.”

“Kilisede miydin?” Taisiya kafasını yana eğerek, ona baktığında Perva sadece kafasını sallayarak onu onayladı. “Ayine mi katıldın?”

“Hayır,” dedi Perva. “Bitince dua etmek için girdim. Kalabalık ortamları sevmem.”

“Dua etmek için girdin,” dedi Taisiya. “Ateist olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum,” dedi Perva güldüğünde.

“Ne değişti, peki?”

“Ne yaparsam yapayım, bir şeyleri değiştiremiyorsam gerçekten de olacaklar silinmez bir kalemle yazılmış demektir,” dedi Perva omzunu silkerek.

“Kadere inanıp da onu yazan birine nasıl inanmayayım? Sadece benim için planlarını merak ediyorum. Buzları eritmeye çalışıyorum. Yarın öbür gün bakış açım bununla çelişirse onu yine unuturum. Bu konuda iki yüzlüyümdür.”

“İki yüzlü olmakla alakası yok,” dedi Taisiya. “İnanç karmaşık bir konudur. Bu kadar çok kayıptan sonra Tanrı’ya yaklaşmak ya da uzaklaşmak, normal bir şey. Herkes bu yollardan geçiyor.” Perva derin bir nefes alarak bileğindeki saate baktı. “Senin için camı açmamı ister misin? Cam kapalıyken rahat edemediğini hatırlıyorum ama bir şey söylemedin. Artık bu konuda sorunun yok mu?”

“Var,” dedi Perva. “Aslında camı açmama gerek kalmadan buradan tüyerim diye düşünmüştüm.”

“Daha seansın bitmesine kırk dakika var, Vladislav.”

“O zaman camı açalım.” Taisiya ayağa kalkacağı sırada, “Ben açarım,” dedi ayağa kalkarak.

Taisiya’nın masasının yanındaki camı açtıktan sonra az önce oturduğu koltuğa geri döndü ve istemsizce tekrar saatine baktı.

“Buraya geleceksen neden o kadar uzak bir kiliseye gittin?” diye sordu Taisiya. Perva ona gerçekten saygı duymasaydı oflayarak buradan çıkabilirdi ama seneler içinde ona alışmıştı. Ne kadar konuşmasa da... Bazen kimseye itiraf edemediği çok spesifik şeyleri itiraf edebiliyordu.

Zamanında o kadına ettiği gibi.

Ama bu sefer kimse ona zarar veremezdi.

“Kilisenin benim içim manevi bir anlamı var,” dedi Perva. “Dayım senelerce o kilisenin papazıydı. Annem o kilisenin korosundaydı. Babam, annemi ilk orada görmüş. Oraya gitmek beni rahatlatıyor.”

“En son ne zaman gitmiştin? Bugünden önce yani?”

“Bilmem.” Kısa bir an düşündü. “Sanırım liseye geçmeden önce.”

“Askeri liseye mi?” Perva kafasını salladı. “Bu konuda hâlâ öfkeli misin?”

“Ne kadar öfkeli olduğumu tahmin bile edemezsin,” dedi Perva. “Eğer hayalim elimden alınmasaydı şimdi bambaşka biri olacaktım. Ama bana hayalimin *tam zıttı* olan biri olmaktan başka çare bırakmadılar. Sence insanın buna öfkesi hiç diner mi?”

“Hiçbir şeyi arkanda bırakmadan nasıl ilerleyebileceksin ki?”

Aslında o da senelerdir bu sorunun cevabını düşünüyordu. Hiçbir şeyi geride bırakmadan nasıl ilerleyebilirdi? Zaten bunu yapamadığını daha yeni

fark etmişti. O sürekli geçmişte açılan bir yarayı dikmekle, sürekli başka bir cesedi memnun etmeye çalışmakla meşguldü. Bugünü ne yaşamaya ne de düşünmeye fırsat bulamıyordu. Tüm varlığı geçmiş tarafından tüketiliyordu.

“Bir yolunu arıyorum,” dedi Perva sadece. “Bugün eski sevgilimi gördüm. Pushkin’de.”

“Bana hiç sevgilin olmadığını söylemiştin.”

“Tamam ama *bir sevgiliye en yakın kişi* dediğimde kulağa ucubeymişim gibi geliyor. O yüzden öyle söyledim. Hem ne fark eder ki?”

“Atıldığın lisede tanıştığın kızdan mı bahsediyorsun?”

“Başka yok ki zaten,” dedi Perva. “Evet, askeri okuldaki işte.”

“O seni tanıdı mı?”

“Evet,” dedi. “Tabii ki tanıdı. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Yanıma gelip selam verdi. Yanında kocası ve çocuğu da vardı. Biraz konuştuk. Noel ağacı almak için dışarı çıkmışlar. Kocası susmak bilmedi.”

“Peki, nasıl hissettin?”

“Bok gibi,” dedi Perva. “O umurumda değil ama onun hayatı... Sinirlerimi bozuyor. Anlatabiliyor muyum? Asker oldu, bir kocası var, çocuğu var. Benim *hayallerimin hayatı* bu. Asker olmak, mutlu bir evliliğe ve güzel bir çocuğa sahip olmak. Sahip olmak istediğim hayat onun ellerinde. Aynı noktada başladık. Benim istediğim her şeyi o elde etmeyi başardı ama bana koca bir hiç kaldı. Koca bir hiç. Ona bakıyorum ve olmak isteyip de olamadığım her şeyi görüyorum. Harcanmış koca bir hayat. Ona baktığımda tek düşündüğüm şey bu. Nasıl öfkelenmeden durabilirim ki? Bu hayatın sahibi ben de olabilirdim. Ama onun yerine şimdi bu cehennemde yanıp duruyorum.”

Taisiya camı araladıktan sonra ona döndü. “Ama buradan çıkmak için de bir şey yapmıyorsun.”

“Ne yapabilirim?” diye sordu Perva gülerek. “Bana böyle bir yol çizilmiş. Bana düşen tek şey sonunun nerede biteceğini görmek için yürümeye devam etmek. Hayatın benim isteklerimle hiçbir alakası yok, Tanrı’nın istekleri ile alakası var. Bunu kabul etmem gerekiyor.”

“Kısa bir süre önceye kadar böyle düşünmüyordun ama.”

“Bazı geceler inanç sistemini yıkar ve tekrar inşa edersin,” dedi Perva. “Hayatta kalmak için bunu yapman şart. Eğer tüm bunlara *gücümün yetebileceğini* ama yine de *yetmediğini* düşünseydim kafayı yerdim. O yüzden bir gece

kendi inanç sistemimi ellerimle paramparça etmem gerekti. Kazanmak için yaşamam lazım, yaşamak için de bu kafamın içinden çıkmam lazım.”

“Neyi kazanmak tam olarak?” diye sordu Taisiya.

Perva omzunu silkti. “Bilmiyorum.”

“Bilmediğin bir şeyi kazanmak uğruna her şeyi feda mı ediyorsun yani?”

“Neyi kazacağımı bilmiyorum ama benim için ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi Perva.

“Peki, o kızı kıskandın mı? Eski sevgilini? Kocasıyla görünce?”

Perva güldü. “Yok daha neler...”

“Neden?”

“O kızı kıskanacak kadar önemseydim yanında başkası olmazdı, ben olurum. Ben sadece bana ait olanları kıskanırım.” Sanki bir acelesi varmış gibi tekrar saatine baktı. “Bugün ayrı bir sıkıcısın.”

“Bence sen bugün ayrı bir konuşmak istemiyorsun,” dedi Taisiya gülümseyince. Onu senelerdir tanıyordu, seansa gelmeden önce bile... Ama hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hastası olduğu hâlde. “Birileriyle görüşüyor musun?”

“Biriyle tanıştım,” dedi Perva sadece. Sıkılmış gibi derin bir nefes aldı. “Sigara içip tekrar gelsem olmaz mı?”

“Hayır,” dedi Taisiya. “Hayatta olmaz. Çünkü aşağı indiğinde bir daha asla gelmiyorsun.” Perva güldü. Kesinlikle bunu her seferinde yapıyordu. “Yani biriyle beraber misin?”

“Sayılır,” dedi Perva. “Ama çok heyecanlanma. Yakında biter.”

Taisiya’nın kaşları çatıldı. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Sana diyorum,” dedi Perva. “Kaderde yazanı yaşıyoruz. Olacak olan, olur. Engellemenin bir yolu yok.”

“Böyle yaparak kendi iradeni hiçe saydığını farkında mısın?”

“Sen gerçekten insanın iradesinin bir anlam taşıdığını mı düşünüyorsun bu hayatta?” diye sordu Perva alayla güldüğünde. “Eğer öyle olsaydı bugün burada ben değil de kardeşim oturuyor olurdu.”

“Babana bu konuda hâlâ öfkeli misin?”

“Tabii ki öfkeliyim! Keşke cehennemde nasıl yandığını izleyebilsem.”

“Onun hem acı çektiğini görmek istiyorsun hem de ona acı çektirenlere acı çektirmek istiyorsun, doğru mu anlıyorum?”

Perva derin bir nefes aldı. “Aile bağlarımız biraz karmaşıktır bizim.”

“Neden hiçbir konuda ilerleme kat edemediğini düşündün mü?”

“İlerleme anlayışlarımız aynı değil ki, Tasya,” dedi Perva. “Sen iyileşmekten bahsediyorsun. Ben üzerini kapatıp yola devam etmekten bahsediyorum.”

“Bir kere iyileştirmeyi denesen nasıl olur acaba?”

“Bir bokun değiştiği yok,” dedi Perva omzunu silkerek. “İnsanların *iyileşmeye* fazla anlam yüklediğini düşündüğümü biliyorsun. Bazen tüm acıları çeker ve yola yine de devam edersin. Bazı insanlar böyledir. Yolun sonundaki durak çekecekleri tüm acılara değer onlar için. Değil mi? Farklı olmak kötü bir şey mi? Sanmıyorum.” Saatini tekrar kontrol ettiğinde, “Odkan seni görüyor mu?” diye sordu.

Taisiya güldü. “Sana neden başka bir hastam hakkında bilgi vereyim ki?”

“Seni görmesi lazım.”

“Senin de görmem lazım ama gelmiyorsun.”

Perva güldü. “Sence aynı durumda mıyız? Ben kafamda başka sesler duyuyorum.”

“Duymuyor musun?” diye sordu Taisiya kafasını yana eğdiğinde.

“Bazen,” dedi Perva. “Anneminkini.”

“Annen ile ilgili hislerin hâlâ aynı mı?”

“Ne gibi hisler?”

“Bilmem,” dedi Taisiya. “Onu senin söylemen lazım. Mesela ona hâlâ kızgın mısın?”

“Ona hiç kızmadım,” dedi Perva. “Sadece hayal kırıklığı yaşıyordum.”

“Neden hayal kırıklığı yaşıyordun?”

“Bunları anlatmanın bir faydası yok,” dedi Perva. “Küçük bir çocuk değilim artık. Onu anlıyorum. Çocuk doğurmak istemiyordu, zorla doğurmasını sağladılar. Zaten anne olmaya hazır olmayan birisini anne olamadığı için suçlayabilir misin? Ben suçlamam. Onun vücudu, onun kararları olması gerekirdi. Neyin baskısını kurdular üstüne? Sanki doğurduğu çocuğa bakmayı başarabildiler mi? Senin çocuğun öldürülse sen de delirirdin.”

“Ben onunla empati yapabilirim,” dedi Taisiya kafasını salladığında. “Ama sen onunla empati yapmak zorunda değilsin. Onun da bir şeyler yaşamış olması, senin onun yüzünden acı çektiğin gerçeğini silmiyor. Bu yüzden bir kez olsun kendi bakış açıdan bak. Onun yaşadıklarına değil, kendi yaşadıklarına bak. Onun yüzünden hissettiklerini kabullenemediğin için onu hep memnun etmeye çalıştığının farkında mısın? Ne zaman bir şey yaptığını söylesen bu ya

annenden kalma bir huy oluyor ya annen için oluyor ya da annenle alakalı bir şey oluyor. Ben senin hiç kendin için bir şey yaptığını görmedim.”

Gerçekten de yapmıyordu. Hayatının merkezine annesini oturtmuştu. Dışarıdan bakan bir insan bunu neden yaptığını anlayamazdı muhtemelen. Kimse anlam veremezdi. Belki hayatını bir *aferin* kelimesi uğruna harcayan çocuklar haricinde... Derin bir nefes verdiğinde istemsizce bileğindeki bileklikle oynamaya başladı.

“Ne yapmamı bekliyorsun ki?” diye sordu. “Ben ona karşı ne hissettiğimi söylesem işler düzelecek mi? O gitti.”

“Giden birini memnun etmeye çalışmada sorun yok ama giden birine kızgınlığını söylemen saçma, öyle mi?” diye sordu Taisiya. “Hayır, değil.”

“Sadece hayal kırıklığı hissediyorum,” dedi Perva. “Başka bir şey yok.”

“Neden hayal kırıklığı hissediyorsun? Burada olsaydı ona ne söylerdin? Hiç düşündün mü?”

“Bir bok söylemezdim,” dedi Perva sinirle. “O gitmiş olabilirdi.” İkiz kardeşinden bahsediyordu. “Ama ben oradaydım. Benden vazgeçeceklerse neden benim yaşamama izin verdiler?” Derin bir nefes aldı. “Siktir et. Seansın bitmesine kaç dakika kaldı?”

“Bu konudan bahsetmek istemiyorsan başka konudan bahsederiz. Ama bu sefer benden kolay kurtulamayacaksın. Zaten aylardır gelmedin.”

“Gerçekten bazen sana acıyorum,” dedi Perva. “Düşünsene... Hem Od-kan’ı hem de beni dinliyorsun. Ben olsam kafayı yerdim. Sana daha fazla para ödememiz lazım, gerçekten.”

Taisiya kahkaha attı. “Aslında ikinizi de dinleyemiyorum çünkü ikiniz de doğru düzgün bir şey anlatmıyorsunuz.” Kahveden bir yudum aldığı anda, “Takıntılarının ne durumda?” diye sordu.

“Geneli aynı,” diye cevapladı Perva sorusunu. “Ama bazı şeyler daha iyiye gidiyor.”

Merakla kafasını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Dün gece cam kapalıyken uyudum,” dedi. “Uyuyakaldım yani. Ama uyanmadım.” Hatırlamaya çalışıyor gibi gözlerini kıstı. “Işığı çift açıp kapatmadım. Ayakkabılarımın bağcığını bu sabah sadece bir kere bağladım. Merdivenlerden aşağı inene kadar bacaklarım resmen tekrar bağlamam için titredi ama arabanın içine bindikten sonra aklımdan çıkarmayı başardım. Senin dediğin şeyi düşünüyorum. *Bunu yapmazsam hiçbir şey değişmeyecek.* Ama bazen kontrol etmesi eskisi gibi zor oluyor.”

"Kendinle dalga geçer gibi söylüyorsun ama bunlar büyük gelişmeler, farkında mısın?" diye sordu Taisiya. "Kendini takdir etmeyi öğren. Bazen ihtiyacın olan insanlardan duyduğun bir aferin lafı değildir. Aynaya bakıp da kendine *iyi iş çıkarıyorsun* demen gerekir."

Perva derin bir nefes aldığı anda, "Sıkıldım bu takıntılardan artık," dedi. "Siktirip gitsinler istiyorum. Kafamın içi zaten yeterince kalabalık ve gürültülü. Bir de onlardan ses çıkıyor... Eziyet gibi. Gerçekten." Arkasına yaslandığında bakışları cama döndü. Kar hızlanmaya başlamıştı. "İnsanlara kendimden ve onlardan iğrenmeden dokunmak istiyorum."

"Kontrolcü bir kişiliğin olduğu için kendi söz geçiremediğin durumlarda agresifleşiyorsun," dedi ayağa kalktığı anda. "Ama her zaman suçlamak için kendini seçemezsin. Kendini suçlayarak o takıntıları kaybedemezsin. Neden orada olduklarını hiç düşündün mü?"

Tabii ki düşünmüştü. Annesi, bir sebepti. Diğer sebep ise... Kimseye söylenmemek üzere zihnindeki en büyük çöplüğün en sonunda yer ediniyordu. O konuyu hayatı boyunca hiç kimseye bir daha açmayacağını biliyordu. *Kontrol bende değilse bana dokunulması bu yüzden hoşuma gitmiyor*, diye düşündü. *Böyle başladı ve bu konudaki takıntım hiç son bulmadı.*

Kontrol tamamen elinde olduğu sürece hiçbir şeyde sorun çekmezdi.

"Hayatında birisi olduğunu söyledin," dedi Taisiya. Cevap alamayacağını fark ettiğinde başka bir soru yöneltmeyi tercih ederdi. "Ona dokunurken iğreniyor musun?"

"Hayır."

"Bak işte."

"Tamam ama o farklı."

Taisiya güldü. "Nesi farklı?"

"O dikkat ediyor çünkü," dedi Perva. "Her şeye dikkat ediyor. Zaten rahatsız olacağım bir şeyi yapma ihtimali yok. Bu yüzden ondan rahatsız olmam."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun, peki?"

"Hislere anlam veremediğimi ve onları ifade edemediğimi biliyorsun," dedi Perva. Ama aslında bu koca bir yalandı. Her şeyin son derece farkındaydı. "Bana ne hissettiğimi değil de ne düşündüğümü sor. Kafamın içi bu aralar onunla dolu."

"Peki," dedi Taisiya. "Ne düşünüyorsun onun hakkında?"

"Güzel olduğunu."

“Başka?”

“Çok tatlı.”

“Bunu yolda gördüğün kişiler için de düşünebilirsin,” dedi Taisiya. “Biraz daha özele in.”

“Benim olmak için yaratıldığını düşünüyorum.”

“Başka?”

“Ama asla beraber olamayacağımızı düşünüyorum.”

“Neden?”

“Sana dedim.” Perva omzunu silkti. “Kader...”

“Bugüne kadar kadere inanmıyordun bile, Vladislav. Şimdi neden onu yemeyeceğini düşünmeye başladın?”

“Yazılıp çizilmiş bir oyunun içinde olduğumuza inanıyordum,” diye düzeltti Perva onu. “Sadece Tanrı tarafından yazıldığı gerçeğini reddediyordum. Ama ne fark eder? Aynı şey.” Derin bir nefes daha aldı. “Bu dünyadaki amacın değer verdiğin insanlarla çakışsaydı, ne yapardın?”

“Bilmem,” dedi Taisiya. “Bu dünyadaki amacının ne olduğuna göre değişir. Gerçekten degecek bir şey mi? Bu dünyadaki amacın ne?”

“Kazanmak.”

Taisiya, “Neyi?” diye sordu. Sürekli sorular soruyor ama asla gerçek bir cevap alamıyordu.

“Tipi başladı,” dedi Perva, camdan dışarı bakan gözlerini Taisiya’nın bebek mavisi gözlerine çevirdiği sırada. “Eğer şimdi çıkmazsam yollar kapandığında hiç çıkamam.”

“Yeni bir bahane, ha?”

“Bahane değil,” dedi Perva sırtarak. “Görmüyor musun? Altımda 4x4 yok. O arabayı bu kadar karda çıkarmak bile zor olacak.”

Taisiya saatine baktı. “Vay be. Yarım saat. Aslında bu senin rekorun sayılır.”

“Konuşarak bir şeylerin hallolacağına inandığım gün bir saat burada kalmayı başaracağım,” dedi Perva gülererek. “Benim reçetemi yenilesene. İlaçlar bitiyor.”

“Onları alkolle içmiyorsun, değil mi?”

“Ben mi?” diye sordu Perva. “Yok daha neler...”

“Nedense ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum.”

“Ben güvenilir bir adamım,” dedi Perva. “İyi günler, Tasya.”

Taisiya ona cevap veremeden Perva ofisten çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve hızlı adımlarla binanın merdivenlerini inmeye başladı. Acilen sigara içmesi gerekiyordu. Bir saate yakındır içmemişti ve gerçekten elleri titremeye başlamıştı.

On sene önce bu sokaklarda dolaşan hâli, onu bu durumda görse bayatta inanmazdı. Eskiden sigaranın kokusuna bile dayanamazdı. Henüz üstüne geçirmediği deri ceketinin cebinden sigara paketini çıkardığında binadan daha yeni çıkmıştı. Binanın arkasındaki otoparka doğru yürürken sigarayı dudaklarının arasına yasladi ve babasının çakmağı ile sigarasını ateşleyerek derin bir nefes içine çekti. Resmen rahatlamıştı.

Sigarayı içmeye devam ederken gözleri sokakta dolaşıyordu. Hava buz gibi olmasına rağmen işlek cadde her zamanki gibi kalabalıktı. Sigaradan bir nefes daha çektiğinde ayakları ile yerde ritim tutmaya çalıştı. Buraya neden geldiğini bile bilmiyordu.

Annesine verdiği ve anlamı olmayan onlarca sözden birisini tutuyordu işte. Bir an Taisiya'nın sorusunu tekrar düşündü.

"Annen burada olsaydı ona ne derdin?"

Ne söylerdi gerçekten?

Gerekirse tüm dünyayı karşıma alacağım ama yine de kazanacağım. Düşmanları sırtlarından bıçaklayacağım ve güneşin hiç doğmadığı bir dünyaya sığınacağım. Beni iyi izle... Çünkü seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum anne.

SAAT 15.03

Moskova, Rusya

BENGİ ELEM

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu ilk birkaç saniye kavrayamadım.

Aralık ama kapanmak için direnen gözlerim odanın içinde dolaşmaya başladı. Kahverengi bir giysi dolabı ve kapalı olan pencerelerden başka odada hiçbir şey yoktu. Gözlerimi ovuşturarak yatakta ters döndüğümde, Perva'nın cebindeki cüzdanı ve araba anahtarını yandaki komodinin üstüne koyduğunu fark ettim. Üzerinde siyah, kısa kollu bir tişört ve siyah bir kot pantolon vardı. Bana bakmadı -muhtemelen uyandığımı fark etmemişti- dolaba ilerleyerek penye siyah bir şort çıkardı ve altındaki pantolonu indirerek şortu giydi. Üzerindeki tişörtü de çıkartarak odadan çıktığında gözlerim sırt kaslarında dolaşıyordu. *Sabah sabah tam da istediğim manzara.* Daha iyisine uyanmak demek, muhtemelen Norveç'te Kuzey Işıkları manzarasına uyanmaktır.

Yeniden içeri girdiğinde gözlerim hâlâ kapıda olduğundan dolayı göz göze geldik. “Günaydın,” dedi pencereleri açtığında. “Uyanık mıydın?”

Perdeler karartma perde olduğundan dolayı, içeriye neredeyse hiç ışık girmiyordu ama perdeleri çeker çekmez o kadar aydınlık olmuştu ki istemsizce gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Bu odanın pencerelerinin baktığı bahçe tamamen karla kaplanmış durumdaydı ve hâlâ kar yağıyordu.

“Beş saniye önce uyandım,” dedim esneyerek üzerimdeki yorganı kenara itelediğim sırada.

Evin içerisi resmen yanıyordu, ben bile terlemeye başlamıştım. Tişörtün tamamen belime kıvrıldığını ve altımdaki külot da dahil her şeyimin görüldüğünü Perva’nın bakışları kalçalarımaya kayana kadar fark etmemiştim bile. Az önce kenara attığım yorganı tekrar üzerime çekmeye karar verdim ama nedense bundan vazgeçtim çünkü utanmadığımı fark etmiştim.

“İyiymiş,” dedi yatağa girdiğinde. “Epey uyudun.”

Onun tarafına itelediğim yorganı kenara itmekle uğraşmak yerine doğrudan üzerine yattığı için artık istesem de yorganı çekemeyecektim çünkü benim kadar zayıf birinin, onun ağırlığı altında ezilen yorganı o esaretten kurtarma imkânı yoktu.

“Evet,” diye mırıldandım. “Ama dinlenmiş hissetmiyorum.”

Gözlerim ıslak saçlarında dolaştı. Dışarı çıkıp geldiği belliydi. Acaba ne zaman uyanmış ve nereye gitmişti? Sorsam cevap verir miydi? Artık cevapsız kalmaktansa doğrudan soru sormamayı tercih etmeye başlamıştım.

“Yatak eski,” dedi bir elini yatak başlığının oraya koyduğunda, birkaç saniye kafasını eline yasladığı için şişen pazularına baktım istemsizce. Bir insan bu kadar kaslı olamazdı. Normalde bu kadar kaslı erkekler hoşuma gitmez yalanını kimseye okumayacaktım. Kaslı erkekler gayet de hoşuma giderdi. Özellikle de karın kasları olanları. Ve onun karın kasları epey iyiydi. *Epey*. “Belki de ondan rahat edememişsindir.”

“Sanmıyorum,” dedim elimi yanağıma yaslayıp sola doğru döndüğümde. Uzanmış bir şekilde onu izliyordum ama o artık bana değil de elindeki telefona bakıyordu. “Dağ evindeki yataklar daha rahatsız bence.”

“Benim yüzümden rahat edememişsindir belki,” dedi yavaşça güldüğünde. Ama hâlâ elindeki telefona bakıyordu. “Yani, ben çok yer kaplarım yatakta.”

“Burada mı uyudun?” diye sordum şaşkınlıkla.

Aslında evde başka yatak olmadığını bana söylemişti ama başka yatak olmadığı bir sürü durumlarda bulunmuştuk ve hepsinde bir şekilde benimle

aynı yatakta yatmayı reddetmişti. Bu yüzden, bu sefer de aynısını yapmasını beklemiştim. Yani ben uyuduktan sonra kalkıp gitmesini.

“Niye bu kadar şaşırdın?” diye sordu. Hâlâ elindeki telefona bakıyordu. “Başka yatak yok demiştim.”

“Evet ama genelde koltukta yatmayı tercih edersin.”

“Bu sefer yatasım gelmedi, fıstık.”

“Peki, ne zaman uyandın?”

“Sabah yedi gibi.”

“Zaten ben dört gibi uyudum ve ben uyuduğumda sen hâlâ ayaktaydın,” dedim. “Neden o kadar erken uyandın?”

“Kahvaltı hazırladım. Spor yaptım. Duş aldım.”

“Spor yaptın?”

“Bakıp durduğun o kaslar kendiliğinden ortaya çıkmıyor,” dedi muzip bir sesle.

Artık utanmıyordum. Yani, ne yapabilirdim? Evet, bakıyordum. O da bakıyordu. Benimle dalga geçeceğine kendi bacak sevdasını düşünmesi lazımdı.

“Dışarı çıkmışsın,” dedim ıslak saçlarına baktığımda. “Onu neden saymıyorsun?”

“Bakıyorum da fazla dikkatlisin,” dedi alaycı bir sesle. “Hesap mı soruyorsun?”

“Merak ettim sadece.”

“Kiliseye gittim,” dedi bana döndüğünde. Kısa bir an göz göze geldiğimizde şaşkınlıkla bakıyordum yüzüne. Kiliseye mi gitmişti? O nereden çıkmıştı şimdi?

“Ne alaka?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Bugün Pazar.”

“Yani?”

“Ayin vardı,” dedi tekrar telefona döndüğünde.

“Artık Hristiyan olmadığını söylemiştin.”

“Değildim zaten,” dedi sadece.

“Pek mantıklı gelmiyor kulağa.”

“Sadece dertleşecek birine ihtiyacım vardı, Bengi.”

Bir şey söylemedim. Kendi inanç sisteminizi yıkıp yenisini inşa edecek kadar çaresiz kaldığınız bir an hiç yaşadınız mı? Yalnız kalmamak için artık

inanmadığınız bir Tanrı'nın kırıntılarını takip ettiniz mi hiç? Yoksa henüz o kadar dibi görmediniz mi?

Ben gördüm.

Bu yüzden onu anlıyordum.

Bazı konularda... Sandığından bile daha fazla anlıyordum hatta.

Bir şey demediğimi fark ettiğinde, "Aç değil misin?" diye sordu. Göz ucuyla bana baksa da hemen sonra ela gözleri tekrar ekrana dönmüştü.

Birden engel olamadığım bir merakla, "Sen neye bakıyorsun böyle?" diye sordum ve kafamı yasladığım yerden kaldırarak onun üstüne doğru eğildim. "Kafanı bir saniye olsun kaldırmadın telefondan."

"*Instagram*'a bakıyorum."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Senin *Instagram*'ın mı var?"

"O kadar da değil," dedi eğlenirmiş gibi güldüğünde. "Tabii ki var. Kullanmıyorum ama. Dün ne paylaştıklarına bakıyorum."

"*Instagram* mı kullanıyorlar?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "Aslanlar?"

"Yani sonuçta aslında çoğu 20'li yaşlarında gençler," dedi gülerek bana baktığında, "Kullanıyorlar tabii ki. Sadece kapalı, küçük ve gizli hesaplar. İsimleri de random şeyler oluyor."

"Senin kullanıcı ismin ne?" Telefonu bana uzattı. *User2938234* gibi random bir ismi vardı. Profil fotoğrafı yoktu. Hiçbir fotoğraf paylaşmamıştı. En azından bu konuda şaşırtmamıştı. "Diğerlerinin de var mı yani? Odkan'ın falan?"

Kafasını salladı. "Takip ettiklerime baksana. Onu ediyorum."

Takip ettiklerinin sayısına baktım. *23 kişi*. Ve takip edilenler listesindeki herkes, tıpkı kendi profili gibiydi. Profil fotoğrafsız, random isimlere sahip hesaplar. Çok rahatsız edici görünüyordu.

Hesaplardan bir tanesinin üstüne rastgele tıkladığımda Nadia'nın hesabı olduğunu gördüm. *897 gönderi*. Muhtemelen hayatımda 897 tane fotoğrafım bile olmamıştı. Artığı son gönderide gri saçlı olan kardeşinin yanağını ısıırıyordu, dün gecedden bir *selfie* atmıştı. Profilinden çıkarak listede onun altındaki kişiye bastım. Bu da Odkan'ın hesabıydı. *249 gönderi. 19 takipçi*.

O da hesabını aktif kullanıyordu. *Şaka mı?* Bu fotoğraf sevdası nereden geliyordu bunlara?

"249 gönderi," dedim şaşkın bir sesle. "Gerçekten *Instagram*'da mı nefes alıyorlar?"

“Fotoğraf çekmeyi seviyor sadece,” dedi. “Aşağı insene. Çok komik fotoğraflarımız var.”

“Ne kadar alta?”

“2011’e falan in işte.”

2011. Bundan 6 sene önce. Yani Perva 21, Odkan 20 yaşındaydı. Acaba o zaman araları nasıldı?

2011’e inmem birkaç dakikamı aldı. Odkan fotoğraf çekmeyi seviyordu ve kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm erkeklerin hesaplarına kıyasla bayağı iyi fotoğraf çekiyordu. Hayatımda bu kadar fazla *selfies* olan bir erkek görmemiştim.

Sonunda beraber bir fotoğraflarına denk geldiğimde, böyle bir şey görmeyi hiç beklemediğim için birden kahkaha attım. İkisi de alt dudaklarını çekiştirmişlerdi çünkü dudaklarının içindeki dövmeği gösteriyorlardı ve dövmede *ROAR* yazıyordu.

Birden öyle bir kahkaha atmaya başladım ki sanırım uzun süredir bu kadar sesli gülmemiştim. Kafamı kaldırıp Perva’ya bakıyor sonra fotoğraftaki tiplere tekrar bakıyor ve tekrar gülmeye başlıyordum. Kafamı kaldırıp tekrar Perva’ya baktığımda sırtarak beni izlediğini gördüm, aslında bu kadar kahkaha atmama sinir olmasını beklemiştim ama sanki güzel bir manzara izliyormuş gibi keyifli görünüyordu. Kafasını arkasına koyduğu koluna biraz daha yasladığında iyice bana döndü, dikkatli bakan ela gözleri yüzünden içim *tuhaf* olurken yüzümdeki gülümseme yavaşça silindi ama o hâlâ gülümseyerek bakıyordu.

“*Shop* bu, değil mi?” diye sordum fotoğrafa tekrar baktığımda. “Bunu gerçekten yapmış olamazsın. Tamam, o yapabilir ama sen...”

“Evet,” dedi kafasını *aynen aynen* dercesine sallayarak. “*Shop*.” Kesinlikle yalan söylüyordu.

“Yalan söylüyorsun!”

Omzunu silkti. “Kanıtlayamazsın ki.”

Aslında kanıtlayabilirdim. Birden üzerine çıkıp göğsüne oturduğumda şaşkın bir şekilde donakaldı. Yani, nefesinin kesildiğini ben bile hissettim. Ama birkaç saniye sonra ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. İki elini de kalçama koyduğunda beni üstünden atmaya çalıştı ama kollarımla onu resmen esir aldığım için o kadar güçlü olmasına rağmen beni üstünden atamamıştı. *Tamam. Yalan söyledim. Aslında gücünün yüzde birini bile kullanmıyordu.* Beni üstünden tekrar *parazitmişim gibi* itmeye çalıştığında

kollarımı boynuna, onu boğacakmış gibi sardım ve karnına oturdum. Tam anlamıyla *beni buradan kaldıramazsın* dercesine kurulup gözlerimi ona diktiğimde beni şaşırtarak kahkaha attı.

“Hasta mısın kızım?” diye sordu elini karnıma koyarak beni ittirdiğinde. Ama dediğim gibi aslında sadece parmağının ucuyla ittiriyordu. “İnsene!”

“Dudağını aşağı çekersen, inerim. Başka türlü inmem.”

Tekrar kahkaha attı. Daha önce sadece iki kere kahkaha atmıştı. Bir tanesinde canımın derdinde olduğumdan dolayı ona odaklanamamıştım. Diğerinde ise inadım devrede olduğundan dolayı gözlerim kapalıydı ama şimdi bu anın tadını çıkarabilirim. Güldüğünde gözleri kısıyor ve göz kenarları kırışıyordu. Bu kadar sigara içmesine rağmen oldukça beyaz olan dişleri gözler önüne seriliyor ve kalbi tekleten bir melodi ortaya çıkıyordu. Gözleri hep sert ve öfkeli bakan birine göre gülmek, ona yakışmaması gerekenden daha çok yakışıyordu.

Bunu daha sık görmek isterdim.

Ama içimdeki bir ses bunun mümkün olmadığını söylüyordu.

Kafamı yana eğdiğimde dudaklarına -aslında gülüşüne- ne kadar dikkatli baktığımı fark etmiş gibi kafasını yana eğdi. Ona nasıl bakıyorsam parıldayan ela gözlerinin şaşkınlıkla biraz daha kısıldığını gördüm. Ama yüzündeki gülümseme silinmedi.

Kafasını iki yana salladı. “Açmıyorum dudağımı falan.”

“Madem görmemi istemiyordun neden fotoğrafı gösterdin?” diye sordum kucağında hareket ederek geriye gittiğimde.

“Az sabit dur.”

“Sabit duruyorum zaten.”

Daha geriye gidecekken, bir anda belimden tutup öne çekti. “Durmu-yorsun.”

“Sen de dövmeni göstermiyorsun!” dedim ellerimi boynundan çektiğim sırada. “Göstersen ne olacak ya?”

“Hiçbir şey.”

“Yani boşuna uyuzluk yapmak hoşuna gidiyor.”

Kafasını sallarken yüzündeki ifade alaycıydı. “Hı-hı.”

Birden ona doğru eğildiğimde hareket edemediğini fark ettim. Onu öpeceğim mi sanmıştı? Öyle düşünmesi çok doğaldı aslında. Birisi sizin dudaklarınıza bakarak üstünüze eğilseydi ne düşünürdünüz? Ben kesinlikle beni öpeceğini düşünürüm. Onu rahatsız etmiş miydim? Bu konuda üstüne

gitmek istemiyordum. Çünkü bile bile birisi bana bunu yapsaydı o kişiden soğurdum.

“Rahatsız mı oldun?” diye sordum korkuyla. Kendimi kucağından kurtacakken, elini kalçama koyarak orada durmamı sağladı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. En az gözlerindeki ifade kadar alaycıydı. “Ne rahatsızlığı?”

“Bir anda donakaldın,” dedim. “Yanlış bir şey yaptım sandım.”

Birden kahkaha attığında şaşkınlıkla ona baktım. Neden kahkaha atıyordu? Gözlerim beliren âdem elmasında dolaştı, sonra dudaklarında ve en son kısılan gözlerinde.

“Donakaldın nasıl bir kelime seçimidir ya?” diye sordu kendi kendine.

“Ama donakaldın!” dedim ısrar ederek. “Öpeceğim sanıp korktun mu? Yemin ederim öpmeyecektim!”

“Harbiden salaksın.” Elini yanağıma koyarak yüzümü hafifçe ittirdi, böylece arkaya bakmamı sağlamıştı. “Nereye oturduğuna bak.”

Birden kendimi yukarı kaydırdım çünkü kucağında değil de şortunun üzerinde oturuyordum. Hiçbir şey olmamış gibi popomu karnının üzerine koyduktan sonra, “Aynı yerdeyim işte,” dedim salağa yatarak ama utançtan kafama sıkacaktım.

“Aynen,” dedi sırtarak. “Oraya öyle dan diye oturulmaz.”

“Nasıl oturulur?”

“Önceden bir haber verilir.”

“Rezervasyon da yaptırılır mı?”

Tekrar güldü. “Ya bir defol-”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, “Ya sen önce bir şu dövmeği gösterece!” diye isyan ettim. “Ne oldu, şimdi utandın mı? Orada mal gibi poz vermişsin!”

Kafasını arkaya attığında gözlerini kısarak bana baktı. “Ne gibi?”

“Mal!”

“Artık asla göremeyeceksin.”

Ama bir kere inat etmişim. Artık görmeme imkânım yoktu. “Bunu sen istedin bak,” diye mırıldadım ona doğru eğildiğimimde. Elimi dudağına koyduğumda bir tepki vermesini bekledim. Takıntıların hareketi geçmesine bu da yeter miydi? Onunla yakinken bu yüzden de kendimi kötü hissediyordum çünkü onun nasıl hissedeceğini tahmin edemiyordum. Sadece şakalaşırken onun rahatsız olmasını istemezdim. Ama benim bu kadar düşünmemden

hoşlanmadığını daha önce birkaç defa dile söylemişti. Kendimi onun yerine koyunca bunu gerçekten anlayabiliyordum. Hem rahatsız hissederse bana söyleyeceğini dile getirmişti, demek ki şu anda böyle bir sorun yoktu. Çünkü kendimi onun yerine koyunca bunu anlayabiliyordum. İnsanlar bana sürekli kötü hissederek yaklaşırsa ben de bundan rahatsız olurum. Hem bana rahatsız hissetse söyleyeceğini söylememiş miydi? Demek ki rahatsız hissetmiyordu.

Bazen gerçekten çok düşünüyorsun, Bengi.

Ama elimde değildi işte.

Ela gözleri düz bir şekilde beni izliyordu ama gözlerinde açıklamaya kelimelerimin yetmediği bir bakış vardı. Sanki ona dokunmamı istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Onu anlayabiliyorum çünkü benim de ona ihtiyacım vardı. Kim olduğunu ya da ne olduğumuzu düşünmeden, sadece bedenini bedenimin üstünde hissetmeye ve parmaklarını bana bastırmasına ihtiyacım vardı. Bu *delice* bir istektir ama artık kontrol altına alamıyordum. Sanki bundan sonra kafamdan bunları silecek tek şey bana dokunması olabilirdi. Onun *tadına* bir kez bakmam gerekiyordu. Ama bu sefer de *bağımlılık* yapabiliyordu ve bu hiç hoş olmazdı.

Alt dudağını aşağı çektiğimde gözlerime aynı bakışlarla bakmaya devam etti. Hiçbir tepki vermemişti bile. Gözlerine baktım. *İçimde bir şeyler eriyordu.* Kucağına yığılmak üzereydim çünkü gözleri, tarif edilemeyecek bir yoğunlukta bakıyordu. *Öyle bakarsan gelip seni almam gerekecek ve işin komik tarafı, zaten gözlerin şimdi gelip seni alacağım der gibi bakıyor.*

Ve delirmeden bununla baş etmek çok zordu.

Kafayı yiyecekmiş gibi hissetmeye başladığım için kendimi bir an önce bu andan ve bu pozisyondan, aslında *bu etkidenden* kurtarmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden verdiği izni değerlendirerek dudağını aşağı doğru çektim ve attığım kahkaha ile ortamdaki o hava toz bulutu olup gitti. Çünkü dövme gerçektir ve sildirmemişti.

“Bu hayatımda gördüğüm en utanç verici dövme!” dedim gülerek bakmaya devam ettiğim sırada. “Bu yüzden mi kendini aslan sanıyorsun yoksa?” Bana cevap vermediğinde kahkaham büyüdü. “Dudağında resmen *roar* yazıyor. Bana sakın bir daha üstünlük taslama. Gördüğüm en rezil insansın sen.”

“Yaparken sarhoştum ve on beş yaşındaydım,” dedi gülerek.

“O gönderi on beş yaşındayken paylaşılmamıştı ama.”

“Çünkü ben on beş yaşındayken *Instagram* yoktu, güzellik.”

“O kadar yaşlı mısın gerçekten?” Bana gözlerini devirdi. “Bana göz devirme hakkına sahip değilsin, *Mr. Roar*.”

“Ne yapayım? Hatırlamıyorum bile.”

“Neden sildirmedi peki ya sonra?”

“Çünkü dövme sildirme olayını sevmiyorum,” dedi. “Aptalca da olsa hepsi bir anı taşıyor. Bir zamanlar salak bir ergen olduğumu görmek hoşuma gidiyor aslında. Hayat o zamanlar daha güzeldi.” Omzunu silkti. “Yani canım, bakmak ve geçmişi görmek hoşuma gidiyor. Vücudumu günlüğüm gibi tutmayı seviyorum. Anısı olmayan bir şeyi bırakmam.”

“Sen gerçekten duygusal birisin. Farkındasın, değil mi?”

“Hayır,” dedi kafasını iki yana salladığında. “Sadece geçmişi geride bırakmıyorum. Sorun bu.”

Sorununun bu olduğu gerçekten de belli oluyordu. Tam anlamıyla geçmişte nefes alıyor gibiydi. Düşündüğü her şey oradan gelenlerle ilgiliydi ve elde etmek istediği her şey orada kaybettiklerini içeriyordu. Kendine hiçbir şey bırakmamıştı. Geçmişinin her şeyi almasına izin veriyordu.

Böyle yaşaması çok zordu.

Ama onun tamamen dışarıya kapalı olduğu biliyordum.

Ona ne dersem diyeyim... Hepsini dinliyormuş gibi yapacaktı ama aslında gerçekten hiçbirini dinlemeyecekti.

Çünkü o sadece annesinin sözlerini dinlerdi.

Başka kimseyi değil.

Bugün nedense ciddi bir konuşma yapmak istemediğim için, “Bunu geride bıraksaydın da olurdu,” dedim sırtarak.

Dün gece ciddi konuşma konusunda kotamı doldurmuştum ve içimde yarattığı huzursuzluk tarif edilmez bir boyuttaydı. Öyle ki kafamı yastığa koyduğumda bana veda ettiğini bile düşünmüştüm ama sabah buradaydı.

Keşke kafasından geçenleri bilseydim.

O zaman her şey daha basit olurdu.

“Öyle diyorsun ama sanırım çok beğendin,” dedi alayla kafasını yana eğdiğinde. Ela gözleri gözlerimdeydi. “Baksana, elini hâlâ üstünden çekemedin.” Parmağım hâlâ dudağını çektiği için konuşmakta zorlanıyordu. Alt dudağını kısıtıran işaret ve başparmağımı çekeceğim anda birden işaret parmağımı ısırırdı.

Ve hayvan, gerçekten ısırılmıştı. Şakalaşır gibi değil. *Sertçe*.

Birden bağırarak göğsüne vurdum. “Canım acıdı, hayvan!”

Güldü. “Abartma.”

Sinirle bir nefes verdim. “Abartma mı?” Parmağımı onun gözüne doğru tuttum. “Kıpkırmızı oldu!”

“Hafifçe ısırđım sadece,” dedi beni ciddiye almamaya devam ederek. “Hem sen de beni ısırılmıştın. Nasıl oluyormuş?”

“Ben seni ısırđım,” dedim. “Koparmaya çalışmadım! Hem sen hani iğreniyordun?”

“Her şeyi iğrenmeye bağlayan beni eğlendiriyor,” dedi alayla güldüğünde. “Tükürük dışında iğrenmediğimi sana zaten söylemiştim. Parmağından neden iğreneyim?” İşaret parmağımı eline alarak kızarıklığa baktığında yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Canın mı acıdı? Kıyamam...” Parmağımı alıp dudaklarına götürdüğünde tekrar ısırarak sandım ama bunun yerine parmağımı yavaşça öptü. “Abartmakta üstüne yok.”

“Abartmıyorum,” dedim. “Canım tatlıdır sadece.”

“Onu görebiliyorum.”

“Görebiliyorsan ona göre hareket et!”

“Tamam ya abartma,” dedi gözlerini devirerek. “Sen acıkmadın mı?”

“Acıksam ne olacak? Yemek mi yapacaksın bana?”

“Bu nasıl bir soru sorma şekli?” diye sordu alayla. “Gören de hiç yapmadım sanacak.”

Evet, yapıyordu. Aslında ben hiç yemek yapmamıştım. “Yeni uyandığım için bir şey yiyelim yok.”

“Bu nasıl saçma bir cümle? İnsan aç uyanmaz mı?”

“Ben uyanmıyorum,” dedim. “Uyandıktan sonra üstünden biraz geçmesi lazım yemek yemekten keyif almam için.”

Ela gözlerini devirdi. “Prenses...”

“Efendim?”

“O zaman ne yapmak istersin?” diye sordu iki kolunu da kafasının arkasına koyduğunda. Hâlâ kucağından inmemiş olmamı garipsiyor gibi görünmüyordu ve işin ilginç tarafı bunu ben de garipse miyordum.

“Nasıl ne yapmak istersin?” diye sordum ellerimi göğsüne koyduğunda.

“Bildiğin...”

“Bir plan yok mu?”

“Yok,” dedi umursamaz bir sesle. “Bu aralar ortalık sakın olur. Abin gelene kadar. Benim de bir şey yapasım yok.”

“Senin neden bir şey yapasın yok?” diye sordum. Onu ilk kez bu kadar umursamaz görüyordum. Gerçekten canı istemediği için bir şey yapmadığına ilk kez şahit oluyordum. İyi miydi?

“Bilmem,” dedi esnediğinde. “Kafam dolu. Beklenmedik şeyler oldu.” Kendini düzeltti. “Oluyor. Yoluna sokmam lazım elbet ama şimdi değil. Şu an canım hiçbir şey yapmak istemiyor.”

Canı bir şey yapmak istemiyordu.

Bu gerçekten tuhaftı işte.

Onu çok uzun zamandır tanıımıyordum ama yine de canım istemiyor diye bir günü yatakta geçirdiğini hiç görmemiştim. Bu kadar mı yorgundu? Nadia hamlesinin beklenmedik olduğu bir gerçektir ama bu kadar etkileneceğini düşünmemiştim.

Ama kim etkilenmezdi ki?

Güçlü olduğunu iddia ediyor olabilirdi ama onun da sınırları vardı.

Çabalıyorum ama istediğim hiçbir şeyi alamıyorum.

Onu ilk tanıdığımda böyle bir cümleyi kuracağını söyleseler, asla inanmazdım.

Annesinin güçlü oğlu, babasının biricik vârisi, Aslanların gözdesi, Nemea Aslanı. Güçlü ve yenilmez, ağzından çıkanlar ikna edicidir ve bakışları Moskova kadar soğuk hissettirir. Boyundan büyük savaşlara girmez ve yenilmenin kelime anlamını bilmez.

Ama aslında işler böyle değil, değil mi?

Çünkü hepimizin gizledikleri var. Hepimizin sadece gece karanlık çöktüğünde, insanlar çekildiğinde, yalnızlık gıcırtilı kapıdan kafasını çıkarıp kendini belli ettiğinde gösterdiği bir tarafı var. Hepimizin sadece aynaya baktığımızda gördüğümüz başka bir tarafı var.

O tarafın baskın çıktığı gecelerden sen sağ çıkamazsın.

O da zorlanıyordu.

Herkes gibi.

Belki de ona fazla yüklenmiştim. Diğer herkesin yaptığı gibi... Onu olduğundan daha fazla ve daha güçlü görmüştüm. Ama sonunda o da buz kesmiş bir mekanizma değildi. Sadece savaşıyor bir adamdı.

Başım ağrımaya başladı. Bir şeyler yemiş olsaydım ağrı kesici içerdim ama nedense midem yanıyordu ve bir şeyler yiyelim yoktu. Dün gece en iyi gecelerden biri değildi ve ben uyandığımda dinlenmiş bile hissetmiyordum. Bu yüzden bu hâlim normaldi.

Yarına geçerdi.

Abim gelince geçecekti.

“O zaman film izleyelim mi?” diye sordum çekmecenin üstünde duran dizüstü bilgisayarını elime aldığımda. “Bunu kullanabilir miyiz?”

“Sen bir şeyler izlemeye bağımlı mısın acaba?” diye sordu bana baktığında.

“*Game of Thrones*’a da devam etmedik zaten senin yüzünden.”

Gözlerini yine devirdi. “Onunla mı uğraşacağız bir de?”

“E gözlerini ekrandan alamıyordun,” dedim dalga geçerek. “O gece pür dikkat izlemiştin.”

“Sonra merak etmedim farkındaysan.”

“Aman bir şeyden keyif aldığını söyleyen ölürsün zaten, değil mi?”

Bana sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. “Aslında seni sinir etmekten keyif alıyorum.”

“Sağ ol ya.”

Gözleri ile elimdeki bilgisayarını işaret etti. “Aç hadi ne izlemek istiyorsan.”

“Senin istediğin bir şeyi izleyelim,” dedim. “Hep benim izlediğim şeyleri izliyoruz. Ama sakın belgesel olmasın. Çılgılık atarım bak.”

“Kızım benim bildiğim bir şey yok ki izlemek istediğim bir şey olsun,” dedi homurdanarak. “Aç işte bir şey.”

“En sevdiğim film ne? İzlememişimdir belki. İzleriz.”

“*The Godfather*.”

Suratımı buruşturdum. “O kadar basit birisin ki...”

“Nesine suratını buruşturuyorsun?” diye sordu savunmaya geçerek. “Tamam, genel bir cevap olabilir ama dünyanın en iyi filmi zaten. Nasıl bir cevap beklemiştin?”

“Berbat bir cevap. Hayatta izlemem.”

Yine gözlerini devirdi. “*Godfather* da sana bayılıyordu.”

Kahkaha attım. “En sevdiğin filmi beğenmedim diye mi sinirleniyorsun sen şu an?”

“Hayır,” dedi. “Sinirlenmiyorum. Ama dünyanın en iyi filmine bok atmana sinirleniyorum.”

“Ya nereden dünyanın en iyi filmi oluyor acaba?” diye sordum gülererek. “Sen zaten kaç tane film izledin ki hayatında da bir de dünyanın en iyi filmine karar verebileceğini sanıyorsun acaba?” Bana cevap vermediğinde, “Söyle bakalım, en sevdiğin ikinci film ne?” diye sordum merakla.

“*The Godfather 2.*”

Bu cevabı o kadar bekliyordum ki kahkaha atmadan duramadım. “Defol git ya.”

“Ne var?”

“Üçüncü de *The Godfather 3* mü?”

“Evet. *GoodFellas* da iyiydi.”

“Sen sadece *gansgter* filmleri mi izliyorsun? Başka bir şey yok mu?”

“*Memento* izlemiştim geçen gün.”

Şaşırarak ona baktım. “Vay be... Sevdin mi?”

“İdare ederdi işte. Olmayan bir amaç uğruna savaşılan karakterlerin aptal olduğunu düşünüyorum. O yüzden biraz sinirlendim izlerken.”

Güldüm. “Gerçek olmayan bir karaktere sinirlenemezsin.”

“Neden, sen Lannisterlara nefret kusarken iyiydi?”

“O farklı!” diye itiraz ettim.

“İnan, hiçbir farkı yok,” dedi bilgisayarı bize doğru çektiğinde. Ekranı açarak şifresini girdi ve bana uzattı. “Sen aç bakalım en sevdiğin filmi.”

“Olur,” dedim çoktan arama yerine *Atonement* yazmaya başlamışken.

“Of, romantik film mi bu?” diye sordu afişi görür görmez.

“O nereden çıktı birden şimdi?”

“Afişinde bir kadınla bir erkek var,” dedi eliyle işaret ettiğinde.

“Ne kadar beklenmedik bir şey, değil mi?” diye sordum filmi başlatma tuşuna bastığımda. “Sus da izle. İzleyeceğim dedin bir kere.”

“Senin romantik film değil de vahşet filmi tarzı bir şey açacağını düşünmüştüm çünkü.”

“Vahşet filmlerini sevmem,” dedim. “O nereden çıktı? Korku filmlerini severim ama hepsi bok gibi.” Oflayarak bilgisayarı kendime çektim. “Bunu beğeneceksin. Sadece izle.”

Bir şey demedi. Ta ki birkaç dakika geçene kadar. “Ben bu veledi evden kovardım. Çok sinir bozucu.”

“Bir şey yapmıyor bile!”

“Sapık gibi onu bunu izliyor! Bir de oyun yazmışmış da... Bir şey sandım lan ben de. Tiyatrocu falan olacak bu yaşta parlak zekâ, diye bekliyorum. Evde oynasan ne oynamasan ne? Ayrıca o gariban çocuk da heveslendi, ona kimse provayı izleyemez dedi, sinirlendim. Shakespeare oyunu canlandırıyor sanki İngiliz Tiyatrosunda.”

“Ya Perva, sen her şeye yorum mu yapacaksın böyle?” diye sordum kafamı kaldırarak ona baktığımda. “Böyle film mi izlenir?”

“Başka nasıl izlenecek ya?”

“Susarak!” İtiraz etmek için ağzını açacağı sırada, “Sus!” dedim.

Oflasa da hiçbir şey söylemedi. Kafamı yastığa yaslamak yerine bu sefer onun çıplak göğsüne yasladığımda birkaç saniye vereceği tepki yüzünden nefesimi tuttum. *Acaba sen fazla mı cesaretli davranıyorsun bu aralar?* Ama uzak durmak istemiyordum. Muhtemelen bir noktada beni itene kadar ona yakın davranmaya devam edecektim. Ama anladığım kadarıyla o nokta bu nokta değildi çünkü uzaklaşmak yerine kolunu omzuma atmış ve kolumu okşamaya başlamıştı.

“Adam çok sinir bozucu davranıyor,” dedim kafamı kaldırarak ona baktığımda. Tüm dikkati garip bir şekilde ekrandaydı. “Aynı sen.”

“Kadın adama deli oluyor gibi geldi bana açıkçası,” dedi sırtarak bana baktığında. “Bunu iltifat olarak aldım.” Ona gözlerimi kısarak baktığımda yüzündeki gülümseme büyüdü. “Yalnız film izlerken konuşulmaz,” dedi benimle alay eder gibi. “Sus da izleyelim.”

Gözlerimi ekrana çevirdiğimde ofladım ama bu onu daha da keyiflendirmişti. Kolu hâlâ omzumda duruyordu ve eliyle omzumu okşuyordu. Esneyerek filmi izlemeye devam ediyordum ama aradan geçen yarım saatin sonunda midem resmen kazınmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıp onu dürteceğim sırada gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Resmen uyuyordu.

“İnanmıyorum sana ya!” dedim sinirle onu dürttüğümde. “Normalde uyumayan adam benim en sevdiğim filmde mi uyuyor?”

“Uyumadım ki,” dedi aniden gözlerini açtığında. “Biraz saniye gözlerimi kapatmışım ya.”

“Bayağı uyuyordun!”

“Biraz saniyeye denk gelmişsen bu benim suçum değil,” dedi savunmaya geçerek. “İzliyordum ben filmi. İzlemeyen sensin bak, durmadan bana laf atıp duruyorsun.”

“Laf atmıyorum,” dedim tekrar esnediğim sırada. Nedense hâlâ çok uykum vardı. “Acıktım sadece. Onu söyleyecektim.”

“İyi, mutfak orada,” dedi eliyle kapıyı işaret ettiğinde. “Git, hazırla kendine bir şeyler.” Ona ağzımı açıp küfredeceğim sırada sanki ne yapacağımı anlamış gibi birden eliyle ağzımı kapattı. “Ayıp... Ayıp...”

"Nereden anladın küfredeceğimi?" diye sordum ama ağzımı eliyle kapattığı için sesim çok boğuk çıkmıştı.

"Küfredmeden önce tam olarak öyle bakıyorsun çünkü," dedi gülerek. "Bir süredir beraberiz sonuçta. Aynı evde yaşıyoruz. Ve sen sürekli bana küfrediyorsun. Tanıdım seni."

"Sen de küfrettirecek şeyler yapma o zaman," dedim oflayarak. "Ne istiyorsun benden ya?"

"Bir şey istemiyorum," dedi. "Sadece seninle uğraşmaktan hoşlanıyorum. Zıpla hadi."

Elini ağzımdan çektiğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Çık yani yataktan."

Bugün bir şey yapmak istemediğini sanıyordum. "Neden?"

"Acıktım demedin mi kızım?" diye sordu. "Yemek yemeye gideceğiz işte."

Gözlerim pencereye döndü. "Bu kadar kar yağarken mi?"

"Bir şey olmaz," dedi. "Bu karda çok araba çıkardım. Ben buralıyım, biliyorsun. 4x4'e bineriz. Kaç dakikaya hazır olursun?"

"Hemen hazır olurum da... Giyecek kıyafetim yok ki. O elbiseyi nasıl giyeyim?"

"Ben belki dışarı çıkarız diye sana bir şeyler almıştım," dedi Perva. "Salon-dalar. İstersen git orada giyin. Ben iki dakikaya hazır olurum."

"Tamamdır," dedim yerimden fırlayarak. Çünkü ne olduysa birden midem kazınmaya başlamıştı. *Aynen, ben de uyandıktan bir süre sonra yemek yiyemem işte.*

Salona gittiğimde kıyafetleri poşetten çıkardım. Krem rengi, kalın ve *oversize* olan bir kazak ve siyah bir pantolon almıştı. Kıyafetleri hızlıca üstüme geçirdikten sonra aldığı uzun çizmeleri de ayağıma geçirdim. Kafamı kaldırdığımda odasından çıktığını gördüm. Üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir tişört ve *oversize* bir motorcu ceketi vardı. *Bir insan bu havada montsuz dışarı çıkamaz ya.* Ama artık onu tanıdığım için buna şaşırmıyordum. Asıl şaşırdığım şey atkı takmış olmasıydı.

"Mont da aldım," dedi yanda duran, görmediğim poşeti işaret ederek. "Giy. Yoksa donarsın."

"Hava kaç derece acaba?"

"Eksi yedi derece sanırım. Ben gelirken öyleydi yani. Biraz daha soğumuştur."

"Defol git."

“O kadar soğuk değil,” dedi. “O montu giyince üşümezsin. Kaz tüyü.”

“Her türlü üşürüm,” dedim krem rengi şişme montu üzerime geçirirken. “Bana idare edeceğim kadar kıyafet alırken pahalı markalardan almasan da olur, biliyorsun değil mi?”

“Narbekov parası bitmez, güzellik. Endişe etme.” Alaycı bir şekilde bana baktığında masanın üzerinde duran sigara paketini ve çakmağını cebine koydu. “Hadi çıkalım.”

Önce benim geçmemi bekledikten sonra o da apartman dairesinden çıktı ve arkamızdan kapıyı kapattıktan sonra kilitledi. Anahtarı cebine attıktan sonra yürümeye başladı, bir adım gerisinde onu takip ediyordum. Asansöre bindi ve otoparkın olduğu eksi ikinci katın tuşuna bastı. Kapılar açıldığında yine o önde ben arkada yürümeye başladık. Daha önce kullandığını hiç görmediğim bir *SUV*’nin kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açtığında yolcu kapısını açarak içeri bindim. O da arabaya bindikten birkaç saniye sonra arabayı çalıştırmıştı.

“Bu karda dönmemiz sorun olmaz, eminsin değil mi?”

“Yavrum, burada normal kış böyle geçiyor,” dedi otoparktan çıktığımız sırada. Bana *yavrum* demesi her seferinde garip geliyordu. Asla normal geleceğini sanmıyordum. “Bak, ana yollar gayet açık. Anormal bir şey yok.”

Yaklaşık otuz dakika süren yolculuk boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda arabayı park etti. İkimiz de arabadan çıktığımız an hissettiğim soğukla dondum. Dişlerim birbirine çarpmaya başladı ama haklıydı, mont çok sıcak tutuyordu, en azından vücudum üşümüyordu. Sadece açıkta kalan yüzüm üşüyordu çünkü yağın karla beraber rüzgâr esiyordu.

Soğuktan donakaldığımı anlamış gibi taktığı atkıyı çıkardı. Birkaç saniye sonra atkıyı bana dolamaya başlamıştı. Yüzümü kapatacak şekilde sardıktan sonra önümden çekilerek yanıma geçti. Gözlerim hariç yüzümü tamamen atkıyla kapatmış hatta başıma da sarmıştı ama şimdi üşümediğim için hiç şikâyetim yoktu. Tek sorun şuydu... Her yerimi onun kokusu sarmıştı. Nefes alırken bile kokusunu soluyordum. *Kokusu beni çıldırtıyordu.*

Diğer her şeyi gibi yani.

Sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarına yasladığında çakmağı bulmak için birkaç saniye harcadı. Gözlerim dudaklarında sallanan sigara ve gözleri arasında gidip, gelirken üşüdüğüm için olduğum yerde zıplıyordum. Sonunda çakmağı bulduğunda dudakları arasındaki sigarayı ateşledi ve derin bir nefes çekti. Yürümeye başladığında arkasına doğru elini uzattı. Birkaç

saniye neden elini uzattığını anlamadığım için eline baktım. Arkasını dönüp bana bakmak ya da konuşmak yerine *tutsana* derecesine avucunu açıp kapattı.

Elini tuttuğumda bir yandan da *gerçekten elini tutmam için mi uzatıyor* diye düşünüyordum ama tuttuğum saniye, elim büyük avucunun içinde kayboldu ve beni kendine doğru çekerek yürümeye başladı. *Yani bunu kastediyordu.* Gözlerim bir tutuşan ellerimizde, bir de onun sırtında gidip geliyordu ve hayatımın şoklarından birini yaşıyordum. *Abartılı tepki veriyorsun.* Hayır, vermiyordum. *Bu adam sevgilim gibi davranmaya başladı. Hem de bana resmen veda ettikten sonra. Sevgililer nasıl davranır, onu bile bilmiyorsun.* Evet, bilmiyor olabilirdim çünkü hiç tecrübem olmamıştı ama onun önüne gelenle el ele tutuşmadığından emindim. Ben de tutuşmuyordum.

Of. Neden elimi tutuyordu şimdi? Beni gerçek olamayacak hayallere sürüklediğinin farkında mıydı acaba?

Bu gerçeklikten uzaklaşmam gerekiyordu yoksa kafayı yiyecektim. Bu yüzden aklımı dağıtmak için, “Nereye geldik?” diye sordum etrafı izlemeye başlarken. Ellerimize bakmamaya çalışıyordum. Moskova’ya beni getirip duruyor olsa da gerçekten etrafı hiç dolaşmamıştık ve daha önce buraya gelmemiştim. O yüzden nerede olduğumuzu bilmiyordum.

“Kremlin’deyiz,” dedi bana dönmeden. Hâlâ sigara içiyordu. Gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Cadde düşündüğümün aksine çok kalabalıktı.

“Çok kalabalık.”

“Burası en işlek yerlerden birisi çünkü,” dedi. “Ayrıca Noel yaklaştığı için *Christmas Market* kuruldu. O yüzden ayrı bir kalabalık.” Beni çekiştirdiğinde adımlarımı hızlandırarak ona yetişmeye çalıştım. “Bak, şurayı görüyor musun?” diye sordu sigarayı tuttuğu eli ile ileriye işaret ettiğinde. “İnsanlar oradaki taşın etrafında bir tur atıp dilek diliyorlar. Turistler, daha doğrusu. Tam senin hoşlanacağın türden bir saçmalık gibi geliyor.”

“Nereden bildin?” diye sordum gülererek. “Ama bu soğukta dilek falan umurumda değil. Yemek yiyelim yeter.”

“*Christmas Market*’i de mi gezmek istemiyorsun?”

“Bana bir şey alacaksan neden olmasın?”

“Sen bana ne alacaksın?”

“Kredi kartım benden kilometrelerce uzakta. Senin paranla sana hediye almamı mı istiyorsun?”

Sırıtarak bana baktı. “Önemli olan düşünölmek.”

Ona bir şey söylemedim. Sigarasını yere atarak söndürdüğünde hâlâ elimi tutmaya devam ediyordu. Beraber at heykeline doğru yürümeye başladık. Birkaç saniye sonra yeni bir caddeye girmiştik. Saat beş olmasına rağmen hava çoktan kararmıştı ve ışıklar sayesinde etraf çok güzel görünüyordu.

“Bu kırmızı surlar ne?” diye sordum ona yetiştiğimde. Etrafı incelediğim için hep arkasında kalıyordum. Tabii o buralı olduğu için etrafta olan biten umurunda olmuyordu. Yere bakarak yürüyor ve sigarasını içiyordu.

“Kremlin Sarayı,” diye cevapladı beni.

“Hiç iyi bir tur rehberi değilsin.”

“Cevapladım ya sorunu.”

“Tamam ama ne olduğunu açıklamıyorsun ki?” dedim şikâyet ederek.

“Güzelim bak, bu Kremlin Sarayı,” dedi sarayı işaret ederek. “Kremlin Sarayı bak bu da Bengi. Burası senelerdir Rusya’yı yöneten kişilerin yaşadığı yer olarak bilinir. Bu kadar bilgi yeterli mi?” Gözleri ile karşıdaki binayı işaret etti. “Burası da müze ama hiç girmedim.” Birkaç adım attığında ileriye işaret etti. “Burası da Lenin’in Mezarı.” Yeni bir sigara yaktığında gözlerim bu sefer etrafta değildi de ondaydı. Hâlâ elimi bırakmamıştı. Sigaradan derin bir nefes çektiğinde gözlerim insanın canını sigara çektirmeyi başarabilecek dudaklarına düştü. Sanki ona baktığımı fark etmiş gibi gözleri anında bana döndüğünde sigarayı boş olan elinin işaret ve başparmağı arasına alarak gözleri ile karşıyı işaret etti. “Karşıya bak.”

Kafamı kaldırıp karşıya baktım. *Aziz Vasil Katedrali*. Şaşkınlıkla ona döndüm. “Hani getirmezdin beni buraya?”

Omzunu silkti. “Çok istedin, ne yapayım?”

“Ben de yemek yiyeceksek neden bu soğukta burada dolaşıyoruz diyorum,” dedim kendi kendime. “Çok güzel görünüyor. Çabuk yürü. Fotoğrafımı çekeceksin.”

“Çekeceksin?” diye sordu kendi kendine. Ama ben neredeyse koşarcasına yürümeye başladığım için bana yetişmek zorunda kaldığından adımlarını hızlandırmıştı. “Rica falan da yok. Direkt emir?”

Ona bakmadan yürümeye devam ettim. “Öyle.”

“Öyle olsun bakalım,” dedi. “Merak ettiğin kadar var mı? Bence yok.”

“Var tabii ki!” dedim sinirle. “Ben senin gibi burada büyümedim! Küçük görme artık beğendiğim şeyleri ya!” Kafamı kaldırarak, arkaya baktığımda sırtarak bana baktığını fark ettim. Her zaman beni sinir etmek için yapıyordu ve her zaman bunu başarıyordu.

“Bunu yapan adamın gözünü kör etmişler,” dedi arkamdan gelirken. “Aynısını yapamam diye.”

“Senin burada fotoğrafın var mı?” diye sordum arkama tekrar baktığım sırada.

“Benim lisem buradaydı,” dedi gülererek ileriye işaret ettiğinde. “Yatılı okuyordum. Her gece kaçıyorduk. Burada bin tane fotoğrafım vardır.”

“Liseyi de mi yatılı okudun?”

Kafasını sallarken, “Evet,” dedi. “İlk lisemden atıldım. Sonra babam beni Hristiyan Lisesine verdi. Yatılı kaldım ben de.”

“İlk lisenden atıldın mı?” diye sordum şaşkınlıkla ona döndüğümde. “Neden?”

“Boş ver,” dedi. “Uzun hikâye.”

Eğer onu biraz tanıdıysam bunu söyledikten sonra sorularıma cevap verme ihtimali yoktu. Bu yüzden sormadım. Ama merak etmiştim. Gerçi fazla uyumlu biri olmadığını düşününce okuldan atılması garip değildi ama aynı zamanda disiplinli ve nerede ne yapması gerektiğini bilen biriydi. Okuldan atılma raddesine geldiği bir şey yapması kulağa garip geliyordu.

Acaba ne olmuştu?

Bir şeyi de merak etmeden durmayı başarabilecek misin acaba?

Muhtemelen başaramazdım. Doğama tersti.

Katedralin önüne geldik. Etrafındaki herkes fotoğraf çekiliyordu. Çünkü normal olan buydu. Onun gibi herkes liseden kaçtığında burayı görmüyordu sonuçta, değil mi?

“Hadi, beni çek!” dedim hevesle. “Ama dur, dur! Tam şurada çek! Annemin fotoğrafı buradaydı.” Hızlı adımlarla köşeye doğru yürümeye başladığımda beni şaşırtarak, hiçbir şey söylemeden takip etti. “Boydan alma, tamam mı? Öyle sevmiyorum. Dizimden üstünü al yeter. Bir de sakın yatay tutma.”

“Ne dediğin hakkında bir fikrim yok,” dedi sesini duyurmak için yükselttiğinde. “Sadece kamerayı açıp tuşa basacağım, haberin olsun! Bok gibi çektin diye ağlama sonra!”

“Ya hayır!” diye itiraz ettim başıma sardığı atkıyı çözerken. Koşarak tekrar onun yanına geldiğimde atkıyı koluna doğru attım. “Bak bir sen geç, seni çekeyim. Nasıl çekmen gerektiğini anlarsın.”

Gözlerini devirdi. “Saçmalama, Bengi.”

“Lütfen...”

Oflasa da şaşırtarak beni kırmadı ve elindeki atkı ve telefonu bana uzatarak arkasını dönüp yürümeye başladı. Az önce benim olduğum yere geçtiğinde poz vermeden elini cebine koydu ve ruhsuz bakışlarını kameraya çevirdi. Fotoğrafı istediğim gibi ayarlayıp tuşa bastım ve art arda birkaç tane çektim. Poz vermek ya da iyi çıkma gibi bir gayesi olmamasına rağmen inanılmaz iyi çıkıyordu. Ergen olduğum dönemlerde, odamda takıldığım gecelerden birinde, onu Pinterest'te bu fotoğrafla görseydim, okuduğum aşk romanlarından birisinin baş karakteri yerine koyardım. *Kesinlikle*. Sonra kendimi de baş karakter kızın yerine koyardım.

Beni yargılamayın. O zamanlar çok yalnızdım.

“Bitti mi?” diye sordu sigara yaktığında.

Sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çektiğinde bir tane daha fotoğraf çektim ve kafamı salladım. Kafamı sallamamla beraber *sonunda* dercesine derin bir nefes verdi ve bana doğru yürümeye başladı. Sigarası hâlâ dudaklarında sallanıyordu. Saatlerdir sigara içmemiştim ve onun güzel dudakları yüzünden canım çekiyordu.

“Bak,” dedim fotoğrafı açarak ona gösterdiğimde. “Böyle çekeceksin. Tamam mı? Dizimden üstü. Bacaklarım çıkmasın.”

“Niye ki?” diye sordu telefona eğilerek kendi fotoğrafını incelerken. “Bacakların çok güzel.”

“Öyle sevmiyorum fotoğrafta,” dedim. “Garip duruyor. Sen böyle çek, tamam mı? Bak, çok iyi çıktın.”

“Normal çıkmışım işte.”

Tabii adam bu yüzü her gün aynaya bakınca görüyordu.

Ona göre normaldi.

Telefonu eline aldığı anda atkıyı tekrar ona bıraktım ve koşar adımlarla az önce onun dikildiği yere geçtim. Arka kameradan fotoğraf çekilmek beni her zaman gererdi. *Acaba şimdi nasıl görünüyorum? Kesin mala benziyorumdur. Fotoğrafı çekerken şu tipiyle bir de şu pozu mu veriyor acaba diye düşünüyor mu?* Kafamdan geçen düşüncelerle poz vermek normalde olduğundan daha zor olduğundan bir an dimdik bir şekilde kameraya baktım ama bunu, o gülmeye başlayana kadar fark etmemiştim.

“Kızım gülsene,” dedi gülüşünü saklamak için dudaklarını ısırduğunda. “Ya da istersen gülme ama... O bakış ne anasını satayım?”

“Dur ya, bir an nasıl poz vereceğimi bilemedim,” dedim gerilerek. “Bekle iki saniye.”

“Bekliyorum zaten de sen üşüyeceksin,” dedi telefonu iki eliyle tuttuğunda. Sigarayı dudakları arasına sıkıştırmıştı ve kafasını eğerek telefona bakıyordu. “Gül artık. Her türlü güzel çıkarsın zaten.”

“Ben hiçbir fotoğrafta güzel çıkmam ki!”

“Bengi, şimdi telefonu fırlatacağım ama!”

“Tamam, tamam,” dedim geri vites yaparak. Çünkü sıkılıp bırakması çok olasıydı. “Çek hadi.”

Gülümseyerek, kameraya baktığımda kafasını yana eğerek, tüm dikkatini telefona verdi ve birkaç tane çekti. Belki içlerinden bir tanesi güzel çıkar diye birkaç tane poz değiştirdim ama hiç makyaj yapmamıştım, kapatıcı bile yoktu suratımda ve soğuktan donuyordum, bu yüzden hepsinin berbat çıktığına emindim.

“Yeter mi bu kadar?” diye sorduğunda kafamı sallayarak elimle *tamam* işareti yaptım ve tekrar koşar adımlarla yanına gittim çünkü yüzüm resmen donmuştu. Ben bir şey demeden atkıyı tekrar az önce sardığı gibi yüzüme sardığında telefonunu elime tutuşturdu. “Bakabilirsin ama sakın ben beğenmedim, tekrar çek deme çünkü çekmem.”

Bunu yapmayacağını biliyordum.

Telefonu elime alarak fotoğraflara girdim ve film rulosundaki son fotoğraflara baktım. Oflayarak kafamı geri attım. “Çok kötü çekmişsin!”

“Sen kötü çıkmış olmayasın?”

Ona inanamıyormuş gibi baktım. “Gerçekten hayvansın.”

Gülerek telefona doğru eğildi. “Hayır, suçu hep bana atıyorsun diye söyledim.” Ona gözlerimi devirdiğimde gülerek parmaklarını çeneme götürdü ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Şaka yapıyorum. Fotoğrafların hepsi güzel.”

“Değil işte.”

“Tamam, geç hadi tekrar çekeyim,” dedi geri yürümeye başladığında.

“Cidden mi?”

Kafasını *evet* anlamında salladığında tekrar atkıyı ona fırlattım ve koşar adımlarla aynı yere geçtim. Bu sefer daha fazla fotoğrafımı çekti. Sonunda yanına geldiğimde atkıyı tekrar yüzüme sardı. Bu sefer çektiği fotoğrafları beğendiğim için laf etmek yerine teşekkür ettim. Zaten bu saatten sonra tekrar çekmesini istemezdim.

“Bir sigara verir misin bana?” diye sordum. Kafasını sallayarak cebinden paketi çıkardı ve bir sigara yaktım. Sonrasında beraber GUM adındaki tarihi alışveriş merkezine girdik. Ben bir şeyler yedim ama o yemek yemedi.

Dışarıda yemek yemekten hoşlanmadığını bildiğimden şaşırmamıştım. Sonra dönüşte beraber *Christmas Market*'a daldık ve ona zorla hediye olarak Matruşka aldirttım.

Matruşkalara bayılırdım.

Döndükten sonra yarım bıraktığımız filmi izlemeye karar verdik. Perva bu sefer her ne kadar uyumuyor olsa da ilgisi hâlâ filmde sayılmazdı. Üzerini çıkarmıştı, benim kafam onun çıplak göğsüne yaslıydı ve üzerimde onun tişörtü vardı ama ikimizin de dikkati filmde değildi. Ben sadece omzumu okşayan eline odaklanmıştım ve kucağına çıkmamak için kendimle savaş veriyordum. O ise... Birkaç saniye sonra bacağıma okşamaya başlamıştı.

Kendimi zorlayarak filme odaklanmaya çalışıyordum ama mümkün değildi. İçten içe onunla *böyle anlar* paylaşıyor olmak hâlâ garip geliyordu. Son-
suza kadar *bu anda* kalmak istiyordum ama bunun mümkün olmayacağını farkındaydım.

Parmaklarını bacağımda hissettiğimde içimde daha önce hiç hissetmediğim bir ateş yanmaya başladı. Belki de bunca zaman iyi dayanmıştım, belki de artık dirayetimin sonuna gelmiştim. *Belki de* artık kendimle savaştıktan vazgeçmeliydim çünkü ona karşı hissettiğim şeyler, *beni aşmıştı* artık.

“Filmi izlemiyorsun,” diye mırıldandım ama söylediklerimin aksine, ona iyice yaklaşmıştım.

“Hayır,” dedi itiraz ederek. “İzliyorum.”

“Bu izleyen hâlin mi?”

Yavaşça güldü. Dudakları kulağımın dibindeydi. Parmakları bacaklarımdan aşağı indiğinde derimin yanmaya başladığını hissettim. Sanki birisi onun parmak uçlarını çakmakla ateşe vermişti. Eli yukarı doğru ilerlemeye başladığında nefesimi tuttum ve kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Gözlerinin içine. Artık film *benim de* umurumda değildi. Kısa bir an göz göze geldik ve nedense onun benden daha beter hâlde olduğunu düşündüm.

Fantastik ve şeytani bakıyordu. Hatta daha çok... Avına saldırmaya hazırlanan bir aslan gibi.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum ama aslında *nedenini* gayet iyi biliyordum. Böyle bakıyordu çünkü *benim gibi bitmiş bir hâldeydi*. Aramızdaki şey her neyse bu yüzden bitmiş hâldeydi.

Onu da tüketiyordu.

“Çünkü karşı koymayı beceremiyorum artık.”

Beni kaldırıp kucığına aldığı anda ne olduğunu sorgulamadım bile. Sabahattan beri onu istemekten tükenmiş durumdaydım. Gözlerim kısıldığında dudaklarım arasından bir nefes kaçtı ve parmaklarının külotuma değdiğini hissettim. Kafasını yana eğerek kucığında gittikçe küçülmemi izledi ve sanki izin almak istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Şu an benden dünyanın düz olduğuna dair bir belge imzalamamı istese bile bunu yapardım. Ona hayır diyecek hâlim kalmamıştı. Bu yüzden ellerimle parmaklarını ben tuttum ve külotumu yana çekerek bana dokunmasına yardımcı oldum.

Parmakları çıplak tenime ilk değdiğinde dudaklarım aralandı çünkü bu anın yaşandığına inanamıyordum. Ona dokunmuyordum ama o bana dokunuyordu ve sanki beni hissetmek onu çileden çıkarıyormuş gibi kafasını yatağın başlığına yaslamış bir şekilde hızlıca nefes alıp veriyordu.

“Çok ıslaksın,” diye fısıldadı parmakları ilerlemeye başladığında. *Bunun yaşandığına inanamıyorum.* İşaret ve orta parmağını tam o noktaya bastırdığında gözlerinin içine bakarak dudaklarımı ısırdım çünkü diğer türlü inlememek imkânsıza eş değerd.

“Yanımdayken öyle oluyor,” diye fısıldadım kulağına doğru. Dudaklarımı kirli sakallarına bastırdığımda birini yanaktan öpmenin beni nasıl bu kadar çileden çıkarabildiğini düşünüyordum.

Gözlerini sabır dilenir gibi kapattığında dudaklarımı tekrardan yanağına bastırdım ama gözlerim sertçe hakaret eden âdem elmasındaydı. *Hayatımda gördüğüm en seksi adam.* “Böyle konuşursan...”

“Böyle konuşursam ne?”

Gözlerini gözlerime indirdiğinde kollarımı boynuna doladım ve kendimi parmaklarına daha çok bastırmaya başladım. O kesinlikle ne yaptığını çok iyi biliyordu, beni nasıl çıldırtacağını ve parmaklarını nasıl kullanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Öyle ki ben kendime dokunurken bile bu kadar iyi hissetmemiştim şimdiye kadar.

Gözlerini kısa bir an kapattı ve sonra tekrar açtı. “İçine vereceğim şey iki parmaktan fazlası olur,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. Düşündüğüm şeyle birden kaskatı kesildim çünkü kafamın içi istemsizce, düşünmemem gereken görüntülerle süslenmeye başlamıştı ve az önce söylediği şey için ona resmen yalvarabilirdim. *Aslında bu an, bizi böyle hayal ettiğim ilk an değildi.* Ama onun hiçbirinden haberi yoktu.

Parmaklarını daha sert bir şekilde o noktaya bastırdığında beni daha sert okşamaya başladı. Dudaklarımız neredeyse birbirlerine değmek üzereydi, bedenim bedenim üzerinde nefes alıyor ve aynı anda hareket ediyordu. Ona

biraz uzansam öpebilirdim ama bunu yapmıyordum. Yapmıyordum. Bu beni çıldırtıyordu.

“Bunu yapmanı isterdim,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. Aslında inlemiştim.

“Onun farkındayım,” dedi güler gibi bir sesle ama o benden daha kötü bir hâldeydi. Buna yemin edebilirdim. “Parmaklarım orada, Bengi. Seni hissedebiliyorum. Sadece düşüncesi ile bile kasıldın.” Parmaklarını daha sert bastır-
dığında inleyerek omuzlarına tutundum. Sadece parmakları ile beni bu hâle getirmesi kulağa komik geliyordu ama kucağında bir pelteye dönmüştüm. “Ve giderek daha fazla ıslanıyorsun. Evet, buna artık eminim. Benim bu dünyadaki sınavım sensin.”

“Düşüncelerimiz karşılıklı,” diye fısıldadım ellerimi kaslı karnına koyduğumda. “Sana dokunmak istiyorum.”

İki parmağı klitorisimi okşamaya devam ederken dudaklarımız neredeyse temas etmek üzereydi ve kafamın içindeki her düşünce uçmuştu. Şu an altındaki şortu indirmesini ve içime girmesini istiyordum. Beni istediği her pozisyonda alabilirdi. Onunla her pozisyonda beraber olmak istiyordum. Kafamın içindeki bu savaş bitene ve bu yangın sönene kadar içimden çıkmasın istiyorum. O kadar çok şey istiyordum ki... Ama dudaklarımı aralayıp da ona bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Olsaydı acaba gerçekten bunları yaparmıydı? O da beni, benim onu istediğim kadar istiyor muydu?

“Siktir,” dedi güler gibi bir ses çıkardığında. “Keşke kendini şu an görebilsen. Çok güzelsin.” Parmakları biraz daha hızlandığında sertçe dudaklarımı ısırdım. “Dudaklarını ısıрма,” dedi elimi çektiğinde. “İnlemenin duymak istiyorum.” İstemsizce inlediğimde dudaklarını boynumda hissettim. Beni sadece boynumdan öpüyordu, daha önce hiç öpüşmemiştim ama bir şekilde öpüşmekten daha iyi hissettirdiğine emindim. “Sızlanıyorsun resmen.”

Gözlerim kararmak üzereydi. Boşalmak üzere olduğumun farkındaydım ama bu anın bitmesini istemiyordum. İki parmağı hâlâ beni sertçe okşuyordu, dudakları boynumdaydı ve her saniye beni öpmeye devam ediyordu. Nefes nefese bir şekilde tüm ağırlığımı üzerine vermiştim. Yarın sabah bundan utanacak mıydım? Muhtemelen. Ama pişman olma ihtimalim yoktu. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Bu delice isteğin bir gün beni yoldan çıkaracağını biliyordum işte.

“Ve kelimelerini de yuttu,” dedi kendi kendine güldüğünde. Dudaklarını yanağıma bastırmıştı. Kirli sakallarını ve sıcak dudaklarını tenimde hissetmek, aşağıda yaptığı işle birleşince içimin tamamen geçmesine sebep oluyordu. *Bu*

böyle hissettiriyorsa kim bilir onu içime almak nasıl hissettirirdi? Sanırım bunu düşünmekten bu gece uyuyamayacaktım. Sıcak nefesi yanağıma değerken dudaklarının bir gülümseme ile kıvrıldığını hissettim. “Çok tatlısın.” Geri çekilip bana baktığında ona nasıl baktıysam gözlerindeki o alaycı bakış anında silindi. Gözlerindeki bakış içimdeki ateşin daha da büyümesine neden olurken bana dokunmadığı eliyle yanağıma sıktı ve kendine çekti. “Sikeyim.” Dudaklarını yanağıma bastırdı. “O.” Tekrar öptü ve geri çekildi. “Kadar.” Tekrar öptü ve çekildi. “Tatlısın.” Öptü ve geri çekildi. “Ki.”

“Perva...”

“Bengi,” dedi birden garip bir sesle. “Sus. Zaten resmen sızlanıyorsun. Bir de yalvarır gibi ismimi inlemen hiç iyi olmuyor.”

Sertçe yutkundüğümde, “Sızlanıyor muyum?” diye sordum gülerek. Kafamı kaldırdım ve gözlerine baktım. Benim aksime, gülmüyordu ama benim gülmemin nedeni de zaten artık aklımı kaybetmiş olmamdı.

“Evet,” dedi göz kırpmadan. “İçine girmem için sızlanıyorsun şu an.”

Doğru. Ama bunu asla yapmazdı. En azından şimdilik. “Ağzımı açıp tek kelime etmedim,” diye mırıldandım yüzümü yüzüne doğru eğdiğimde. Parmakları hâlâ hareket ederken ne kadar yaklaştığımı anlayabiliyordum, bir yandan bunu kovalarken bir yandan da hiç bitmesini istemiyordum.

“Konuşmana gerek yok,” diye mırıldandı sertçe yutkundüğünde. Kendime engel olamayarak sertçe yutkundugu için beliren âdem elmasına dokundum. “*Tvoya kiska umolyavet menya.*”

Söylediğini algıladığım an göğsüne sertçe vurdum. “*Poshel na khuy.*” Gülererek ona *siktir git* dediğimde çenemi tekrar parmakları arasına aldı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Türkçe konuş,” diye mırıldandım gözlerinin içine bakarken.

Yüzümü sıkarak çevirdiğinde dudaklarını yanaklarıma bastırdı. “Niye? Daha mı azdırıcı oluyor? Ama demek istediklerimi çeviremiyorum. Türkçem yetmiyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Tekrar yanağıma öptü ama bu sefer geri çekildi. Kafasını geri yasladığında yüz yüze geldik. Dudaklarım dudaklarına değmek üzereyken içime bir parmak sokması ile nefesim kesildi ve gözlerim kapandı. Dudaklarını tekrar yanağıma değdirdiğinde beni yine öptü, parmağı içime girip çıkarken diğer parmağı ile beni okşuyordu. “*Ya khochu, chtoby ty byla moey.*” *Ben de saatlerce içimde olmanı istiyorum. Hatta bunu ne kadar istediğimi bilsen şaşırırdın.* Saçlarımı tek omzuma toplayarak beni tekrar öptüğünde bu kadar pis sözler beni

utandırmak yerine azdırdığı için garip hissettim. Ama onun ağzından çıkan her şey hoşuma gidiyordu ve dürüst olmak gerekirse bana sert davranılması da hoşuma gidiyordu. “*Ya khochu, chtoby ty byl moim.*” Ben de benim olmanı istiyorum. Senin olmak istiyorum. Tekrar yanağımı öptüğünde bu sefer, “Beraber olalım istiyorum,” diye mırıldandı.

“Bunu ben de isterim,” dedim aniden.

Güler gibi bir ses çıkardı. “Şu an zaten ne söylersem onu onaylayacak gibisin, bebeğim,” dedi parmağıyla dudağımla oynadığı sırada. Bana eğleniyormuş gibi bakması bile sinirlerimi bozmuyordu şu anda. “Bence bunu daha sık yapmalıyız.”

Sertçe yutkundum. “Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Herkes hata yapar,” dedi gülerek parmağını hızlandırdığında. Sıkıca omuzlarına tutunduğumda eğilerek çenemin altını öptü. “En azından hatamın farkına vardım.”

Ona cevap vereceğim sırada parmakları hızlandı ve kelimelerimi yutarak dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü gelmek üzere olduğumun farkındaydım. Karnımdaki his büyürken gözlerim kapandı ve kendimi ona daha çok bastırmaya başladım. Aslında aynı pozisyonda olmama rağmen düşecekmiş gibi hissettiğimden, ellerim boynuna sıkıca dolanmıştı ve onu resmen sıkıyordum ama bunu umursamadığına emindim. Gözlerim kapandığında içimdeki his daha da büyüdü ve istemsizce inlemeye başladım. Dudaklarını boynuma bastırdığında ağzımdan ismi dökülüyordu ve *gelmiştim*.

Kucağında resmen dağıldım. Başımı omzuna koyduğumda az önce yüzümü tutan eli saçlarıma gitti ve tekrardan yanağımı öperek bana sakinleşmem için zaman tanıdı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açarak geri çekildim. Gözlerinin içine bakarken utanacağımı düşünmüştüm ama utanç hissettiğim en son şey bile değildi.

Yüzümü yüzüne doğru eğdiğimde dudaklarımız tekrar birbirlerine değecek gibi oldu. Onu öpmek istiyordum, az önce daha fazlasını yapmamıza rağmen yeterli gelmiyordu ama biliyordum ki bunu yapamazdım. Her istediğimi elde edemezdim. *Orası yasaklı bölgeydi*.

“Seni öpmek istiyorum,” diye fısıldadım düşünmeden.

Birkaç saniye duraksadı. Gerildiğinin farkındaydım ama sonra kafasını geriye attı ve, “Öp,” dedi.

Kısa bir an ona bakakaldım. Gergindi. Gerçekten bunu istemediği belliydi. Sadece beni kırmamak için mi *öp* demişti? Gerçekten buna alınacağımı mı düşünüyordu? Onu rahatsız hissettirecek bir şey asla yapmazdım.

“Hayır,” dedim cevabına şaşırsam da. “Ne kadar gerildiğinin farkında mısın? Düşüncesi hoşuna gitmedi. Ben istiyorum diye yapmana gerek yok. Burada ikimizin de hoşuna gideceği şeyleri yapıyoruz.”

Yüzündeki o gergin ifade silinirken kafasını geriye atarak güldü ve kolunu belime sararak beni tamamen kendine çekti. Dudaklarını yanağıma bastırdığında, “İkimizin de hoşuna gidecek şeyler biliyorum,” diye mırıldandı.

“Sıra sana mı geçti?” diye sordum sahte bir heyecanla. Elimi birden altındaki şorta doğru götürmeye başladığımda kahkaha atarak elime vurdu.

“Çok meraklısın.”

Öyleydim.

Yanda duran sigara paketinden bir dal çekerek, dudaklarının arasına yasladığında ondan önce davranarak çakmağı kaptım ve kucağındayken sigarayı yaktım. Nedense hâlâ utanç hissedemiyordum. *Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve devamı olmasını istiyorum.* Bunları ona söylemiyordum ama bildiğine emindim.

Bir şeylerin değişmesini istemiyordum.

Hep bu anda kalmak istiyordum.

“Sen de iç,” dedi bir dal verdikten sonra. “Sonra duşa girersin.”

Ona doğru eğilerek dudaklarımı araladım. Dudaklarım arasına çıkardığı dalı sıkıştırdıktan sonra sigaramı yaktı. Derin bir nefes çektiğimde bacaklarımı toparlasam da hâlâ karnında oturmaya devam ediyordum. *Burayı sevdim. İnmeye niyetim yok.*

Sigaralarımız bittikten sonra kalkıp duşa girdim. Kafamın içi soru işaretleri ile doluydu. Biz sahte nişanlıydık. Ama az önce paylaştığımız şey neydi? Bana aylarca sınırı aşmayacağını söylemişti ama bir gecede her şeyi çiğnemiştik.

Şimdi ne olacaktı?

Duştan çıktıktan sonra bir havluya sarılarak odaya geri döndüm ama Perva odada değildi. Telefonunu ve sigara paketini de almıştı. Hatta araba anahtarını da.

Gitmiş miydi?

Az önce yaşadığımız şeyden sonra?

Nereye gitmişti?

Şok içinde kendi telefonumu elime aldığımda abimin mesaj attığını gördüm.

Abim: Perva, Odkan ile iş birliği yapacak. Ona güvenme. Bir şey de belli etme. Yarın oradayım. Ne yapacağımıza bakacağım. Amacını anlamıyorum. Sanırım sonunda kafayı yedi.

Mesajı yaklaşık on kere okudum. Belki daha da fazla... Odkan ile iş birliği mi yapmıştı? Bu ne demek oluyordu? *Ona güvenme.* Az önce onunla kimseyle paylaşmadığım kadar özel bir şey paylaşmıştım. Evet, sevgili ya da gerçek bir şey olmadığımızı biliyordum ama yine de... Mesajı tekrar okudum. Ne bok dönüyordu burada? Bu ikisini ne bir araya getirebilirdi ve abim bunu nereden biliyordu?

“Perva!”

İsmi istemsizce bağırdığımda cevap alamadım. Nereye gitmişti bu gecenin bu vaktinde?

Birkaç saniye sonra telefonuma mesaj geldi.

H: Üstüne bir şey giy ve otoparka in. Seni de çağırdılar.

Beni de mi çağırmışlardı? Nereye?

B: Neden bahsediyorsun sen? Nereye gittin?

H: Odkan'ı vurduğumu öğrendiler.

B: Yani?

H: Yani koluma damga yiyeceğim.

H: Buraya gel. Hemen.

Siktir. Mesajlardan bile bağırdığını anlayabiliyordum. Deliye dönmüş olmalıydı. Tabii ki dönerdi. Bana sinirlenmiş miydi? Bunun olmasının sebebi bendim. Odkan'ı benim yüzümden vurmuştu ve şimdi benim yüzümden *damga* yiyecekti.

Üstümü nasıl giyinip kendimi aşağı nasıl attığımı bilmiyordum bile.

Arabaya bindiğimde dönüp bana bakmadan gaza bastı. Hızlı gidiyorduk. Daha önce benim yanımda sürmediği kadar hızlı sürüyordu arabayı hatta. Kemerimi bağladığımda göz ucuyla ona baktım ama kemerini takmamıştı. Yavaşlamasını söylesem bile umursamayacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden nefesimi tutup hız ibresine bakmamaya çalışıyordum.

Bu gece olması şart mıydı gerçekten?

İlk kez birbirimizin sınırlarını aştıktan sonra kat ve kat fazlasının gelmesi şart mıydı?

Ona güvenme.

Abimin attığı mesaj kafamda yankılanırken söylediği tavsiyeye uymadım ve dürüst olmayı seçerek Perva'ya döndüm. "Odkan ile iş birliği mi yaptın sen?"

Kaşları şaşkınlıkla havalandığında bana döndü. "Bu nereden çıktı?" Sonra beynimin içini okuyormuş gibi, "Abin mi söyledi bunu?" diye sordu.

"Soru soracağına soruma cevap ver," dedim sinirle.

"O sana neden benim tahtıma göz diktiğini söylüyor mu?" diye sordu alaycı bir sesle bana döndüğünde. "Sen gerçekten çevrendeki insanların bunu yok etmeyi istediğini mi sanıyorsun? Sanma. Herkes pastadan bir dilim almak istiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen gerçekten savaş mı çıkmasını istiyorsun?"

"Aramıza hoş geldin, Bengi."

Bunu söylediğine inanamıyordum.

"Yanlış bir yoldasın," dedim, aslında söylemek istediğim çok şey vardı ama belli ki şoktaydım. *İşte satranç dediğin gerçekten böyle oynanır. Sana dokunan adamı bile tanımazsın.* "İnsanlar senin yüzünden acı çekecekler."

"Ben de çok acı çektim. Hiçbirini çekmeyen insanlar benim tahtımda hak iddia ediyorlarsa eğer..." Perva alayla güldü. "Ona bedelsiz sahip olamayacaklarını onlara öğreten kişi ben olacağım." Omzunu silkti. "Çabalayıp alamadıklarımı vermemekte ısrarcıysa dünya, ben de istediklerini zorla alan bir adama dönüşmekten rahatsızlık duymam."

"O zaman bana neden dokundun?" diye sordum sinirle. "Bugünkü hâlin neydi o zaman?"

"Olayın seninle alakası yok," dedi. "Ben seninle savaşmıyorum." Henüz savaşmıyordu çünkü onun karşısında değil, yanımdaydım. Şimdilik. "Benim derdim abinle. Onun arkasından oyun çevirdiğimi söylüyor ama asıl o benim arkamdan oyun çevirdi." Sinirle ellerini saçlarından geçirdi. "Ben sana değer veriyorum, Bengi. Sana o kadar değer veriyorum ki inanamazsın. Sana dokununca dünyayı unutuyorum ve bundan nefret ediyorum. Bana iyi hissettirmenden nefret ediyorum ve hep yanımda ol istiyorum ama abine hak ettiğim şeyi vermeyeceğim, hayır. Hislerimle oynamayacağım bu oyunu." Birden sesi yükseldi. "Çünkü en çok ben hak ediyorum!"

"Siktir git!" dedim sinirle. "Sen sadece kendini düşünüyorsun!"

"Sadece kendimi mi düşünüyorum?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Bunu sen mi söylüyorsun? Senin yüzünden..." Birden sustu. "Siktir et."

“Söyle,” dedim sinirle. “Söyle. Senin için damga yiyeceğim mi diyeceksin? Sana bunu gündeme getirip duracaksan yapma demiştim!” Sinirle ona döndüm. “Sen mi acı çektin sadece? Benim abim de çok acı çekti!”

“Senin abin mi çok acı çekti?” diye sordu Perva gülerek. “Beni güldürmesin. Yüzünde patlayan bir tane tokat yüzünden ben acı çektim diye bağıramazsın. Ama böyle devam edecekse ben ona gerçekten acı çekmek neymiş öğreteceğim. Hem o zaman ağlamasına izin verebilirim belki.”

Ona inanmıyordum. Karşımda büründüğü kişiye ve insanları küçümseyişine inanmıyordum ama aptallık bendeydi. Zaten o en başından beri bu kişiydi. *Nemea aslanı*. Bana iyi davrandı diye bu yanı yok olmamıştı ki. Sadece ininde uyuyordu ve uyanacağı günü bekliyordu.

“Siktir git!” dedim sinirle araba durduğunda. Park etmemişti bile. Yüzüğü çıkartarak ona uzattım. “Al, bu yüzüğü götüne sok o zaman!”

Yüzüğü almadı bile. Sadece kapıyı açtı ve arkasını dönerek yürümeye başladı. O arabadan çıktıktan sonra arabadan çıktım. Soğuk dondurucuydu ve kar yağıyordu ama beni mekânın kapısından içeri almadılar. O soğukta onu bekledim. Bekledim ve boku yediğimi düşündüm.

Birkaç saat sonra oradan çıktığında ise sol kolundan tamamen kan akıyordu. Gözlerimin tam içine bakan gözlerini kısa bir an yumdu. Gözlerini tekrar açtığında ise hiç tanımadığım biri gibi bakıyordu. *Nemea Aslanı*.

BÖLÜM 12

KUYRUKLU BİR YALAN VE İNTİKAMA DÜŞKÜN BİR ASLAN

2017, ARALIK

1 GÜN ÖNCE

“Tanrım, bana bu dünyadaki tüm acıları tattır ki onlar sızlanırken yaralarım var, diye ben sağlam kalabileyim. Beni hep ağlat ki onlar ağlarken, ben gülebileyim. Beni hep düşür yere ki onlar tıkalı kalırken o dipsiz kuyularda, ben hızlıca yürümeye hep devam edeyim. Boğ ki beni her gece, sabah daha derin nefes almayı öğreneyim. Ve *sev beni*, hiç kimsenin sevmediği gibi... Senden güç alayım, duymayayım onların seslerini ve nefretleriyle bıçağımı daha keskin bileyeyim.”

Aralık dudakları biten dua ile kapandı. Yaktığı sigaradan derin bir nefes aldığı anda elindeki bıçağa bakmaya başladı. Annesinden ona kalan tek şeye. Kafasının içinde eski bir anı canlandı. Tatlı bir rüzgâr, hiç bitmeyen bir kış, yarım kalan bir düş... Eskiye dönüp bakmak bir tercih değil zorunluluktan çoğu geceler onun için. Ama şimdi durup düşündüğünde aslında düşün bitmiş olmasına seviniyordu.

Tanrı'nın senin için planını düşündün mü?

Gülümseyerek kafasını geriye attı. *Yarım kalan bir düş, eskimiş hatıralar ve silinip giden hayatlar.* Sigaradan derin bir nefes aldığı anda gözlerini açtı. *Neden hiç gidenlerin gittiğini ama senin burada kalmak zorunda olduğunu düşündün mü?* Kimileri buna şöyle bir cevap verir: Çünkü yaşanır kayıplar ve hissedilir acılar; ölür insanlar ve bir bir silinir dostluklar... Kazınıp atılır sözler dudaklardan... Geriye sadece bir kâğıt parçasına bırakılan eskimiş mürekkep izleri kalır.

Birileri, kaybedilenleri anlatmak için hep orada kalmak zorundadır.

Tanrı'nın senin için planını düşündün mü?

Birileri, kaybedilenleri kazanmak için buradadır.

Tanrı'nın senin için planını düşündün mü?

O sadece bunu düşünüyordu bu aralar. Tekrar inançlı bir adam hâline gelecek kadar dibi görmek... Babasının başına geldiğini görmüştü ama bunun asla kendi başına geleceğini düşünmezdi.

Ama işte, buradaydı.

Bu hâlde... Yarım yamalak, dizlerinde morluklarla ve zihninde kâbuslarla... Yorgun düşmüş bir şekilde, yine de kazanmak için yeminler ederken.

Buradaydı.

“Tek düşünebildiğim bu,” diye mırıldandı kendi kendine. Tek düşünebildiği buydu. Uzun zamandır başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Kafasının içinde bir ses ile yaşamadığını söylemişti. Ama bu koca bir yalandan ibaretti. Kendini inandırmak istediği, eskimiş bir yalan... Artık kabullenmesi gerektiğini biliyordu ama gözleri hep geçmiş izlediğinden ya da geleceği gözlediğinden; bir türlü olduğu noktanın farkında değildi.

Dip.

Başlamak için güzel bir fırsat.

Ama yeterince güçlü değilsen ölürsün.

Annesinin bir gece ona söylediği cümleyi anımsadığında bitmiş sigarasını söndürmüştü ve yeni bir sigara yakmıştı.

“Aşk ve sevgi, bir insanın yaşama amacı olacak kadar kuvvetli hisler değildir, Perva. Hatta doğruyu söylemek gerekirse o kadar kıymetli hisler bile değildir. Çünkü mezara tek başına girersin, gece karanlık çökünce ve düşündüğün son şey neyi sevdiğin değil de neyi kazandığın olur.”

Bu cümleyi çok uzun zaman düşündü. Yaşama amacını... Annesinin bir noktada haklı olduğunu biliyordu çünkü Tanrı onu yaratırken ona yetinen bir ruh bağışlamamıştı. O daha çok iblislerin yaratılışından bir tutam taşıyordu içinde. Asla yetinememe, hep daha fazlasını isteme, karanlığı arzulama...

Hatıralarından bir ses yükseldi. Bu ses bu sefer ona aitti. *“İnsanın yaşama amacı nedir o zaman, anne?”*

Gözünün önünde o anı canlandırdı. Dağ evindelerdi. Kaç yaşında olduğunu hatırlamıyordu ama annesinin ne kadar güzel görüldüğünü hatırlıyordu. Kendinde olmamasına rağmen... Babasının her zaman oturduğu o sallanan sandalyede oturuyor ve sessizce ormanı izliyordu. Sonra annesi geliyor ve omzuna dokunuyordu. Üzerine bir battaniye bırakıyor ve eline bir kahve kupası tutuşturuyordu. Sütsüz, şekersiz, zift gibi. Hep içtiği gibi. Aynı kupa annesinin de elindeydi, bir süre sonra yanına oturuyordu ve ona doğru dönüyordu.

Konuşuyordu.

O zamanlar sadece zihninin içinde değil, gerçekte de konuşuyordu.

Gözlerini kapattı ve kendini tamamen o anın içine bıraktı. O anın içinde... Annesi yanağını eline yaslayarak ona dönmüştü ve gülümseyerek mırıldanmıştı.

"Seni babana benzetiyorlar."

"Ya sen kime benzetiyorsun beni?"

Annesi gülümsemişti. O anın içinde en net bu saniyeyi hatırlıyordu. *"Bence sen kimseye benzetilmeyecek kadar eşsiz bir ruha sahipsin, Perva."*

Kaşlarını çatarak annesine baktığını hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu. *"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"*

Annesi kafasını sallamıştı. *"Gerçekten böyle düşünüyorum."*

"Bu iyi bir şey mi?"

"Hem iyi... Hem kötü..."

"Neden kötü, peki?"

Annesi kahvesinden bir yudum almış ve omzunu silkmmişti. *"Çünkü bu bizim gibi insanlara yetebilecek şeylerle senin asla yetinemeyeceğin anlamına gelir."*

Kaşları çatılmıştı. *Yetinmek...* O saniyeler içinde annesinin neden bahsettiğini anlamamıştı ama yakında anlayacaktı. Hep anlamıştı. Yollar hep bir şekilde annesinin sözlerine çıkmıştı.

"Sizin gibi insanlardan kastın ne?" diye sormuştu kahveden bir yudum alarak annesine döndüğü sırada. *"Seninle benim ne gibi bir farkım olabilir, anne?"*

"Çok farkımız var," diye cevaplamıştı onu annesi. *"Bana baksana... Basit biriyim ben. Kafam basar bazı şeylere ama... Çoğu zaman da aptalın tekiyimdir. Sen beni gözünde fazla büyütüyorsun sadece. Ama sen... Sen farklısın. Özel birisin. Eşsizsin."*

Gülerek annesine bakmıştı. *"Benim neyim eşsiz, anne?"*

"Her şeyin," diye cevaplamıştı annesi onu. *"Bir gece tek başına olduğunu hissedersen eğer... Gözlerini kapatarak karanlığa saklanıp, 'Neden sadece ben kaldım?' diye düşünme sakın. Gözlerini aç ve karanlığa bakıp, 'Ben kaldım çünkü en güçlü bendim,' de. 'Ben kaldım çünkü Tanrı'nın benim için çok daha büyük bir planı var,' de."*

“Tanrı’nın sadece sevdikleri için planı olduğunu sanıyordum,” diye cevaplamıştı onu sessizce. O zamanlar duyduğu bu cümlelerin ilerleyen zamanlarda tüm kişiliğini değiştireceğinden habersizdi. “Her zaman öyle söylersin.”

“Tanrı seni seviyor zaten,” demişti annesi gülümseyerek. “Senin gibi bir çocuk sevilmez mi?”

Ama onun umurunda olan şey Tanrı’nın sevgisi değildi. Bu yüzden, “Peki ya sen?” diye sormuştu. “Sen seviyor musun?”

Annesi ona gülümsemişti. Tatlı bir rüzgâr, eski bir sonbahar akşamı, yılanmış anılar... “Her şeyden çok.”

“O zaman bana neden bunu yapıyorsun?” diye sordu kafasının içinde bir ses ama o ses, bu anıya ait değildi artık. Şimdini. Daha acı doluydu. Öfke-lydi biraz ve belki de hayal kırıklığına uğramıştı. *O zaman bana neden bunu yapıyorsun?* Elindeki bıçağı daha sakın bir şekilde bilemeye başladı. *Tanrı’nın beni sevdiğini söyledin, eğer onun yanındaysan sor ona... O zaman bana neden bunu yapıyor?* Derin bir nefes aldı ve kafasının içinde çok daha karanlık bir ses duydu. *Çünkü bunu istiyorsun.*

Gözlerini açtı ve karanlığa baktı. “Ben kaldım çünkü en güçlü bendim,” diye mırıldandı kendi kendine. Bunu neden söylediğini bile bilmiyordu. “Ben kaldım çünkü Tanrı’nın benim için çok daha büyük bir planı var.”

O planı düşünürken hatıralarında bir kız çocuğunun sesini duydu. Bir çığlık. Acı dolu, hayal kırıklığıyla süslenmiş hatta son nefesini vermek üzere olan bir ses.

“Tanrı’nın benim için çok daha büyük bir planı var,” diye mırıldandı kendi kendine. Tekrardan. Bir *intikam* planı. Sevgi ve aşk, hayata anlam verecek kadar kıymetli duygular değildir. Ama acıyı daima yoldaşın yapabilirsin. “Acıyı daima yoldaşım yapabilirim,” diye mırıldandı. “Bu saatten sonra duramam.” Bunu istemiyordu da zaten. O zaman bunca şeyin ne anlamı kalırdı? Bir hiç uğruna mı atmıştı onca adımı? Ya yemin ettiği geceler ne olacaktı? Öylece silinip gidecekler miydi? Sevdiği tüm insanlar gibi... Bir yemin daha etti. Bu sefer ölene kadar geçerli olacağını bildiği bir yemindi. “Durmayacağım.”

Ayağa kalktı. Kararını vermişti. Bundan sonra geriye dönüş yoktu. Olmasındı da zaten. Umurunda değildi.

Ya da bu sadece kendine söylediği bir yalandan ibaretti.

Kafasının içinde yine aynı çığlığı duydu ama bu sefer, o çığlığı babasının bağıırışı izledi. *Keşke gerçekleri bilmeseydi.* Keşke çoğu insan gibi yabancı olsaydı her şeye. *Keşke her şeyin bir yalan üzerine inşa edildiğini bilmeseydi.* O

zaman geceleri uyuyabilir miydi? Yarını düşündü. Başına gelecekleri... Nasıl hazmedeceğini bilmiyordu ama hazmedeceğinden emindi. *Son bir gün*, diye geçirdi içinden. *Bir gün her şey normalmiş gibi davranacağım. Sonra da her şeyin mahvolmasını izleyeceğim.*

Annesi ona insanlara veda etmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylemişti. *Tek bir gün*. Her şeyin normal olduğu, hayallerin gerçeğe dönüştüğü bir paralel evren yaratmayı başarmak. Sabah güneş doğduğunda çatısının yıkılacağını bildiğiniz bir evin içini fotoğraflarla süslemek. Bu onu güldürdü. Çünkü artık duvarlarında tek bir fotoğraf karesi bile kalmamıştı.

Paralel evrenler bile bir kara deliğe girmiş ve gitmişlerdi. Kilidi olmayan bir kapı. Sonsuza yapılan bir yolculuk. Kelebek etkisi. Kaos teorisi. Varoluşun sırrı. Yok oluşun ta kendisi.

Telefonunu almak için içeri geçtiğinde yatakta uzanan bedene baktı. Sadece bir saniye. İçinden geçenler ve kalbinde belirenler, bir saniyeye sığamayacak kadar uzun ve kalabalıktı ama. Böyle hissetmeyi sevmiyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Daha önce kimse ona böyle hissettirmemişti.

Kimse ona amacını unutturmaya bu kadar yaklaşmamıştı. *Yaklaşmıştı*. Az kalsın düşecekti babasının düştüğü tuzığa. Belki de yollar ayrılacak, diye üzülmek yerine babasının kaderinden kurtulduğuna sevinmeliydi. Annesi haklıydı belki de. O daha özel bir insandı. Sevgiye kanmayacak kadar özel. Kim olduğunu unutmayacak kadar özel. Yatağında uzanan bedene tekrar baktı.

Sana bakınca tekrar hayatta hissediyorum, Bengi. Seni izliyorum ve istiyorum. Seni izlemeyi seviyorum. İstemeyi de öyle. Güzel umutlar beslemeye başlıyorum hayata karşı. Ama karanlıkta kalmaya devam etmem lazım. Çünkü ait olduğum yer burası. Çünkü Tanrı'nın bana inşa ettiği oyun parkı burada, karanlığın içinde bir yerlerde. Ve ben bu oyun bitmeden çıkamam parkın içinden. Ait olduğum yer burası. Sadece iki ihtimal var: Ya buranın sahibi olacağım ya da burayı ateşe vereceğim...

Ama hiçbir zaman seninle olmayacağım.

Olmayacağım.

Çünkü sen benden daha iyisini hak ediyorsun.

Kardeşim ise gittiği yerde rahat bir nefes almayı hak ediyor.

Babam ona verdiğim sözü tutmamı hak ediyor.

Annem ise delirmesinin bedelini ödetmemi hak ediyor.

Ve ben...

Ben kazanmayı hak ediyorum.

Çünkü bunun için tahmin edemeyeceğin kadar fazla acı çektim. Bir cennetin ihtimalini sonsuza kadar ateşe verdim ve kendimi bir cehennemin içine hapsedtim.

Ama biliyorum.

Biliyorum.

Bir gün Tanrı konuşacak benimle.

Ve aferin diyecek bana.

O zaman tüm sesler susacak işte.

Kafasının içinde büyük bir savaş başlamıştı. Her şeyin başladığı o geceyi düşündü. Tüm gerçekleri öğrendiği, hazmettiği ve bu yola adım attığı geceyi. Telefonunu alarak odadan çıktı çünkü ona bakmaya dayanamıyordu. Her an vazgeçecek gibi hissediyordu. Annesi bu hâlini görse hâlâ özel biri olduğuna inanır mıydı? *Bence değilim, anne. Senin gibi biriyim işte ben de. Kafam basar ama bazen bariz tuzakların içine kendimi bilerek atarım.* Ama bu sefer, kaderi değiştirecekti. Annesi ve babası gibi her şeyi mahvetmeyecekti. Kardeşinin intikamını alacaktı. Babasının da. Annesinin de.

Tekrar terasa çıktığında bir sigara daha yaktı. Bu gece iki paket sigara bitirmişti. Kafasının içinde bir şarkı çalıyordu. Hangi anıdan olduğunu bilmiyordu ama bu şarkıyı babasının açtığını biliyordu. *“Aşk için hayatımı verdim ama yine de yeterli değildi. Yine de yeterli değildi. Yine de yeterli değildi. Kalbim senin akıl sağlığınla parçalandı. Ama o dağılan yıldızların, lanetli bir galaksinin etrafında kaybolmasına izin vermeyeceğim.”*¹

Şimdi o şarkının sözlerinin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Annesinin delirmesi yüzünden o da delirmişti, değil mi? Ama onun delirme sebebi aşktı. Ve hâlâ kendine, yaşanan onca kötü şeye rağmen hissettiği aşkın, onun için hiçbir zaman kötü bir hatıraya dönüşmeyeceğini söylüyordu. Dinlediği şarkılarla bile.

Hissettiği aşkı hiçbir şeyin kirletmeyeceğini anlatıyordu kendine.

Perva eskiden bunun sadece büyük bir aptallıktan ibaret olduğunu düşünürdü. Şimdi neden bahsettiğini *anlıyordu*. Ve bunu anlamaktan nefret etmişti.

Ama yine de onu anlaması, onun yapacaklarını yapacak kadar aptal olduğu anlamına gelmiyordu.

¹Lawless, Britt Warner – Diminuendo -e.n

Sigaradan bir nefes daha çektiğinde diğer eliyle telefonu tuttu. Şifresini girip bir mesaj atacaktı. Hepsi bu kadardı. Sonra *oyun* gerçekten başlayacaktı.

Çektiği acıya değecek miydi, bilmiyordu. Ama öğrenmenin tek bir yolu vardı. O da başlamak.

Kafasının içinde bu sefer dedesinin sesini duydu ve kendini başka bir anının içinde buldu. Yatmadan önce üzerine yorganı çekmişti ve o geceki hikâyeyi duymak için her zamanki gibi hevesliydi.

“Son bir görev kalmıştı,” diye mırıldanıyordu hatırasının içinde. *“Herkül, Kerberos’u yakalayabilecek mi?”*

“Dur bakalım.” Yaşlı adam gülerek yatakta yanına yerleşmişti. *“Bazen bitti sandığın hikâyeler en baştan başlar.”*

Hatırasının içinde yaşayan ama en son ne zaman nefes aldığını, gerçekten sesini duyduğunu bilmediği küçük benliği, *“Nasıl yani?”* diye sorduğunda elindeki telefonu çıkardı ve bir mesaj yazmaya başladı.

Mesajı yazarken hatırasının içinde nefes alan yaşlı adam, *“İlk görevi hatırlıyor musun?”* diye fısıldadı kulağına doğru.

“Nemea Aslanı.”

“Aferin sana.” Anısının içinde yaşayan yaşlı adam saçlarını okşadığında mesajın sonuna geliyordu. *“Herkül, Kerberos’u yakalamaya gittiğinde Nemea bölgesinde yüksek bir kükreme duyulmuş.”*

“Kükreme mi? Ne kükremesi? Hani onu öldürmüştü?”

Anılarındaki yaşlı adam, *“Öldürdü öldürmesine,”* diyerek mırıldandığı sırada mesajı gönderdi. *“Ama yanlış Nemea Aslan’ını...”*

“Ondan bir tane olduğunu sanıyordum.”

“Herkes öyle sanıyordu.” Anılarında nefes alan yaşlı adam güldüğünde yazdığı mesajı gönderdi. *“Ama aslında bir ikizi vardı.”*

BENGİ ELEM

Bir süre hiç konuşmadık.

Kaldırımın kenarında oturuyordum, son birkaç saattir yaptığım gibi. Arkamda olduğunun farkındaydım ama yanıma gelmiyordu. Cadde sessizdi. Bir ölü kadar. Aldığı nefeslerin seslerini duyabiliyordum. Bazen bir çakmağın ateşlenme sesi geliyordu. Bir sigara yakıyordu. İki dakikada bir. Sayıyordum. Sessizliğini dinliyordum.

Ama arkamı dönmüyordum.

Yağmur çiselemeye başladığında yine yerimden kıpırdamadım. Gözlerim oynadığım ellerimde dolaşıyordu. Buradan kalkıp gitmek istiyordum ama ayağa kalkacak hâlim yoktu. Gözlerimi kapattım ve saymaya başladım. İki dakikanın sonuna geliyorduk. Yeni bir sigara yakacaktı. Yüz yirminci saniyeye geldiğimde çakmağın sesini duydum. Sigara yandı. Bir nefes içine çekti. Tekrar saymaya başladım. Başka ne yapabilirdim, bilmiyordum.

Düşünmek istemiyordum.

Sessiz caddenin içinde adım seslerini duydum. Sadece dört adım attı. Arkamda varlığını hissediyordum. Parfümünün kokusunu her şekilde alırdım. Omzundan aşağı bir ceket bıraktı. Kendi ceketini. Kokusundan anlamıştım. Ceketini kafama doğru çektiğinde tekrar adım sesleri duydum. Sadece dört adım. Tekrar geri gitmişti. Hiçbir şey söylemeden. Sessizce nefes aldım, sanki nefes seslerim bile onu rahatsız ediyordu. Düşündüğüm buydu. Sinirle üzerime bıraktığı ceket çekerek yağmurla ıslanan kaldırıma bıraktım. Ceketin yerdeki çamurlara bulanmıştı. Artık hayatta üstüne giyemezdi. Hatta eline bile alamazdı.

Kapının açılma sesini duydum. Rahatsız edici, paslanmış bir demir gıcır-tısı. Birkaç saniye sonra çok daha gürültülü birkaç adım sesi işittim. Toplam on adım.

“Neden hâlâ buradasın?”

Ses Odkan’a aitti.

Perva’nın ona cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ama beni şaşırmıştı. Belki de sessizliği sadece bana özeldi. Ama onu Tolun ve Sara ile de görmüştüm. Dostları olmasına rağmen, onlara karşı da tek kelime etmiyordu. Belki de düşündüğümün aksine, sessizliği sadece Odkan’a işlemiyordu.

“Nereye gideyim?”

Sesi normalde olduğundan çok daha soğuk gelmişti kulağıma. İlk günlerdeki gibi... Birkaç saniye duraksadım. En başa döneceğimizi biliyordum ama bunu ses tonuyla bile belli edeceğini düşünmemiştim. Sorun yoktu. Ayakta kalırdım. Tek başıma büyümüştüm bu dünyada, tek başıma öğrenmişim, tek başıma keşfetmişim. Hep yalnızdım kapalı kapıların arkasında. Ona ihtiyacım yoktu benim. Hiç olmamıştı.

Onun bana ihtiyacı vardı.

Ama her şeyi çöpe atmak istiyorsa atabilirdi.

Hem artık abim vardı.

Artık hiç yalnız kalmayacaktım.

Abime söylediklerini düşündüm. Onu küçük görmesine gerçekten izin vereceğimi mi sanmıştı? Onun tarafını mı tutacağımı sanıyordu? Öz abimin değil de bir yabancının tarafını mı tutacaktım gerçekten? Beni hiç mi tanımamıştı?

Bir tarafta ben zarar görmeyeyim diye hayatını harcayan birisi vardı. Ve bunu fark etmeyerek büyük aptallık yapan, tüm acısını ondan çıkaran çocuk bir ben. Hatamı hiç telafi edemeyeceğimi düşünmüştüm çünkü onun geri döneceğine inanmıyordum, ne kadar aksini söyleyerek kendimi kandırıyor olsam da. Ama artık o geri dönmüştü. Buradaydı. Burada olacaktı. Hatamı düzeltmek için bir şansım vardı. Onun beni senelerce kolladığı gibi ben de onu kollayabilirdim artık.

Tabii ki bir yalancı yerine abimi seçecektim.

Bana en başından beri yalan söyleyen oydu.

Bunu bitirmek istiyorum, demişti. Aslanların sonunu getirmek istediğini söylemişti. Sadece yıkmak için yöneteceğim demişti. Sonra da bu gece karşıma geçmiş ve bana bir aptal muamelesi yapıp gözlerimi yeni açtığım için dalga geçmişti. Ama ben aptal değildim. Değildim işte. Sadece yanlış bir tercih yapmıştım. Söylediklerini dinlemiş ve ona inanmıştım.

Ona güvenmiştim.

Şimdi her şeyin boşuna olduğunu öğreniyordum.

En başından beri her şey bir yalanın üzerine inşa edilmişken, burada durmam için gerçekten bir sebep var mıydı? Neden yollarımızın ayrılacağını bile bile yapmıştı bunu bana? Neden öyle bakmıştı? Neden dokunmuştu? Derin bir nefes aldım. *Aptal. Aptalsın işte. Aptal değilim diyorsun ama senden daha büyük bir aptal yok.* Yoktu. Neden güvenmiştim ona? Neden beni etkisi altına almasına izin vermiştim? Neden bana dokunsun diye tutuşmuştum? Saçmalamıştım işte.

Babamın sözünden hiç çıkmamalıydim.

Bir Narbekov'a asla güven olmaz, demişti.

Onu dinlemeliydim. Bu saatten sonra, her zaman... Kafasının içinde annesinin onunla konuştuğunu söyleyen Perva'yı düşündüm. Keşke babam da kafamın içinde benimle konuşsaydı. Ona anlatacak çok şeyim vardı.

Bir daha sana asla sırtımı dönmeyeceğim, baba. İstersen dünyanın en kötü insanı ol, yine de sözlerini dinleyeceğim. Çünkü onlar ailelerinin askerleriyse ben de senin askerimim.

Sen de öldün, gittin. Onlardan daha az ölmedin, değil mi? Sen de hak ediyorsun intikamının alınmasını.

Onlar intikam falan istemiyor. Ailelerinin acılarını kullanıyorlar ve bir yalan inşa ediyorlar. Tek düşündükleri kendi istedikleri, baba. Tek düşündükleri şey kendi hırsları.

Ama ben senin kanını yerde bırakmayacağım.

Söz veriyorum sana.

Abimin yanında duracağım ve ona kazandıracağım. Savaş mı istiyorlar? Alacaklar. Kendi yarattıkları savaşı değil ama. Tarafları onların belirledikleri o basit oyunu değil. Çok daha kötüsünü. Çok daha beklenmediğini. Bakalım bu sefer de gerçekten savaşmak için hevesli olacaklar mı?

Hep göz önünde oldukları için her şeyi hak ettiklerini düşünüyorlar, baba. Kendilerine bir oyun inşa etmişler, hayata satranç demişler. Kendilerini şah, oyun arkadaşlarını vezir, diğer herkesi de piyon ilan etmişler. Ama bilmiyorlar... Satranç tek taraflı oynanmaz.

Benim için onlar ne piyon ne de vezir.

Sadece şımarık büyümüş iki piç.

Bunu sesli söylesem ne kadar üstüme gelir buradakiler, tahmin edebiliyor musun? Ama onlar senin tahmin edemeyeceğin şeyler yaşadı derler. Yaşadılarsa neden bunun intikamını almıyorlar? Neden bu çarkı bozmak varken döndürmek istiyorlar? Gerçekten böyle mi alınır intikam? Sevdiklerinin ölümüne susarak, onları öldüren sistemin başına geçerek mi alınır intikam? Onca çektiğin acı neye yaradı o zaman?

Sadece seni boktan bir insana mı dönüştürdü?

Tekrar bir çakmak sesi geldi. Bir sigara yandı ve bir adım daha atıldı. Düşüncelerimden sıyrıldım, yağmur hızlandı ve rüzgâr esmeye başladı.

Odkan derin bir nefes aldı. "Evine git, yirmi bir."

"Yok."

Derin bir nefes aldım. Eve gitmemekte neden bu kadar ısrarcıydı?

"Ne tesadüf," diye mırıldandı Odkan. "Benim de."

Kısa bir an duraksadım. Az kalsın arkamı dönecektim. Yok, derken hayır gitmeyeceğim, demek istedi sanmıştım. Ama bahsettiği şey o değildi. Bahsettiği şey bir evinin olmayıştıydı. Aklıma bile gelmemişti.

Ama Odkan bahsettiği şeyi direkt anlamıştı.

Şimdi Leo'nun ne demek istediğini daha iyi anlıyordum.

Oyun arkadaşı. Perva'yı biraz olsun tanıyabildiğimi sanıyordum, bu geceye kadar... Ama şimdi, aslında hiç tanımadığımı, bunun yanına bile yaklaşmadığımı fark ediyordum. Onu anlamıyordum. Büyük ihtimalle de hiçbir zaman anlamayacaktım.

Bu daha iyiydi. Çünkü abimi anlamadığım zamanlar ona kızabiliyordum. Ama sonra onu anlamış ve bir daha asla ona kızamamıştım. Ve Perva'ya kızgın kalmak istiyordum. Çünkü onun penceresinden bakmak, beni gerçek anlamda bitirebilecek birkaç şeyden biriydi.

Perva.

Benim dönüşmekten en çok korktuğum şeydi.

Kısa bir an sessiz kaldılar. Sonra Odkan derin bir nefes aldı. Yani sadece nefes sesi olmasına rağmen sesin ona ait olduğuna emindim çünkü Perva hiçbir zaman o kadar sesli nefes almazdı.

"Acıyor mu?" diye sordu Odkan sessiz bir şekilde. Sanki gerçekten sormak istemiyordu. Perva cevap vermeyince derin bir nefes daha aldı. "Hoşuma gider sanmıştım ama hiç gitmedi."

Perva'nın damgalanmasından mı bahsediyordu?

"Sen de biliyorsun nasıl hissettirdiğini," diye mırıldandı Perva sanki söyleceklerini duymak istemiyormuş gibi konuyu değiştirmişti anında. "Sormanın anlamı ne?"

Odkan yavaşça güldü. "*Sana* nasıl hissettirdiğini bilmiyorum ama."

"Ne zamandan beri bana nasıl hissettirdiğini umursuyorsun?"

"Sen hiç umursadın mı da bana umursamadığım için kıızıyorsun?"

"Acımıyor," dedi Perva sadece, kısa bir sessizlikten sonra.

"İçeride epey çığlık atmıştın ama."

İçim cız etti ve gerçekten ağlayacağımı hissettim. Ağlamamak için dudaklarımı ısırduğım sırada ellerimi tekrar izlemeye başladım. Artık yüzük yoktu. Bu görüntü birkaç saniye bana garip geldi. Sanki hemen alışmıştım. Saçmıyordum.

"Çelikten yapılmadım sonuçta," dedi Perva sessiz bir şekilde. Tekrar sigara yakmıştı. Bir paketten fazla bitirmişti. "Sorun değil. Yaralar açılır, kapanır. Kafamız sağlam kalsın da... Hallederiz gerisini."

Ben amacımı biliyorum, onun uğruna çekeceğim acıyı bir şekilde atlatırım, demek istiyordu yani. Gözlerimi yumarak kafamı dizlerime koydum. Benimle hiç bu kadar açık konuşmamıştı. Acaba konuşsa ne olurdu? Merak etmeden duramıyordum. İlk baştan söyleseydi bana amacını, beraberiz bu

yolda demeseydi mesela, ben farklı yolun yolcusuyum ama bu da böyle bir yol diye anlatsaydı... O zaman anlar mıydım onu?

Anlardım.

Herkesi anlardım ben.

Herkesi anlamak için çabalardım çünkü.

Ama kimse beni anlamak için çabalamazdı.

Odkan yavaşça güldü. “Doğru diyorsun da bende o da sağlam değil ki.”

“Evine git, yirmi.”

“Yok.”

Odkan onu taklit etmişti.

Perva yorgun bir şekilde mırıldandı: “O zaman arabana bin.”

Odkan hâlâ inat etmeye devam ediyordu. “Sen binince bineceğim.”

Onlara bakmıyor olmama rağmen bana baktıklarını hissedebiliyordum. İki çift buz gibi gözün varlığını sırtımda hissetmemem mümkün değildi. Ama yine de kafamı dizlerimden kaldırmadım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Adım sesleri duydum.

“Neden hâlâ buradasınız?” diye sordu Leo’nun kalın sesi. “Fırtına çıkacak az sonra. Yollar kapanmadan eve gidin.”

Perva’nın ona bağırmasını bekledim. Ona bunu yaptıktan sonra gerçekten umurundaymış gibi evine gitmesini mi söylüyordu? Ama Perva ona hiçbir tepki vermedi. Belki de sandığımın aksine, sadece kendi penceresinden bakmıyordu olaya. Leo’nun bunu yapmak zorunda olduğunu, bunun onun kim olduğu ile alakası olmadığını biliyordu belki de.

Sonuçta bunu kendi yetiştirdiği çocuğa bile yapmıştı, değil mi? Odkan’a yapmıştı.

“Eve git, Vladislav,” diye söylendi Leo. Aslında istese emirle bunu basitçe yaptırabilirdi ama sanki o da bunu istemiyordu. “Yağmur yağıyor. Kız ıslak ve soğuk kaldırımda oturuyor. Hasta olacak. Eve gidin.”

Perva’nın bakışlarını üzerimde hissettim. Yine de ona dönmedim.

Leo derin bir nefes aldı. “Onların arkandan ne söylediklerini umursama,” dediğini duydum. “Annen burada olsaydı seninle gurur duyardı.”

Perva’ya söylüyordu.

Perva ona cevap vermedi ama bu cümlenin onun için anlamını biliyordum. En azından bunu biliyordum. Leo yürümeye başladığında varlığını hemen yanımda hissettim ama tepki vermedim. Kafamı bile kaldırmadım.

Üzerinden çıkardığı ceketini üzerime bıraktığında hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı ama ben şaşkınlıkla gözlerimi açmış ve kafamı kaldırmıştım. Mekânın önüne park ettiği *Ferrari*'ye doğru ilerlerken üzerindeki ceketini çıkardığı için ortaya çıkan sol koluna baktım. Kolunda Odkan'da ve artık Perva'da da olan damganın aynısı vardı.

"Onu ona kim yapmış?" diye sordum merakla. Buraya geldiğimden beri ilk kez konuşuyordum. "Nikolai mi?"

Leo arabanın şoför koltuğuna bindi, arabayı çalıştırdı ve karşı yola saparak gözden kayboldu.

Cevap alamayacağımı düşündüğüm kısa bir sessizlikten sonra Odkan, "Kendisi," diyerek sessizliği bozdu.

Şaşkınlıkla duraksadım. Kendisi mi yapmıştı? Odkan'a dönmeden, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Babamı vurmuştu," dedi Odkan. "Pençe, Pençe'ye zarar veremez. Leo olması önemli değil. Kural, kuraldır. O yüzden kendini damgaladı."

Şimdi Perva'nın ya da Odkan'ın neden bu konuda öfkeli olmadıklarını anlayabiliyordum. Kendini bile kayırmadan ceza veren adamın size verdiği cezayı kişisel algılamazdınız zaten.

Babam bana bir keresinde, "*Bir kral, kuralları kişisine göre belirlerse o kralın o tahtla vedalaşma zamanı gelmiştir,*" demişti. Leo Olov, belki de o kuralları hiçbir zaman kişisine göre belirlemediği için senelerdir o tahttaydı.

"Babanı neden vurmuş?" diye sordum kısık bir sesle. Merak etmiştim.

"Babamın bazen atakları gelirdi," diye cevapladı Odkan beni. Hiç tanımadığı birine hatta düşman birine bunu anlatacak kadar mı umursamıyordu gerçekten hiçbir şeyi? "Hatırlamazdı kimseyi. Saldırganlaşırdı. Zarar verirdi. Kendini korumak için yapmış."

"Yine de cezayı o mu almış?"

Odkan'ın güldüğünü duydum. Birkaç saniye sonra, "Kural, kuraldır," dedi. "Herhangi bir istisnası yoktur."

Dünyaya asla onlarla aynı noktadan bakamayacağıma o an emin oldum. Nedenleri ve nasılları hiçbir zaman umursamıyorlardı. Sadece sonuca bakıyorlardı. Benim ise bu hayatta en çok önemsemişim iki şey *ne uğruna* ve *ne sebeple* sorularının cevaplarıydı. Onlar için hayat kurallardan ibaretti. Bir kural varsa uymak zorundasındır. Uymazsan cezasını çekersin. Sana kimin çektiirdiği önemsizdir. Sen o cezayı hak etmişsindir.

Basit, düz bir bakış açısı.

Dünyaya hiç bu kadar düz bakamadım.

Belki de bu yüzden onlar kadar acımasız olamıyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Burada böyle dikilecek misin?” diye sordu Perva. “Git artık.”

Mekânın içinden çıkan insanları görüyordum. Hiçbiri konuşmuyordu. Mekândan çıktıkları gibi Leo’nun arkasından arabalarına binip gidiyorlardı.

“Gidesim yok,” diye mırıldandı Odkan sadece.

Benim de yoktu.

Abim ne zaman gelecekti, bilmiyordum. Muhtemelen, çok acele etse bile ancak yarın sabah burada olurdu.

Bu geceyi Perva ile geçirmek istemiyordum.

Bu yaşananlardan sonra istemiyordum.

Sadece bana yalan söylediği için değil... Aynı zamanda ona baksam kötü hissedeceğimi bildiğim için. Ağzını açıp bir şey söylemese bile içten içe beni suçlayacağını biliyordum. Çünkü bu başına benim yüzümden gelmişti. Hem de koca bir hiç uğruna...

Zaten ortaya çıkmayı ona birkaç gün sonra ben teklif etmiştim. Boşu boşuna Odkan’ı vurmuştu.

Keşke orada kendimi Odkan’a gösterseydim.

Ne değişirdi sanki?

“Benim de seninle burada dikilesim yok ama,” dedi Perva ters bir sesle. “Defol git.”

Odkan tekrar güldü. “Ben senin yüzünden bu damgayı yediğimde sana bu kadar öfkelenmemiştim, haberin olsun...”

Perva’nın homurdandığını duydum. Sonrasında anlamadığım bir şey söyledi. Çünkü Arapça konuşmuştu. Ben anlamayayım diye mi öyle konuşuyordu?

Odkan ona cevap vermedi ama bana doğru birkaç adım attı. “Abim ne zaman gelecek?” diye sorduğunu duyduğumda şaşkınlıkla arkamı döndüm ve onlara baktım.

Odkan birkaç adım ötemde duruyordu, elinde bir sarma vardı. Sarmadan derin bir nefes çektiğinde bakışlarım Perva’ya döndü. Benden uzakta, duvarın önünde duruyordu ve dudakları arasında bir sigara sallanıyordu. Kolunu arkasına koyduğu için ne durumda olduğunu göremiyordum.

Abim hakkında mı bir şey söylemişti az önce?

Perva ile konuşmak içimden gelmiyor olsa da, “Ne söyledin ona?” diye sordum. “Abim hakkında mı bir şey söyledin?”

Perva bana cevap vermedi.

Şaşırmadım. O sinir bozucu sessizliğine geri döneceğine zaten emindim.

“Siktir git,” dedim sinirli sinirli. “Bir şey soracaksan bana sor. Bilmediğim bir dilde konuşup da kendine sözcü seçme burada.”

Bana yine cevap vermedi. Sadece sigarasından bir nefes çekti.

Sabır dilenir gibi gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Tanrı ile uzun zamandır konuşmamıştım ama bu gece bana sabır vermesi için dua edecek hâle gelebilirdim.

“Sakin ol,” dedi Odkan eğlenir gibi bir sesle. Bu hâlinin bana özel olmadığını biliyordum ama her şeyle dalga geçmesi gerçekten sinir bozucuydu. “Bir şey dediği yok. Ayrıca onun sözcüsü olacak son kişi bile değilim. Sana ben soruyorum, merak ettiğim için.”

Ona ters ters baktım. “Sorma bana bir şey.”

“Çok agresifsin.”

“Şu an gayet sakinim aslında,” dedim ona baktığımda. “Ne istiyorsunuz siz benim abimden ya?”

“Senin abinin amına koyayım ben,” dedi Odkan birden. “Ne isteyeceğim ondan?”

“Düzgün konuş!”

Bu sefer o da bana cevap vermedi.

Oturduğum yerden aniden kalktım. “Ben gidiyorum.”

Perva ilk kez konuştu: “Nereye?”

“Sana ne?” diye sordum. “Arabanın anahtarını ver.”

“Nereye gideceksin?” diye sordu tekrardan düz bir sesle.

“Arabanın anahtarını ver,” dedim sorusunu umursamadan.

“Kalacak makul bir yer sunarsan veririm,” dedi. Gidecek olmam umurunda değil miydi gerçekten? Birkaç saniye gidecek bir yer düşündüm. *Nereye gidecektim?* Kimsem yoktu ki. Abim vardı ama... Buraya gelemezdi. En azından şu anlık. Çakır vardı ama ondan da uzun zamandır haber alamıyordum.

O gece Dima ona ulaşamamıştı. Mesajlardan belliydi.

Dima’dan haber var mıydı?

“Çakır nerede?” diye sorduğumda, “Bilmiyorum,” dedi. Sesi umursamazdı.

Kendime sinirlendim. Kuzenim bu adamla beraber tehlikede olduğumu düşündüğü için Dima'yı bana göndermişti ve ben onun yokluğuyla ilgilenmemiştim bile.

Şimdi Dima da ortada yoktu.

"Dima nerede?" diye sorduğumda tekrardan aynı cevabı verdi.

"Bilmiyorum."

"Bir bok biliyor musun acaba?" diye sordum sinirle. İstemsizce bağırmıştım.

"Adresi verdim ve onu almaya gittiler," dedi Perva. "Zaten Leongard'ı da buldukları için gerisiyle ilgilenmedim. Başımda yeterince bela varken bir Pavlov'u umursayamazdım."

"Leo gittikleri yerde olmadığını söylemişti," dedi Odkan. Şaşkınlıkla ona döndüm. Dima, Perva'nın onu kapattığı depoda değil miydi?

"Nasıl yani?" diye sordu Perva şaşkınlıkla. "Orada değilmiş derken?"

Odkan, "Bildğin," dedi. "Depo boşmuş."

"Bir bu eksikti," dedim Perva'ya döndüğümde. "Her boku hesapladığını söylüyorsun ama senin bir boku akıl edebildiğin yok. Yarını düşünmeden hareket ediyorsun, sadece kendine bakıyorsun. Uğraş dur şimdi bir de bununla."

Perva bana dümdüz bir ifadeyle baktı. Mermer gibi olan yüzünde tek bir mimik bile oynamıyordu. Bitmek üzere olan sigarasından derin bir nefes daha çektiğinde bana cevap vermeyeceğinden emin olmuşum ama beni şaşırtarak konuştu.

"Dima'nın nesiyle uğraşayım?" diye sordu umursamaz bir sesle. "Kim onu aldıysa artık onun sorunudur. Umurumda bile değil."

"Onu en baştan neden oraya kaçırdın ki?"

"Sana bir şey yapar sandım," dedi sigaradan bir nefes daha geldiğinde. Sesi kısıktı.

Evet çünkü Dima sadece beni korumak istiyordu. Tabii, bunun onun istemesi ile bir alakası yoktu. Çakır istediği için yapmış olmalıydı.

Telefonumu çıkarıp Çakır'ı aradım ama telefonu kapalıydı. Derin bir nefes aldım. Ona bir şey olmayacağından emindim, bu sefer abimde söylediğim gibi kendimi kandırmak için söylemiyordum bunu. Çakır kendisini bir şekilde kurtarırdı.

Ama merak etmeye başlamıştım.

Aklın başına gelmeye başladı sonunda, Bengi.

“Ben açım,” dedi Odkan. “Yemek yemeye gidiyorum. Gelecek misiniz?”

Şaka mı yapıyordu? “Ben sizinle hiçbir yere gelmem!” dedim sinirle.

“Pek bir seçeneğin yok gibi,” dedi Odkan. “Abin ortada yok, seçenek olarak aklına gelmediğine göre buraya gelmesine daha var. Çakır’dan haber alınamıyor. Yaşayan başka bir akraban olmadığına göre? Burada bir arkadaşın falan mı var?”

“Otelde kalırım,” dedim ona sinirle baktığımda. Perva yeterince sinirimi bozmuyormuş gibi bir de o mu çıkmıştı şimdi başıma? “Merak etme sen beni.”

Odkan bana cevap vereceği sırada az önce giden, Leo’ya ait olan *Ferrari* mekânın önünde durdu. Kapıyı açıp dışarı çıktığı an birkaç adımda yanı-
mızda belirdi.

“Siz hâlâ neden buradasınız lan?” diye sordu ama sesi şaşkın değildi. “Salak mısınız? Tipi geliyor. Kar içinde kaldı çevre yolları. Çıksanıza artık. Bir saate hiçbir yere gidemeyeceksiniz.”

“Sen neden geri geldin?” diye sordu Odkan ona döndüğünde.

“Çünkü hâlâ salak gibi burada dikildiğinizi söyledi içeridekiler,” dedi Leo. “Sizi arabalara paketlememi mi bekliyorsunuz? Hadi! İlgi çekmeden gidin artık!”

Perva ve Odkan beni şaşırtarak hareketlendiler. Odkan hiçbir şey söylemeden kendi arabasına doğru ilerlemeye başladı. Modeli bizi deli gibi kovaladığı gün kullandığı arabanın modeliyle aynıydı ama rengi değişmişti. Arabası haşat olduğu için muhtemelen değiştirmek zorunda kalmıştı. Dünyadaki en pahalı ve sınırlı sayıda üretilen arabalardan birini kullanırken bu kadar kolayca nasıl değiştirebiliyordu acaba?

Sen de tam şu an gerçekten bunu mu dert edindin kendine?

Gerçek dertlerimi düşünseydim şuradan şuraya kımıldayamazdım.

Perva da kendi arabasına doğru ilerlemeye başladı ama ben yerimden kımıldamamıştım.

“Sen neden hâlâ burada dikiliyorsun?” diye sordu Leo bana döndüğünde. Mavi gözleri sert bakıyordu, her zamanki gibi. Karşısında titremeden durmak gerçekten çok zordu.

Sanırım Pervalara buna bir noktada alışmışlardı.

Yoksa bu adamın tahtını kapmak için bir savaş döndürmeye cesaret edemezlerdi.

“Onunla gitmek istemiyorum,” dedim kendimi şaşırtarak. Leo’nun da şaşırdığının farkındaydım ama Perva şaşırmamıştı.

“Nereye gideceksin?” diye sordu Leo. Kısa bir süre duraksadım. Sanırım bu kısa sürede o da verecek bir cevabım olmadığını anlamıştı. “Gel benimle.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Nereye?”

“Gel,” dedi sadece. “Ben hiçbir çocuğu sokakta bırakmam.” Kaşları ile arabayı işaret etti. “Bekliyorum. Beş dakikan var.”

Bana neden beş dakika vermişti ki? Gözlerinin arkamda olduğunu fark ettiğimde arkamı döndüm. Perva arabasının önünde duruyordu ve kapısı açıktı ama içeri girmemişti.

Vedalaşmam için mi beş dakika vermişti bana?

Leo arabaya bindiğinde Perva’ya doğru bir adım attım. Konuşmasını beklemiyordum. Ben de ne diyeceğimi bilemiyordum. *Rüyadan uyandığım ve bana söylediğin yalanı fark ettiğim için özür dilerim.* Çıkarlardan başka bir şeye önem vermeyen bir adamla çıkarlarınız ayrıldığında ne olurdu?

Yollarınız da ayrılırdı.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sorduğumda kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

Şaşırmamıştım.

Ama eliyle iki elimi birden tuttuğunda şaşırdım.

Avucumu açarak içine yüzüğü bıraktığında kafamı kaldırdım ve şaşkınlıkla yüzüne baktım. Yüzüğün üstüne elimi kapattı ve elimi sıkıca tuttu.

“Bunu bana neden veriyorsun?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Sende kalsın demiştim,” dedi kısık bir sesle. “Sende kalsın.”

“Bu senin için değerli,” dedim elimi açmaya çalıştığımda. Yüzüğü ona geri verecektim. Ama öyle sıkı tutmuştu ki elimi, açamıyordum. “Bende kalması saçma olur.”

“Sen de benim için değerlisin,” dedi düz bir sesle.

Birkaç saat önce olsa bunu söylediğinde heyecanlıydım. Şimdiyse sadece kalbimin kırıldığını hissediyordum. Beni suçlayıp bağırmasını, yüzüme bakmamasını, kötü davranmasını tercih ederdim. O zaman ondan nefret etmem çok daha kolay olurdu.

Şimdi ise nefret edemiyordum.

Bana yalan söyleyip kullanmış olmasına rağmen.

“Her neyse,” diye mırıldandı kendini toplayarak. Sanki söylediği şeyden pişman olmuştu anında. “O yüzden sende kalması daha mantıklı. Sende kalsın. Ne yapayım ben onu?”

“Tamam,” dedim kendimi şaşırtarak. “Bende kalsın o zaman.” Kısa bir an sessizlik yaşandı. Kendimi susturamadan, “Neden bana yalan söyledin?” diye sordum.

Sorduğum an pişman olmuştum. Aslında hiç konuşmadan arkamı dönmem ve Leo ile gitmem gerektiğini biliyordum. Çünkü o ağzından çıkan her şeye insanları inandırabilecek kadar sihirli kelimeler kullanıyordu. Bunu isteyerek, yapıp yapmadığından bile emin değildim. Belki senelerce uğraşıp geliştirdiği bir şeydi, belki de doğuştan gelen fantastik ve şeytani bir yetenektir.

Ama inandırmak istediği şeye inandıramayacağı insan yoktu.

Babam bana Narbekovların her zaman böyle olduklarını söylemişti. Kafalarında yarattıkları adamları ve bir düşü, gerçekmiş gibi tüm dünyaya yedirmeyi becerebiliyorlardı. Onların şansı mirasları değil, miras yaratmalarına yardımcı olan yalanlarıydı.

Ve ne kadar babasına benzemediğini söylese de o da bir Narbekov’dur.

Buradaki hiçbir aslan, tam olarak sürüsünden kopamazdı.

Bana cevap vermeyeceğini düşündüğüm kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Artık arkamı dönüp gitmeye karar verdiğim sırada sanki hissetmiş gibi birden, “Gitme,” dedi.

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiyordum.

Bir tarafım söylemesini beklemişti. Bir tarafım ise bunu hiç istememişti.

Çünkü gerçekten kalmaya ikna edebilirdi beni.

“Neden?” diye sordum zor da olsa ellerimi çektiğimde.

Ama bu sefer kafasını eğdi ve o bakışları taşıyan ela gözlerini gözlerime dikti. Bir silah taşıyor sayılabılırdi o gözlerde. Çünkü öyle bakarken insanın kendi düşüncelerini duyması imkânsızdı. Onun düşüncelerini, kendi sesinizmiş gibi benimsemenize sebep olabilirdi o gözler.

Çok kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra dudaklarını yaladı ve, “Konuşalım,” dedi yavaşça. “Böyle olmaz.”

“Neden böyle olmaz? Gerçekten önemsiyor musun ki?”

“Olmaz işte,” dedi ama sesi kararsızdı. O da bir neden uyduramıyordu kendince. “Önemsiyorum tabii ki.”

“Önemsiyorsan neden bunca zaman doğruyu söylemedin?”

“Söylemedim değil...” Sustu.

“Perva...”

Konuşacağım sırada beni susturdu.

“Bengi...” Sonra kendisi de sustu. “Gel, konuşalım. Eve gidelim. Sonra gidersin.”

“Yalanlarına inandırmak için mi istiyorsun bunu da?” diye sordum gözlerimi gözlerinden çektiğimde. Bakarsam ikna olacaktım.

Bakarsam ikna ederdi beni.

Şeytanı bile iyi biri olduğuna ikna edebilirdi o gözlerle.

Benim o gözlere karşı hiç şansım yoktu.

“Yalan söylemeyeceğim,” dedi derin bir nefes aldığı anda. “Dürüst olacağım.”

“Bunu on kere söyledin,” dedim. “Belki de daha fazla. Beraber bir yola çıktığımızı da söyledin ama bu gece gördük ki senin yolun daha farklı bir yolmuş. Neden zorluyorsun ki Perva? Daha çok yaralamaya gerek yok.”

Kaşları çatıldı. “Seni yaraladım mı?”

Ona güldüm. Gerçekten, verebildiğim tek tepki buydu. “Aptal mısınız?” diye sordum. Öfkem geri gelmişti. “Tabii ki yaraladın! Sen bana göre *hissetmeyen* birisi olabilirsin ama ben senin gibi değilim. Sana güveniyordum. Seninle *özel şeyler* yaşadım. Senin için basit olabilir ama benim için değildi...”

Devam edeceğim sırada sözümü kesti. “Benim için basit falan değildi, Bengi.” Gözleri, gözlerine bakmam için yalvarıyordu resmen. Ama direndim ve bakmadım. “Benim için de özeldi.”

“Buna nasıl inanabilirim?” diye sordum sinirle. “Sana hiç *sana güveniyorum*, demedim ama güveniyordum. Kelimelerden çok hareketlerimle göstermeyi tercih ediyorum çünkü. Sen bana güvendiğini söyledin... Ama güvenmiyordun. Ağzından çıkanlara gerçekten inanacağımı mı düşünüyorsun bu saatten sonra?”

“Ama sana güveniyorum,” dedi durgun bir sesle.

“Güvenseydin en baştan amacını söyledin!” dedim bağırarak. Artık kendimi kontrol etmek daha zordu. Bana böyle pişmanmış gibi bakmasına rağmen pişman olmadığını biliyordum çünkü. “Neden söylemedin?”

Derin bir nefes aldığı anda, “Öyle değil işte,” diye mırıldandı.

Daha da sinirlendiğimi hissettim. “Nasıl o zaman?” diye sordum bağırarak. “Öyle değil, böyle değil. Nasıl o zaman? Öyle değil demekten başka bir şey söyleyecek misin acaba? Öyle değil cümlesi bir açıklama değil çünkü!”

“Benimle gel,” dedi sadece. Yine bir şey açıklamıyordu. “Evde konuşalım bunları.”

Ofladığım sırada Leo’ya dönerek, “Benimle geliyor,” diye bağırdı. Öyle bir şey ağzımdan çıkmamıştı bile. Bu adam beni gerçekten de delirtmek istiyor olabilir miydi? “Sen git.”

Leo camı açarak kafasını çıkardığında, “O öyle bir şey söylemedi ama,” dedi. Sonra bana döndü. “Onunla mı gitmek istiyorsun?”

Aslında istemiyordum. Ama bir şeyleri yarım bırakmanın çok daha tehlikeli olduğunu biliyordum. Abimle hiçbir zaman doğru dürüst vedalaşamamıştım ve bu beni yaşadığım her an avlamaya devam etmişti.

Ama annem ve babamla, öyle değildi... Oradaydım. Tam olarak bittiğini görmüştüm. Bunu hissetmişim. Her bir saniyesini.

Belki de bu yüzden onları daha az anıyordum kendi içimde.

Tabii, babam benim için farklıydı. Çünkü onun sözlerini her zaman kural gibi ezberlemiştim. Burada hayatta kalabilmemin tek yolu onu dinlemekmiş gibi geliyordu bazen.

Kafamı salladım yavaş bir şekilde. Onunla gidecektim. *Son bir kez.* Konuşmak istiyordum. Onun gibi sessizliği kabul edemiyordum. Tahammül edemiyordum cevaplar almamaya.

“Evet,” dedim Leo’ya döndüğümde. “Gideceğim. Beklettiğim için özür dilerim, siz-”

Cümlemini tamamlamama fırsat vermeden, “Önemli değil,” dedi. Mavi gözleri Perva’ya düştüğünde onu tartıyor gibiydi bakışları. “Dikkat edin de.”

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gittiğinde Perva da arkasını dönerek arabanın önünden dolaştı ve açık olan kapıdan girerek arabaya bindi. Derin bir nefes aldım. Az önce bu arabaya onunla binmeyeceğimden son derece emindim.

Ama sadece konuşacaktım. Beni ikna etmesine izin vermeyecektim. Söylediklerine artık güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Kapıyı açarak arabanın içine girdim. Kemer taktıktan sonra Perva arabayı çalıştırdı ve ana yola girdi.

Sessizlik beni rahatsız ettiği için radyoyu açtım. Konuşmak için onunla gitsem de şimdi konuşmayacağını biliyordum. O yüzden ben de artık sinirlenmek istemediğim için daha fazla zorlamayacaktım.

Yolculuk boyunca sessizdik. Ben kafamın içindeki düşünceleri tartıp duruyordum. Onun ise nasıl bir cehennemde bulunduğundan haberim yoktu.

Olmaması da daha iyiydi zaten. Fazla anlayış, benim sonumu getirirdi. Onu anlamak istemiyordum.

İstemiyordum. Bu düzene ayak uydurmalarını anlamak istemiyordum. Buna bu kadar büyük bir arzu beslemelerini anlamak istemiyordum. Çünkü eğer anlarsam bir gün onlar gibi olma ihtimalim vardı benim de.

Bu beni korkutuyordu.

Sadece ailemin intikamını almak istiyordum. Sonunda yok olacaksam bile... En azından istemediğim bir şeye dönüşmeden silinip gidecektim bu dünyadan. Onlar gibi takmak istemediğim maskeleri takmaya zorlamayacaktım kendimi. Bana ait olan savaşları vermek zorunda hissetmeyecektim, olmadığım biri gibi davranmayacaktım.

Sadece silinip gidecektim.

Arabayı park ettiğinde ikimiz de konuşmuyorduk. Önce ben arabadan indim sonra o. Beraber asansöre doğru yürümeye başladık. Asansöre bindiğimizde bile tek kelime konuşmadık. Ben aynaya bakıyordum, kendime... Ne kadar kötü göründüğümü düşünüyordum. Hayal kırıklığına uğramış olduğum dış görünüşümden bile nasıl belli olabilirdi? Ama ben bunu hak etmişim. Hak ettiğimi biliyordum.

O ise bana sırtım dönmüştü. Bakmıyordu bile. Yüzleşmek şimdi zor mu geliyordu?

Eğer istediği bu değilse beni buraya getirmemeliydi. Çünkü susacağımı hiç zannetmiyordum.

Asansör durduğunda yavaş adımlarla yürümeye başladı. Ben de onu takip ediyordum. Kapıyı açarak benim geçmem için beklediği sırada içeri geçtim. O da arkamdan gelerek kapıyı kapattı. Üzerimdeki Leo'ya ait olan ceketini çıkararak dolaba astım ve salona doğru ilerlemeye başladım. Hasta olacağıma emindim. Dışarıda çok uzun süre kalmış, ıslanmış ve üşümüştüm.

"Bence duş al," dedi yavaş bir şekilde. Sanki kelimelerini seçerek konuşuyordu. Ama aslında o, her zaman böyleydi. Sadece ben bu kadar dikkat etmiyordum. Her şeyin olağan olduğunu sanıyordum çünkü. Sanki elimi tutması normaldi, sanki bana yaklaşması normaldi, sanki bana güvenmesi normaldi... Aslında hiçbirisi normal değildi. *Hiçbiri*. Ben sadece kendimi oyuna fazla kaptırmıştım.

Ona bir şeyler hissetmeye başladığımı kendime itiraf edebilirdim.

Özellikle de bu gece paylaştıklarımızdan sonra bunu reddedecek durumda değildim. Ancak her şey yerle bir olmuştu ve benim daha önce kimseye

rutulmayan kalbim, gidip de kendine en büyük cezayı seçmişti. Kendi aptallığımın bedelini şimdi ben ödeyecektim. *Kalbimin aptallığının bedelini.* Çünkü kalbimde onun için, *ne yazık ki onun için*, hisler beslerken ve yanında olmaktan başka bir şey istemezken onun karşısında durmak zorundaydım.

Öğrenecektim.

Onun gibi acımasız olmayı öğrenmem gerekiyordu. Eğer burada hayatta kalacaksam benim de onun gibi birine dönüşmem gerekiyordu.

Ama benim dönüşmekten en çok korktuğum şey oydu.

“Sıcak su varsa olur,” dedim banyoya doğru yürümeye başladığımda.

Sanki en başa geri dönmüştük. Eskiye... Her şeyin başladığı o yere... Dağ evine... O dağ evindeki iki yabancıydık yeniden. *Keşke geri dönebilseydik.* Eğer o evin penceresinden içeri bakabilsem ve kendime seslenebilsem, asla ona güvenmemem gerektiğini söylerdim kendime. Çünkü olan bana olacaktı. Onun gibi acımasız bir adamın tek bir hamleyle oynayabileceği bu oyunda kalbim sadece basit bir piyon olacaktı.

Kafayı yiyecek gibi hissediyordum. Çünkü kalbimde ona ait bir yer varken, beynim onu silip atmak için can atıyordu.

“Bazen arıza yapıyor,” dedi benim yanımda yürümeye başladığında. “Bak banyoya. Ona göre mutfığa gidip halledeceğim. Kombi orada.”

Banyodan içeri girdiğimde suyu açtım, suyun ısınması için en sıcak kısma çevirdim ve beklemeye başladım. O da kapıda bekliyordu, tek kelime bile etmiyordu. Birkaç saniye sonra sıcak su akmaya başladı.

“Akıyor,” dedim ona dönmeden. “Sorun yok.”

“Kıyafet getireyim sana, bekle.”

“Gerek yok,” dedim ona doğru yürümeye başladığımda. “Ben alırım. Sadece havlular nerede söylesen yeter.”

Ama söylemek yerine banyonun içindeki dolaptan büyük mavi bir havlu çıkardı ve kenara astı. Sonra hiçbir şey söylemeden banyodan çıktı. Aynı yere, yani odasına doğru yürümeye başladık. Odasından içeri girdiği anda sanki ben hemen arkasında değilmişim gibi altındaki pantolonu çıkardı. Üzerindeki tişörtü de. Sonra hiçbir şey söylemeden odanın içindeki balkona doğru yürümeye başladı.

Bu soğukta çıplak bir şekilde balkonda durması umurumda bile değildi. Hastalıktan geberebilirdi.

Muhtemelen ona hiçbir şey olmaz. En son ne zaman hasta olduğunu hatırlamıyordur bile.

Çocukken onu da karların içine attıklarından emindim artık. Çünkü bir insanın bu kadar üşümemesi normal değildi.

Bana ne onun üşümemesinden? Şu an en küçük sorunum bile değil bu.

Onun tişörtlerinin değil, bu öğlen Moskova'ya indiğimizde kendi üstüme aldığım şeylerin olduğu kısmı açtım dolapta. Üzerime bir polar, altına da bana uygun olan bir eşofman altı çektim. Kalın çorapları ve iç çamaşır takımını da kıyafetlerin üstüne koyduktan sonra dolabın kapağını kapattım ve banyoya doğru yürümeye başladım. Evin içi gerçekten buz gibiydi.

Derin bir nefes alarak kendimi banyoya attım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kafamın içi gerçekten patlıyordu. Hem çok düşünmekten hem de soğuktan... Tamamen soyunmadan önce suyu kontrol ettim, hâlâ sıcacık akıyordu. Suyu küvetin içine doldurup, üzerimdeki her şeyi çıkararak, kirli sepetine attıktan sonra küvetin içine girdim. Ne yazık ki bu banyoda duş kabini yoktu.

Ne kadar bir süre suyun içinde kaldım, bilmiyorum ancak küvetten çıktığımda ağlamaktan yüzümün şiştiğini hissediyordum ve parmaklarım buruş buruş olmuştu. Havluyu bedenime sararak ayaklarımı kuruladım ve banyo aynasının karşısına geçtim. Saçlarımı kenarda duran tarak ile yavaşça taramaya başladığımda elimle aynada oluşan buğuyu siliyordum kendimi görmek için. Gözlerim kıpkırmızı olmuş ve yüzüm gerçekten de şişmişti. Buradan böyle çıkarsam ağladığımı anlayacaktı.

Ağlamanın zayıflık olduğunu falan düşünmüyordum. Bence iyi bir kusma yöntemiymiş. Ağlayamamak... Asıl kötü olan oydu. Çünkü içinizde biriken zehri atamıyordunuz. Başka bir yol bulmanız gerekiyordu bunun için. Çoğu zaman o yollar ağlamaktan daha tehlikeli olurdu.

Saçlarımı taradıktan sonra kurutmaya başladım. Aynı zamanda vücudumu da kurutuyordum çünkü üşümüştüm. Kurutma makinesini son ısıya alarak ellerime ayaklarıma ve saçlarıma birkaç dakika boyunca tuttum. Sonra üzerimdeki havluyu kuruması için kenara asarak yanıma aldığım kıyafetleri giymeye başladım.

Biraz olsun rahatlamıştım. Hem ağladığım hem de temizlendiğim için hafiflemiş hissediyordum kendimi.

Banyonun kapısını açarak dışarı çıktım çünkü ağladığımı anlayıp anlamaması artık umurumda değildi. Önce odaya uğradım ve telefonumu şarja taktım. Abimle konuşmak istiyordum ama önce Perva ile konuşacaktım. Gözlerim istemsizce balkona kaydı ama orada değildi. Odada da olmadığına göre ya mutfakta ya da salondaydı.

Şansımı mutfaktan yana kullandım ve evet, içerideydi. Altına gri bir eşofman altı giymesine rağmen üzeri hâlâ çıplaktı. Gözlerim istemsizce koluna kaydı. Beyaz bir bandajı koluna sarmıştı. Su ısıtıcısının gürültülü sesi mutfağın içinde çıkan tek sestti.

“Kahve ister misin?” diye sorduğu sırada kendime hâkim olamayarak, “Kolun acıyor mu?” diye sormuştum.

İkimiz de aynı anda, “Hayır,” dedik.

O anında sessizleşti ama ben kendimi tutamıyordum. Ona ne kadar kızgın olsam da hâlâ içten içe bu konuda kendimi suçladığımdan dolayı kötü hissediyordum.

Bu hâlde olmasının nedeni benim burada olmamdı.

Benim burada olmamın nedeni ise koca bir yalandı.

Kendime engel olamayarak, “Yalan söyleme,” diye mırıldandım.

Kafasını kaldırdığında ela gözleri bana baktı. Ama artık eskisi gibi ya da daha doğrusu, son birkaç gündür baktığı gibi bakmıyordu bana. Anlayış ve saçlarımın üzerinde bir el gibi hissettiren o tatlı rüzgâr yoktu bakışlarında. Daha çok öfkesini dindirmek için kendini zincirleyen bir aslan gibi uzaktan ve temkinli bakıyordu bana.

Kafasının içinde dönenleri çok merak ettim. İlk kez oraya bir kez olsun girebilmeyi diliyordum. Onu anlamak istemediğimi söylüyordum ama aslında bu sadece kendimi kandırmak için söylediğim bir yalandı. Kafasının içinde verdiği savaşı görmeyi istiyordum. Bir insan ne uğruna kendini bu kadar mahvederdi ki?

Bir insan neden asla alamayacağı aferin için, asla olmak istemediği bir adama dönüşmeyi kabullenebilirdi?

Onun bakış açısından bakmaya çalıştım. Kaybettiği ikizini düşündüm. Motivasyonlarından biri buydu, biliyordum. Kendisini açmamasına rağmen onun hakkında bu kadarını anlayabiliyordum. Asla memnun edemediği anesini düşündüm. Diğer motivasyonu mezarda yatan bir kadını gülümsetebilmektir. Bunu da biliyordum.

Biliyordum bilmesine ama... Bir insan bunun için neden kendini *yok ederdi* onu anlayamıyordum.

Kardeşini öldürenlerden intikamını alabilirdi. Babasını öldürenlerden de. Kafasını kaldırıp aslında tüm sorunun sadece bu düzen olduğunun farkına varabilirdi. Ama yapmıyordu. Bildiği yoldan yürümeye devam ediyor, bildiği piyonları deviriyor, bildiği hamleleri yapıyordu. Düzene uyum sağlıyordu.

“Yalan söylemiyorum,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. “Canım acımıyor. İyiyim. Sadece iz kalacak.”

Asıl sorun bu değil miydi zaten? Bunun amacı, insanlara aslında küçük düştüğünü göstermekti. Her zaman teninde taşıması gereken bir ceza. *Benim yüzümden*. Ve onun gibi bir adam, küçük düşmekten nefret ederdi.

Gözlerim dövmelemlerle kaplı koluna düştü. “Belki kapatırsın dövmeyle.”

“Kapatamam,” dedi. Yüzünde mimik bile oynamıyordu. Sesi ise duvar gibiydi. Sert, düz. “Yasak. Olay herkesin görmesi zaten.”

“Ben...”

Ne kadar ona kızgın olursam olayım, kendimi suçlu hissetmeyi durduramıyordum. Bu yüzden ondan özür dileyecektim. Ama bunu yapmama engel oldu.

“Ben duşa gireceğim,” dedi yanımdan geçip, giderken. Konuşmayacağına emin olmuşum. Eğer konuşmak gibi bir amacı yoksa beni neden buraya getirmişti? “İstersen bir kahve yap kendine. İçin ısınsın.”

Kendisi kahve içmeyecekse suyu ne diye ısıtmıştı? Benim için miydi?

“Nasıl duş alacaksın o kolla?” diye sordum. “Oynatabiliyor musun ki? Hem su değmemesi gerekmiyor mu?”

“Belimden aşağısını yıkayacağım,” dedi içeri yürümeye başladığında.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Saçlarını yıkayayım mı?” diye sordum.

Sorduğum an pişman olmuşum bile. Ona kızgın olmama rağmen içimdeki vicdanlı sesi susturamıyordum. Zaten bunu yaşıyor olmasının sebebi aslında ben değildim, bana söylediği yalanlardı. Bana yalanlar söylememiş olsaydı, ben burada olmazdım ve o da beni korumak için Odkan’ı vurmak zorunda kalmazdı. Bu cezayı almazdı.

Bana yalanlar söyleyen bir adama neden acıyordum ki?

Çünkü ona karşı bir şeyler hissediyorsun.

Bunu reddedemiyordum zaten.

Keşke hissetmeseydim.

Peki, o neden yalan söyleyip kullandığı bir kızı korumak için bunu yaşatmıştı kendine?

Arkasını dönerek bana baktığında kaşları çatılmıştı. Bunu teklif etmeme en az benim kadar şaşırmıştı.

Reddedeceğini düşündüğüm sırada, “Olur,” dedi beni şaşırtarak. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve yürümeye başladı. Ne kadar yaptığım tekliften pişman olmuş olsam da şimdi *vazgeçtim* deyip de arkamı

dönüp mutfığa geri dönemezdim. Bu yüzden banyoya kadar onu sessizce takip ettim.

Altındaki eşofmanı çıkararak küvete oturduğunda suyu soğuğa ayarladı ve açtı. Su akmaya başladığında duş başlığını elime aldım.

“Merak etme,” dedim istemsizce. “Ellerim temiz.”

Kafasını kaldırdı ve bana baktı. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Tek kelime etmemişti. Önceden olsa bu konuşmayı yapmamdan sıkıldığını söylerdi. Bu sefer hiçbir şey söylemedi.

Bunu umursamamaya çalıştım çünkü hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını zaten farkındaydım. “Biraz daha eğil,” diye mırıldandım küvete iyice yaklaştığımda. Ben ayakta olmama ve o oturuyor olmasına rağmen, boyu çok uzun olduğu için biraz daha aşağı eğmesi gerekiyordu kafasını. *Sargıya dikkat et*, diyeceğim sırada kendimi tuttum. Onun gibi çok yaralanan bir adamın ne yapması gerektiğini bildiğine emindim. Artık dışarıdan onu düşünüp duran umutsuz bir aptal gibi görünmek istemiyordum. Sadece ona borçlandığımı düşünerek bir iyilik yapıyordum.

Zaten sonra abim gelecekti ve her şey bitecekti.

Daha doğrusu... Yeniden başlayacaktı.

Elime, az önce kullandığım ona ait olan şampuandan sıkarak ıslattığım saçlarını yıkamaya başladığımda sessizdi. Ben de öyleydim. Belki de ilk kez. Hiçbir şey demeden yumuşak saçlarını şampuanlamaya başladım. Eğer bu durumda olan iki yabancı olmasaydık, eğer o benim normal bir hayatta, normal bir insanken tanıştığım bir adam olsaydı bu anı yaşarken kalbim yerinden çıkardı.

Ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordum.

Belki biraz acı vardı ama hepsi buydu.

Bu dünyada güzel olan bir şeyi tatma ihtimalim olmadığını artık yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordum. Bu yola çıkarken her şeyi kabullendiğimi söylemiştim ama aslında kendime sadece yalan söylüyordum. Ölmeye hazır değildim mesela. Babam gibi öylece gitmeye hazır değildim. Sevdiğim insanların gözlerinin içine bakarak yalan söylemeye hazır değildim. Bir oyun uğruna her şeyi darmaduman etmeye hazır değildim.

Ama yapmak zorunda olduğumu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Çünkü bu dünya böyleydi.

Saçlarını şampuanlarken, “Neden bunu yapıyorsun?” diye sordu bana. Suyu saçlarına tutarak durulamaya başladım.

Neden bahsettiğini gayet iyi bilmeme rağmen, “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Öfkeli olman gerekmiyor mu?” diye sordu sessizce.

Kısa bir an duraksadım. Saçlarını duruladıktan sonra elime tekrar şampuanını döktüm ve saçlarını tekrar yıkamaya başladım. Şampuanı saçlarında köpürtürken gerçekten de ağlamak üzereydim. Yaşadığım en saçma anlardan birinin içindeydim şu an.

“Öfkeliyim zaten,” dedim yaptığım işe devam ederken.

Ne kadar öfkeli olduğumu tahmin bile edemezdi. Ama onun sandığının aksine, kendime öfkeliydim. Çünkü hâlâ aptallık yapmaya devam ediyordum.

“Öfkeliysen neden bunu yapıyorsun?” diye sordu bu sefer de.

“Yardıma ihtiyacın olduğu için,” diye mırıldandım. Duyduğundan bile emin değildim ve kendimi kandırıyor olabilirdim ama onu kandıramazdım.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dediğinde geri çekilecektim ki, “Neden bahsettiğimi biliyorsun,” dedi.

“Ne yapmamı beklerdin?” diye sordum. “Seni bıçaklasam daha iyi hisseder misin? Öyle bir tepki mi vermemi isterdin?”

“Evet,” dedi düz bir sesle. “Bu tepkinden daha iyi olurdu.”

Bir şey söylemeden saçlarını duruladım. Duş başlığını aldığım yere geri bırakırken, “Bundan sonrasını halledersin sanırım,” dedim ve geri çekildim.

Ama gitmeme izin vermeden beni tuttu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu ıslak saçlarını geri attığında. Bir eli hâlâ kolumu tutuyordu.

“Ne söylememi istiyorsun, Narbekov?” diye sordum ne diyeceğimi bilemeyecek. “Sabahtan beri susan sendin.”

“Buraya konuşmaya gelmedin mi?” diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

“Duş al,” dedim arkamı döndüğümde. Bu sefer kolumu bırakmıştı. “Ben mutfakta kahve içiyorum.”

Hiçbir şey söylemediğinde kapıyı arkamdan kapattım ve mutfığa doğru ilerledim. Ayağымda polar çoraplar olmasına rağmen ayaklarım üşüyordu. Ev gerçekten soğuktu. Ya da ben sandığımdan daha fazla üşütmüştüm. Onun ısıttığı su ile kendime sütlü bir kahve hazırladıktan sonra mutfaktaki ahşap sandalyelerden birini çektim. Oturacağım sırada aklıma telefonumu alıp, abimi aramak gelince kahveyi masanın üzerine bırakarak, telefonumu almak için yatak odasına gittim. Ama yatak odasından içeri girdiğim gibi onun çıplak bedenini gördüm.

Ve arkası da dönük değildi.

Duştan nasıl bu kadar hızlı çıkabiliyordu?

Bir şey görmemek için gözlerimi anında kaçırdım ama onun umurunda bile değildi. Altına *boxer* geçirdikten sonra bir de bol siyah bir eşofman altı giydi ve yatağın üzerine bıraktığı havluyu alarak kapının oraya astı. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktıktan sonra birkaç saniye arkasından baktım.

Bana konuşmayacak mısın diyor ama kendisi konuşmamaya karar veriyordu.

Gerçekten bu adama katlanamıyordum.

En başından onu bırakıp gitmem gerektiğinden iyice emin olmuşum artık.

Şarj olan telefonumun şifresini girdikten sonra rehberine girdim ve son arananlardan abimin numarasının üstüne bastım. Ama beni meşgule attı.

Anında mesaj atmıştı.

Abim: Şu an konuşamam. İki saate oradayım.

İki saat mi? Yarından önce gelemeyeceğini sanıyordum.

Bengi: Yarın gelecektin hani?

Abim: Halletmem gereken şeyleri hallettim.

Abim: Vladislav ile beraber misin?

Bengi: Evet. Evindeyim. Çıkmalı mıyım?

Abim: Hayır. Orada kal. Sana bir şey yapmaz.

Bengi: Bunu sana ne düşündürüyor?

Abim: Senden hoşlanıyor. Maalesef.

Şaşkınlıkla telefona baktım. Ne saçmalıyordu gerçekten?

Bengi: Ne saçmalıyorsun?

Abim: Gerçekler... Maalesef.

Abim: Sana bir şey yapmaz.

Bana bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim zaten. Asıl sorun bana yalan söylemeseydi.

Bengi: Bana yalan söyledi.

Abim: Ne yalanı?

Bengi: Yola intikam almak için çıktığını söyledi, en başında. Düzeni yıkmak istediğini söyledi. Şimdiyse başa geçmek istiyor. Eğer onunla isteklerim bir değilse neden aynı yolda olayım?

Abim: Başta istediğinin bu olduğuna eminim.

Bengi: Bence tıpkı beni kandırdığı gibi seni de kandırmış.

Abim: Hayır, Bengi. Ben Vlad'ı tanıyorum. Yola ilk çıktığında olduğu kişi ile aynı kişi değil şu an. Bir şeyler öğrendiğini ve o yüzden böyle olduğunu düşünüyorum. Sadece herkesten gizliyor. Kafasındaki plan değişti, o da kimse bir şey anlamasın diye yeni planı eskisine uyarladı.

Abim: Ya da aslında iki plan da iç içeydi her zaman.

Abim: Bilmiyorum. Aklım karışık. Oraya geldiğimde çözerim.

Bengi: Nasıl çözeceksin acaba?

Abim: Babamın günlüğünü buldum.

Ağzım açık bir şekilde ekrana baktım. Onu nerede bulmuştu ki? Günlerdir gerçekten ne peşindeydi?

Bengi: Ne?

Bengi: Onu nereden buldun?

Abim: Buldum işte. Burada manyak şeyler yazıyor.

Abim: Geline konuşacağız.

Bengi: Son bir şey soracağım.

Abim: Sor bakalım.

Bengi: Bu Odkan ile Perva'nın iş birliği yaptığına emin misin? Sana yalan söylüyor olmasınlar? Bugün Perva damga yedi.

Abim: Duydum. Belki de bana yalan söylüyorlardır. Onu Odkan'ın ispiyonladığını duydum. Zaten aralarında olan olayı başka kim ispiyonlayabilir ki?

Şaşkınlıkla telefona baktım. Odkan mı ispiyonlamıştı? Nedense buna hiç ihtimal vermiyordum. Öyle bir şey olsaydı eğer, ardından hiçbir şey olmamış gibi yanında dikilir miydi?

Aslında dikilirdi.

Onların ilişkileri o kadar garipti.

Bengi: Sanmıyorum, abi. Oradaydım.

Odkan ile bir iş çeviriyorlar mı gerçekten?

Abim: Orada mıydın?

Abim: Kaçmam lazım. Geleceğim iki saat sonra. Konuşuruz. Bana evin konumunu atsana.

Bengi: Telefonumu açmadın ve konum istiyorsun. Senin abim olduğunu nereden bileceğim?

Abim: Dövdüğüm komşunun oğlunun adı Kuzey'di.

Bengi: Tamam. İkna oldum.

Bengi: Al

*Bengi: *KONUM**

Mesajı gördü ama hiçbir şey yazmadı. Ben de telefonu odada bırakarak mutfığa geçtim. Perva sandalyelerden birinde oturuyor ve kendime yaptığım kahveyi içiyordu.

“Onu kendime yapmıştım,” dediğimde hiçbir şey söylemeden kahveyi bıraktı. “İğrendiğini sanıyordum.”

Aslında bir kere daha içmişti, ters tarafından içerken hiçbir sorun yaşamıyordu.

“Parmaklarım içine girdi,” dedi düz bir sesle, sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi.

Kaşlarım çatılırken ne diyeceğimi şaşırmıştım. “Ne saçmalıyorsun ya sen?”

Gözlerini devirdi. “Yenisini yapayım.”

“Bunu bir daha asla dile getirme,” dedim o kalktığı sırada.

Onun kalktığı sandalyeye oturup kahveyi önüme çektim ve üzerimdeki poların kapüşonunu kafama geçirdim çünkü saçlarım hâlâ tam olarak kurumamıştı ve üşüyordum.

“Neden?” diye sordu yeni bir kahveyle masaya oturduğunda. “Dile getirmeyince yaşanmamış mı sayılıyor?”

Elindeki siyah kupayı masanın üzerine bıraktıktan sonra elleri masanın üzerinde duran Rus markası sigara paketine gitti. O kendine bir sigara çıkarıp, yakarken ben de bir tane alıp yaktım. İçime derin bir nefes çektiğimde gözleri dudaklarıma bakıyordu.

“Hayır,” dedim ondan gözlerimi kaçırarak. “Ama yaşanmaması gerekirdi.”

“Gerekirdi?” diye sordu düz bir sesle. Gerçekten ilk kez bu kadar robot gibi hareket ediyordu. Ne düşündüğü hakkında bir fikrim yoktu.

“Evet,” dedim. “Hem sen değil miydin sürekli sınırı geçmemek gerekiyor diyen? Haklıydın işte. Yapmaman gerekiyordu, orası ayrı ama...”

“Bunu durmadan beni sınırı geçmeye zorlayan kız mı söylüyor?” diye sordu ruhsuz bir sesle. Alay ediyor gibiydi ama sesi alaycı değildi. “Ben salak değilim, biliyorsun. Yapmamam gerekiyorsa neden yapmam için o kadar uğraştın?”

“Sana zorla bir şey yaptırmadım sonuçta,” dedim. Onun üstüne durmadan atladığımı ne yazık ki reddedemezdim. “İstemediğin bir şey olsaydı yapmazdın.”

“İstemediğimi hiç söylemedim,” dedi. “Ama sınırlarımı zorlayıp durdun. Bunu reddetmen ve yaşanmaması gerekirdi demen komik. Ben istemiyorum demiyorum ama sen istemene rağmen sanki istememiş gibi davranıyorsun. Çok saçma.”

“Şu an gerçekten bunu mu konuşacağız?” diye sordum gülererek. “İnan bana, tüm bunların arasında bu, umurumda olan en son şey bile değil.”

“O zaman bana olmamış numarası yapma, Elem.”

“Tamam,” dedim sinirlenerek. “Oldu. Bir daha olmayacak.”

Sigaradan bir nefes çektiğinde, “Ben senin yerinde olsaydım bu kadar emin konuşmazdım,” dedi.

“Sen beni gerçekten ne sanıyorsun tam olarak?” diye sordum öfkelenerek.

“Nişanlım,” dediğinde sinirden kahkaha attım ve elimi ona tutarak boş yüzük parmağını gösterdim.

“Eski nişanlın,” dedim. “Ayrıca sahte olanından! Salak mısın sen ya?”

“Sana bir ima yapmadım,” dedi arkasına yasladığında. “Neden her dediğimi yanlış anlıyorsun? Gerçekten *aramızdaki*ni öylece biteceğini mi sanıyorsun sen? Demek istediğim şey bu.”

“Ya ne varmış bizim aramızda?” diye bağırdım birden ayağa kalktığımda. “Gerçekten, bir söylesene. Ne varmış bizim aramızda? Ne var ya bizim aramızda? Yalandan başka ne var?”

“Aramızda sadece yalan mı vardı?” diye sordu o da ayağa kalktığına. Beni birden duvarla kendi arasına aldığına sinirle kafamı kaldırdım. “Neden salağa yatıyorsun? Sınırı geçmedik mi zaten? Bana karşı hislerin olduğunu biliyorum.”

“Yok sana karşı hislerim falan!” dedim göğsüne sertçe vurduğumda. Yerinden kıınıldamamıştı bile.

“Var,” dedi inatla.

“Yok!” dedim tekrar onu ittirdiğimde. “Deli misin sen? Ağzımdan çıkanları duymuyor musun?”

“Reddetmen hiçbir şey değıştirmiyor,” dedi üstüme eğildiğinde. “Olduğunu biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum sırtım soğuk duvara değdiğinde.

“Bengi...”

“Defol git!” dedim onu sertçe ittirdiğimde. İstese oynamayacağını biliyordum ama bu sefer beni şaşırtarak kıınıldamış ve geri çekilmişti. Yüzüme hissiz ela gözleriyle bakarken sakın kalmam çok zordu. Kendimi zorluyordum

ama ellerim bile titriyordu. “Neden böyle bir yalan söyleme ihtiyacı hissettin?” diye sorduğumda cevap vermeden yürümeye başlamıştı. Dolabın içinden bir şişe votka çıkardığında içkiyi dudaklarına götürmüştü. “Cevap versene bana!”

Sinirle masanın üzerinde duran cam su şişesini elime aldım ve kafasına doğru fırlattım.

Sadece kafasını eğdi. Şişe ona değmeden uzağa düşmüş ve parçalara ayrılmıştı.

Elindeki votka şişesini sallayarak, “Seni yormadan bunu kafama geçireyim mi?” diye sorduğunda gerçekten sinirden ağlayacağımı hissettim. O kadar umursamazdı ki...

Kendimi tutmaya çalıştım ama başarılı olamamıştım. Masanın üzerinde duran bibloyu da ona doğru fırlattığımda tekrar kafasını eğdi.

“Konuşmak için çağırmadın mı sen beni buraya!” diye bağırdım sinirle. “Konuşsana lan o zaman! Neden yalan söyledin? Bana ne lan senin ne istediğinden? Bana ne? Bana ne? Bana ne? İsteddiğini iste!” Bağırmaktan boğazım yırtılacaktı ve gerçekten, cinnet geçiriyor gibi hissediyordum. “İstiyorsan tahtı gidip al sonra sok götüne de rahat et! Bana ne senden! Sikimde miydin sanki? Bana neden yalan söylüyorsun? Neden yalandan oyun kurup da beni de yanına yoldaş ediyorsun?”

Az kalsın destekçilerimi bu adama kaptıracaktım.

“Bağırma, Bengi.”

“Ağzına sıçarım senin ama!” diye bağırdım başka bir şeyi kafasına fırlattığımda. Artık ne fırlattığıma bile bakmıyordum. “Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Ne demek bağırma ya? Ne demek bağırma?!”

“Bağırarak bir yere varamayız,” dedi sakın bir sesle. “Konuşalım insan gibi.”

“Sen insan mısın ki ben seninle insan gibi konuşacağım?” diye sordum sinirle. “Konuşalım deyip de tek kelime etmiyorsun! Sana tek bir soru soruyorum, Narbekov. Tek bir soru! Tek bir cevap istiyorum. Hislerim de hislerin de sikimde değil. Bana kelime oyunları yapıp da konuyu değiştirme. Bana neden yalan söyledin? Öğrenmek istediğim tek şey bu! Başka bir şey değil!”

Derin bir nefes aldığı anda yüzünü sıvazladı. “Sana yalan söylemek istemedim,” dedi kısık bir sesle. “Öyle değildi.”

“Ne öyle değildi ya?” diye sordum bağırarak. “Oynadın benimle! Ne öyle değildi?”

“Oynamadım, Bengi.” Bana doğru bir adım attığında geri çekildim ve o da olduğu yerde kaldı. “Oynamadım. Öyle değil.”

“Ne o zaman?” diye sordum. “Sadece öyle değil diyorsun. Ne, nasıl? Söyle o zaman! Söyle de bileyim!”

Dudakları kısa bir an aralandı. Sonra tekrar kapandı. Kısa bir sessizlikten sonra, “Boş ver,” dedi. “Hataydı.”

“Ne hataydı?” diye sordum merakla.

“Bu,” dedi ikimizi işaret ederek. “Ongun gelince böyle olacağını biliyordum ve onun geleceğini de biliyordum.”

Bu hâlde olmamızın abimin gelmesi falan alakası yoktu, sadece onun söylediği yalanla alakası vardı. Bunu gerçekten hâlâ anlamıyor muydu?

Artık bunu anlatmaktan yorulduğum için sadece, “Biliyorsan neden böyle bir şey yaptın?” diye sordum. “Neden? Hiç yaklaşmasaydın. Ya da uzaklaşsaydın.”

“Çünkü aptallık yaptım,” dedi. “Kendime söz geçiremedim. Sana karşı olan hislerimi engelleyemedim. Uzak durmam gerektiğini bile bile hep yakın olmak istedim. Gideceğini bilmeme rağmen... Ben gidemedim.”

Buna gerçekten inanacağımı mı sanıyordu?

Eğer birkaç saat önce olsaydı... İnanırdım. Ama şu an ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyordum.

“Siktir git,” dedim sinirle ama kalbim çok hızlı atıyordu. “Bıktım yalanlarından!”

“Yalan değil,” dedi düz bir sesle. “Doğruyu söylüyorum.”

“Bana karşı hislerin falan yok senin!”

Ama benim vardı. Hem de çok, çok kötü şeyler yapmaya cesaret edebileceğim hislerim vardı ona karşı.

Onu seviyordum ben.

“Senin için elime kurşun yedim lan ben!” diye bağırdı. İlk kez bağıırıyordu. “Kıskanıyorum seni! Dokunuyorum sana! Sarılıyorum! Sen nasıl bir adam olduğumun farkında değil misin de bunlar normal geliyor sana? Nasıl hislerim yok sana karşı? Salak mısın sen? Basmıyor mu kafan?” Ona cevap vermediğimde üstüme doğru geldi ve, “Ne hisleri amına koyayım?” diye sordu. “Seviyorum lan ben seni! Seviyorum! Hep sevdim! Sence neden aldım seni yanıma? Abinin geleceğini bilmiyor muydum sanki? Kendime neden işkence çektireyim en başından beri? Cevap basit değil mi sence de? Seni ne kadar süre izledim, biliyor musun? Seni kukla olarak gördüğüm için mi izledim?”

Benim olmanı istediğim için izledim. Bu yüzden yaptım bu aptallığı da." Eliyle yüzünü sıvazladığında geri çekildi. "Amına koyayım böyle işin ya! Sikeyim!"

Sonra kapıyı çarptı ve evden çıktı.

Arkasından ağzım açık bir şekilde bakakalmıştım.

Beni mi seviyordu?

Benim dünyamda insanlar sevdiği birine yalan söylemezlerdi. Onları korumak için yalanlar söylüyor olabilirlerdi ama... Kendi çıkarları için onlara yalan söylemezlerdi.

Beni sevdiğini sanıyordu. Beni sevdiği falan yoktu.

Ama ben onu seviyordum.

Bu yüzden karşısına geçip onu bu işkenceden kurtaracaktım.

Çünkü biliyordum ki onun bana hissettiği şeyler onu durdurmaya yetmezdi. Çünkü ona göre tüm ailesi, gittikleri yerden onun yaptığı hamleleri bekliyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Bu yoldan ilerlemek zorundaydı.

Kendime gelebildiğimde kapıyı açarak dışarı çıktım. Nerede olduğundan emin değildim ama asansöre binerek evin altına inmeyi tercih etmiştim. Apartmanın altında, ayakta sigara içiyordu.

Geldiğimi görünce sigaradan derin bir nefes çekerek gözlerini ayaklarına çevirdi. Elindeki sigarayı elinden aldığımda ben de ayaklarıma bakarak, "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım. Bunu söylemeyi ben de beklemiyordum.

Ona bakmasam da donakaldığını hissetmiştim.

"Kes sesini," dedi benden birkaç adım uzaklaştığında. "Saçma saçma konuşuyorsun."

"Gerçeği söylüyorum," dedim durgun bir sesle.

"Benim neyimi seveceksin sen?" diye sordu gerçekten buna inanmıyormuş gibi.

"Değil mi?" diye sordum kendi kendime. "Bence de çok saçma."

Bana cevap vermedi.

Sigaradan derin bir nefes çektiğimde yere doğru eğildim ve oturdum. "İnsan sevdiği insanı nasıl karşısına alır?" diye sordum kafamı kaldırarak ona bakiğimde.

"Alır," dedi sadece. Yeni bir sigara yakmıştı.

"Sen alabilir misin?"

Sigaradan bir nefes çekti. “Hep aldım.”

Ne diyeceğimi bilemeden yüzüne baktım. Aklımda sadece bir soru vardı. “Neden yalan söyledin bana, Perva?”

“Başta farklıydı,” dedi ilk kez normal bir açıklama yaparak. “Söylediğim gibiydi her şey. Bitirmek istiyordum. Senin gibi. Sonra değişti.”

“Sonra mı değişti?” diye sordum şaşkınlıkla. Kafasını salladı. “Ne değiştirdi?”

Derin bir nefes çekti içine. “Boş ver, Bengi. Gerçekten sorgulamak iyi gelmiyor bize. Konuşmak da. Her şey daha kötü oldu.”

“Beni karşına alacaksın yani?” diye sordum bu sefer.

“Durma o zaman sen de karşımda,” dedi öfkeyle bana döndüğünde. “Durma. Neden suç bana kalıyor?”

“Ben seninle aynı şeyleri istemek zorunda mıyım, Perva?”

“Ben seninle aynı şeyleri istemek zorunda mıyım peki güzelim?” diye sordu sanki acı çekiyormuş gibi. “Neden sizin bir şeyler istemeye hakkınız var da benim yok. Sen de beni karşına alacaksın, bak. Ben sana hiç neden bunu yapıyorsun diyor muyum? Git kendi yolundan, özgürsün. Bırak ben de kendi yolumdan gideyim. Suçlama beni.”

“Tamam,” dedim sadece.

Kaşlarını çatarak kafasını eğdi. “Tamam mı?”

“Git kendi yolundan,” dedim. “Özgürsün.”

Bir şey söylemek için dudaklarını aralayacağı sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan abimdi.

Telefonu açtığında, “Hoparlöre al,” dedim. Söylediğimi yaptı.

“Neredesiniz siz?” diye sordu abim. Sesi hırıltılı geliyordu.

“Evde,” dedi Perva. “Ne oldu?”

“Acil İn’e gelin,” dedi. “Acil bir toplantı yapmak istiyor, Leo.”

Perva’nın kaşları çatıldı. “Neden?”

“Odkan piçi ne karıştırıyorsa ondan,” dedi abim. “Borisov destekçileri isyan başlatmışlar. Ortalık birbirine girdi, oğlum. Hem de çok fena... Nadi-a’nın yasal vâris olmasından hiç hoşlanmadılar. Bir kadını kabul etmek istemiyorlar. Kızı kaçırmışlar.”

Şaşkınlıkla telefona baktım. “Ne?”

“Evet,” dedi. “Kaçırmışlar kızı! Kural geri çekilmezse öldürüleceğini söylüyorlar. Hiç hayatında bir vârisin ölümle tehdit edildiğini gördün mü? Bu

destekçiler de Borisov gibi deli amına koyayım. Delirmiş durumda Leo! Çabuk buraya gelin!"

Arabaya nasıl bindiğimizi bile hatırlamıyordum ama yirmi dakika sonra mekânın önündeydik. Arka kapıdan içeri girdiğimizde Odkan'ı, abimi ve Le-o'yu gördüm. Anton da oradaydı. Tanımadığım birkaç adam da.

Koşarak abime sarıldığımda o da bana sarıldı. Kimsenin ilgisi bizde değildi. Eğer böyle bir ortamda olmasaydık, gerçekten ağlardım. Şimdi de gözlerim dolmuştu. Hâlâ aynı kokuyordu. Geri çekildiğinde onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. Dudaklarını yanağıma bastırdığında, "Seni çok özledim," dedi. "Özlem gidereceğiz. Şu geceden bir kurtulalım da."

"Ne oluyor?" diye sordum beline sıkıca sarıldığımda. Sanki yine küçük bir kızdım ve beni sadece o koruyabilirdi. Yüzüne baktım. Hiç değişmemişti. Hiç gitmemiş gibiydi sanki.

"Odkan'ın oyun çevirdiğini düşünüyor," dedi kulağıma. "Ama asıl oyunu Perva çeviriyor."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Niko'yu," dedi. "Leo öldürmüştü."

"Ne?"

"Evet," dedi. "Babamın günlüğünde yazıyordu. Biliyor."

"Kim biliyor?"

"Perva, diyorum," dedi abim. "Babasının katilini biliyor. Gerçekten babasının intikamını mı almak istiyor sanıyorsun? Ben de öyle sanıyordum ama belli ki yok öyle bir dünya. Biliyor ve susuyor. Çünkü taht babasının ölümünden daha değerli onun için. Böyle de leş birisidir."

8 OCAK 2017

Nikolai Narbekov'un öldüğü gece.

NİKOLAI NARBEOV

O gece beni öldüreceklerini biliyordum.

Eski kralların bir yeteneği vardır. Tahttan ne zaman indireceklerini hissettikleri gibi sessizce çalan ölüm çanlarını da duyarlar. Onlara doğru atılan o sessiz adımların izlerini görürler. Fısıldanan seslerin onlar hakkında neler dediklerini bilirler.

O gece öleceğimi biliyordum.

Bu yüzden bir senaryo yazmaya ve oyuna renk katmaya karar verdim.

Ekaterina delirmeden önce, tahtın elimden gitmesi gerçekten de umurumda olmamıştı. Aslında ondan başkasına itiraf edemesem de rahatladığımı söyleyebilirdim bile. Beni mahveden tek şey, eskiden yanımda duran o çocuğun tanıdığım en acımasız adamlardan birine dönüşeceğine ihtimal verememiş olmamdı. Çünkü beni öldüremeyeceğini en başından beri biliyordum ama beni öldüremediği için tüm ailemi teker teker öldüreceği aklımın ucundan geçmemişti.

Ama yeni kral olmanın ilk kuralı, eski kraldan daha acımasız olmaktır.

O da benim ona verdiğim dersleri iyi dinlemişti.

Yine de tüm ailem gözümün önünde katledildikten sonra bile, o tahtı geri alacağımdan emindim. Çünkü *âşıkların başka kimsenin bilmediği sırları vardır.*

Ve bizim de başka kimsenin bilmediği bir sürü sırrımız vardı.

Bir planımız da.

İlk vâris belki de bana ait değildi ama en güçlü vâris bana aitti. Bunu en başından beri biliyordum. Daha küçük bir çocukken, onun gözlerine baktığımda görmüştüm bunu. Bazıları size, *hayatta sana çok yüklenmişler*, yalanını söyleyerek sizi avutabilirdi ama ben hiçbir zaman buna inanan bir adam olmamıştım.

Tanrı bazılarımızı seçer.

Sizin sırtınıza o yükleri birileri değil, Tanrı yükler.

Perva'nın yönetmek için doğduğunu biliyordum. Bu yüzden ona *korku* ismini verdim. Çünkü bir insanı en iyi yönetebilecek tek şey, korkuydu. Sizi yerinizden kımıldayamayacak hâle getirebilecek, tüm mantığınızı sıfırlayabilecek tek şey, korkuydu. Ama başka bir bakış açısından bakacak olursak da... Kaybettiğinizi düşündüğünüz ve her şeyin bittiğini sandığınız noktada size kazandırabilecek tek şey de aynı şeydi. *Korku*. Çünkü sizi ne kadar kalın zincirlere bağlıyorsa ondan kurtulmak için de o kadar büyük bir kudret veriyordu damarlarınıza.

Korku, var oluş ve yok oluş.

Hepsi büyük bir çember hâlinde birbirine bağlıydı.

Kaybettiğimi bildiğim an, kazanacağımı düşünme sebebim buydu.

Bazı planlar yaratıcısından bağımsız hareket edebilir, başlar ve bir daha durmaz. Bazılarının ise sürekli olarak yaratıcısına ihtiyacı vardır, kamçısı olmadan ilerleyemeyen bir at gibi durmadan dikkat edilmesi ve izlenilmesi

gerekir. Planımızın ikinci türden olduğunu biliyordum ama başarısız olmasına hiç ihtimal vermemiştim çünkü karımın delireceği hiçbir zaman ihtimal dahilinde değildi.

Sonra Onay piçi onu mahvetti.

Aşıkların arasında sırlar olmaz, derler.

Onun sırtına taşıyabileceğinden daha fazla yük yükledi. *Tanrı bazılarımızı seçer.* Bazılarımız çok daha fazla yük taşıyabilecek bir sırtla geliriz bu dünyaya. Bu teoride acı verebilir ama pratikte karanlığa gözlerinizi kapattığınızda, aslında ruhunuzu acı verici bir ıstırap değil de soğuk ve tatlı esen bir rüzgâr okşar.

Seçilmenin verdiği gurur.

Zihinde tehlikeli bir düşünce, sonsuza kadar yakılan bir ağıt ve dudaklarda söylenen tek bir cümle.

Burada bunları ben yaşıyorum çünkü bunları ben değil de sen yaşasaydın burada olamazdın.

Ekaterina seçilmiş biri değildi. Acıyı kaldıramazdı. Onu diğerlerinden ayıran tek bir özelliği vardı: Sadece bizim gibilerden çok daha zekiydi. Ama kafayı yediğinde, artık her saniye denetlenmesi gereken plan paramparça olmuştu ve her şeyi geri alacağımızın inancı da son bulmuştu.

Ama Perva'nın her zaman farklı bir çocuk olduğunu biliyordum.

Bu işin peşini bırakmayacağını da. Eski kralların bir yeteneği vardır. Kral olma potansiyeli olan herkesi tanırlar.

Ve onda o vardı.

Eğer kibrini ve hırsını atabilseydi içinden, belki de göreceğimiz en iyi kral o olurdu.

Ama bir Narbekov'u da Narbekov yapan tam olarak kibri ve hırsıydı. Bu yüzden daha küçük bir çocukken bile ikisinden de arınamayacağını biliyordum.

Bana dönüşmemek için direndiği her gecenin sonunda kendini bana biraz daha yakın hissederken bulacağını biliyordum. Çünkü ben babama karşı aynı böyle hissetmişim.

Plan paramparça oldu. Ama benim umudum hiç dinmedi.

Çünkü zamanı geldiğinde oğlumun gereğini yapacağını biliyordum. Sadece kim olduğunu hatırlamaya ihtiyacı olacaktı.

Bir kamçıya ihtiyacı olacaktı.

O gece beni öldüreceklerini bile bile çıktım evden. Herkes ne kadar kibirli olduğumu düşündü. İhtimal vermediğimi sandılar sahiden, değil mi? Ama gerçeği biliyordum. Bu yüzden evden çıkmadan önce son bir kere aynaya baktım. Kendime baktım. Yaşlanmış yüzüme, eskiden olduğu kadar kararlı bakmayan gözlerime, bitik olduğumu gösteren göz altlarına.

Ekaterina gittikten sonra kendimi öldürmeyi çok düşündüm.

Bunu seneler sonra ilk defa itiraf ediyorum belki de. Ama kalkıştığım da oldu. Silahı kaldırıp da kalbime tuttuğum çok fazla gece oldu. Hepsinde ellerim tetiğe gitti ama hiçbir zaman basmadım. Arkamda bırakacaklarımdan korkuyor falan değildim. Perva'nın bensiz daha iyi iş çıkaracağını biliyordum. Son zamanlarda işleri yoluna sokmayı başarmış olsam da çocuklukta açılan yaralar kolay kolay onarılmazdı ve onda onarılması mümkün olmayan pek fazla kesik vardı. Bu yüzden ben yokken hayatta adımlarını daha sağlam atardı.

Acı, sağlamlık getirir.

Narbekovlar buna inanır.

Ne kadar fazla acı çekersen ininde, o kadar güçlü çıkarsın ormana. Ne kadar fazla şey kaybedersen ininde, ellerin o kadar boşalır ve ava çıktığında çok daha fazla şey taşıyabilirsin yanında.

Kaybetmek, hiçbir zaman kaybetmek anlamına gelmez.

Kaybetmek, sadece kazanmanın ilk aşamasıdır.

O zaman neden hiç ateşlemedim o tetiği? Bunun cevabını bulamadığım geceler de oldu. Ölümden mi korkuyordum gerçekten? Benim gibi bir adamın ölümden korkma ihtimali var mıydı? Hayır... Hiç korkmuyordum. Tam tersi... Sonsuza kadar süren bir düş gibi geliyordu kulağa.

Beni yakacak mısın gerçekten, Tanrı'm? Zaten bunu defalarca kez yapmadın mı?

Yaptın.

Bu yüzden cehennemin de bana cennet gibi gelir.

Tetiği hiç ateşlemedim. Çünkü bunu kendime yediremedim. Söz verdim kendime, bunu sadece başka bir silahın bana doğrultulduğunu hissedersen yapacaktım.

Bedenimin içinde bir kibir var atamadığım, Narbekov ruhu taşımak böyle bir şey sanırım.

Öleceğimi biliyorum. Bu gece öleceğimi biliyorum.

Ama onlar bildiğimi bilmiyorlar.

Eski kralların sırları olur.

Büyük oyunları da.

Belimden çıkardığım silahın içindeki mermileri kontrol ettim ve silahı aynaya bakarak tam kalbimin üstüne doğrulttum. Kalbim uzun zamandır atmadığı kadar gürültülü atıyordu. Ne yapacağımı ben de kestiremiyordum. Ama emin olduğum tek bir şey vardı, onların beni öldürmelerine izin vermemeyectim.

Aynaya baktım ve şöyle düşündüm: İntihara düşkün bir Aslan'dan daha saldırgan kim vardır ormanda?

Gülmeye başladığımda silahı göğsümden çekerek belime koydum. Kafamın içinde eski bir anı oynuyordu. Seneler öncesine ait... Biz daha paramparça olmamışken ama kaderin bizim için getireceği acıların farkındayken, dağ evinin kapısının önünde Perva'nın yanına yaklaşmıştım.

"Aslan neden ormanın kralıdır?" diye sormuştum Perva'nın omzuna elimi koyduğumda. Vereceği cevabı merak ediyordum çünkü babam bana seneler önce bu soruyu sorduğunda, ben ona *en zeki hayvan olduğu için* cevabım vermiştim ve bu yanlış cevaptı. "Ormanın en zeki hayvanı olduğu için mi?"

O ise gülererek elimdeki silahı kendi eline almış ve bana doğru dönmüştü. "Ormanın en leş hayvanı olduğu için."

Doğru cevap. Babam bu cevabı duysaydı, onunla gururlanırdı. Her zaman sahip olmak istediği oğul, aslında torunuydu.

Ona gülümsemiştim çünkü benim yürüyerek öğrendiğim yolların hepsini, o daha yürümeden önce farkındaydı. *Tanrı bazılarımızı seçer.* Bu cümlenin inançlı ruhların palavrası olduğunu sanmayın. *Tanrı gerçekten bazılarımızı seçer.*

Ama bu demek değildir ki Tanrı seni seçmezse kaybetmeye mahkûm-sundur. Hayır. Kaderini baştan yazabilir ve tüm ipleri teker teker sökerek yeniden bağlayabilirsin. Bunu yapabilirsin. Sadece daha fazla uğraşman gerekir.

Bu yüzden seçilmeyenlerin kazanmak için her zaman daha pis oynaması gerekir.

Armen gibi.

Ama kral bir kere kral oldu mu, artık seçilmeyenlerin tarafından seçilenlerin tarafına geçmiş demektir. Tüm düzen ve sistem değişmiş, taraflar tekrar belirlenmiştir. Bu durumda artık eskisi kadar pis oynamayı hiçbir zaman başaramayacaktır. Çünkü aciz ruhu bir kez olsun seçilmenin verdiği hazzı

tatmıştır. Artık kendini istese de kaybedenlerin yanında göremez. Artık istese de onlarla aynı öfkeyi hissedemez. Artık istese de onlar kadar pis olamaz.

Ama eski bir kral, herkesten daha pis oynar.

Çünkü tatmin olan ruhu, tekrar acizliğin en dibini boylamıştır. Ve öfkesine de hırsına da dünyadaki hiçbir ruh yaklaşamaz.

Benim öfkeme ve hırsıma, dünyada yaşayan hiçbir ruh yaklaşamaz.

Odamdan çıktığımda hızlı adımlarla salona geçtim. Eve son bir kez baktım. Bir daha geri dönemeyeceğimi biliyordum. Kafamın içinde buraya ait binlerce anı vardı. Hiçbiri yeteri kadar mutlu değildi. Belki gittiğim yerde onu bulurdum ve bu sefer sonsuza kadar mutlu olurduk.

Arkamda bir enkaz bırakacağımı biliyordum ama.

En azından kazanan bir enkaz olacaktı.

Babası gibi kaybetmeye mahkûm olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım ve eve son bir kez bakarak dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kilitlemedim bile. Hızlı adımlarla arabama doğru ilerlerken kendi kendime gülüyordum. İnsan ölümüne koşarak gider miydi?

Benim gibi bir adam giderdi.

Arabaya bindim ve anahtarı döndürdüm. Yol ilerliyordu ve gözlerim sadece etraftaydı. Arabanın içinde bir şarkı çalmamasına rağmen kafamın içinde bir şarkı dönüp dolaşıyordu.

Aşk için hayatımı verdim ama yine de yeterli değildi. Yine de yeterli değildi. Yine de yeterli değildi. Kalbim senin akıl sağlığınla parçalandı. Ama o dağılan yıldızların, lanetli bir galaksinin etrafında kaybolmasına izin vermeyeceğim.

Cebimden sigara paletimi çıkardım ve içinden bir sigara çıkarıp yaktım. Acaba burada olsaydı ne düşünürdü aklımdan geçenler hakkında? Çünkü kafamın içinden geçenleri her zaman duyabildiğini biliyordum.

Zaten ona bu yüzden âşık olmamış mıydım?

Gaza biraz daha asıldığımda kafamın içinde çok fazla ses vardı. En son ne zaman bu kadar gürültülü olmuştu orası, hatırlamıyordum bile. İnsanın ölümüne gitmesi böyle bir şeydi sanırım, tüm hayatınız film şeridi gibi gözleminizin önünden geçiyor derken doğruyu söylüyorlardı.

Mekânın önüne geldiğimde arabayı park etmekle bile uğraşmadan sokağın kenarına bıraktım. İçeri girdiğimde Armen etrafındaki adamlarla beraber oturuyordu. Beni gördüğünde kafasını kaldırdı ve bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

O an merak ettim. O da bu gece öleceğimi biliyor muydu acaba?

İçimden bir ses bildiğini söylüyordu. İşin içinde var mıydı? Hiçbir zaman bilemeyecektim.

Buradan kaçıp gitsem, ona olacakları söylesem çok daha farklı bir gelecek bizi beklerdi, biliyordum.

Ama eski kralların kibirleri olur.

Yenilmiş bir şekilde yaşamaktansa ölür ve bir kıvılcımı ateşlerim.

Çok daha kutsal bir şey en azından, değil mi?

Onun yüzünü ezberledim. Aklıma kazıdım. *Beni yenen adam sensin. Buna hiçbir zaman inanmadın ama beni dünyanın en çaresiz insanına dönüştürdün.* Ama ne derler? Önemli olan arkada bıraktığın mirastır. Şimdi yaşamaya devam edebilirim ben, her zaman bir şekilde hayatta kalırım oyunda, Tanrı canımı alana kadar... Ama hiçbir şey elde edememeye devam ederim. Senin arkada kalmaya, gölgende ezilmeye devam ederim.

Ben yenilgiyi kabullenecek bir adam değilim.

Bu yüzden bu gece, ölümü kabulleneceğim.

Mekânın kapısı gürültü ile açıldığında daha önce duymadığım bir ses, “Çakır vuruldu!” diye bağırdı. “Narbekov, Çakır’ı vurmuş!”

Gözler anında bana döndü. Ama bahsedilen Narbekov, ben değildim.

İçim öfkeyle dolarken Perva’yı boğazlamak istedim. Onun için yaptığım plandan hiç haberi yoktu ve şimdi o planı bok etmek üzereydi.

Bu çocuğun öfkesi tüm mirasımın sonu olacaktı.

“Getirin buraya!” diye bağırdı Armen. “Çabuk! Nerede yarası? Ciddi mi?”

Çakır’ın ölüp ölmemesi daha az sikimde olamazdı o an.

Sadece merak ettiğim bir şey vardı. Bunu gerçekten benim oğlum mu yapmıştı yoksa hepsi sadece bir oyunun parçası mıydı?

Telefonum çalmaya başladığında cebimden çıkardım ve arayan numaraya baktım. Tabii ki de arayan Perva’ydı. Mekânın içindeki masalardan birine Çakır’ı yatırmışlardı. Hengameden uzaklaşmak için birkaç adım attıktan sonra telefonu açtım.

“Ne bok yedin lan sen?” diye sordum bağırarak. Ölmeden önce son dakikalarımı planın bok olacağını düşünerek geçiremezdim. “Ne diye Elem’in piçini çekip vuruyorsun lan sen?”

Eğer o piçi çekip vurduysa, Elem’in oğlu onun yanında durmazdı. Kızı da. Ve artık üç kişi olduklarına göre, beraber yürümek için o dengesiz Borisov ve şımarık Olovlardan çok daha iyi iki yoldaş olabilirlerdi oğlum için.

Taşların hepsini teker teker izledim ve planladım.

Ölüyken oynayabilen tek kişi sen olmayacaksın, Onay.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Çok mu önemli birisi sanki?” diye sordu. “Vurduysam ne olmuş? Bana hesap sorabilecek birisi mi var?”

Ben vardım.

Çünkü onun için yaptığım planı bok etmesine izin vermeyecektim.

“Cidden bunu söyledin mi sen?” diye sordum sinirle. Benimle üstten konuşmasından nefret ediyordum. Büyümesine bu yüzden katlanamamıştım zaten, değil mi? “Sana kaç kere öfkemi kontrol etmeni söyledim ben? Kaç kere amma koyayım!”

Sinirle bir nefes aldım. “Bir de diyorsun ki, *çok mu önemli birisi.*” Değildi ama benim planım o kadar hassastı ki bunu darmadağın etmeye yeterdi. İçeride iki kız Çakır’ın durumu yüzünden çılgılık atınca sinirle, “Şu çocuğun yanında çılgılık atmayın lan!” diye bağırdım.

İstediğim en son şey bile değildi şu an ölmesi. Eğer onu Perva vurmamışsa geberip gidebilirdi ama. Umurumda olmazdı.

“Oktay Elem’in piçini vuruyor sonra da önemli biri olup olmadığını mı sorguluyorsun?” diye sordum. “Damarlarında Elem kanı var, sence önemsiz biri olabilir mi? Geriye sadece o kaldı, o ölürse tüm düzen bozulur, anladın mı?”

Aslında, görünen sadece bundan ibaretti. Ama Onay piçinin oğlu ve kızı ortaya çıktığında Çakır’a da her piçe yapılan muameleyi yapıp ortadan kaybolmasına sebep olacaklardı.

“Kalbine benim doğrulttuğum bir silahın mermisi saplanırsa eğer damarlarında akan kanın hiçbir önemi kalmaz,” diye cevapladı beni alaycı bir sesle. “Ondan geriye sadece ismi ve soy ismi kalır ve bildiğin üzere, soy isminde Elem’i taşıyor. Çünkü tıpkı senin de dediğin gibi o bir piç. Babasının sahip çıkmadığı bir piçe biz mi sahip çıkacağız? Bir suç örgütü değil de hayır kurumu olduğumuzu bilmiyordum, baba. Öğrendiğim çok iyi oldu.”

“Benimle gevşek gevşek konuşma lan!” diye bağırdım. “Ben sana o gücü-”

“Sen bana hiçbir sik vermedin,” diye lafımı kesti.

Bahsedeceğim şeyi geçmişten ibaret sanıyordu ama aslında dinleseydi, ona hiç bilmediği bir masal anlatacaktım. Dinlemedi. Çünkü bana öfkeliydi. Çünkü hiç onun yanında olmamıştım. Ama bundan sonra kazanmasının sebebi olacaktım. Ne kadar nefret etse de benden, günün sonunda aslında ellerimin omuzlarının üzerinde durduğunu anlayacaktı.

Onunla gururlandığımı ve onu kendimden daha önceye koyduğumu.

Bir gün anlayacaktı.

O da baba olduğunda anlayacaktı.

“Çakır’ı vurmadım baba,” dediğinde derin bir nefes aldım. “Pezevenk oyun çeviriyor. Leo’ya da yanıma geldiğini söylemiş. Soyunu sikeceğim, bu gece soyunu sikeceğim onun.”

Rahat bir nefes verdim. *Oyun çeviren sadece o değil. O sadece paralı bir asker.* Eğer ağzımı açıp da ona itiraf edebilseydim bir şeyleri, şimdi arkasına yaslanmasını ve rahat olmasını söylerdim.

Önce biraz üzüleceksin ama sonra hak ettiğin şeye kavuşacaksın.

Güven bana.

“Sen ciddi misin?” diye sordum kontrol etmek amaçlı. Onayladı. “O zaman neden beş dakikadır beni deli etmek için uğraşıyorsun lan! Söylesene! Leo’yu ve diğerlerini aradı.” Bu gece en baştan burada toplanmamızın nedeni bu değil miydi zaten? *O sadece küçük bir piyon.* “Ortalığın amına koydu,” dedim. Planımı bozacaktı. “Ve ben sinirleniyorum, gerçekten sinirleniyorum, oğlum.”

“Onu benim vurduğumu mu söyledi?” diye sordu. “Bunu mu söylüyor siktiğimin dölü?”

“Hayır, ağzını açmadı,” dedim. Şüpheler hiç Perva’da kalmasın diye işi tamamen şova dökerek, “Eğer Onay, bu çocuğu bana emanet etmemiş olsaydı,” diye sesimi yükselttim. Onay’ın bana emanet ettiği bir şeyi hırısından geber-tirdim bile. Ama onlar bizim hâlâ dost olduğumuza inanıyorlardı. “Şimdi sol göğsünden de ben vururdum ama...” Planımı bok ederse yapacağım şey buydu. “Bu çocuğu kim vurdu lan?” diye sordum bağırarak, Armenlere döndüğümde. “Kim vurdu bu çocuğu?”

“Konuşmuyor mu?” diye sordu Perva. “Konuştur o zaman!” Kısa bir an duraksadı. “Ayrıca baba, Dima olayını bana ne zaman söylemeyi düşünü-yordun?”

Hiçbir zaman.

“Sen nereden öğrendin?” diye sordum gergin bir sesle. Bana cevap vermedi. Demek ki onun da benden gizledikleri vardı. Demek ki bu oyunda iki iyi oyun arkadaşı olacaktık. “Sana her şeyi anlattığımı mı sanıyorsun, oğlum?” diye sordum.

Sana bu gece öleceğimi bile anlatmadım.

“Dima, her zamanki gibi oyun istiyor,” dedim. Ama onun oyununu çok iyi biliyordum ve bu gece elinde patlayacağından emindim. “Ve biz de ona

istediğini vereceğiz.” Bir daha oynayamayacaktı bile. “Siktiğimin salakları bu kadar sorun çıkarmış olmasaydı şimdiye cesedini ormanda yakmıştım ve şu an keyifli bir uyku çekiyordum.”

Aslında, senelerdir keyifli bir uyku çekmemiştim.

Ama bu gece çekecektim.

Sonsuz bir uyku...

“Dima’yı bana bırakman gerektiğini yüz kere söyledim sana,” dedi sinirle. “Kendi kendisini bitirmesini sağlamama çok az kalmıştı.” Ama oyunun kendi sandığından daha büyük olduğunun farkında değildi. Bir şeyleri bildiğini sanıyordu ama aslında hiçbir şey bilmiyordu. *Henüz*. “Sorunun şu,” diye mırıldandı. Korktuğunu biliyordum. Bana bir şey olmasından korkuyordu. “O kadar acele ediyorsun ki bazen adım attığın köprünün sallandığını bile fark etmiyorsun. Ve baba, biz Narbekov’uz, üzerinde yürüdüğümüz köprünün asmaları koparsa düşeceğimiz yer huzur verici bir deniz değil, bizi kül edecek bir yangın olur.”

O gece yanacağımı bile bile, “Beni kimse yakamaz,” dedim gülerek. “Merak etme.”

Çünkü ben onun sandığı kadar aptal bir adam değildim. Aslında pek çoğundan daha zekiydim. Kibrim sonumu getirmişti, bunu biliyordum. Ama bunu da engelleyememişim hiçbir zaman. En azından onun benden daha iyi iş çıkaracağına emindim.

“Çakır’ı İn’de mi diyorlar?” diye sordu söylediğim şeyi duymazdan gelerek. Onu onayladım.

“Kapatıyorum telefonu,” diye mırıldandım bunun bir veda olduğunu bilerek.

“Görüşürüz,” dedi sadece.

“Perva...”

“Efendim, baba?”

Tam o an arkadan bir ses yükseldi. *İşte başlıyoruz*, dedim kendi kendime. Neredeyse gülecektim. Alarmlar çalmaya başladı. Armen, “Mekânı boşaltın!” diye bağırdı. “Boşaltın! Çabuk!”

“Ne oluyor, baba?” diye bağırdığını duydum Perva’nın.

Aslında ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilirdim. Her şeyi onun için yaptığımı ama sonunda sona geldiğimi. Eğer öleceksem, kaybeden bir adam olarak değil de mezardan bile oğluna kazandıran bir baba olarak ölmeyi tercih ettiğimi söyleyebilirdim. Ona inandığımı ve güvendiğimi, her zaman benim

için yeterli bir evlat olduğunu ve eşsiz bir ruha sahip olduğunu söyleyebilirdim.

Ama hiçbirini söylemedim.

Sırf arkamda çok daha öfkeli bir asker bıraktığımdan emin olmak için, “Hiç,” diye mırıldandım. “Yarın akşam yemeğine geç kalma.”

Telefonu kapattıktan sonra alt kattaki herkesin üst kata çıktığını fark etmiştim, nefes alacak yer bile yoktu, o kadar kalabalıktı. Herkes kendini acil çıkıştan dışarı atmaya çalışıyordu ve Armen, onurlu bir kral olduğu için kendine değil de onlara öncelik tanıyordu.

Ne onur ama...

Çıkışın tam tersine doğru ilerlemeye başladım ve kendimi Armen’in odasına attım.

Bu geceden sağ çıksam bile bir sonraki gecelerden çıkamayacağımı biliyordum. Bu yüzden bu laneti bir avantaja dönüştürmem gerekiyordu. Kafamın içinde Armen’in sesi canlandı. “*Seni acılar içinde öldüreceğim,*” diyordu bu ses. “*Cayır cayır yanarken. Tek başınayken. Çıglıklar atarken ama sesini kimse duymazken.*” Bunu bana belki de yüzlerce kez, farklı şekillerde söylemişti.

Bunu ben biliyordum.

Herkes biliyordu.

Eski dostum, bu gece kendimi öldüreceğim ve gittiğim yerde herkese katilin sen olduğunu söyleyeceğim.

Onun öylece kolay bir şekilde devrilmeyeceğini biliyordum. Her zaman bilmiştim. Tüm plan bunun üzerine kurulmamış mıydı zaten? Artık yeri daha da sağlam olduğuna göre... Üzerine büyük bir leke bırakmam gerekiyordu. Kanıtları olacak kadar büyük olan bir leke. Bir ceset, bir ölüm, bir cinayet kadar büyük bir leke.

Perva’nın intikam isteği ile hırsı birleşecekti böylece. Eğer beni yeterince iyi dinlemişse, yanma yoldaş olarak o Borisov’u değil de Elem’i alır ve böylece onu yanında, “*Ailemizin katillerini bulacağız,*” diye tutabilirdi.

Kendi kendime gülmeye başladığımda odanın kapısını dışarıdan kilitledim ve kapıyı üzerime kapattım. Mekânın içinde çıglık sesleri yükseliyordu ve az sonra öleceğimi biliyordum. Hem de en acı verici şekilde... Elimdeki silaha baktım ve onu masanın üzerinde döndürmeye başladım. Tam şu an kalbime tutup ateşleyebilir ve daha acısız bir son verebilirdim kendime. Ama

bu sefer bunu benim yaptığımı anlardı. Bu yüzden silahı yere attım ve mermilerini boşalttım.

Sonra gözlerimi kapattım ve ölümü beklemeye başladım. Mekânın içini saran alevler, odaya ulaştığında, “İyi bir adam olmadığımı biliyorum,” diye mırıldandım tavana bakarak. “Ama beni cennetine al, Tanrım. Çünkü bu dünyada çok fazla yandım.”

21 KASIM 2017

O gece ölümü tam yirmi bir kez düşledin. Uyandın rüyandan ve kalbindeki Tanrı'yı herkesten gizledin.

Elinde bir sigara ve bir şişe votka vardı. Gözleri yarı kapanır vaziyetteydi ve her şeyin başladığı o dağ evinin verandasında oturuyordu. Sigaradan derin bir nefes aldığı anda bileğindeki saate baktı. 05.33. Babasının gittiği saatti. O gece düşündüğü şeyi anımsadı.

Saat 05.33. Bu gece Tanrılar da ölür. Ve koskoca bir ömür bölünür.

Bu gece mezarları ziyaret etmemesinin iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

Şimdi yıkılmış durumdaydı. Toparlaması biraz daha vakit alacaktı. Diğerlerinin sandığından daha uzun sürecekti. Dışarıya belli etmese de içerideki savaş artık onu tüketmeye başlamıştı. Sigaradan son bir nefes çekerek izmariti dışarı fırlattı ve dağ evinden içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Bengi gitmişti.

Çünkü günlüğü okumuştı ve babasının, gerçekten de Onay'ı öldürdüğünü sanmıştı. Eğer gerçekleri bilseydi buna ihtimal verir miydi? Babasının Onay'ı öldürmemek için ne kadar direndiğini bilseydi, buna ihtimal verir miydi?

Moskova'daki evden buraya getirdiği günlüğü eline almadan önce üzerindeki gri kapüşonluyu çıkararak kenara koydu ve votka şişesini önündeki sehpa bıraktı. Sigara paketinden yeni bir dal sigara çekerek dudakları arasına koyduğunda sigarayı yakarak derin bir nefes çekti içine ve günlüğün sayfalarını çevirmeye başladı.

Günlüğün sayfalarını çevirirken bunu babasının yazmadığından bir kez daha emin olmuştu. Aslında içten içe kimin yazdığını da biliyordu.

Armen.

Ama bunu neden yaptığına bir türlü anlam veremiyordu. Bengi'nin varlığını bilmediğine göre Ongun'un onun yanında yer alma ihtimali karşısında yapmıştı bunu. Onların bir araya gelmesini istemiyordu.

Ama neden?

Nereden biliyordu?

Suçun üstüne kalacağını mı kestirmişti? Babasını öldürenin o gibi durduğu oldukça aşikârdı. Ama bunu onun yapmadığına emindi. Ne kadar çok onu suçlamak istese de... Onun yapmadığını biliyordu.

Birisi onun suçlanmasını istemişti ve o da bu durumda kalacağını anladığında önlemini mi almıştı?

Votka şişesini dudaklarına dayadı ve büyük bir yudum aldı. Sigarayı bitirmeden söndürdükten sonra günlüğü orada bırakarak eline babasına ait olan silahı aldı ve içeri doğru yürümeye başladı. Annesinin odasına doğru. Kapıyı açtıktan sonra hiç bozulmayan yatağa oturdu ve karşısındaki aynayı izlemeye başladı.

Bazen kendini öldürmeyi düşünüyordu.

Çıkar bir yol, açılacak bir kapı bulamadığında... Bunu düşünüyordu.

Babasının kafasının içine girmeye çalıştı. Belki böylece, onu anlayabilirdi. Bu intikamın ona zarar vereceğini biliyordu çünkü bunu her kim yaptıysa güçlü biri olmalıydı. Taht konusunda önünde engel olacağından da son derece emindi. Ama umurunda değildi. Taht, babasının intikamından daha önemli değildi.

Babasının sesi kulağına, "*Taht her şeyden üstündür,*" diye fısıldadı. "*Aslan her şeyden üstündür.*"

Bakışlarını tavana çevirdiğinde, "Burada olsaydın intikamını almamı istemezdin baba, değil mi?" diye sordu kendi kendine. "Ama bunu yapmak zorundaydım. Çünkü bak... Bu gece 27 yaşındayım ve çok yalnızım."

Gözlerini kapattığında kendini yatağa geri bıraktı. Babasının aptal bir adam olduğunu söylüyorlardı ama o gerçeğin böyle olmadığını biliyordu. Belki çok zeki değildi ama Perva'ya göre eski bir kralın öleceğini hissetmemesine imkân yoktu.

Hissettiyse neden o gece oraya gitmişti?

Hissettiyse neden Dima'nın oyununa boyun eğmişti?

Gözlerini kapattığında kafasında bir anı canlandı. Dağ evinin önünde duruyorlardı. Babası elini omzuna koyduktan sonra ona, "*Aslan sence neden ormanın kralıdır?*" diye sormuştu. "*Ormanın en zeki hayvanı olduğu için mi?*"

Perva ise gülerek onun elinden silahını almıştı. *“Ormanın en leş hayvanı olduğu için.”*

Babası gülerek omzunu sıktığında, *“Bir aslanın en saldırgan olduğu an, ölmek üzere olduğunu anladığı andır,”* diye mırıldanmıştı kulağına. *“O zaman hayatta kalmak için en leş oyunu oynamaya başlar.”*

“Her türlü ölecek,” diye mırıldanmıştı Perva, silahı doğrultup babasının koyduğu şişeleri vurmaya başladığında. *“O zaman ne anlamı var ki?”*

Babası gülerek geri çekilmişti. *“Belki geride bırakacaklarını gideceği yerden daha fazla önemsiyordur.”*

Perva birden gözlerini açtı.

Elinde yine aynı silah vardı. Silahı elinde döndürerek ayağa kalktığı anda aynaya geçti ve silahı tam göğsüne doğrulttu. Gözleri karşısındaki manzaraya döndüğünde, gördüğü kişi kendisine bile yabancıydı. *Nemea Aslanı*. Kafasının içinde dedesi ona seslendi: *“Şimdi gerçek hikâyeyi anlamaya başlıyor musun?”*

Ela gözleri kısıldı ve kafasının içindeki çarklar ters yöne dönmeye başladı. Aynaya baktı ve şöyle düşündü: İntihara düşkün bir Aslan’dan daha saldırgan kim vardır bu ormanda?

Hem intihara hem de intikama düşkün bir Aslan.

Silahı aşağı indirdiğinde birden gülmeye başladı. Gözlerini kapattı ve gülmeye devam etti. Çünkü çözmüştü. Artık rahatlamıştı.

“Kendini öldürdün,” dedi gülmeye devam ederken. Bakışları tekrar tavana değdiğinde gülmeye devam ediyordu. *“Kendini öldürdün, amına koyduğumun delisi! Kendini öldürdün!”*

Babasının ölümünü düşündü. Kimsesiz. Karanlığın içinde. Çılgılık atarken. Acı dolu. Dudaklarındaki gülümseme daha da büyüdü. Babasının ona her zaman, bir gün beni anlayacaksın dediğini anımsadı. Artık anlıyordu.

İntihara düşkün aslan. Bu babası oluyordu.

Hem intihara hem de intikama düşkün aslan. Bu da kendisi oluyordu.

“Böyle mi oynamamı istiyorsun?” diye sordu sanki bir cevap alabilecekmiş gibi. *“Suçu ona mı yıkmamı istiyorsun? Evet, anlıyorum seni. Tahtı sana getireyim istiyorsun, değil mi? Eminim Ongun’u da bu yüzden yanıma sokmuşundur. Başta karşıydın ama sonra plan güzel geldi, değil mi? O ailesinin intikamını alacak. Ben de... E neticede yazık bana da değil mi? Babam yanarak öldü, öldürüldü babam benim.”* Silahı yatağın üzerine fırlattığında kahkaha

atarak odadan çıktı ve kendini dışarı attı. “Sen tanıdığım en zeki insansın, amına koyayım. En zeki.”

Öfkeli hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ya da üzülmeliydi. Sonuçta babası kendisini öldürmüştü, değil mi? Ama hayır, her şey bundan çok daha fazlaydı. *Ölmek üzere olduğunu anlayan bir aslan, en görkemli hamlesini sona saklar.*

“Tahtı çok mu istedin gerçekten?” diye sordu kendi kendine, yine gökyüzüne baktığında. “Uğruna ölecek, uğruna kendini öldürecek kadar çok mu istedin? O zaman al, senin olsun. Hiçbir çocuk babasının çılgınlıklarına kulak kapamaz sonuçta, değil mi?”

Artık sonsuza kadar bu oyunda olacağını biliyordu.

Kız kardeşinden ve annesinden bile daha büyük bir amacı vardı artık. O da başlatılmış bir planı ilerletmek ve o tahtta sonsuza kadar Narbekov ismini parlatmaktı.

Bu yüzden kendine geldiğinde, Bengi’nin kapısına gitti. Çünkü babasının bunu istediğini artık anlamıştı.

Çünkü babam beni izliyor, diye düşündü kızın evinden içeri girmeden önce. *Ve benden bunu istiyor.*

BENGİ ELEM

Duyduklarımı hazmetmekte zorluk çekiyordum.

Ben hayatımın şoklarından birini yaşarken Leo, Odkan’ın üstüne doğru yürüyerek, “Sen nasıl yüz­süz bir piçsin lan?” diye bağırdı. “Seni oğlum gibi gördüm lan ben! Gerçekten güç için bunu yapacak mıydın? Kızımı mı öldüreceksin lan?”

Odkan ağzını açacağı sırada, Leo ona izin vermeden yumruğunu onun sıratına indirdi ve yere düşen bedenini tekmelemeye başladı.

“Öldüreceğim lan seni!” diye bağırdı. “Öldüreceğim! Duydun mu?”

“Ben yapmadım,” dedi Odkan ayağa kalktığı anda. Leo’ya vurabilirdi ama bunu yapmıyordu.

Leo onu dinlemiyordu bile. “Amma koyduğumun piçi! Sen ne yüzle bir Pençe’ye açık açık zarar verebiliyorsun lan?”

Odkan birden Leo’ya öyle bir yumruk attı ki adam yere devrildi. “Öyle mi?” diye sordu. “Pençe, bir başka Pençe’ye zarar veremez mi?” Bakışları abimle bana dönmüştü. “Öyleyse bunların babası nasıl tüm ailemi katledip

yaşamaya devam etti?” Odkan, Leo’yu sertçe tekmeledi. Ağzım açık bir şekilde kalmıştım. “Bana iyi kral numarası yapma lan! Neden almadın ailemin intikamını? Neden ceza kesmedin? İşine geldi, değil mi?”

“Ya da ne yüzle babamı öldürdün mesela?” diye sordu Perva birden, Leo’ya doğru baktığında. “Gerçekten ortaya çıkmayacağını mı sandın? Hani kurallar herkese eşit çalışıyordu, Armen?”

Armen. Ona Armen demişti.

İkisi bir oyun peşindeydi.

“Ne saçmalıyorsun lan sen?” diye sorduğunda Leo, Perva güldü.

“Gerçekten ortaya çıkmayacak mı sandın?”

Odkan, hızını alamayarak ona vurmaya devam edince, Perva, “Odkan,” diyerek ikisinin arasına girmeye çalıştı. “Dokunma ona. Delirdin mi? Ceza alacaksın! Kes şunu!”

“Ceza vermezse amına koyayım onun!” diye bağırdı Odkan delirmiş gibi. “Herkes oynarken iyi, ben oynarken kötü bir tek, değil mi? Siktir git lan! Siktir git! Pençe’ye zarar veremiyorum, öyle mi? O zaman ben de destekçilerinizi sikerim lan sizin!”

Belinden çıkardığı silahı birden Anton’a doğru tuttuğunda Perva ona engel olmaya çalıştı çünkü her şeyi piç ettiğinin farkındaydı ama Odkan durmuyordu.

Silahı ateşleyeceği sırada, ateşlenen başka bir silahın sesi duyuldu ve Anton’un yanındaki adam yere devrildi.

Kurşun, Odkan’ın tuttuğu silahtan gelmemiştir ama ondan geldiğini sandığı için, Anton kendini korumak amacıyla Odkan’a sıkıştı. Ama kurşun isabet etmemiştir. Bu onun için iyi bir şeydi sanırım.

Kafamı kaldırıp kapının girişinde olan adama baktım. Onu daha önce hiç görmemiştim ama ismini biliyordum.

“Odkan bir şey yapmadı,” dedi silahını beline koyarak depoya bir adım attığında. “Ben yaptım, Armen. Çok doğru bir adamsan sen neden cezasını hak edenlere zamanında kesmedin? Benim ailem ortadan kalkınca mı kuralları hatırladın?” Gülerek Armen’in yanına ilerledi. “Kendinden küçüklerle oynamaktan sıkıldığını duydum. Sana eşit bir savaş vermeye geldim o yüzden. Ya o vârisliği kızından çekersen ve benim oğlumu vâris ilan edersen ya da işini bitirmemi izlersin.”

İgor Borisov hayattaydı.

BÖLÜM 13

TÜM ŞAHLARI DEVİREN BİR PİYON

2017, ARALIK
25 SAAT SONRA

Eğer tüm bir yaşam sadece bir satranç oyunundan ibaretse ve Tanrı da şahın kendisiyse, bu durumda gücü elinde tutan adamlar nedir?

Piyon.

Ama piyon, en önemsiz taş değil midir oyunda?

Aslında, *av gibi görünmek* birçok açıdan avantaj sağlayabilir insana. Bunu babamdan öğrendim. *Av gibi davranmak*. Basit bir mantık: Eğer rakibiniz sizi ciddiye almıyorsa güçlenmek için çok daha fazla vaktiniz olur. Çünkü o kibrinden sizi kendine rakip görmezken siz gizlenirsiniz karanlıkta ve ortaya çıkacağınız zamanı beklersiniz. Kendi kendinize sözler verir, belki şeytanla bir anlaşma yapar ve güneşin doğmasını beklersiniz.

Sonra ortaya çıkarsınız.

Ve artık avcının gözünde basit bir av değil, ikinci bir avcısınızdır. “Kahven soğuyor.” Abimin sesi ile kafamı kaldırdım. “Sigara mı içiyorsun sen?” Kafamı salladığımda gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. “Ne ara başladın?”

“Son gördüğünde de içmiyor muydum zaten?” diye sordum. Aslında şu an söylediğim şeyin doğru olup olmadığını bile hatırlamıyordum. Kafamın içi o kadar doluydu ki... Ve bu kadar sorunumuz varken bunu konuşmak en son istediğim şey bile değildi. “İçiyorum bir süredir.”

Sandalyeyi çekip yanıma oturduğunda, “İçme,” dedi. “Eline yakışmıyor.” Bana yirmi dakika önce hazırlayıp önüme koyduğu ama benim hiç dokunmadığım sütlü kahveye bir bakış attı. “Neden içmiyorsun? Kötü mü olmuş?”

Kafamı *hayır* dercesine salladım. “Unutmuşum.”

“Epey dalgınsın,” dedi sandalyeyi bana doğru yaklaştırdığı sırada. Masanın üzerinde duran üç sigara paketi vardı. Biri Perva’nındı, biri benimdi, biri ise

onundu. Ona ait olan sigara paketinin içinden bir dal çekerek dudakları arasına koyduğunda masanın üzerinde duran ve Perva'ya ait olan çakmakla sigarayı yaktı. Kısa bir an gözlerim altın rengi çakmağın üzerindeki *N.N.* işlemesine kaydı.

Sonra abime baktım. "İçme," dedim onu taklit ederek. "Eline yakışmıyor."

Bana alaycı bir şekilde güldü ama sadece dudakları yana kıvrılmıştı. Gülümsemesi gözlerine bile ulaşmamıştı. Onunla bir araya geldiğimiz anları kafamda sayısız kere canlandırmıştım ama hiçbirinde yaşayan bir ölü gibi yorgunlukla birbirimizin suratını incelemiyorduk.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Kilo vermişsin," dedi sigaradan derin bir nefes çektikten sonra. "Yemek yemiyor musun?"

Onu incelerken, "Sen de kilo almışsın," dedim. Onu en son gördüğüm zamana göre daha kilolu görünüyordu, daha kaslıydı da aynı zamanda. Onu bu kadar iri hatırlamıyordum. "Sürekli yemek mi yiyorsun?"

Güler gibi bir ses çıkardı. "Huysuzluğundan da bir şey eksilmemiş bakıyorum da."

Kafamın içinde geriye gittim. Onun olmadığı zamanları düşündüm. Geceleri onu düşünerek ağladığım ve artık gelmesini istediğim hatta onunla gitmediğim için pişman olduğum zamanları düşündüm. İçten içe hiçbir zaman dönmesine ihtimal vermesem de hayal ettiğim bir gerçektir. Ama hiçbirinde bu kadar kötü hissetmiyordum kendimi. Hiçbirinde sorunlar böyle belirgin olmuyordu, aksine kaybolup gidiyorlardı. Ama dünya sandığımdan daha acımasız bir yerdi. Çünkü artık anlık mutluluklar bile yaşamayacak hâle gelmiştim.

"Perva nerede?" diye sordum meraklı bir sesle. "Balkonda mı?"

Kafasını salladı. "Evde değil."

Şaşırmıştım çünkü çıktığını duymamıştım. "Nereye gitti?"

"Bilmem." Sesi umursamazdı. "Dışarı çıkmıştır. Haber veren birisi değil."

"Sigara paketini burada bırakması tuhaf," dedim onun sigara paketini elime aldığımda.

Ne ara dışarı çıktığını ve nereye gittiğini merak ediyordum. Abim haber veren birisi olmadığını söylüyordu ama ilk tanıştığımız zaman haricinde onun bana hiç haber vermeden bir yerlere gittiğini görmemişim. Ama şu an yaptığı normaldi. Çünkü en başa dönmüştük sonuçta, değil mi? Artık aynı yolun yolcusu olmadığımıza göre bana hiçbir şey söylemek zorunda değildi.

"Nesi tuhaf?" diye sordu abim gülerek. "Yenisini alır. Unutmuştur."

“Çakmağını bırakmazdı ama,” dedim. “Onsuz dolaşmıyor.”

Abimin kaşları çatıldı ve bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim ama hiçbir şey söylemedi. “Kafası dağınık,” dedi. “Dalgın. Hepimiz gibi. Hava almaya gitmiştir. Tolun ile telefonda konuştuğunu duydum. Belki onunladır.”

“Anladım,” diye mırıldandım. Bitmek üzere olan sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdüğümde abimin hazırladığı kahveden bir yudum aldım. Çok soğuk değildi ama ben çok sıcak içmeyi seviyordum, bu yüzden içemeyecektim. “Sen neredeydin?”

“Telefonla konuşuyordum.”

“Bir saattir mi? Kiminle?”

Kısa bir an duraksadı. Sonra, “Karımla,” dedi. Kaşları çatılmıştı. “Ya da eski karımla. Bilmiyorum. Şu an durumlar biraz karışık.”

Normalde Perva onun nişanlı olduğunu söylememiş olsaydı şaşırırdım ama bu bilgiyi bildiğim için, hiç şaşırmamıştım. Nişanlıysa evlenmesi çok da şaşırtıcı gelmiyordu kulağa. Tabii onun böyle ciddi bir ilişki yapıyor olması şaşırtıcıydı. Çünkü ben onu tanıdığımda tamamen bir çapkındı. Ama işte, zaman herkesi ve her şeyi değiştiriyordu.

Kendi abinize bile yabancı olabiliyordunuz.

“Neden karışık?” diye sorduğumda kaşları çatıldı.

“Neden şaşırmadın?” diye sorduğunda benim yerime şaşırmış gibi görünüyordu.

“Perva nişanlı olduğunu söylemişti,” dedim omzumu silkerek. “Ondan çok şaşırtıcı gelmedi.”

Kaşları biraz daha çatıldı. “Nişanlı olduğumu mu söylemişti? Ne hadle bunu yapıyor ki?”

“Sakin ol,” dedim yeni bir sigarayı dudaklarım arasına götürdüğüm sırada. “Bir şey söylemedi. Sadece nişanlı olduğunu söyledi. Detay vermedi. Kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Ve sormuyorsun da,” dedi büyük bir şaşkınlıkla. “Kızılmıyorsun bile. Seni bırakıp biriyle evlendim, neden bana kızmıyorsun?”

Gülerek dizlerimi karnıma çektim ve tamamen ona döndüm. “Neden sana kızayım, abi?” diye sordum. “Bana gel, diyen sendin. Ben babamı bırakmadım. Yeni bir hayat yaşamaya başlamak senin hakkındı. Buraya bakıyorum ve... Burada yaşanacak bir yer yok. Yani, Perva ve Odkan’a baksana, abi. Hiç normal değiller. Kafaları tamamen gitmiş. Yaşadıkları falan yok. Saçma sapan bir savaş için hayatlarını sikecekler. Bir insanın burada kalması için kafayı

yemiş olması lazım. Sen gitmekte haklıydın. Gitmişken de bir hayat yaşamış olman, yaşamamış olmaktan daha çok mutlu eder beni tabii ki. Çünkü bu yüzden gitmedin mi zaten?”

Gözlerindeki şaşkınlık büyüdü. Bu kelimenin benim ağzımdan çıktığına inanamıyordu sanki. Eskiden bu kadar olgun bir insan olmadığımı kabul ediyordum ama o gittikten sonra, onu anlamaya başlamıştım. Babam onu seçtiği için bile ona öfkelenmemin ne kadar çocukça olduğunu anlamak için, aslında seçilmenin güzel bir şey değil de acı verici bir şey olduğunu anlamam gerekiyordu.

Perva'nın ilerlediği yolu ve olduğu kişiyi görmek bunu anlamama fazlasıyla yardımcı olmuştu.

“Senin böyle bir şey söylediğine inanamıyorum,” dedi büyük bir şaşkınlıkla. “Bana gerçekten kızmayacak mısın? Üzülürüm diye mi korkuyorsun? Ben sana kırılmam ki. Ağzıma sıçabilirsin.”

“Saçmalama,” dedim güldüğümde. Gülmeye bile hâlîm yoktu. Sadece uyumak istiyordum. Özellikle de dün gecedan sonra. “Aslında seni, sen gittikten sonra anlamaya başladım. Yani... Öyle işte. Eskiden çok çocuk olduğumu yeni fark ediyorum. Sen iyi bir abiydin, hep yanımda oldun ve gitmek istediğinde salak gibi seninle gelmeyen bendim. Yaşamaya hakkı olduğunu düşündüğüm birinin yaşamasına neden kızayım? Senin yaşamaya hakkın vardı, bu yüzden sana kızamam.”

“Beng, sana burada bir şey mi yaptılar?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Gerçekten, sen böyle düşünen birisi değilsin normalde. Beni suçlayıp *nasıl gittin* diyecek birisin.”

“Abi, sen beni senelerdir görmedin ki,” dedim gülerek ama bunu sesli söylemek canımı yakmıştı. “İnsanlar büyür ve değişir. Ben de büyüdüm ve değiştim. Hem o zaman küçüktüm daha. Suçlu olmasan bile seni suçlayabiliyordum. Burayı gördükten sonra... Sana hak veriyorum.”

Dünyada gerçekten sahip olduğum tek kişiyle iki yabancı olmamızı kaldıramıyordum, bu yüzden üstüne düşünmemek en iyisiydi. En azından bir süre... Her şey yoluna girene kadar.

Girer miydi?

Nedense artık buna hiç inanmıyordum.

“Peki,” dedi garip bir sesle. Nasıl iletişim kuracağını o da bilmiyormuş gibiydi. “Seni unuttuğum için de mi kızmıyorsun?”

“Beni unuttun mu ki?” diye sordum. “Nişan haberinden birkaç saat sonra ortaya çıktın. Beni unutsan şu an burada olamazdın.” Bir şey söylemediğinde kafamı omzuna yasladım ve elimi beline sardım. “Yapma böyle, sana kızmam gerekiyormuş gibi davranma. Ben sana kıyamam.”

Bir şey söylemedi. Sadece eğildi ve yanağımı öptü. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadık, sırf o yaptı diye içmediğimi düşündüğünü fark ettiğim için kahveden bir yudum aldım. O kadar hassastı ki yüzüme bakmaya bile utanıyordu ama ben onun utanılacak bir şey yaptığını falan düşünmüyordum. Ona gittiği için kızmamı beklerken benim ona içten içe kızma nedenim, gelmesiydi. Çünkü güzel bir hayata sahip olabilecekken şimdi her şeyi geride bırakmıştı.

Sessizliği birden, “Çocuğum da var bu arada,” diye böldü.

Pat diye söylediği şey karşısında verdiğim tepki, bir yudum aldığım kahvemi karşıya doğru püskürtmek oldu.

Öksürmeye başladığımda sırtıma vurmaya başladı. Kenardan aldığım peçete ile kahveyi püskürttüğüm masayı sessizce temizlerken yüzüne bakmamıştım bile. Sonra yeni bir peçete aldım ve ağzımı sildim.

“Makul bir tepki,” dedi kendi kendine.

Ama ben hâlâ şaşkındım, “Ne?” diye sordum, ona doğru döndüğümde. Ağzım açık kalmıştı. Şaka mı yapıyordu? Yüzüne baktığımda son derece ciddi olduğunu gördüm. Şaka falan yapmıyordu.

“Ciddisin yani?” dedim büyük bir şok içinde. “Kafayı mı yedin sen? Nasıl olabilir böyle bir şey?”

“Oldu işte,” dedi sessiz bir şekilde. O da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Olduğu için mi gittin?” diye sorduğumda kafasını salladı.

“Nişanlandığımızı bazıları biliyordu ama sonra duymasını istemediklerimiz duyunca o, nişanı bozduğumuzu söyledi. O sırada kilisede nikah kıymıştık bile. Yani kâğıt üzerinde nikahımız yok ama. Olamazdı da zaten. Herkes öğrenirdi. Sonra o hamile kalınca, yüksek lisans yapacağım diyerek yurt dışına gitti. Bebek doğunca da ben bakmaya başladım çünkü o ortadan kaybolamazdı. Öyle işte.”

Dehşet içindeydim. “Bu kız kim?” diye sordum.

“Olga.”

Dehşet giderek katlanıyordu. “Ne demek Olga? Nadia’nın kuzeni olan Olga mı?”

Kafasını salladı. “Tanıyor musun onu?”

“Tanıyorum tabii ki! Salak mısın?”

Kafayı yiyecekmiş gibi hissediyordum çünkü Perva, onun abisini öldürecek. Alex'i. Tolunlar depoya gittiğinde ölmüş olması önemli değildi. Suçu il-laki Perva'ya kalacaktı ya da bize. İkimize birden. Sonuçta oraya onu kapatan Perva'ydı ve amacı zaten onu öldürmekti, beni gördüğü için onu öldürecek. *Siktir.*

Resmen abimin karısının abisinin ölme nedeni bendim.

Yani, aslında ölmesinin nedeni tacizci bir piç olmasıydı ama sonuçta onun abisiydi.

Abimin *karısı* ile bok gibi anlaşıcağımız şimdiden kesinleşmişti.

“Saçmalama,” dedim. “Saraların anlattıklarını duydun mu? Onun Odkan ile yattığını söylüyorlardı. Siz senelerdir beraberseniz bu nasıl mümkün olabiliyor?”

“Değildi,” dedi umursamaz bir sesle. “Sara ve Tolun aptalın tekidir. Vlad'ın sözünü dinlemekten başka bir becerileri yok bu hayatta.”

“Otel odasında onların seslerini duyduklarını söylediler,” dedim şaşkınlıkla.

“Odkan'a ait değildi,” dedi gözlerini devirerek. “İnan bana, orada olduğum için biliyorum.”

Ona mı aitti? “Nasıl yani?”

“Olga buradan kaçıp gidemedi anlayacağın üzere,” dedi. “Bir sebepten ötürü burada kalmak zorunda kaldı. Görüşemiyorduk. Genelde onlar yurt dışına beraber iş yapmaya çıktıklarında Vlad beni arar ve haber verirdi. Ben de çaktırmadan gelirdim, beraber vakit geçirirdik. O gece ses duyduklarında sorguladıkları için Perva onlara Odkan, diye yalan söyledi. Beni gizli tutmak için yani. Aslında öyle bir şey yoktu.”

Şaşkınlığım giderek artıyordu. “Senin için Sara ve Tolun'a yalan mı söyledi?”

“Bengi, Vlad böyle birisi,” dedi abim gülerek. “O insanlara çıkarları çatışana kadar değer verir sadece. Beni yanında tutmak daha büyük bir çıkar getireceğinden bana bu iyiliği yaptı. Etik olmak onun umurunda değildir ve çok iyi yalan söyler. Hiç yakalanmadığı için dürüst rolünü oynayabiliyor.”

Abime bir noktada katılmıyordum. Bence Perva, insanlara çıkarları çatışana kadar değer veren birisi değildi. İnsanlara değer vermeye devam ederken bile onlara kötülük yapabilen birisiydi. Hangisi daha kötüydü, ona karar

veremiyordum ama kafasının içindeki sesin her zaman aklındaki sese karşı kazandığını biliyordum.

Kalple değil de mantıkla oynamak böyle bir şeydi.

Aslında en çok korktuğum şey, onun gibi birisine dönüşmekti ama bazen de keşke onun gibi olabilseydim diyordum. O zaman bu oyunda oynamak daha az zarar verirdi bana.

“Çocuk kaç yaşında?” diye sordum, Perva hakkında yorum yapmak istemediğim için.

Abimin bir çocuğu olduğuna hâlâ inanamıyordum. Tamam, evlilik olayı beni o kadar şaşırtmamıştı ama... Çocuk?

Haberim yokken hala mı olmuştum yani?

“Üç buçuk,” dedi.

“Konuşabiliyor mu yani?”

Güldü. “Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun gerçekten, değil mi?” diye sordu. “Konuşuyor tabii ki, Beng. Çocuk üç buçuk yaşında. Senden iyi Rusça konuşuyor.”

“İsmi ne?”

“Yamaç.”

Yamaç Elem.

Güzel bir ismi vardı.

“Sen mi koydun?” Kafasını salladı. “Rusça ismi yok mu?”

“Olga’nın seslendiği bir isim var ama ben hiç kullanmıyorum, o da zaten Olga’yı nadir gördüğü için o isme alışkın değil. O isimle seslensen bakmaz yani.”

“Fotoğrafı var mı?” diye sorduğumda kafasını sallayarak telefonunu cebinden çıkardı.

Abim camı kırık olan eski model dokunmatik bir telefon kullanıyordu. Galeriye giderek en son çıkan fotoğrafa bastı ve telefonu bana tuttu. Telefonun ekranındaki fotoğrafta abim kafasını yastığa yaslamış bir şekilde yataкта yatıyordu ve yanındaki gülümseyen dünyalar tatlısı çocuğun yanağını öpüyordu. Çocuğun gözleri yemyeşildi ve saçları da açık kahverengiydi.

“Çok tatlı,” dedim.

Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. *Fotoğraftaki çocuk abimin çocuğu, benim yeğenim. Babamın ve annemin torunu.* Ne diyeceğimi bir an bilemedim. Annem ve babam, torunları olduğunu bile göremeden ölmüştü.

“Evet,” dedi gülerek. “Öyle tabii ki. Büyüyünce yakışıklı olacak bayağı.”

“Annem ve babam da bilmiyordu onu yani, değil mi?” diye sorduğumda kafasını *hayır* anlamında salladı. Ondan uzaklaşarak yüzümü ellerim arasına aldım. “Abi... Ne bok yedin sen?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı. “Ama öğrenmelerini zaten hiç istemedim. Babam öğrense ne olacağını tahmin edebiliyor musun?”

“Mutlu olurdu,” dedim kafamı kaldırmadan.

“Beng, senin babanla benim babam farklı kişilermiş gibi düşünüyorum bazen,” dedi kısa bir an sessiz kaldıktan sonra. “Ne mutlu olmasından bahsediyorsun? Ağzıma sıçardı. Eğer Olga hamileyken söyleseydim aldırmasını isterdi.”

“Saçmalama,” dedim kafamı kaldırarak ona baktığımda. “Neden böyle bir şey isteyeceğini düşünüyorsun?”

“Çünkü onu tanıyorum!” dedi. “Onun tek istediği güçtü.”

“Diyelim ki öyle,” dedim. “Çocuk burada güç demek zaten. Buna neden engel olsun?”

“Çünkü istediği kişiden çocuk yapmamı istiyordu,” dedi. “Beni nişanlanmaya zorladığını sen bilmiyorsun ama ben biliyorum. Olga’yı istemezdi çünkü Olga asla Elemlere sadık olmazdı onun gözündeki. O kendine gelin ya da torun istemiyordu, sadece asker istiyordu.” Kısa bir an duraksadı. “Siktir et, güzelim. Bunları konuşmak istemiyorum.”

“Anneme neden söylemedin o zaman?” diye sordum merakla.

“Çünkü o babamdan ayrı nefes bile alamıyordu,” dedi. “Ona bağımlı olduğunu düşünüyorum, hem de sağlıklı olmayan bir şekilde. Ona söylediğim bir şeyi babama söylememesine imkân bile yok. Bir keresinde lisede bir kızdan çok hoşlanmıştım ve anneme şakasına gelinin olacak demiştim. Koşarak babama söylemişti. Anneme bir bok anlatılmazdı.”

O böyle konuşunca, nedense farklı ailelerde büyümüşüz gibi hissediyordum. Evet, annemin babama her şeyi anlattığının farkındaydım ama böylesi basit bir şakayı bile anlatması garibime gitmişti.

“Bana neden söylemedin, peki?”

“Onay Elem’e bağımlı olanlar kulübünün ikinci üyesi olduğundan.”

“Siktir git, abi.”

“Birincisi, abiyle öyle konuşulmaz,” dedi sandalyesini tamamen bana doğru çektiğinde. “İkincisi, yalan mı? Ben sana böyle bir şeyi söylesem gerçekten de babama söylemeyeceğini söyleyebilir misin şu an?”

“Hayır,” dedim kısa bir an düşündükten sonra. Aslında düşünmeme gerek bile yoktu. “Söyledim.”

“Al işte!”

“Kaç yaşındasın ya sen daha?” diye sordum. “Gidip çocuk yapmışsın! Bunu söylemeyecektim de ne yapacaktım ya? Saklanacak sır mı bu, abi?”

“Bana göre saklanması gereken bir sırdı,” dedi abim. “Olga’yı seviyordum ve ikimiz de çocuğumuz olsun istiyorduk. Zaten bir hayat yaşamak için gitmedim mi? Böyle bir hayat yaşamak istiyordum, böyle bir hayat yaşadım.”

“O zaman niye geldin?” diye sordum. “Manyak mısın sen? Çocuğa bir şey olacak burada! Devam etseydin ya o hayatına!”

“Sen tehlikedeysin,” dedi. “Ayrıca... Zaten er ya da geç bu işlere girecek. Bu hayattan tamamen çıkmak diye bir şey olmadığını çok iyi anladım artık.”

Kısa bir an sessiz kaldım. Yeni bir sigara daha yakmıştım. Öğrendiğim bilgiler beynime fazla geliyordu sanki artık. Çocuk ne demekti? Nasıl bir çocuğu olabilirdi? Hadi vardı, nasıl onu bırakıp buraya gelmişti? *Bekle*. Bırakmış mıydı? Ya bırakmadıysa? Hangisi daha kötüydü?

“Çocuk nerede?” diye sordum cevabından korkarak.

“Annesinde,” dedi.

“Burada, yani. Rusya’da.” Kafasını salladı. “Çocuğu saklamayacak mısın? Deli misin sen?”

“Ben dönmüşken onu nereye kadar saklayabilirim?” diye sordu. “Ben kendimi gösterdikten sonra onu gizlemek daha tehlikeli ve saçma. Ayrıca çocuğum olması bana avantaj sağlar. Ben ilk vârisin babasıyım.”

“Bu ne demek oluyor şimdi, amına koyayım?”

“Kendi jenerasyonun ilk vârisi önemlidir,” dedi. “Tahtın gerçek sahibi olduğunu düşünürler. Dindar oldukları dönemden kalma bir alışkanlık bu, Tanrı’nın seçtiği kişinin yönetmesi gerektiğine inanıyorlar. Yani, bu yüzden onun babası da bazı avantajlara sahip oluyor. Mesela, kurulan mecliste herkesin bir oy hakkı varken benim iki hatta bazı durumlara göre üç oy hakkım olur. Herkesin iki damgalanma hakkı varken benim beş olur. Destekçi de getiriyor, oraya değinmeye bile gerek yok zaten.”

“Çocuğu bunlar için mi kullanacaksın?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Siktir git, abi.”

“Bana küfredip durma,” dedi uyarıcı gibi. “Ayrıca çocuğumu bir şey için kullandığım falan yok. Neden bana verdikleri avantajları kullanmayayım? İgor bunu senelerce kullandı. Kuruluntüm toplantılarını üç oyuyla sikip

attığı için babam ona sinir olup da tüm ailesini gebertmedi mi? Gerçi onu da çok iyi becerememiş ya. En çok öldürmesi gereken iki kişiyi de es geçmiş amına koyayım.”

“Ne saçmalıyorsun ya sen?” diye sordum sinirle.

“En güçlüleri hayatta kalmış diyorum,” dedi. “Karısı falan kalsaydı bari. Şimdi baba oğul ağzımıza sıçacaklar.”

“Hayır,” dedim. “Ondan bahsetmiyorum. Babamın onun ailesini öldürdüğünü söylüyorsun.”

Abim güldü. “Bengi, çabuk kabullenmeye başlasan iyi olur. Bunu yaptı çünkü. Reddetmen sana bir şey kazandırmayacak. Babam kötü birisi, koca bir aileyi ve küçük çocukları öldürdü.”

Babamın kötü birisi olduğu gerçeği ile yirmi bir senelik hayatım boyunca hiç yüzleşmek zorunda kalmamıştım. Benim gözümde o her zaman, onların arasındaki en iyi ve en onurlu adamdı. Ama şimdi abim karşıma geçmiş, bambaşka bir hikâye anlatıyordu bana. Bu gerçek olabilir miydi? Yani, gerçekten bunu yapmış olabilir miydi?

Düşününce çok da mantıksız değildi.

Bana hiçbir zaman kıyamıyor olsa da abime bile kıymıştı belirli noktalarda, değil mi?

“Bunu yaptığını nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordum bir nefes çekerken. “Odkan böyle söylüyor diye bu gerçek mi oluyor? Belki de sadece bizim üzerimize tepki çekmek istiyor olamaz mı?”

“Olamaz,” dedi gülerken. “Adam kendi günlüğünde bile bunu yapacağını söylüyor, Bengi.”

“Ciddi misin sen?”

Kafasını salladı. “Çok ciddiylim.” Sigarasından derin bir nefes aldı. “Böyle bir adamın intikamını nasıl alacaksın, Bengi?”

Kısa bir an duraksadım. *Babam kötü biri. Masum bir kadını ve çocuklarını öldürdü.* Bu yola en başta onun intikamını almak için çıkmıştım ama şimdi, hangi yüzle onun intikamını alacaktım? Eğer Odkan benden intikam almak isterse ona ne diyecektim? *Babam onun kardeşlerini ve annesini öldürdü ve bu dünyada tahmin edemeyeceğim acılar yaşamasına sebep oldu.* Ben ne yaparsam iki katını yapmaya hakkı yok muydu şimdi bana?

Vardı.

Ama ne olursa olsun, o benim babamdı.

“Neden böyle düşünüyorsun, abi?” diye sordum. “Leo Olov da tüm Narbekovları katletti. Kaç tane çocuğu anne babasız bıraktı. Nadia ona hiç *sen masumları öldürdün, benim babam değilsin artık* demiş midir sence? Bence dememiştir. Onun yanında olmaya devam etmiştir. Nikolai Narbekov, Perva yaşasın diye kendi öz kızını öldürttü. Perva ona bir kere olsun sırtını döndü mü? Dönmedi. Igor Borisov, kim bilir neler yaptı. Ya adam yirmi senedir ortada bile yoktu, dün gece depoda onun peşinden hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp giden Odkan değil miydi? Hiç kimse babasına sırt dönmezken ben neden dönmek zorundayım?” Babama sırt dönmek istemiyordum çünkü bunu yaparsam asla eskiden olduğum kişi olmazdım. “Ben babama sırt dönmek istemiyorum.”

“Kimse sana babana sırt dön demiyor, güzelim,” dedi. “Sadece öyle bir adamın intikamını alamayacağını söylüyorum. Bunu *babam bunu hak etmiyor* anlamında söylemiyorum. Borisovlar şu an en güçlü aile.”

“Abi...”

“Sikeyim, Bengi. İntikamı sikeyim. Benim tek umurumda olan şey oyun. Senin de öyle olması lazım. Gerçekliğe dön artık. Boku yedik. Farkında değil misin sen? Artık Leo’nun sadece basit bir köle olduğu zamanları bilen bir adam var oyunda. Onu tanıyor, tüm zaafalarını biliyor, her şeyi biliyor. Oyun nasıl oynanır çok iyi biliyor çünkü bizim gibi çocuklarla değil de büyük adamlarla oynadı senelerce. Bu adam senelerce kurula başkanlık yapan birisi ve bilmiyorsan söyleyeyim, tarihte Leo olmayıp da kurula başkanlık yapan tek kişidir. Çünkü çok çocuğu vardı, herkes aşk diye zırvalayıp önemsiz insanlarla evlenmişken gidip inanılmaz zengin bir şeyhin kızına nikah bastı, örgüte deli gibi bir para akışı sağladı ve kadından direkt çocuk yaparak ilk vârisi kazandı. Yani Aslanlar arasındaki saygınlığını bir düşünür müsün sadece? Yirmi küsur sene geçti, artık herkesin yemini bozuldu ve herkes yeni bir yemin edebilecek durumda. Onu görünce taraf değiştirecek kaç kişi var, biliyor musun? Ve en kötü kısmını sana söyleyeyim. Bu adam bizden nefret ediyor çünkü babamız karısını ve bebeklerini öldürdü. İntikamın umurumda bile değil. Bunu rafa kaldıracaksın. Igor Borisov ile karşı karşıya gelip gözüne batmayacağız, Bengi.”

“O adam bir deli abi,” dedim. “Ona kim güvenip de onun tarafına geçecek?”

“Deli falan değil amına koyayım!” dedi. “Yirmi senedir akıl hastanesinde yatıyormuş. Ne delisinden bahsediyorsun sen? Adamın konuşmasını duymadın mı dün gece? Sana ortada ne olduğunu bilmeyip uyum sağlamaya

çalışan bir adamın konuşması gibi mi geldi cidden? Çünkü bana senelerce bu ana hazırlanmış ve ağzımıza sıçmaya çok hevesli olan bir adamın konuşması gibi geldi. Sen hoşlan ya da hoşlanma ama İgor çok güçlü ve ormanda güçlü olan karşına alınmaz. Onu izlersin. Bu konu burada kapandı.”

“Sen gitmiştin,” dedim şaşkınlıkla. “ Bu hayatı istemediğini söyleyerek gitmiştin! Şimdi bu nereden çıktı?”

“Çünkü başka bir şey istemeyeceğimi fark ettim,” dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. “Çünkü buradan başka bir yol olmadığını fark ettim. Kendimi kandırdığımı fark ettim. Rüyadan uyandım.”

“Abi, ben saçma bir güç savaşına girmek istemiyorum,” dediğimde devam etmeme izin vermeden sözümü kesti.

“Bengi, sen beni duymuyor musun?” diye sordu delirecekmiş gibi. “Herkesin yemininin süresi bitti. Adama yemin edecekler. Sen bu adamı Vladislav ve Odkan mı sanıyorsun? Bu adam bizim kapışabileceğimiz birisi değil. Sadece Leo’nun kapışabileceği birisi. Kes sesini de oturup birbirlerini bitirmelerini izle. Oyun böyle oynanır. Onlar birbirlerinin boğazına sarılıp da güçlerini tüketmeleri lazım ki biz devreye girebilelim.”

“Ben oyun falan oynamak istemiyorum!” dedim bağırarak. “Başa geçmek umurumda bile değil! Bunlar onların umurunda olan şeyler!” Belli ki artık abimin de umurundaydı. “Bunlar sizin umurunuzda olan şeyler! Bana ne bunlardan? Ben sadece her şeyin bitmesini istiyorum.”

“Ama bunlar umurunda olmak zorunda, güzelim,” dedi sakın olmaya çalışan sesiyle. “Bu hayattan ben de nefret ediyorum, Bengi. Aksi takdirde kaçmazdım ama başka bir hayat mümkün değil. Şu an burada olmamdan da anlayabilirsin bunu, değil mi? Günün sonunda tahtı yok edemezsin. Taht her şeyden üstündür. Çünkü odada her zaman güce aç bir adam olur ve o kişi tahtı tekrar ve tekrar yaratır.” Sigaradan bir nefes aldığı anda uzanıp elimi tuttu. “Bunu yapmak zorundayız. Tamam mı? Sen ve ben. Beraber.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Oynayacağız,” dedi. “Başa geçmeye çalışacağım. İlk vâris bende. O kadar da kötü durumda sayılmayız. Aslında bakarsan şu an boku yemiş gibi görünen kişi, Vladislav.”

Duyduklarıma *inanamıyordum*. Şok içinde ona baktım. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Bengi ya öleceğiz ya da yöneteceğiz,” dedi. “Artık başka bir seçenek yok. O adam başa geçerse bizi öldürür. Bu kadar net söylüyorum sana. Babam tüm ailesini katletti. Bize acıyacağımı mı sanıyorsun? Odkan da öyle. İşimizi

bitirecekler. Ölmek istemiyorum. Ölmeni istemiyorum. Bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyor: Oynamak. Bundan nefret etsek de hepsi gibi biz de oynayacağız.”

Ölmek için oynamak. İşlerin bu raddeye geleceğini hiç tahmin etmemiştim ama aslında, bunun nedeni benim aptallığım değil miydi zaten? Nasıl bu tahtı yok edeceğimi düşünebilirdim ki? Üstelik yola çıktığım adam bile bunu istemezken...

Bu oyuna girmeyi hiç istememişim ama abim acı verici bir şekilde haklıydı. Eğer Igor başa geçerse... Bize ne olacağını tahmin bile edemiyordum. İstedğim güç falan değildi ama ölümü de istemediğimi yeni yeni fark ediyordum. Bu yola çıkarken ölümü göze alabileceğimi düşünmüştüm oysaki ölmek istediğim falan yoktu. Bir hiç uğruna ölmek istemiyordum.

Yine de hiç değilse annemin intikamını almak zorundaydık.

Ona cevap vereceğim sırada dış kapı açıldı ve kafamı uzatarak mutfak kapısından baktım. Perva kapıyı arkasından kapatarak içeri girdiğinde anahtarı girişteki ahşap mobilyanın üstüne fırlattı ve üzerindeki deri ceketini çıkararak kenarda duran askılığa astı.

Mutfağın kapısına doğru döndüğünde ikimizin de burada olduğunu görmesi ile beraber kaşları çatıldı. Onu dün gece eve girdiğimizden beri ilk kez görüyordum. Gözlerinin altında derin çukurlar oluşmuştu, o çukurlar sanki hiç uyumamış gibi mosmordu. Bir kolunda hâlâ bandaj vardı ve saçları ıpsı-laktı.

Nereden geliyordu ki?

“Boku yediniz,” dedi ikimize doğru, salona doğru geçmeden önce. Abim birden ayağa kalkarak, salona doğru yürümeye başladığında, ben de ayağa kalkarak, onu takip ettim.

“Neden bahsediyorsun lan sen?” diye sordu abim gergin bir sesle.

Perva salondaki masanın üzerinde duran telefonu eline aldığı anda abimin delirmiş gibi çıkan sesiyle hiç de ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Telefonunu burada bırakıp çıkmışsa eğer, nereye gitmişti ki gerçekten? Telefonunu bile almadan? Ayrıca sigarasını ve çakmağını da almamıştı. Kafası gerçekten bu kadar dağınık mıydı?

“İgor ağzınıza sıçacak,” dedi Perva telefonu eline alarak bir mesaj yazmaya başladığında.

“Açık açık konuşacak mısın yoksa sinir bozmak mı sadece amacın?” diye sordu abim. Neredeyse bağırıyordu.

“Bir amacım yok,” dedi Perva omzunu silkerek. “Sadece olanı söylüyorum. Sen salak biri değilsin ya, Ongun. Adam şimdiden destekçi toplamaya başladı kendine. Destekçilerini kaptırdığın için üzül bence. Babanın yaptığı skandalın ortaya çıkması, Igor’un ortaya çıkmasından bile daha kötü oldu sizin için.”

“Nereden biliyorsun bunu?” diye sordu abim.

“Katayevleri Borisovların eski malikânesinde gördüklerini söylediler,” dedi Perva. “Ayrıca Anton’un kardeşleri de oradaymış. Adam hızlı başladı ama hak vermek lazım, yirmi sene bir hücreye kapatılsam ben de hızlı başlardım.” Alay eder gibi kafasını kaldırdığında bana bakmıyordu bile. Sadece abime bakıyordu. Abimin omzuna yalandan teselli ediyormuş gibi yavaşça iki kere vurdu. “İyi şanslar.”

Çok tuhaf davranıyordu.

Onu ilk tanıdığım zamanda olduğu gibi... Sinir bozucu ve küstahtı. Uzun zamandır onu böyle görmemiştim.

“Biz boku yedik de sen yemedin mi?” diye sordu abim güler gibi. “Odkan’ın babası geldi. Nadia koca bir aileye ve Leo’ya sahip. Benim oğlum ve kardeşim var. Sen ise bir başınasın.”

Perva’nın yüzünde garip bir gülümseme belirdi. “Çok korktum,” dedi alayla abimin yanından geçmeden önce. “Sizin yanınızda istediğiniz kadar kişi olsun. Benim arkamda annem ve babam var.”

Abimin hiçbir şey söylemesine izin vermeden yanından geçip gittikten sonra girişe astığı ceketi tekrar üstüne geçirdi ve evden çıktı. Sadece telefonunu unuttuğu için onu almaya mı gelmişti yani?

“Bu, kafayı yemiş amma koyayım,” dedi abim kendi kendine. “Böyle manyak gibi mi davranıyordu son zamanlarda da?”

“Hayır,” dedim şaşkın bir sesle. “Onu hiç böyle görmedim.”

“İgor’u görünce delirmiş,” dedi abim. “Yazık, artık Odkan ile de iş birliği yapamaz.”

“Bizimle de yapmaz,” dedim.

“Ne kadar çok bir bok biliyormuş gibi görünse de aslında şu an boku yediği için bizi buraya getirmede mi?” diye sordu abim. “Elindeki tek seçeneği de sinirle çöpe atmak istemiyor.”

“Sana sadece *ev ayarlayana kadar burada kalabilirsiniz*, dedi,” dedim. “Çünkü biz buraya gelirken tam olarak bu cümleyi söylemişti. Ne eksik ne

fazla. “Bizimle hiçbir şey yapmayacağına emin olabilirsin. O artık yola tek başına devam edecek.”

Bunu biliyordum çünkü yeterince belli etmişti. Perva’yı en azından, o kadar tanıdığımı düşünüyordum. Artık yalnız ilerleyeceğini, “*Benim arkamda annem ve babam var,*” demesinden bile anlayabiliyordum.

Sonunda tam olarak *o noktaya* gelmişti yani. Bundan sonra yapacakları beni korkutuyordu. Çünkü Odkan’ı sevdiği hâlde onu karşısına alabiliyordu. Nadia’yı da... Bana, beni sevdiğini söylemişti ama şimdi yüzüme bile bakmıyordu ve sanki hiç tanımadığı bir insanmışım gibi yanımdan geçip gidiyordu. *Kalbinle değil de zihninle oynamak böyle bir şey işte.* Artık hiçbir şeyin umurunda olacağını sanmıyordum çünkü bir gece önce aşağıda konuşurken bana her şeyi açık etmişti. O kendi yolundan giden kimseyi suçlamıyordu ve sadece kendi yolundan gitmek istiyordu.

Bu yolda da önüne engel koyabilecek hiçbir şeye tahammülü yoktu. Benim sevgime bile.

Zaten bu yüzden duymaya bile tahammül edememişti.

Abim, “Bize acıdığı için evini bize açmadı ya,” dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm. “Siktirin gidin, otelde kalın da diyebilirdi.”

“O kadarını da yapamaz bana,” dedim, sinirlerim bozulduğu için istemsizce gülmüştüm. “O kadarına da yuh artık derdim.”

Abim kısa bir an duraksadı. Pot kırdığımı anlayarak arkamı döndüğüm sırada, “O ne demek?” diye sordu. “Sizin aranızda bir şey mi var?”

“Yok,” dedim yürümeye başladığımda. “Ne alakası var?”

“Şunu demenden bile çok alakası olduğunu anlayabiliyorum,” dedi sinirli bir sesle. “Öptü mü bu piç seni?”

Şok içinde ona döndüm. “Ne alakası var ya?”

“Öldürürüm onu,” dedi abim hızlanarak önüme geçtiğinde. “Niye öyle bakıyorsun? Hayırdır, korktun mu?” Kısa bir an duraksadığında, “Sen bu piçle bir şeyler yaşadın,” dedi ikna olmuş gibi. “Kalpten gideceğim galiba.”

“Abi, gerçekten saçmalıyorsun,” dedim. “Ne alakası var?”

“Lan ne demek ne alakası var?!” diye sordu sinirle. “Aranızda bir şey olmadıysa ikiniz de neden ayrılmış eski sevgili triplerinde takılıyorsunuz? Hadi sen neyse... O ne yapıyor? Arabada elin ceketine değmesin diye şekil değiştiriyordu. Burada da yüzüne bakmıyor. Normal mi bunlar?”

“Neyi neden yaptığını nereden bilebilirim?” diye sordum savunmaya geçerek. “Ben onu tanıyorum bile. Az önce sen bile ne sorunu olduğunu

anlamadın. Bırak, yemiş kafayı işte. Saçma sapan teoriler üretiyorsun.” Kaşları çatıldı ve itiraz etmek üzere hazırlandı ama bildiğim için buna izin vermedim. “Ben içeri geçip yatacağım. Gerçekten başım patlıyor. Dayanamıyorum daha fazla.” Yalan da söylemiyordum. Üç tane ağrı kesici atmama rağmen hiç işe yaramamıştı. “Önemli olan bir şey olursa uyandır.”

Kısa bir an ikna olmamış gibi yüzüme baktı ama sonra kabullenerek, “Tamam,” dedi. “İyi uykular, güzelim.”

Eğilip yanağımı öptükten sonra geri çekildi. Ona doğru dönerek kollarımı bellerine sardım ve başımı göğsüne yasladım. O da bana sımsıkı sarıldığında uzun zamandır özlediğim bu hissi tekrar tattığıma inanamıyordum. Ve artık hep tadabilecektim çünkü abim gitmeyecekti, artık buradaydı.

“İyi geceler, canım,” dedim geri çekildiğimde. Yanağını öptüm. “İyi ki geldin.”

Gülerek yanağımdan makas aldı. “İyice dinlen. Yoruldun günlerdir.”

“Sen de uyu artık,” dedim. “Saat sabahın beşi oldu.”

Kafasını salladı. “Uyurum az sonra burada.”

“Bir şey olursa uyandır ama bak.”

“Kızım sana mı ihtiyacım var bir şey olursa ya,” dedi gülerek. “Sen uyuma bak. Haydi.”

Bir şey demeden ona arkamı döndüm ve Perva'nın yatak odasına girdim. Diğer odaya girmek istemiyordum çünkü geldiğinde oraya kendisi geçmiş, burayı bana bırakmıştı. Değiştirmedeği çarşaf lar hâlâ onun gibi kokuyordu. Yatağın içine girdiğimde yorganı üzerime çektim ve gözlerimi kapattım ama uyuyamayacağımı biliyordum.

Ne kadar karanlığın içinde uyumaya çalışmıştım, bilmiyordum ama sonunda pes ettiğimde, telefonumdan bildirim sesi geldi. Zaten bir türlü uykuya teslim olmayan gözlerimi açarak yatağın içindeki telefonu elime aldım ve bildirimin üstüne bastım.

H: Abin uyudu mu?

B: Neden bunu ona sormak yerine bana soruyorsun?

H: Sordum zaten. Cevap vermediği için sana yazdım. Yoksa niye yazayım?

B: İyi. Cevap vermiyorsa demek ki uyumuştur.

H: Uyuzluk yapacağına gidip bak işte.

Bir de emir mi veriyordu bu şerefsiz bana? Yemin ederim ki sinirden delirecektim.

B: Ne yapacaksın abimi?

H: Bana mesaj atıp ortadan kayboldu.

H: Ne anlattın sen bu piçe?

B: Ne mi anlattım? Hiçbir şey anlatmadım. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum.

H: Neden Bengi ile bir şeyler mi yaşadın lan piç, diye mesaj aldığımı sorabilir miyim o zaman?

B: Ne?

Gerçekten bana sorduğu yetmemiş, bir de ona mesaj mı atmıştı? Bunun peşini hiç bırakmayacak mıydı?

B: Ben ona hiçbir şey anlatmadım. Kendisi kurdu kafasında, bana sordu, ben de hayır bir şey yok dedim.

B: Sen ne yazdın?

H: Henüz bir şey yazmadım. Soru işareti attım.

H: Tamam. Cevap verdi.

B: Ne yazdı?

H: O soru işaretini dürüp götüne sokarım yazdı.

Bunu bu kadar normal bir şekilde söylemesine kahkaha atabilirdim, tabii eğer gülmeye hâlim olsaydı.

Ama dudaklarım kıpırdamamıştı bile.

B: Ters bir cevap verme de mevzu uzamasın.

H: Ters cevap verecek bir şey yok. Haklı zaten.

B: Tamam o zaman. Bir şey olmadı aramızda de.

H: Demem.

B: Ne saçmalıyorsun?

H: Aramızda bir şey oldu, Bengi. Neden olmadı diyerek yalan söyleyeyim? Ona yalan söylemeyeceğim.

Şimdi mi dürüst olası gelmişti yani? Hayatımda daha sinir bozucu bir adam görmemiştim, gerçekten.

B: Şimdi mi dürüst olası geldi? Bana aylarca yalan söyleyen adama da bakın siz. Şimdi ağzına yalan süremiyor. Ne kadar da inandırıcı.

H: Sana aylarca yalan söylemedim.

B: Komik. Günlerce mi söyledin?

H: Sana yalan söylemek gibi bir amacım yoktu. Sadece işler kontrolümden çıktı ve isteklerim değişti.

Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum. Başımızda bunca dert varken ve gerçekte artık yüzüme bile bakmazken yaptığı saçma açıklamalar umurumda bile değildi.

Keşke ona, onu sevdiğimi söylemeseydim. Bunu itiraf etmek için berbat bir zaman seçmiştim.

Hem ona hem de kendime.

B: İnan açıklamaların umurumda bile değil artık. Sadece abime aramızda bir şey olmadığını söyle.

H: Söylemeyeceğim. Uzatma.

B: Aramızda zaten bir şey olmadı.

H: Nasıl olmadı?

H: Sen her gördüğün erkeğe seni seviyorum mu diyorsun?

B: Her sevdiğin insanla aranda bir şey mi oluyor?

B: Karşındaki korkaksa hiçbir şey olmaz.

H: Ben korkak değilim. Korkak olsaydım sana seni sevdiğimi söylemezdim.

B: Evet, muhtemelen onu da aklımı daha fazla bulandırmak için söylemişsindir.

H: Felaket senaryoların çok tatlı ama ikimiz de buna kendini bile inandırmadığını biliyoruz. Söyledim çünkü daha fazla içimde tutamadım.

B: Keşke tutsaydın.

H: Seni seviyor olmam bu kadar kötü bir şey mi senin için?

B: Evet, o kadar kötü bir şey benim için. Çünkü beni sevdiğini bilmiyorum olsaydım canım yanmazdı. Sevdiğini bilerek beni karşına alacağını bilmek canımı yakıyor.

B: Sevginin senin için bir bok ifade etmediğini bilmek canımı yakıyor. Sen benim canımı yakıyorsun, Perva. Sevgi benim dünyamda böyle bir şey değil.

B: O yüzden evet, keşke bilmeseydim beni sevdiğini.

B: Hatta keşke sevmesen beni.

Mesajları yazdığım an pişman oldum ve anında gördüğünü bilmesem si-lebilirdim bile ama mavi tik olmuştu, hepsini saniyesinde okuyordu ve çevrimiçi bilgisi görünüyordu. Bir süre yazdı hatta dakikalarca yazıyor gibi göründü. Sonra sadece çevrimiçi bilgisi geri geldi. Sonra tekrar yazmaya başladı ve yazdıklarını tekrar sildi. Beş dakika sonunda bir mesaj attı.

H: Denerim.

B: Neyi deneyeceksin?

H: Seni sevmemeyi.

H: Başarılı olacağım konusunda söz veremem ama.

Ne diyeceğimi bilemeyerek mesaja baktım. Telefonu kapatıp uyumak istiyordum ama bir yandan da içimdeki bir dürtü konuşmayı uzatmam için beni uyarıyordu. Sanki konuşsam bir şey değişecekti. Değişmeyeceğini biliyordum ama bir türlü kendimi geri çekemiyordum.

B: Bunu mu yazdın beş dakika boyunca?

H: Ben düşüncelerimi ve duygularımı açınca daha kötü oluyor her şey. Sen de onu belli etmişsin zaten yukarıda yazdıklarında. O yüzden eskisi gibi susmam daha mantıklı diye düşündüm.

Gerçekten, bu adam delirmeme neden olacaktı.

B: Mantığını sikeyim senin. Ne mantığı ya?

B Hâlâ mantık diyorsun bana.

H: Ne diyeyim sana, Bengi?

H: Evet, siktim her şeyi.

H: Özür dilerim seni sevdiğim için.

H: Abine de bir şey yok diyeceğim. Sırf sen istiyorsun diye.

H: Ama er ya da geç bir şey olduğunu anlayacak ve bana daha fazla sinirlenecek.

B: Bir bok anlamaz.

H: Komik. Sen körsün diye herkesi öyle sanıyorsun. Benim senin için delirdiğimi ikimize bakan herkes anlar.

B: Komik. Sen kendi kafanın içinden geçenleri biliyorsun diye insanlar da anlıyor sanıyorsun. Senin gram anlaşıldığın yok.

H: Garip.

B: Garip olan ne?

H: Anlaşılmadığımı söylüyorsun ama beni anladığını sanıyordum. En azından öyle hissediyordum.

B: Her neyse. Uyuyacağım ben.

H: Benim ne zaman geleceğimi sormayacak mısın?

B: Neden sorayım?

H: Önceden olsa sorardın.

B: Önceden.

Ama sormayı gururuma yediremesem de deli gibi merak ediyordum. Neden bu saatte dışarıda olduğunu ve kiminle olduğunu deli gibi merak ediyordum.

H: Peki. İyi uykular.

Mesajını gördüm ama cevap vermedim. Tam uygulamadan çıkacağım an bir tane mesaj daha attı.

H: Yarım saate gelirim bu arada.

B: Sormadım.

H: Biliyorum. Ben söylemek istedim.

Keşke ne zaman geleceğini söylemişken arada kiminle olduğunu da söyleseydi. Sormama gerek kalmadan. Çünkü ölsem de sormazdım ama sormadıkça da meraktan ölecek gibi hissediyordum.

B: Sormadıysam söyleme.

H: Tamam.

Sohbetten çıktığımda yanaklarımı şişirerek derin bir nefes verdim. Acaba neredeydi ve kiminleydi? *Bana ne canım? Ne yaparsa yapsın?* Ama işte, o işler öyle olmuyordu. Gecenin bu saatinde dışarıda olmasını takmama ihtimalim yoktu benim.

Telefonuma art arda iki mesaj daha geldiğinde telefonu o kadar hızlı bir şekilde açtım ki ben bile kendime şaşırdım.

H: Cheslavların yanındayım.

H: Pardon, Ogun'a atacaktım. Karışmış. İyi uykular tekrardan.

Ona deli gibi sinirli olmama rağmen gözlerimi kapattığım sırada gülümsedim.

Uyandığımda odanın içi karanlıktı ve camdan içeri sokak lambasının ışığı sızıyordu. Ağzımda iğrenç bir tat vardı ve burnum akıyordu, yutkundüğüm sırada boğazımın acıdığını fark ettim ve yılın o zamanının geldiğini anladım. Sürekli hasta olduğum o zamanın. Karnım ve belim de ağrıyordu ve bu da büyük ihtimalle ya regl olduğum ya da olmak üzere olduğum anlamına geliyordu. Oflayarak esnediğimde elimle yatağın içindeki telefonu yoklamaya başladım. Telefonu sonunda bulduğumda ekranın ışığı yüzünden gözlerim acıdı, ekran parlaklığını anında kısarak saate baktım.

Akşamın yedisidi.

On iki saatten fazla bir süredir uyuyordum.

Eskiden uyku sorunlarımın olması garipti. O zamanlar uykuya dalmak için ilaç almam gerekiyordu. Şimdiyse kafamı kaldırasım gelmiyordu. Sadece uyumak istiyordum.

Düşüncelerimden sadece böyle kaçabildiğim içindi belki de.

Kendimi yataktan kalkmaya zorladım ve odanın karşısındaki banyoya girdim. Evin içindeki ışıkların hepsi kapalıydı ve tek bir ses bile çıkmıyordu. Acaba buradalar mıydı? Perva ve abimin aynı evde olması düşüncesi garip geliyordu.

Aslında abimin yanımda olması düşüncesi de hâlâ garip geliyordu. Ve abimin baba olduğu gerçeği en garip gelen şeydi.

Tuvaletin kapısını açarak içeri girdim. Tahmin ettiğim gibi regl olmuştum. Oflayarak elimi ve yüzümü yıkamaya başladım. Ne zaman grip olsam aksi gibi regl de beni buluyordu. İki beraber katlanılmaz oluyorlardı.

Burnumu çekerek banyodan çıktığım sırada Perva'nın da koridorun sonundaki odadan çıktığını fark ettim. Elindeki telefona bakıyordu. Üzerinde gri bir tişört ve gri bir eşofman altı vardı. Saçları ıslaktı. Zaten banyonun içi de ıslaktı. Yeni duş almış olmalıydı.

Yanımdan geçerken beni fark etti ve yanımda durdu. Kaşları çatıldığı sırada, "İyi misin?" diye sordu.

Bunu sorması garip değildi aslında çünkü belimin ve karnımın ağrısı yüzünden iki büklüm olduğumun farkındaydım. Ona cevap vermek için ağzımı açtığım sırada öksürmeye başladım. Kaşları biraz daha çatıldığında telefonu aşağı indirdi ve bana doğru bir adım daha attı.

Kafamı salladım ve öksürmeyi durdurabildiğimde, "Evet," dedim. "İyiyim. Abim nerede?" Ondan ped istemem lazımdı çünkü bu hâlde dışarı çıkamazdım. Hâlim yoktu. Ayrıca burayı hiç bilmiyordum ve yakınlarda bir market bulamama ihtimalim de vardı.

"Bilmiyorum," dedi. "Birkaç saattir yok."

"Sikeyim ya," diye mırıldandım kendi kendime. Tam da gidecek zamanı bulmuştu.

Kafasını yana eğdiğinde ela gözleri beni dikkatle inceledi. "Ne oldu?" diye sordu. "Hasta mısın sen? Neden öyle öksürüyorsun? Burnunu çekip duruyorsun bir de."

"Bir şey yok," dedim yürümeye başladığımda. "İyiyim dedim ya."

“İyiyim diyorsun ama hiç de iyiymiş gibi görünmüyorsun,” dedi arkamdan yürümeye başladığında.

“İyiyim,” dedim sert bir sesle. “Abime söyle de gelsin.”

Kafamı kaldıracak hâlim yoktu ama açlıktan midem kazınıyordu. Bu yüzden mutfağa doğru ilerlemeye başladım ve o da beni takip etmeye devam ediyordu.

“O neden?”

“Regl oldum,” dedim. “Ped yok burada. Alması lazım.”

“Bana neden söylemiyorsun?” diye sordu. “Ben gidip alamıyor muyum?”

“Git, al o zaman!”

İstemsizce yükselen sesim karşısında şaşırdığını sesinden anladım. “Tamam, alırım,” dedi. “İçeride yemek var. Ye de ilaç al.”

“Yemek yiyecek hâlim yok,” dedim. “Çorba lazım bana.”

“Tamam, var işte,” dedi mutfağa girdiğimiz sırada.

“Ne çorbası?”

“Uha.”

“Uha ne ya?”

“Çorba işte,” dedi. “Sıcak hâlâ.”

Ocağın üzerindeki tencerelerden birinin kapağını açtığım gibi suratımı buruşturarak tencerenin kapağını kapattım.

“İyy,” dedim. Suratım hâlâ düzelmemişti. “Bu ne ya? Ne var bunun içinde?”

“Balık çorbası,” dedi.

“Defol git ya, balık çorbası ne?” Kafamı sallayarak mutfaktaki sandalyelerden birine oturdum. “Bunu niye içer bir insan?”

“Güzeldir tadı ama,” dedi yanıma geldiği sırada. “Hafif hem de. Nesini beğenmedin?”

“Hastayım ben,” dedim oflayarak. “Hastayken balık çorbası mı içilir? Tarhana içilir.”

“Ben sana Moskova’nın ortasında tarhanayı nereden bulayım, Bengi?” diye sordu. “İç işte. Gayet iyi gelir. Güzel tadı.”

“İçmem,” dedim kafamı sallayarak. “Rus yemeklerinin hepsi çok kötü.”

“Haydi ya oradan,” dedi. “Sizin mutfağınıza bin basar.”

“Bu o kadar saçma bir cümleydi ki tartışmayacağım bile,” dedim bacaklarımı kendime doğru çektiğimde. “Kim yaptı çorbayı?”

“Sara.”

“Buraya mı geldiler?” diye sordum. Onları o kadar uzun zamandır görmüyordum ki başlarına bir şey geldiğini düşünmeye başlamıştım.

Kafasını salladı. “Sen uyuyordun, birkaç saat önce geldiler.” Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin ne kadar yorgun baktığını fark ettim. Günlerdir uyumuyormuş gibi uykulu bakıyordu. Belki de gerçekten de günlerdir uyumamıştı. “Abinle çıktılar.”

“Anladım,” dedim. “Abim ne zaman gelir?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Merkeze indi. Büyük ihtimalle sevgilisinin yanına gitmiştir. Bir saat anca oldu, bir süre gelmez.”

“Tamam, ismini gizlemene gerek yok,” dedim gözlerimi devirerek. “Biliyorum zaten kim olduğunu. Abim anlattı.”

“Bir şey gizlediğim yok,” dedi. “Abi ve kardeş arasına girilmez. Haddime olmayan şeyleri söylemem o yüzden ben de.”

“Evet, o yüzden mi çocuğu olduğunu da gizledin?” diye sordum gülerek. Çünkü bildiğine emindim.

Onun bir şeyi bilmemesi imkânsız gibi geliyordu.

Ama bunu bile bile abimi çağırması garip geliyordu. Gerçi bunu yapmak zorunda kalmıştı çünkü Leo bunu emretmişti. Yine de sonunu bile bile neden beni yanına alıp da işleri böyle çıkmaza sürüklemişti ki? Çünkü abimi tercih edeceğimi bilmek için çok da zeki olmaya gerek yoktu.

Çünkü seni seveceğini hesaba katmamıştı, geri zekâlı.

Evet, bu detayı bazen unutuyordum.

“Bunda da mı suçu bana keseceksin?” diye sordu sinirli bir sesle. “Kimse kardeş mevzularında araya giremez çünkü sen zararlı çıkarsın, bunu bildiğine eminim. Git abine kız, bunu neden benden gizledin diye hesap sor. Kızman gereken kişi ben değilim. Onu sana söylemesi gereken kişi ben değildim. Bu hadsizlik olurdu. O yüzden de söylemedim.”

“Sesini yükseltme,” dedim arkama yaslandığımda. “Başım ağrıyor. Uğraşacak hâlim yok.” Derin bir nefes aldım. “Ayrıca bunun için kızmadım. Sana sadece senin yaptıkların yüzünden kızıyorum.” Bir şey demedi. “Markete git artık.”

“Tamam,” dedi. “Ne istiyorsun?”

“Sadece ped almanı istiyorum,” dedim yorgun bir sesle. “İki paket al. Bir de bulabilirsen sıcak su torbası al. Bir de odadan telefonumu getirir misin? Ayağa kalkacak hâlim yok.”

Hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Birkaç saniye sonra telefonumu masaya koymuştu ve tekrar bir şey söylemeden mutfaktan çıkmıştı. Holde duran yeşil bir ceketini üzerine geçirirken anahtarı cebine attı.

“Sigara da al,” diye seslendim arkasından. “Paketim bitti.”

“Sigara falan almayacağım,” dedi. “Hastasın zaten. Öksürüp duruyorsun. Boğazını daha fazla sikme.”

“Beni düşünüyor numarası kesme de istediğimi al,” dedim sinirle.

“Numara kestiğim falan yok,” dedi. “Seni düşünüyorum zaten. Salak salak konuşma benimle, Bengi. Cidden bokunu çıkarıyorsun.”

“Ben mi bokunu çıkarıyorum?” diye sordum yüksek bir sesle. Boğazım acıyordu ve hâlim yoktu ama beni çok sinirlendiriyordu, elimde değildi.

“Evet,” dedi. “Düşmanım mısın sen benim de senin iyiliğini düşünmeyeceğim? Aramızın iyi olmadığını biliyorum ama gerçekten abarttığının farkında değilsin.”

“Düşmanım,” dedim. “Öyleyim, Perva. Sen böyle olmasını istiyorsun çünkü. Çıkarlarıyla çatışan herkesi karşına alıyorsun. Beni de alacağını açıkça belli ettin. Senin için hisler önemli değil, hiçbir zaman olmadı. Beni kandırmana gerek yok. Şimdi boğazımın acımasına bile kıyamıyor gibi davranıyorsun ama karşı karşıya düşsek savaşta ve ben engel olsam senin tahtına, beni alnımdan bile vurursun. Ben bunu biliyorum.”

“Bir bok bilmiyorsun,” dedi birden mutfığa girdiğinde. Bana yaklaşmadı ama ela gözleri beni izliyordu. “Gerçekten Bengi, bir bok bildiğin yok senin. Ben sana kıyamam, tamam mı? Kıyamam ben sana. İstersen ağzıma sığ, yine de kıyamam. Ne vurmasından ne öldürmesinden bahsediyorsun ya sen? Ulan bunu yapabilecek hâlde olsaydım gerçekten, işleri bu derece siker miydim sence? Zevk mi alıyorum ben seninle bu durumda olmaktan? Ben sana gerçekten hayır diyebiliyor olsaydım sence bu hâlde olur muyduk? Abinin gelişinin her şeyi sikeceğini bile bile getirir miydim her şeyi bu noktaya? Salak salak şeyler düşünüp de beni çileden çıkarma o yüzden.” Derin bir nefes aldığı anda sakallarını sıvazladı. “Beni konuşturup durma artık ya. Ağzımı her açtığımda bir şeyler daha da boktan bir duruma geliyor.”

Bir şey dememe fırsat bile vermeden mutfaktan çıktı. *Deja Vu*. Hep aynı döngünün içine sıkışıp kalmış gibi hissediyordum sayesinde. Hep bir şeyler itiraf ediyor ve sonra cevabımı bile beklemeden defolup gidiyordu. Çünkü aslında işlerin bir noktaya varmasını istediği falan yoktu. Kendini her açıklayışında işleri daha da batırdığını düşünmesinden belli değil miydi bu zaten? O, kafasında bizim olmayacağımızı zaten kabullenmişti ve ona göre aramızdaki

ilişki yaptıkları işleri daha da çıkmaza sürüklemekten başka hiçbir şey yapmayacaktı.

Oflayarak kafamı geriye attım. Bu adam gerçekten benim ölüm sebebim olacaktı.

Zar zor ayağa kalkmayı başarabildiğimde kendime bir çay yaptım ve az önce kalktığım sandalyeye tekrar oturdum. Gerçekten tüm vücudum ağrıyordu ve bir şeyler yiyip acilen ilaç almam gerektiğinin farkındaydım ama yemekler ciddi anlamda iç açıcı gelmiyordu.

Çaydan bir yudum aldığım sırada telefonuma bir bildirim geldi.

H: Normal? Uzun? Gece? Ultra gece? Hangisini alacağım? Detay vermedin.

B: Ultra gece al.

H: Tamam.

B: Tatlı bir şeyler de alır mısın?

H: Alırım. Ne alayım?

B: Bilmiyorum. Ne var?

H: Pryanik alayım mı? Ben çok severim.

B: Nasıl bir şey?

H: Kurabiye. Bal, zencefil, karanfil, tarçın falan var içinde.

B: Ya manyak mısın sen? Tatlı anlayışın bu mu? Senin damak zevkin mi sorunlu?

H: Ptichye Moloko alayım mı?

B: O ne ya diyeceğim ama alacağım cevaptan çok korkuyorum ya cidden. Türkçesini söylesene şunların.

H: Türkçelerini bilmiyorum ki. Marshmelov üzerine kaplamalı bir şey işte.

B: Supangle falan yok mu ya?

H: Bizde yok maalesef. Shokoladnyy Mus alabilirim ama.

B: Çikolatalı mus yani.

B: Şova bak. Niye Rusça yazıyorsun onu da?

H: Yemin ederim shokoladnyy Türkçe ne demek unuttum ya. Üstte de shokoladnyy kaplamalı diyecektim aklıma gelmedi diye ama dalga geçersin diye diyemedim.

İstemsizce kıkırdadığımı fark ettiğimde kendime bir tokat atmak istedim. Bacaklarımı karnıma biraz daha çekerek bir mesaj yazmaya başladım.

B: Shokoladnyyli mus alabilirsin.

H: Dalga geçme.

H: Geliyorum on dakikaya.

Telefonu kapatıp kenara koydum ve bacaklarımı biraz daha kendime doğru çekerek yaptığım çaydan bir yudum aldım. Midem açlıktan sırtıma yapışmış durumdaydı, yine de iştahım yoktu. Bu aralar, genel olarak iştahım yoktu. Dediği gibi en fazla on dakika olmuştu ki dış kapı açıldı ve içeri girdiğini duydum. Aslında kapının sesi olmasa geldiğini anlamazdım bile çünkü adımları hep çok sessizdi.

Elindeki poşeti mutfaktaki masanın üzerine bıraktığında yüzüne bile bakmadan poşetin içindeki ped paketini elime aldım ve odaya doğru ilerlemeye başladım. Dolaptan yeni iç çamaşırları ve siyah bir eşofman altı alarak banyoya doğru ilerledim. İç çamaşırlarımı değiştirdikten sonra banyodan çıktım ve tekrar mutfığa geçtim. Sıcak su torbasının içine su dolduracaktım. Karnım çok ağrıyordu.

Mutfaktan içeri girdiğimde Perva elindeki siyah kupaya su dolduruyordu ve kahve kokusu burnuma kadar gelmişti. Hiçbir şey söylemeden sandalyelerden birine oturdu. Hemen onun yanında duran poşetin içinden sıcak su torbasını çıkardım ve su ısıtıcıdaki hâlâ sıcak olan suyu içine doldurmaya başladım.

Ne zaman regl olsam asıl katlanılmaz olan bel ağrım oluyordu. Bu yüzden uzanmam gerektiğini biliyordum ama uyuyacak durumda da değildim on iki saatlik uykudan sonra.

Ayrıca canım sıkılmaya başlamıştı yalnız başıma olmaktan. *Senelerce buna maruz kaldıktan sonra bundan sıkılman epey garip kaştı, Bengi.*

“Bir şeyler ye de ilaç iç,” dediğini duyduğum sırada sıcak su torbasının kapağını kapatmış ve sandalyeye oturmuştum.

Benimle konuşup durmasını istemiyordum.

“Böyle iyiyim,” dedim sıcak su torbasını karnıma yasladığım sırada. Açıkçası bunun zararlı olduğunu ve aslında ayaklarımızın altına koymamız gerektiğini söyleyenleri biraz bile umursamıyordum. Bana böylesi iyi geliyordu. “Sağ ol.”

“Hiçbir şey yemedin,” dedi kahveden bir yudum aldığı anda. “Bir şeyler yemen lazım.”

“Yiyelim geldiğinde yerim,” diye mırıldandım sessiz bir şekilde. “İştahım yok.”

“İştahının olduğunu hiç görmedim,” dedi itiraz ederek. “Bir şeyler yemek için iştahının gelmesini beklemeye devam edersen bir yerlerde düşüp bayılacaksın, haberin olsun.”

“İştah mı bıraktın insanda?” diye sordum sinirle.

Ela gözleri kısıldı ve kaşları havalandı. Bu tavrımdan bıktığının farkındaydım ama benden kurtuluşu yoktu.

“Onun da mı suçlusu benim?” diye sordu alay eder gibi güldüğünde. Sinirlerinin bozulduğunu görebiliyordum ama umurumda bile değildi.

“Genelde her şeyin suçlusu sen oluyorsun,” dedim mırıldanırcasına. “Evet.”

Sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde kafasını iki yana salladı. “Öyle olsun, Bengi.”

Ona hiçbir şey söylemedim. Onun yerine odama geçtim ve kapıyı arkamdan kilitleyerek yatağa girdim.

Gördüğüm rüyanın etkisi ile yanımda duran yastığı kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım. Odanın içi karanlıktı, güneş hâlâ doğmamıştı ve muhtemelen saat gecenin bir yarısıydı. Göğsüm hızla inip, kalkarken sertçe yutkundum. Hâlâ uykum vardı, gözlerim ağırlıkla kapanıyordu ama tekrar kâbus görmek istemediğim için uykuya dalmamakta direnerek gözlerimi tavana dikmiştim.

Çocukken kâbus gördüğümde hep babamın kapısını tıkladırdım. Şimdi babamı sevdiğim için bile suçlanacağım bir noktaya gelmiştim.

Odkan’ın söylediği şeyi düşündüm. Ben henüz bir çocukken Odkan’ın ailesinin nasıl katledildiği ve onun nasıl sona kaldığı, bir masal gibi anlatılırdı. Aslanların içinde büyüyen her çocuğa anlatıldığı gibi... Ve herkesin dudaklarından tek bir kelime çıkardı: *Vahşet*. Kim böyle bir şey yapacak kadar kötü birisi olabilirdi ki?

Abimin bile bir pazar kahvaltısında babama bunu sorduğunu hatırlıyordum. Kurduğu cümle hafızamda hâlâ tazeydi.

“Böylesine bir şeyi kim yapabilir ve bu, senelerce kimin yanına kalabilir?”

Babam ona cevap vermemişti.

Genelde ona cevap vermezdi zaten.

Ama şimdi bunun sebebinin her zamanki sessizliği olmadığını öğreniyordum. Çocukken aklıma bile yatmayan o katliamı, her zaman bu hikâyedeki iyi adam olduğumu sandığım adam mı gerçekleştirmişti gerçekten de?

Sertçe yutkunarak gözlerimi kapattım. Keşke bu da bir kâbus olsaydı ve az önce uyandığım gibi uyanabilseydim. Ama ne yazık ki gerçekliğin en karanlık noktasına düşmüş bulunmaktaydım. Bunca zaman kör olduğum tüm o sırların birer birer ortaya çıktığı o nokta... Aslında hiçbir şey bilmeden, hayatıma devam etmek bu gece kulağa daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

Çünkü ben içten içe bir şeytanın intikamını almak istiyor olsam da bu dünyada kimsenin buna müsaade edeceğine ihtimal vermiyordum. Babamın yaptıklarını düşünmek için kendime izin verirsem altından kolayca kalkamayacağımı biliyordum. Hem babamın hem de diğerlerinin neler yapabileceğini bilmek midemi bulandırıyor.

Yine de her şeye rağmen abimden farklı düşünüyordum. Babama kolayca sırtımı dönemiyordum çünkü şu anda ondan vazgeçecek, ona sırtımı dönecek gücüm yoktu. Onun bana olan sevgisinden çok benim ona karşı hissettiğim sevgiyi kalbimde taşımaya ihtiyacım vardı.

Diğer çocukları düşündüm. Odkan'ı, Nadia'yı, Perva'yı... Onların ailesi böyle bir katliama sebep olsaydı, ailelerinden vazgeçerler miydi? Hiç sanmıyordum. Yine de hiçbirinin babası bu kadar kötü olmadığı için bu sadece farazi bir soruydu.

En sevdiğiniz masalı baştan sona yanlış ezberlediğinizi düşünün.

Bir daha hiçbir hikâyenin büyülü olacağına inanmazsınız.

Gözlerinizi sadece kendinizi karanlıkta kaldığınıza ikna etmek için açarsınız.

Bir ışık bulma umudu sonsuza kadar yok olmuştur çünkü.

Yanlış anlatılan bir hikâye, değişken roller, yarım kalan bir düş ve hiç yaşanmamış bir hayata dair hatıralar.

Odanın dışında bir gürültü koptuğunda gözlerimi açtım ve kapalı kapıya doğru baktım. Bir şeyin devrilme sesi gelmişti. Birkaç saniye sonra yüksek sesle bir bağırış koptu ve abimle Perva'nın birbirine girdiğini düşünerek bir anda yataktan fırladım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, günlerden ne olduğunun bile farkında değildim. Sürekli uyuyup uyandığım için zaman algım yerinde değildi ve karnım hâlâ ağrıyordu.

Ama odadan dışarı adımımı attığımda olayın tahmin ettiğim gibi gerçekleşmediğini fark ettim çünkü salonda abim duruyor olsa da kavga ettiği kişi Perva değildi de Olga'ydı.

Kaşlarım çatılırken bir an rüya mı görüyorum diye gözlerimi kırıştırdım. Olga'yı daha önce görmüş olsam da şimdi abimin *eşi* olduğunu bilerek ona bakmak çok garip hissettiriyordu. Burada ne işi vardı? Perva gelmesine izin mi vermişti? Kendisi neredeydi?

"Seni uyandırdık mı?" diye sordu abim yanıma doğru bir adım attığında. Yerde kırılmış bir cam şişesi vardı. Perva bunu görünce kriz geçirebilirdi.

Gerçi benim sayemde bu tarz şeylere alışmış olması gerekiyordu. *Bence senden çok daha öncesinde alışmış gibi. Annesi sayesinde.*

"Hayır," dedim kafamı salladığımda. "Zaten uyanmıştım. Karnımın ağrısı yüzünden uyuyamıyorum."

Çok büyük bir yalan sayılmazdı. Kafamı kaldırıp Olga'ya baktım. Üzerinde deri bir ceket ve deri bir pantolon vardı. Ceketin kollarını sıvadığı için kolundaki dövmeleler belli oluyordu. Siyah saçları maşalı bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu ve renkli gözleri odadaki loş ışığa rağmen parlıyordu. Gözlerini kısarak bana baktığında dost olma ihtimalimizin olmadığını çok net bir şekilde anladım.

Tanışmaya yanaşmamıştı bile.

"Sanırım bir şeyi böldüm," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Siz devam edin. Ben sadece ağrı kesici alıp çıkacağım."

Bana gözlerini devirdi. Hayatımda daha kötü hissettiğim çok az zaman olmuştu, çok net bir şekilde. Ama ona da kızamıyordum çünkü benim abim onunla ilgili bir konunun sonucunda ölmüş olsaydı ben ona daha fenasını yapardım. Ama diğer yandan bakacak olursak abisi hak ettiğini bulmuştu. Yine de bunu söylemesi gereken son kişi bile değildim çünkü benim babamın korkunç bir insan olduğu ortaya çıkmış olmasına rağmen ondan vazgeçemiyor ve canını acıtanların canını acıtmak istiyordum.

Ayrıca Alex'in nasıl bir şerefsiz olduğundan haberi olduğunu sanmıyordum.

Abimin gözleri ikimizin arasında gidip geldiğinde hiç çaktırmadan masanın üzerindeki ilaç kutusunu elime aldım ama içinde ilaç yoktu.

"Bitmiş mi?" diye sordu abim, iki büklüm kaldığımı fark etmiş gibi bana baktığında.

Kafamı salladım.

“İçeride vardı,” dedi. “Getiririm şimdi.”

Ağzımı açıp teşekkür edeceğim sırada Olga homurdanarak arkasını döndü ve salondan çıkarak koridora doğru yürümeye başladı. Abim bana son bir kez bakmadan koşar adımlarla Olga’yı takip etmeye başladığında ona yetişerek elini tuttu ve koridorun sonundaki odanın kapısını açarak Olga’yı içeri sokup sonra odayı kilitledi. Bir saat sonra ilacımı hâlâ getirmemişti.

Doğal olarak. Çünkü odadan hiç çıkmamıştı.

Yani, ne yaptıkları umurumda değildi ama biz küçükken ben ne zaman hasta olsam başımda bekleyen ve ne dersem hemen yapan abimin bana ilaç getirmeyi bile unutmaması garibime gitmişti. Sanırım bu alışmam gereken bir düzendi. *Hayat ilerledikçe öncelikler değişir.*

Aklıma Perva’nın söylediği söz geldi.

“Küçükken arkadaşlık.”

“Sonra ne oldu peki?”

“Büyüdük.”

Büyümek, her noktada sinir bozucu bir şey. Dünya eskisi kadar güzel gelmiyor, her renk soluyor, her şey yavaş yavaş karanlığa boğuluyor ve bir daha hiçbir zaman *tam* anlamıyla hissedemiyorsun. En kötüsü de hep geçmişi özlemek zorunda kalmak. Hep bir gün önceyi özlemek zorunda kalmak. O gün berbat olsa bile... Özlüyorsun işte. Hep daha kötüsü geldiğinden mi? Hayır... Her geçen gün hissetme yeteneğini kaybettiğinden. Bazen kötü hissetmeyi, hiçbir şey hissetmemeye tercih edersin.

Çünkü beynin ve kalbin o zamanlar, en azından hayatta olduğunu idrak edebiliyor.

Bir süredir yaşadığımı hissetmiyorum.

Ama yine de iyi idare ediyorum.

Mutfağın içindeki balkon kapısının önünde bir karaltı hareket ettiğinde korkuyla yerimden sıçradım ama birkaç saniye sonra kapıdan giren tanıdık beden yüzünden hissettiğim korku sinire dönüştü. Yaşadığımız anın saçmalığını idrak edemiyordum. Aynı evin içinde birbirimizden kaçmamız yetmiyormuş gibi bir de aynı evde abim ve abimin eşi ile beraber yaşıyorduk.

Bir yerden çocuk da çıkarsa şaşırmazdım.

Acaba annesi onu da getirmiş miydi?

Hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatarak mutfağa girdiğinde masanın üzerinde duran sürahiyi aldı ve dolaptan çıkardığı temiz su bardağına su doldurmaya başladı. Birkaç saniye sonra dolabın içindeki ilaçları çıkardığında hâlâ

sessizdi. Artık bir şeyleri açıklamayacağını yeterince belli etmişti zaten, ben de onu bir türlü konuşturamıyordum ama yine de birden eski sessizliğine bürünmesi tuhaf hissettiriyordu.

Aslında aramızda gerçekten hiçbir şey geçmemişti bile. Yine de tuhaf bir şekilde, çok sevdiğim bir insandan ayrılmış gibi hissediyordum.

Aramızda görünmez bir ipliğin makasla kesildiğini hissediyordum. Zaten zar zor kurabildiğimiz o bağ şimdi paramparça olmuştu ve ikimiz de gerçek hayatta olduğumuzu idrak ettiğimiz sürece, bir daha bir masal yaşıyormuş gibi birbirimizi kandıramayacaktık.

Doğrusunun bu olduğunu biliyordum.

Ama öyleyse neden yere çöküp ağlamak istiyordum, onu bilmiyordum.

“Ağrı kesici mi o?” diye sordum istemsizce.

Aslında konuşmanın nedeni ağrı kesici istemem değildi. Evet, karnımın ağrısından bayılacak gibi hissediyordum ama sadece konuşmak istemiştım. Saçma da olsa... Ne olursa olsun... Sadece sesini duyasım gelmişti bir anda. *Gerçekten bir salak gibi hissetmeye başladım kendimi.* Neden ona karşı böyle olduğumu bilmiyordum. Belki de sorun son anda yaptığı itiraftı. En azından keşke ben ağzımı tutabilseydim. Şimdi her şey benim sindirebileceğimden daha fazlaydı.

Çünkü ben onun gibi sevdiğim bir insanı karşıma alamazdım. Korkunç olsa da... Dünyanın en kötü insanı olsa da... Benim için önemli olan benim gözümde ne olduğudur. Başka türlü bakamam. İnsanlara yaptıklarını kendi gözümle görsem de bakamam. Belki aptalım. Belki de bencil. Ama yapım böyle.

“Hayır,” dedi yüzünü bana dönmeden. Dört tane hap birden içmişti. “Antidepresan. Ağrı kesiciye mi ihtiyacın var?”

Kesinlikle vardı ama şu an ilgimi çeken şey o değildi.

“Neden hepsini birden alıyorsun?”

Su bardağını tekrar doldurarak kafasına diktikten sonra bardağı masanın üzerine bıraktı. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Tam olarak neden bahsediyordu acaba? Çünkü onun genel olarak kendisini hiçbir zaman iyi hissetmediğine emindim. Bana hiçbir zaman mutlu olmayacak bir insanmış gibi geliyordu. Ne yaparsa yapsın... Gerçi mutluluğu kovalamak için bir şey yaptığı da söylenemezdi. Bunun için hiçbir çabası yoktu.

Yine de hayatta her şey istediği gibi gitse bile hiçbir zaman mutlu olamayacakmış gibi hissediyordum.

Çünkü o kazanmayı, sevmek ve sevimekten daha çok önemsiyordu.

Hırs, insanın varoluşundaki ilk maddedir bana sorarsınız. Çünkü her zaman, her savaşta o ağır basar. Buna Tanrı bile mâni olamaz. İnsan her zaman kendi çıkarları ve istekleri için her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulur. Cennette yaşasa bile... Oradan kovulmanın bir yolunu illaki bulur. Daha günah ne demek bilmezken bir şekilde elini kardeşinin kanına boyamayı başarabilir. İsa ile yan yana yürürken birden onu yok edecek öpücüğü vermeye karar verebilir.

Çünkü insanın varoluşundaki ilk madde sevgi değil, hırdır.

Biz karanlık varlıklarız.

Hepimiz öyleyiz.

Hepimizin kötülüğe eğilimi var.

Kendimizi kandırmaya gerek yok. Burada yabancı da yok. Hepimiz iyi ve kötünün terazisinde gidip gelmekten başka bir şey yapmıyoruz. Büyük bir savaş veriyoruz kendimizle. Gözlerimizi kapatıyor ve her ihtimali düşünüyoruz. Doğruyu biliyoruz ama bazen, yanlıştan daha çok haz alıyoruz. Bazense gerçekten doğruyu sapıtıyor ve yanlış pusulamız yapıyoruz.

Ve sonuç olarak, her zaman yaratılışımızdaki ilk maddeye kurban gidiyoruz.

Ama bazıları dengeyi kurmakta diğerlerinden daha iyi. Onlar *hissedebilenler*. Arzular, hislerinden daha geriye düşüyor adalet terazilerinde. Yaratılışlarında bu var. *Benim gibiler*.

Benim gibiler her zaman önce ne hissettiklerini umursarlar. Doğruyu ya da yanlış değil.

Onun gibiler ise her zaman önce ne istediklerini umursarlar. Doğruyu ya da yanlış değil.

Hislerini hiç değil.

Bu yüzden *asla* beraber olamayacaktık.

Kafamın içindeki şeytanlar bana nefes alacak bir alan bile bırakmazken, “Neden?” diye sordum merakla. “Neden iyi hissetmiyorsun kendini?”

“Takıntı,” dedi sadece.

“Nasıl yani?” diye sordum merakla.

Kalçasını tezgâha yaslayarak bana doğru döndüğünde kaç gündür uyumadığını merak ettim çünkü tamamen çökmüş gibi görünüyordu. Gözaltındaki

torbalar hiç olmadığı kadar koyu renkteydi ve sakalları uzun zamandır olmadıkları kadar uzunlardı.

“Bir süre kaybolduklarında daha kötü gelirler,” dedi bunu sık sık yaşıyormuş gibi. “Şimdi her şeyi kafaya takmaya başladım.” Anlam veremediğimi fark etmiş gibi güldü. “Neden uyuyamadım, biliyor musun?”

Meraklı bir şekilde, “Neden?” diye sordum.

Kolumdan tutarak beni kendine doğru yaklaştırdı. Bana ilk dokunuşu değildi ama hiç olmadığı kadar garip hissetmeme neden olmuştu. Soğuk olan elleri sadece bir saniye kadar bana değmiş olsa da ürperişimi gizleyemedim. Neden bana temas ettiğini anlamadığım için ona baktığım sırada balkon kapısını açtığını ve geçmem için beni kendine çektiğini fark ettim. Balkondan içeri girdiğimde o da birkaç adım atarak kapıya doğru geldi ve kapıyı arkamızdan kapattı. Kilidini iki kere döndürdükten sonra tekrar iki kere geri çevirdi ve balkondan içeri girdi. Parmakları ile sol köşeyi işaret etti ve eğilerek aşağıdaki sokakta ne olduğuna baktım. Sokağın önünde Lacivert bir Mercedes duruyordu.

“Yani?” diye sordum şaşkın bir şekilde ona döndüğümde. Bunun onunla ne alakası vardı ki? Tanıdığımız biri miydi?

Kısa bir an gözlerini kapattı ve bunu söylemekten nefret ediyormuş gibi, “Yamuk park etmiş,” diye mırıldandı.

Anlamsız bakışlarla onu izlemeye devam ederken, “Ne?” diye sordum.

“Yamuk park etmiş işte,” dedi alnını sıvazlarken. “Kafam takıldı. Şimdi o sabah arabayı oradan alana kadar onu düşüneneğim. Sinir oluyorum.” Kafasını geri atarak ofladı. “Gözlerimi sana çevirdiğimde bana bir manyağa bakıyormuş gibi bakma sakın.”

“Ben...” Şaşkın bir şekilde duraksadım. “Hayır. Neden öyle bakayım? Ama...”

Takıntılarının bu kadar kötü durumda olduğundan haberim yoktu. Evet, hijyen takıntısına alışkındım ama az önce yaptığı kilidi çevirip tekrar açmak uzun zamandır hiç yapmadığı bir şeydi. Arabaya gelecek olursak... O zaten başlı başına ayrı bir mevzuuydu. Daha önce böyle bir şeye kafasını taktığını hiç görmemiştim.

“Ne, ama?”

“Yani bu nereden çıktı?” diye sordum sesimi düz tutmaya çabalayarak. “Böyle bir şey yoktu.”

“Çünkü üzgünüm, Bengi,” dedi sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde. “Çünkü her şey çok boktan ve tek düşünebildiğim sensin. Çünkü seni düşününce üzüliyorum ve üzmekten nefret ederim, bu yüzden seni düşünmemeye çalışıyorum. Anlıyor musun? Seni düşünmemek için beynim ek mesai yapıyor. Benim beynim ek mesai yapınca da böyle şeyler oluyor işte.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek birkaç saniye ona baktım. *Ben de üzgünüm mü* demeliydim? Ama *bizi* bu hâle sokan ben değildim sonuçta.

Gerçi onu da suçlayamıyordum.

Suçlamak istiyordum ama bir türlü suçlayamıyordum.

Nasıl büyüdüysek öyle yaşarız, bize ne anlatılırsa ona inanarak büyürüz. Bunu biliyorum çünkü ben de babamın bana öğrettiklerinden ibaretim sadece, başka bir şeyden değil. Ve o da... Annesinin onda bıraktıklarından ibaret aslında.

Aslan, avlanmak için doğar. Sevmek ya da sevilmek için değil. Çocukken bu cümle ile büyümüş birini nasıl kendi bakış açımdan bakmaya zorlayabilirdim ki? Olanları kabullenip yoluma bakmam gerekiyordu. Daha doğrusu, olmayacakları. *Asla olamayacakları. O ve ben gibi. Biz gibi.*

Çünkü bu hayatın içinde onunla farklı bir seçeneğe sahip olmamız mümkün değil.

Bunu çok iyi biliyorum. Bunu bildiğim için zaten ona karşı bu öfkem. O, hayatıma ilk girdiğinde ondan etkileneceğimi biliyordum. Çünkü ben dışarıya adımını dahi atmamış bir kızdım. O ise... Yani, anlatmama gerek yoktu. Bir kere bakan herkesin dönüp bir kez daha bakacağı kadar yakışıklı bir yüze ve insanı sarsan bir havaya sahipti. Ayrıca adam edebiyat bölümünden mezunuydu. Konuşmanın işine gelmediğini gayet iyi biliyordum ama oynamak istediğinde kelimelerle herkesten daha iyi oynuyordu. Birini gerçekten etkilemek istediğinde direkt etkileyebilecek birisiydi, sadece bunun için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Yani, ondan etkileneceğime zaten emindim.

Ama *sevmek* kısmı bana da sürpriz olmuştu.

Bunun bir noktada benim sonum olacağını hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden o kadar öfkeliydim. O beraber küçük bir odada büyüdüğü arkadaşını bile karşısına almayı başarıyor olabilirdi, bu yüzden tecrübeliydi ama ben hayatım boyunca böyle bir şey yapmamıştım. Doğrusu yapabileceğime inancım da yoktu ama en azından çabalayacaktım. Oynamak istediği eğer buysa... Sonuçta onun tek umursadığı şey oyun arkadaşlarıydı, değil mi?

Ben de oyun arkadaşın olabilirim, Narbekov.

Ama bu sefer oyunun sonu pek de senin istediğin gibi bitmezse şaşırma.

Çünkü ben senin istediğin gibi oynamak istemiyorum. Çünkü Perva... Sen benim dönüşmekten en çok korktuğum şeysin.

“Bunun sebebi ben değilim,” diye mırıldandım. “Üzgün olmanın sebebi yani.”

Bunun sebebi sensin. Bunun sebebi sen ve yaptığın seçimler. İçimden ne kadar bunları söylemek geçse de ağzımı açıp da cümleme devam etmedim. *Konuşacak bir şey zaten kalmadı. Neden her şey normalmiş gibi devam etmeye çalışıyoruz?*

İçimde hissettiğim öfkeye rağmen sesim sakindi. Bir yandan ona kıyamadığımın farkındaydım, her ne kadar itiraf etmek istemesem de kendime. Ona kıyamıyordum. Bu yüzden daha da öfkeleniyordum. Sadece ona da değil... Kendime de öfkeliydim. İşlerin bu noktaya gelmesine müsaade etmiştim, aklım almıyordu. *Neden hep kendini suçluyorsun? Ağzını açıp sana hiç doğruyu söyledi mi ki?* Söylememişti. Kafamın içinde sürekli sesi yankılanıyordu. *Sana yalan söylemek istemedim. İsteklerim değişti.* Ama bu konuda bile net değildi. Ne değişmişti mesela? *İstekleri...* Tam olarak neydi? Nasıl birden yolundan bu kadar sapmayı başarmıştı?

“Biliyorum,” dedi kısık bir sesle. “Zaten sebebi sensin demedim. O nereden çıktı?”

“Olga’nın burada ne işi var?” diye sordum sırtımı balkonun duvarına yaslayarak ona döndüğümde. “Neden bizi misafir ediyorsun sen? Evinde bu kadar fazla insanın olmasının seni deli ettiğini bilmesem iyilik yapasın geldi diyeceğim.”

“Senin gitmeni istemediğim için onlara katlanıyorum,” dedi düz bir sesle. Omzunu silkerek sandalyelerden birine oturduğunda gözlerimi ondan kaçırdım. “Kalacak bir yer bulana kadar belli bir süre istedi. Ben de tamam dedim. Ama kusura bakma, karını alamam, diyemezdim sonuçta.”

“Çocuk burada mı peki?” diye sorduğumda kafasını salladı sadece. “Nerede?”

Abimin bir çocuğu olması düşüncesi hâlâ idrak edemediğim bir şeydi. Söylerken dudaklarıma bile yabancı geliyordu, karşımda gördüğümde ne yapacağımı bilemiyordum. Birkaç dakikadan bile uzun bir süre dilimi yutmuş gibi onu inceleyebilirdim.

“Yatak odalarından birinde uyuyor işte,” dedi. “Sen neden mutfaktaydın bu saatte?”

“Abim ilaç getirecekti.” İlacın i’sini bile hatırlamadığına yemin edebilirdim şu an.

“Ne ilacı?” diye sordu ela gözlerini kısarak bana baktığında.

“Ağrı kesici.”

“Karnın hâlâ mı ağrıyor?” diye sordu. Gözleri kısılmıştı. “Bir şeyler yedin mi?”

Yememiş olsam da kafamı *evet* anlamında salladım çünkü hiç konuyu uzatmasını istemiyordum. Hep yaptığı gibi konuyu tamamen başka yerlere çekecekti.

Ben onunla diyalog kurmaya ve yanında bulunmaya devam ettiğim sürece, bırak ona düşman olmayı, ondan uzak kalabileceğimi bile sanmıyordum.

Ama onun istediği ve yaptığı her şey, her zamanki gibi birbiriyle çelişiyordu işte.

Ela gözleri ciddi bir tavırla kısıldığında, “Neden yalan söylüyorsun?” diye sordu.

“Ne yalanı?” diye sordum kafamı *neden bahsediyorsun* derecesine salladığımda.

“Bir şey yemedin,” dedi. “Neden yedim diyorsun?”

“Çünkü senin bu çok umursuyorum konuşmalarına daha fazla tahammül edecek hâlde değilim,” dedim gülerek. Ağzını açacağı sırada, “Tamam, anladık, gerçekten umurunda,” dedim. “Sen ruh hastası mısın? Samimiyetle soruyorum sana bak. Manyak falan mısın sen? Madem beni karşına almak istiyorsun, ne diye evden gitmeyeyim diye abimin karısını bile evine sokuyorsun? Ne istiyorsun sen?”

Aslında abim burada kalmakta ısrarcı olmasaydı çoktan bu evden çıkıp giderdim. Onunla aynı yerde kalmayı gerçekten istemiyordum. Ama abim bir süre istemişti. Uzun sürmemesini umuyordum.

Gerçi, işler onunla nasıl olacaktı, bir fikrim yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse karısı ve çocuğuyla beraber yaşarlarken onlara bir yük gibi eklenme fikri kulağa hiç de çekici gelmiyordu.

Ama her seçenek Perva’dan daha iyiydi.

“Ben sana ağzımı açıp da hiç seni karşıma almak istiyorum, diye bir şey söyledim mi?” diye sordu sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde. “Neden söylemediğim cümleleri kendi kafanda yaratıp sonra da bunları söylediğime

inanıyorsun? Sana ağzımı açıp tek bir kelime etmedim bu konu hakkında. Sadece dedim ki her şeyin mahvolacağını bile bile bunu yaptım. Abin geldiğinde her şeyin biteceğini bilerek yanında kaldım. Bazen kendimi bilerek kandırdım çünkü bir kez olsun iyi bir şeye inanmak istedim. Çünkü senden uzak durmak istemiyordum. Hâlâ istemiyorum. Değişen hiçbir şey yok.” Derin bir nefes aldığı anda bir adım geriye gitti. “Her neyse. Bunları konuşmaya gerek yok. Ben konuşunca her şey daha kötü oluyor. Bunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum.”

“Bu da senin kafandan uydurduğun bir şeydi mesela,” dedim. “Burada ağzından bir kelime fazla çıksın diye bekliyorum. Sen kendi kendine triplere girip her şey ben konuşmayınca daha iyi, masalını anlatıyorsun bana. Ne alakası var?” Derin bir nefes aldım. “Her neyse ya. Neden sürekli sorunları olan çiftler gibi kavga ediyoruz biz? Bir şeyin çözüleceği falan yok.”

“Neden çözülmesin?” diye sordu gerçekten meraklı bir sesle.

“Çünkü sen, sensin,” dedim. “İsteklerin hislerinden daha önemli senin için. Ve ben de benim. Hissettiklerim, istediklerimden daha önemli benim için.”

Kısa bir an duraksadı ve söylediklerimi düşünüyormuş gibi yüzüme uzun uzun baktı. Onu ilk tanıdığım da gözlerindeki ifadeden asla bir şey anlayamayacağımı düşünürdüm. Şimdi onu biraz olsun tanıyordum ve hâlâ gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordum.

Emin olduğum tek şey pişman olduğuydu. Ama pişman olduğu şey neydi, ondan emin değildim işte.

Konuşmayacağını düşünmeye başladığımda kendime engel olamayarak, “Neden konuşmuyorsun?” diye sordum merakla. “Bir şey söylemeyecek misin?”

Kendimle çeliştiğimin farkındaydım. Çünkü ne kadar konuşmasını istemiyorum desem de ne düşündüğünü merak ediyordum.

Gerçekten üzgün müydü mesela?

Sarsılmış mıydı ya da?

Onu hiçbir şey sarsamaz gibi geliyordu.

“Söylediğin şeyi düşünüyordum,” diye mırıldandı kısık bir sesle. “Haklısın.”

“Tam olarak hangi konuda?”

“Sen bir Elem’sin,” dedi. “Ben ise bir Narbekov’um. Biz hiçbir zaman beraber olamayız. Bu iş başlamadan biter.”

Sinirime hâkim olmayı şaşırtıcı bir şekilde başararak, “Tamam,” diye mırıldandım. Arkamı dönüp, yürümeye başladığımda kolumdan tutarak, beni birden kendine çekti. Suratına, “Ne var?” diye bağıracağım sırada benden önce davranarak konuştu.

“Normal şartlarda...”

Kaşlarım çatılırken bu kez sesimin gergin çıkmasına engel olamadım. “Ne normal şartlarda?”

“Normal şartlarda olmazdı yani,” dedi kıvranıyormuş gibi. Sanki anladığım şeyi ona bilerek söyletmeye çalışıyormuşum gibi davranıyordu ama söylediklerinden bir halt anladığım yoktu. Bu yüzden soruyordum.

“O ne demek?”

“Böyle olmak zorunda değiliz demek.”

Sinirle güldüm. “Perva, sen ne istediğini bilmiyorsun bence gerçekten.” Ona doğru bir adım attığımda ela gözleri dikkatle beni izliyordu. “Sen kendin abimi karşına alacağım söylemedin mi?”

Aslında, sadece bunu söylemekle kalmamış, epey de ağır konuşmuştu ama o konuyu tekrar açmak istemiyordum.

“Evet,” diye onayladı beni. “Söyledim.”

“O zaman?” diye sordum. “Nasıl senin yanında olmamı bekliyorsun?”

“Taraf tutmak zorunda değilsin.”

“Nasıl değilim?” diye sordum güldüğüm sırada. “Sen abime zarar vereceksin, ben de *bu benim savaşım değil ama* diyerek kenarda mı duracağım? Böyle bir durumda kim taraf tutmadan durabilir? Kim olacaklara göz yumabilir?”

“Ya o bana zarar verdiğinde?” diye sordu gülerek bana doğru eğildiğinde. Gözleri buz gibi bakıyordu. “O zaman onun da karşısında duracak mısın?”

“Emin ol, bundan zevk almam,” diye cevapladım onu.

“Zevk almamak ve bunun için onun karşısında durabilmek çok ayrı şeyler,” dedi alaycı bir sesle. “Onun için yaptığın şeyleri benim için yapmanı tabii ki beklemem ama beni seviyorsan, bundan da diğer ihtimalden rahatsızlık duyduğun kadar rahatsızlık duyman gerekmez mi? Çünkü birinin sana zarar verme düşüncesi beni geceleri uyutmaz.”

“Beni uyutacağını nereden biliyorsun?” diye sordum sinirle. Beni her seferinde nasıl daha fazla sinirlendirebiliyordu anlayamıyordum. “Senin arkanı kollamayacağımı nereden biliyorsun?” Ona doğru bir adım attım. “Şunu kafana kazı. Ne abimi sana yediririm ne de seni abime yediririm.”

Kaşları havalandığında yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Sahte nişanlısını da korurmuş...” Sinirlerime hâkim olduğum ve ona bağırmadığım için kendimle gerçekten de gurur duyuyordum. Ona bağırarak yerine onun taklidini yaparak, sessizce gitmeyi seçtiğimde kolumdan tutarak, beni kendisine doğru çekti. “Az sakın,” diye mırıldandı beni kendine biraz daha çektiğinde. “Sadece şakalaşıyorum.”

“Şakalaşma,” dedim sinirle. “Sence şakalaşacağımız bir durumda mıyız biz seninle?”

“Nasıl bir durumda olduğumuzu bilmiyorum,” dedi kolunu çekmeden bileğime doğru indirdiğinde. Geriye doğru bir adım atsam da dokunuşunu kesmedi. “Kafam karışık. Emin olduğum bir şey var ama.”

Parmaklarını parmaklarımdan geçirdi ve elimi sıkıca tuttu. Tuttuğu elimi havaya kaldırarak yavaşça yüzük parmağımı okşadığında kaşlarım çatıldı. Aramız bu hâldeyken bile bana dokunmasının böylesine doğru hissettirmesi canımı sıkımaya başlamıştı. “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Kafasını eğerek bana doğru biraz daha yaklaştığında kalbim hızlanmaya başladı. Bana bundan çok daha yakın olduğu zamanlar da olmuştu ama hiçbirinde bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Neden böyle oluyordu? Benim sorunum neydi? Neden ona kızgın olmam gerekirken uzaklaşmayı bile başaramıyordum.

Çünkü aslında, onun da en az benim kadar istemediklerini yapmaya mahkûm olduğunu biliyordum.

Bu yüzden ona kızamıyordum çünkü onu anlıyordum. Nasıl bir hayata sahip olduğunu, hep nasıl geride kalanlarla yetinmek zorunda bırakıldığını, her zaman birilerinin intikamını almanın peşinde koşup durması gerektiğini... Hepsinin farkındaydım ve hepsini anlıyordum çünkü ben de onunla aynı hâldeydim.

Parçalanmış hayatların iki ayrı parçası olarak asla bir bütün olamıyorduk onunla.

Belki de onu gözümde bu kadar yüce kılan şey de oydu. *İmkânsız her zaman insanı daha çok çeker.*

“Kalbin birden hızlandı gibi,” dedi güler gibi. “O kadar çok mu seviyorsun beni?”

“Perva...”

“Yüzüğünü takmıyor olman çok yanlış.”

Gülerek elimi ondan kurtarmaya çalıştım ama buna izin vermedi.

“Yüzük bir anlam ifade etmiyor,” dedim. “Nişan sahteydi.”

“Seninle ilgili hiçbir şey benim için sahte olamaz, Bengi,” dedi içtenlikle. Tişörtünün içindeki kolyeyi çıkararak bana doğru tuttu. “Bak, ben çıkarmadım.”

“Çıkarsaydın.”

“Çıkarmam,” dedi. “Yanıma başkalarının yaklaşmasını istemiyorum çünkü. Ve senin de...” Üzerime doğru eğildi. “Yanına başkasının yaklaşmasını istemiyorum.”

“Gerçekten şu an en büyük sorunun bu mu?” diye sordum alaycı bir sesle. Devam edeceğim sırada abim içeriden, “Vlad!” diye bağırdı. “Acil gelmen lazım!”

Perva elimi saniyesinde bıraktı ve arkasına bile bakmadan mutfaktan dışarı çıktı.

1 HAFTA SONRA ONGUN ELEM

“Eğer yönetimi bu kadar sıkı ele aldıysa sonunda boku yemişiz demektir. Olov’un yirmi senelik iktidarı boyunca hiç böyle bir yol izlediğini görmemiştim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Korkuyor demek istiyorsun yani.”

“Kralın korkması iyi bir şey değildir,” dedi gülerek kafasını iki yana salladığında. “Kralın korkuyla yönetmesi iyi bir şey değildir. Çünkü o zaman bir sonraki hamlesini hiç tahmin edemezsin ve acıyı her zaman sen çekersin.”

“Sonunda kaybettiğinde de o çeker ama.” Paketten bir sigara çıkarıp yaktım. “Destekçileri sonuna kadar yasaklayamaz,” dedim Cheslav’a döndüğümde. “Sonunda isyan çıkacak. Oradan inmek istemiyorsa -ki istemediğini açıkça belli etti- sonunda bizimle uzlaşmaya gitmek zorunda. Hiç değilse onu denetleyecek bir kurul olmasına evet demek zorunda kalacak. Yoksa kan döküleceğinin o da farkında. Her şeyi yasakladı diye rahat edeceğini mi sanıyor? İgor Borisov kan istiyor. Hem bizimkini hem de Leo’nunkini. Sonunda bizimle uzlaşmak zorunda çünkü ne Vladislav ne de Borisovlar onunla iş birliği yapacak. Bir müttefike ihtiyacı var. Bu oyun böyle oynanır.”

Bir kralın korkması, sanıldığı kadar korkunç bir senaryo değildir. En azından benim için. Çünkü buna hazırlıklıydım. Gittiğim andan beri. Bir

şeytanın oğlu olmanın avantajları vardır. Karanlık sırları taşırsın ve hiç ses etmeden yoluna devam edersin. Melek yüzlü gibi görünür ve arkadan kuyu kazmaya devam edersin.

Leo Olov'un destekçileri tamamen kaldırması, beklendik bir hamleydi.

Ama bu kadar hızlı yapmasını beklemiyordum.

Odkan ve Vladislav onu gerçekten sinirlendirmiş olmalıydı.

Ya da asıl sorunu, İgor Borisov'un oyuna geri girmesi ile ilgiliydi.

"Yine de sizinle müttefik olmaya yanaşacak olması, senin bir şeyi kazanmana izin vereceğini göstermez," dedi Cheslav. "Şu an hiç olmadığı kadar öfkeli."

"Meclisi illaki kurmak zorunda kalacak. Bir döngü vardır, Cheslav. Ne kadar sıkı bir yönetime geçilirse geçilsin, o döngü kırılmaz. Burada bir düzen var. Senelerce en güçlü adam olmuş olabilir ama kimse düzenden daha güçlü değildir. Kurulu kuracak ve kurduğunda bir başkana ihtiyaç duyacak."

"Evet, kendisi olabilir."

"Olamaz," dedim. "Daha fazla tepki toplayamaz. Daha önce İgor Borisov fazla çocuğu olduğu ve para akışı sağladığı için başkanlık yapmadı mı? Şimdi bunları yapan benim. Bana o başkanlığı vermek zorunda yoksa olay çıkacak."

"Siktirip giderek destekçilerini önce Odkan'a kaptırdın," dedi Cheslav gülererek. "Şimdi de İgor'a kaptırıyorsun. Gerçekten insanların arkasında duracağını mı sanıyorsun?"

"Evet," dedim rahat bir sesle. "Çünkü çocuğu benim."

"Babası olan da Odkan," dedi Cheslav güldüğünde. "Bir çocuğa karşı bir baba. Çok da seçilesi görünmüyorsun."

"Bir çocuk olduğunu kim söyledi?" diye sordum güldüğümde.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Olga hamile," dedim. "Üç aylık."

"Ciddi misin sen?" diye sordu. "Cinsiyet?"

"Erkek."

"Şaka yapıyorsun..."

"Yo... İkisi de."

"Ne?"

Sırıttım. "İkiz."

Belki de babamı dinlemek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Cheslav bana cevap vereceği sırada çalan telefonu yüzünden cevabı yarıda kesildi ve odadan çıkarak koridora geçti. Parmaklarım arasındaki sigarayı dudaklarım arasına yaslariken babamın günlüğünü açıp sayfalarda dolaşmaya başladım. Henüz ortalarına yeni gelebilmişim.

Sayfadaki tarihe baktım. 2012. Beş sene önce.

Hata yaptığımı biliyorum. Bazen ağır geliyor, bazen ise idrak edemiyorum. Tek bildiğim şey, onu korumayı başardığım. En azından sözümü tuttum. En azından bir kez olsun, sözümü tuttum.

Kralların zamanları olur. Devirlerin de öyle. Ama aslolan her zaman isimdir. Tarihe bir kez iz bıraktın mı bir daha dünyadan silinmezsin. Bu dünyada kendi başıma hiçbir zaman bir şey başaramayacağımı biliyordum. Bu yüzden geleceğe oynamaktan başka bir şansım kalmadı.

Ama oynayan sadece ben değilim, bunu da biliyorum.

Sırlar, sırlar, sırlar... Herkesin kendi sırları var. Bazıları saklamayı daha iyi biliyor.

Benim gibi.

Bazıları ise sıçıp batırıyor.

Armen gibi.

Bugün 10 Aralık. Seneler önce Ekaterina'ya sorduğum sorunun cevabını sonunda kendim öğrendim. Gerçekten, Armen'i neden bıraktın? Ona hep sorduğum ama asla cevabını alamadığım, alamadıkça da daha çok merak ettiğim o soru. Çünkü ne kadar sadık olduğunu biliyorum.

Çünkü bana her zaman sadık oldu.

Sırrımı bildi, bu yüzden delirdi ama yine de bana sadık oldu. Beni korudu.

Benim onu koruduğum gibi.

Bu yüzden hiç yapmayacağı bir şeyi yapmasına rağmen senelerce neden bir anda Armen'i bıraktığını anlayamadım. Armen'in zoraki nişanlı olduğunu daha sonraları öğrendiğini biliyordum. Bu, sebeplerden birisi olamazdı. Çünkü Armen'in buna mecbur olduğunu öğrendiğinde yelkenleri suya indirdiği an ben de o odadaydım.

Sonra başka bir şey oldu.

O zamanlar anlamadığım, şimdi anladığım bir şey.

Hepimizin sonu olabilecek bir şey.

Yaptığım her şeyi boşa çıkaracak bir şey.

Bugün Armen'in oğlu ile tanıştım.

İsmi Roberto. Armen'in mutlak hâkimiyeti için bunca zaman elinde olmayan tek şey, meğerse hep gözüünün önündeymiş. Şimdi bir erkek vârisi var. Olmadığında yeterince güçlü değilmiş gibi... Hem de ilk doğan. Ne yapacağız, bilmiyorum. Sadece Olesya'nın o çenesini kapatmasını ve Katya'nın da her zamanki gibi susmasını istiyorum.

Yoksa işin sonu hiç iyi olmayacak.

BÖLÜM 14

KÜÇÜK BİR KURT VE BABASI

2012, ARALIK

Dışarıda kar yağıyordu ve şöminedeki ateş sönmek üzere olduğundan dolayı evin içi buz gibiydi. Ekaterina üzerine çektiği battaniyeyi bir kenara atarak önündeki büyük bardağa votka doldurmaya başlamışken evin içindeki sessizliğin sürmesini umut ediyordu çünkü karşısındaki adam ne zaman konuşmak için gelse pek iç açıcı şeyler yaşanmıyordu.

Artık bunu bilecek kadar tanıyordu onu.

İlk tanıştıkları gece ona söylediği şeyi düşündü. *Benimle bir kez tanıştın mı bir daha asla aynı insan olmazsın.* Büyük ihtimalle, doğruyu söylediği sayılı anlardan biriydi o an. Çünkü gerçekten, onunla tanıştıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. O, bir daha asla aynı insan olmamıştı.

“Neden geldiğini söylemeyecek misin?” diye sordu burnunu çekerek.

Bardağı eline alarak koltuğa yaslandığında ela gözleri karşısına dönmüştü. Ona bakarken kötü hissediyordu kendini. Yaptığı şeyleri bilmenin ağırlığı değildi sadece buna sebep olan. Aynı zamanda, eskiden tanıdığı ve tatlı görünen o çocuğun artık sadece yaşlı birinden ibaret olması korkularını tetikliyordu. Genç bir kızken en çok korktuğu şey yaşlanmaktı. Bir gün aynaya bakıp beyazlamış bir saç ve kırışmış bir yüz görmek yerine erken yaşta ölmeyi tercih edebilirdi. Muhtemelen ona seçim şansı verilseydi gerçekten bunu seçerdi de zaten.

Ama ona ne sormuşlardı ki zaten? *Hiçbir şey.* Kendi hayatıyla ilgili hiçbir şeyi ona sormamışlardı. Onun içinde büyüyen bir şey için bile ona söz hakkı vermediklerinde umudunu çoktan kaybetmişti zaten. Bazıları bu hayata sadece izleyici olmaya geliyordu, kendi hayatlarında bile yapabilecekleri tek şey olanları uzaktan izlemek ve verilen kararlara baş sallamaktı; o bunu kabulleneli epey oluyordu.

“Sence neden gelmiş olabilirim?” dedi Onay gülerek ona baktığında.

Ama Ekaterina, gülüşünün arkasında ne kadar öfkeli olduğunu bilecek kadar onu tanıyordu. Aslında o tatlı görünümünün altında nasıl bir şeytan yattığını bildiği gibi. *Şeytan, şeytanı tanır. Kötü, kötüyü tanır.* Yıllar önce böyle demişti Onay ona.

Haklıydı.

“Bilmiyorum,” dedi Ekaterina esneyerek kafasını geri ittiğinde. Votkadan bir yudum aldı. Gerçekten hiçbir fikri yoktu ama nedeni her neyse, iyi bir şey olmadığı belliydi.

“Sabahın bu saatinde neden alkol alıyorsun?”

“İçim ııııı diye.”

“Eskiden hiç içmezdin.”

“Eskiden seni de severdim.” Ekaterina sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek ona baktığında Onay güldü. “O zamanlar ne kadar farklı ve aptal olduğumu buradan anlayabilirsin.”

“Aptal olduğun doğru,” dedi Onay öne doğru eğildiği sırada. “Ama farklı olduğun? O yanlış işte. Sen hep aynısın.”

“Hafızan mı silindi?”

“Hayır,” dedi güldüğünde. “Görünüşte tatlı bir kız olman gerçekte de öyle olduğun anlamına gelmiyor. Ben her zaman şuna inanırım, *kötülük öylece belirmez.* İçinde bir yerlerde olması lazım. Saklanması lazım. Yoksa nasıl birden ortaya çıkacak, değil mi?” Sehpanın üzerinde duran Marlboro paketini alarak içinden bir dal çekti ve dalı dudakları arasına koyarak sigarayı yaktı. “Gerçekten eskiden iyi biri olduğuna inanıyor musun?”

“İnanıyorum,” dedi Ekaterina, bunu ilk kez dile getiriyordu ve böyle söylemek onun için de şaşırtıcıydı. “Sen neden kendinle beraber dibe gidecek bir yoldaş arıyorsun ki? Herkes senin gibi her zaman kötü olduğunu kabul edince vicdanın mı rahatlayacak?”

“Benim vicdanım hep rahat, Katya,” dedi Onay gülerek. “Masum bir sürü insanı öldürüp gece yine de huzurlu bir uyku çekebilirim. Benim *yaratılışım* böyle.”

“Evet,” dedi Ekaterina. “Onu yaptığını bir kez görmüştüm.”

Onay güldü. “Sadece bir kez mi gördün gerçekten?”

Ekaterina omzunu silkerek battaniyeyi kendine daha çok çekti ve gözleriyle dışarıdaki kar yağışını izlemeye başladı. Kışı sevmiyordu. Bir aralık

gecesi, karşısındaki şeytanın hayatına girmesiyle nasıl da her şeyin mahvolduğunu düşündüğünden dolayıldı belki de.

Ondan tiksirse de bazen onun gibi olmayı diliyordu ama. Kötü olmak başka bir şeydi. Kötülükle övünmek ise başka bir şey. Acaba o zaman o da huzurlu bir uyku çekebilir miydi?

Huzurlu bir uyku çekmeyeli seneler olmuştu.

“Kötü olan çok kişi tanıdım,” dedi Ekaterina. “Buna ben de dahilim. Ama kötülükle övünmek çok farklı bir şey değil mi sence de? Bazen rol yaptığını düşünüyorum.”

“Rol yaparak bu kadar iğrenç olamazsın bence, Katyacığım.”

“Kendini bilmen ne kadar da güzel, Onaycığım.”

Onay gülerek sigarasını sehpanın üzerindeki küllükte söndürdükten sonra yeni bir sigara yaktı. Sigara paketini Ekaterina’ya doğru uzattığında Ekaterina bir şey söylemeden içinden bir dal çekti ve dudakları arasına koyarak Onay’ın çakmağı ona uzatmasını bekledi.

“Hiç uyumadın mı dün gece?” diye sordu sigarayı yaktıktan sonra çakmağı ona uzatarak. “Berbat görünüyorsun.”

Ekaterina kafasını iki yana salladı. “Bu aralar uyuyamıyorum.”

“Bu aralar dediğin son on sene oluyor sanırım,” dedi Onay alaycı bir sesle. “Kahvaltı yaptın mı? Sana bir şeyler hazırlayabilirim.”

Ekaterina ona gözlerini devirdi. “Niko geldiğinde seni burada görürse seni döverek kapıdan çıkarır.”

“Çok korktum,” dedi Onay gülerek. “Sahi, sabahın bu saatinde neden evinde değil? Nerede?”

“Bilmem,” dedi Ekaterina. “Dün gece gelmedi.”

“Ve arayıp sormadın?” diye sordu Onay. “Sonunda birbirinizden sıkıldınız mı?”

“Buna çok mutlu olurdun, değil mi?”

“Eh,” dedi. “Âşık muhabbetinizin sıkıcı olduğunu söylemesem yalan söylemiş olurum. Vıcık vıcık ilişkinizin pek de hayranı değilim.”

“Şansına küs,” dedi Ekaterina. “Çok istediğini biliyorum ama ondan ancak ölürsem ayrılıp.”

“Onda ne bulduğunu o kadar merak ediyorum ki,” dedi Onay gülerek. “Senelerdir asla anlayamadığım tek şey bu oldu gerçekten.”

“Aynısını Firuze’ye de çok sık sorduklarına emin olabilirsin.” Ekaterina ona gözlerini devirdi. “Neden geldiğini söyleyecek misin artık? Yoksa sana has olan o boş muhabbetlerine devam mı edeceksin? Gerçekten Niko geldiğinde seni burada görürse seni öldüresiye döver. Senden bıktı artık.”

“Yapma ya,” dedi Onay alaycı bir sesle. “Niko beni sever.”

“Hangi dünyada?”

“Bu dünyada,” dedi Onay neredeyse neşeli bir sesle. “Armen’i kaybedince bana kaldı.”

“Her şeyin üstüne bahse girerim ki Armen’i bile senden daha çok seviyordur.” Ekaterina sigarasından derin bir nefes aldığı anda öne doğru eğildi. “Konuya gel artık.”

“Niye?” diye sordu Onay. “Evde yatıp depresyona girmekten daha önemli bir işin mi var ki?”

Ekaterina derin bir nefes aldı. Onay bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Sabrının sonuna ulaşmıştı ve az sonra birden bağırabilirdi. En azından onun ani çıkışlarının ne zaman olacağını anlayabiliyordu artık. Ne kadar Niko ya da Armen kadar bu konuda uzman olamasa da...

“Onay, eğer iki dakika içinde neden gerçekten burada olduğunu söylemezsen seni evimden kovacağım,” dedi Ekaterina bıkkın bir sesle. “Dökül.”

Onay onu sinir etmekten ne kadar zevk alsa da biraz daha üstüne giderse gerçekten onu evden kovacağını bilecek kadar tanıyordu Ekaterina’yı. Bu yüzden sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra alaycılığı bir kenara bıraktı. Ekaterina’nın bu dünyada onun alaycı olmasından daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da ciddi olmasıydı. Çünkü ne zaman bu kadar ciddileşse pek iyi şeyler yaşanmadığını öğrenecek kadar kötü şeyler tecrübe etmişti.

Onay sayesinde.

“Tamam,” dedi Onay ciddi bir ifadeyle. “Armen’in bir oğlu olduğunu biliyordun, değil mi?”

Ekaterina bir an ağzındaki votkayı püskürttü. Boğazına kaçan sıvı yüzünden öksürmeye başladığında Onay tepkisiz ve ciddi bir şekilde onu izliyordu. *Bir bu eksikti,* diye düşündü Ekaterina içinden, ağzını peçeteyle sildi. *Ondan bir sır saklamayı bile başaramayacak mıyım?*

Sertçe yutkunduktan sonra, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye mırıldandı ama ikisi de aslında gayet iyi bildiğinin farkındaydı.

“Öyle mi?” diye sordu Onay soğuk bir sesle. “Neden salağa yatıyorsun, anlamıyorum. Zaten aramızda sır olmaması gerekmiyor mu? Böyle anlaşılmadık mı seninle? Neden bunu yapıyorsun bana sen?”

“Ne yapıyorum ben sana?”

“Neden seni korumama izin vermiyorsun?” diye sordu Onay.

Ekaterina kahkaha attı. Sinirleri bozulmuş gibi, “Sen mi?” diye sordu. “Sen mi koruyacaksın beni? Her şey senin yüzünden oldu!”

“Seni korumak için yaptım,” dedi Onay rahat bir sesle.

“Bunu sadece kendini kandırmak için söylüyorsun.”

Onay ayağa kalktığı anda hızla iki adım attı. Birkaç saniye sonra Ekaterina’nın yanındaydı. Kafasını eğerek ona yaklaştığında, “Kendimi kandırmak için bir şeyler söyleyecek bir adam mıyım sence ben?” diye sordu ciddi bir sesle. “Belki onları kandırmak isteyebilirim ama seni neden kandırayım, Katya? Zaten yaptığım en kötü şeyleri bile biliyorsun.”

Ekaterina derin bir nefes aldığı anda kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama Onay ona biraz daha yaklaşmıştı. En son bu kadar bunalmış hissettiğinde yine Onay ile baş başaydı ve onun Borisovlara yaptığı şeyi öğrenmişti. Oflayarak derin bir nefes aldığı anda sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal daha çekti. *Kötü olmak ve kötülükle gurur duymak*. Kafasının içindeki ses, dün gece olduğu kadar gürültülüydü şimdi. Uzun zamandır *yok sayarak* yaşamayı öğrenmişti, yüzleşerek hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğini öğrendiği için.

Ama böylesi de iyi miydi, emin olamıyordu. Özellikle de böyle zamanlarda.

“Sen beni neden koruyasın?” diye sordu Ekaterina histerik bir şekilde güldüğünde. “Neden koruyasın? Durmadan bunu söylüyorsun ama bunun için bir nedenin bile yok.”

“Sen benim en yakın arkadaşımın,” dedi Onay, sanki bu gerçekten onun için bir anlam taşıyormuş gibi.

Ekaterina gülererek, “Bu bir anlam mı taşıyor senin için?” diye sordu. “Senden bahsediyoruz. Senden. Sen en yakın arkadaşını ve ailesini tek gecede katleden adamsın. En yakın arkadaşını korumak senin yapacağın bir şey mi sence? Yakın arkadaş senin için anlamı olan bir şey mi sence?”

“Onu yaparken en yakın arkadaşım değildi,” dedi Onay sadece.

Ekaterina sinirle onu ittirdiğinde bu sefer ona doğru eğilmek gibi bir şey yapmadı. Sadece sessizce Ekaterina'nın sakinleşmesini bekledi. Ekaterina'nın paketten aldığı bir dalı sessizce yakmasını izlerken uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapıyordu.

Sebepe olduğu şeyi düşünüyordu.

Uzun zamandır bunu yapmamıştı. Aslında, o gecedan sonra bir kez bile o gece hakkında düşünmemişti. Yıllar önce Gavrel Narbekov'un söylediğı bir cümleyi anımsıyordu. *"Kendine yapmadığını söylersen kimse yaptığını kanıtlamaz."* Kendi abisini öldürmüş birinden tavsiye almak herkesin tercih edeceği bir şey olmazdı ama Onay seçilen biri olmadığını biliyordu. Bu yüzden yerini kendi elleriyle açması gerekiyordu. Kendi ailesine yaptığı gibi rakiplerini elemesi ve hiçbir zaman bu konu hakkında düşünmemesi gerekiyordu.

Çünkü kendine yapmadığını söylese gerçekten de yapmamış olurdu. O zaman hiçbir şey gerçek sayılmazdı. Kimse bir şey kanıtlayamazdı. Omzundaki melekler bile. Şeytan bile. Hatta Tanrı bile.

"Kötü şeyler yaptım, biliyorum." Ekaterina şaşkın bir şekilde ona döndü çünkü kaç senedir ilk kez bunu kabullendiğini görüyordu. Övünen bir sesle değil, pişman bir sesle. "Üzerine düşünmemeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü düşünürsem yaşayamam," dedi Onay. "Bana ihtiyacı olan bir sürü insan var."

"Yani sadece sana ihtiyacı olanlar yüzünden mi hayatta kalmak istiyorsun?" diye sordu Ekaterina gülererek. "Yeme beni. Sen ölümden korkarsın."

"Korkardım," dedi Onay. "Eskiden. Artık korkmuyorum. Hatta içten içe, bir an önce gelmesini ve beni almasını istiyorum." Ekaterina sigaradan bir nefes çektiğinde çatık kaşları ile onu izlemeye başladı. Onu bir ömür sayılabilecek kadar uzun bir süredir tanımasına rağmen daha önce hiç böyle konuştuğuna tanık olmamıştı. "Söylediğın şeyi çok düşünüyorum. Sen bilmiyorsun ama gerçekten, ilk tanıştığımızda da dediğim gibi. Kelimelerle usta gibi oynarsın ve söylediklerin insanların aklına kazınır. Her zaman. Söylediğın şeyi çok düşünüyorum, dediğim gibi. İnsan nasıl başarır? Doğrusu ben pisleşerek başaracağına inananlardandım. Ama sen haklı çıktın. Bunu zamanla anladım. Bitiş çizgisinden geçecek cesarete sahip değilsen eğer, ilerleyecek cesarete sahip olman bir şey getirmiyor. Değil mi? Yaptığım şeyler neye yaradı? Koca bir hiç var elimde. Bunu ben de biliyorum."

“Koca bir hiç yok,” dedi Ekaterina. “En azından çocukları hayatta olan tek kişi sensin. İkisini de korumayı başardın.”

“Sen de başardın,” dedi Onay. “Bunun için benim kadar kötü biri olmaya gerek yok zaten.”

“Parla’yı kurtaramadım sonuçta,” dedi Ekaterina. “Bir şeyi başardığım yok.” *Zaten ben neyi başardım ki şu ana kadar,* diye düşündü kendi kendine.

“İki oğlun da hayatta ama.”

Ekaterina gülerek sigaradan bir nefes çekti. Garip bir şekilde, *ikisi de benden nefret ediyor,* diye düşündü. Bir tanesi beni tanıdığı için benden nefret ediyor. Diğeri de tanımadığı için. “Şunu dile getirme.”

“Neden? Burada yabancı mı var?”

“Kimsenin duymasını istediğim bir şey değil,” dedi Ekaterina. “Yerin ku- lağı var demiyor musunuz siz?”

“Bu yer neler neler duydu, canım Katya’m,” dedi Onay alaycı bir sesle. “Emin ol, hiçbir şey olmaz. Kimin duymasından korkuyorsun ki hem? Neden bunu gizlediğini anlamıyorum. Neden güç kazanabilecekken bunu gizlediğinizi anlamıyorum.”

“Sen neden kızını gizliyorsun o zaman?”

“Çünkü o bir kız,” dedi Onay. “Onu ortaya atmam bir şey kazanmamı sağlamaz. Tam tersi, kızımı kaybetmeme neden olabilir. Buna değmez. Aynı durum olmadığını biliyorsun.”

“Saçma taht oyunlarınızdan sıkıldım,” diye mırıldandı sigaradan bir nefes daha çektiği sırada. “Armen kazandı ve oradan ölünce ancak inecek. Çünkü kimsede onunla savaşılabilecek cesaret yok. Hiç olmadı. Bu yüzden tarihte baş kaldırıp da alabilen tek kişi o değil mi zaten? Bunu benden iyi bildiğine eminim. Herkes Armen olmak istemiştir, en azından bir geceliğine.” Ekaterina omzunu silkti. “Bana kalsa Parla ve Perva’yı da kaçırdım ama bana kalmadı. Hiçbir şey benim seçimime bırakılmadı. Çok değerli Narbekov ailesi hayatımı çoktan belirlemişti.”

“Bu konuda öfkeli olmanı anlıyorum,” dedi Onay. “Ama...”

“Aması falan yok,” dedi Ekaterina. “Perva’nın kendini kötü hissetmesini istemiyorum.”

“Neden kendini kötü hissetsin ki?”

“Numaradan da olsa babanın öldürülmesi gereken evlat olarak seni seçtiğini ve bunu kulaklarınla duyduğunu düşün,” dedi Ekaterina. “Parla’yı

öldüreceklerini düşünerek kendi ismini söylediğini biliyordu ama bunu bile içinden atması seneler sürdü. Sadece beş yaşındayken ölüm emrini kulaklarıyla duyduğunu düşün. Bunu aşmak için bir şeylere tutunman gerekir. Seçilen olduğuna, kurtulan olduğuna inanman gerekir. Şimdi karşısına geçip bak Ruslan adında bir kardeşin var ve bunca sene korundu mu diyeceğim? Yirmi senedir inşa ettiği her şey üstüne çöksün mü istiyorsun? Çocuğumu öldüreyim mi istiyorsun?”

“Durumu böyle de pek iyi sayılmaz,” dedi Onay. “Ayrıca... Bu denklemde hâlâ seçilen o ki. Bence sen her zaman Perva’yı ne kadar kayırdığının farkında değilsin, Katya. Onun inşa ettiği şeyler üzerine çökmesin diye diğer çocuk gerçek ailesini hiç tanımadan mı yaşayacak? Bunun nesi adil?”

“Sen çok mu adil davranıyorsun çocuklarına?” diye sordu Ekaterina alaycı bir sesle. “O çocuğun üstüne ne kadar gittiğini gördüm. Kıza ise prenses gibi davranıyorsun. Bunun nesi adil?”

“Çünkü ikisinin yüzleşmesi gereken şeyler aynı değil,” diye itiraz etti Onay. “Ben oğlumu seviyorum. Sen de oğullarını seviyorsun. Biz sadece... Biraz yanlış seviyoruz.”

Ekaterina kısa bir an duraksadı. Yanlış sevmek. Hayatının özeti gibiydi bu terim.

“Ruslan bizsiz daha iyi,” dedi Ekaterina. “Ailesiz büyümesi onun için daha iyi. Hem orada ona bakıyorlar. Seviliyor da. Burada olsa böyle olmayacağını biliyorum. Çünkü dediğin gibi ben yanlış seviyorum.”

“Biliyorum.”

Ekaterina bardağı dudaklarına dayadığında, “Her neyse,” diye mırıldandı.

“Konuyu değiştirdin.”

“Konu senin şeytanlıklarını seni koruyorum ben, diyerek sineye çekmen değil miydi?” diye sordu Ekaterina güldüğünde.

“Bir şeyi sineye çekmiyorum güzelim, seni koruyorum.”

“Ölsem bile buna inanmayacağım.”

“Ölmene izin vermeyeceğim için sorun yok.”

“Bunu neden yaptığını anlamıyorum.”

“Neyi?”

“Sürekli bunları söylemen,” diye mırıldandı Ekaterina. “İkimiz de birbirimizi kandıramayacak kadar iyi tanıyoruz. Sen kimsenin kurtarıcısı değilsin.

Onlar da senin arkadaşındı ve hepsini tek gecede harcadın. Senin arkadaşın olmam senin için ne anlam ifade eder?”

“Onlar benim sırlarımı senelerce hiç tutmadılar,” dedi Onay kafasını yana eğdiğinde. “Onlar benim günlüklerimi hiç okumadılar. Onlara hiç güvenmedim. Sana güveniyorum. Çünkü seni herkesten daha iyi tanıyorum. Sana neden kötülük yapayım? Sen bana bir şey mi yaptın?”

“Ah sen de sana bir şey yapmamıştı.”

“Of.” Onay kafasını geri attığında derin bir nefes aldı. Bu konuşmadan sıkılarak tekrar Ekaterina’ya döndü. “Armen’in bir oğlu olduğunu bana neden söylemedin?”

Ekaterina gözlerini kaçırdı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Yalan söylerken gözlerini kaçırman çok komik,” dedi Onay. “Bana böyle bir şeyi senelerce nasıl söylemezsin?”

“İlk vâris olayıyla kafayı bozduğun için onu da mı gidip öldürecektin?” diye sordu Ekaterina gülerek. “Çocuğu rahat bırak. Söz verdim.”

“Kime söz verdin?” diye sordu Onay şaşkın bir sesle. “Ne sözü verdin? Bir saniye... Armen biliyor mu?”

“Hayır tabii ki, aptal,” dedi Ekaterina. “Bilse bunu neden gizlesin? Hayatı boyunca en çok istediği şeydi bu.”

Onay sıırttı. “Senden sonra.”

“Şu konuyu açmaya bayılıyorsun, değil mi?” diye sordu Ekaterina gözlerini devirerek.

“Evet, dinliyorum. Devam et. Armen’e söz vermediysen kime söz verdin?”

“Olesya’ya.”

Onay’ın kaşları çatıldı. “Hem aldatıldın hem de o kadına söz mü verdin?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Sen salak mısın? Ne sözü verdin o şeytana?”

“Aldatılmadım, Onay.” Kısa bir an duraksadı. “Neden ona şeytan diyorsun?”

“Çünkü öyle,” dedi Onay. “Masum numaralarına kanma. Armen’e takıntılı manyağın teki olduğunu herkes bilir.”

“Armen’e takıntılı olsaydı, çocuğunu bir koz olarak öne sürerdi ama onu senelerce tek başına gizleyerek büyüttü,” dedi Ekaterina. “Bir bok bildiğin yok. Zavallı kız onu sadece seviyordu.”

“Zavallı kız dediğin kişi şu an Bratva’yı ayağının altında eziyor tatlım,” dedi Onay gülererek. “Sen kendine bak. Üzülmen gereken kişi o değil. Emin ol.”

“O zamandan bahsediyorum,” dedi Ekaterina gözlerini devirdiğinde. “Bilmediğin mevzulara karışma, Onay.”

“Yani seni aldatmadı?” diye sordu Onay inanmıyormuş gibi.

“Onun nişanlı olduğunu zaten biliyordum,” dedi Ekaterina ofladığında. “Yani, sonradan söylemişti. Zoraki olduğunu biliyordum.” Eliyle Onay’ı işaret etti. “Hepiniz gibi. Kızı bırakacağını söyledi. Benim için böyle bir şey yapmamasını söyledim ama kendisi istediği için yapacaktı. Yapmaya çalıştı ama babası bunu istemediğini öğrenince onu çekip vurdu. Yani, benim hâlimi düşünsene. Nereye düştüğümü bile anlamıyordum. Bir insanın biriyle nişanlı kalmak istemediği için az kalsın ölecek olması, benim yaşantıma göre epey ütöpik kalıyordu. Hayatımın şokunu yaşadım ve ona bir daha asla böyle bir şey yapmamasını söyledim. Yani çünkü... Ölmesini istemiyordum. Onu seviyordum.”

Şimdi, o zamanlar hiç yaşanmamış kadar uzak geliyordu ama bir zamanlar tek düşündüğü Armen’di. Hayat böyle anlarda gerçekten çok tuhaf hissettiyordu.

“Neyse,” dedi kendi kendine. “Bunu yapmamasını söyledim ama yine de ona kızgındım çünkü kafamın içinde ikimize ait bir gelecek ve bir sürü hayal vardı ve birden, umutsuz âşıklar olmuştuk. O yüzden kendime yediremedim ve arkadaş kalmak istedim. Sonra bir gece Olesya ortaya çıktı. Benden özür diledi ve ona akıl vermem için resmen yalvardı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. O zamanlar Armen’i seviyor muydu, bilmiyorum ama hamile kalmıştı ve korkuyordu. Neden bu kadar korktuğunu ben de hamile kaldıktan sonra anlamış oldum çünkü çocukta annenin bile hak iddia etmesine izin vermiyorlar. Çocuğu doğurmak istiyordu ve bunu Armen ile evlenmeden yapması mümkün değildi. Çünkü bilirsin, evlilik dışı çocuk... Pek hoş karşılanmaz.” Onay güldü. “Armen’den zaten ayrıldığımı ve kimseye söylemeyeceğimi söyledim. Kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim. Bu kadar. Sandım ki gidip Armen’e söyleyecek ve evlenecekler. Ama hiç söylemedi. Ve biriyle evlenmeden o çocuğu nasıl doğurabildi, hiçbir fikrim yok.”

“O senin gibi bir köle değil de Rozanov olduğu için olabilir mi?” diye sordu Onay gülererek. “Seni fena keklemiş, tatlım. Zaten çocuğu her şekilde doğurabilirdi. Evet, muhtemelen dışlanmıştı. Ama günün sonunda o bir Rozanov. Başının çaresine bakar.”

“O zaman neden benim kapıma geldi?”

“Çünkü Olesya kancığın tekidir,” dedi Onay. “Onun olmayan kimsenin olmasın ister. O mutlu olamıyorsa kimse olmasın ister.” Sigara paketinden bir dal çektiğinde, “Her neyse,” diye mırıldandı. “Bu çocuğu ne-”

Ama cümlesini tamamlayamamıştı bile. Çünkü Ekaterina ağlamaya başlamıştı. *Yine.*

Onay, “Niye ağlıyorsun şimdi?” diye sordu şok içinde. Aslında onun ani ruh hâli değişimlerine alışmıştı ama yine de bazen idrak etmekte zorlanıyordu. “Ne oldu, Katya?” Ona biraz daha yaklaştığında Ekaterina bu kez uzaklaşmadı. “Bir şey mi söyledim?”

“Hayır...” Ekaterina derin bir nefes verdi. Daha şiddetli ağlamaya başlamıştı. “Her şey bok gibi oldu. Her şeyi bok ettik.”

“Öyle yaptık ama ağlamak...” Ekaterina daha şiddetli ağlamaya başladığında Onay sesli bir nefes vererek kolunu onun omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. “Ağlama,” dedi kısık bir sesle. “Ağlama, Katya. Ben seni koruyacağım. Seni her zaman korurum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Ekaterina. “Sen benim en yakın arkadaşımın.”

Onay kafasını salladı. “Her zaman.”

**2017, ARALIK
GÜNÜMÜZ**

Dışarıda şiddetli kar yağışı başlamıştı ve balkonun açık kapısından içeri esen rüzgâr mutfağı buz gibi yapıyordu ama sigara içmeye çıktığım için kapıyı kapatmıyordum çünkü kapatırsam kilitli kalabilirdi. Aslında mutfağın içinde de sigara içebilirdim ama onun balkonda içtiğini fark etmiştim. Muhtemelen ev kalabalık olduğu için içeride içmek istemiyordu ya da belki de çocuk var diye. Olabilirdi. Onun nasıl bir şeyden rahatsız olacağı hiç belli olmazdı.

Bir de evine bu kadar fazla kişiyi almışken her şeyden rahatsız olabilirdi.

Ve ne kadar şu anda teknik olarak ondan *nefret ediyor* olsam da kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum.

Evin içindeki garip sessizliği, su ısıtıcıdan gelen uğultu bozarken göz ucuyla telefonumun saatini kontrol ettim. Saat sabahın beşine doğru geliyordu.

Abim bağırarak mutfığa geldikten sonra Perva ile ortadan kaybolmuşlardı ve o zamandan beri yoklardı. Yani son birkaç saattir.

İçeride bir kapının açılıp kapanma sesini duyduğumda bakışlarım koridora bakan kapıya doğru kaydı. Olga'nın hâlâ içeride olduğunu biliyordum. Ne kadar benimle iletişim kurmaya pek hevesli görünmüyor olsa da uyananın Yamaç yerine o olmasını tercih ederdim.

Çünkü küçük bir çocukla gecenin bu saatinde ne yapıldı, hiçbir fikrim yoktu.

Birkaç dakika sonra tam da kaynattığım sıcak suyu kahve tozunun üzerine boşalttığım sırada Olga mutfaktan içeri girdi. Gözlerim anında ona kayarken istemsizce onu inceledim. Çünkü beynim öğrendiği bilgiyi hâlâ algılayamıyordu. Bu kadın benim abimin eşi idi. Benim abimin çocuğunun annesi idi. Benim çapkın abimin... Babam burada olsaydı bu konuda ne düşünürdü, gerçekten merak ediyordum.

Sanırım hiç babamı düşünmediğim bir an olmuyordu. Her olay karşısında aklıma ilk gelen şey, burada olsaydı ne tepki vereceğiydi. Bir insanı özlemek böyle bir şey miydi? Sanmıyordum. Abimi de özlüyordum. *Gelmeyeceğini düşündüğümde bile*. Ama onu hiçbir zaman bu kadar fazla düşünmemiştim. Sanırım onun hakkında daha önce hiç bilmediğim şeyler öğrendiğim için istemsizce onu düşünmeden duramıyordum.

Gözlerim Olga'nın şişmiş yüzünde ve neredeyse mor olan göz altlarında dolaştı. Gerçekten yorgun görünüyordu. Daha da kötüsü... *Bitmiş* gibiydi. Siyah saçları birbirine girmişti. Elindeki tokayla birbirine girip düğümlenmiş saçlarını at kuyruğu yapmaya çalışırken neredeyse düşüp bayılacakmış gibi duruyordu. Az önce de bu kadar halsiz miydi? Bir anda mı olmuştu yoksa içeride ışık olmadığından teninin ne kadar solgun olduğunu fark etmemiş miydim? Üzerinde abime ait olan bol bir tişört vardı ve ayaklarına uzun çoraplar giymesine rağmen soğuktan titriyor gibi duruyordu.

"İyi misin?" diye sorduğumda kafasını sallayarak sandalyelerden birine oturdu ve dizlerini kendine doğru çekti. Göz ucuyla duvardaki saate baktığında oflayarak gözlerini kapattı.

Sanırım Olga, herkese karşı soğuk olan o insanlardandı.

Perva gibi.

En azından çıkarımım bu yöndeydi. Yani, *benim gibi birinden bile hazzetmiyorsa kimseden etmiyordur canım* diye düşünecek kadar manyak değildim

ama yüzündeki ifade o kadar soğuktu ki onu birine gülümserken ya da tatlı davranırken kafamda canlandıramıyordum nedense.

Ama zaten, onu ne kadardır tanıyordum ki?

“Kahve yapıyordum,” dedim bardağı kendime çekerken, göz ucuyla ona bakarak. “Sen de ister misin?”

“Türkçem çok kötü,” dedi Rusça konuşarak. “Rusça konuş. Seni anlamıyorum.”

“Kahve yaptım.” Perva ile uzun zamandır Rusça konuşmamıştık ve ne kadar Rusçam iyi sayılsa da çok bir pratiğim yoktu, bu yüzden konuşurken sesim kulağıma garip geliyordu. “İster misin, diyordum.”

“Yok,” dedi. “Bıraktım yine. Maalesef.” Esneyerek ayağa kalktığı anda, “Çok açım,” dedi. “Sen aç mısın?”

“Biraz,” dedim çekinerek. Sanki her an *açsan kalkıp yapsaydın o zaman* diyecek gibiydi. Ve açlığım *biraz* falan da değildi. Aslında açlıktan ölüyordum. Bugün hiçbir şey yememiştim bile.

Midem ağrıyordu artık.

Kahve içip durmaktan içim yanmaya başlamıştı.

“Bu yemekleri kim yaptı?” diye sordu kafasını uzatarak yemeklere baktığı sırada. Sesi o kadar soğuktu ki içten içe Perva ile bir akrabalığı olup olmadığını sorguluyordum çünkü onun kadar soğuk tanıdığım tek insan Perva’ydı.

“Sara yapmış.”

Gözlerini devirdi. “Hayatta yenmez.”

Demek ki *uyuzluğu* sadece bana özel değildi.

Acaba Alex olayını biliyor muydu yoksa bu bilmeyen hâli miydi? Bilmiyorsa daha *fenaydı*.

“Neden?” diye sordum onun karşısına otururken.

“Her fırsatta arkamdan atıp tutan o aptalın elinden tek lokma yemem,” dedi ayağa kalktığı sırada. “Eğer onunla arkadaşsan sana da uzak durmanı tavsiye ediyorum.”

“O neden?”

“Seninle başkası hakkında konuşan, başkasıyla da senin hakkında konuşur.”

Peki. Bir noktada haklıydı. Ve Sara, gerçekten de onlar hakkında sık sık konuşuyordu. Ama ben Sara hakkında kötü bir şey düşünmüyordum. Herkes

herkesi sevmek zorunda değildi ve hangimiz sevmediğimiz birinin arkasından konuşmuyorduk ki sanki?

Bunları pek umursayan bir insan değildim.

“Belki Tolun yapmıştır yemekleri,” dedim alaycı bir sesle. Her an yere düşecekmiş gibi durduğundan bir şeyleri yiyip de oturmasını istiyordum sadece. Eğer burada fenalaşırsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerini tekrar devirdi. “Daha kötü...”

“Yanlış anlama ama abim hariç sevdiğin birisi var mı acaba?” diye sordum gülerek ona baktığımda.

“Abini sevdiğimi sana kim söyledi, tatlım?” diye sordu alaycı bir sesle. Dolaptan bir paket makarna çıkarmıştı. “Kendisi mi? O söylüyorsa eğer zaten inanma. Ağzından çıkan her şey yalandır.”

Sesindeki alaya rağmen öfkeli olduğunu çok net hissedebiliyordum.

Aralarının iyi olmadığı daha fazla belli olamazdı.

“Yani onu sevmiyorsun?”

“Yok, onu seviyorum,” dedi. “Saçmalama. O benim biricik aşkım. Sadece bu aralar şiddetli rüzgâr etkisiyle kazayla bir köprüden aşağı düşmesini istiyorum.”

“Bu kadar kızgın olduğun şey ne?” diye sordum merakla. Aslında haddime değildi ama sormadan duramamıştım.

Bu merak bir gün canını sıkacak şeylere sebep olacak ve bunu bilmene rağmen hiç rahat durmuyorsun.

Beni terslemesini beklesem de bunu yapmadı. Sadece omzunu silkerek, “Burada olmak,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Kilisede evlenirken Tanrı’nın huzurunda yemin edersin,” dedi güler gibi bir ses çıkardığında. “Ben burada dolandırılmış gibi hissediyorsam eminim Tanrı da öyle hissediyordur çünkü ikimize de verilen sözler tutulmuyor.” Neden bahsettiğini anlamadığım için yüzüne boş bir ifadeyle baktığımda elini neyse dercesine salladı. “Nereye gitti o şerefsiz?”

“Şerefsiz kim?” diye sordum ani konu değişikliği yüzünden afallayarak. “Vlad mı?”

“Ben Vladislav’a neden şerefsiz diyeyim?” diye sordu. “Aslında onu severim. Yani bazen. Çoğu zaman sevmem. O *senin şerefsizsin*. Ben *benimkinden* bahsediyorum. Abin nerede, yani?”

“Bilmiyorum,” dedim omzumu silkerek. Olga’ya bir şey söylemeden çıkmasını beklemiyordum. “Sana bir şey söylemedi mi?”

“Biz aynı kişiyi mi tanıyoruz diye düşünmeye başladım, biliyor musun?” diye sordu güldüğünde. “Senin bildiğin Ongun bir şeyler için haber veren birisi mi? Benimki bana ne bok yediğini hiç söylemiyor çünkü.”

Oflayarak kafasını geri attı. Ruh hâli bir garipti ve uyum sağlaması zordu. Ayrıca gerçekten de yere düşüp bayılacakmış gibi duruyordu.

“Sen bence otur,” dedim. “Yere düşecek gibi duruyorsun. Makarnayı ben yaparım.”

“Gerek yok,” dedi suyu ısıtmaya başladığında. “Hastayım sadece.”

“Üşüttün mü?”

Kafasını salladı.

“Buranın havasında ne varsa ben de çok kötüyüm,” dedim. “Nurofen var bende. Vereyim mi?”

“Olmaz,” dedi kafasını sallayarak. “Teşekkür ederim yine de.”

“İçsen iyi gelir ama.”

“İçmem,” dedi bana döndüğünde. *Neden* içemiyordu? Gözlerimdeki soru işaretlerini görmüş gibi kısa bir an duraksadıktan sonra, “Hamileyim,” dedi.

Az kalsın kahvemi püskürtecektim.

Abimin *baba* olduğunu henüz yeni öğrenmiş ve daha sindirememişken şimdi *yine* baba olduğunu duyuyordum. *Benim abimin zoru neydi?* Neden böyle bir çıkmazdayken *çocuk yapıp* duruyordu? Kafamı kaldırıp Olga’ya tekrar baktığımda onun için uzun zamandır kimseye üzülmeyeceğim kadar üzülüm çünkü kız resmen *perişan* bir hâlde görünüyordu ve karnında bir bebek vardı.

Değişken ruh hâlleri hormonlarla ilişkilendirilebilir miydi acaba?

“Peki,” dedim ayağa kalktığımda. “O zaman sen şuraya geçip oturuyorsun. Makarnayı ben yaparım. Ve o şerefsizi de arayıp çağırıyorum. Senin hastaneye götürülmen lazım.”

“Hastanelik bir şey yok,” dedi kafasını salladığında. “Normalde ilaçla geçecek bir şey ama ben almayı tercih etmiyorum. Ne olur ne olmaz.” Oflayarak kafasını geriye attı. “Keşke sigara içebilsem ya.”

“Oturur musun artık cidden?” diye sordum çünkü gerçekten korkmaya başlamıştım. “Sen otur. Ben makarna yapacağım.” Aslında benim de ayağa kalkacak hâlim yoktu ama onun hâli çok daha kötüydü ve üstelik, kadın hamileydi. Yani onu bu hâlde ayakta görmeye bile yüreğim el vermezdi. “Otur, hadi.”

Beni şaşırtarak oturdu.

Sonra birden ağlamaya başladı.

Ne yapacağımı bilemeyerek ona baktım ama o benim varlığımın farkında bile değil gibiydi. *Neden ağlıyordu şimdi?* Birden *neden ağlıyorsun şimdi* diye sorsam sinirlenir miydi? Olga’nın tepkilerini hiç kestiremiyordum. En iyisinin bir şey dememek olduğuna karar verdiğim an kafasını masaya yasladı ve daha şiddetli ağlamaya başladı. Birkaç saniye sonra içeriden, “Mama?” diye bağırarak bir erkek çocuğunun sesini duyana kadar idare edebileceğimi düşünüyordum ama sesle beraber iyice paniğe kapılmıştım.

Hassiktir ya.

Olga sanki az önce bağırarak ağlayan o değil de benmişim ve ona hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı ve odaya doğru yürümeye başladı. Kapının kapanma sesini duyduğumda makarnayı suyun içine attım ve dehşet içinde telefonu elime alıp abimi aramaya başladım. Neyse ki üçüncü çalışta açmıştı.

“Her ne bok yiyorsan ye siktir et ve çabuk buraya gel,” dedim. “Acil.”

“Ne oldu?”

“Acil, dedim.”

“Buradaki durum da acil, Bengi.”

“Abi, karın bayılacak gibi duruyor, hastalıktan ölüyor, oğlun huzursuz olduğu için uyuyamıyor ve ben gerçekten kriz anlarında iyi iş çıkaran biri sayılmam. O yüzden ne bok yiyorsanız bırak ve buraya gel de karını hastaneye götür.”

“Geliyorum,” dedi beni şaşırtarak. Normalde onu bir yere getirmek için daha fazla ısrar etmek gerekirdi. *Zahmet olmazsa bunda da ısrar etmek gerekmesin.* “Nesi var?”

“Üşütmüş galiba.”

“Bir saat önce gayet iyiydi,” dedi. “Nasıl bir saatte üşütüyor? Başka bir şey olmadığına emin misin?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Öyle dedi.” İçeriden öğürme sesleri geldi. “Biri öğürüyor. Sanırım kusuyor.”

“Amına koyayım ya,” dedi sinirle. “Söyle, direkt aşağı insin. Hastaneye götüreceğim onu.”

“Tamam.”

“Sen de kötü hissediyordun,” dedi. “Sen de gel.”

“Hayır,” dedim görmese de kafamı sallayarak. “Gerek yok. Ben o kadar kötü değilim. Sadece üşüttüm. Sıcak bir şeyler içersem geçer.”

“Dolaptaki çorbayı iç o zaman inadı bırakıp!” dedi sinirle. “On dakikaya evin altındayım.”

“On dakikayı bir dakika bile gecikme.”

Bir şey söylemeden telefonu kapattığında ben de telefonu masanın üzerine koyarak içeri doğru ilerledim. Banyonun ışığı yanıyordu ve Olga içeride, klozete eğilmiş şekilde kusuyordu. *Perva delirecek*. İlk düşündüğüm şey bu olduğu için kendimi kötü hissetsem de o an, Olga tuvaletten çıktığında klozeti ne kadar hızlı temizleyebileceğimi düşünüyordum. Perva eve girmeden temizlesem iyi olurdu.

“Abim geliyor,” dedim Olga doğrularak sifonu çektiği sırada. Ellerini yıkadıktan sonra ağzını çalkalamaya başlamıştı. “*Olga aşağı insin*, dedi. Seni hastaneye götürecekmiş.”

“Ona söyledin mi?” diye sordu birden.

Kaşlarım çatıldı. “Neyi söyledim mi?”

“Hamile olduğumu.”

Kısa bir an duraksadım ve konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Buna dair bir şey söylemiş miydim? Sanırım hayır. Söylememiştim.

“Hayır,” dedim bunu neden sorduğunu anlamayarak. “Zaten bilmiyor mu?”

“İyi,” dedi. “Çünkü ona henüz söylemedim.”

“Ne?” diye sordum şaşkın bir sesle. Abimin zaten bildiğini düşünmüştüm. Hasta olduğu için acele etmesini söylememin sebebi de buydu. Hamile olmasa bekleyemeyecek durumda olmazdı herhâlde, değil mi? “Neden?”

Ona söylemeden bana mı söylemişti gerçekten? Hem neden söylemiyordu ki? *Araları bozuk olduğu için olabilir mi acaba?* Ama ben, her şekilde böyle bir şeyi söyledim. O yüzden tuhaf gelmişti. *Yaşamadan eleştirmek kolay, tabii.*

Orası öyle.

“Aramız bozuk,” dedi. “Söylesem tüm sorunlar unutulacak ve mevzu bu olacak. Zamanında olduğu gibi. Bu sefer yediği bokların üstünü çabucak örtmesini istemiyorum. Sorun neyse o kalsın ortada. Ayrıca...”

“Ayrıca, ne?”

“Bence benden boşanmak istiyor,” dedi birden. Şaşkınlıkla ona baktım. “Ve ben de durmadan hamile kaldığım için şimdi yine bunu yapamayacak. Onu resmen zorla evli tutuyorum. Belki de bilerek hamile kaldığımı düşünecek çünkü ona korunduğumu söyledim. Yani bu nasıl olabilir? Bana buraya *dönmeyeceğimizi* söyledi. En azından bir süre. Ve şimdi Vladislav’ın evindeyim. Abimden aylardır haber almıyorum, kuzenlerimden kaçıyorum ve babamın yüzüne bakamıyorum. Kafayı yiyeceğim ve şimdi sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum. Düşüğüm hâle inanamıyorum. Benim burada ne işim var? Annem bu hâlimi görse beni öldürürdü.” Birden ağlamaya başladığında ne yapacağımı şaşırdım. “Ongun ile beraber olduğumu ve üstüne boşandığımı duyduklarında beni aileden sürecekle.”

Evet, abisi... Yani hâlâ abisine ne olduğunu bilmiyordu. *Harika. Her şey daha da boklaşacak yani.* Diğer söylediklerini düşündüm. Annesi bilmiyor muydu? Belki de annesi de ölmüştü. Ne demek istediğini pek anlamıyordum çünkü onu tanıımıyordum. Ama yine de kendimi onun yerine koyunca kötü hissetmişim. *Beni aileden sürecekle.* Bunun ne anlama geldiğini biliyordum çünkü zamanında bir amcam hariç, diğerlerinin başına geldiğini babamdan öğrenmişim. Nedenini bilmesem de... Eğer aileniz *sizi atmaya* karar verirse ve bu konuda oy birliği sayılırsa örgütten atılırdınız.

Yakutsk’a gider ve bir daha geri dönemezsiniz.

Artık bir *Aslan* olamazdınız.

Ne yaparsanız yapın...

“Diğer söylediklerin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim. *Aslında abin konusunda var. Ben nerede olduğunu biliyorum. Cehennemin dibinde. Özür dilerim.* “Ama seni kimse sürgün edemez. Emin ol. İlk vârisin annesi sensin. O işler o kadar kolay değil. Bunu benden daha iyi bilmen gerekmiyor mu? Sonuçta burada büyüyen sensin. Örgütün devamı için o çocuğa ihtiyaçları var. Belki de kimseye ihtiyaçları olmadığı kadar var çünkü başka kimsenin çocuğu

yok. Olacak gibi de görünmüyor. Tek seçenekleri Yamaç. O çocuğun onları sevmelerine ihtiyaçları var. *Ve bir çocuğun annesine zarar verirken o çocuk seni asla sevmeyiz.* O yüzden sana bir şey yapamazlar.”

Kısa bir an duraksadı. Ağlaması durmuştu. Burnunu çekerek yanaklarındaki yaşları sildiğinde kafasını salladı ama neye salladığını bilmiyordum. Çok... Garip bir kızdı. Tuhaf bir şekilde onu abime benzetmiştim. Onun da ruh hâli böyle hızlı değişirdi. Hızlıca dibe çöker ve hızlıca toparlanırdı ve gerçekten canını sıkın şeyi hiçbir zaman öğrenemezdik.

“Her neyse... Ben üstümü değiştireyim. Yamaç yine uyanırsa kontrol et lütfen. Hiç başkasının evinde uyumadı. Huzursuzlanıyor. Özellikle de Onun’un etrafta olmaması onun için çok garip.”

Demek ona bakan taraf abimdi. Buna şaşırmamıştım çünkü ben küçük bir çocukken annemden daha çok ilgilenirdi benimle. Annem ilgisiz bir anne olduğundan değildi. Aslında annem sahip olabileceğim en iyi anneydi. Ne kadar abime daha düşkün olduğunu hissetsem de... Bunu gerçekten hiç dert etmemiştim çünkü ben de babama daha düşkündüm. Abimin benimle daha çok ilgilenmesinin sebebi, annemin ilgisiz olması değil de abimin çok ilgili olmasıydı.

Bana kendi elleriyle oyuncaklar yapar ve tüm vaktini benimle geçirirdi. Bu yüzden günün en sevdiğim saati onun okuldan geldiği saatti. Böylece evdeki yalnız olduğum ve sıkıldığım tüm saatleri unutuyor ve babam kapımıza dayanıp artık uyumam gerektiğini söyleyene kadar eğlenebiliyordum. *Bidi ve abi saati* adını verdiğimiz saat dilimi tam olarak bu saatler oluyordu. Ben daha doğmadan, annemin karnında bana *Bidi* diye sesleniyormuş ve bu isim çok komik olduğundan hep kullanmaya devam etmiştik.

Bir süredir söylemiyordu gerçi.

Yanımdan geçip gitmeden önce elini omzuma koydu. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı çatallaşmış sesiyle. “Tatlı bir kızsın. Ama herkese bu kadar iyi olma.”

Sonra bir şey dememe bile fırsat vermeden karşıdaki odaya girdi. *Ama herkese bu kadar iyi olma.* Neden böyle bir şey demişti ki? *Ben iyi miydim ki?* Yani, kim onun durumunda olan birine kaba ve kötü davranırdı ki? Sadece her insanın yapacağı yapıyordum.

Eskiden olsa daha fazlasını bile yapardım.

Tuvaletin kapısını kapatarak çaktırmadan tuvaleti ve lavaboyu temizledim ve ellerimi yıkayarak içeriden çıktım. Bu sırada o da odadan çıkmıştı. Üzerinde

siyah bir eşofman altı ve siyah şişme bir mont vardı. İçindeki *sweatshirt*ün kapüşonunu siyah saçlarına doğru çektiğinde yanımdan yürümeye başladı. Bir şey söylemeden kapıdan çıktığında ben de salona geçerek pencereden abim gelmiş mi diye kontrol ettim. Aşağıda siyah bir *Mustang* duruyordu.

Olga arabaya bindikten sonra araba çalıştı ve abim otoparktan çıkarak hızla yola saptı. Başım ağrımaya başlamıştı.

Abimin *bu kadar olaylı* gelmesini beklememiştim.

Mutfağa geçerek makarnayı yaptıktan sonra kendime bir tabak doldurdum ve bir kaşık alarak masaya geçtim. Kahvem soğumuştur ama bir önemi yoktu çünkü biraz daha bir şey yemezsem midem gerçekten karnıma yapışacaktı. Kaşığımyı tepeleme doldurduğum makarnaya daldırırken gözlerim telefonun ekranına bakıyordu ama herhangi bir bildirim yoktu.

Perva neredeydi acaba?

Meraktan *ölmek* gerçek bir şey olsaydı eğer, meraktan ölebilirdim tam şu an. Çünkü abimle nereye gittiklerini, ne yaptıklarını ve abim dönmesine rağmen neden dönmediğini deli gibi merak ediyordum. Bu gece eve gelmeyecek miydi?

Kimde kalacaktı?

Kimle kalacaktı?

Bazı ihtimalleri düşününce sinirleniyordum.

Kıskanç biri değilimdir aslında çünkü daha önceden kıskanacağım kimse olmadı hayatımda. Küçük bir evde, kapalı kapılar ardında büyümüştüm. Kim olabilirdi ki etrafımda bu duyguyu hissedebileceğim?

“Bir sus ya,” dedim kendi kendime. “Sorunun bu mu şimdi? Düşündüğün şeyi sikeyim.”

Ağızıma bir kaşık makarna doldurdum ve dışarıyı izlemeye başladım. Kar yağışı hızını arttırmıştı. Umarım bir saate daha da hızlanmazdı da abimler rahatça dönerdi.

Makarnayı bitirdikten sonra tabağı yıkadım ve kuruması için lavabonun oraya bıraktım. Sonunda karnım doyduğu için ağrı kesici içebilirdim, Perva'nın ilaçlarının olduğu çekmeceyi açtıktan sonra ağrı kesici aldım ve hapi ağızıma attım. Evin içi o kadar sessizdi ki rahatsız olmaya başlamıştım. Ve beni oyalayacak bir şey de yoktu.

Yamaç uyanırsa oyalanacak bir şeyim olurdu ama bu sıkılmaktan daha kötü bir ihtimaldi.

Daha önce bir çocukla diyalog bile kurmamıştım.

Gerçekten.

Becerebileceğim bir şey olmadığına emindim.

Oflayarak salona girdim ve kendimi koltuğa attım. Belki yirmi dakika boşluğa baktıktan sonra karnımın ağrısının kesildiğini fark ettim. Ayrıca uyku da yoktu, bu yüzden salonu karıştırmaya karar vererek ışığı açtım. İçerisi ruhsuz bir düzen içindeydi. Ev sıcaklığı yoktu. Narbekovlara ait bir sürü evin içine girmiştim onunla tanıştığım ilk andan beri. Ve hepsi hakkında söyleyebileceğim şey buydu. *Ev sıcaklığı yoktu.* Hiçbirinde... Bir ailenin ruhunu taşıyan o sıcaklığın bir kalıntısı yoktu.

Bir bakımdan... Ürperticiydi.

Televizyon ünitesinin altındaki çekmecelerden birini açtım. Bir fotoğraf albümü vardı. Genel olarak anne ve babasının gençliği ile dolu olan. Belki babamın bir fotoğrafına denk gelirim diye yüzlerce fotoğrafı hızlıca geçmeye başladım ve gerçekten de babamın fotoğrafına denk geldim. Üzerinde kalın balıkçı yaka bir kazakla ısıtıcının altında, eski bir kanepenin üzerinde oturuyor ve benden bile daha küçük görünüyordu. Kameraya tatlı bir şekilde gülümserken hemen yanında birisi vardı, kafasını babamın omzuna yaslamış ve dilini çıkarmıştı. Annem değildi. Garip bir şekilde... Perva'nın annesiydi.

Ve böyle beş tane daha fotoğraf vardı.

Tuhaftır ki asıl arkadaş olanın annem ve Ekaterina olduğunu sanıyordum. Oysaki fotoğrafların hiçbirinde annem yoktu. Sadece babam ve Ekaterina vardı.

Babamın fotoğraflarını görmek beni gülümsetmişti. Telefonumun duvar kâğıdı yapmak için fotoğrafı çekmeye karar vererek ayağa kalktım ve mutfığa geçerek telefonumu aldım. Fotoğrafı çektikten sonra babamın fotoğrafını duvar kağıdım yaptım ve fotoğraf albümünü çıkardığım çekmeceye geri koydum. Mutfığa doğru yürürken gözlerim telefonumun ekranındaydı ve parmağım saçma bir şekilde babamın tatlı gülümsemesini okşuyordu. Gözlerimi kısarak fotoğrafa baktım. Burada abime benziyordu. Ondan bile gençti. *O da bir zamanlar gençti.* Şimdiyse... Sadece bir ölüden ibaretti.

“Seni özledim baba,” diye mırıldandım kendi kendime. “Seni çok özledim.”

Mutfaktaki sandalyelerden birine oturdum ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. Evin içi giderek soğumaya başlamıştı. Acaba kombi neredeydi? Ya da bir ısıtıcı falan var mıydı? Çünkü bu kadar soğukta çocuğun da hasta olması

kaçınılmazdı. Acaba onu arayıp sorsam çok garip kaçır mıydı? Ama neden kaçsındı ki? Sonuçta Yamaç hasta olabilirdi. *Evet, senin de tek amacın zaten kombiyi çalıştırmak, değil mi?* Tamam, bunu yaparken nerede olduğunu öğrenebilsem fena mı olurdu?

Üstüne biraz daha düşünmeden kendimi mesaj yazarken buldum.

B: Müsait misin?

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap birkaç dakika içinde gelmişti.

H: Evet.

B: Ev çok soğuk oldu da. Sıcaklığı nasıl ayarlayacağım?

H: Termostattaki istenilen sıcaklığı yükselt sen. Sistem otomatik olarak arttırır ısıyı.

B: Termostat nerede ki?

H: Salonda olması lazım.

Ayağa kalkarak salona geçtim ve ışığı açtım. Termostat sehpanın üzerinde duruyordu. *Sikeyim onun gözle görülebilir yer sevdasını.* Ne olurdu bulamayacağım bir yere koymuş olsaydı da ben bulamadım diyebilseydim? Belki o zaman eve gelirdi ve aklım onda kalmazdı. Çünkü artık meraktan kafayı yiyecek gibi hissediyordum. Bu saatte, abim bile yokken gerçekten ne yapıyordu ki?

Bir şey diyememek hatta soramamak en kötüsüydü.

O yüzden onu buraya getirmem lazımdı.

Gerçi, neden gelsindi ki? Üzerine battaniye at, yat aşağı derdi.

Saçmalama.

Sen kendinle karıştırdın galiba.

Ben olsam öyle derdim yani.

Muhtemelen o demezdi.

Ama sonuçta benim, onu direkt bulduğumu o bilmiyordu. Nereden bilecekti? Gayet de bulamadım diyebilirdim.

Bununla uğraştığına inanamıyorum, Bengi.

Ben de inanıyordum.

Belki de adamla bir hafta içinde hiçbir iletişimim kalmayacaktı ve belki de gerçekten *düşmanım* olacaktı ama ben hâlâ çocuk gibi onu yanıma getirmeye uğraşmanın peşindeydim. Üstelik o katı bir şekilde beni karşısına alacağını belli etmişken. *Normal şartlarda* masalı hiçbir anlam taşımıyordu çünkü biz

zaten normal şartlardaydık. Onun bir Narbekov, benim ise Elem olduğum hiç değişmeyecek o şartlardaydık. Sonsuza kadar burada tıkilp kalacaktık işte. Başka bir seçenek, kaçış noktası ya da *paralel bir evren* yoktu.

Yoktu.

Olmayacaktı da.

Hem de hiç.

Hiç.

Sen gerçekten de salaksın, Bengi.

Cidden öyleydim.

Bunu biliyordum.

Yine de mesajı yazarken kendimi durduramadım.

B: Bulamadım.

H: Nasıl bulamadın? İyi bak. Oradadır.

B: Bulamadım işte. Isıtıcı yok mu evde?

H: Çatıda vardır belki de çıkma sakın. Düşersin sen şimdi.

B: Niye, ben salak mıyım?

H: Dikkatsizsin.

B: Sensin o.

H: Yok, ben çok dikkatliyimdir.

B: Kendini övmen bittiyse yardımcı ol.

H: Dayanamayacağın kadar mı soğuk?

Aptal. Soğuktan donsam anca mı gelecekti yani? Ne bu isteksizlik? Keşke bunu yazabilseydim.

Çünkü anında sinirlenmişim. Zaten bu aralar sinirlenmem için çok bir şey yapmasına gerek yoktu. Varlığı bile sinirlerimi bozuyordu. *Karşımda* olan varlığı. *Yanımda* olmasını istediğim ama hiçbir zaman istediğim yerde olmayacak o varlığı.

Onunla alakalı her şey.

Onunla alakalı her şey sinirlerimi bozuyor. Çünkü sahip olamayacağımı biliyorum. Bu aralar *çok iyi* biliyorum.

B: Yok. Çaresine bakarım. Sağ ol.

H: O kadar soğuduysa ben gelene kadar battaniye al odamdan diyecektim.

B: Sen gelene kadar donarak ölürüm.

H: Çıktım bile. Arabadayım.

H: On dakika. Maksimum.

B: Yoldaysan neden beni termostatu bulmak için uğraştırdın?

H: Yolda değildim.

Mesajını gördüm ama bir şey yazmadım. Çünkü ne yazabilirdim ki? Boşuna sinir olmuştum. *Genelde olduğu gibi.* Yola çıkmasa ona sinir olurdu ama yola çıktığı için de sinir oluyordum. Çünkü bana değer verdiği belliydi. Bunu hissediyordum. *Kötü olan da buydu zaten.* Çünkü değer vermeden beni karşısına almasını hazmedebilirdim ama böylesi çok acımasızca geliyordu.

Benim kaldıramayacağım türden bir acımasızlıktı bu.

Çünkü ben *sevgiyle* büyüdüm. Sevginin her şeyin üstesinden geleceğine inanarak büyüdüm. *Sevgi birçok günahı örter.* Burada hiçbir günahı örttüğü yoktu ama benim de içten içe inandığım şey buydu. Çünkü başkalarının *şeytanı* olan adam, benim *meleşimdi*. Belki de içine hapsoldüğüm *sonsuz* paradoks böyle başladı. Bu yüzden insanlara karşı bu kadar *kör* oldum. Bu yüzden nasıl bir dünyada nefes aldığımı algılamam bu kadar uzun sürdü.

Hâlâ tam olarak algılayabildiğimden emin değilim.

On dakika tam olarak dolmamışken kapı çaldı. Oturduğum yerden kalkarak kapıya doğru ilerlemeye başladım. O olduğuna emin olsam da delikten yine de kontrol ettikten sonra kapıyı açtım. Üzerindeki deri ceketi çıkararak girişteki dolabın içine astığında, “Neden anahtarla açmadın?” diye sordum.

“Anahtarı abime verdim,” dedi. “Bende yok.” Bir şey söylememi beklemeden banyoya doğru ilerledi. Elini yıkadıktan sonra tekrar yanıma gelmişti.

Salonun ışığını açtığı sırada, “Ne bu acele?” diye sordum.

“İşlerim var,” dedi. “Tekrar gideceğim.”

Tekrar mı gidecekti? Bu saatte? Tam olarak ne işinden bahsediyordu? Bir insanın sabahın altısında ne işi olabilirdi?

Sormak istediklerim bunlarken sormaya hakkım olmadığı için sadece, “O zaman neden geldin?” diye sorabildim.

“Cevabını bildiğin soruları sorman çok tatlı,” dedi alaycı bir sesle. Sehpanın üzerinde duran termostatu eline aldığı anda alaycı bir gülümseme ile bana doğru döndü. “En az salonun ortasında duran ve kafam kadar olan termostatu görmediğini söylemen kadar tatlı.”

“Ne alakası var?” diye sordum utanarak. Anlayacağını biliyordum ama yine de utanmıştım. “Uykum var. Görmemişim.”

“Hı-hı,” dedi inanmadığını belli eden bir tonlama kullanarak. “Uyu o zaman. Sıcaklığı arttırdım. Ev az sonra hamam gibi olur.”

“Gerçekten gidiyorsun yani?” diye sordum. Gerçekten bu saatte *iş halletmeye* gidecekti. Ne oluyordu gecenin köründe? Neye böylesine koşarak gitmişlerdi?

“Gitmem lazım,” dedi bileğindeki saati kontrol ettiğinde. “En geç sekiz buçukta orada olmam lazım.”

Orada derken tam olarak nereyi kastediyordu?

“Neden?”

“Bazı... Sorunlar var.”

Evet, çok açıklayıcı olmuştu gerçekten de.

Ama iğneleyici bir cevap vermek içimden gelmedi çünkü çökük omuzları ve uykusuzluktan bayılmak üzere olduğunu belli eden gözleriyle oldukça yorgun görünüyordu. Ve buna rağmen benim için buraya gelmişti.

“Sekize daha bir saatten fazla var,” dedim. “Bir saat kestir, öyle git.”

“Bir saatte uykuya bile dalamam ben,” dedi güler gibi bir ses çıkardığında. “Ne kestirmesinden bahsediyorsun?”

“Dene o zaman,” dedim. “Denemekten zarar gelmez. Yorgunluktan bayılacak gibi duruyorsun. Gözlerini kapatıp uzanman bile işini görür.”

“Farkındaysan evimin tüm odaları kapılmış durumda,” dedi alaycı bir sesle. “Balkonda mı kestireyim?”

“Evin saray yavrusu gibi,” dedim kafamı yana eğerek ona baktığım sırada. “Yani, bana abartıyormuşsun gibi geldi. Salonda da uyuyabilirsin.”

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye başladığında arkasından bakakaldım. Nereye gidiyordu şimdi birden? *Duvara mı konuşuyorum ben?* Aslında teknik olarak duvara konuşmaktan pek de farksız sayılmazdı yaptığım şey.

“Nereye gidiyorsun?”

“Uyu demedin mi?” diye sordu arkasını dönmeden.

“Salon o tarafta değil yalnız.”

“Ongun, Olga’nın kustuğunu söyledi. Yani önce banyoyu temizlemem lazım yoksa aklıma takılır.”

Artık *aklıma takılır* dediğinde korkuyordum çünkü saatler önce söylediği şey gerçekten korkutucuydu. Onu bu kadar ilgilendirmeyen bir şeyi bile

takıntı yapabilecek bir zihne sahipti. Onunla *yaşıyordu*. Eğer buna yaşamak denilebilirse tabii. Ben kendimi onun yerine koyduğumda bile çıldıracakmış gibi hissediyordum.

“Gerek yok.”

“İnan bana, var.”

“Hayır,” dedim birkaç adım atarak ona yetiştiğim sırada. “Yani... Gerek yok, derken... Ben temizledim. O yüzden.”

Aniden bana döndü. Ela gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. “Temizledin mi?”

Kafamı sallayarak onu onayladım. “Evet.”

“Neden?” diye sorduğunda sesi de şaşkınlığını ele veriyordu. En az yüzündeki ifade kadar.

Bir an gerçekten ona cevap verecektim. *Nedenini* söyleyecektim. Aslında, nedeni çok açıktı. Nedeni benim onu seviyor olmam ve onun canını sıkan, aklına takılan şeylerden nefret ediyor olmamdı. Ama bunu zaten bildiği için söylememe gerek yoktu. Tekrar tekrar duymayı hak ettiğini düşünmüyordum.

Bu yüzden onu taklit ederek, “Nedenini bildiğin şeyleri sorman ne kadar tatlı,” dedim alaycı bir sesle. “Hadi, salona geç de uyu.”

“Sen?” diye sordu.

“Ne ben?”

“Sen neden uyumuyorsun?”

“Uyudum çünkü,” dedim. “Uykum yok.”

Ela gözleri kısa bir an kısıldı ve kafasını eğerek beni inceledi. Sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamak istiyormuş gibiydi. *Böyle bir konuda sana neden yalan söyleyeyim ki?*

“Ağrı kesici aldın mı?” Kafamı salladım. “Ağrın geçti mi?” Tekrar kafamı salladım. “Ne yedin?”

“Makarna.”

“Dünyanın yemeği vardı orada,” dedi. “Gerçekten gidip makarna mı yedin?”

“Canım çekmedi hiçbirini,” dedim. “Canım makarna çekti. Bunun da mı hesabını vermek zorundayım sana?”

“Hiçbir hesap vermek zorunda değilsin,” dedi kafasını salladığında. Bir şey dememe fırsat vermeden yanımdan geçti ve salona doğru yürümeye başladı. Sonra bir şey unutmuş gibi arkasını döndü ve, “Teşekkür ederim,” dedi.

Kısa bir anlık duraksamadan sonra, “Ne için teşekkür ediyorsun?” diye sordum.

“Banyoyu temizlediğin için,” diye cevapladı.

Böyle şeyleri önemseydiğini biliyordum. *Önemsenmeyi önemsiyordu.* Bazen ne kadar bundan rahatsızmış gibi davranırsa da... Olmadığını biliyordum. *Beni anladığını sanıyordum. En azından öyle hissediyordum.* Attığı mesaj aklıma gelmişti. Onu anlıyordum da. Şimdi ne kadar anlamadığımı düşünse de... Onu anlamak için elimden geleni yapıyordum.

Yapmamam gerektiğinde bile.

Yüzüme bir kez daha bakmadan arkasını döndü ve ona iyi geceler dilememe fırsat bile vermedi. En azından bu da bir şeydi çünkü sözümü dinleyip uyuyacaktı. Bu da bir şeydi.

Onun koltuğa doğru ilerlediğini gördükten sonra salonun kapısını ardımdan kapatıp tuvalete gittim ve pedimi değiştirdim. Sonra çay yapmaya karar vererek mutfığa geçtim. Belki televizyon izlesem zaman daha hızlı geçerdi. Oyalanacak bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı çünkü hiç uykum yoktu.

İki gündür sadece uyuyordum ama televizyon izlemek de seçeneklere dahil değildi. Ona salonda yatmasını ben söylemişim ve bunu söyledikten sonra uyanmasına neden olacak değildim.

Muhtemelen uykuya dalmamıştı bile.

Ona benim odama geçmesini söylesem sinirlenir miydi acaba?

Sinirlenmesi çok da umurumda olmazdı.

Salonun kapısını açarak içeri girdiğimde üzerindeki tişörtü çıkardığını gördüm. Muhtemelen altını da çıkaracaktı. Dışarıdan gelmesine rağmen duşa girmemesi şaşırtıcıydı. Özellikle aşağıda duran arabayı bile kafasına takacağı bir ruh hâlinde olduğunu düşünürsem... Sanırım kendine söz geçirmeye çalışıyordu.

Hangi türlü de daha iyiydi, emin değildim. İnsanın zihnine teslim olarak hiçbir savaşı kazanamayacağını bilecek kadar fazla savaşta bulunmuştum ama insanın zihnine karşı bir savaş kazanamayacağından da emindim. İki türlü de tek bir kaybeden olacaktı. O da insanın kendisiydi.

“Ne oldu?” diye sordu içeri girdiğimi fark ettiğinde.

“Sen benim odamda yat.”

“O nedenmiş?”

“Uykum yok,” dedim. “Televizyon izleyeceğim.”

“Tamam,” dedi. “Aç, izle.”

“Fısıltıya bile uyanıyorsun, televizyon sesi varken nasıl uyuyacaksın acaba?” diye sordum.

“Uyurum,” dedi altındaki pantolonu da çıkardığında. Koltuğa uzandığında, “Aç, izle,” dedi umursamaz bir sesle.

Ama uyuyamayacağından emindim.

Yine de ısrar etmedim. Televizyonu açarak çaprazında duran koltuğa geçtim. Televizyonda siyah beyaz bir film açıktı.

“Sen mi izliyordun bunu?” diye sordum göz ucuyla ona baktığımda. Ağzını açmasa da kafasını sallayarak beni onayladı. Birkaç saniye sonra gözlerini kapatıp sırtını bana dönmüştü. Sonra ayağa kalkarak, “Ben böyle hayatta uyuyamam,” dedi ve odaya doğru yürümeye başladı.

Evet, haklı çıkacağımı biliyordum.

Birkaç saniye sonra telefonuma mesaj geldi.

Yine.

H: Bir şey soracağım.

Yine ne olmuştu acaba?

B: Ne oldu?

H: Sence bizim aramızda çok mu yaş farkı var?

Kaşlarım çatılırken doğru mu okudum diye tekrar okudum. *Ne alaka?*

B: O nereden çıktı?

H: Cevap ver sadece.

B: Hayır?

H: Hayır?

B: Her zaman büyük erkeklerden hoşlanmışımdır.

H: Derken?

B: Beni çok yoruyorsun.

H: Ne yaptım şimdi?

B: Gecenin köründe sorduğun soru sence mantıklı mı? Sence bizim sorunumuz yaş farkı mı? Nereden çıkarıyorsun bu soruları?

H: Neyse ya.

B: Uyu artık. Hiç uyumuyorsun.

H: Tamam.

H: Erkekler kim?

B: Dalgasına dedim.

H: Hmm... Yaşlıyım ben. Anlamam dalga falan.

B: Of, sus da uyu.

H: Abinler geldiler bu arada. Odadalar.

B: Yani?

H: Yanıma gel. Beraber uyuyalım.

B: Ne alaka?

H: Canım çekti.

B: Defol git. (07.53) (Görüldü.)

Canım çekti. Siktir git o zaman. Gerçekten oyun mu oynadığını sanıyordu benimle?

Sinirle telefonu kapattım ve diğer köşeye fırlattım. Gözlerimi ekrana çevirdim ve filmi izlemeye başladım. Başından başlamadığım için anlamam biraz zor olacaktı ama kumandayı bulmaya üşeniyordum.

*“Buraya kadar her şey yolunda,” dedi karakterlerden biri, diğerine. “Buraya kadar her şey yolunda. Buraya kadar her şey yolunda. Önemli olan düşüş değil, yere çarpıştır.” *La Haine (1995)*

Bu cümleyi daha sonrasında, çok daha çaresiz bir anda kendime hatırlatmam gerektiğinden habersizdim.

“Papa!”

Elimi ve yüzümü yıkamış bir şekilde banyodan çıkıyordum ki yan odadan gelen sesi duydum. Çocuk sesi. Yamaç, abime sesleniyordu. Aslında odaya girip ona bakabilirdim ama onunla tanışmaktan korkuyordum. Bu yüzden abimin evin içinde olduğunu umarak mutfağa doğru ilerlemeye başladım.

Görmeyi beklediğim manzara kesinlikle karşımdaki manzara değildi.

Abim ayakta idi ve ocağın başında krep yapıyordu. Olga bacaklarını diğer sandalyeye uzatmış, rahat bir şekilde uzanır vaziyetteydi ve karşındaki Perva ile bir şey konuşuyordu. Gözlerim duvardaki saate döndü. Öğlen on bire doğru geliyordu ve dışarısı tamamen karla kaplıydı.

“Hayır, bizi neden kovmuyorsun, ben onu anlamadım,” diyordu Olga tam içeri girdiğim sırada.

“Neden evimden bu kadar kovulmak istiyorsun?” diye soruyordu Perva da ona. “Sizi kovmam hiçbir şeyi daha iyi yapmayacak. Hepimiz eşit derecede boku yedik. Gemi batıyor, hepimiz aynı güvertedeyiz.”

Neden bahsettiklerini anlamayarak içeri girdiğimde, “Yamaç sana sesleniyor,” dedim abime doğru dönerek.

“Günaydın, uyuyan güzel,” dedi gülerek yanımdan geçtiği sırada. “Şunları çevirsene. Bakıp geliyorum.”

“Neden içeri adım attığım anda bana iş kitliyorsun?” diye sordum arkasından. Ama umursamadan çoktan mutfaktan çıkmıştı bile.

“Sen geç otur,” dedi Perva ayağa kalktığı anda. “Ben çeviririm.”

“Gerek yok,” dedim krepleri çevirmeye başladığımda. “Ellerim tutuyor.”

Gözlerini devirerek kalktığı sandalyeye geri oturduğunda Olga gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kim bilir ne düşünüyordu bizim hakkımızda? Acaba o da abim gibi aramızda bir şey olduğunu anlamış mıydı?

“Siz ne zaman ayrıldınız?” diye sordu eğlenen bir ifadeyle bir Perva’ya bir de bana bakarken. “Yeni gibi.”

“Ne ayrılması?” diye sordum şaşkın bir sesle.

Perva yorum bile yapmadı.

“Ongun delirecek,” dedi Olga bu onu çok eğleniyormuş gibi. “Bana eğlence çıktı.” Gözleri Perva’ya dönmüştü. “Ama sen beni şok ettin. Gerçekten. İnanmıyorum sana...”

“Neyime inanmıyorsun?” diye sordu Perva kafasını sallayarak.

“Kız kaç yaşında?” dedi Olga gülerek. “Yaşından utanmıyor musun?”

“Yirmi bir yaşımdayım,” dedim kaşlarımı çatarak ona baktığımda.

Olga tekrar güldü. Dün gece gördüğüm kişi şimdi gerçek değil gibi geliyordu. “Adam yirmi yedi yaşında kuzucuk,” dedi alaycı bir sesle. “Üstelik

abin bu adama abi diyordu.” Sanki bunu yeni hatırlamış gibi birden kahkaha attı. “İyy! Korkunç birisin, Vladislav!”

“Sen kendine bak,” dedi Perva sinir olmuş gibi.

“Ne varmış benim hâlimde?”

“Yirmi bir yaşında Ongun’dan hamile kalmak da pek iyi bir ilişki seçimi değil sanki ama ben herkesin hayat seçimlerine saygı duyarım.”

Olga gülerek yüzük parmağım işaret etti. “Ben evliyim. Sen kendi ilişkin için endişelen.” Ona hayretle baktığımda bana *sus* dercesine işaret parmağını dudağının üzerine bastırdı. Sanki dün gece ne kadar boktan bir ilişkisi olduğundan yakınan o değildi. “Yani sizin nişan da sahte değildi o zaman? Hmm?”

“Sen bu işe neden bu kadar meraklısın?” diye sordu Perva ters bir şekilde ona baktığında.

Aslında, *arkadaş* gibilerdi. Tabii ikisinin yapısında olan insanlar ne kadar arkadaş olabilirse. Kreplerin piştiğine karar verdikten sonra ocağı kapatarak krepleri bir tabağa boşalttım ve tabağı masanın ortasına koydum. Perva hayvan gibi saldırıp kreplerden birini ağzına atmıştı bile.

“Çünkü kimse artık benimle konuşmuyor,” dedi Olga. “Bazıları yüksek lisans yalanım yemedi ve Ongun ile bir iş çevirdiğimi anladı, bu yüzden konuşmuyor. Bazıları ise gidip onları aramadığım için konuşmuyor. Nadia zaten çok tuhaf bu aralar. Yani, haber kaynaklarım tükendi ve insan yüzü görmüyorum. O yüzden...”

“Abim ile beraber olduğun için mi seninle konuşmuyorlar?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Yani bilmiyorlar,” dedi. “Sadece şüpheleniyorlar. Asla kanıtlayamazlar. Yok, aslında kanıtlayacaklar. Ben çocukla ortaya çıkınca. Bunu pek düşünmemeye çalışıyorum.” Alaycı bir şekilde güldü. “Neden şışırdın ki? Yanlış anlama ama Elemler pek favori aile sayılmazlar.”

Perva eğlenen bir şekilde, “En sevmediğimiz aile diyelim,” diye ekledi.

“Doğru,” dedi Olga. “En sevmediğimiz aile.”

“Kocan bir Elem değil mi senin?” diye sordum alaycı bir sesle. Perva’yı doğrudan görmezden gelmiştim.

“Bu gerçek üzerine çok düşünmemeye çalışıyorum,” dedi Olga alaycı bir sesle. “Ayrıca bunun da nişanlısı Elem değil mi? Neden sadece bana laf ediyorsun?”

“Sahte ve eski,” dedim gülerek.

“Bana sahte gibi gelmedi.”

“Ne o sahte gibi gelmeyen?” Abimin sesi ile beraber hafifçe yerimden sıçradım. Korktuğum o konuşmayı tekrar yaşamak istemiyordum. İçeri girdiğinde kucağında Yamaç’ın olduğunu gördüm. Elinde oyuncak bir aslan tutuyordu ve dişleriyle aslanı ısırıp duruyordu.

“Günaydın bebeğiiiiim,” dedi Olga atılarak Yamaç’ı kucağına aldığı anda. “Nasılsın?”

“İyi.”

“Sağ ol bana sorduğun için,” dedi Olga gülerek. “İyice huysuz annene benzedin ya!”

Ama Yamaç ona cevap vermemişti.

Sırıtarak onu izliyordum. Hayatımda gördüğüm en tatlı şey olduğuna yemin edebilirdim ama hâlâ gerçek dışı geliyordu. Burada olmamız da... Hepimiz, bir arada... Perva’nın mutfağında? Abim varken... Abimin yanında karnısı ve çocuğu varken... Kahvaltı yapıyorduk.

Gerçek dışı gelmesi çok normaldi.

“Sahte olmayan ne?” diye sordu abim tekrar. Yine takılı kalmıştı.

“Krep çok iyi,” diye cevapladı onu Perva, krepten bir ısırık aldı.

“Bok ye.” Perva’ya bakmamıştı bile. “Sahte olmayan ne ya?” diye sordu abim bir kez daha, bu sefer Olga’ya dönmüştü. “Ne o aşkım? Söylesene.”

Suratımı buruşturdum çünkü abimi böyle görmek en son istediğim şey bile değildi. Onun bu hâle geldiğini gördüğüme inanamıyordum. “Aşkım, söylesene,” diye onu taklit ettiğimde saçımdan tutarak beni birden kendine doğru çekti. “Hayvan mısın?” Kolunu ittirmeye çalıştım. “Bırak saçımı lan! Acıyor!”

“Abiyle dalga geçilir mi lan?”

“O abi sensen gayet de geçilir,” dedim onu ittirmeye çalıştığımda. Ama küçükken yaptığı gibi saçımı daha sert çekti. “Senin ağzına sıç-”

“Ne?” diye sordu bağırarak. “Ne diyeceksin? Tamamla bir bakayım.”

“Ongun ağzına sıçacağım ama,” dedi Perva. “Rahat bıraksana kızı.”

Olga hayatında izlediği en eğlenceli şey buymuş gibi kahkaha attı. “Vladislav, beni şok ediyorsun gerçekten.”

“Sana ne oluyor lan?” diye sordu abim gergin bir sesle ama benden uzaklaşmıştı. “Ne giriyorsun aramıza?” Perva ona gözlerini devirdiğinde, “O gözlerini sokarım ama götüne,” dedi abim sinirle. “Oğlum, sen benimle taşak mı geçiyorsun? Utanman falan da mı yok?”

“Birader ne dedik amına koyayım ya, evimde olay istemiyorum diye suçlu ben mi oldum?” diye sordu Perva sinirle ayağa kalktığı anda. “Krep de bok gibi olmuştu bu arada.”

Abim ona ağzını açacağı sırada telefonu çalmaya başladı ve hiçbir şey söylemeden mutfağı terk etti. Perva oturduğu yerden kalkıp, balkona geçecekken, Yamaç birden Perva’nın kolunu tutarak, gitmesine engel olmaya çalıştı.

“Bunlar da baba oğul hasta galiba bana,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Bırak lan beni. Sigara içeceğim. Yoksa yüzüne yüzüne üflerim dumanı.”

“Ya sen hayatında hiç mi bir çocukla konuşmadın, hayvan mısın?” diye sordum hayret içinde.

Beni umursamadan tekrar Yamaç’a doğru eğildi. “Benim adım, Vladislav,” dedi elini tokalaşmak için uzattığında. Üç yaşındaki çocukla tokalaşmaya çalışıyordu. “Senin adın ne?”

“Çocuğun dili ona nasıl dönsün?” diye sordum ona ters ters baktığımda. “Bir de tokalaşmak için elini uzatıyor.”

Benimle yine muhatap olmayarak tekrar Yamaç’a doğru döndü. “Senin adın ne?” Yamaç ona cevap vermediğinde, “Bir sorun mu var lan bu çocukta?” diye sordu içeri giren abime. “Bu yaşta konuşmayı öğrenmesi gerekmez miydi?”

“Sensin sorunlu, amcık ağızlı,” dedi abim sinirle. “Konuşası yok demek ki seninle. Anladı ne bok olduğunu.” Eğilip Yamaç’ın saçlarını öptü. “Aslan oğlum benim be.”

“Salak mısın Ongun ya?” Olga, Yamaç’ı kendine doğru çekti. “Hiç bu kadar kalabalık görmedi ki. Ne yapacağını şaşırdı. Biraz alışması lazım.”

“Kalabalık dediğin de dört kişi,” dedi Perva.

“Evladıma göre kalabalık demek ki,” dedi Olga. “Sen bir gitsene şuradan.”

“Sen kimi kimin evinden kovuyorsun acaba, Elem?”

Olga suratını buruşturdu. “Deme sakın öyle bana!”

“Pardon da niye suratını buruşturdun?” diye sorduğum sırada abim de, “Evet,” dedi. “Ne oluyoruz? Elem olmak kötü bir şey mi?”

Perva gülerek, balkona çıktığında arkasından ilerleyerek, kapıyı kapattım. Bu sırada Yamaç, abimi taklit ederek Olga'ya, "Elem olmak kötü bir şey mi?" diye soruyordu ve Olga kahkaha atıyordu.

Perva sehpanın üzerinde duran sigara paketini eline aldığı sırada, "Ne oldu?" diye sordu kafasını sallayarak.

"Ne demek ne oldu?"

"Benimle baş başa kalmana şaşırdım," dedi alaycı bir sesle. "Hayırdır? Ölüyor muyum?"

"Ha-ha," dedim alayla. "Çok komik. Sigara içmek için geldim."

Paketin içinden bir dal çekerek dudakları arasına sıkıştırdıktan sonra paketi bana doğru uzattı. İçinden bir dal çektim ve çakmağını bana uzatmasını bekledim. Kendi sigarasını yakıp çakmağı bana uzattı.

Sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çekip, "Ne konuşuyordunuz?" diye sordum. "Ben içeri girmeden önce? Boku yediğimizi söylüyordun."

"Evet," dedi düz bir sesle. "Leo dün gece destekçileri kaldırdı."

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Bunu o kadar normal bir şeymiş gibi söylemişti ki az kalsın yanlış duydum sanacaktım.

"Ne?"

Omzunu silkti. "Duyduğun gibi."

"Bunu nasıl yapabilir ki?"

"Kuralları değiştirdi işte."

"Orasını anladım," dedim şaşkınlıkla. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamadım."

"Kralısan her şeyi yapabilirsin," dedi. "Kuralların hepsi onun bir sözüne bakar. Ortada meclis yokken istediğini yapabilir."

"Ama meclisi kuracak kadar kişi var şu an."

"Önem taşımıyor," dedi. "Ortada bir meclis yok. İstedini yapmakta özgür. Kral olmak böyle bir şey zaten. Sadece o, bu zamana kadar tüm avantajlarını kullanmamıştı. Şimdi hepimize kızgın ve hepimizin birer nankör olduğunu düşünüyor. O yüzden gerçekten oynamaya başlayabilir."

"Yani onu kızdırdınız," dedim. "Bunun sonu iyi bitmez."

"Zaten kızacaktı," dedi gülerek. "Sen onun gerçekten sakın birisi olduğunu mu sanıyorsun? Rakibi yokken herkes iyi davranır. Önemli olan tahtın sallandığında nasıl davranacağındır. O adam barışçıl bir adam, bunu kabul

ediyorum. Ama tüm ailemin nasıl katledildiği günü hatırlıyorum. İstedğinde nasıl bir canavara dönüşebileceğini biliyorum. Amcamların evlerinden gelen çığlıkların hepsini hatırlıyorum. İyi ve adil bir lider gibi görünebilir ama canı istediğinde Armen'den daha acımasızı yoktur. İnan bana. Şimdi de canı ağzıma sıçmak istiyor.”

“Yani, eğer ortada destekçiler yoksa nasıl ilerleyebilirsiniz ki?” diye sorduşumda güldü.

“İlerleyemeyeceğiz,” dedi. “Ta ki Armen bir hata yapana kadar.”

“Yapacağını nereden biliyorsun?”

“İgor Borisov boş adam değildir,” dedi. “Ne yapması gerektiğini bilir.”

“Ona bırakacaksın yani,” dedim. “Tüm şansın bir deli adama bağlı?”

Omzunu silkti. “Senin de öyle.”

“Odkan ile iş birliğinin bozulmasına epey üzölmüşsündür, babası geldiğine göre senin yüzüne bakmaz artık,” dediğimde sadece güldü. Bakışları hiçbir şeyden haberin yok, der gibiydi.

Ağzımı açıp cevap vereceğim sırada abim içeriden, “Bengi!” diye bağırdı. “Gel!”

Çok garip bir sesle, “Hadi git,” dedi gözleriyle kapıyı işaret ettiğinde. “Abin çağırıyor.”

Bir tuhafılık olduğunu sezmiş olsam da bir şey demeden balkondan çıktım.

“Leo’nun yılbaşı yemeği davetli listesinde neden Rozanovlar var?” diye sordu abim, arabayı sürerken bir yandan da telefonunu kontrol ediyordu.

Omzumu silktim. “Bunu nereden bilebilirim?”

“Hay sikeyim,” dedi kendi kendine. Sanki az önceki soruyu da bana değil de kendine sormuştu. “Bir bu eksikti.”

“Ne oluyor ya?”

“Bir şey yok,” dedi. Arabanın hızı biraz artmıştı. Telefona daldığı için az kalsın bir araca çarpacaktı. Ona refleksi küfrettiğimde özür dileyerek telefonunu bana uzattı. “Sen kontrol etsene mesajları. Kafam dalgın şu an.”

“Olga ile aranızı düzelttiniz mi?” diye sordum şifresini girerken.

“Hayır,” dedi sadece.

“Kahvaltıda bayağı iyi görünüyordunuz.”

“Olga öyledir,” dedi. “Başkalarının yanında hep mükemmel rolü yapar.”

“Sanmıyorum,” dedim. “Bana öyle yapmadı. Geçen gece, sen onu hastaneye götürmeden önce... Bayağı kötüydü ve ağlayıp duruyordu.” Şaşkın bir şekilde kafasını kaldırarak bana doğru döndü. “Senin ondan boşanmak istediğini söyleyip durdu. Kıza neden böyle hissettiriyorsun?”

“Ne?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Ruh hastası mı bu kadın ya?”

“O ne demek şimdi?”

“Kızım ben boşanmak istediğim kadından boşanmaz mıyım sence?” diye sordu sinirle. “Öyle bir şey yok. İsteyen oydu. Ben de ona resmen yalvardım. Derdi ne de böyle anlatıyor, gerçekten anlamıyorum.”

“Belki inandırıcı gelmemişsindir,” dedim omzumu silkerek.

“Kafayı yiyeceğim,” dedi kendi kendine. “Tek istediğim şey, yılbaşı yemeğinden önce Olga’nın kendine gelmesi. Yoksa ailesi yüzünden daha da delirecek. Henüz kimse bilmiyorken kafası bu kadar bozulmuşsa Yamaç’ı öğrendiklerinde ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.”

“Sen genel olarak ne yapacağını biliyor musun ki?” diye sordum gülerek. “Destekçileri kaldırdı adam. Sen neden destekçi toplamaya çalışıyorsun?”

“Çünkü tatlım, er ya da geç bu yaptığından dönecek,” dedi arabayı park ettiğinde. “Kaç senelik tarihte görülmemiş şey. Düzenle fazla oynayamazsın. Leo, bu aralar çok oynuyor. Bu kadar kuralı kaldırmasına müsaade etmezler.”

“Etmeyecek olan kim peki?” diye sordum. “Adam kral değil mi?”

Bana cevap vermedi ve arabadan indi.

Ben de hemen peşinden indim.

“En azından kiminle buluşacağımızı söyle,” dedim oflayarak.

“Bunu sana zaten söyledim,” dedi. “Sen oğluyla konuş. Ben de adamlarla konuşacağım.”

“Tanımadığım biriyle ne konuşacağım ya?” diye sordum gergin bir sesle.

“Bunları on kere konuştuk ya arabada,” dedi kızar gibi bana döndüğünde. “Alt tarafı ben babasını kafalarken on dakika çocukla konuşacaksın. Bu kadar sorun olan şey ne?”

“Of,” dedim sinirle mekândan içeri girdiğimizde. “Yok sorun.”

Telefonuma gelen bildirim sesiyle telefonu açtım ve gelen mesajı kontrol ettim. Tam da beklediğim kişiden gelmişti çünkü buraya geleceğimi öğrendiğinde tabii ki sorun çıkarmıştı.

H: Rica ediyorum, yapma. Ben böyle şeylere dayanamıyorum. Sinirleniyorum.

B: Bir şey yaptığım yok.

H: Kızım daha ne yapacaksın? Dalga mı geçiyorsun? Neden o sikik abinin peşinden gidip milletle buluşuyorsun?

H: Neden tanımadığın adamlarla buluşuyorsun?

B: Sen manyak mısın? Kiminle buluşuyorum? Sadece burada duruyorum. Sana evde de söyledim. Adamları tanımıyorum bile. Tanımıyorum. Anlamıyor musun?

H: Tamam, anlıyorum. Belli ki rica sende işe yaramıyor. Onu anladım.

H: Kendi bildiğim türlüüne geçiyorum.

H: O piçle aynı masaya oturduğun saniye bunu yaptığına pişman olursun.

B: Hadi ya? O nasıl olacakmış?

H: Anlarsın.

BÖLÜM 15

YARIM KALAN BİR DÜŞ

31 ARALIK 1988

“Yeni yıla son yarım saat!”

Odanın içerisi kalabalıktı. Nefes alacak yer bulmanın zor olacağı kadar hem de. Geri sayımın bitmesiyle beraber herkes birbirine sarılıyordu, sevgililer öpüşüyordu. Ekaterina kenardan aldığı mavi bardaklardan birini dudaklarına götürdüğü sırada derin bir nefes alarak içeri doğru yürümeye başladı. Partinin verildiği salon, az önce çıktığı bodrum katından bile daha kalabalık hâle geldiği için kendini bahçeye atmaya karar vermişti.

Başarısız olduğu sosyalleşme deneyimlerinden birini daha yaşıyordu.

Havuzun karşısındaki sandalyelerden birine oturduğunda gözleri etrafta dolaşmaya başladı. Evin olduğu site lüks villalardan oluşuyordu ve etrafa baktıkça buraya ait olmadığını düşünüyordu. Her zaman bir fazlalık gibi hissetmesi belki de babasının ona yaklaşımı ile alakalıydı ama en azından üniversiteye başladığında daha sosyal birisi olabileceğini ummuştı.

“Mutlu yıllar.”

Gelen sesle beraber kafasını kaldırdı ve yanında duran çocuğa baktı. Kim olduğunu bildiği için yanında olması daha da garip gelmişti ama o sanki arkadaşarmış gibi normal bir şekilde Ekaterina’nın yanına oturdu ve ona doğru döndü. Üzerinde polo yaka lacivert bir kısa kollu vardı, altında ise açık renk bir pantolon.

“Sana da mutlu yıllar,” diye mırıldandı Ekaterina, neden yanına oturduğunu anlamadığı için çatık kaşları ile beraber yanındaki bedene bakıyordu.

“Neden ters ters bakıyorsun?” diye sordu yanındaki çocuk. Elindeki şişeyi yanlarında duran masaya bıraktığında bacaklarını uzatarak Ekaterina’ya döndü. “Neden bu kadar mutsuzsun?”

“Mutsuz değilim.” Genç kız mırıldanarak yanındaki çocuğa doğru döndü.

“Bana öyle geldin.”

“Neden öyle düşündün ki?” diye sordu genç kız elindeki bardakla oynayarak.

“Çünkü yeni yılı kutlamaya bu kadar az kalmışken kendini dışarı attın,” diye mırıldandı kumral çocuk, saçlarını geriye doğru itti. Kahverengi gözleri sadece genç kızda dolaşıyordu. “Ve geldiğinden beri kimseyle konuşmadın.”

Genç kız gergin bir şekilde, “Beni mi izliyordun?” diye sordu.

Çocuk kafasını sallarken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. “Evet.”

Genç kızın kaşları çatıldı. “Tanışıyor muyuz ki?”

“İkimiz de aynı edebiyat kulübündeyiz,” diye mırıldandı genç çocuk. Pantolonunun cebinden bir paket çıkardığında içinden bir dal çekerek dudakları arasına koydu. Sonra paketi yanındaki kıza uzattı. “İster misin?”

Genç kız kafasını *hayır* dercesine salladı. “Teşekkür ederim. Kullanmıyorum.”

“İyiymiş.” Pantolonunun cebindeki çakmakla sigarasını yakarak derin bir nefes çekti ve, “Sen beni hatırlamıyor musun?” diye sordu güler gibi bir sesle. Genç kız kafasını salladı, hatırlamıyordu. Genelde etrafındaki insanlara çok dikkat etmezdi. “İsmin Ekaterina, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı genç kız şaşkın bir sesle. İsmi bile biliyor oluşuna şaşırmıştı. Genelde görünmez olduğunu düşünürdü. “Senin ismin ne?”

“Onay.”

“Onay?” dedi sorarcasına. “Bu ismi daha önce hiç duymadım. Rus değil misin?”

Onay kafasını salladı. “Babam Türk. Annem Rus.”

“Burada ne işin var o zaman?”

“Burada yaşıyoruz,” dedi Onay omzunu silktiğinde. “Bekle, sana bir şey anlatmam lazım. Yüz ifadene baktığımda ve senin hakkında bir çıkarım yaptığımda sinirleneceğini düşünüyorum ama...” Gerçekten de Ekaterina'nın sinirlenmesi hep çok kısa sürüyordu. Öfkesi saman alevi gibiydi. “Yine de söylemek istedim. Kulüp toplantısında araya çıktığımızda defterini sınıfta bıraktın, birkaç hafta önce. Ben de merak ederek defterine baktım. Hikâyeyi okudum.” Ekaterina'nın yüzünde anında beliren sinirli

ifade karşısında Onay güldü. “Sakin ol. Bayağı sağlamdı. Bunu söylemek istemiştin sadece.”

“Bayağı sağlam mıydı?” diye sordu kısa bir an duraksadıktan sonra. Utangaç olduğu için yazdıklarını hiçbir zaman kimseye okutmazdı. Bu yüzden şu an, bu konuda ilk kez iltifat alıyordu. Ama sonra asıl odaklanması gereken şeyin bu olmadığını fark ederek, “Neden izinsiz bir şekilde defterimi açıp okudun?” diye sordu sinirle. “Sana bunun bok gibi bir davranış olduğunu hiç kimse söylemedi mi?”

“Genelde bok gibi davranırım zaten,” dedi Onay haylaz bir şekilde güldüğünde. “Ve çevremdekiler de beni uyarmak yerine alkışlar.”

Ekaterina gözlerini devirdi. “Bravo sana.”

Oturduğu yerden kalkacakken, Onay birden uzanarak, onun kolunu tuttu ve kendine doğru çekerek tekrar oturmasına neden oldu. “Sakin ol,” diye mırıldandı genç kızı kendine çektiğinde. “Dalga geçiyorum sadece. Kötü bir amacım yok.”

“Kötü bir amacın yoksa neden defterimi karıştırıyorsun?” diye sordu Ekaterina ciddi bir sesle.

“Çünkü her toplantıya ciddiyetle gelmene rağmen bir kez olsun konuşmadın,” dedi Onay. “Bir kez olsun yazdıklarını hatta bir düşünceni bile paylaşmadın. Ben de merak ettim.”

“Neyi merak ettin?”

“Seni,” dedi Onay. “Arkadaş olmak istedim sadece.”

“Arkadaş mı olmak istedin?” diye sordu Ekaterina inanmıyormuş gibi. Daha önce kimse onunla arkadaş olmak istememişti. “Daha iyi bir bahane bulabilirdin.”

“Ne bahanesi?” diye sordu Onay güldüğünde. Güldüğü zaman yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkıyordu ve açık kahverengi gözleri güneş gibi parlıyordu. “Bir saniye... Yoksa seni beğendiğimi mi düşünüyorsun? Farklı bir amaçla mı yanına yaklaştım sandın?”

Ekaterina ona cevap vermedi çünkü şaşırmıştı. Daha önce hiç onun kadar samimi konuşan ve bir konuya doğrudan giren birini görmemişti. Aslında daha önce kimsenin onunla konuşmaya çalıştığını da görmemişti ama şu an odaklandığı kısım bu değildi.

Ekaterina *ne alakası var*, demek için dudaklarını aralayacağı sırada Onay muzip bir şekilde birden ona doğru yaklaştı, aniden o kadar fazla yaklaşmıştı

ki Ekaterina şok içinde dudaklarına bakmıştı çünkü onu öpecek sanmıştı. Onay birden kahkaha atarak geri çekildiğinde Ekaterina daha büyük bir şaşkınlıkla onu izlemeye başladı.

“Biraz heyecanlandın sanki?” diye sordu Onay gülerek. “Bana laf ediyordun ama sanki senin benimle ilgili niyetlerin farklı çıktı.”

“Ne diyorsun ya sen?” diye sordu Ekaterina sinirle.

“Şaka yapıyorum sadece,” dedi Onay gülerek kafasını geriye attığında. Oturduğu sandalyeye iyice yaslanarak genç kıza dönmüştü. “Sadece arkadaş olmak istiyorum, dediğim gibi. Ayrıca yanlış anlama ama sen benim tipim değilsin zaten.”

Ekaterina’nın kaşları çatıldı. “O ne demek? Bana çirkin mi diyorsun bir de?”

Onay tekrar kahkaha attı. “Sen bu kadar alıngansan seninle işimiz var ya...” Dilini dudaklarında gezdirerek kafasını koluna yasladı. “Sana çirkin demek için kör olmak lazım bence, Ekaterina. Ama sende bir delilik seziyorum. Ben de öyle olduğum için tipim değilsin, bana daha sakın biri lazım.”

“Delilik seziyorsun?” diye sordu Ekaterina çatık kaşlarıyla beraber, ona döndüğünde.

“Evet,” dedi Onay kafasını sallayarak. “O okuduğum kitapta bunu gayet anladım.”

“O sadece kurgu,” diye itiraz etti Ekaterina.

“Evet ama hiçbir eser, yaratıcısından bağımsız düşünülemez,” dedi Onay. “Değil mi? Orada senin de attığın çılgınlıklar vardı. Üzücü aslında. Ama ilgi çekici tarafı benim için daha ağır basıyor.” Sigarasından bir nefes daha aldı. “Bence üçüncü şahıstan değil de direkt karakterin kendisinden yazsan daha çarpıcı olur.”

“O benim için biraz zor,” dedi Ekaterina güldüğünde. “Ben yazdığım baş karakterle bile bağ kuramıyorum. İsmi bile düşünmedim.”

“Düşünelim.”

“Ne?”

“Beraber işte,” dedi Onay. “Karakterin sana hatırlattığı ilk şey ne? Aklına geldiğinde ilk neyi düşünüyorsun?”

Ekaterina kısa bir an duraksadıktan sonra, “Korku,” dedi.

“Korku,” diye tekrar etti Onay kendi kendine. Birkaç saniye sessiz kaldı. Bu sırada eski sigarasını yere fırlatarak söndürmüştü ve çoktan yeni bir sigara yakıp derin bir nefes çekmişti içine. “Perva olsun.”

“Ne?”

“Perva,” diye tekrar etti Onay. “Korku, demek.”

“Türkçe mi?”

Onay kafasını salladı.

“Ama karakter Türk değil ki.”

“Ne fark eder?” diye sordu Onay gülererek. “Sevdiysen koy. Sadece tavsiye veriyorum. Kitabın adını düşündün mü?”

Ekaterina omzunu silkti. “Henüz düşünmedim. Ben böyle şeyleri bulmakta pek iyi değilim.”

“Ama yazmakta iyisin,” dedi Onay. “Kendini neden küçük gördüğünü anlamıyorum. O kulüpteki salakların hepsine taş çıkarırsın. Sadece on dakikalık arada defterini elime aldım ve bir an bile bırakmadım. Ayrıca fark etmediysen diye diyorum, ben bir şeyi kolay kolay beğenmem.” Sigaradan bir nefes aldığı anda, “Yardıma ihtiyacın olursa buradayım,” dedi.

“Aslında var,” dedi Ekaterina. “Dönemin başında olmamıza rağmen ödevi yetiştiremeyecek gibi hissediyorum. Tekrar azar yemek istemiyorum o aptaldan.”

Onay gülererek, “Ondan mı korkuyorsun?” diye sordu.

“Kim korkmuyor ki?” diye sordu Ekaterina.

“Korkma, ben seni korurum.” Ekaterina gözlerini devirdiğinde Onay tekrar güldü. “Ama gerçekten, gerilmene gerek yok. İstersen ödevi beraber halledebiliriz.”

“Gerçekten ödevleri umursayacak birine benzemiyorsun,” dedi Ekaterina, gözlerini kısarak onu inceledi. “Oturup yapacak mısın bir de?”

Bu sohbetten keyif almadığını söylese yalan söylemiş olurdu ama insanları çözememek onu geriyordu ve karşısındaki çocuk şu ana kadar tanıştığı en garip çocuktu.

“Tabii ki hayır,” dedi Onay suratını buruşturduğunda. “Bizim kulüpteki bazı salaklara para veriyorum ve ödevimi yapıyorlar.”

“Ben böyle bir şey yapmam,” dedi Ekaterina. “Ortaya çıkarsa ceza alırız.”

“Yani?” diye sordu Onay. “O zaman ortaya çıkmasını engelleriz. O kadar da zor değil.” Ekaterina ona sert bir şekilde baktığında Onay gülerek gözlerini devirdi. “Çok sıkıcasın, Katya. Dışarıdan baktığımda daha eğlenceli biri olabileceğini düşünmüştüm ama merak etme, bundan sonra değişeceğine emin olabilirsin.”

Katya ismine suratını buruştursa da daha yeni tanıştığı arkadaşına hemen çok uyuz biri gibi davranmak istemediği için sadece, “O nedenmiş?” diye sordu Ekaterina.

Onay doğrularak Ekaterina’ya doğru eğildiğinde, “Çünkü benimle bir kere tanıştın mı bir daha asla aynı insan olmazsın,” dedi gülerek. “Kalk, haydi.”

Onay yerinden anında kalksa da Ekaterina oturduğu yerden kımıldamamıştı. “Neden?” diye sordu sırtını ona dönen Onay’a bakmaya devam ederken.

“Seninle tanıştırmak istediğim birisi var,” dedi Onay. “Gel.”

“Kim?” diye sordu Ekaterina ayağa kalktığı anda, garip bir şekilde Onay’ı takip etmeye başlamıştı. Beraber evin içine girdiklerinde insanların Onay’a selam verdiklerini fark etti ve birkaç hızlı adım atarak, aralarındaki farkı kapatarak ona yetişti. “Burası senin evin mi?” diye sordu şaşkın bir sesle.

Onay onu duymadığından dolayı aralarındaki boy farkını azaltmak için eğildi ve ona doğru yaklaştı. “Ne?”

“Burası senin evin mi, diye sordum,” dedi Ekaterina. “Herkes sana selam veriyor.”

“Her şeyden bu kadar habersiz olman komik,” dedi Onay gülerek. “Evet, öyle. Burada ne işin var senin? Kimin evine geldiğini bile bilmiyorsun.”

Ekaterina ona cevap vermedi çünkü haklıydı. Gerçekten burada ne işi olduğunu bilmiyordu. Her zaman olduğu gibi akıllı yine bir karış havadaydı işte. Neyi neden yaptığının farkında değildi. Sadece o kâbustan ibaret olan evden uzaklaşmaya çalışıyordu.

İkisi beraber yürüyerek evin dış kapısının önüne geldiklerinde, Onay kapıdan dışarı çıktı ve Ekaterina da onu takip etti. Birkaç adım atarak bahçenin demir kapısının önüne geldiklerinde demir kapının önünde bir çocuğun durduğunu fark etti. Kızıl saçları alnından aşağı dağılıyordu, bembeyaz olan yüzü hafif çilliydi ve gözleri masmaviydi. Alnına doğru dökülen saçlarını gergin bir şekilde geriye ittiğinde Ekaterina ile göz göze geldiler ve çocuğun gözleri heyecanla büyüdü. Tabii ki Ekaterina bunu fark etmemişti.

“Neden burada duruyorsun, oğlum?” diye sordu Onay, bahçenin demir kapısını açtığı anda. “İçeri gelsene. Kapıya kadar gelip seni almam mı lazım?”

“Geliyordum işte,” dedi çocuk Onay’a sarıldığı anda. “İyi seneler, kardeşim.”

“Sana da,” dedi Onay sarıldıkları sırada.

Onay geri çekildiğinde yanındaki çocuk Ekaterina’ya döndü ama göz göze gelmekten çekinir gibi bir hâli vardı. Gözleri ayağındaki postalları izlerken Ekaterina da onun üzerindeki yeşil ceket ve yakışıklı suratını izliyordu. Onay, çocuğa ters bir şekilde bakıp tam onları tanıştırmak için hamle yapacağı sırada çocuk ondan önce davranarak Ekaterina’ya elini uzattı.

“Armen ben.”

Ekaterina elini tuttuğ anda, “Ekaterina ben de,” dedi. “Ama sakın Katya diye kısaltma. Hiç hoşlanmıyorum.”

Onay gülererek ona doğru döndü. “Bu bilgiyi benimle neden paylaşmadın?”

“Seni buna değer görmedim demek ki,” dedi Ekaterina gülererek ona baktığında.

Bir an bunu dediğine pişman olmuştu çünkü ona yakın davranan tek insanı kendinden uzaklaştırmak istemiyordu ama Onay kahkaha atarak karşılık verdiğ anda iletişimlerinin artık hep böyle olacağından emin olmuştu.

Aslında Ekaterina da tıpkı Onay gibi insanlarla uğraşarak iletişim kurmayı severdi.

Bunu yapmasının sebebi çevresinde kimsenin olmamasıydı.

“Seni buna değer görmüş demek ki,” dedi Onay imalı bir şekilde Armen’e döndüğ anda. Ekaterina ona ters bir şekilde baktığında Onay dudaklarına görünmez bir fermuar çekerek geri çekildi.

“Tanıştığ ma memnun oldum, Eka,” dedi Armen gülererek. Mavi gözlerini bir an olsun kızıdan çekmemişti.

“Eka mı?”

“Katya diye kısıtlamama izin vermedin,” dedi Armen. “Ve Ekaterina da çok uzun bir isim. O yüzden yeni bir şey bulmam gerekti. Neden, kötü mü?”

“Yo,” dedi Ekaterina gülererek. “Kötü değil. Sevdim. Ben de tanıştığ ma memnun oldum.”

“İçeri girelim mi artık?” diye sordu Onay, ellerini birbirine sürttü. “Az sonra yeni yıla gireceğiz. Sizinle beraber değil de yanımda güzel bir kızla girmek istiyorum.”

Armen ona ters bir cevap vereceği sırada bahçe kapısının oradaki çitlerden içeriye bir beden atladığı için bir şey deme fırsatını bulamadı. Ekaterina bilmese de diğer ikisi bunu yapabilecek kafanın sadece kimde olduğunu biliyorlardı. Çitlerin üstünden atlayan serseri birden Onay’ın üzerine atlayıp onu aşağı devirdiğinde Onay kahkaha atmaya başladı. Bir yandan onu üzerinden itirmeye çalışıyordu ama kendisinden çok daha yapılı olduğu için bunu başaramıyordu.

“Her yerim ıslandı, amına koyduğum!” diye bağırdı üzerindeki bedeni tekrar itirmeye çalıştığında. “Lan, çekilsene! Çekil üstümden! Oğlum, döveceğim seni ha!”

Ama Onay bir türlü ondan kurtulamıyordu. Armen araya girmeye karar verdiğinde Onay’ın üzerindeki beden onu da kendilerine doğru çekmeye çalıştı ama çok sarhoştı ve Armen ondan daha yapılıydı, bu yüzden ona fırsat vermeden çocuğu ayağa kaldırmıştı. Çocuk ayakta duramayacak kadar sarhoş bir şekilde etrafına bakınırken Onay da sonunda ayağa kalkmayı başardı. Çocuk kolunu Onay’ın omzuna attığında Onay oflasa da geri çekilmek yerine ona destek olmak için belini tuttu ve kendisine yaslanmasına izin verdi.

“Sarhoş mu bu?” diye sordu Armen gülerek.

Onay kafasını salladı. “Ayık olduğu mu var sanki?”

Ekaterina istemsizce karşısındaki kişiyi incelemeye başlamıştı. Siyah saçları ıslaktı ve alnına doğru dökülüyordu. Solgun, beyaz renkteki tenine göre gözleri oldukça canlı bakıyordu ve Ekaterina’nın hayatında gördüğü en garip göz rengine sahipti. Mavi ve kahverengi. Çocuk üzerindeki deri ceketin kollarını çekiştirildiğinde kafasını evin içinde çalan müziğin ritmine göre sallamaya başladı.

“Kızla tanışsana lan, mal!” dedi Onay onu dürttüğü sırada. “Öküz müsün?”

Çocuk kolunu Ekaterina’ya doğru uzattığında, “İgor,” dedi ama o kadar sarhoştı ki ismini bile yuvarlayamadan söylememişti.

“Ekaterina.”

El sıkıştıklarında Igor ilgisiz bir şekilde Onay’a doğru döndü. Hâlâ tutunmak için ona ihtiyaç duyuyordu.

“Nikolai nerede?” diye sordu Armen ona döndüğünde.

“Ne bileyim ben,” dedi İgor omzunu silkerek. “Herkes kendi en yakın arkadaşının yoklamasını alsın.” Onay’ı omzundan tutarak sarstı. “Benimki burada!”

“Lan beni sarsıp durma!” diye bağırdı Onay. “Sarhoş falan dinlemem seni var ya...”

“Eee?” diye sordu İgor kafasını eğerek. “Ne yaparsın?”

“Öldürürüm seni!”

“Hadi ya!” dedi İgor gülererek. “Sen beni öldürmeden önce ben seni öldürmeyeyim?”

Onay’ı tekrar devireceği sırada Onay ondan önce davranarak koşmaya başladı, İgor da onun peşinden gidiyordu ve onu resmen kovalıyordu.

Evin içindeki kalabalık, “Altmış!” diye bağırdığı sırada Onay kaçmayı bıraktı ve Armen’e eliyle *gel* işareti yaptı. İgor masanın üzerinde duran şampanya şişesini eline aldığı anda sallamaya başladı. Bu sefer geri sayıma Ekaterina bile katılmıştı.

“Ben erken giriyorum yıla.” İgor şampanyayı patlatarak Onay’ın üzerine boşaltmaya başladığında Onay yeni yılı kutlamak yerine İgor’a küfrediyordu. Şampanya şişesini onun elinden alarak bu sefer kendisi İgor’u ıslatmaya başladığında evin içinde herkes, “Mutlu yıllllllaaaaaaaaar!” diye bağırdı.

“Daha girmedik ama mutlu yıllar,” dedi Armen, arkasına yaslanarak sakince Ekaterina’ya dönmüştü.

Ekaterina gülümseyerek, “Sana da,” dedi.

“Sen o batıl inanca inanıyor musun?” diye sordu Armen bir adım atarak Ekaterina’ya yaklaştığında.

“Hangi batıl inanca?”

“Yeni yıla nasıl girersen öyle geçer, inancına.”

Evin içindeki kalabalık geri sayımı devam ettiriyordu: “Son on!”

Ekaterina gülererek gözlerini etrafta dolaştırdı. Kalabalığın içindeki çoğu beden dans ediyordu, bazıları sarılıyor, bazıları ise öpüşüyordu. Salonun içinde *You Live Love A Bad Name* çalıyordu ve İgor şarkıyı bağırarak söylerken, Onay onu çekiştirerek, içeride beğendiği kızı ona göstermeye çalışıyordu. Sadece bir saniye sonra Onay sonunda ilgisini çekemeyişine

dayanamayıp İgor'a tokat attığında ikili yine birbirine girdi ve kovalamaca oynamaya başladılar.

“Bilmem,” dedi Ekaterina güldüğünde. “Genelde ağlayarak girerim ve genelde seneyi ağlayarak geçiririm. O yüzden doğru sanırım.”

Evin içindeki sesler tekrar yükseldi: “Beş!”

“Ağlayarak mı girersin?” diye sordu Armen yüzünde bir gülümseme ile ona doğru eğildiğinde. Heyecandan titrediğini Ekaterina fark etmesin diye ellerini ceketinin cebine sokmuştu. Normalde böyle bir şeye cesaret edemezdi ama korkakların hiçbir şeyi elde edemeyeceğini anladığı bir hayat yaşıyordu son zamanlarda. “Bence bunu değiştirmek lazım.”

“Nasıl yani?” diye sordu Ekaterina gülümseyerek ona baktığında.

Sesler geri sayıma devam ediyordu: “İki!”

Garip bir şekilde etkilendiğini kendine itiraf edemese de farkındaydı ama neden böyle olduğunu anlamıyordu. Yeni tanıştığı insanların yanında olmak normalde onu gerginleştirirdi ama bu çocuğu sanki hayatı boyunca hep tanıyormuş gibi rahat hissediyordu kendini. Armen tatlı bir şekilde gülümseyerek ona doğru eğildiğinde Ekaterina'nın kalbi hızlanmaya başladı. Salonun içindeki şarkı değişmiş ve insanlar sakinleşsin diye daha sakin olan bir şarkı çalmaya başlamıştı. *Forever Young*'ın nakarat kısmı çalmaya başladığında Armen, “Böyle yani,” diye mırıldandı ve senelerdir hayalini kurduğu şeyi yaparak dudaklarını Ekaterina'nın dudaklarına bastırdı.

Evin içindeki herkes bağırmaya başlamıştı. “Mutlu yılllllllaaaaaaa!”

“Siktir!” Onay öyle bir bağırды ki evin içindeki sesler kesildi. “İgor iki yüz elli senelik aile yadigarı vazoyu kırdı!”

Sonra birbirlerini yine kovalamaya başladılar.

31 ARALIK 2013

“Üçüncü çinko! Tombala”

“Ya defol git ama!” Ongun sinirle elindeki tombala kağıdını fırlattı. “Bana sadece iki sayı çıkmışken yine nasıl tombala yaptın?”

“Şans diye buna diyorlar canım,” dedi Bengi gülerek sehpanın üzerindeki bardağı eline aldığı anda. “Neden bu kadar sinirlendin ki sen buna şimdi?”

“Bu nerenin şansı ya?” diye sordu Ongun isyan edercesine. “Dört eldir kazanıyorsun!”

“Of çok konuşma da çıkar parayı,” dedi Bengi elini abisine doğru uzattığında. “Yalnız bu el bahis iki katına çıkmıştı, o yüzden 500 lira vereceksin.”

“Yuh ya!”

“Ne yuh ya?” diye sordu Bengi gülererek. “Her elden sonra ağlayacaksan oturmayacaktın masaya. Ver paramı ya!”

“Babamdan neden istemiyorsun?” diye sordu Ongun homurdanarak cüzdanını çıkardığı sırada, bakışları karşısında oturan babasına kaymıştı.

Çoğu zaman normal bir ilişkileri olmasa da böyle zamanlarda ikisi de normal davranmaya çalışıyordu. O zamanlarda Ongun gerçekten de tuhaf hissediyordu. Bir yandan rol yapmaktan nefret etse de diğer yandan doğru olan bu gibi geliyordu. Yani babasıyla böyle olmak... O zaman kendine çok itiraf edemese de içten içe hep böyle olmayı diliyordu.

Ama bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Babası gibi bir adamla hiçbir zaman mümkün olmazdı.

Bu gece yılbaşıydı ve yeni yıl Aslanlar arasında her zaman bir yemekle, kalabalık bir şekilde kutlanırdı ama bu gece babası o yemeğe gitmek yerine burada olmayı tercih etmişti çünkü az sonra girecekleri gün sadece yeni yılın ilk günü değil aynı zamanda Bengi’nin de doğum günüydü.

“Senin paranı da mı ben vereceğim?” diye sordu Onay gülererek Ongun’a baktığında. “Harçlık alacak yaşı geçmedin mi lan sen?”

Çoğu zaman aralarında güldükleri bir diyalog geçmezdi, en azından kapalı kapılar ardındayken. Ama kafasını sallayıp, gülümserken onu bozmadı. Ortamdaki keyfi de. İsteddiği kadar iyi bir abi olamasa bile elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu, en azından bunca zaman bir cehennemde bir şeytanla beraber yaşamasına rağmen ona hiçbir şey belli etmemişti.

Ongun cüzdanından çıkardığı iki yüzlükleri ve bir yüzlüğü masanın üzerine bıraktığında babası da kendi cüzdanını çıkardı. İçinden para çekeceği sırada Bengi, “Yalnız sen 500 vermeyeceksin,” diye itiraz etti öne doğru atılarak. “1000 vermen lazım.”

Onay gülererek kafasını salladı, “O nedenmiş, kuzucuk?”

“Çünkü annem oynamıyor,” dedi Bengi. “Onun yerine senin iki katını ödemen lazım.”

“Bu bana pek mantıklı gelmedi,” dedi Onay. “Annen farklı bir birey, değil mi? Oynamıyorsa oynamıyordur. Ben neden onu temsil ediyorum?”

“Sus ve parayı ver,” dedi Bengi elini uzattığında. “Bu sene üniversiteye başlayacağım ve para biriktirmem lazım.”

“Al bakalım,” dedi Onay cüzdanından çıkardığı iki bin lirayı Bengi’ye uzattığında. “Yalnız diğer el ben kazanırsam senden daha fazlasını alırım, haberin olsun.”

“Bunun neresi adil?” diye sordu Bengi itiraz ederek. “Ben çocuk olduğum için senden iki katını alıyorum, sen neden benden verdiğinin iki katını alıyorsun? Çok saçma.”

Onay gülererek taşları toplamaya başladı. “Ben adil oynamam, canım.”

Ongun birasını kafasına diktğinde ayağa kalktı. Göz ucuyla babasına doğru bakmıştı. “Bira alıp geleceğim. Sen de istiyor musun?”

“Viskiyi getir,” dedi Onay. “Anneni de bir kontrol et.”

“Mahzene ineceğim, mutfak yolumun üzerinde bile değil. Yemek yapıyordur.”

“Kontrol et, dedim.”

“Git çok istiyorsan sen kontrol et,” dedi Ongun. “Ama yine kadına ne yaptıysan şöyle bir günde bile yüzüne bakmak istemiyor.”

Aslında böyle bir günde gerilmemek için kendini çok zorlamıştı ama babasının varlığı bile onu tamamen germeye yetiyordu. Özellikle de hiç susmayan o sesi ve bitmeyen emirleri... Artık katlanamayacağı bir hâle gelmişti. Hem artık kendi ailesini kurabileceğini bildiği için tahammül seviyesi hiç olmadığı kadar düşüktü.

“Anneme ne oldu ki?” diye sordu Bengi şaşkın bir sesle. Ne olduğunun farkında bile değildi. “Canı mı sıkkın?”

“Hayır, yavrum,” dedi Ongun, sehpanın üzerindeki boş bir şişeyi daha eline aldığı anda. “Yemek yapıyor içeride. Takılıyorum sadece babama.”

“Şaka yapıyor,” dedi Onay buz gibi bir sesle. Ama sesindeki tehdidi ve soğuğu bu salonda sadece Ongun hissedebilirdi. Kısa bir an aralarında garip bir bakışma geçti ve ikisi de konuşmasa da bir kez daha sessiz bir şekilde normal davranacakları konusunda anlaşma imzaladılar. Hayatları böyle geçiyordu. “İçkileri al da gel, haydi. Fazladan bira da getir. Yeni ele başlayalım. Bu sefer şanslı hissediyorum.”

“Sen hep böyle diyorsun, baba!” dedi Bengi gülererek.

“Ben hep şanslı hissediyorum çünkü, prensesim.”

Ongun boş üç tane bira şişesini eline aldığı anda hızlıca mutfığa ilerledi ve elindeki şişeleri çöpe fırlattığında ocağın başında olan annesine doğru ilerledi. Annesine arkadan yaklaşarak dudaklarını yanağına doğru bastırdı ve hızlıca geri çekildi, “Mis gibi kokmuş yine,” dedi gülerek. “Ben bu evden ayrılmazsam yüz kilo olacağım senin yüzünden.”

Annesi birden ona doğru döndü ama Ongun şaka yapmasına rağmen yüzünde tamamen ciddi bir ifade vardı. “Sakın,” dedi mırıldanır gibi. Bir şeylerin yolunda gitmediği sesinden belliydi ve Ongun ne kadar babasına, annesine bir şeyler yaptığını ima etmiş olsa da annesinin bu gece bu kadar tuhaf olduğunu bilmiyordu. Onlara katılmadığı için moralinin bozuk olduğunu tahmin etmişti sadece.

“Ne sakın, anne?” diye sordu kendini gülmeye zorladığında.

“Sakın ayrılma yani,” dedi Firuze, sanki Ongun ayrılmakla alakalı ciddi bir şey söylemiş gibi. “Evden ayrılma.”

“Anne, sadece şakalaşıyordum,” dedi Ongun, dolabı açtığı sırada. “Bir yere gittiğim yok. Ne oluyor sana?”

“Bana bir şey olduğu yok,” dedi Firuze gereksiz bir agresiflikle. “Şunu söylemeyi kesin artık.”

“Başka kim söylüyor ki bunu?”

“Baban da söyleyip duruyor.”

Ongun biranın kapağını açtığında büyük bir yudum aldı. “Kavga mı ettiniz yine?”

“Etmedik,” dedi annesi omzunu silktiğinde. Ama hâlinden belliydi bir gariplik olduğu. “Yeni yıl öncesi kimseyle kavga etmem. Nasıl girersek öyle geçer.”

“Hmm...”

“Ne oldu?”

“Neden gitmemi istemiyorsun?” diye sordu Ongun, bu sırada annesi elindeki bira şişesini almış ve kendi dudaklarına götürmüştü. Şişenin artık onun olduğunu anlayan Ongun dolaptan yeni bir şişe çıkardı ve kapağını açarak büyük bir yudum aldı.

“Gidecekmişsin gibi hissediyorum,” dedi annesi. “Dün gece bir rüya gördüm.”

Ongun’un kaşları çatıldı. “Ne rüyası?”

Firuze'nin dudakları kısa bir an aralandı sonra kapandı. Anlatmaktan vazgeçmişti. Ongun onun bu hâllerine alışkın olduğundan garip gelmiyordu. Annesi her zaman böyle tuhaftı. Her zaman garip rüyalar görür ve onların aslında bir mesaj olduğuna kendini inandırdı. Fala inandığı gibi rüyalara da inanıyordu. Çoğu zaman paranoyak denilebilecek seviyede davranıyordu ve mutluluğu ile mutsuzluğu hep birbirine karışıyordu. Ama Ongun onu idare etmeyi öğrenmişti. Küçükken delirmemek için evde en azından birine bir şeyleri anlatması gerekiyordu, o da bunun için durmadan kendine saldıran babasını değil de annesini tercih etmişti doğal olarak. Tabii büyüdükçe annesinin de her durumda babasını ona karşı tercih edeceğini ve ona hastalıklı bir şekilde bağlı olduğunu acı yoldan öğrenmişti. Böylece sırlarını sadece kendine saklamayı öğrenmişti.

Yine de annesinden kopamıyordu. Babasını sevmemek kolaydı. Onda nefret edilecek çok şey vardı. Ama annesine baktığında sadece harcanmış bir güzellik görüyordu.

“Çatıya çıkalım mı?” diye sordu birden Firuze.

Ongun'un kaşları çatıldı. “Neden?”

“Sigara içeriz,” dedi Firuze. “Baban bıraktım sanıyor, o yüzden görebileceği bir yerde içmiyorum.”

“İçtiğini görse ne olacak?” diye sordu Ongun oflayarak.

Sesi umursamaz çıkıyordu ama bundan tüm varlığıyla nefret etmişti. Annesinin basit bir şeyi bile kendisine dert edinmesi içini acıtıyordu ve sırf bu yüzden bile nefret edebilirdi babasından.

“Bir şey olmaz tabii ki,” dedi Firuze gergin bir sesle. Dalgalı saçlarını gelişigüzel bir şekilde omzuna attıktan sonra biradan bir yudum daha aldı. “Ama biliyorsun ki o her şeyden kavga çıkarıyor.” Ongun bunu herkesten daha iyi biliyordu. “Ve yeni yıla böyle girmek istemiyorum.”

Annesinin bu hâli içindeki *karanlık* bir yere dokunmuştu. Küçükken de onun garip hâlleri olduğunun farkındaydı ama o zaman bunların babasından kaynaklı olduğunu bilmiyordu. Anlaması biraz uzun sürmüştü doğrusu. Çünkü o zamanlar fark edilecek gibi değildi. Ama büyüdükçe ve babasının içindeki canavarla tanıştıkça annesini ne kadar paranoyak yaptığını fark etmişti. Annesinin neden ondan sürekli onay almak zorunda hissettiğini anlamıştı.

Aşk her zaman bu kadar zehirli midir?

Olmadığına emindi.

Çünkü o âşık olduğu kızın hayatını cehenneme çevirmiyordu.

Adam düzgün sevmeyi bilmiyor, diye geçirdi içinden. Sevdığı herkesi mahvetmek zorunda. Zehirli bir sarmaşık gibi dolanıyor ve sarıldığını iddia ederken aslında seni ölüme uğurluyor. Şanslıyım ki ben bunun farkındayım ama en acısı da annem ve kardeşim farkında değil.

“Anne, sikeyim onu ve çıkaracağı kavgayı,” dedi Ongun sinirle. “Otur şuraya.” Sandalyeyi çekerek annesini oturttu ve cebinden çıkardığı sigara paketini ona doğru uzattı. “Çek şundan bir dal. Beraber sohbet edip sigara içeceğiz.” Firuze dalı dudakları arasına koyduğunda, uzanarak çakmakla annesinin sigarasını yaktı ve sonra kendine de bir sigara yakarak tam karşına oturdu. “Şimdi bana rüyayı anlat.”

“Unuttum ki.”

Firuze omzunu silkti ve güldü, aslında evde iyi hissettiği tek an Ongun ile beraber oturduğu anlardı. İçten içe hep ona düşkün olmuştu çünkü onu dinlemek isteyen tek kişi oydu bu evde ve şimdi onun gideceğini düşünmek onu mahvediyordu.

Ongun inanmamış gibi, “Unuttun mu?” diye sordu. Çünkü annesinin hiçbir şeyi unutmayacağını farkındaydı. Yine de ısrar etmedi, annesini çok iyi tanıyordu ve ısrarla bir şey anlatmayacağını çok iyi biliyordu. “Günün nasıl geçti?”

“Aynı,” dedi Firuze. “Bengi’ye hediye almaya çıktım. Bir de pasta yaptım ama baban da yardım etti.”

“Pasta yapmana mı?”

“Hı-hı.” Firuze kafasını salladı. “Kremasını o yaptı, kekini ben yaptım.”

“Ne aldın hediye olarak?”

“Beğendiği bir çantayı aldım,” dedi Firuze. “Gerçi baban ne aldı, bilmiyorum. Sen bir şey aldın mı?”

“Aldım tabii,” dedi Ongun. “Ayrıca sana da yeni yıl hediyesi aldım.”

Firuze’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten tabii, annem.” Tekrar eğildi ve annesinin yanağını öptü. Bu ilişkide çoğu zaman ebeveyn oymuş gibi hissediyordu ama şikâyetçi de değildi aslında. Annesinin iyi hissetmesi için her şeyi yapardı. *Ona sırlarını vermek hariç.* “Seni unuttur muyum ben hiç?”

“Ben sana bir şey almadım ama...”

“Beni doğurup altımı bezlemişsin, her gün önüme yemek koymuşsun, bir hediye de alma yani ne olacak...”

Firuze güldüğünde o da gülerek arkasına yaslandı, salondan babasının ve Bengi'nin kahkaha sesleri geliyordu. “Tüm gece burada mı olacaksın?” diye sordu Firuze Ongun'a doğru döndüğünde. Sigarasını söndürmüş ve yeni bir sigara yakmıştı. “Arkadaşların dışarıdadır. Armen'in yemeğinden sonra parti yapacaklardır. Hep öyle yapıyorlar. Neden çıkmıyorsun? Bu ortamda olmak için fazla gençsin. Git, eğlen.”

“Ailemin yanında olmayı tercih ederim canım, sağ ol,” dedi Ongun gülerek. “Ayrıca kız kardeşimin doğum gününü kaçırırsam nasıl bir abi olurum?”

“Bence her şekilde mükemmel bir abi olursun,” dedi Firuze. “Normalde kardeşler arasında ufak da olsa bir kıskançlık olur. Sen onu hiç kıskanmadın. Yani, ortaya atılan sen olmana rağmen... Bu yüzden kendini hiç onunla kıyaslamadın bile. Sadece onu korumak istedin.”

“Tabii ki onu korumak istiyorum, anne,” dedi Ongun. “O benim her şeyim. Dünyadaki en sevdiğim insan.” Aslında bu yakında değişmek üzereydi. “Onu neden kıskanayım ya da neden ona kızayım? Ona sorarsan o da evde tıkanıp kaldığı bir hayat istemiyordur ve bana sorarsan ben de bunu kesinlikle doğru bulmuyorum. Onun dışarı çıkması gerekiyordu. Şimdi üniversiteye gidecekse neden bunca yılı çöp oldu? Babam gerçekten düşünerek mi hareket ediyor? Sen bu olanları mantıklı buluyor musun? Kendi kararları yüzünden kızın on sekiz senesini bir çöp gibi harcadı ve Bengi onu o kadar seviyor ki farkında bile değil.”

Bu mevzudan nefret ediyordu. İçten içe Bengi ile arasına mesafe koyduğunu bildiği için nefreti giderek katlanıyordu ama aslında bunu diğer türlüsüne tercih ederdi. Küçük kız kardeşinin onu kıskanmasını ve onu suçlamasını kaldırabilirdi ama babasının saçma bir oyun üzerine hayatını ondan çaldığını ve bu evdeki her kumarda babasının zarı attığını fark etmesini kaldıramazdı. Çünkü bunun Bengi'yi mahvedeceğini biliyordu ve Bengi'nin mahvolmasını istemiyordu.

Onu hep korumak istiyordu.

Hep koruyacaktı da.

“Ben de doğru bulmuyorum,” dedi annesi. Belki de ilk kez babasıyla zıt bir fikirde olduğunu sesli bir şekilde dile getiriyordu. “Ama babanı fikrinden caydırmak maalesef ki mümkün değil.”

Ongun ağzını açtığında, “*Bunu hiç denemedin ki,*” demek istemişti ama annesinin zaten kötü olduğunu görüyordu ve bir darbe de o vurmayacaktı. O yüzden her zaman olduğu gibi içine attı. “Evet,” dedi bunun yerine. “Öyle.”

“Görmek istediğin hiç mi kimse yok yani?” diye sordu Firuze. “Bir kız, belki?”

Ongun gülerek kafasını iki yana salladı. “Hayır, annecim. Seninle bu konuları asla konuşmam.”

“Ama neden?” diye itiraz etti Firuze.

“Çünkü koşarak babama anlatıyorsun!” dedi Ongun isyan ederek.

O da sigarasını söndürmüş ve yeni bir sigara yakmıştı. Arkasına yaslanarak sandalyeyi ileri geri hareket ettirmeye başladı.

“Artık anlatmıyorum,” dedi Firuze. “Söz...”

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu Ongun gülerek.

“Şöyle bir anlaşma yapalım,” dedi Firuze. “Eğer babana bir şey anlatsam evden gidebilirsin ve ağzımı açıp bir şey demem bile.”

Ongun’un gözleri kısıldı ve insanların onu durmadan benzettikleri yüzü incelemeye başladı. Belki de annesi en sonunda gerçekten limitini doldurmuştu. Belki de sonunda aklı başına gelmişti ve babasından sıkılmıştı. Tekrar mı bağ kurmaya çalışıyordu? Ongun’un bu bağa şu an değil, çocukken ihtiyacı vardı.

Ama onu bozmadı.

Gizliden gizliye, içinde çok büyük bir kin birikmiş olsa da.

“Peki,” dedi. “Adil. Ama haberin olsun, kocan bir şey öğrenirse bu evden çıkarken arkama dönüp de bir kere bile sana bakmam.”

“Benim oğlum beni asla bırakmaz.”

“Senin oğlunun, anne,” dedi Ongun gülerek elini kaldırdığında. Sonra parmaklarıyla *birazcık* işareti yaptı. “Şu kadarcık sabrı kaldı ve o sabır da aşılsa siktir olup gidecek ve *sensiz ölüyoruz* lafları duysa bile dönmeyecek.”

Firuze kısa bir an duraksadı, gözlerindeki bakış değişmişti.

Kendi yarattığı canavara bakmak herkesin kaldırabileceği bir yük değildir tabii. Yürek ister.

Kafasını iki yana salladığında, “Böyle şeyler söyleme,” diye mırıldandı.

“Nasıl şeyler, anne?”

“Gitmekle ilgili.”

“Peki,” dedi Ongun omzunu silktiğinde. “Bir kız var. Evleneceğiz.”

“Evleneceksiniz?” diye sordu Firuze şaşkın bir sesle.

“Hı-hı.”

“Bu kızla biz ne zaman tanışacağız, peki?” diye sordu Firuze merakla.

“Mümkünse hiçbir zaman,” dedi Ongun gülerek sigarayı söndürdüğünde. Tam o an içeri Bengi girdiğinden gözleri kapıya dönmüştü.

“Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Bengi, kahverengi gözleri masada oturan ikili arasında gidip gelmiş ve en sonunda masada duran külükte kalmıştı. “Anne, sigara mı içiyordun sen? Yine mi başladın?”

“Ne?” diye sordu Firuze gülerek. “Hayır, saçmalama. Abin içiyordu.”

Bengi’nin gözleri kısıldı. İkna olmamıştı ama diretmedi. “Abim de son günlerde epey abarttı...”

“Sen abinin işine karışma ufaklık,” dedi Ongun, Bengi’yi kolundan tutup kendine doğru çektiğinde. Saçlarını her zaman yaptığı gibi karıştırdığında Bengi sinirle bağırdı, bunu yapmasından nefret ediyordu.

“Of, bırak ya beni! Defol git, arkadaşlarınla dışarı çık! Bu yaşta evde yılbaşı mı kutlanır oğlum? Ruhun mu öldü senin?”

“Öldü benim ruhum, canım,” dedi Ongun ellerini çektiğinde. “Ben ailemle kutlamak istiyorum lan! Neden herkes beni evden kovmaya çalışıyor! Gitmiyorum bir yere! Hep buradayım!”

“Sevmiyoruz çünkü seni!” diye bağırdı Bengi. “Babam seni çöpten almış, hâlâ anlamadın!”

“Ne kadar çirkef bir yaratıksın ya sen,” dedi Ongun kahkaha attığında. “Sırf küçükken seni çöpten aldık seni diye ağlattım diye kendini iyi hissetmek için hikâyeler mi uyduruyorsun?”

“Ağlamamıştım bir kere!” diye itiraz etti Bengi.

“Anne?” diye sordu Ongun. “Ağlamamış mıydı?”

“Ateşlenmişti ağlamaktan,” dedi Firuze güldüğünde. “Ay Bengi, çok salak bir çocuktun.” Ongun birden kahkaha attığında Bengi ona ters bir şekilde baktı. “Tatlı anlamda salak, bebeğim. Hemen sinirlenme.”

“Neden beni orada bırakıp buraya toplandınız?” diye sordu Onay, tam kapının önünde durmuş ve içeriye doğru kafasını uzatmıştı. “İstenmiyorsam evden çıkıp gidebilirim.”

Ongun bir tepki vermeden önce annesine baktı, aralarındaki gerginliğin ne boyutta olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama annesi güldüğünde durumun o kadar da ciddi olmadığını anladı ve o da ortama uyum sağlamaya karar verdi. Ayrıca böyle bir gecede ortalığı gerçekten germek istemiyordu.

“Size inanmıyorum,” dedi Bengi. “Siz ikiniz hep taraf oluyorsunuz.” Babasına doğru döndüğünde, “Küçükken abim bana seni çöpten aldık deyince inanmış mıydım gerçekten? Evet diyorlar. Ben öyle bir şey hatırlamıyorum.”

“Evet,” dedi Onay. “Geri zekâlı abin, seni yan komşunun çöpünden aldığımızı söylediği için gerçek ailemi öğreneceğim diye evden çıkmıştın ve yan komşunun evine gitmiştin. Ağlayıp duruyordun.”

“Geri zekâlı ya!” dedi Ongun bir kahkaha patlattığında. “Ne kadar salaktın gerçekten!” Bengi onu ittirdiğinde gülerek o da kardeşini ittirdi. “Babam bile senin tarafını tutamıyorsa bu tartışma gerçek anlamda bitmiş demektir.”

“Üzerime bir komplo kurulduğuna inanıyorum,” dedi Bengi. “Hem ben kazanıyorum diye tombalayayı terk ettiniz, hem doğum günümde beni ağlatmaya çalışıyorsunuz hem de açlıktan beni öldüreceksiniz.”

“O kadar acıktıysan neden söylemiyorsun?” diye sordu Onay. “İçeri geç, ben masayı kurayım.”

“Zahmet olacak,” diye laf attı Firuze.

“Ne iması bu, yavrum?” diye sordu Onay kafasını salladığında. “Tavukları ben yaptım zaten.”

“Tavukları yapmak dediğin kanatları fırına vermek oluyor, yavrum,” dedi Firuze onu taklit ederek.

“Deme öyle, anne,” dedi Ongun. “Pişirme kâğıdını bulana kadar canı çıktı. Emek var sonuçta.”

Onay ona döndüğünde, “Yürü git lan!” dedi gülerek.

Ongun kahkaha attığında bakışları kısa bir an babasıyla buluştu. Bundan daha çok nefret mi ediyordu yoksa bunu seviyor muydu, emin olamıyordu. Böyle anları yani...

Normal hissettiği anları. Normal bir aile oldukları anları. Normal bir hayat gibi hissettiren anları.

Sanırım sadece bunun için bile kardeşinin varlığına minnettar olabilirdi çünkü o olmasa asla böyle hissedemeyeceklerini biliyordu. O her şeyi

tamamlayan eksik parçaydı. Bir şeyleri normale yaklaştırabilecek tek şeydi. Bu soğuk yeri bile *ev* hâline getirebilecek tek kişiydi.

“Babamın üstüne çok gidiyorsunuz,” dedi Bengi kollarını babasının beline sardığında. “Çok çabalıyor. Yani on senedir yaşadığı mutfakta bir pişirme kâğıdının yerini ezberleyemeyen birisi normal şartlarda geri zekâlı sayılacak olabilir ama...”

Ongun tekrar kahkaha attığında Onay, “O paraları bana hemen geri veriyorsun,” diye homurdandı. Bir yandan da dolaptan tabakları çıkarmaya başlamıştı.

“Şaka yaptım dünyanın en zeki insanı... Masayı ben kurayım mı? Sen çok yoruldu bugün.”

“Tüm gün boyunca salondaki koltukta yattı,” dedi Firuze. “Tam olarak neyden yorulmuş olabilir?”

“Tüm gün salondaki koltukta yatan sendin,” dedi Onay gülererek. “Ben bahçeyle uğraşıyordum.”

“Yemekleri yaptım ya!”

“Tavuğu ben yaptım zaten. Geriye ne kalıyor ki? Ayrıca hazır da değildi, ben hazırladım onu.”

“Sosa batırdın yani,” dedi Ongun gözlerini devirdiğinde. Ne kadar gülüyor gibi görünseler de aralarındaki gerginliği o hissedebiliyordu, Bengi’nin aksine. “Gerçekten sizin *hangimiz bugün daha çok iş yaptık* kavganızı çekemeyeceğim,” dedi ayağa kalktığı sırada, aslında böyle kavgaların her zaman ciddiyete bindiğini bilecek kadar saçma çatışmalarını izlemişti. “Prenses acıkmış. Ben sofrayı kuruyorum. Sen bırak.”

“Ben de sana yardım edeyim, bekle,” dedi Bengi tabakları dolaptan çıkaran abisinin yanına geldiğinde. Abisinin tabakları alarak yürümeye başladığını görünce çıkardığı dört tane bardağı tutarak salona ilerledi. “Sen neden buradasın?”

Ongun ona göz ucuyla bile bakmamıştı, salonda doğru yürümeye devam ediyordu. “O ne demek, aptal?”

“Neden dışarıda arkadaşlarınla değilsin yani diyorum,” dedi Bengi homurdanarak. “Aptal.”

“Tanıdığım en geri zekâlı insanın doğum günü olduğu için.”

“Ha-ha-ha... Çok komiksin.” Bengi hızlı birkaç adım atarak abisine yetişt i ve masaya bardakları koyduktan sonra dirseğiyle Ongun’u dürttü. “Dışarı çıkabilirsin bu arada, sıkıldıysan alınmam ben.”

“Ne saçmalıyorsun yine sen ya?” diye sordu Ongun, Bengi’ye doğru döndüğünde. “Niye sıkılayım?”

“Ben olsam sıkılırdım,” dedi Bengi. “Ben üniversiteye gittim mi var ya sizin yüzünüze bakmam daha. Yeni yıl böyle mi kutlanır? Dışarı çıkıp eğlensene, bir sürü arkadaşın var.”

Aslında bir sürü arkadaşı falan yoktu. Sadece tanıdığı insanlar vardı. Ama bunlar önemsiz detaylardı. Küçük yaştan beri sadece günü kurtarmak için insanlarla ilişki kurması gerektiğini bilerek büyümüştü. Günü sonunda yanında sadece ailesinin olacağını biliyordu.

Ne kadar boktan bir aile olsa da.

Ama Bengi her konuda daha hayalperestti. Bunun yaşıyla alakası olduğu gibi senelerce evde büyümesiyle de alakası vardı. Çünkü insanların tecrübe ederek öğrendiği hiçbir şeyi tecrübe etme şansı bulmamıştı. Onun için sadece okudukları ve duydukları vardı. Hiçbir zaman *yaşadıkları* yoktu.

Ongun bunun saçma bir tercih olduğunu en başından beri biliyordu. Günü geldiğinde *ormana* girmesi gerektiğini ve o zaman geldiğinde bir ceylan değil de aslan olması gerektiğini biliyordu. Ama son sözü her zaman babası söylerdi.

Bu hep böyle olmuştu.

“Burada daha çok eğleniyorum,” dedi Ongun. “Ailemle olmayı tercih ederim.”

Aslında *seninle olmayı tercih ederim*, demek istiyordu.

“Kız arkadaşın yok mu senin?”

“Niye herkes bunu soruyor?”

“Başka kim sordu ki?”

“Annem.”

“Eee? Yani? Var mı, yok mu?”

“Sana ne benim kız arkadaşım olup olmamasından ya,” dedi Ongun uzanıp Bengi’nin burnunu tuttuğunda. “Sen o küçük burnunu neden her şeye sokuyorsun?”

“Merak ediyorum,” dedi Bengi güldüğünde. “Eskiden çapkındın, sürekli kız arkadaşların olduğunu öğreniyorduk. Ne oldu birden?”

“Emekli oldum,” dedi Ongun gülerek. Mutfığa yürümeye başlamıştı.

“Of tamam ya, anlatma hiçbir şey,” dedi Bengi huysuz bir şekilde. “Gidecek misin, gitmeyecek misin şimdi?”

“Önce bir senin doğum gününü kutlayalım,” dedi Ongun. “Gece yarısından sonra çıkarım belki.”

“Evet çıkabilirsin, izin verdim.”

“Sağ ol ya.”

Bengi onun önüne geçerek mutfığa doğru ilerlemeye başladı ama babası çatal ve bıçakları almış bir şekilde mutfaktan çıkıyordu. “Siz oturun,” dedi yanlarından geçerken. “Masayı on saatte kuracaksınız bu hızla giderseniz.”

“Çabuk yiyelim şu yemeği de tombala oynamaya devam edelim,” dedi Bengi umursamaz bir sesle. “Anne, sen neden oynamıyorsun? Üç kişi sarmıyor ki.”

“Baban benim yerime de oynar,” dedi Firuze umursamaz bir sesle.

Ongun gülerek, “Yapmayı sevdiği şeylerden birisidir,” dediğinde Firuze ona ters bir bakış attı. Bengi ise yaptığı imayı fark etmemişti. Ongun ağzını açıp soracağını anladığında kolunu kardeşinin omzuna atarak onu kendine doğru çekti. “Gel, bir fotoğraf çekelim. Anı kalsın.”

“Buranın ışığı kötü ya, neden burada çekiliyoruz?”

“Ya bir yere atacağız kızım sanki,” dedi Ongun homurdanarak. “Çekelim işte. Ne fark ediyor?”

Bengi oflase da ikna olarak kafasını abisinin omzuna yasladı. “Hadi, çek bari.”

Ongun telefonun ön kamerasını açarak havaya kaldırdı ve iki tane fotoğraf çekti. Kafasını kaldırıp telefonu cebine atacağı sırada annesinin onlara baktığını görmüştü.

“Anne, sen de gelsene,” dedi kamerayı kapatmadan. “Uzun zamandır beraber fotoğraf çekilmedik.”

“Yok, siz çekilin,” dedi Firuze. “Ben güzel çıkmıyorum kamerada.”

“Saçmalama, anne,” dedi Bengi. “Gel, hadi.”

“Sultanım, sen hep çok güzelsin,” dedi Ongun gülerek. “Hadi gel, çekelim bir tane işte.”

Firuze, Ongun'un yanına geçtiğinde Ongun üçünü de aynı anda kadraja alabilmek için telefonu biraz daha havaya kaldırdı. Fotoğrafi çektikten sonra geri çekileceği sırada babasının içeri girdiğini fark etti ve Bengi onu da çağırmasın diye telefonu hızlıca cebine koydu. Çocukça bir davranıştı belki ama yan yana normal bir aile tablosu çizebilmesine rağmen onunla bir fotoğraf karesinde yan yana gelmek istemiyordu. Çocukluktan kalma bir şey olduğuna emindi. Çünkü küçükken her fotoğraf karesinde mükemmel görünen o baba ve oğula bakıp gerçekte işlerin ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu.

Bengi'nin garipseyerek ona baktığını fark etti ama beklediğinin aksine, Bengi bir şey sormadı. Zaten genelde sormuyordu. Çünkü bir şeyleri irderse alacağı cevaplardan korkuyordu. O da bu yüzden kör numarası yapmayı seçiyordu.

Babasının kızı olabilirdi ama bazı noktalarda da annesine çok benziyordu.

Ongun, Bengi'nin bakışlarındaki şüpheyi gördüğünde telefonu tekrar çıkardı. Bu zamana kadar o her şeyi fark etsin diye sürdürmemişti tüm bu oyunu. Babası onu bu eve hapsedtiyse eğer, en azından huzurlu bir aile ortamını ona vermesi gerekiyordu. Bunu bozan kişi o olmayacaktı.

"Baba gel," dedi Ongun soğuk bir sesle. "Fotoğraf çekiyoruz."

Onay kısa bir an ona baktı. Sanki bunu neden yaptıklarını anlamış gibi hiçbir şey söylemedi ve ailesinin yanına yaklaştı. Firuze'nin yanına geçtikten sonra kolunu onun omzuna attı ve gülümseyerek kameraya baktı.

Ongun fotoğrafi çektikten sonra telefonu direkt cebine attı. O fotoğrafa bir daha asla bakmayacaktı.

"Hadi, yemek yiyelim artık," dedi Bengi. "Baba, bu arada artık on sekiz olduğuma göre bugün ben de bira içebilirim, değil mi?"

"Hâlâ on sekiz değilsin," dedi Onay yanından geçerken.

"Ama üç saat sonra olacağım!"

"Üç saat sonra içersin o zaman."

"Ya baba!"

"On sekiz olunca her şeyin sihirli bir şekilde değişeceğine inanman beni şu an ağlatacak," dedi Ongun alaycı bir sesle.

"Sen olduğunda değişmemesi normal çünkü sen on altıyken bile reşit gibi takılıyordun," dedi Bengi homurdanarak.

“Bira içmek reşitlik mi oluyor?”

Bengi gözlerini devirdi. “Ondan bahsetmediğimi biliyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Gerçekten sinirlerimi bozuyorsun.”

“Soru sordum lan sadece!”

Bengi ona cevap vermeden salona doğru yürümeye başladığında Firuze de peşinden gitmeye başlamıştı. Mutfakta tek başına kalan Ongun yeni bir sigara yaktıktan sonra saatlerdir bakmadığı telefonunu eline aldı. Sadece az önce fotoğraf çekmek için eline almıştı ve bildirimler sessizde olduğundan hiçbir mesajı görmemişti.

Mesajlaşma uygulamasına girerek mesajları okumaya başladı.

Bebeğim: Ne yapıyorsunuz?

Ongun: Yemek yiyeceğiz şimdi.

Ongun: Sen evde misin?

Bebeğim: Evet.

Ongun: Neden Nadialarla kutlamıyorsun?

Bebeğim: Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum ya. Midem bulanıyor sabahdan beri. O yüzden içecek de partileyecek de hâlim yok. Babamlarla olayım dedim.

Ongun: Hastaneye götüreyim mi seni?

Bebeğim: Yok ya. Önemli bir şey değil.

Ongun: Nereden biliyorsun? Ya zehirlendiysen?

Bebeğim: Midem hep bulanıyor. Bir şey olmaz.

Ongun: Bence hastaneye gidelim.

Bebeğim: Gerek yok canım.

Bebeğim: Sen çıkacak mısın gece dışarı?

Ongun: Muhtemelen. Üç gibi falan.

Bebeğim: Nereye?

Ongun: Vladların yanına uğrarım işte ya.

Bebeğim: Hayatta olmaz.

Ongun: O neden?

Bebeğim: Çünkü partiliyorlar ve ortam kız dolu. Gerek yok. Sevgilimi hayatta sevgilisinden yeni ayrılmış bir Borisov'un ve alkolün dibine vurmuş bir Narbekov'un yanına göndermem. Aklından bile geçirme.

Bebeğim: O pezevenkler sana orada kız ayarlamaya çalışır. Sevgilin olduğunu da bilmiyorlar. Hiç durmazlar. Düşününce bile sinir bastı bana. Geçen yılbaşından travmam var.

Ongun: Tamam yavrum. İstemiyorsan gitmem.

Sohbetin üstünde yeni bir bildirim belirlediğinde Ongun gülerek onun üzerine bastı.

Vlad: Nerdesin lan?

Ongun: Birader, millet sarhoş olunca eskisine yazar sen soluğu bende alıyorsun ya.

Vlad: Bizde geçmişe bakmak diye bir şey yok kardeşim. İleriye dönüğüzdür.

Vlad: Ne zaman geliyorsun?

Ongun: Gelemem abiciğim. Bu gece ben yokum.

Vlad: O neden?

Ongun: Yengen izin vermiyor.

Vlad: Ne yengesi oğlum?

Ongun: Sevgilim izin vermiyor işte, amcık. Gelemem. Daha usturuplu bir yere geçin, o zaman gelirim.

Vlad: Birader, usturuplu ne demek ya?

Ongun: Kız varsa bu kardeşin yok demek yani.

Vlad: Mevzu var burada. Hayatta kıınıldamam. Sen gel o yüzden.

Ongun: Ne mevzusu?

Vlad: Rozanovlar ile ititti Odkan. Kesin kavga çıkacak.

Ongun: İyi kardeşim, umarım dayak yemezsiniz.

Vlad: Yemezsiniz derken?

Ongun: Harbi gelemem.

Vlad: Neden amına koyayım?

Ongun: Abi sevgilim kızar diyorum ya.

Vlad: Kızarsa kızsın oğlum.

Ongun: Oğlum senin bu yüzden sevgilin olmuyor işte.

Vlad: Suratıma bir yumruk yersem seni öldüresiye döverim haberin olsun.

Ongun: İlgim dışı. (Görüldü)

“Ongun!” Annesinin sesini duymasıyla beraber yerinden sıçramış ve telefonu masanın üzerine bırakmıştı. “Gelsene! Yemek yiyeceğiz!”

Derin bir nefes aldığı anda ayağa kalktı ve bitmek üzere olan birayı kafasına diktikten sonra cam şişeyi çöp kutusuna fırlattı. Arkasını döndüğü an babasının mutfığa girdiğini görmüştü.

“Sen neden buradasın?” diye sordu babası ona bakarak gözlerini kıstığında. Ongun kaşlarını çatarak ona baktı. Sabahtan beri diyalog kurmaktan kaçınıyordu keyifler kaçmasın diye ama belli ki babasının canı sıkılıyordu.

“O ne demek?” diye sordu gergin bir sesle. Tekrar kavga edeceklerini çoktan anlamıştı.

“Neden diğerlerinin yanında değilsin diye soruyorum yani,” dedi Onay masadaki diğer bira şişesini eline saldıığında. “Neden yemeğe gitmedin?”

“Sen neden gitmedin?” diye sordu Ongun, sesini yükseltmemek ve salondakilere bir şey çaktırmamak için kendini çok zorluyordu.

“Kız kardeşinin doğum günü.”

“İyi baba numaraların bana sökmüyor,” dedi Ongun gülererek. “Doğum günü olduğunun farkındayım. Ben de abisi olarak buradayım. Yemekte dönen dedikoduları kaçırdığın için çok için yanıyorsa siktirip gidebilirsin oraya, en azından aklın kalmamış olur.”

“Benimle düzgün konuşmayı sana bir türlü öğretilmedim,” dedi Onay güldüğünde. Ama gülüşünde soğuk ve rahatsız edici bir tavır vardı, her zaman olduğu gibi. “Bu kadar saygısız bir çocuk olman gerçekten sinirlerimi bozuyor.”

“Sen benim saygımı hak edecek birisi değilsin,” dedi Ongun. “O yüzden sana saygı duymuyorum.”

Onay ona doğru bir adım attığında Ongun derin bir nefes aldı. *En azından bu gecelik bunu yapmak istemiyorum ama beni buna her zaman mecbur bırakıyor,* diye düşünmüştü tam o an.

Onay yüzündeki garip gülümseme silinmezken, “Öyle mi?” diye sorduğunda Ongun kafasını salladı.

“Öyle.”

“Benden nefret ediyormuşsun gibi konuşman beni hiç etkilemiyor, bunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Onay. “Çünkü ben her şeyi senin daha iyi olman için yaptığımı biliyorum ve vicdanım rahat.”

Ongun güldü ama hiç şaşırılmamıştı çünkü çocukluğundan beri babasının kendini bu hikâyeye inandırdığının farkındaydı. Daha iyi olması için onu zorladığını ve yılmaması için ona yüklendiğine dair hikâyelere alışıktı. Bir dönem buna inanmamıştı da ama artık aptal bir çocuk değildi.

“Senin vicdanını rahatsız etmek zaten mümkün değil,” dedi Ongun gülümseyerek. “O yüzden vicdanına oynamak ve seni uykusuz bırakmak gibi bir amacım yok, inan. Babamı çok iyi tanıyorum.”

“Beni gerçekten tanısaydın eğer sana davranışımı başkalarına davranışım ile kıyaslamak yerine sana neden yüklendiğimi anlamaya çalışırdın,” dedi Onay. “Eğer beni gerçekten tanısaydın seni sevdiğim ve güvendiğim için sana yüklendiğimi bilirdin.”

“Birincisi, tam aksine, seni tanıdığım için aslında bunları içinden gelerek söylemediğini, sadece beni manipüle etmeye çalıştığını biliyorum,” dedi Ongun tereddüt bile etmeden. Artık bu oyuna düşmüyordu. Babasını hâlâ tam olarak çözemesi de onun güzel hislerle hiçbir alakası olamayacağını anlayacak kadar aynı odada nefes almıştı bu canavarla. “İkincisi, yaptığın imalar komik duruyor çünkü başkalarına davranış şeklinle bana davranış şeklini kıyaslamıyorum. Tam tersi, herkese ne kadar kötü davrandığının farkındaydım. Hiçbir şeyden haberi olmayan kardeşim de buna dahil.”

Onay gülerek, “Evet,” dedi alaycı bir sesle. “Çünkü ona da kötü davranıyorum, değil mi?”

“Hayatını çalarak tam olarak böyle yapıyorsun,” dedi Ongun. “O hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar saf ve annem de senin sözünden başka söz dinlemiyor diye oyununu yutturduğunu sanabilirsin ama ben senin nasıl bir şeytan olduğunu biliyorum. O eğer kız değil de erkek olsaydı benim kaderimi yaşayacaktı. Sadece işine geldiği için iyi baba rolü oynuyorsun. Bunca zaman evde olması gerekiyorsa bundan sonrasında nasıl bunda sorun görmüyorsun? Ama yapacağını yaptın, şimdi güçlüsün diye umursamıyorsun, değil mi? Ama sen güçlü falan değilsin. Sadece bir kuklasın.”

“Güçlü değilim, öyle mi?”

“Değilsin,” dedi Ongun. “Aslında baba... Senin sandığının aksine, ben senin kötü olduğuna inanmıyorum. Biliyor musun? Çünkü senin kötü olacak cesaretin de yok. Ne olduğun belli değil. Sen biliyor musun ki? Amacı olmayan insan nedir tam olarak? Ben sana bakınca bir hiçten başka bir şey görmüyorum.” Babasının sinirlenmeye başladığının farkındaydı ama umurunda değildi. “Açık oyunlar oynayacak cesaretin yok. Tahta

geçebilecek kadar yüreğe sahip değilsin. Kabul et, sen hiçbir zaman yan adamdan fazlası olamazsın ama onu yapmayı bile beceremiyorsun. Dostlarına sahip çıkabilecek sadakatin yok. Karını bile sevmiyorsun. Söyler misin gerçekten, ne bok uğruna yaşıyorsun sen?”

Onay’ın gözlerindeki bakış birkaç saniye içerisinde değişti ve artık alaycı bakmıyordu bile. “Çekil git başımdan,” dedi Ongun onu ittirdiğinde. “Kardeşimin doğum gününü kutlayacağım.”

Birkaç saniye sonra yüzünde bir tokat patlayacağını anlamıştı ama artık çocuk olmadığı için ondan hızlı davrandı ve bileğinden hızlıca tuttu.

“Aklından bile geçirme,” dedi soğuk bir sesle, babasına baktığında. Anında ondan uzaklaşmıştı.

Onay’ın dudakları aralandı ancak bir şey söylemesine fırsat olmadan Bengi kapının önünde belirmişti. Ongun ve Onay kısa bir an birbirlerine baktıktan sonra her zaman yaptıklarını yaptılar. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdiler.

Bengi’nin bakışları kısa bir an ikisi arasında gidip geldi. “Siz ne yapıyorsunuz burada? Neden gelmiyorsunuz?”

“Bir şey konuşuyorduk,” dedi Onay, Ongun’dan daha önce davranarak. “Abinin gitmesi gerekiyormuş da.”

Bengi hayal kırıklığıyla, “Ya, öyle mi?” diye sorduğu sırada Ongun’un kaşları havalandı.

“Hayır, balım,” dedi kolunu Bengi’nin omzuna attığında. “Öyle bir şey yok. Babam yanlış anladı. Tüm gece buradayım. Şu yaşlılar uyusun da biz abi kardeş sohbet edelim çatıda.”

“Üşütürsünüz çatıda,” dedi Onay ona ters bir şekilde baktığında. Ama dışarıdan bakan hiçbir göz bu ters bakışı sezmezdi. Sadece oğlunu ve kızını düşünen bir baba resmi çizmeyi her zaman başarıyordu.

“Yok, bir şey olmaz,” dedi Ongun alayla. “Çocuk değiliz artık.”

“Evet, reşit oldum ben,” dedi Bengi.

“İyi ki bir reşit oldun da sabahtan beri aynı şeyi söylüyorsun!” dedi Ongun gülererek. “Hadi, gel yemek yiyelim sonra hediyelerini açacağız.”

“Ne aldın, ne aldın?” diye sordu Bengi heyecanla.

“Lan sanki bilmiyorsun ne aldığımı, sen seçtin ya!”

“İki tane seçtim ama hangisini aldın bilmiyorum ki!”

"İkisini de aldım işte."

"Sen var ya dünyadaki en delikanlı abisin," dedi Bengi abisinin yan-
ğından makas aldığında. "Gerçekten söylüyorum, bak."

"Sen de dünyadaki en büyük yalakasın," dedi Ogun gülererek onu taklit
ettiğinde. Yanğından makas almıştı.

Beraber salona geçtiler ve her zaman olduğu gibi huzurlu bir yemek ye-
diler. En azından, dördü beraberken olduğu gibi. Ama masada herkes sa-
dece Bengi ile diyalog kuruyordu ve Ogun kafasını kaldırıp annesine ve
babasına bakmıyordu bile.

"Film mi izlesek bu gece?" diye sordu Bengi sofrayı toplamaya başla-
dıklarında. Babasıyla beraber mutfağa geçmişlerdi ve bulaşıkları makineye
diziyorlardı.

"Olur, canım," dedi babası. "Ne izleyelim?"

"Bugün yılbaşı. Home Alone tabii ki."

"Olur, izleriz."

"Baba?"

"Efendim, güzelim?"

"Ben gerçekten 1 Ocak'ta mı doğdum yoksa doğum günümü mü bilmi-
yorsunuz?"

Onay kahkaha atarak ona doğru döndü. "Doğum gününü aklımda tuta-
mayacak kadar salak değilim ya."

"Abim hep öyle diyordu ama!" Bengi birden salona doğru bağırdı. "Abi!
Gel buraya! Çabuk!"

Ogun eline yeni aldığı telefonu oflayarak masanın üzerine bıraktı,
saçma sapan bir şey için çağırıldığını bildiği hâlde mutfağa doğru yürümeye
başlamıştı. "Ne oldu?"

Tam o sırada telefonuna düşen bildirimin annesinin gözüne çarpaca-
ğından habersizdi.

Bebğim: Hamileyim.

2017, ARALIK

Bir süredir kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum.

Neyi, neden yaptığımı bilmiyordum. Ne hissettiğimi de nerede olmam gerektiğini de. Seçimler herkes için bu kadar zor mudur? Yoksa ben hayatım boyunca var oluşumu bile seçmediğim için mi bu kadar zorlanıyorum? Nefes almak herkese bir yük bindiriyor mu bu kadar? Yoksa ben aslında yaşamaya on sekizimden başladığım için mi bu kadar kötüyüm bu konuda?

Bir türlü yapmam gerekeni yapıyormuş gibi hissetmiyorum.

Emin olduğum tek bir şey bile yok artık bu dünyada. Hayatım boyunca seçilmeyen çocuk olduğumu düşündüm, bir gece ise aslında kurban edilmeyen çocuk olduğumu fark ettim. Herkesten daha iyi sandığım babamın bir şeytandan farksız olduğunu söylüyor şimdi herkes bana ama bildiğim tek şey onu özlediğim. İnsan ölü babasını özlerken pişmanlık duyar mı? Ben duyuyorum. Çünkü buna hakkım yokmuş gibi hissediyorum.

Yirmi bir senelik hayatımda böyle bir yükün altında ezilmemiştim sanırım.

Ne abim bir gece yarısı evden çıkıp gittiğinde ne de arabanın içinden sadece ben sağ çıkabildiğimde böylesine parçalanmış hissetmişim. Çünkü gözlerimi açıyorum ve senelerdir özlediğim, bir zamanlar dünyadaki her şeyim olan insana baktığımda aslında onu hiç de tanımadığımı fark ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dünyada en çok sevdiğim insan olan babamın aslında küçük çocukların bile katili olduğunu öğreniyorum. Buradaki herkesin kötü olduğunu biliyorum ve bu yüzden onu bırakmamak için elimden geleni yapıyorum ama bu, bir zamanlar babasının dünyanın en iyi insanı olduğuna inanan kız için sarsıcı, buna engel olamıyorum. Onu özlediyim ve özlemeye yüzüm yokmuş gibi hissediyorum.

Bunca zaman aslında hapsoldüğüm şeyin ev olduğunu sanıyordum ama yanlışmışım. En başından beri yalanlara hapsolmuşum. Neyin ne olduğunu bile bilmeden büyümüşüm ki ben. Kimin ne istediğini bilmeden...

Ve şimdi ne istediğimi bilmiyorum.

Ne tarafta olmak istediğimi bilmiyorum.

Neyi temsil ediyorum, mücadelem kiminle, ne istiyorum bilmiyorum. Nereye varacak ki bu iş, ben nereye yürüyorum?

Hiçbirinin cevabını bilmiyorum.

Sanırım dört duvarın üzerime kapandığı o evde geçen yıllarımda bile bu kadar hapsolmuş hissetmemiştim kendimi.

Salondan bir filmin sesi geliyordu ve abimlerin konuşma sesleri sonunda kesilmişti. Muhtemelen uyuyakalmıştı. Eskiden ailecek hafta sonları film

gecesi yapardık, o zamanlarda da uyuyakalırdı. Bu yüzden bir filme dayanma süresinin en fazla bir saat olduğunu biliyordum. Yamaç için film açmadan önce bana da izleme teklifinde bulunmuştu ama hayır demiştim.

Neden hayır dediğim hakkında bir fikrim yoktu.

Sanırım hâlâ içinde bulunduğum duruma alışmamıştım. Kötü bir hala olmak istemiyordum ama... Abimin bir çocuğu olduğunu kavrayamıyordum.

Ve sanırım kendimi de pek buraya ait hissetmiyordum.

Abim gelmeden önce böyle bir şeye ihtimal vermezdim bile ama geldiğinden beri fark ettiğim şey artık onun yeni bir ailesi olduğuydu. Hâlâ beni koruyup kollayacağını biliyordum ama... O başka bir fotoğraf karesine aitti artık. Başka bir önceliği vardı. Başka bir dünyanın merkezindeydi.

Benim o dünyada pek de yerim yoktu.

Bu yüzden bunu garipsiyordum.

Belki de sadece her şey çok yeniydi. Belki de sadece alışmam lazımdı. Belki de annemin her zaman söylediği gibi sadece abartıyordum.

Ne zaman kırılısam böyle söylerdi.

Abartıyorsun.

Derin bir nefes alarak yataktan kalktım ve içeri doğru yürümeye başladım. Uykusuzluktan bayılacak gibi hissediyordum ama düşünmekten uyuyamıyordum. Bu da yetmezmiş gibi midem bulanıyordu ve hâlâ regl olduğum için kendimi rahatsız hissediyordum. Boğazım ağrıyordu.

Hastaydım yani.

Mide bulantımı bastırması için mutfaktan çubuk kraker almaya karar verdim. Salonu sadece televizyonun ışığı aydınlatıyordu, saat gecenin on biriydi.

Ve Perva iki gündür eve gelmemişti.

Aslında artık sorgulamayı bırakmıştım çünkü davranış şeklini düşündüğümde sadece sinir krizi geçirecek gibi oluyordum. Hayatımda kimse bana bu kadar saçma davranmamıştı.

Hayatımda kimseyle böyle bir ilişki yaşamadığımdandı belki de.

Belki de erkekler sorunluydu ve ben hayata geç başladığım için bunu yeni tecrübe eden bir kızdım sadece.

Ama kendi evine iki gündür gelmemesi, üstelik attığı o saçma mesajdan sonra gerçekten normal gelmiyordu. Bu sefer inat etmiştim. Mesaj atmamıştım, aramamıştım, dahası abime de sormamıştım.

Ancak onun abimle konuştuğunu biliyordum.

Mutfaktaki dolaplardan birinde tuzlu kraker buldum ve masaya oturarak atıştırmaya başladım. Sadece uyusam her şey daha iyi olacaktı ama gözüme uyku girmiyordu. Mutfığı biraz karışırsam onun uyku haplarını bulabilir miydim? Bir ara uyku hapları olmadan gözlerimi iki saniye bile yumamıyordum ve tekrar o döngüye girmek istemiyordum.

Bu yüzden papatya çayı yapmaya karar verdim. Çayı içtikten sonra başarısız olacağımı bile bile bir kez daha denemek için odama doğru yürüyecekken göz ucuyla salonu kontrol etmeye karar verdim ve kafamı içeri uzatarak baktım.

Tahmin ettiğim gibi abim uyuyakalmıştı ama Olga uyanıktı, filmi izlemeye devam ediyordu. Abimin kafasını onun karnına koyarak uyuyor olmasından artık kavgalı olmadıkları anlaşıyordu. İki gün önce çok gergindiler ama demek ki barışmışlardı.

Sanırım bu kadar çabuk barışmayı bir tek ben beceremiyordum.

“Uyudun sandım,” dedi Olga varlığını fark ettiğinde. Gözleri bana doğru dönmüştü ve gülümsemişti. O sırada yanındaki Yamaç’ı gördüm. O da diğer tarafında uyuyordu.

“Denedim,” dedim. “Uyku tutmadı.”

“İstersen film izleyebiliriz,” dedi. “Beni de tutmadı.”

“Uyumam lazım yoksa beynim eriyecek,” dedim güldüğümde. “Ama barıştığınıza ve her şeyin yolunda olduğuna sevindim.”

“Evet, her zamanki hâlimiz,” dedi umursamaz bir şekilde güldüğünde. Fısıldayarak konuşuyordu ve ben de Yamaç uyanmasın diye onu taklit ediyordum.

Aslında bu kadar hızlı barışmalarına şaşırmıştım çünkü anlattıkları kısa sürede hallolacak sorunlar değildi ve şimdiden barışmışlardı bile. Çocuk mevzusunu konuşup konuşmadıklarını merak ettiğim sırada sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Sana güvenilirmiş bu arada,” dedi. “Söylememişsin.”

Anlamama rağmen, “Neyi?” diye sordum emin olmak için.

“Hamile olduğumu.”

“Evet,” dedim. “Neden söyleyeyim? Beni ilgilendirmez. Söyledin mi sonunda?”

“Evet.”

“Ne tepki verdi?”

“Çok sevindi,” dedi. “Uzun zamandır onu böyle görmemiştim.”

Ben çok daha uzun zamandır onu böyle görmemiştim.

Bazen düşünüyordum, acaba onu dinleyip de onunla beraber gitseydim ne olurdu? Her şey daha iyi olur muydu? Bir hayatımız olur muydu mesela? Bu soy isimden kaçmayı başarabilir miydik?

Ya da bu ihtimaller sadece paralel evrende mi mümkündü?

“Sevindim,” dedim fısıltıyla. “Umarım her şey iyi olur.”

“Umarım,” dedi. “Ama sen iyi misin? Çok solgun görünüyor yüzün? İki gündür odadan doğru düzgün çıkmadın bile.”

Doğal habitatıma dönmüştüm yani. Kapalı kapılar arkası. İki gündür odada kitap okumaktan başka bir şey yapmamıştım bile.

Ekaterina Narbekov’un nasıl bir kadın olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama emin olduğum bir şey vardı ki kitap zevki gerçekten iyiydi.

“Kitap okuyorum,” dedim güldüğümde. “O yüzden.”

“Kitap mı?”

“Evet,” dedim. “Kafamın içini boşaltıyor. Evin içerisi okumadığım klasiklerle dolu.”

“Kafanın içinin neden boşalmaya ihtiyacı var?” diye sordu. “Yani, malum kişiyi mi dert ediyorsun?”

“Malum kişi kim?”

“Kendi evine gelmeyen salaktan bahsediyorum. Kim bilir yine neyi kafaya takıp triplere girdi?”

“Siz gerçekten arkadaş mıydınız?” diye sordum güldüğümde. “Çünkü onu gerçekten tanıyorsun bence. En azından diğerlerinden daha çok.”

“Ailem onun ailesiyle yakındı,” dedi. “Çocukluktan beri yanında olduğum birisi. Beraber büyüdük. Tabii ki benimle yakınlığı Odkanlarla kıyaslanamazdı ama evet, arkadaşımdı. En azından bazı huylarını bilecek kadar fazla vakit geçirdim onunla. Genelde sorunları çözmek yerine kaçtığını biliyorum. Kaçtığı belli bir lokasyon olsa da genelde belli bir kişi

oluyor. Aranızın iyi olmadığını anlamıştım ama demek kafasında daha da farklı bir şeyler kurdu.”

“Ben anlamıyorum,” dedim bir anda koltuğa oturarak. Kafamın içindekileri anlatabileceğim kimse yoktu ve Olga bana resmen el uzatmıştı. Şu an ona tüm hayatımı dökebilecek kadar yalnız bir noktadaydım. “Hayatımda böyle bir iletişim şekli görmedim. Bir şey düşünüyor, ona göre bir şey yapıyor. Ben bir bok anlamıyorum. Sonra bir şey daha düşünüyor, ona göre bambaşka bir şey yapıyor. Ben ne oldu diye düşünüyorum sadece. Kafasına göre sahte nişanlısı, kafasına göre gerçek nişanlısı oluyorum. Zaten burada ne işim olduğunu sorgularken ve hayatla alakalı kafam bu kadar karışıkken beynimi siktikten başka hiçbir şey yapmıyor. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum. Sinirlerimi tepeme çıkarıyor.”

“Üç cadde aşağıda başka bir evi var,” dedi. “Burada annesinin kaldığı bir dönem olmuştu, o zaman annesi psikolojik tedavi görüyordu. Burası hastaneye yakın. O da annesini kontrol etmek için yakından ev almıştı. Fazla uzağa gitmemiştir, merak etme, oralardadır.” En azından başka birinde kalmıyordu. Tabii bu beni ne kadar ilgilendirirdi zaten şu noktada emin de değildim. “Ne oldu? Kavga mı ettiniz?”

“Ortada bir kavga bile yok,” dedim. “Keşke kavga etsek.”

Kafamı kaldırdığımda göz göze geldik, beni gerçekten söyleyeceklerimi umursuyormuş gibi dikkatle dinliyordu.

“Yani...” Kısa bir an duraksadım. “Bir şey soracağım.”

Göz ucuyla hareket eden abimin uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra kafasını salladı. “Sor bakalım.”

“Bu kadar basit mi?”

“Ne bu kadar basit mi?”

“Çok kırgın ve kızgındın,” dedim. “Abime yani. Nasıl bir anda geçti?”

“Çünkü onu seviyorum,” dedi. “Evlenirken kilisede ölüme kadar diye yemin ettik ve bu benim için öylesine bir yemin değildi. Onu her zaman affederim çünkü onun beni her zaman affedeceğini biliyorum. Bence bu daha çok birbiriniz için ne kadar fazlasını vermeye hazır olduğunuzla alakalı.”

Sanırım biz birbirimiz için hiçbir şey vermeye hazır değildik.

“Her zaman mı?” diye sordum. Çünkü gerçekten bu durumu hayalime sığdıramıyordum. Birini her şartta affetmeyi, yani...

“Yani, ortada aldatma olmadığı sürece, evet. Onu da asla yapmayacağına göre... Evet, her zaman.”

“Ya sana yalan söylerse?” diye sordum. Artık konu onların ilişkileri değildi. Aslında mevzunun başından beri olmamıştı.

Perva ile yaşadığım bu boktan karmaşayı birine anlatmaya çalışıyordum sadece.

“Bir nedeni vardır,” dedi hiç düşünmeden.

Duraksadım. *Bir nedeni vardır.* Perva’nın bana yalan söylediğini anladığımda aklımdan geçen son düşünce bile değildi aslında bu.

Bir nedeni olduğunu tabii ki biliyordum ama beni rahatlatmaya yetecek bir nedeni olması imkânsızdı.

“Elbette,” dedim. “Ama sadece kendisini ilgilendiren bir nedense ve sana bencilce geliyorsa...” Yine duraksamıştım. “Kırgınlığın ve kızgınlığın bir türlü geçmiyorsa?”

“Bence sizin birbirinizle konuşmanız lazım,” dedi. “Vladislav bir insanı ne kadar çok seviyorsa o kadar çok yorucu oluyor insan ilişkilerinde. O yüzden kafanın karışık olması normal. Bence ona yaz, gelsin. En azından senden kaçmayı bırakır artık.”

Öyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordum.

“Neden ben yazıyorum ki?” diye sordu. “Sürekli bir bok yiyen o.”

“Sürekli bok yiyen taraf olduğu için adım atmaya yüzü yoktur işte,” dedi. “Ama her gün seni soruyor. Aranızda ne geçti, bilmiyorum. Neye kırıldın ya da hangi sebebi seni tatmin etmedi, ne yalanı söyledi, onu da bilmiyorum. Ama iki gündür gerçekten bok gibi görünüyorsun. Bu da demek oluyor ki aslında kızgın olsan da ona ihtiyacın var. Çünkü yine aranız bozuk olmasına rağmen en azından evde olduğunda, en azından onu gördüğünde bu kadar çökmüş durmuyordun.”

Kısa bir an söylediklerini düşündüm ama imkânı yoktu, ona hayatta adım atmazdım. En başından beri aramıza duvar ören zaten o değil miydi? Görünmez sorunlar oluşturan? Kafasına eseni yapan? O düzelmedikçe benim bir şey yapmam ne ifade edecekti ki?

En başından beri, onun karşısında olmayı hiç istememiştim ama o bir gecede karşısına koymuştu beni.

O zaman hiç yanıma yaklaşmasaydı. O zaman beni bu hislerle baş etmek zorunda bırakmasaydı. Bu konuda kızgınlığım asla geçmeyecekti.

“Neyse ya,” dedim. “Başını şişirdim senin de. Ben uyuyayım en iyisi.”

“Başımı şişirmedin,” dedi. “Geçen gece de sen beni dinlemiştin. Ödeştik. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Odama geçtiğimde uyku düzenimin yola girmesi için sabaha alarm kurmaya karar verdim. Gündüzlerimin gece, gecelerimin gündüz olması beni rahatsız etmeye başladığından bu gece düzene sokmam gerekiyordu. Telefonumu açarak alarm kurduktan sonra gelen bildirimi fark ettim.

Perva mesaj atmıştı.

H: Ne yapıyorsunuz?

Ne yapıyorsunuz mu? Gerçekten, yalandan abimleri de mi soruyordu?

İnanılmazdı.

Ama yine de salak olduğum için, tabii ki cevap verdim.

B: Hiçbir şey. Sen?

Anında cevap verdi.

H: Ben de öyle.

B: Nereden esti?

H: Ne nereden esti?

B: Mesaj atmışsın ya.

H: Bir yerden esmesine gerek yok, zaten aklımdan çıktığın yok.

B: Abime sorardın genelde, o yüzden şaşırttın açıkçası. Gerçi saatlerdir o uyuyor, o yüzden soramamışsındır.

H: O kadar karmaşık düşünmedim ya. Sadece seninle konuşmak istedim ve yazdım.

B: Şimdi konuşmak istiyorsun yani?

H: Ne zaman istemedim de şimdi diye vurguluyorsun ki?

Acaba benimle dalga mı geçiyordu?

Çünkü resmen beni görmemek için iki gündür eve gelmeyen adamın böyle bir şey söylüyor olması çok saçmaydı.

B: İki gündür eve bile gelmiyorsun.

B: Konuşmak isteyen birisinin sergileyeceği bir tutum değil.

H: Seni uyardığım konularda dikkatli davranmazsan ben de kendimi geri çekerim.

H: Bunlar benim geleceğim şeyler değil.

Kaşlarım çatıldığında mesajı doğru okuyup okumadığımdan emin olmak için birkaç kere daha okudum ve sinirlerim bozulduğu için kendimi tutamadan gülmeye başladım. *Seni uyardığım konularda dikkatli davranmazsan ben de kendimi geri çekerim.* Tam olarak ne demek oluyordu mesela? Gerçekten artık kafasının içinde bir dünya yarattığını ve kendini bazı şeylere inandırdığını düşünmeye başlayacaktım.

Çünkü ortada yaptığım hiçbir şey yoktu.

B: Gerçekten kafayı yediğini düşünmeye başlıyorum. Haberin olsun.

H: O ne demek oluyor?

B: Ortada hiçbir sorun yokken kendine sorun çıkarmaya çalışıyorsun demek oluyor.

B: Şöyle bir teorim var. İşine gelmiyor, sürekli kendinle çatışma hâlinde olmayı yediremiyorsun, isteklerinle hissettiklerin çelişiyor. Sana göre değil. Planı bozan şeyleri sevmezsin. Ben senin sistemindeki bir hatadan ibaretim. O yüzden kendine yapmacık sorunlar yaratıyor ve benden uzaklaşmak için yeterli sebebin olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun.

B: En azından şu noktadan bakınca sevindirici, yaptığın şeyin ya da verdiğin savaşın aslında buna değer olmadığının farkında olduğundan aramızda başka sorunlar da yaratmaya çalışıyorsun.

H: Şöyle bir teorim var. Kafayı yemişsin.

B: Sanmıyorum.

H: Şunu bir kafana sok önce, sen benim için asla bir hatadan ibaret olmazsın. Hiçbir şartta.

B: Buradan bakınca öyle görünmüyor.

B: Benden kaçarak öyle hissettirmiyorsun.

H: Senden kaçmıyorum.

B: O zaman neden günlerdir ortalıkta yoksun?

H: İşlerim var.

H: Senden kaçmıyorum, sadece sinirliyim.

B: Dalga mı geçiyorsun?

B: Tam olarak ne hakla bana sinirli oluyorsun?

H: Sana tanımadığın adamlarla aynı masaya oturmamanı söyledikten sonra neden bunu yapmaya devam ediyorsun?

B: Olay bu mu yani?

B: Senin işlerin varsa benim de işlerim var.

H: Ben işlerimin hiçbirinde tanımadığım kadınlarla aynı masaya oturmuyorum.

B: Otur o zaman, Perva. Bana ne?

H: Yersin ama bu lafı, haberin olsun.

B: Misilleme yapmak için yapacağın bir şey bana işlemez, merak etme sen.

B: Ortada bir şey yok bile. Sen insanlarla konuşup müttefik toplayabiliyorsun ama ben bunu yapınca mı olay oluyor?

H: Senin müttefikin ben olmalıydım.

H: Senin arkadaşın ben olmalıyım.

H: Yanında olan kişi ben olmalıyım.

H: Senin her şeyin olmalıyım.

H: Benim için doğru olan bu.

H: Bana sen hislerini değil isteklerini umursuyorsun, diyorsun ya.

H: İsteklerim bunlar.

H: Hislerimi zaten biliyorsun.

H: Hangi noktada kendimle çelişiyorum?

Yeni bir mesaj atmasını beklerken attığı mesajları on kere okudum, beni sevdiğini söylediği gecedен beri ilk kez bir şeyleri açıkça söylüyordu. Belki de o zaman olduğundan bile daha açıktı şu an.

Gerçekten sonsuza kadar ona kin beslemekle bir anda her şeyi siktir edip ona sarılmak arasında gidip geliyordum.

Her zaman bu kadar zor mu olacaktı?

Ona cevap veremeyeceğimi nihayet anladığında bir mesaj daha attı.

H: Başkasının yanında oturman mı sence beni sinirlendiren?

B: Değil mi?

H: O ayrı bir mevzu.

H: İçine düşecekmiş gibi bakan herkesin geçmişini sikeyim.

H: Ama ondan bahsetmiyorum. Benim yanımda oturman gerekirken bunların yaşanmasına sinirleniyorum.

H: Sana sinirliyim demedim, sadece sinirli olduğumu söyledim.

H: Hiçbir şeyin istediğim gibi olmamasına sinirliyim.

H: Konuşmayı bilmiyorum ama yazmakta iyiyim, bu yüzden yüz yüze gelip yine saçmalayacağıma mesaj yazmak istedim.

H: Sinirlendiğimi söylediğim şeyi tekrar tekrar yapma.

H: Sana o gün yapma dedim, ertesi gün aynı şeyi tekrar yaptın.

H: Siktirsin gitsin, abin uğraşsın bu işlerle.

H: Ben seni karşımda düşmanım olarak görmek istemiyorum, anladın mı? Kafamın içinden çıkmıyor zaten karşımda olduğun düşüncesi. Bir de gözüme sokmanı istemiyorum.

H: Bıktım çünkü istediğim hiçbir şeyin benim olmamasından.

H: Değişmeyecekse bu durum, ben de görmezden gelmeyi tercih ederim. Görmemek için siktirip gitmeyi tercih ederim.

Mesajlarını üst üste okudum. Görmemek için siktirip gitmeyi tercih ederim. Değişmeyecekse bu durum... Nasıl değiştirebilirdim ki bu durumu? En başından beri ne hâle düşeceğimizi bilen oydu, ben ise her zaman olduğu gibi bir rüyanın içindeydim ve ne olduğundan habersizdim. Neden o zaman her şeyi değiştirebilecekken her şeyin bu kadar çıkmaza sürüklenmesine izin vermişti?

Babamı, annemi ve abimi düşünüyordum; olmam gereken yer burasıydı. Onun yanı değil. Ama doğru olması gereken buysa gerçekten neden bu kadar yanlış hissettiriyordu bana?

Kafamın içinde bir ses yankılandı.

Olmam gereken yer karşım değil. Yanım.

Nefes alamadığımı hissettiğimde oturduğum yataktan kalktım ve üzerine bir ceket geçirdim. Yürüyüşe çıkacaktım. Artık uykusuz olmam umurunda bile değildi, uyuyacak hâlim kalmamıştı zaten.

Evdeki herkes uyuduğu için kapıdan çıktığımı kimse duymadı ama asansöre binerken gözlerim dolu doluydu ve sinirlerim bozulmuştu. Bir yandan Olga'nın söylediklerini düşünüyordum. Bir insan sevdiğinde her şeyin yolunu buluyordu madem, bizde neden ortalık bu kadar karışıyordu?

Belki de yanlış seviyorduk.

Apartmandan dışarı çıktığımda telefonum bildirimle titreşti. Onun yazdığını biliyordum, üst üste attığı mesajların hiçbirine cevap vermemiştim ama ne demem gerektiğini bilmiyordum. Aslında içten içe, ne kadar abimi seçmemin normal olduğunu söylese de bunun onu hayal kırıklığına

uğrattığını ilk kez böylesine hissetmiştim. Yanında olmamı istiyordu. Bunun üzerine bir kumar oynamıştı ve sadece böyle ummuştu, küçük bir ihtimal olarak.

Aşk gerçekten iğrenç bir şeydi.

Çünkü onun gibi gerçekçi bir adamı bile bu kadar küçük bir ihtimale tutunacak hâle getiriyorsa beni öldürürdü bile.

H: Neredesin?

B: Yürüyüşe çıktım.

H: Bu saatte?

B: Evet.

H: Saçmalama da eve gir, Bengi.

B: Bunun nesi saçmalık?

H: Eve gir.

B: Yarım saat sonra girerim.

H: Orası bu saatte hiç tekin değil. Bir daha demeyeceğim, eve gir.

B: Bana emir vererek konuştuğunda söylediğin şeyi hiç yapasım gelmiyor, bunun farkında mısın acaba?

Bana hiçbir şey söylemedi. *Şaşırtıcı*. Normalde olsa sinirlenir ve bir mesaj daha yazardım ama şu an konuşmamız daha iyiydi sanırım. Çünkü kafamın içini boşaltmaya ihtiyacım vardı ve o her konuştuğunda içerisi biraz daha doluyordu.

“Ben ne yapacağım ya?” diye sordum kendi kendime.

Bir yandan her konuştuğumda ona karşı yumuşadığım için kendime de kızıyordum ama bu gece neden bahsettiğini ilk kez bu kadar iyi anlamıştım. Neye sinirli olduğunu... Aslında sorun yaratmaya çalışmıyordu. Sadece aramızdaki imkânsızlığın benden daha fazla farkındaydı. Ben umutsuz bir romantik olduğum için hâlâ kendime bazı şeyleri yediremiyordum.

Ama ben de kendi seçimimi yapmıştım, öyle ya da böyle.

Bu durumda bir şeyler yapan sadece o değildi yani.

Ben de ona, onun tarafında olmayacağımı gayet net belli etmiştim. *Sana yalan söyledi. Ne yapacaktın?* Olga'nın söylediklerini düşündüm. *Bir nedeni vardır.* Benim düşündüğüm tek şey kandırıldığım olmuştu.

Biz yanlış seviyoruz.

Sokağın içindeki parka doğru yürümeye başladığımda karşımdan bana doğru gelen birini gördüm, yüzü tam olarak görünmese bile kim olduğunu cüssesinden bile anlayabiliyordum. Kaşlarım çatıldı. Demek ki gerçekten Olga'nın söylediği gibi, caddenin altında oturuyordu.

Neden gelmişti ki?

Bana doğru yaklaştığında sokak lambaları altında aydınlanan yüzüne baktım. En az benim kadar hatta benden bile daha çok uykusuz kalmış gibi görünüyordu. Göz altlarındaki morluklar kendini fazlasıyla belli ediyordu ve parlayan ela gözleri yorgun bir şekilde bakıyordu. Üzerinde bir eşofman altı ve *sweatshirt* vardı, dışarı hiç bu kadar salaş çıktığını görmemiştim ve tabii ki üstüne mont bile almamıştı.

“Senin burada ne işin var?” diye sordum şaşkın bir sesle suratına bakarken. İki gündür benden kaçarken sonunda gecenin yarısı ortaya çıkacağını beklememiştim.

“Söz dinlemiyorsun,” dedi sanki bundan bıkmış gibi. “O yüzden gelmek zorunda kaldım.”

Ela gözleri yüzümde dolaştı, normalde baktığından biraz daha uzun baktı. Acaba o da bana bakarken ne kadar yorgun olduğumu düşünüyor muydu, benim ona bakarken düşündüğüm gibi?

“Sadece parkta yürümek istedim,” dedim omzumu silkerek.

“Ben de sana buranın tekin olmadığını söyledim,” dedi. “Aklımın sende kalması hoşuna mı gidiyor?”

Kafamı *hayır* anlamında salladım. “Ruh hastası değilim.”

“Bence öylesin,” dedi. “Beni delirtmekten zevk alıyorsun.”

“Sadece kafamı boşaltmak istedim,” dedim. “Seni delirtmekten zevk falan almıyorum.”

“Yapacağın şeye engel olduğum yok,” dedi omzunu silktiğinde.

Her zamankinden daha yorgun geliyordu sesi. Bu yola ilk çıktığımızda onun gerçek bir ölüden farksız olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, aslında en kötüsünü bile görmediğimi fark ediyordum. O zamanlar babasının yasını tutmasına rağmen... Şu andan daha iyi görünüyordu.

En azından ne istediğini biliyordu.

Şimdi benim gibi kaybolmuştu.

Ve muhtemelen bunun suçlusu bendim.

Hepimiz zaman zaman bocalarız. Hayat bundan ibaret. Hepimizin sıfıra geldiği anlar olur. Önemli olan oradan nasıl çıkacağımızdır. Çünkü bizim gücümüzü hapsoldüğümüz anlar değil, kurtulduğumuz anlar belirler.

Umarım yakın zamanda ikimiz de içinde olduğumuz bu durumdan kurtulabilirdik.

Yoksa her şey daha da kötü olacaktı.

“Oluyorsun aslında,” dedim mırıldanarak.

“Nasıl?” diye sordu kafasını yana eğdiğinde. Kahverengi saçları iyice uzadığı için alnına doğru dökülüyordu ve sakalları da uzun zamandır olmadığı kadar uzundu. “Seni bağlamadığıma göre yürümene engel olduğum falan yok.”

“Yürümek istemiyordum,” dedim. “Tek başıma yürümek istiyordum.”

Eli ile ileriye işaret etti. “Yürüyebilirsin.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Eşlik etmeye gelmedim, başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmaya geldim.”

“Öyle mi?” diye sordum gülerek. “Arkamdan mı yürüyeceksin?”

“Neden olmasın?”

“Saçmalama,” dedim oflayarak. “Gel, yürüyelim biraz.”

Ela gözler birkaç saniye beni izledi. Sonra ne düşündüyse ikna olarak birkaç adım attı ve yanıma geldi. Beraber yürümeye başladığımızda ikimiz de sessizdik ve cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına koyuyordu. Sonrasında paketi bana doğru uzattı. İçinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koydum ve çakmağı bana uzatmasını bekledim. Bunun yerine boyumuzu eşitlemek için epey eğilerek yaktığı çakmakla sigaramı kendi ateşledi ve birkaç saniye geri çekilmedi. Alnının alnıma değeceği kadar yakın bir mesafede birkaç saniye beni izledi, gözleri gözlerimden başka bir yere odaklanmıyordu bile. Sonrasında hiçbir şey söylemeden geri çekildi ve kendi sigarasını da yakarak içine derin bir nefes çekti.

“Uykuna dikkat et,” dedi göz teması kurmazken. “Yemek yemene de. Düşüp bayılacakmış gibi görünüyorsun.”

“Ediyorum zaten,” diye yalan söyledim.

“Etmediğini biliyorum,” dedi sadece.

“Sen de uyumuyorsun.”

“Uyuyamıyorum,” diye düzeltti beni.

“Ben de uyuyamıyorum.”

“Niye uyuyamıyorsun?”

“Sen niye uyuyamıyorsun?”

“Düşünmekten, sanırım.”

“Ben de öyle, sanırım.”

Kafasını bana doğru eğdi ve birkaç saniye beni inceledi. Bir şey demesini bekledim ama hiçbir şey söylemeden tekrar önüne dönmüştü. Aramızda sessiz birkaç saniye geçtikten sonra biten sigarasını yere atarak söndürdü ve yine bana döndü.

“Abin yılbaşı yemeğine gitmeyi düşünüyor mu?”

“Bilmem,” dedim. Bu konuda hiç konuşmamıştık. “Sanırım gitmeyecek.”

“Ya sen?”

“Sanmıyorum,” dedim.

“Niye?”

“Aslanların yanında rahat hissetmiyorum,” dedim. “Yeni yılı o şekilde geçireceğime ailemle beraber geçirmeyi tercih ederim.”

Gerçi artık o aileden geriye bir şey de kalmamıştı.

“Eskiden Ongun da aynı şeyleri söylüyordu,” dedi Perva. “Bu yemek bir gelenek gibi. O yüzden her sene yapılır. Bizden sadece Ongun katılmıyordu, her zaman ailemle geçirmeyi tercih ederim diyordu. O zamanlar bahsettiği kişinin annesi olduğunu sanıyordum ama sonra aslında senden bahsettiğini anladım.”

“Evet,” dedim eski anıları hatırladığımda. O zaman ne kadar normal olmadığımızın farkında olsam da en azından normal bir aile gibi davranabiliyorduk ama şimdi asla inkâr edemeyeceğim gerçekler öğrenmiştim. “1 Ocak benim doğum günüm çünkü. O yüzden benimle vakit geçirmeyi tercih ediyordu.”

“Biliyorum,” dedi sadece.

“Neyi biliyorsun?”

“Doğum günün olduğunu.”

“Nereden biliyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Bunda bulması zor olan ne var sanki?”

“Ben senin hakkında böyle şeyler bilmiyorum ama.”

“Araştırmadığındandır.”

“Nasıl araştırabilirim? Yüzünü bile gören insan sayısı sınırlı, farkında mısın?” Hak verircesine baktığında gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü ilk kez verecek cevabı yoktu. “Sen gidecek misin yemeğe?”

“Burada olacağımı sanmıyorum.”

Kaşlarım çatıldı. Doğum günümü kutlamayı teklif etmesini zaten beklemiyordum ama burada olmayacağını da düşünmemiştim. Nereye gidecekti ki?

“Nasıl yani?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Nerede olacaksın ki? Nereye gidiyorsun?” diye sordum onu izlerken.

Bakışları bana doğru dönmüştü.

“Yakutsk’a.”

Şaşkınlığım biraz daha katlandı. Dün abimden duyduğum ekibin içinde o da mı vardı yani? Bana Leo’nun bazılarına görev verdiğini söylemişti. Aslında bunu daha çok, destekçileri kaldırdığı için isyan çıkmaması için yapıyordu.

Peki, bunu bana neden kimse söylememişti?

“Leo mu istedi?” Kafasını sallayarak beni onayladı. “Yani aslında birkaç gündür belliydi ama bana söylememeyi tercih ettin.”

Hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibi. Zaten söyleyecek bir şeyi olmadığına emindim. “Ne kadar süreliğine gidiyorsun, söyleyecek misin bari?”

“Sekiz-on iki ay arası.”

Şok içinde ona baktım. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum birkaç saniye sonra. Çünkü süreyi ancak birkaç saniye sonra algılayabilmişim. Hiçbir şey söylemedi. “Bir sene boyunca olmayacak mısın? Kafayı mı yedin? Bir sene boyunca olmayacaksın ve ben sormasam bunu söylemeyecek miydin?”

“Hayır,” diye mırıldandı. “Tabii ki söyleyecektim.”

“O zaman neden günlerdir söylemedin?” diye sordum. Sesimin yükselmesine engel olamamıştım. “Neden konuşmamayı tercih ettin? Gerçekten kafayı yiyeceğim senin yüzünden. Bu ne? Kızdırmak için mi yapıyorsun? İntikam alma şeklin falan mı? Bir sene boyunca seni göremeyecek olmamın mantıklı hiçbir yanı yok.”

“Bir şey yaptığım yok, Bengi,” dedi düz bir sesle. “Leo istiyorsa yapmak zorundayım. Bu yüzden gideceğim.”

Bu yüzden gittiği falan yoktu ama. Öyle olsaydı bana da gel demez miydi? Yüzüne baktığımda bunu istemediğini söyleyemiyordum bile. İçten içe gitmek istediği daha fazla belli olamazdı. Çünkü bence gel dese gideceğimi içten içe biliyordu.

“Neden bana gel demiyorsun o zaman?” diye sorduğumda güldü.

“Gel desem abini bırakıp gelecek misin benimle?” diye sordu bana doğru döndüğünde. Gözleri doğrudan gözlerime bakıyordu.

“Demeden bilemezsin sonuçta,” dedim. “Ama normal olan bu çünkü beni zaten istemiyorsun. Değil mi?”

“Seni istemiyorum değil,” dedi sadece.

“Ne o zaman?” diye sordum bağırarak. “O değil, bu değil! Ya ne o zaman?”

“Böylesi daha doğru,” dedi mırıldanır gibi. “İnan bana.”

“Anlamıyorum ya.” Sesimde sadece hayal kırıklığı vardı. “Ben böyle davranmanı hak edecek biri miyim gerçekten?”

“Bir şey yapmıyorum,” dedi birden bağırarak. “Ne davranışından bahsediyorsun? Siktirip gidiyorum işte!”

“Siktirip gitmenden bahsediyorum ben de!”

“Teşekkür edeceksin kızım bana,” dedi. “Kurtarıyorum seni.”

“Neden kurtarıyorsun beni?” diye sordum. Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki gülmüştüm.

“Bundan,” dedi ikimizi işaret ederek.

“Defol git ya!” diye bağırdım birden. “Şaka mı yapıyorsun? Ne istediğini biliyor musun sen, Perva? Bir yaptığın bir yaptığına uymuyor, bir dediğin bir dediğini tutmuyor.”

“Seni böyle görmek istemiyorum,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Kendimi bu hâlde görmek istemiyorum. Sürekli sana bakıp ne kadar imkânsız olduğumuzu hatırlamak istemiyorum. Bana sürekli çabalamadığımı söylüyorsun ama ortada çabalayabileceğim bir şey yok. Seni istiyorum, tahtı istiyorum. İkisini aynı anda alamıyorum. Sen abinin tarafındasın, ben benim için ölen babamın tarafındayım. Bize yazılan bu. Benim elimden de ikimize daha az acı çektirmekten başka bir şey gelmiyor.”

Yeni bir sigara yaktığında önüme geçerek gözlerimin içine baktı, neredeyse gözlerim dolacaktı ama bunun sınırdan mı yoksa çektiğim acıdan mı olduğu konusunda emin değildim. “Günlerdir bu yüzden ortada yoktum, denemek istedim.”

“Neyi denemek istedin?”

“Sensiz nasıl olduğunu,” dedi. “Sana bu kadar kısa sürede çok alışmışım. O yüzden benim için de kolay olmuyor. Gördüğün gibi kendimi yine yanında buluyorum.” Derin bir nefes aldı. “Kendimi ifade etmeyi beceremiyorum. Söylemek istediğim şeyleri tam olarak anlamadığımı biliyorum ama kötü bir amacım yok.”

“Senin yanında olmamı istiyorsan bana neden bunu hiç söylemedin?” dedim.

“Sana bunu neden söyleyeyim?” diye sordu. “Kardeş bağının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Seneler önce hissettiğim, artık sadece bir düş gibi hissettiren o bağ yüzünden şu an buradayım ben. O yüzden seni anlayabiliyorum. O senin kardeşin, her durumda onu tercih etmen gerekir.”

“Ama bu içten içe seni tercih etmemi istemediğin anlamına gelmiyor, değil mi?” diye sordum.

“Benim ne istediğim çok da önemli değil, bebeğim,” dedi güler gibi bir ses çıkardığında. “Sana söyledim, genelde çabalarım ve istediklerimi elde edemem zaten. Oradan bakınca ne kadar her şeye sahipmiş gibi görünsem de...” Elindeki çakmakla oynamaya başladı, birkaç adım atmıştı ve yürümeye devam ediyordu. “Sana söyledim ya, insan hep sevdiğini karşısına alır. Ve evet, ben hep aldım ama hiçbirinde bu kadar zorlanmamıştım. Bunu görmek istemiyorum.”

“Hiçbir şey doğru hissettirmiyor,” dedim fısıldar gibi. Böyle de olmuyordu ama diğer türlü de olacağı yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Sen...” Duraksadı. “Kendi ailenle olmalısın. Ben ise... Yalnız olmalıyım. Doğrusu bu işte. Bu yüzden gideceğim ve seni kurtaracağım bu şeyden diyorum, o zaman sen de doğrusunun bu olduğunu anlayacaksın.”

Benim adıma karar verdiği için bile ona kızamıyordum çünkü benim karar verecek hâlim yoktu. Sonsuz bir döngüye sıkışmıştık sanki. Onla da olamıyordum ama onsuz da olmak istemiyordum. İçten içe ne kadar ona kızsam da kendimi ona hak verirken görüyordum. Yalan söylemesini kendime yediremiyordum ama bir noktada onu anlıyordum. Hak ettiğini

almasını istiyordum ama beni bırakmasın da istiyordum. Abimin yanında olmak istiyordum ama onun karşısında da olmak istemiyordum.

Ama hiçbirini aynı anda olacak şeyler değildi.

Sormak istediğim bir sürü şey vardı.

Orta yolu bulamaz mıyız? Sence gerçekten doğrusu bu mu? Yapacak bir şey yok mu? Hep böyle bok gibi mi hissettirecek? Sence sen ve ben gerçekten yanlış mı seviyoruz? Sadece paralel evrende mi bir şansımız olacak?

Ama hiçbirini sormadım. Soramazdım da. Çünkü hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Hiçbir cevap bizi yazılan kaderden ve bu labirentten kurtaramayacaktı.

Bu yüzden tüm soruları yuttum, onun yerine, “Ne zaman gideceksin?” diye sordum.

“Doğum gününde burada olurum,” dedi sadece.

“Şimdi neden senelerce buraya gelmek yerine benimle evde vakit geçirmek istediğini anlıyorum,” dedim abime döndüğümde. “Burası çok sıkıcı.”

Gülerek şarap kadehini dudaklarına götürdü ve bana doğru eğildi. “Buradan bu yüzden kaçtım işte. Çok sahte.”

Gözlerim büyük yemek salonunda dolaştı. Leo’nun evinin -aslında saray demek daha doğru olurdu- yemek salonundaydık ve içerisi hiç tanımadığım insanlarla doluydu. Tabii ki içlerinde tanıdık yüzler de vardı. Mesela yemek boyunca asla kuzenlerinin yanından kalkmayan Nadia gibi. İçeri girdiğimde bana selam vermişti gerçi.

“Yeni yıla ailecek girdiğimiz zamanları özledim,” dedim mırıldanır gibi. Kafamın içinde bir sürü anı canlanmıştı birden. Keşke o zamanlara geri dönebilseydik.

“Ben de,” dedi sessiz bir şekilde. “Annemi özledim.”

Ben de özlemiştim.

Ama en çok babamı özlemiştim.

Yüzümün düştüğünü fark ettiğini biliyordum, bu yüzden konuyu değiştirmek için, “Şimdi de evde Yamaç, Olga ve seninle beraber olmayı tercih

ederdim,” dedi gülerek. Yamaç’ı yalnız bırakamayacağı için Olga gelmemiştir ve bu ortama abimle beraber çıkmaya da hazır olmadığını söylemişti. “Ortamın yaş ortalaması yüzünden içim geçecek az sonra.”

Gözlerim baktığı yere doğru döndü. İgor Borisov ve Leo yan yana oturuyorlardı, sanki o gece hiç yaşanmamış gibi. Nadia burada olduğuna göre aradaki sorun çözülmüştü ama ne olduğunu ve aralarında ne döndüğünü bilmiyordum. Abim de bilmiyordu. Hatta Perva’nın bile bildiğini sanmıyordum. Bildiğim tek şey Leo’nun kıızıyla tehdit edildikten sonra sonunda kontrolü eline aldığı ve herkesi yok edecek bir kararı bir gecede aldığıydı.

Ama bunun böyle devam etmeyeceğine de emindim çünkü insanlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Abimin görüştüğü herkes bu konuda hemfikir, belli bir noktada Leo inadını kırıp geri adım atmak zorunda kalacaktı yoksa kendi tahtı sallantıya girecekti.

Sonuçta o da birini indirerek oturmuştu oraya, değil mi? Kendisinin de indirileceğini bilmesi gerekirdi.

“Bunların arasında ne olduğunu asla çözemedim,” dedim fısıldayarak abimin kulağına eğildiğimde.

“Ben de,” dedi. “Kapalı kapılar ardında yine bir şeyler için anlaşıyorlar. Umarım en zararlı biz çıkmayız. Nadia’ya ne yaptığını anlamadım bile. Kimse tek kelime ses etmiyor. Bu kıızı kim kaçırdı?” Omzumu silktim. “Ve bu Rozanov piçi neden bu yemekte mesela?”

“Neden buna o kadar gerildin?” diye sordum. Roberto’dan bahsediyordu, az önce gelmişti ve şimdi Leo ve İgor’un olduğu masada oturuyordu. Oraya oturduğundan beri abim hiç olmadığı kadar huzursuzdu.

Bir şeyler bildiğine emindim.

Ama o da bana doğru düzgün bir şey anlatmıyordu.

“Gerilmedim,” dedi. “Sadece alakasını çözemiyorum. Odkan bile babasıyla aynı masada oturmuyor.”

“Evet çünkü o sevgilisi ile beraber vakit geçirmeyi tercih ediyor,” dedim.

Birilerinin aksine.

Hem bugün benim doğum günümdü.

Ne alaka? Senin sevgilin yok ki, salak.

“Keşke ben de sevgilimle vakit geçirebilsem,” dediğinde gülerek, “Keşke ben de ya,” dedim. Anında bakışları sertleşti.

“Senin sevgilin yok ki.”

“İşte keşke olsa da geçirsem,” dedim. Bana gözlerini kısarak bana baktığında, “Perva nerede? Biliyor musun?” diye sordum.

“Yalnız sevgili mevzusu üzerine sorman hiç hoş durmadı, haberin olsun.”

“Denk gelmiş,” dedim masumum der gibi baktığımda.

“Gerçekten kafayı yiyeceğim ama ya,” dedi şarap kadehinden büyük bir yudum aldığı anda. “Umarım yer yarılmıştır da oraya girmiştir, amına koyduğumun çocuğu. Bir müddet orada takılsın kıskançlık krizlerinde.”

“Ne alakası var kıskançlık kriziyle?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Geri zekâlı değilim,” dedi ofladığında. “Bana artık açıkça söyleyebilirsin, biliyorsun, değil mi? Aptal yerine konulmak daha çok canımı sıkıyor. Gleblerin yanında oturduğundan beri eve gelmedi, tuhaf tuhaf davranıyor ayrıca bana da sık sık konuşuyordu. Kıskandığını anlayabiliyorum. Ben de erkeğim. Ama yaptığı şey çok aptalca.”

“Öyle değil.”

“Onu mu savunuyorsun gerçekten?” diye sordu gülerek. “Sanki ben kız kardeşimi tanımadığım adamların yanına gönderirmişim gibi. Orada ben de vardım. Buna bu kadar takılması beni yok saymak oluyor ve bu hoş değil.”

“Benim milletle oturmama takılmadı, abi,” dedim. “Takıldığı başka bir şeydi.”

Artık neye takıldığını biliyordum ve içten içe hissettiği hayal kırıklığını da anlıyordum. Ona ne yazık ki hak veriyordum çünkü ben de öyle hissediyordum. Aynı durumda onu görseydim ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Onun bana ait olması gerekirken o benim yanıma bile ait olamıyor.

Nasıl oluyordu da her zaman onu haklı çıkarmayı başarabiliyordum kendi içimde? En çok haksız olmasını istediğim zamanlarda bile...

“Takıldığı şeyi sikeyim onun,” diye homurdandı abim.

Konuyu değiştirmek için, “Yeni yıla on dakikadan az kaldı,” dedim. “Yeni yıla nasıl girersen öyle geçer. O yüzden ona göre davran. Olumlu şeyler düşün.”

“Canım, yalnız öyle bir şey yok,” dedi. “2014’e beraber girmiştik, hatırlatırım. Hiç de beraber geçmedi.”

“Bundan sonrakiler beraber geçsin canım ya,” dedim kolumu onun omzuna attığımda.

“Sen iste yeter.”

“Burada olmam sana da çok garip geliyor mu?” diye sordum gülerek. “Eskiden bunun çok önemli bir şey olduğunu düşünürdüm ama şimdi baksana, buradayım ve bu kimsenin umurunda bile değil. Herkes kendi derdinde. Ben öylesine biriyim. Yüzlerce Pençe’den sadece bir tanesiyim. Aslında hiçbir zaman, hiçbir şey o kadar da önemli değilmiş gibi hissediyorum.”

Aslında hayatım boşa gitmiş gibi hissediyordum.

Ama bunu sesli dile getirmek istememiştim.

“Evet,” dedi. “Zaten bu yüzden senelerce babama kızdım ya.” Kaşlarım çatıldığında soru sormama izin vermeden, “Boş ver,” dedi. “Olumsuz şeylerden bahsetmeyelim. En azından bu on dakika içinde.”

Saati kontrol ettim. Dokuz dakika kalmıştı ama Perva hâlâ ortada yoktu. Bana doğum günümde geleceğini söylemişti ve günlerdir onu görmüyordum. Yine ortadan kaybolmuştu.

Bu sefer yalan söylemediğine, gitmediğine ve geleceğine inanmak istiyordum.

Çünkü öyle söylediğinde gerçekten geleceğine inanmışım.

“Fotoğraf çekelim,” diye bağırdı Olovlardan birisi, aslında adının ne olduğunu bile hatırlamıyordum. “Son on dakika kaldı. Amca, başa sen geç.”

Leo ayağa kalktığında, İgor Borisov da onu takip ederek ayağa kalktı ve diğer Olovlar da peşlerinden gitti. Abim ayağa kalktığında, “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum. “Otursana.”

“Toplu fotoğraf,” dedi. “Gelenek.” Elini bana doğru uzattı. “Gel, hadi.”

“Ben de mi geleceğim?”

“Yani,” dedi gülerek. “Sen de artık bizden birisin ya.”

Sen de artık bizden birisin.

Eskiden bundan ölesiye korkardım, şimdiyse kulağa o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmiyordu.

Altımdaki uzun krem rengi elbiseyi toparlayarak ayağa kalktım, giydiğim topuklu botlar ayaklarımı vurmaya başlamıştı ama dayanmam gereken bir saat vardı sadece.

Odkan bir süre önce yanında o sarışın kızla içeri girmişti ve bir an olsun ayrılmamışlardı ama Odkan fotoğraf çekileceğini anladığında kızı bıraktı. Babasının yanına, terasa doğru yürüyerek kalabalığın en önüne geçti.

“Ongun, sen de böyle gel,” dedi Leo yanını işaret ettiğinde. “Kardeşini de getir.” Abim bileğimden tutarak beni oraya sürüklemeye başladığında Nadia ile göz göze geldim. Babasının diğer yanında duruyordu. “Vladislav nerede?”

“Buradayım.”

Gelen sesle beraber kafamı kaldırdım ve kapıdaki bedene baktım. Üzerinde siyah bir pantolon ve kollarını kıvırdığı siyah bir gömlek vardı. Kısa bir an göz göze geldik, buraya nefes nefese gelmiş gibi bir hâli vardı. Neredeyse yetişmeye çalışmış gibi görünüyordu. Islanan saçlarını düzelttiğinde hızlı adımlarla beraber yanıma geldi, neden fotoğraf çekildiğini sorgulamamıştı bile.

“Siz öne geçin,” dedi Leo, Nadia’ya. “Ortaya sen geç.”

“Fotoğrafı beş dakika geç çeksek?” diye sordu Perva, Leo’ya döndüğünde. “Kimse fotoğraf çekerek yeni yıla girmek istemez. İki dakika kaldı şurada.”

Leo kısa bir an ona baktı, sonra omzunu silkti. “Ne yaparsanız yapın.”

Ama kalabalık dağılmadı. Onun yerine birbirleriyle muhabbet etmeye başladılar. Perva hızlı adımlarla yanıma geldi ve bileğimden tutarak beni kalabalıktan çıkararak dışarı doğru yürütmeye başladı. Arabasının önüne geldiğimizde, kapıyı açarak içeriden bir şey çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Doğum günü hediyen,” dedi. “Bunu almak için geç kaldım.” Bir kitabı bana doğru uzattı. “Annemle konuşmak için her zaman onun sevdiği kitapları okurdum, saçma bir iletişim, biliyorum... Ama bende işe yaradı çünkü o da kendini anlatamıyordu ama ben çizdiği satırlardan ve aldığı notlardan onu anlayabiliyordum.” Kitabı elime tutuşturdu. “Oku ve seni ne kadar sevdiğimi anla.” Sonra dudaklarını yanağıma bastırdı. “Doğum günün kutlu olsun, aşkım.”

O an bunun bir veda olduğunun farkında değildim.

Ama onu aylarca görmeyecektim.

DEVAM EDECEK...